

الكبير
الكبير المحسن

في تفسير كلام المنان

به كوردي

فوسيني، العلامة عبد الرحمن بن ناصر السعدي رحمه الله

ولار كيراني، عباس محمد امين

به ركي به كه م

سورة تي (الفاتحة) تا سورة تي (النساء)

مستدي اقرأ الشافي

www.iqra.ahlamontada.com

بۆدابه زاندى جۆرهها كتيب: سهردانى: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

لتحميل أنواع الكتب راجع: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

براي دانلود كتاپهائى مختلف مراجعه: (منتدى اقرأ الثقافى)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للكتب (كوردى , عربى , فارسى)

تَيْسِيرُ الْكَرِيمِ الرَّحْمَنِ فِي تَفْسِيرِ كَلَامِ الْمَنَانِ
بِه كوردی

به رکی به کم

سوورہتی (الفاتحة) تا سوورہتی (النساء)

تَيْسِيرُ الْكَرِيمِ الرَّحْمَنِ فِي تَفْسِيرِ كَلَامِ الْمَنَّانِ
بِه كوردی

نووسینی

العلامة عبدالرحمن بن ناصر السعدي رحمه الله

ناوى كتيب: تَيْسِيرُ الْكَرِيمِ الرَّحْمَنِ فِي تَفْسِيرِ كَلَامِ الْمَنَانِ به كوردى (بهرگى يه كهم)

بابهت: تهفسيرى قورئانى پيروژ

ناوى نووسهر: العلامة عبدالرحمن بن ناصر السعدي (رحمه الله)

وهرگيرانى: عباس محمد امين

ديزايى بهرگ: ناوهندى رينوين

ديزايى تيكست: دانا هسهن

نوبهتى چاپ: يه كهم ۲۰۱۹

چاپ: ناوهندى رينوين

تيراژ: (۱۰۰۰) دانه

ژمارهى سپاردن: له بهرپوه بهرايه تيبى گشتى كتيبخانه گشتيه كان

ژماره (۴۹) سالى (۲۰۱۹) سى پى دراوه.

مافى له چاپدانه وهى پاريزراوه بو شيوخ (مبارك محمد الفريج)

ناوهندى رينوين

07701932749 - 07501269689

hakem1423@yahoo.com

renwen2009@yahoo.com

سليمانى - بازارى ناوباريك - نهۆمى يه كهم
بهرامبهر كاسومول - دوكانى ژماره (۶۶)

پیشه کی سہرپہرشتیاری پرؤژہ

به ناوی خوای به به زہیی و میہرہ بان

سو پاس و ستایش بو ئو و خواہی کی مرؤفی فیری نووسین کردوہ به قہلم، مرؤفی شارهزا کردوہ به و شتانی کی نہ یدہ زانی، صہ لات و سہلام لہ سر گہورہی نہ وہی ئادہ می، وہ لہ سر یارو یاوہ رانی سہ لامیکی زوری بی ئہ ندادہ.

پاشان:

به راستی جیاوازی زمان لہ نیوان ئادہ میزاد یہ کیکہ لہ به لگہ و نیشانہ کانی خوا کہ به ہویہ وہ منہ تی کردوہ به سہرمانہ وہ، وہ ک فہرموویہ تی: ﴿وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَخْلَافَ السِّنِّكُمْ وَالْوَنُكُورِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ﴾ ﴿٢٢﴾ الروم خوا پیغہ مہرہ کہی ناردوہ وہ ک رہ حمہت و میہرہ بانہ ک بو جیہانیان به گشتی، وہ کتیہ کہی دابہ زاندوہ و کردویہ تی به ہدایہت بو ہہموو ئادہ میزاد لہ ہہموو کات و ساتیکدا.

لہم پیناوہ دا حقی خوہ تی لہ سر ئہ ہلی دین و ئیمان و تہی پہرورہد گاریان بگہ یہ نن به ہہموو شوینیکی ئاوہ دان، ئہ مہش ئوہ دہ خوازیٹ فہرماہشت و راقہی فہرماہشتہ کانی بگہ یہ نریٹت به ہہموو زمانہ کان و زاروہ کان.

کاتی کہ خہ لکی ئہ مرؤ و لہم سہر دہ مہدا کہ سہر دہ می عو لہ مہو جیہانگیریہ، حہزو ئارہ زوویان بو خویندہ نہ وہ و یادخستہ وہ کہم بووہ تہ وہ، بوہ پیویستہ لہ سر خہ لکانی جینگای متمانہ و باوہر تہ فسیریک ہہ لبیژیرن بو و تہی خوای میہرہ بان، دہر برینی و عیارہ تی کورت بیٹت به بی کہ متہر خہ می و ناتہ واوی، به زمانی سہر دہ م نووسراہیٹ، مانا و مہ بہ ستہ کانی پہرورہد گاری جیہانیان لہ خو بگریٹت به کورتی.

بەچاک زانرا تەفسیری زانای گەورە ھەلبێژێردریت کە ناو نراو ە بە (تیسیر الکریم الرحمن فی تفسیر کلام المنان) لەبەر ناوبانگی نووسەرە کە ی بە زانست و خوێناری لەناو ئەھلی عیلمدا، وە بۆ ئەو ە ئەم کتیبە بێتە ھیدایەت و چرایە ک بۆ ئوممەتی کوردی، پلەو پایە ی بەرز تر بکاتەو ە بەم ئاینە مەزنە. داوا ە خوای پاک و بێگەرد دە کە ی ن کە زانستە کە مان تەنھا و تەنھا ە پێناو ئەودا بێت، پێگە نەدات شتیکی تێدا بێت بۆ ھیچ کەسێک، سوپاس و ستایش بۆ پەروەردگاری جیھانیان.

پیشه کی وەرگیر

به ناوی خوای همیشه بهرزی بی هاوتا

سوپاس و ستایشی بی پایان بو خوای بهخشر، سوپاسیک شایسته بیت به شه و زاته مهزنه، به راستی خزمهت کردنی قورئان، گهورهترین شهرهفه، چی لهوه گهورهتره کاته کانی تهمن به راهه کردنی وته کانی خوای بهرزو مهزنهوه بهسهر بهیت؟! دیاره خوا خیری ههر کهسیکی بویت سهرقالی ده کات به خزمهتکردنی ثابته کهی.

ئجها ههر لیرهوه زور سوپاسی نهو سهربازه ونه ده کهم (که هزی نه کرد ناوی بهینم)، به راستی نهو هاندهرو هاوکارم بوو، پاشان سوپاسی (خیزانم) ده کهم که به راستی نهویش زور ماندوو بووهو هاو کاریکی باشم بووه، وه سوپاسی هموو نهوانهش ده کهم که خواشهرهفی خزمهتکردنی نهو تهفسیره ی پیبهخشین.

هه ز ده کهم زور به کورتی گرنگترینی کاره کانی خویمان پروون بکهینهوه بوئان له وهر گیرانی نهو تهفسیره دا:

(۱) - به گشتی ههر نووسینیک له ناو نهو ( ) کهوانه بی، هی کتیبه که نیه، به لکو خویمان تیبه لکیشمان کردوه بو زیاتر تیگه یشتنی خوینتهری بهریز.

(۲) - نه گهر ده قیک خرابیته نیو کهوانه و راهه ییش کرابوو، شهوه له کتیبه کهدا نههاتوو، تیمه بویمان زیاد کردوه، بو نمونه: ($\text{وَإِلَى السَّمَاءِ كَيْفَ رُفِعَتْ} \text{ } \text{وَاته: وه له ئاسمان که چون بهرز کراوه تهوه} \text{ } \text{.}$

(۳) - دهستهواژه عهپه بیه کان له گهل فهرمووده کان له ناو شه و دوو کهوانه دان ( ) و { }، راهه کانیشیان کهوانه یان بو نه کراوه، بو نمونه: ($\text{أَنَا عَالِمٌ، وَأَنْتَ جَاهِلٌ}$) واته: من زانامو

تو نہ زانی، بہ ہمان شیوہ فرمودہ کانش بہو جوڑہن، وہ ک: {لَيْسَ الشَّدِيدُ بِالصُّرْعَةِ
وَلَكِنَّ الشَّدِيدَ الَّذِي يَمْلِكُ نَفْسَهُ عِنْدَ الْغَضَبِ} واتہ: نازایہ تی لہ توورہ بوون و پہلہ کردندا
نیہ، بہ لکو نازایہ تی ٹوہیہ نہ فسی خوٹ بگری لہ کاتی توپہ ییدا، وہ وینہی ٹوانہ ش.
(۴) - ہندی جار پاقہی دہقہ کہ لہ پیش ہاتنی دہقہ کہ کراوہ، بویہ ٹیمہ دواہ ٹوہ
پاقہمان نہ کردوہ، بو نمونہ: ہیچ یارمہ تیہ ک نادرین لہ سزای خوا ﴿وَلَا هُمْ يُصْرُونَ﴾
(۵) - لہ زور شوینی ٹم تہفسیرہ تہنہا وشہ گرانہ کان شی کراونہ تہوہ، ٹیمہ ہستاوین
شیکردنہوہ کہمان تہواو کردوہ بو خوینہری خوشہ ویست، چونکہ لہوانہ یہ ہندیک
خوینہران شارہزای زمانی عہرہ بی نہ بن، ﴿فَالَّذِينَ كَفَرُوا قَبْلَكَ مُطْعَمِينَ﴾ واتہ: (دہی
چیانہ ٹوہ بیپروایانہ دین بولات) بہ پہلہ (مسرعین).

عباس محمد امین

بو ہر تبیینہ ک پہیوہندی بہم ژمارہ یہوہ بکہن:

۰۷۷۰۲۱۵۴۱۲۴

پيشه‌کي زاناي به‌ريز:

موحه‌مه‌دي کوري صالحی عوٲه‌يمين ره‌حمه‌تي خواي لي بيت

ستايش بو خواي په‌روه‌ردگاري جيهانيان، سه‌لات و سه‌لام له‌سه‌ر پيغه‌به‌رمان
موحه‌مه‌د ﷺ، وه له‌سه‌ر نالو به‌يت و يارو ياوه‌راني، وه نه‌وه‌ي شوينيان كه‌وتوه‌ به
چاكي تا روي دوايي.

پاشان: به‌راستي ته‌فسيري پيشه‌وامان (عبد الرحمن) ي كوري ناصري سه‌عدي په‌حمه‌تي
خواي لي بيت، به‌ناوي (تيسير الكريم الرحمن في تفسير كلام المنان) له‌چاكتريسي
ته‌فسيره‌كانه، چه‌ندين تايبه‌تمه‌ندي زوري هه‌يه:

له‌وانه: ده‌ربريني به‌شيويه‌كي ناسان، (نايه‌ته‌كاني وا) پروون كردوه‌ته‌وه‌ به‌جوړنيك
كه‌سي زاناو رويو له‌زانست و زانباريي، وه كه‌سي ناسايي لي تيده‌گات.

له‌وانه: خوي به‌دوور گرتوه‌ له‌تيه‌لكيش كردن و دريژه‌پيدائيك كه‌هيج سووديكي
نيه، جگه‌ له‌ده‌ستداني كات بو خوينه‌رو په‌رش و بلاوي بيرو بوچووني.

له‌وانه: خوي به‌دوور گرتوه‌ له‌باسكردني را جياوازه‌كان، مه‌گه‌ر راجياوازيه‌كي زور
به‌هيز بيت، پويست به‌باس كردن بكات، نه‌مه‌ش تايبه‌تمه‌نديه‌كي گرنگه‌ بو خوينه‌ر،
چونكه‌ تيگه‌يشتني جيگير ده‌كات له‌سه‌ر يه‌ك شت.

له‌وانه: شوين پيه‌لگرتني زاناياني پيشين له‌نايه‌ته‌كاني سيفات، نه‌ته‌حريف و لاداني
تيدياه، نه‌ليكدانه‌ويه‌ك پيچه‌وانه‌ي مه‌به‌ستي خوا بيت، به‌راستي نه‌وه‌ كو له‌كه‌يه‌ له
چه‌سپاندي بيرو بروادا.

له‌وانه: ورده‌كاريي هه‌له‌ينجان، له‌وه‌ي كه‌ده‌قه‌كان به‌لگن له‌سه‌ري، له‌سوودو بريارو

حیکمہ تہ کان، نمہش بہ پرونی دہرہ کہویٰ لہ ہندی دہقہ کاند، بؤ نمونہ لہ ٹایہ تی دہستویژ لہ سوورہ تی (المائدۃ)، پہنجا حوکم و بریاری ہلہینجاوہ و دہرہیناوہ، وہ وہ ک چیرؤ کی داوودو سولہ یمان لہ سوورہ تی (ص) دا۔

لہ وانہ: لہ راستیدا ٹہوہ کتیبی تہفسیرو پەرورده یہ لہسر پەروشته بہرزو چاکہ کان، وہ ک پرون دہیبتہ وہ لہ تہفسیری وتہی خوی بہرز لہ سوورہ تی (الأعراف) کہ دہفرموی: ﴿ خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴾ (۱۳۳)، (واتہ: فرمانیش بدہ بہ چاکہ و چاکہ کردن و پروو وەرگیرہ لہ نہفامان و نہزانان).

بہم بؤنہ یہوہ نامازہ دہ کہم بؤ ہموو ٹہوانہ ی گرنگی دہدہن بہ دہستکہ وتن و پیداکردنی کتیبہ کانسی تہفسیر، با کتیبخانہ کہی خالی نہیبت لہم تہفسیرہ بہ نرخہ.

داوا دہ کہم لہ خوا سوود بگہ یہنن بہ نووسرہ کہی و بہو کہسہش کہ دہ یخوینیتہوہ، بہ راستی ٹہو بہخشنده و میہرہ بانہ، صہلات و سہلام لہسر پیغہ بہرمان موجه ممد ﷺ، وہ لہسر ٹالو بہیت و یارو یاوہرانی، وہ ٹہوہشی شوینیان کہوتوہ بہ چاکہ ی.

محمد الصالح العثيمين

لہ ۱۵ / رہمہزان ۱۴۱۶ ھ

پيشه‌کى نووسهر

به ناوى خواى به‌خشندهى ميهره‌بان

ستايش بُوْ ئه‌و خوايه‌ى قورٲانى دابه‌زاندووه بُو سهر به‌نده‌کەى، جياکه‌ره‌وه‌يه له نيوان
حه‌لال و حه‌رام، وه له نيوان به‌خته‌وه‌ران و به‌دبه‌ختان و هه‌ق و ناهه‌ق.
به ميهره‌بانى خُوْى کردوو‌يه‌تى به‌ ره‌حه‌مت بُوْ ئاده‌میزاد به‌ گشتى و بُوْ خوٲاريزانيش
به تايبه‌تى، له گوٲرايى بيٲروايى و سه‌رپيٲچى و نه‌فامى، بُوْ لاي ٲووناكى بٲروا بوون و
خوٲاريزى و زانست، وه دايبه‌زاندووه وه‌ک شيفايه‌ک بُوْ دلّه‌کان له نه‌خُوْشيه‌کانى گومان و
هه‌وا و هه‌وه‌سه‌کان، دلٲايى و زانستى ٲى به‌ ده‌ست ده‌هٲنى له داخوازيه به‌رزه‌کان.
شيفايه بُوْ جه‌سته‌کانيش له نه‌خُوْشى و نازاره‌کانى، هه‌واليداوه ئه‌م قورٲانه هيج گومان و
دوودلّه‌کى تيدانیه به‌ هيج جوٲريٲک له جوٲره‌کان، ئه‌ويش له‌به‌ر ئه‌وه‌يه که هه‌قى مه‌زنى
له خوٲگرتووه له هه‌وال و فه‌رمان و قه‌ده‌غه‌کراوه‌کانى، به‌ ٲيروزى دايبه‌زاندووه، خيرو
زانستىكى زُوْرو يٲشومارى تيدايه، وه نه‌هٲينه سه‌رسوورٲه‌ينه‌ره‌کان و داخوازيه به‌رزه‌کان،
هه‌موو خيرو به‌ره‌که‌ت و به‌خته‌وه‌ريه‌ک له دونيادا ده‌سته‌به‌ر بيٲى، هُوْکاره‌کەى
هيدايه‌ت وه‌رگرتنه به‌ قورٲان و شوٲنکه‌وتنٲى، هه‌واليداوه که به‌ ٲاستى قورٲانى ٲيروز
به ٲاستدانه‌رو چاوڊيٲره به‌سه‌ر هه‌موو کٲيبه‌کانى ٲيشوو، ئه‌وه‌ى قورٲان شايبه‌تى بُوْ
دايبٲت ته‌نها ئه‌وه ٲاسته، ئه‌وه‌يشى ئه‌و ٲه‌تى کرديٲه‌وه، بيگومان ئه‌وه ٲه‌تکراوه‌يه،
چونکه هه‌موو کٲيبه‌کانى له خوٲگرتووه شتى زياتريشى تيدايه به‌سه‌ريانه‌وه، خواى
ٲه‌روه‌ردگار ده‌رباره‌ى فه‌رموو‌يه‌تى: ﴿يَهْدِيْٓ بِهٖ اَللّٰهُ مَنۡ اَتٰٓبَعَ رِضْوَانَهُۥ سُبُلَ
اَلسَّلٰمِ ۗ﴾ (المائدة). (واته: خوا ٲٲنمايى که‌سيكى ٲى ده‌کات شوٲنى ٲه‌زاهه‌ندى

ئەو بکە و پست بۆ پڕیگاکانی ئارامی و ناشتی، ئەو پڕنمایى کارە بۆ مالى ناشتی، وه پوونکەر وهی پڕیگای گەشتە پى، هانى لەسەر دەدات، پڕیگای گەشتەن بە مالى پڕ لە ئازار ناشکرا دە کات و دە پترسىنى لى، خوا هه والى ده رباره ی داوه، فەرموویەتی: **الرَّكْنِبُ أَحْكَمْتُ أَيْنُهُ ثُمَّ فَضَّلْتُ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَيْرٍ** (۱) ھود. (واتە: ئەمە كتیبه كه ئایەتە كانی پنهو و دارپژراوه، پاشان پوون كراونەتەوه لە لایەن خوای كار دروستی زاناوه)، ئایەتە كانی پوون كرددۆتەوه بە تەواوترین پوون كرددنەوه، وردینی تیدا كرددو بە تەواوترین وردینی، وه دريژە ی پيداوه بە پوون كرددنەوه و جیا كرددنەوه ی هق لە ناهەق و پڕنمایى لە گومراى، بە دريژە پیدائیک كه ناديارى و ئالۆزى لەسەر لابرده، چونكه لە لایەن خوای كار دروستی زاناوه هاتوه، هه وال نادات مه گەر به راستى و دلنایى نه پیت، فەرمایش ناکات مه گەر به دادپەر وهى و چاکه نه پیت، هیچ قەده غه ناکات مه گەر له شتیک كه زیانى دونیاو دواپۆزى تیداى.

خوای بەرز سویندی خوارده بە قورشان و وهسفی كرده كه ییگومان (مجید) وه (المجد): فراوانی وهسفه كان و مهزنیان، ئەویش لەبەر فراوانی ماناكانی قورشان و گەوره ییان، وه وهسفی كرده بە (ذو الذکر) واتە: یادى پى ده هیتریتەوه زانسته كانی خواو پەوشته جوانه كان و كردهوه چاکه كان، ئەو كه سه یشى له خوا بترسى نامۆزگارى پى وەر ده گرى.

خوای بەرزومه زن فەرموویەتی: **إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ** (۲) یوسف، (واتە: بە راستى ئیمە ناردوو مانەتە خواروه قورئانیک بە عەرەبى بۆ ئەوه ی ژیر بن و لى تى بگەن) جا دایه زاندوه بەم زمانه بۆ ئەوه ی عەقلى لى وه ر بگرىن و لى تیگە ین، فرمانى پى كرددین بە سەرنجدان و پامان و پیر كرددنەوه تیدا، وه هه له پینجانی زانسته كانی، لەبەر ئەوه سەرنجدان و پیر كرددنەوه لى كلیلى هه موو خیریکه و بە ده ستهینانى زانسته كان و نه پینه كانه.

سوپاس و ستایش و پیاوه لدان تهنه بۆ خوا، كه كتیبه كه ی كردهوه بە پڕنمایى و شیفاو ره حمەت و پووناكى، وه بە بەرچاو پوونى و یادخه ره وه، وه خیرو به ره كه ت، وه هیدایەت و موژده بۆ سەرجه م مسولمانان، جا ئە گەر ئەمە زاترا، ئەوه هه ژارى هه موو ئەرک پى پىردراویك ده زانى بۆ ناسینی ماناكانى و پڕنمایى پى وه ر گرتیان. هه قى خو به تى به نده هه موو توانا كانی بخاته گەر، وه كوششه كانی به تال بکاته وه له

فیر بوونی و تیگه یشتن لئی، به نزیکتیرین ریگای بیگه یه نئی به و ئامانجه. به راستی ته فسیری زانایان ره همه تی خویان لئی بی بو کتییی خوا زورن، تیا اندایه نه وهنده دریژه ی به هندی لیکۆلینه وه کان داوه له مهبهسته کان ده رچووه، وه تیا اندایه نه وهنده کورته کورتر له وهی چاره سهری هندی له وشه کانی زمانه وانسی بکات.

جا شه وهی پیویسته له مه دا مانای دیاریکراو که مهبهسته دابنریت، وشه ش بیته هو کاریک بوئی، با ته ماشای میانه ی قسه کان بکات، وه نه وه یشی له و پیناوه دا هاتووه، تاوتویی بکات له نیوانی خوئی و نیوان هاوشیوه که ی له جیگایه کی تر دا، وه بزانی که به راستی شه و قورئانه هاتوه بو ریئمای خه لکی به گشتی، زاناو نه فامیان، شار نشین و دهشت نشینان، جا تیروانین له سیاقی ده قه کان له گه ل زانست به بارودوخی پیغه مبه ر و ژیانامه ی له گه ل هاوه لآن و دوژمنانیدا، له کاتی دابه زینی گه وهرترین یارمه تیده ره له سه ر زانین و تیگه یشتن له مهبهسته که ی، به تایبته نه گه ر زانست و زانیاری زانسته کانی عه ره بی بدریته پالی به هه موو جو ره کانی.

جا هه ر که سیک سه ر که وتوو بکری بو شه وه، شه وه هیچ له سه ری نامینی جگه له روو تیگردن نه بی، به سه رنجدان و تیگه یشتن و زور بیر کردنه وه له وشه و مانا کانی، وه نه وه یشی له خوئی گرتووه، نه وه یشی که ده بیته به لگه له سه ری به ده ربرین و تیگه یشتن، جا نه گه ر کو ششه کانی له وه دا به کارهینا، شه وه په ره وردگار به خشنده تره له به نده که ی، هه ر ده بی ده ر گای زانستی خوئی لئی بکاته وه له کاروباریکدا که له توانای خویدا نه. کاتی که خوا منه تی کرد به سه ر من و برا کانددا، به سه رقال بوون به کتیبه پیروژه که ی به پی توانامان، هه زم کرد وینه ی ته فسیری خوا بکیشم له وهی که ئاسانه، وه نه وه یشی خوا منه تی کردوه به سه رماندا، تا بیته یادخه ره وه بو به ده سه تهینه ران و که ره سه ته یه ک بو به رچاو روونه کان و یارمه تیده ر بو شه وه که سانه ی شه و ریگیان گرتوته به ر، وه بو شه وه ی بیبه سه تمه وه تا له ده ست نه چی، مهبه ستم له وه دا هیچ نه ته نها مانای مهبه ست و راسته قینه نه بی، خو م سه رقال نه کردوه له شیکردنه وه ی وشه کان و گریه کان، بو شه و مانایه ی که باسم کرد، چونکه راقه زانانی قورئان دوا ی خوئیانیان بی نیاز کردوه له وه، خوا پاداشتیان بداته وه به چاکترین پاداشت.

ته نها ئومیدم به خویاو پشت به و ده به ستم، بوم ئاسان بکات شه وه ی مهبه ستمه، وه زه لیلی بکات شه وه ی که ده مه وی، چونکه به راستی نه گه ر خوا ئاسانی نه کات، هیچ

رینگاہ ک نیہ بؤ بہ دہستہینانی، وہ نہ گہر نہو ہا و کاری نہ کات لہسہری، بہندہ ہیچ
 رینگاہ کی نیہ بؤ بہ دہستہینانی ٹامانجہ کہی۔
 داوا دہ کہم لہ خواہم کارہ بگیہری بہ دلسوزی لہ پینا و خویدا، وہ سوودی پی
 بگہیہنی بہ سوود گہ یاندنیکی گشتگیر، بہ راستی نہو بہخشنده و میہرہبانہ۔
 خواہیہ صہلات و سہلام بنیرہ بؤ سہر موحمہد ﷺ وہ ٹالو بہیتی و یارو یاوہرانی، وہ
 سلاوی بؤ بنیرہ بہ سلاویکی زور۔

سورۃ الفاتحه

ته فسیرى سوره تهى (الفاتحه)

مه ككیه (۷) نایه ته

به ناوی خواى به به زه یی به خشنده

(۷-۱): ﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۱ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۲ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۳ مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ ۴ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ۵ اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ۶ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ۷﴾:

﴿بِسْمِ اللَّهِ﴾ ته نها به ناوه به رزو مه زنه كانى خوا ﴿اللَّهُ﴾ ده ست پیده كه م، له بهر شه وهى ناخواتنى (اسم) تا كه وه دراوه پال

(مفرد مضاف) ه، هم مو و ناو جوانه كانى خوا ده گریته خوئى.

﴿اللَّهُ﴾ خوا په رستراوه، شایسته ی شه وه یه كه به تاكو ته نها په رستری به په رستن، چونكه وه سف كراوه به سیفه تی په رستراوئى، شه ویش سیفه ته ته واوه كانه.

﴿الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾ دوو ناون، به لگهن له سه ر شه وه ی خوا ﴿اللَّهُ﴾ خاوه ن میهره بانى و به زه ییه كى به رفراوانى مه زنه، به میهره بانى خوئى ده وری هم موو شتیكى داوه، وه هم موو زیندویه كیش، شه و میهره بانى و به زه ییه ی خوئى بو له خوا ترسان و پاریز كاران نووسیه، شه وانى شوئى پیغه مبه ران و نیر دراوانى كه وتسون، نا شه وان به زه یى خوا ﴿اللَّهُ﴾ ده یانگریته وه به په هایى، جگه له شه وان به شیکیان له و میهره بانیه بو هیه.

دلنیا به و بزانه، یه كیک له گرنگترینى شه و بنه مایانه ی كه پیشینى شه و نوممه ته له سه رى یه كده ننگن، بریتیه له: برپوا بوون به ناوو سیفه ته كانى خوا ﴿اللَّهُ﴾، وه شه و حو كمانه ی له سیفه ته كان وهرده گیرین، بو نمونه: برپوا دینن به وه ی خوا ﴿اللَّهُ﴾ (رحمن رحیم) ه، به به زه یى و میهره بانیه، خاوه ن شه و میهره بانیه كه پئى وه سف كراوه، كه په یوه سته به به زه یى پیکراو (المرحوم) هم موو نازو نیعمه ته كان شوئنه واریكن له شوئنه واره كانى

میهره‌بانی‌ئو، به هه‌مان شیوه له سه‌رجه‌م ناوه‌کاندا، ده‌وتری: (العلیم) واته: خوا زۆر زانایه‌و خواهن زانسته، به هه‌موو شتی‌ک ده‌زانئ، ده‌وتری: خوا (قدیر)ه، واته: خواهن توانایه‌که، توانای به‌سه‌ر هه‌موو شتی‌کدا هه‌یه.

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ﴾ بریتیه له پیا‌هه‌لدانی خوا ﷻ به هه‌موو سیفه‌ته ته‌واوه‌کان، وه به هه‌موو کرده‌وه‌کانی که له بازنه‌ی چاکه‌و دادپه‌روه‌ری ئه‌ودا ده‌سوپرینه‌وه، هه‌موو ستایشیکی ته‌واو له گشت پروه‌ه‌کانه‌وه تابه‌ته به‌و.

﴿رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ (رب) په‌روه‌ردگار، په‌روه‌رده‌کاری هه‌موو جیهانیانه‌ئه‌وانیش بریتین له غه‌یری خوا- دروستی کردوون، وه ئامرازه‌کانی بو ئاماده‌کردوون، نازو نیعمه‌ته‌مه‌زنه‌کانی خو‌ی داباراندوه به‌سه‌ریاندا، که نه‌گه‌ر له ده‌ستی بدن ئه‌وه ژیان و مانه‌وه‌یان نامینی، جا هه‌ر نیعمه‌تی‌کیشیان هه‌بی له لایهن خو‌ی به‌رزو مه‌زنه‌وه‌یه.

په‌روه‌رده‌کردنی خوا ﷻ بو دروست کراوه‌کان دوو جوهره:

په‌روه‌رده‌کردنی گشتی و تابه‌ته‌تی:

یه‌که‌م: په‌روه‌رده‌کردنی گشتی: بریتیه له دروستکردنی دروستکراوه‌کان، وه پوژی پیدان و پینمایی کردنیان له‌وه‌ی که به‌رژه‌وه‌ندی ئه‌وانی تیدا‌یه، که به هوی ئه‌و به‌رژه‌وه‌ندیانه‌وه مانه‌وه‌یان بو هه‌یه له دنیا‌دا.

دووهم: په‌روه‌رده‌کردنی تابه‌ته‌تی: بریتیه له په‌روه‌رده‌کردنی دوسته‌کانی، په‌روه‌رده‌یان ده‌کات به ئیمان، وه پشتگیریان لی ده‌کات بو ئه‌و مه‌به‌سته، وه بو‌یان ته‌واو ده‌کات، کو‌سپ و له‌مه‌ره‌کانی نیوان خو‌ی و ئه‌وان لاده‌بات، حه‌قیقه‌تی ئه‌م په‌روه‌رده‌یه: په‌روه‌رده‌کردنی سه‌رکه‌وته بو هه‌موو خیری‌ک و پاریزراویه له هه‌موو شه‌په‌خرابه‌یه‌که. ده‌گونجی نه‌ینی ئه‌م مانایه (رب) ئه‌وه بی که زۆری‌ک له پینغه‌مه‌ران (علیهم‌السلام) به‌و وشه‌یه پارابنه‌وه، به‌راستی هه‌موو داوا کاریه‌کانیان له نیو په‌روه‌رده‌ی تابه‌ته‌تی خودایه.

فهرمووده‌ی خوا ﷻ ﴿رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ (واته: په‌روه‌ردگاری جیهانیان) ده‌بیته به‌لگه له سه‌ر تاک و ته‌نایی خوا ﷻ له به‌دی‌هینان و به‌پویه‌بردن و به‌خشی‌نی نیعمه‌ته‌کان و ته‌واویی بینازی خوا، وه به‌لگه‌یه له سه‌ر ئه‌وپه‌ری هه‌ژاری و پیوستی جیهانیان به خوا، له هه‌موو پروه‌ه‌کانه‌وه.

﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾ واته: خاوهن، ئه و زاته يه كه به سيفه تی خاوه نداریتی وه سفکراوه كه له شوینه واره کانی خاوه نداریتی ئه و ئه و یه فرمان ده کات و قه ده غه ده کات، پاداشت ده داته وه و تۆلش ده سیئته وه، وه هه لسو کهوت به بهنده کانی ده کات به جوړه ها هه لسو کهوت.

وه وشه ی (ملک) ی پالداوه ته لای پوژی قیامت ﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾^(۱) ئه ویش ئه و پوژه یه كه خه لکی سه ره نجامی کرده وه کانیان وهرده گرنه وه، چاک به چاکه و خراپیش به خراپه، چونکه له و پوژه دا ته وای خاوه نداریتی و داد گه ریی و کار به جیی خوا بو دروستکراوه کان ده رده کهون، وه خاوه نداریتی دروستکراوه کان کوتایی دیت، ته نانه ت له و پوژه دا هه موو ده سه لآ تدارو پادشاو ژیر ده سه ته و چه وسینراوان و نازاده کان یه کسانن به بی جیاوازی، وه هه موویان گوپرایه لی مه زنی خوا ﷺ ده بن، ملکه چی هینزو تواناو ده سه لآ تی ئه و ده بن، چاوه پروانی بریاری ئه و ده کهن، ئومیدی ئه وه ده کهن پاداشتیان بداته وه، ده ترسن له تۆله و سزای، بۆیه تایه تی کرده وه به باسکردن، ئه گه رنا ته نها ئه و خاوهن پوژی دوایی و پوژه کانی دیکه یسه.

﴿إِنَّا لَنَعْبُدُكَ وَإِنَّا لَنَسْتَعِينُ﴾ واته: ته نها تۆ ده په رستین و ته نها داوای یارمه تی له تۆ ده که ین، چونکه ییگومان پیش خستنی کارتیکراو (معمول) کورته ه لینان (الحصر) ده گه یه نی، ئه وه ش چه سپاندن و جیگیر کردنی حوکه بو ئه و شته ی باسکراوه که په رستنی خوایه، وه په تکرده وه ی په رستنی جگه له خوایه، ههروه ک ئه وه ی بلئی: (نعبدک) خوایه تۆ ده په رستم، غه یری تۆ نا په رستم، داوای یارمه تی و کۆمه کی له تۆ ده که مو، داوای یارمه تی و کۆمه کی له غه یری تۆ نا که م.

لیره دا خوا ﷺ (العبادة) پیش خستوه به سه ر (الإستعانة) دا ئه مه ش له بابه تی پیشخستنی گشتی (عام) به سه ر تایه تیه (خاص) وه کو گرنگی دان به پیشخستنی مافی خوا ی به رز به سه ر مافی بهنده.

(العبادة) واته: په رستش، ناویکی گشتگیرو کۆ که ره ویه بو هه موو ئه وانیه ی خوا ﷺ خوشی ده وی و پیمان رازیه له و قسه و کرده وانیه ی ئاشکراو په نهانن.

(الإستعانة) واته: بریتیه له پشت به ستن به خوا ﷺ له به ده سه تهنانی سووده کان و دوورخستنه وه ی زیانه کان، له گه ل متمانه بوون پی له به ده سه تهنانی ئه وانده دا، وه هه ستان

(۱) مالك: مضاف. يوم: مضاف إليه. وهر گیر.

بہ بہ ندایہ تی خواو پشت بہستن پیی ہو کارو نامرازیکہ بو خوشبہختی ہمیشہ پی و رزگار بوون له ہمموو خرابہ کان، هیچ ریگاو دەرچہ یه کی دیکه نیه بو بہدہستہینانی خوشبہختی و رزگار بوون له خرابہ کاری، تنہا بہ ہہستان بہو دووانہ نہ پی، پەرستن کاتی دہ بیٹہ پەرستنیکی راستہ قینہ و وەرگیراو نہ گەر له پیغہ مہرہوہ ﴿﴾ وەر بگیری و تنہا مہ بہست پیی رہ زامہندی خوا ﴿﴾ بیٹ، نا بہم دووانہ دہ بیٹہ عیادہت و پەرستن جا باسی پشت بہستن (الإستعانة) ی له دوا ی پەرستش و عیادہت کردہ، له گدل نہوی پشت بہ خوا بہستن ہەر دہ چیٹہوہ نیو پەرستشہوہ، چونکہ بہندہ بو نہ نجامدانی ہمموو پەرستشہ کان پیویستی بہ پشت بہستن ہہ یہ بہ خوا ﴿﴾ بیگومان نہ گەر خوا پشتیوانی لی نہ کات، نہوی دہ یہ ویٹ له جیبہ جی کردنی فرمانہ کان و دوور کہوتنہوہ له قہدہ غہ کراوہ کان بہ دہستی ناہینیت.

پاشان خوا ﴿﴾ فرموویہ تی: ﴿﴾ اٰهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيْمَ ﴿﴾ واتہ: رینماییمان بکہ و ریمان پشان بدہ، وہ سەر کہوتوومان بکہ بو ریگای راست، نہویش راستہ ریگای ناشکراو روونہ کہ دہ مانگہ یہ بیٹہ لای خواو بہہشتہ کہی، نہویش ناسینی ہق و کار پی کردنیہ تی، ہیدایہ تمان بدہ بو ریگہی راست، وہ ہیدایہ تمان بدہ بو نیو ریگہی راست. جا ہیدایہت بو ریگہی راست، واتہ: پابند بوونہ بہ ثانی نیسلامہوہ، وہ وازہینان له ہمموو ٹایین و ریازہ کانی دیکہی غیری نیسلام.

وہ ہیدایہت بو نیو ریگہی راست: ئەم ہیدایہتہ ہمموو وردہ کاریہ کانی ناو ٹایین دہ گریٹہوہ بہ زانست و بہ کردہوہ، ئەم پارانہوہ یہ له کو کہرہوہ ترینی نیو پارانہوہ کانہو، بہ سوودترینانہ بو بہندہ، بو یہ پیویستہ له سەر ئادہ میزاد له ہمموو رکاتیکی ناو نویژہ کانیڈا بہم پارانہوہ له خوا پپاریٹہوہ ﴿﴾ اٰهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيْمَ ﴿﴾ له بہر گرنگی و پیویستی زوری پیی.

وہ ئەم ریگا راستہ بریتہ له: ﴿﴾ صِرَاطَ الَّذِيْنَ اَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ ﴿﴾ (ریگہی ئەوانہی نازو نیعمہت بہ سہریاندا رشتوہ) له پیغہ مہبران و راستگویان و شہیدان و چاکہ کاران، ﴿﴾ غَيْرِ ﴿﴾ جگہ له ریگہی ﴿﴾ الْمَغْضُوْبِ عَلَيْهِمْ ﴿﴾ (ئەوانہی خەشمت لیان گرت)، ئەوانہی ہقیان ناسی و وازیان لی ہینا، وہ ک جوولہ کہ کان و وینہی ئەوان، وہ جگہ له ریگای ﴿﴾ الصّٰلِحِيْنَ ﴿﴾ (گومرایان) ئەوانہی وازیان له ہق و راستی ہینا، له سہر نہفامیی و گومرایی بوون، وہ ک گاورہ کان و وینہی ئەوان.

له راستیدا ئهم سوورپه ته له گه‌ل ئه وهی چنده کورت و پوخته، بیگومان ئه وهی ئهم سوورپه ته له خوئی گرتووه، هیچ سوورپه تیکی دیکه له سوورپه ته کانی قورئان له خوئان نه گرتووه، هر سی جوړی به کتا په رسته کهی تیدایه: به کتا په رستی پهروه ردگاریتی (توحید الربوبیه) لهم فرموده‌ی خوا ﷻ وهرده گیری که ده فرموئی: ﴿رَبِّ الْمَلِئِیَّتِ﴾
 وه به کتا په رستی په رستراویتی (توحید الإلهیه)، ئه ویش به تاک و تنها دانانی خوا به له په رستندا، ئه میس له وشه‌ی: ﴿لِلَّهِ﴾ وهرده گیری، وه له وت‌ه‌ی: ﴿إِنَّا نَعْبُدُ﴾ (واته: تنها تو ده په رستین).

وه به کتا په رستی له ناوو سیفه ته کانی (توحید الأسماء والصفات) ئه ویش چه سپاندنی سیفه ته کانی خوا به، به که مال و ته واویتی، که بو خوئی چه سپاندوویه تی، وه پیغه مبه ره که شی بوی چه سپاندوه، به بی له کار خستن و شیواندن و لیک جواندن، بیگومان وشه‌ی: ﴿الْحَمْدُ﴾ به لگه به له سر ئه وه، ههروه ک پیشتتر باسکرا.

ههروه ها ئهم سوورپه ته جیگیر کردن و چه سپاندنی پیغه مبه رایه تیشی له خوئی گرتووه، لهم ده قه‌دا که فرموویه تی: ﴿أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ﴾: له بهر ئه وهی رینمایي کردن بو ریگه‌ی راست به بی په یامی پیغه مبه رایه تی ناکری.

وه سزاو پاداشت له سر کرده وه کان جیگیر ده کات، وه ک فرموویه تی: ﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّیْنِ﴾ (خواه‌نی پوژی سزا)، بیگومان پاداشت دانه وه به داد په روه‌ری ده بی، چونکه وشه‌ی (الدین) به مانای پاداشت هاتوه به داد په روه‌ری هاتوه، وه ههروه ها چه سپاندنی قه‌زاو قه‌ده ریشی له خو گرتووه، به راستی بنده بکه‌ری حقیقی راسته قینه‌ی کرده وه که به تی، به پیچه وان‌ه‌ی (القدریه) وه (الجبریه) به کان.

به لکو ئهم سوورپه ته وه لامی هه موو بیدعه کاران و گو مپراینیشی تیدایه، له وت‌ه‌ی خوا ﷻ که فرموویه تی: ﴿أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ﴾ چونکه ئه مه ناسینی هه ق و کار پی کردنیه تی، وه هه موو بیدعه کارو گو مپرایه کیش پیچه وان‌ه‌ی ئه و ریگه راسته ده جولیته وه. ههروه ها ئهم سوورپه ته دلسوزی دینداری کردن بو خوا ﷻ له خو ده گری، له په رستن و پشت پی به ستندا، وه کو فرموویه تی: ﴿إِنَّا نَعْبُدُ وَإِنَّا نَسْتَعِیْتُ﴾ (واته: تنها تو ده په رستین و تنها داوای کومه کی له تو ده که ین).

سو پاس و ستایش بو پهروه ردگاری جیهانیان.

ته فسیری سوورهتی (البقرة)
مهده نییه، (۲۸۶) نایه ته
به ناوی خوای به به زیمی به خشنده

(۵-۱): ﴿الَّذِينَ يَدْعُونَ لِرَبِّهِمْ إِذْ هُمْ يُسَلُّونَ فَلَمْ يَرْكَبُوا السَّيْرَةَ﴾
 هُدًى لِّلشَّقِيْنَ ﴿۱﴾ الَّذِيْنَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُعْمِلُونَ الصَّلَاةَ
 وَمِمَّا رَزَقْنَهُمْ يُعْمَلُونَ ﴿۲﴾ وَالَّذِيْنَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ
 وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿۳﴾ أُولَئِكَ عَلَى
 هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۴﴾

﴿بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ﴾
 له سر (البسمله) کرا^(۱). ﴿الَّذِينَ﴾
 به لام شهو پسته پچراوانه ی له سه ره تایی

سووره ته کان هاتوون، بیده نگسی چاکتره

تیایدا له ده ست خسته ناو مانا کانی، به بی هیچ به لگه به کی شرعی، له گه ل جهخت
 کردنه وهی شهو که بیگومان خوا ﴿۱﴾ به بی مانا داینه به زاندوه، به لکو له بهر حیکمه تیکه
 که تیمه نایزاین.

﴿ذَلِكَ الَّذِي كُتِبَ﴾ واته: شه م کتیبه مهزنه، کتیبه که به حه قیقهت زانیاری پروونی له
 خوگر توه، که کتیبه کانی پیشوو له خویمان نه گرتوه، له زانیاری مهزن و راستی
 پروون و ناشکرا.

خوای بهرز که ده فهرموی: ﴿لَا رَيْبَ فِيهِ﴾ واته: جا هیچ گومان تیکی تیدانیه به هیچ
 جوریک له جوره کانی گومان، نه فی کردنی گومان له قورپان دژه که ی ده چه سپینی،
 له کاتی که دژی گومان و دوو دلای یه قین و دلناییه، شه م کتیبه زانیاری دلنایا که ره وه
 له خو ده گری، که هموو گومان و دوو دلایه ک ده سرپته وه و لایده بات.

شه مش یاسایه کی به سووده، به راستی مه به ست له نه فی و ره تکر دنه وه و سفکردن و

(۲) له سووره تی فاتحه.

پياھ لڏانه، ھر دھبئي پيچھ وانھ ڪھي لھ خو بگري، ڪھ بريٽھ لھ ته واويھ تي و ڪھ مالي، چونڪھ رھ تڪردنھ وھ نه بوونھ، نه بووني پھ تيش وھ سف پياھ لڏاني ٿيڏانه.

ڪاتي ٿم قورٿانه دلنيايي لھ خو گرت، ديارھ رينمايي و هيدايه تيش به ده ست نايهت ته نها به دلنيايي نه بي، بويه فھرمويه تي: ﴿هُدًى لِّلشَّاقِينَ﴾ (الھدي) رينمايي پئي به ده ست ديني لھ گو مپرايي و گو مان و دووڏيه ڪان، وھ رينمايي ٿيڏايه بو گرتنه به ري رينگاي به سوو، فھرمويه تي: ﴿هُدًى﴾ ڪارتيڪراو (معمول) ي لابرده، نه يفھرمووه: هيدايهت و رينماييھ بو به رڙه وهندي فلانه ڪھس، بو ٿه وه ي مانايه ڪي گشتگير بگه يه نيٽ، بيگومان ٿه وه هيدايه ته بو به رڙه وهندي هھردو و دونيا، رينماييھ بو به نده ڪان لھ بابھ ته بنه رھ تي (اصول) ي و لاوه ڪي (فرع) يھ ڪان، رپوونڪه روه يھ بو جيا ڪردنھ وه ي هھق لھ ناهھق، راست لھ ناراست، وھ رپوونڪه روه يھ بويان چون رينگاي راست ده گرنه به لھ دونيا و دواروڙياندا.

لھ شوينيڪي ترده فھرمويه تي: ﴿هُدًى لِّلنَّكٰسِ﴾ (البقرة، گشتاندوويه تي، لھم شوينه و جگه لھم شوينه دا ﴿هُدًى لِّلشَّاقِينَ﴾ چونڪھ (قورٿان) خو ي لھ خودي خويدا هيدايه ته بو هھموو خه لڪي، به دبه خته ڪان سهريان پئي بلند نايٽ، هھرگيز هيدايه تي خوا وھرنا گرن، ته نها ٿه وه نه بي حوججه يان لھ سهر ده ڪريٽ (إقامة الحجّة)، وھ هيج سووڊيڪيان لئي وھرنه گرتووه به هوي گو مپرايانه وه، جگه لھ پاريز ڪاران، ٿه وانھ ي ده ستيان به هو ڪاريڪي مھزنه وه گرت بو به ده ستهيناني هيدايهت، ٿه ويش ته قوايه ڪھ حھقيقه ته ڪھي: خو پاراستنه لھ وه ي ده يٽه مايه ي تووره ي خوا ﴿﴾ به جيھ جي ڪردني فرمانه ڪاني و دور ڪه وتنه وه لھ قده غه ڪراوه ڪاني، به و شيوه هيدايه تي پئي وھرده گرن، وھ چاڪترين سووڊي ليوه رده گرن.

خوا فھرمويه تي: ﴿يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اِنْ تَمَقُّوْا اللّٰهَ يَجْعَلْ لِّكُمْ فُرْقٰنًا﴾ (الأنفال، واته: ٿه ي ٿه وانھ ي پرواتان هيناوه! ٿه گھ ر پاريز لھ خوا بڪھن جيا ڪه روه «بي هھق و ناهھق» تان پئي ده دات). وھ پاريز ڪاران ٿه وانھن ڪھ سووڊيان وھر گرتوه لھ به لگه ڪاني قورٿان و به لگه ڪاني گھردوون.

چونکه له راستییدا رینمایا (هدایة) دوو جوړه:

یه کهم: رینمایا پروونکردنه وه (هدایة البیان)، دووهم: رینمایا سرخستن و یارمه تیدان (هدایة التوفیق)، که بیگومان خو پاریزان هر دوو رینمایه کانیان به ده ست هیناوه، وه غه یری پاریز کاران رینمایا سرکه وتیان (هدایة التوفیق) ی به ده ست نه هیناوه، وه رینمایا پروونکردنه وه (هدایه البیان) به بی کرده وه پی کردنی پی ناوتریت رینمایه کی راسته قینه و ته واو.

پاشان وه سفی خو پاریزان ده کات به عقیده و کرده وه ی پنهان و ناشکرا، له بهر نه وه ی ته قواو خو پاریزی نه وه ده خوازی، فرموو یه تی: ﴿الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ﴾ (نه وانه ی پروایان به پنهان هه یه) حه حقیقه تی ثیمان: بریتیه له به راست دانانی ته واوی نه وه ی که پیغه مبه ران هه والیان پیداوه، که ملکه چی نه ندانه کانی جهسته ده گریته وه، گرنگی ثیمان له و شتانه دا نیه که به چاو ده بینرین له ههسته وه ره کان، چونکه به و شیوه مسولمان و بیسروا له یه کتر جیا نا کرینه وه، به لکو گرنگی پروا، برپا هینانه به شته پنهانه کان، نه وانه ی که نایینین، به لام پروامان پیته تی له بهر نه وه ی خواو پیغه مبه ره که ی ﴿هه والیان پیداوه، جائم ثیمان مسولمان و بیسروای پی جیا ده گریته وه، چونکه به راست دانانیکه ی په تیه تنها بو خواو پیغه مبه ره کانیه تی.

بروادار برپوای به هه موو نه وانه هه یه که خوا ﴿هه والی پیداوه، یان پیغه مبه ره که ی هه والی پیداوه، یه کسانه بینیتی یان نه بینیتی، وه یه کسانه عقلی بیپریت یان عقلی په ی پی نه بردبی و لی تینه گه یشتی، به پیچه وانه ی زه ندیقه کان که غه یب و پنهان به درو داده نین و پروایان پی نیه، چونکه عقلیان کورت برپو که مته رخه مو په ی پینابات، بویه به دروی داده نین، چونکه به زانسته که مه که یانه وه په بیان به زانستی خوا نه بر دوه، نه وانه عقلیان تیکچووه، خه ونه کانیان شپرزو په رش و بلاو بووه، وه عقلی پرواداران ی به راست دانه رانی نه شو و نما کرده، نه وانه ی هیدایه تیان و هر گرتوه به رینمایا خوا ﴿ده چپته ناو پرواهینان به پنهان، پروابوون به هه موو نه وانه ی خوا ﴿هه والی پیداوه له شته پنهانه کانی رابردوو و داهاتوو، وه حالی روژی دواپی و حقیقه تی وه سفه کانی خواو چونی تیان، نه وه یشی که پیغه مبه ران هه والیان پیداوه، پروایان به سیفه ته به رزه کانی خوا ﴿

هه به، يه قين و دلتيان نه گهر چي چؤنيه تيه كه شي تينه گهن و نه زانن.

پاشان فەرموويه تي: ﴿وَيُحْمُونَ السَّلَوةَ﴾ نه يه فەرموو: نويز ده كەن، يان بو نويز دین، چونكه تنهها رواله تي ناشكرا بهس نيه تيايدا، جا به جيھيناني نويز، به جيھينانيه تي به ناشكرا به جيھه جيكردني پايه كاني و پئويستيه كاني و مەرجه كاني، وه به جيھينانيه تي به پنهان له ناخه وه، به جيھيناني رووحی نويز، نه ويش ناماده بووني دلّه تيايدا، وه وردبوونه وه و پامانه له وهی كه ده يليت و له وهی كه ده يكات، ئا ئه م نويزه ئه وه نويزه به خوا ﴿﴾ ده رياره ی فەرموويه تي: ﴿إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ﴾ العنكبوت، (واته: بيگومان نويز خاوه نه كه ی قه ده غه ده كات له هه موو قسه به كي ناقوولاو له هه موو كرده وه به كي خراب). ئه وه نويزه به كه پاداشتي له سر داده مەزري و خاوه نه كه ی پاداشت وەر ده گري، مرؤف پاداشت وەر نا گري له نويزه كه پيدا تنهها ئه وه كه سه نه بي عه قل و دلي له لای بيت، كه ئه مه فەرزو سونه ته كانيش ده گريته وه.

پاشان فەرموويه تي: ﴿وَمَا رَزَقْنَهُمْ يُغْفُونَ﴾ ده چي ته نيويه وه به خشي نه پئويسته كان، وه كو زه كات و بزيوي خيزانه كان و خزم و كه سه كان و كويله و ژيرده سته كان وينهي نه وانيش، به هه مان شي وه وه به خشيانه يش كه ويستراوو (مستحب) ن به هه موو ريگا كاني خير، وه باسي نه وانهي نه كرده كه پيشان ده به خشريت، له بهر زوري هو كاري و جوړيه تي خاوه نه كاني، چونكه به خشين له و رووه ی كه نزيكبوونه وه به بو لای خوا ﴿﴾ وه به بيتي (من) هيناويه تي، كه به لگه به له سر هه نديك (التبعض)، تا ناگاداريان بكاته وه، نه وه هيجي ليسان ناويت تنهها به شيكي كه م نه بيت له ماله كانيان، زيانيان پي ناگات و قورس نيه به سه ريانه وه، به لكو به به خشي ني سوود وەر ده گرن و برا كانيشيان سوود مه مند دهن.

كه ده فەرموي: ﴿رَزَقْنَهُمْ﴾ ئاماژه به كه ئه و مال و سامانانه ی له بهر ده ستان دايه، به هيرو بازووي خو تان به ده ستان نه هيناوه، به لكو نه وه رزقي خوايه كه پي به خشيون، وه نازو نيمه تي نه وه به سه رتانه وه، فه زليشي داو ن به سه ر زوري له به نده كان، ده ی كه و ابو و ئيوه ش شو كري خوا ﴿﴾ بكن به به خشي ني هه ندي له و نازو نيمه تانه ی كه به هو يانه وه فه زل و چا كه ی كرده به سه رتانه وه، ده سا ئيوه ش سو پاسگوزاري بكن به به خشي ني هه نديك له وه ی پي به خشيون، دلي برا هه ژاره كاتاني پي خو ش بكن، نه وانهي فه قير و هه ژارو نه دارو بيده ره تانن.

بہ زوری لہ قورٹاندا خوا ﴿۱۱۱﴾ نوئژو زہ کاتی پیکہ وہ باس کردوہ، چونکہ نوئژو کردن دلسوزی بو خوا لہ خو دہ گریت، زہ کات و بہ خشینیش چاکہ کردن لہ گہل بہندہ کانی خودا لہ خو دہ گریت، جا نونیشانی خوشبختی بہندہ، دلسوزیہ تی بو پەرستراوی، وہ کوشش کردنیہ تی لہ سوود گہ یانندن بہ خہ لکی. ہر وہ کو چون نونیشانی بہدبختی بہندہ نہ بوونی ئەم دوو ئەر کہہ پیروژہ یہ تیایدا (نوئژو زہ کات)، ئەو کات نازانی دلسوزی و چاکہ چیہ؟

ئجنا فرمووی: ﴿وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ﴾ ئەویش قورٹان و سوننہ تہ، خوی بہرز فرموویہ تی: ﴿وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ﴾ النساء (واتہ: خوا قورٹان و فرمودہ ی بو سەر تو دابہ زانندوہ)، خو پاریزان پروایان ہہ یہ بہ ہموو ئەوانہ ی پیغمبەر ﴿﴾ ہیناویہ تی، جیاوازی ناکہن لہ نیوان ہندی لہوہ ی کہ بو ی دابہ زیوہ، بپروا بہ ہندیکی بہین و پرواش بہ ہندیکی نہ ہین، یان بہ نکولی کردن، یان بہ لیکدانہوہ ی مانا کہ ی بہ شیوہ یہ ک دوور لہ مہبستی خواو پیغمبەرہ کہ ی بیت، ہر وہ کو چون بیدعہ کاران دہ یکن، ئەوانہ ی دہ قہ کان لیکدہ دہنہوہ بہ پیچہ وانہ ی وتہ کانیان، سەرہ نجامہ کہ ی بہ راست دانہ نانی مانا کہ یہ تی، ئە گہر چی بہ دہم بہ راستی دابینن، بہ لام بہ راستی پروایان پیسی نہ.

ئجنا فرمووی: ﴿وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ﴾ بپروا بہ کتیبہ کانی رابردوو دہ گریتہوہ، وہ ہر وہا پرواہینان بہ کتیبہ کان و پیغمبەران، بہ تاییہ ت تہورات و ئینجیل و زہ بوور، ئەمہ لہ تاییہ تمندی پروادارانہ کہ پروایان بہ ہموو کتیبہ پیروژہ کان ہہ یہ، وہ بہ ہموو پیغمبەران، جیاوازی ناکہن لہ نیوان ہیچ یہ کیکیاندا.

پاشان فرموویہ تی: ﴿وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ﴾ (الآخرة) واتہ: دواروژ، ناویکہ بہ کاردہ ہینری بو دوا ی مردن، تاییہ تی کردوہ بہ باس کردن پاش ئەوہ ی بہ گشتی باسی ئیمانی کردوہ، چونکہ بپروا بوون بہ روژی دوا یی یہ کیکہ لہ پایہ کانی ئیمان، وہ لہ بہر ئەوہ ی گہورہ ترین ہاندہرہ لہ سەر ئارہ زوو (الرغبہ) و ترس (الرهبة) و کار کردن، وہ (اليقين) دلنایی: بریتہ لہو زانستہ تہ واوہ ی کہ مترین گومان ہلنا گری و کرداری چاکہ بہ دوا ی خویدا دہ ہینی.

﴿أُولَئِكَ﴾ واتہ: ئەوانہ ی وەسف کراون بہم سیفہ تہ ستایش کراوانہ، ﴿عَلَىٰ هُدًى مِّن

رَبِّهِمْ ﴿۱۰۰﴾ واته: له‌سه‌ر ږښمايه‌کي مه‌زنن، چونکه نه‌ناسراو (نکرة) يو مه‌زن دانانه، جا چ ږښمايه‌ک مه‌زتره له‌و سيفه‌تانه‌ي که باسکران، که ييرو باوه‌ږي راسته‌قينه‌و کرده‌وي راستو ته‌ندروست له‌خو ده‌گري، وه‌ تايا هيدايه‌ت و ږښمايه‌کي راسته‌قينه هه‌يه جگه له‌ ږښمايي بږواداران، جگه له‌و ږښمايه‌ ټه‌وي پيچه‌وانه‌ي بيت ټه‌وه گومږايه.

له‌م جيگايه‌دا (علي) ي به‌ کاره‌يناوه، که به‌لگه‌يه له‌سه‌ر به‌رزي و بلندي، وه‌ يو گومږايي (في) به‌ کار ه‌يناوه، هه‌روه کو چوَن له‌ وته‌ي خواي به‌رزدا هاتوه: ﴿وَإِنَّا أَوْيَاكُمْ لَعَلَىٰ هُدًى أَوْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿۲۴﴾﴾ سبا، (واته: وه‌ ټيمه يان ټيوه له‌سه‌ر ږښمايين، يان له‌ ټيو گومږايه‌کي ږوون و ټاشکراين)، ينگومان ټه‌وي هيدايه‌تي وه‌ر گرتوه، به‌ هيدايه‌ته‌وه سه‌ر به‌رزو سه‌ر بلنده، وه‌ خواهن گومږايي نقوم بووه تيايداو بي نرخ و نزمه.

پاشان فه‌رموويه‌تي: ﴿وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۲۵﴾﴾ (ټا ټه‌وانه سه‌رفرازن)، (الفلاح): بريتبه له سه‌ر که‌وتن و به‌ده‌سته‌يتاني داواکراوه کان و ږزگار بوون له لي ترساوه کان، سه‌رفرازي کورت کرده‌ته‌وه له‌واندا، چونکه هيج ږنگايه‌ک نيه يو سه‌ر که‌وتن ته‌نها به‌ گرتنه به‌ري ږنگاکاني ټه‌وان نه‌بيت، جا جگه له‌و ږنگايه ټه‌وه ږنگاي خراپه کارو تياچوو خه‌ساره‌تمه‌ندانه، که خواهنه‌که‌ي به‌ره‌و له‌ناوچوون ده‌بات، له‌به‌ر ټه‌مه کاتي باسي سيفه‌تي بږواداري راسته‌قينه ده‌کات، باسي سيفه‌تي بيږواکانش ده‌کات، ټه‌وانه‌ي کوفره‌که‌يان ټاشکرا کرده‌و نکووليان لټي کرده، جا خوا فه‌رموويه‌تي:

(٦-٧): ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾ خَتَمَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَعَلَىٰ سَمْعِهِمْ وَعَلَىٰ أَبْصَرِهِمْ غِشْوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ خواتمە دەدات بئىگومان ئەوانە بئىپروان، واتە: وهسەف کراون بە کوفرو پىسى رەنگ کراون، تا بوو تە وهسەفكى پەبوەست پىسانەو، هەچ رىنگرەك ناتوانىت رىيان لى بگرىت، ناموزگارى سوودى نىە بويان، ئەوان بەردەوامن لەسەر بئىپروايان، جا بو ئەوان وهك يەكە تاگاداريان بکەيتەو، يان تاگاداريان نە کەيتەو ئەوان برواناھىنن،

حەقىقەتى کوفر: برىتە لە ئىنکارى کردنى ئەو پەيامەى پىغەمبەر هیناویەتى، يان نکولى لە هەندىكى، بئىپروايان بانگەواز کردن هەچ سوودىكى نىە بويان، تەنها ئەو دەبىتە بيانوو برىن لە سەريان (إقامة الحجة)، وهك بى ئومىد کردنى پىغەمبەر ﷺ وایە لە تەماح کردن لە برواھىنانىندا، تو ئەى موھەمەد ﷺ خەمیان بو مەخوو نەفس و دەروونى خوت تووشى حەسەرت و ئاخ هەلکىشان مە کە.

ئىجا ياسى هوکارە کانسى بەردەم بروانە هینانىانى کردو، فەرموویەتى: ﴿خَتَمَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَعَلَىٰ سَمْعِهِمْ﴾ واتە: مۆرى داوہ بەسەر دل و دەروونىندا، وه بەسەر گوئیاندا، بە مۆرىكى وا (کە هەرگىز) برؤاو ئیمان ناچیتە ناویانەو، وه پىايدا تىپەر نایى، هەرگىز سوود لەو وەرناگرن کە قازانجى هەيە بويان، وه گوئى ناگرن لەوہى کە سوودى بويان هە یە .

﴿وَعَلَىٰ أَبْصَرِهِمْ غِشْوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ﴾ بەر بەست و داپۆشەر کە دەبنە بەر بەست لە بىنىنى ئەوہى کە سوودى هەيە بويان، ئەمانەش زانست و خىرە لەسەريان داخراوہ هەچ ئومىدئىكى چاکەيان لىناکرى، لەبەر ئەوہى رىنگرى ئەوہيان لىکراوہ و دەرگاگانى

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾ خَتَمَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَعَلَىٰ سَمْعِهِمْ وَعَلَىٰ أَبْصَرِهِمْ غِشْوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَإِنَّ لَهُ أَمْرًا مَعَ اللَّهِ وَمَنْ يَكْفُرْ فَلَا بَأْسَ عَلَيْهِ إِلَّا لَمَّا هُوَ كَافِرٌ ﴿٨﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَا نُغْنِي عَنْهُمْ صَالِحَاتِهِمْ شَيْئًا وَلَا نُنزِلُ لَهُمْ سَمَاوَاتٍ مِّن مَّزْجٍ مِّثْلَ مَا تُرِيدُونَ ﴿٩﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ الْمَمْلُوكِ ﴿١٠﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ الْمَمْلُوكِ ﴿١١﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ الْمَمْلُوكِ ﴿١٢﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ الْمَمْلُوكِ ﴿١٣﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ الْمَمْلُوكِ ﴿١٤﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ الْمَمْلُوكِ ﴿١٥﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ الْمَمْلُوكِ ﴿١٦﴾

برواهیانیان لی داخراوه، به هوی کوفرو ئینکاری و که لله ره قیانه وه، پاش شه وهی هه قو راستیان بو روون بوته وه، هه روه ک چون خوا ﷻ فه رموویه تی: ﴿وَنَقَلِبُ أَفْسَدْتَهُمْ وَابْتَصَرَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ أَوْلَٰى مَرَّةً وَنَذَرَهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ﴾ (۱۱۰) ﴿الأنعام﴾ (واته: وه «چ شتیک وای لیکردوون که ههست بکه نو بزائن» که دله کانیان و چاوه کانیان هه لده گیرینه وه تا کو برپا نه هیئن، وه ک چون یه که مجار برپایان نه هیئاوه وازیان لی دینین له سه رکیشی خو یاندا سه راسیمه بین). نا شه وه سزای بو پیش هاتووه له دونیادا. پاشان باسی سزای دواخراو (رؤزی دواپی) ده کات، فه رموویه تی: ﴿وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ﴾ شه ویش بریتیه له سزای ناگری دوزه خو توپه یی خه شم و قینی به رده وامی خوای بالاده ست، پاشان خوا ﷻ له وه سف و پیناسه ی دوو پرووه کان شه وانه ی به پروکش مسولمانن و له ناخه وه بیروان فه رموویه تی:

(۱۰-۸): ﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَيَأْتُونَ الْآخِرَ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ﴾ (۸) ﴿يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَمَا يُخَادِعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ﴾ (۹) ﴿فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ﴾ (۱۰):

بیگومان بزانه: نیفاق و دوو پرووی بریتیه له ناشکرا کردنی خیر و شارنده وهی شه پرو خراپه، دوو پرووی بیروپروا (النفاق الإعتقادی)، وه دوو پرووی کرداری (النفاق العملي) ده چیته ناو شه پیناسه وه.

جا دوو پرووی کرداری: وه کو شه وهی که پیغمبر ﷺ باسی کردوه فه رموویه تی: ﴿آيَةُ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ: إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ، وَإِذَا أُؤْتِمِنَ خَانَ﴾ (أخرجه البخاري برقم: (۳۳)، ومسلم برقم: (۱۰۹) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ).

واته: دوو پرووی سی (شته): شه گه قسه ی کرد درو ده کات، شه گه به لینی دا نایاته جی، وه شه گه ر پاسپارده ی لادانرا خیانه تی لیده کات. له ریوایه تیکی ترده هاتووه: ﴿وَإِذَا خَاصَمَ فَجَرَ﴾ (أخرجه أحمد برقم: (۶۷۶۸)، والبخاري برقم: (۳۴)، ومسلم برقم: (۵۸)، وأبو داود برقم: (۴۶۸۸)). واته: شه گه ده مه قالی و شه ره قسه ی کرد، ده می پیسه.

دوو پرووی بیروباوه پی (النفاق الإعتقادی): خاوه نه که ی له بازنه ی ئیسلام ده کاته ده روه، شه وهی خوا ﷻ وه سفی دوو پرووه کانی پنده کات له م سووره ته و غیری شه م سووره ته، دوو پرووی پیش کوچکردنی پیغمبر ﷺ له مه که وه بو مه دینه بوونی نه بوو، وه پاش شه ویشی که کوچی کرد، کاتی که جهنگی به در پرویدا، خوا ﷻ

بروادارانى سرخستو سهر به رزى كردن، خه لکانیک له شارى مه دینه زه لیل و ریسوا بیون، نه وانه ی که مسولمان نه بیون، هه ندیکیان نیسلامه تیان راگه یاندو ناشکریان کرد به هوئی ترسو فرووقیله وه، له بهر نه وهی خوینیان خه لال نه بی و مالیان پاریزراو بی، جا نه وان له نیوان مسولماناندا ده مانه وه، له روو که شدا بروادار بیون، له حه قیقه تیشدا له مسولمانان نه بیون.

له به زه یی و نه رم و نیانی خوا له به رانه برواداران نه وه یه که حال و وه سفی نه وانى ناشکرا کرد به شیوه یه ک ده توانن جیایان بکه نه وه، بو نه وهی مسولمانان پییان هه لته خه له تین، تا نه و کاته ی واز دینن له زوربه ی کرده وه خراپه کانیان، خوا ﴿فهرموویه تی: ﴿يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ﴾ أَنْ تَنْزَلَ عَلَيْهِمْ سُورَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ قُلِ اسْتَزِرُوا إِنَّا اللَّهُ مُخْرِجُ مَا تَحْذَرُونَ ﴿٦٤﴾﴾ التوبة، (واته: دوورپوووه کان بیمی نه وه یان هه یه که سووره تیکیان دابه زیته سهر، هه والی نه وه یان بداتی که له دلیان دابه «له ده غه لی و نیازی خراپ» بلئ: وه گاته بکه ن «به نیسلام و مسولمانان» به دلنیایی نه وهی خوئی لی ده پاریزن خوا وه ده ری ده خات). خوا وه سفی کردوون به سهر چاوه و بنه ره تی دوورپووی، فهرموویه تی: ﴿وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ وَيَأْتُونَ الْآخِرَ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ﴾ بیگومان نه وهی نه وان به زمان ده یلین له ناو دلاندا نه، خوا به دروی خسته وه، به فهرمایستی خوئی که فهرموویه تی: ﴿وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ﴾ چونکه نیمانی راسته قینه نه وه یه دل و زمانی وه کو یه کدی لیکات، به لام نه مه ی دوورپوووه کان قیل کردنه له خواو به نده برواداره کانی (المخادعة) قیل کردن: نه وه یه که که سی قیلکه ر شتیک بو قیل لیکراو ناشکرا بکات و پیچه وانه که یشی بشاریته وه، هه تا بگات به نامانجه که ی له وهی که ده یه وئی هه لیخه له تینی. جا دوورپوووه کان له گه ل خواو به نده کانیدا نه م ریگایه یان گرت بهر، فرووقیله کانیان به سهر خویناندا شکایه وه، به راستی نه مهش له شته سهر سوور هینه ره کانه، چونکه قیلکه ر یان نه وه یه قیله که ی سهرده که وئی و نه وهی مه به ستیتی دهستی ده که وئی، یان سه لامهت ده بی، نه بوئی ده بی و نه له سهری ده بی، (نه سوودی بوئی ده بی و نه به سهریدا ده شکیته وه) به لام نه وان قیل و ته له که کانیان به سهر خویناندا شکایه وه، وه ک نه وهی کاربکه ن بو له ناو بردن و فوتانی خوینان، بیگومان خوا ﴿﴾ به قیلی نه و دوو پروانه هیچ زیانکی پیناگات، به هه مان شیوه به نده برواداره کانیشی هیچ زیانکیان پیناگات، برواداران هیچ زهره ریک ناکه ن نه گه ر دوو رووه کان نیمانیان ناشکرا بکه ن، تا به و شیوه مال و خوینیان

پاريزراويي، وه قيله كانيشيان ده كه ويته گهردني خويان، بهو نيفاقو دوورپوويه يان ريسوايي و نابروو چوونيان بو ده بي له دونيادا، وه دلته نه گي بهرده واميشيان بو ده بي به هوي نه وه ي بپرواداران به بهرده وام هيز پيدا ده كه نو سهر كه وتن به ده ست ده هينن. دوايي له دواروژدا سزايه كي به تيشي تونديان بو هه به، به هوي دروكردن و كوفرو خراپه كار يانه وه، له كاتيكدان شهوان به هوي نه قامي و بي عه قليا نه وه هه ست به وه ناكه ن. كه خوا فهرموويه تي: ﴿ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ ﴾ مه به ست له نه خووشي ليره دا: نه خووشي گومانو دوو دليي و دوورپوويه، چونكه دل روويه رووي دوو نه خووشي ده بيته وه له ساغي و هاوسه نكي ده بيه نه ده ر، نه وانيش: نه خووشي گومانه پووجه له كان (مرض الشبهات)، وه نه خووشي حهزو ناره زووه (مرض الشهوات)، جا بيرووايي و دوورپوويي، وه گومانو بيدعه، هه موويان له نه خووشيه كاني گومانه خراپه كانن، وه زيناو حهزو ناره زوو بو به دره وشتي و سهر پيچي و نه جامداني، له نه خووشي حهزو ناره زووه كانه، وه كو چون خوي به رز فهرموويه تي: ﴿ فَيَطْمَعُ الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ وَقُلْنَ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴾ ﴿٣٣﴾ الاحزاب (واته: ناره زووي شه وه ده كات كه له دلي نه خوشدا هه به). شه ناره زووي زيناو داوين پيسي كردنه، ته ندروست و پاريزراو شه كه سه به پاريزراو بي له م دوو نه خووشيه، دنيايي و نيمان و نارامي به ده ست هينابي له هه موو سهر پيچيه ك، شه وه به بهر گي سه لامه تي و له ش ساغي داپوشراوه.

فهرموده ي خوا ده رباره ي دوورپوه كان: ﴿ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ يَمَّا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴾ روونكر دنه وه به بو كار به جني خوا له ديار بكر دني سهر پيچيه كان به سهر سهر پيچيكار اندا، بينگومان شه كه سه به هوي تاوانه كاني پيشوويانه وه تووشي به لا ده بن به تاوانه كاني داها توويان، كه توله يان بو پيوست ده كات، وه ك خوا ده فهرموي: ﴿ وَنُقَلِّبُ أَفْئِدَتَهُمْ وَأَبْصَارَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ أَوْلَٰى مَرَقًا ﴾ ﴿١١٠﴾ الانعام (واته: وه «ج شتيك واي ليكر دوون هه ست بكه نو بزنان» كه دله كانيان و چاوه كانيان هه لده گيرينه وه تاكو بروا نه هينن، وه ك چون به كه مجار بروايان نه هيناوه). وه خوا ﴿ فَرَمُوِيهِ تِي: ﴿ فَلَمَّا زَاغُوا أَزَاغَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ ﴾ ﴿٥﴾ الصفا (واته: كاتييك له ربي راستي خوا لا ياندا، خوا زياتر لايدانو لا ريتري كردن). وه هه روه ها خوا ﴿ دَه فَه رَمُوِي: ﴿ وَأَمَّا الَّذِي فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَهُمُ رِجْسًا إِلَىٰ رِجْسِهِمْ ﴾ ﴿١٢٥﴾ التوبة، (واته: به لام شه وانه ي دليان نه خووشي «نيفاقى» تيدايه «شه سوورپه ته» پيسي زيده ي خسته گه ل پيسييه كه يان).

جا سزای سه ریچی سه ریچی تره به دوایدا، ههروه کو چون سزای چاکه چاکه ی تره به دوایدا، خوا ﷻ فه رمویه تی: ﴿وَيَزِيدُ اللَّهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى﴾ (۶۶) ﴿مريم﴾. (واته: خوا ریتمایی زیاد ده کات بو ئه وانه ی ریتماییان وهر گرتوه).

(۱۲-۱۱): ﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ﴾ (۱۱) ﴿آلِ أَنْهَمُ هُمْ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِنْ لَا يَشْعُرُونَ﴾ (۱۲) ﴿﴾

﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ﴾ (واته: ئه گهر ئه و دوو پرووانه قه ده غه کران له نانه وه ی ئاشووبو خراپه کاری له سه ر زه وی، ئه ویش بریتیه له: کار کردن به کوفرو تاوان و گوناوه کان، وه ئاشکرا کردنی نهیسی برواداران بو دوژمنانیان و دوستایه تی و پشتگیری کردنی بیروایان.

خوا ده فه رموی: ﴿قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ﴾ ﴿﴾ جا کویان کرده وه له نیوان خراپه کاری له سه ر زه ویداو ئاشکرا کردنیان به وه ی ئه و کاره خراپه کاری نیه به لکو چاکه کاریه، راستیه کانیان پیچه وانه کرده وه، وه کویان کرده وه له نیوان کاری به تال و پووچ و پروایشیان وابوو که هه ق و راستیه، ئه وه تاوانه که ی مه زنتره، له و که سه ی که گوناوه تاوان ده کات پیی وایه ئه و کاره ی ده یکات گوناوه تاوانه، ئا ئه و (که س) ه نزدیکتره له سه لامه تی، وه ئومید ده کری بگه ریته وه له گوناوه تاوان.

چونکه له قسه کانیاندا که ده لین: ﴿إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ﴾ ﴿﴾ چاکه کاریسی کورت کردۆته وه له واندا وه له و چوار چیوه به دا (ئهمه ده گه به نی) برواداران له چاکه کاران نین- خوا ﷻ بانگه شه که یانی هه لگپرایه وه به سه ریاندا، به وته ی خوئی: ﴿آلِ أَنْهَمُ هُمْ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِنْ لَا يَشْعُرُونَ﴾ ﴿﴾ به راستی هه چ خراپه کاریه ک مه زنتر نیه له و که سه ی کوفر به نایه ته کانی خوا ده کات، وه ریگری ده کات له ریگای خوا، به عه قلی خوئی ده به وی خوا و دوسته کانی هه لبخه له تینی، له گه ل ئه وه دا دوستایه تی دوژمنانی خوا و پیغه مبه ره که ی ده کات، وا ده زانی ئه و کاره چاکه کاریه، نایا له دوا ی ئهم خراپه کاریه وه خراپه کاریه کی دیکه هه یه له مه گه و ره تر بی؟! به لام ئه وان شتیک نازان سوودو که لکی هه بی بویان، ئه گه ر زانیاریه کیشیان هه بو بی، ئه وه ئه و زانیاریه به لگه و حوجه بووه به سه ریانه وه، بیگومان تاوان کردن له سه ر زه ویدا خراپه کاریه، چونکه ته نها خراپه کاری له خو ده گری، خراپه کاری له سه ر زه ویدا ده بیته مایه ی به لا و له ناو چوونی دانه ویله و به رو بووم دارو و دره خت و رووه که کان، (دیاره ئهمه ش به لا و نه گبه تیه کانی

تاوانه)، به راستی چاکسازی له سهر زهويدا به گوپرايه لي خواو برپوابون پسي ده بي، تا له بهر نه مه خوا به ديهيتراره كاني دروست كرده و له سهر زهويدا نيسته جي كردون، وه رزقو رزوي پيه خشيون، بو شهوي به كاريبنن له گوپرايه لي و به ندياه تيكردني خوادا، جا نه گهر به پنجه وانه كه ي كاري كرد نه وه فه سادي له سهر زهويدا بلاو كردو ته وه، وه شهوي كه له پيناويدا دروستكراوه نه و تيكسي داوه.

(۱۳): ﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا كَمَا ءَامَنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا ءَامَنَ السُّفَهَاءُ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَكِن لَّا يَعْلَمُونَ ﴿۱۳﴾﴾

واته: نه گهر به دوورپوهه كان بوتري برپوابهينن وه كو چون شه و خه لكانه برپويان هيناوه، واته: وه كو برپواهيناني هاوه لان (خوا ليسان رازي بي) نه ويش برپواهينانه به دل و زمان، شه وان به گوماني بووجه لي خويان وتيان: ﴿أَنُؤْمِنُ كَمَا ءَامَنَ السُّفَهَاءُ﴾ تايا برپوابهينن ههروه ك شم گيلو نه فامانه برپويان هيناوه؟ (خوا روو ره شيان بكات) مه به ستيان پي هاوه لانه خوا ليسان رازي بي، به گوماني دوورپوهه كان نه فامي مسولمانان واي پيوست كرده كه برپوابهينن، وه واز له خاك و نشتمان بهينن و دژايه تي بيروايان بكن، عه قل و ژيري لاي نه مان پنجه وانه ي نه مه يه، بو به نه فامي و گيليان داوه پاليان، وه له و چوارچيوه يه دا خويان عاقل و تيگه بشتوو ژيرن.

خوای گه وره بهر په رچي شهوي دايه وه به سه رياندا، وه هه واليدا كه به راستي شه وانه ته نها گه مژه و كه م عه قلن، چونكه حه قيقه تي گه مژه يي: نه فامي مروقه به بهرژه وه نديه كاني خو ي، وه كوشش كردنيتي له وه ي كه زياني هه يه بو ي، نه م سيفه ته جي به جي بووه به سه رياندا، ههروه كو چون عه قل و ژيري مروق ده ناسينن به بهرژه وه نديه كاني خويان، وه هه ولدان بو شهوي سوودي هه يه، وه پالناني شهوي كه زياني هه يه بو ي، نه م سيفه ته جي به جي بووه به سه رياندا، جا په ندو ناموژگاري به وه سفو سه لماندنه كانه، نه ك به بانگه شه ي بي بنه ماو قسه ي به تال، پاشان فرموويه تي:

(۱۴-۱۵): ﴿وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ شَيَاطِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزِءُونَ ﴿۱۴﴾﴾

﴿اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿۱۵﴾﴾ تايا برپوابهينن ههروه ك شم گيلو نه فامانه برپويان هيناوه؟ (خوا روو ره شيان بكات) مه به ستيان پي هاوه لانه خوا ليسان رازي بي، به گوماني دوورپوهه كان نه فامي مسولمانان واي پيوست كرده كه برپوابهينن، وه واز له خاك و نشتمان بهينن و دژايه تي بيروايان بكن، عه قل و ژيري لاي نه مان پنجه وانه ي نه مه يه، بو به نه فامي و گيليان داوه پاليان، وه له و چوارچيوه يه دا خويان عاقل و تيگه بشتوو ژيرن.

له گه لئاندا، جا كاتى گه رانه وه بو لاي شه يتانه كانيان، واته: ده سه لاتدارو گه وره كانيان له خراپه كاريدا وتيان: له راستيدا ئيمه له گه ل ئيوه داين، ئيمه هر گالته جارى به برواداران ده كه ين، به وهى كه ده لئين له گه لئانداين و له سر ريبازى ئيوه ين، ئه مه حالى پنهان و ئاشكرائى ئه وان، قىل و پلانى خراب ته نها سهرى خاوه نه كه ي ده گرته وه.

خو ﴿﴾ فه رمويه تى: ﴿﴾ **اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ** ﴿﴾ ئه مه پادا شتى ئه وان له سه ر گالته كردنيان به بنده كانى خوا، جا له گه مه و گالته كردنه كانى (خوا به ئه وان) ئه وه يه كه رازاندوويه تيه وه له وهى تيايدان له گو مراهي و سه رلي شيو اوى و ئه و حاله ته پيس و بو گنه، هه تا وا گو مانيان بر دووه ئه وان له گه ل برواداران، وه له گالته كردنه كانى پييان له رۇژى دوايدا ئه وه يه كه له گه ل برواداراندا رپوونا كيه كى ئاشكرائان پييده به خشى، جا ئه گه ر برواداران كه وتنه رپنكردن به رپوونا كيه كه يانه وه، رپوونا كى دوورپوه كان ده كوژتته وه، وه له تاري كيدا ده ميننه وه پاش رۇشنابى به سه رلي شيو اوى و دوودلى، ئاى چهنده مه زنه بى ئوميد بوون پاش تامه زرۇبى، وه ك خوا ده فه رموى: ﴿﴾ **يُنَادُوهُمْ أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ قَالُوا بَلَىٰ وَلَكِنَّكُمْ فَتَنْتُمْ أَنْفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَعَرَبْتُمْ أَلَمْ آتَيْنَا حَتَّىٰ جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ وَعَزَّكَم بِاللَّهِ الْعُرُورُ ﴿﴾ الحديد (واته: دوورپوه كان به به هه شتبه كان ده لئين: ئه ي ئيمه له گه ل ئيوه دا نه بووين؟ ئه وانيش ده لئين: به لى، له گه لمان بوون، به لام ئيوه خو تان تووشى دوورپوه ايه تى كردو چاوه رپوانى ئه وه تان ده كرد تووشى به لا بين، له دوو دلى و گو ماندا ده ژيان).**

كه خوا ده فه رموى: ﴿﴾ **وَيَمُدُّهُمْ** ﴿﴾ واته: بويان زياد ده كات، ﴿﴾ **طُغْيَانِهِمْ** ﴿﴾ واته: خراپه كاريى و بيروايان ﴿﴾ **يَعْمَهُونَ** ﴿﴾ واته: سه رگهردان و پاراو سه رلي شيو اوان، دياره ئه مه له گالته كردنى خوايه ﴿﴾ پييان. له پاشان خوا ﴿﴾ حاله تى راسته قينه ي دوورپوه كانى ده رخستوه و فه رمويه تى:

(۱۶): ﴿﴾ **أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالََةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا رَبِحَت تِّجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ**

﴿﴾ ۱۶ ﴿﴾

﴿﴾ **أُولَٰئِكَ** ﴿﴾ واته: دوورپوه كان كه به و سيفه تانه وه سفكراون ﴿﴾ **الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالََةَ بِالْهُدَىٰ** ﴿﴾، واته: هه زيان له گو مراهي بوو، وه كو چو ن كراهى له شمه كه بيكرى، كه له هه زوو ئاره زوويدا پاره و سامانى زور خه رج ده كات بو ئه و مه به سته، ئه مه له چا كترينى نموونه كانه، بيگومان خوا ﴿﴾ گو مراهي كه ئه و په رى خراپه يه به شمه كى

چواندووه، وه پړنمایي که نهوپه پری چاکه یه به نرخي چواندوه، نه مانه نه وانه که گومرایان کرپه به پړنمایي، چونکه حزبان لیه تی، نا نه مه بازرگانیه که یانه، به راستی خراپترین بازرگانی، خراپترین کرپن و فرشتن، کرپن و فروشتنی نه وانه، نه گهر هر که سی دیناری بیه خشی به رانبر به دره می زهره ری کرده، نهی چون به خشی گه وه ری که له بری دره می کدا زهره ری نه؟ جا چون که سی هیدایه ت بیه خشی له به رانبر گومراییداو نه گه تی و به دبه ختی هه لیژیری به سر به خته وه ری و خوشه ختیدا، وه ناره زووی کاره نزم و بی نرخه کان بکات به سر کاره به رزو بلنده کاند؟ بیگومان بازرگانیه که ی قازانجی نه کرده، به لکو گه وره ترین زهره ری تیدا کرده، وه ک خوا ده فهرموی: ﴿فَاعْبُدُوا مَا شِئْتُمْ مِنْ دُونِهِ قُلْ إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَلَا ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ﴾ (۱۵) الزمر. (واته: بلی: به راستی زهره رمندان نه وانه که خویان و کهس و کارو منداله کانیان زهره رمند بوونه، ناگادارین له روژیسی دوايي دا نه وه زهره رو زیانکی روون و ناشکرایه).

خوا که ده فهرموی: ﴿وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ﴾ دلناییه بو گومرایه که یان، نه وان هیچ پړنماییه کیان به ده ست نه هینا، نه مه وه سف و پیا هه لدانه ناشیرنه کانیانه. پاشان باسی وینه یانی کردو ناشکرایانی کرد به نهوپه پری ناشکرا کردن، جا فهرموویه تی:

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿۱۷﴾
 صُمُّ بَكْمٌ عَمِيٌّ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿۱۸﴾ أَوْ كَصَيْبٍ مِنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَجْعَلُونَ أَصْبَعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ مِنَ الصَّوَغِيِّ حَذَرِ الْمَوْتِ وَاللَّهُ مُحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿۱۹﴾ يَخْطِفُ أَبْصَرَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَشْوَاهُ فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۲۰﴾

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿۱۷﴾ صُمُّ بَكْمٌ عَمِيٌّ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿۱۸﴾ أَوْ كَصَيْبٍ مِنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَجْعَلُونَ أَصْبَعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ مِنَ الصَّوَغِيِّ حَذَرِ الْمَوْتِ وَاللَّهُ مُحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿۱۹﴾ يَخْطِفُ أَبْصَرَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَشْوَاهُ فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۲۰﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۲۱﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَفُونَ ﴿۲۲﴾ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿۲۳﴾ إِنَّ اللَّهَ كَانَ كَشِيفًا فِي رَيْبٍ وَمَا نَزَّلْنَا عَلَيَّ غَيَابًا فَأُولَئِكَ يَبْشُرُونَ فِي شَيْءٍ وَأَذْعُوا شَهَادَةَ كُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۲۴﴾ إِنْ أَنْ تَتَعَلَّمُوا وَلَنْ تَتَعَلَّمُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُورِدَهَا النَّاسَ وَالْحِجَارَةَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿۲۵﴾

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿۱۷﴾ واتہ: وینہی پرواو
 پری دورووه کان کہ لہسہری دہرؤن، وہ ک ٹہو کہسہ وایہ ناگریکی ہلگیرساندبی، لہ
 تاریکیہ کی زوردابی و پیوستی زوری بہ ناگرہ ہی، وہری بگری لہ غہیری خوی، ٹہو
 کہسہ ہیچ کہ لوپہ لیکسی لہ لا نہبی، بہ لکو ناگرہ کہ لئی دور بیت، ہہر کہ ناگرہ کہ
 ہلگیرساو دہورو بہری پروناک کردہوہ، ٹہویش تہماشای دہورو بہری خوی
 کرد کہ پروناکی تیادایہ، گومانی برد کہ ٹہو توانای ہہیہ و زالہ بہسہر ناگرہ کہ داو
 سوودی لیوہرہ گری، وہ دلی زور پی خوش بوو، لہ کاتیکدا ٹہو بہو شیوہ بہ بوو،
 خوا ﴿۱۷﴾ پروناکیہ کہی بردو کوژاندیہوہو پروناکیہ کہی نہما، نجا لہ ناو تاریکستانی
 مہزندا مایہوہو ویل بوو، بویہ لہ ناو چہند تاریکستانیہ کدا مایہوہو: تاریکایی شہو،
 تاریکایی ہہورہ کان، تاریکایی باران، وہ ٹہو تاریکاییہ بہ دہستی ہیناوہ لہ پاش
 پروناکیہ کہ، جا دہبی چؤن بیت حالی ٹہو وہ سفکراوہ؟ بہ ہہمان شیوہ ٹہو دوو
 پروانہش، پروناکی ٹیمانیاں لہ پروادارانہوہ وہر گرت، نہبووہ سیفہ تیش بویان، جا
 سوودیان لیوہر گرت، بہ ہوی ٹہوہوہ خوین و مال و مندالیان پاریزراوہ، وہ جوڑی
 لہ ٹہمن و ٹاسایشیاں لہ دونیادا بہدہست ہینا، لہ کاتیکدا ٹہوان بہو شیوہ بہ بوون،

مردن هيزشي كرده سهريان، دايرنين له سوود وه رگرتن له و پروناكيه، وه تووشی خه م و په ژاره و سزا بسون، وه چه ندين تاريكيان بو به دست هات: تاريكايي ناو گور، تاريكايي بيروايي، تاريكي دووروويي، تاريكي تاوان و گونا به هموو جوره كاني، وه له پاش نه وه تاريكي ناو دوزه خ كه خراپترين جيگايه، له بهر نه مه يه خواي بهر زه فرمويه تي: ﴿صُمُّمٌ﴾ و اته: له بيستي خيرو چا كه كه رن، ﴿بُكْمٌ﴾ و اته: له قسه ي چا كه كردن لالن، ﴿عُمِّيٌّ﴾ و اته: له بينيني هه ق و راستي كو رن ﴿فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ﴾ چونكه نه وان وازيان له هه ق و راستي هينا پاش نه وه ي كه ناسيوويان، ناگه پرته وه بو لاي به پيچه وانهي نه و كه سه ي وازي له هه ق هينا وه به هوي نه فام ي و گومرايه وه، به راستي نه و كه سه عاقل نايست، وه نه وه نزيكتره له وه ي بگه پرته وه بو ناو دوورو وه كان. پاشان خوا ﴿فَرَمَوْهُ تِي﴾ فرمويه تي: ﴿أَوْ كَصَيْبٍ مِّنَ السَّمَاءِ﴾ ياني: يا خود ويته يان وه كو بارانيكي به خوور وايه، كه له ناسمانه وه زور به خيرا بيته خواري، ﴿فِيهِ ظُلُمَاتٌ﴾ تاريكي شه و، وه تاريكي هه ورو تاريكي باراني تيدابي ﴿وَرَعْدٌ﴾ بريته له وه هوره تريشقه ي كه له ناو هه وره كانه وه ده بيستري، ﴿وَرَقٌّ﴾ بريته له و پروناكيه برووسكه داره ي له گه ل هه ورايه.

﴿كَلَّمَآ أَضَاءَ لَهُمْ﴾ (هه ر كاتيگ بو ي پروناك كردبانه وه) نه وه هه وره برووسكه ي كه له ناو تاريكايه كاندا ده رده چي، ﴿مَشَوْا فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا﴾ و اته: ده وه ستان، جا حالي دوورو وه كانيش به م شيوه به يه، كاتي گويان له قورئان و فرمان و قه ده غه كراوه كاني و په يمان و هه ره شه كاني ده بي، به جور ي په نجه كانيان ده كه ن به ناو گوياندا، پشت له فرمان و قه ده غه كردن و په يمان و هه ره شه كه يان ده كه ن، جا هه ره شه كه ي ده يانترسي ني، وه په يمانه كه ي بيتاقه تيان ده كات، نه وان تا بتوانن پشتي تيده كه ن و حزيان لي ي نيه وه كو نه و كه سه ي بارانه به ليزمه كه ي به سه ردا ده باري و گويي له هه وره برووسكه ده بي و په نجه كاني ده خاته ناو گوييه وه له ترسي مردندا، نا نه مه سه لامه تيان بو ده سته بهر ده كات، به لام دوورو وه كان سه لامه تيان بو نيه، بيگومان خواي بهر زه دور ي داون به توانا و زانستي، له ده ستي ده رناچن و رزگاريان نابي، به لكو كرده وه كانيان بو تو مار ده كات، وه پاداشتيان ده داته وه له سه ري به چا كترين پاداشت. وه كاتي كه تووشي به لا بوون به كه ري و لالي و كو يري معنه وي ي، وه ريگاكاني برويان له سه ر داخرا، خواي بهر زه فرمويه تي: ﴿وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ﴾

وَأَنْصَرِهِمْ ﴿۱۷﴾ واته: ههسته وه ره كان، نه مه ناگدار كردنه وه و ترساندن يانی تیدا به سزای دونیایی، بؤ نه وهی ناگدار بن و دابجه له کین، له هندی له خرابه کاری و دوور وویان. ﴿إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۸﴾ هیج شتیک خوا دهسته وسان ناکات، له توانا دهسه لاتی نه گهر ههر شتیکی بوی ده یکات به بی هیج پښگری و به ربه ستیک، له ده قه و هاوشیوهی نه م ده قه، به ربه رچدانه وهی قه ده ربه کانه، نه وانهی که ده لین کرده وه کانیان ناچیته ناو قودرته و توانای خواوه، چونکه کرده وه کانیان له کوی نه و شتانه به که له ناو نه م ده قه پیروزه دا جیان ده بیته وه: ﴿إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۹﴾

(۲۱-۲۲): ﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۲۱﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۲۲﴾

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۲۱﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً ﴿۲۲﴾ نه مه فرمانیکی گشتیه بؤ هه موو خه لکی به فرمانیکی گشتی نه ویش: بریتیه له عیاده تی کو که ره وه بؤ جیه جی کردنی فرمانه کانی خواو دوور که وتنه وه له قه ده غه کراوه کانی، وه به راست دانانی هه واله که ی، که خوا فرمانی پشيان کرده، وه له پیناویدا به دیهیناون، وه ک خوا ﴿فَرَمُوهُ تَتَّقُونَ﴾ فرمانیکی گشتی: ﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿۲۳﴾﴾ الذاریات (واته: جنو که و مروقم به دی نه هیناون مه گهر بؤ په رستش کردنم).

له پاشان به لگهی هیناوه ته وه له سه ر پیوست بوونی به ندایه تی به تا کو ته نها، به وهی په روه ردگار تانه که په روه ردهی کردوون به جوړه ها نازو نیعمت به دیهیناون، له پاش نه بوونه وه.

وه پیش تیوه یشی دروست کرده به نازو نیعمته تی ناشکراو نهینی و دایباراندوه به سه ر تاندا، جا زه وی بؤ پراختوونو له سه ری ئو قره ده گرن، سوودو که لکی لیوه رده گرن وه ک مالو کشتو کالو کیلان، وه جگه له وهش جوړه ها سوودو که لکی دیکه، ناسمانیشی کردوته بیناوه سه قفیک بؤ حه سانه وه تان، وه سوودو قازانجیکی زوری تیدا داناوه که تیا یاندا به له پیوستیه کانی تیوه وه کو خوړو مانگو نه ستیره کان.

﴿وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً ﴿۲۴﴾﴾ ناسمان: بریتیه له هه رشتی که به سه رووی تزوه بیست، به لام تویره وه وانی قورشان فرموویانه: مه به ست له ناسمان لیوه رده ها هوره، که خوا ﴿فَرَمُوهُ تَتَّقُونَ﴾

ئاوای لی دابه زاندووه ﴿فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ﴾ وه كو دانه و ئلهو به رووبوومه كان، له خورماو ميوه جاتو كشتوو كال، وه جگه له وانيش ﴿رِزْقًا لَّكُمْ﴾ واته: رزقو رپوزيتان بو به ده ست دى، بزيوى ژيانى پى دابن ده كهن، وه پيه وه ده ژينو له زه تى ليوه رده گرن ﴿فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَندَادًا﴾ كه واته: هاوتا بو خوا ﴿﴾ پهيدا مه كهن له به ديهينراوه كان كه بيانپرستن ههروه كو چون خوا ﴿﴾ ده پرستن، وه خوستان بوين ههروه كو چون خواتان خو شده ویت، نهوان وه ك ئيوه به ديهينراون رزقو رپوزى پيدر اونو كار يان بو به رپوه ده بريست، هيچان له ده ستدا نيه، ته نانهت به قه د مسقاله زه رپه يه ك، وه هيچ سوودو زيانكيان بوتان نيه ﴿وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾ (واته: ئيوه ش ده زانن) كه بينگومان خوا هاوبه شو هاوتای نيه، له دروست كردنو رزقو رپوزى و به رپوه بردندا، وه به هه مان شيوه له پرستنيشدا، جا چون ئيوه له گه ل خوا پرستراويكي ديكه ده پرستن، له گه ل نه وه دا ده زانن كه به تالو پووجه؟ به راستى نه مه له سه رسوورپهينه رترينى هه ره سه رسوورپهينه ره كانه و له و په رى گيلى و گه مژايه تيه.

ئهم ده قه پيروزه كووى كردوته وه له نيوان فرمان كردن به به ندايه تى كردن به خواى تاكو و ته ناو، قه ده غه كردنى به ندايه تى بو غه يرى نهو، وه روونكه ره وه ي به لگه ي ئاشكرا له سه ر پيوستى پرستنى به ندايه تى كردنى و پووجه لى به ندايه تى جگه له خوا، نه و يش له باس كردنى يه كته پرستى په روه رد گاريه، كه تاكو و ته نهايى خوا له به ديهينان و رزقو رپوزى و به رپوه بردنى له خووه گرتووه، جا نه گه ر هه ر يه كه دان به وه دابنى كه خوا ﴿﴾ له وه دا هاوه لى نيه، به هه مان شيوه ده بى دان به وه شدا بنى كه شه ريكو هاوبه شى نيه له عييا ده ت كردندا، نه مه ش له روونترينى به لگه عه قليه كانه له سه ر تاكو و ته نهايى خواى به رز، وه به تالى و ناره وايى هاوه لدانان.

وتهى خوا ﴿لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ﴾ ده گونجى مانا كه ي نه وه بى: كه نه گه ر ئيوه به ندايه تى خواى تاكو و ته نها بكه نو به و شيوه به خوستان بپاريزن له تووره يى و خه شم و قين و سزاي نهو، نه وه ئيوه هو كاري پيوستتان گرتوته به ر بو شه و مه به سته، وه ده گونجى مانا كه ي نه وه بى ئيوه نه گه ر به ندايه تى خوا بكه ن نه وه ده بن به يه كيك له پاريز كارانو له خواترسان، (نه وان ه ي كه وه سف كراون به ته قواو له خوا ترسان)، وه هه ردوو مانا كه راست و دروسته و به ستراون به يه كتره وه، هه ر كه سيك به ته واوه تى خوا په رستى كرد بى نه وه له خواناسان و خو پاريزانه، وه هه ر كه سى له خو پاريزان بى،

رژگار بوونی بۆ دەستەبەر دەبی لە سزای خواو خەشم و قین و توورەیی ئەو، پاشان
خوای بەرز فەرموویەتی:

(۲۴-۲۳): ﴿وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّثْلِهِ ۚ وَادْعُوا
شُهَدَاءَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۲۳﴾ فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَأْتُوا النَّارَ الَّتِي
وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿۲۴﴾﴾

ئەمە بەلگەی ژیری (عەقل) یە لەسەر راستو دروستی پێغەمبەری خوا ﷺ، و، راستی
ئەو پەيامەیی کە هیناویەتی، جا فەرموویەتی: ﴿وَإِنْ كُنْتُمْ﴾ ئەی گەلی عینادو
کەللە رەقان دژ بە پێغەمبەر ﷺ، ئەی ئەوانەیی بانگەوازه کەیی رەت دە کەنەو و وادەزانن
درۆ دە کات، هەردەم ئیو لە گومان و دوودلیدان، لەو هی کە دامان بەزاندوو بە سەر
بەندە کەمان، ئایا ئەو هەقە، یان جگە لەو؟ ئا ئەمە لێرەدا کاریکی دوولەتکەرە، کە
جیاکاری لە نێوان ئیو و ئەوی تێدایە، ئەویش ئەو یە کە پێغەمبەر وە کو ئیو مرۆفە،
لە ئیو زمانپاراو ترو خوینەوارتر نیە، ئیو باش دەیناسن، لەو کاتەو لە نێوانتان
بوو و پێگەیشتو، نە دەنوسی و نە دەخوینیتو، کتییکی بۆ هیناون، فەرموویەتی: ئەو
لە لایەن خواو یە، ئیو و تان: ئەو قورئانە قسەیی خوینەتی و بوختانیکە هەلیەستو،
جا ئەگەر ئەو هی ئیو دەیلین وایە، ئەو سوورەتیک لە وینەیی ئەو قورئانە بهیننەو،
و هەر کەسیک خۆتان حەزتان پێتەتی لە دۆست و پشتیوانە کانتان پشتی پێ بیستن،
پێگومان ئەمە کاریکی ناسانە بۆ ئیو، بە تاییەتی ئیو کە خواو نی رەوانیژی و زمان
پاراویی و وتارن، وە دوژمنیکی سەر سەختی پێغەمبەر ﷺ، جا ئەگەر سوورەتیکتان
هینا لە وینەیی ئەو قورئانە، ئەو قسە کە تان راستە وە ک ئەو هی کە دەیلین، وە ئەگەر
نە تانتوانی سوورەتیک هاو وینەیی بهیننەو، و بیتوانا بوون بە ئەوپەری بیتوانا بوون،
کە پێگومان هەر گیز ناتوانن، بەلام ئەم هەلسەنگاندنە هەلسەنگاندنیکیی بە وێژدانانە و
دادپەرورەرانە یە.

ئا ئەمە نایەت و نیشانە یە کە گەرە یە بەلگە یە کە روون و ناشکرایی، لەسەر راستی
پێغەمبەر و راستی ئەو پەيامەیی هیناویەتی، بۆیە پێویستە لەسەر تان شوینی بکەون،
خۆتان پارێزن لەو ناگرەیی کە لە گەرما ییدا زۆر تووندو بەتینەو گەیشتۆتە ئەوپەری،
سوتەمەنیە کەیی مرۆف و بەردە، وە کو ناگری دونیا نیە، ئامادە کراو بە بێ پروایان،
ئەوانەیی کوفر بە خواو پێغەمبەرە کەیی دە کەن، کە و ابوو خۆتان پارێزن لە کوفر کردن

به پيغهمبره كه ي، پاش نه وه ي بۆتان دهر كهوت نهو پيغهمبره ي خوايه.
 نه م ده قه و وي نه ي نه م ده قه ناو ده بري بيه به لگه ي به ربه ره كاني (التحدي): كه بري ته
 له ده سته وساني به ديهيئراوه كان، له هيئانه وه ي وي نه ي نه م قورئانه، خوا ﴿فَرَمَوْهُ تِي:
 ﴿قُلْ لِيْنَ اَجْتَمَعَتِ الْاِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَيَّ اَنْ يَّاتُوْا بِمِثْلِ هٰذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُوْنَ بِمِثْلِهٖ وَلَوْ
 كَانَتْ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظٰهِرًا﴾ (الإسراء) (واته: پيسان بلي: نه گهر جنو كه و مروقه كان
 كو بينه وه له سهر نه وه ي وي نه ي نهو قورئانه بينن، ناتوانن وي نه كه ي بينن، ههر چه نده
 هه نديكيان بينه پالپشت بو هه نديكي ديكه يان).

جا چون به ديهيئراويك كه له گل دروستكراوه، قسه كاني وه ك قسه ي پهروه ردگاري
 پهروه ردكاران بي، يان چون بي توانايه كي هه زار له هه موو رووه كانه وه ده تواني
 قسه يه ك بيني وه ك قسه ي خوي پهروه ردگار بي، كه خاوه ني ته واوي په هاو
 دهوله مهندي فراوانه له هه موو رووه كان؟ نه وه له تواناي مروقدا نيه، ههر كه سيك كه
 شاره زايو زه وقى هه بي له جو ره كاني قسه كردن (الكلام)، نه گهر نه م قورئانه مه زنه
 به راوردى جگه له خوي بكات له قسه ي ره وانبيژان، نه وه جياوازي ته واو گه وري
 بو دهرده كه ون، وه كه خوا ده فهرموي: ﴿وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّنْهُ فَارْتَدُّوْهُ اِلَيْهِمْ لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُوْنَ﴾
 به لگه يه له سهر نه وه ي، نهو كه سه ي ئوميدي هيدايه تي ليده كري له گومرايي، بري ته له
 گومانكارايكي سهر گهردان، كه هه قو راستي له گومرايي جيانا كاته وه، جا نه م كه سه
 نه گهر هه قو راستي بو دهر بكه وي، نه وه شايه ني نه وه يه سهر كه وتوو بي، نه گهر
 راستگو بيت له گهران به دواي راستيدا.

به لام كه سي عيناو سهر كه ش، كه هه ق ده ناسي و وازي ليديني، نه مه ئوميدي گه پانه وه ي
 ليناكري، چونكه وازي له هه ق هيئاوه پاش نه وه ي بوي دهر كه وتوو، له بهر نه فامي
 وازي لي نه هيئاوه، هيچ بپرو بيانوو پاساويكي بوني.

ههروه ها كه سي دوو دلو گوماناوي نه وه ي كه راستگو نيه له گهران به دواي راستيدا،
 به لكو نهو پشت تي كه ره و كو شش كارنيه له خواستن و له شويئكه وتنيدا، زور جار
 نه مانه خوا ته و فقيان ناداو سهر كه وتوو نابن، وه له وه سفى پيغهمبره ريش ﴿بِهٖ بِنْدَايِهٖ تِي
 كردن (العبودية) لهو شويئته به رزو مه زندها، به لگه يه له سهر نه وه ي كه گه و ره تريني
 وه سفه كاني پيغهمبره ﴿هه لسانيه تي به بندايه تي كردني، كه هيچ كه سيك له
 يه كه مينه كانو دواينه كان پي ناگن له بندايه تي كردندا، ههروه كو چون وه سفى

کردووە بە بەندایەتی، لە پلەو پایەیی شەورپۆیدا (الإسرائ)، وە ک فەرمووویەتی: ﴿سَبَّحَنَ
 الَّذِي أَسْرَىٰ بِعَبْدِهِ﴾ (واتە: پاکسی و ینگەردی بۆ ئەو خوایەیی شەورپۆیی بە
 بەندە کەیی خۆی کرد)، وە لە پلەو پایەیی دابەزیندا کە فەرمووویەتی: ﴿تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ
 الْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِ﴾ (واتە: گەورەیی و مەزناوەتی بۆ ئەوێ جیاکەرەو «ی
 هەق و ناھەق کە قورئان» دایبەزاندوووە بۆ سەر بەندە کەیی خۆی).

وە لە وتەیی خوا ﴿أَعَدَّتْ لِلْكَافِرِينَ﴾ وە نمونەیی ئەوێش لە ئایەتەکاندا بەلگەییە
 بۆ رێپەرەوێ ئەھلی سوننە و جەماعە، کە بە دلنیاایی بەھەشت و دۆزەخ دروستکراون، بە
 پێچەوانەیی موعتەزێلەکان، ھەر و ھا بەلگەیی تێدایە، کە بە پراستی یەکتاپەرستان ئەگەر
 ھەندێک لە گوناھە مەزنەکانیش ئەنجام بەدن بۆ ھەتا ھەتایی لە ئاگری دۆزەخ نامیننەو،
 چونکە خوا فەرمووویەتی: ﴿أَعَدَّتْ لِلْكَافِرِينَ﴾ جا ئەگەر گوناھکارانی یەکتاپەرست بە
 ھەمیشەیی لە ناو ئاگریدا بمیننەو، ئەو تەنھا بۆ بیروایان سازو ئامادە نەکراو، بە
 پێچەوانەیی خەوارییج و موعتەزێلە.

وە ھەر و ھا بەلگەیی تێدایە بە پراستی سزا شایستەیی بە ھۆکارەکانیەو، ئەویش کوفرە،
 وە جۆرەھا سەرپێچی و تاوانکردنە بە جیاوازیانەو.

(۲۵): ﴿وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ ثَمَرَةٍ رِزْقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ وَأُتُوا بِهِ مُتَشَبِهًا وَلَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۲۵﴾﴾

کاتبی که باسی پاداشتی بیپروایانی کرد،
 ثنجا باسی پاداشتی پروادارانی کرد،
 نهوانه‌ی خاوه‌ن کرده‌وه چاکه کانن،
 له‌سهر نه‌خشه رینگای خوا ﴿۲۵﴾ له
 قورپاندا، هاندان و ترساندنی پیکه‌وه کو
 کرده‌ته‌وه، بو‌نه‌وه‌ی بنده بترسی و به
 نومید بیست، جا فهرموویه‌تی: ﴿وَبَشِّرِ﴾

(واته: شه‌ی پیغه‌مبه‌ر ﴿۲۵﴾ وه‌ نه‌وه‌ که‌سه‌بشی

له‌ جیگای نه‌وه بانگه‌واز ده‌کات ﴿الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ له‌ ناخی دل‌ه‌ کانیانه‌وه، ﴿وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ (واته: کارو کرده‌وه‌ی چاکه‌بیان کرده‌وه)، به‌ نه‌ندامه‌ کانی جه‌سته‌یان،
 نیمانی خو‌بیانیان سه‌لماندوه به‌ کرده‌وه‌ی چاک.

وه‌ وه‌سفی کاره‌ چاکه‌ کانیانی کرده‌وه به‌ (الصالحات)، چونکه به‌ کاری چاکه‌ بارودوخ‌ی
 بنده‌ چاک ده‌بی، وه‌ کاروباره‌ کانی دین‌و دونیای، ههر به‌م هویه‌وه‌ خراپی بارودوخ‌یان
 ده‌پوات و نامینی، جا مرووف به‌مه‌ ده‌بیته‌ یه‌ کییک له‌ چاکه‌ کاران، نه‌وانه‌ی که‌ شایسته‌ن
 له‌ دراوسییه‌تی خوای میهره‌بان بن له‌ به‌هسته‌ که‌یدا.

موژده‌یان پی‌ بده ﴿أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ﴾ واته: باغو باخاتیکی کو‌که‌ ره‌وه له‌ داروو دره‌ختی
 سه‌رسورپه‌نه‌رو به‌ره‌می جوان و سیه‌ری دریزو ل‌قو پوی به‌رز، به‌وه‌وه‌ بو‌وته به‌ه‌شتیک
 ناوه‌وه‌ی به‌ باخو باخات پاراستوه، شه‌وه‌ی تیایدا نیشته‌جیبه‌ نازو نیعمت وه‌رده‌ گریت.
 ﴿تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ﴾ واته: پرووباری ناوو، شیرو هه‌نگوین و شه‌ر‌اب و نه‌ره‌ق، شانازی
 پیوه‌ ده‌کن چون بیانه‌ویت، بو‌ ههر جیگایه‌ک بیانه‌ویت به‌ کاری دینن، نه‌وه داروو دره‌ختانه
 ناوی لی‌ ده‌خونه‌وه، جو‌ره‌ها به‌روبووم به‌ به‌ره‌می ره‌نگاو ره‌نگ پیشک‌ش ده‌کات.

﴿كَلَّمَآ رَزَقُوا مِنهَا مِن سَمَرٍ رِزْقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رَزَقْنَا مِن قَبْلُ﴾ (هەر کاتی لەوی خوار دەمەنیه کیان پێدری لە میوه جات، دەلین: ئەمە ئەو یە کە لەمەو پێش پیمان درا). واتە: ئەمە لەو پەگەزە یەو لەسەر ئەو وەسفە یە، هەموویان لە یە کتر دەچن لە جوانی و لەزە تدا، هیچ بەرھەمێکی تاییە تی تیا دا نیە، وە هیچ کاتیکی بە تالیان نیە لە چیژ وەر گرتن، ئەوان بەر دەوام چیژ وەر دە گرن بە خوار دنی.

وہ کہ خوا دەفەرموی: ﴿وَأَتُوا بِهٖ مُّشْتَبِهًا﴾ و تراوہ: لە ناودا لە یە ک دەچن، جیاوازن لە تام و چیژدا، وە تراوہ: لە یە ک دەچن لە پەنگدا، لە ناودا جیاوازن، وە تراوہ: هەندیکیان لە هەندیککی دیکە دەچن لە جوانی و لەزەت و خوشیدا، دە گونجی ئەمە یان راستری، پاشان کاتی باسی شوینی نیشە جی بوون و بژیوی و میوه جاتە کانیانی کرد، ئنجا باسی ژنە کانیانی کرد، وەسفی کردوون بە تەواوترین وەسف، زۆر بە کورتی پرونی کردووە تەو، فەرموویە تی:

﴿وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ﴾ (واتە: لەو بەھەشتانە دا بو ئەوان ژنانی پاکیزە هە یە) نە یفەرمووە: پاکیزە ن لە فلان عە یب. لە بەر ئەو ی هەموو جوړە کانی پاکیزە یی بگری تەو، ئەوان پەوشتیان زۆر بەرزو پاکە، دروست کردنیان پاکە، زمانیان پاکە، چاوہ کانیان پاکە، میردە کانیان زۆر خوش دەوی و لە لای میردە کانیان خوشە ویستن، وە بە ئەدە بن لە قسە کردن و کردە وە دا، بە دیھینانیان پاکە لە سوړی مانگانە و خوینی پاش مندالبوون و مەنی (ئاو هاتە وە) و میزو پیسی سەر ئاوو بە لغم و تفو بۆنی ناخوش، بەھە مان شیوہ پاکن بە جوانیە کی زۆر سەرنج پراکیش و تەواو کە پیاو شە یدا دە کەن، هیچ ناتەواویە کیان تیدا نیە، پەوشتیان ناشرین نیە، بە لکو جوان و شوخ و شە نگن، جگە لە ھاوسەرە کانیان چاو بو کە سی دیکە هە لئابرن، زمانیان پارێزراوہ لە هەموو قسە یە کی ناشرین.

لەم دەقە پیروژە دا باس لە مژدە دەرو مژدە پێدراو و شوینی مژدە دان دە کات، وە ھۆکاری گە یە نەر بو ئەم مژدە یە، جا مژدە دەر: بریتیە لە پێغە مەر ﷺ ئەو کە سە ی لە جیگای بانگەواز دە کات لە ئۆمە تە کە ی، مژدە پێدراو: بریتیە لە بپرواداران، ئەوانە ی کاری چاکە دە کەن، شوینی مژدە دان: بریتیە لەو بەھەشتانە ی کە وە سفکراون بەو وە سفە، وە ھۆکاری پیویست بو ئەو، بریتیە لە ئیمان و کردە وە ی چاکە، هیچ پێگایە ک نیە بو گە یشتن بە ئەم مژدە یە، تەنھا بەو دووانە نە ییت، ئەمە گە وەرە ترین مژدە یە بە دە ستھاتووہ لە سەر

دهستی باشتريني به ديهيئراوه کان، به چا کترین هو کاره کان. وه به لگهی تیدايه له سه ر په وایه تی مژده دانی بپرواداران، وه چالاک کردنیان له سه ر کرده وه کان، به باس کردنی پاداشت و به ره مه مه کانی، بیگومان به م مژده یه نه نجامدانی کاروو کرده وه کان ئاسانو سووک ده بن، گه ووره ترین مژده بو مروقه کان هاو کاری و یارمه تی خویبه بو ئیمان و کرده وه ی چاک، نه مه یه که مین مژده و بنه رته ترینیانه، له دوی نه وه مژده ی کاتی مردنه، وه له پاش نه وه گه یشتنی به و نازو نیعمه ته به رده وام و نه پراوه یه یه، داوا ده که مین له خوی گه ووره له وانمان بگیری.

(۲۶-۲۷): ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾ الَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٢٧﴾﴾

خوا ﴿﴾ فه رمويه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا﴾ واته: نه مه چ نمونه یه که ﴿بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا﴾ چونکه نمونه کان گشتگیرن له سه ر حکمه ت و ده ر که وتنی هه ق، وه خوا ﴿﴾ شه رم ناکات له هه ق، وه ک بلی له وه ییدا وه لامیک بی بو نه وه که سه ی نکوولی له هیئانه وه ی نمونه ده کاته وه له شته بچوک و بی نر خه کان، وه په خنه یان له خوا گرتبی له وه دا، که شوینی په خنه گرتنی تیدا نیه، به لکو نه وه له فی ر کردنی خویبه بو به نده کانی و به زه یی بو ونیه تی پیان، پیوسته وه ربگیری و سو پاس و ستایشی خوی له سه ر بکری، بویه فه رمويه تی: ﴿فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ﴾ لیس تیده گهن و بی ری لی ده که نه وه، نه گه ر وینای هه قیان به گشتگیری بو ده ر که وت، نه وه زانست و پروایان پی زیاد ده کات، وه نه گه ر وینای هه قیان لا شاراوه بوو، نه وه ده زانن خوا ﴿﴾ هه ر ئاوا به ها و نه ته نمونه ی نه هیئا وه ته وه، به لکو بو حکمه تیکی را گه یه نراوو نیعمه تیکی ته واو باسی کردوه.

﴿وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا﴾ په خنه ده گرن و سه ر گه ردان ده بن، کوفر له سه ر کوفره که یان زیاد ده کهن، هه روه کو بپرواداران پروا له سه ر پروا کانیان زیاد ده کهن، بویه فه رمويه تی: ﴿يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا﴾ نه مه حالی بپرواداران و بی پروایانه له کاتی دابه زینی ده قه کانی قورئاندا.

خوَا ۞ فَرَمُووِيه تى: ﴿وَإِذَا مَا أَنْزَلَتْ سُورَةٌ فَمِنْهُمْ مَن يَقُولُ أَيْكُمُ زَادَتْهُ هَذِهِ آيَمَانًا فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَرَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿۱۲۴﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَتْهُمْ رِجْسًا إِلَىٰ رِجْسِهِمْ وَمَاتُوا وَهُمْ كَكُفْرُونَ ﴿۱۲۵﴾﴾ التوبة: (واته: وه هر کات سووره تیک دابه زینرا له وان «دوو پروان» که سی وا هه یه ده لی: کامه تان ثم سووره ته ئیمانی زیاد کردن؟ هه لبه ته نه وان هه بر وایان هیناوه ئیمانی بو زیاد کردن، له حالیکدا که دلخوش بوون. به لام نه وان هه دلیان نه خوشی نیفاقی تیدایه «نه سووره ته» پیسی زیده ی خسته گه ل پیسیه که یان، وه به بیبر وایی مردن).

هیچ نیعمه تیک مه زنتر نیه به سهر بنده کانه وه له نیعمه تی دابه زاندنی ده قه کانی قورئانی پیروژ، له گه ل نه وه شدا بو هه ندیک که س ده بیته به لاو ناره حه تی و سهر گه ردانی و گومرایی و زیاد بوونی شهر به سهر شهره کانیا نه وه، وه بو خه لکیکی تر ده بیته خه لات و به زه یی و زیاد بوونی چاکه به سهر چاکه کانیا نه وه، پاک و بیگه ردی بو شو و خوایه ی جیاوازی خسته ته نیوان بنده کانیه وه، وه تاک و ته نهایه به هیدایه ت و گومرایی.

پاشان باسی حیکمه تی خو ی کرده له گومرای که رانی نه وان هه گومرای کردوون، بیگومان نه وه دادپهروه ریه له لایه ن نه وه وه، فرموو یه تی: ﴿وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ﴾ واته: نه وان هه که له فرمانی خوَا ۞ ده رچوون، دوژمنانی پیغه مبه ر ۞، نه وان هه تاوان و گونا ه بووه به وه سفیان به هیچ شتیکی دیکه نایگور نه وه، بویه حیکمه تی خوَا ۞ وایخواستوه که گومرابن، چونکه نه وان شایسته ی هیدایه ت و ریمایی نین، ههروه کو چون حیکمه ت و فه زلی خوَا ۞ وایخواستوه، هیدایه تی شو که سه بدات که وه سف کراوه به ئیمان و پروا و خو ی به کار و کرده وه کان رازاندو ته وه، فاسق بوون دوو جو ره: جوړیکیان خاوه نه که ی له دین دهر ده کات، نه ویش شو تاوانه یه که ده بیته مایه ی نه وه ی خاوه نه که ی له ئیمان بیاته دهر وه، وه ک نه وه ی له م ده قه و نمونه ی ثم ده قه باس کراوه، وه جوړیک ی دیکه یان خاوه نه که ی له ئیمان و پروا دهر ناکاته دهر وه، ههروه ک له ته ی خوای به رزدا هاتوه، فرموو یه تی: ﴿يَتَأْتِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِِنْ جَاءَهُمْ فَاسِقٌ بِنِجَاتٍ فَتَجَبَنُوا﴾ الحجرات (واته: نه ی نه وان هه بر و اتان هیناوه! نه گه ر له فرمان دهر چوړیک هه وایکی بو هینان پرونی بکه نه وه و لی بکولنه وه).

پاشان وه سفی فاسق و تاوانبارانی کرده، فرموو یه تی: ﴿الَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ﴾ ۞، نه مه گشت شو په یمانانه ده گریته وه که له نیوان نه وان و پهروه دگاریان

دايه، وه شهوهي كه له نيوان شهوان و بهنده كاندايه له ناو په كتردا، شهوهي كه جهختي كردوته وه له سهريان، به به لینه قورس و گرانه كان، شهوان هر گيز گويي به و به لين و په يمانانه نادهن، به لكو هه ليان ده وه شيننه وه و ده يان شكينن، وه واز له فرمانه كاني دين و قه ده غه كراوه كان نه نجام ده دن، وه شه و به لين و په يمانانه ي له نيوان خويان و خه لكيدايه نايه نه سهرو هه ليده وه شيننه وه ﴿وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ﴾ نا شه زور شت له خو ده گريي، بيگومان خوا فرماني پيكر دووين كه په يوه نديه كاني نيواني خومان و شه و به هيز بكه ين، به پروا هينان پيي، وه به جي هيناني به ندايه تي كردني، وه نيواني تيمه و پيغه مبره كه ي ﴿بِهِ﴾ به پروا هينان پيي و خوشه ويستني و ريز گرتني، وه جي به جي كردني مافه كاني، وه له نيوان تيمه و دا يكو و باوك و هاوه ل و دوست و نزيكان، وه سه رجهم به دي هينراوه كان، به به جي هيناني سه رجهم شه و مافانه ي كه خوا فرماني پيكر دووين بيگه به نين.

وه پروا داران شهوهي خوا فرماني پي كردوون كه ياندوويانه، وه پيي هه ستاون به چا كترين شيوه، به لام فاسق و تاوان باران پچراندوويانه و پشت گويان خستوه، به تاوان و سه ريچي و پچراندني په يوه ندي خزمه تي و بلا و كردنه وه ي خراپه كاري له سه زه ويدا. ﴿أُولَئِكَ﴾ واته: كه سانيك شه و سينه تيان بي ﴿هُمُ الْخٰسِرُونَ﴾ (واته: زهره رمه ندن له) دونيا و دواړوژ، زهره رمه ندي كور تكدوته وه تياندا، چونكه زهره رمه نديه كه يان گشتيه و له هه موو بارو و دوخي كدا هيج جوړه قازانجيكيان بو نيه، چونكه هه موو كرده وه به كي چاك مهرجه بو نيمان، شهوهي پرواي نه بي كرده وه شي بو نيه، شه و زهره رمه ندي و خه ساره ته، برتيه له خه ساره تي كوفرو بي پروا بوون، به لام شه و زهره رمه نديه ي كه هه ندي جار ده يته كوفرو هه ندي جار ده يته سه ريچي، هه ندي جار كه مته رخه ميه له واز هينان له كاري په سندر او، كه له هه مو وده ي خوي به رزدا باسكراوه: ﴿إِنَّ الْإِنْسَانَ لِفِي خُسْرٍ﴾ (۲) العصر، (واته: به پراستي مروقه كان له زهره رمه نديان)، شه مه گشتگيره بو هه موو به دي هينراوان، ته نيا شه و كه سه نه بي كه وه سفكراوه به نيمان و كرده وه ي چاك، ناموژ گاري و نارامگرتن، وه حه قيقه ته كه يشي له ده ستداني خيرو چا كه به، كه مروف ده تواني به ده ستي به يني و له ژير ده ستي خوياندايه.

(۲۸): ﴿كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا فَأَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمَيِّتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾ ﴿٢٨﴾

پاشان فرموویه تی: ﴿كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا فَأَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمَيِّتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾^(۲۵) ئەمه پرسیارو ئیستفهامه به مانای سه رسامی و سه رزه نشت و نکولیکردن دی، واته: چۆن بیباوه پری ده کهن به رانه بر به خوا که ئیوهی له نه بوونه وه به دهبیناوه، وه جۆره ها نازو نیعمه تی رشتوه به سه رتاند، پاشان که ته مه نتان ته واو ده بی ده تانمرینی، پاداشتان ده داته وه له ناو گۆردا، پاشان ده تانژنیته وه له دوا ی زیندووبوونه وه تان، نجا ده گه ریسه وه لای ئەو، پاداشتان ده داته وه به پاداشتیکی ته واو؟! جا مادام ئیوه له ژیر هه لسو که وت و به ریوه بردن و چاکه ی ئەو دابن، وه له ژیر فه رمانه ئاینیه کانی بن، نجا له دوا ی ئەو له ژیر (ئومیدو ترسی) سزاو (پاداشت و تۆله یی) ئەو بن، ئایا لیسان ده وه شیته وه پیی کافر بن، نایه ئەمه ته نها نه فامیه کی مه زن و گیلی و گه مزه یی نه، به لکو ئەوه شایسته یه به ئیوه به روا ی پی بهینس و خو پاریزی بکه نو سو پاسگوزاری بن، له سزای بترسن و ئومیدیشان به پاداشتی هه یی.

(۲۹): ﴿هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ أَسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾^(۲۹) ﴿هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا﴾^(۲۹) واته: بو ئیوه دروستی کرده، به چاکه ی خو ی له گه لتانداو به به زه یی هاتنه وه پیتان، هه رچی له سه ر زه وی دایه، بو ئەوه یه ئیوه سوودو که لکی لئوه ربگرن و به هره مه ند بن لیبی و په ندی لئوه ربگرن.

ئهم ده که به لگه یه له سه ر ئەوه ی بنه رت له شته کاندرا ریگه پیدانه و پاکیه (الإباحة والطهارة)، چونکه له سیاقی منه ت کردنه وه هاتوه، به وه پیسه کان ده رده چی، بیگومان قه ده غه کردنی له ناوه پو کی ده که وه رده گیریت، وه خوا ﴿هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا﴾^(۲۹) بو سوودی ئیمه به دهبیناوه، ئەوه ی زیانی هه یه ئەوه له ده ره وه ی ئەوه یه، وه له ته واوی نیعمه ته کانی، ریگری لی کردووبن له هه موو شته پیسه کان، له بهر پاک و خاوینی بو ئیمه.

خوا ﴿هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ أَسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ﴾^(۲۹) (واته: پاشان ویستی ئاسمان دروست بکات)، وشه ی: ﴿أَسْتَوَىٰ﴾^(۳) له قورئاندا به سی مانا هاتوه: جاریک به حه رفی جر (تعدی) ناکات، {واته: فیعله که ناییته (متعدی)^(۳) به لکو به

(۳) فیعلی (متعدی) ئەو فیعله یه مانای به (فاعل) ته واو نابیی به لکو پیوستی به (مفعول به) هه یه بو ته واو کردنی مانا که ی. نمونه: (ضرب زید عمراً). وه رگیتر.

لازم^(۴) ده مي پيشه وه، لي ره دا وشه ي (استوي) (فعل ماضي لازم). مانا كه ي بهم شي وه ده بيت: كه مال و ته واو، وه كو چون خوا ﴿﴾ ده رباره ي موسا ﴿﴾ فهرموويه تي: ﴿﴾ وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ، وَأَسْتَوَىٰ ﴿١٤﴾ القصص، (واته: له و كاته ي پينگه يشت و ته واو بوو).

جاري كيش به ماناي: بهرز بووه وه ديت (علا) و (ارتفع)، نه ويش كاتيگ بكريته (متعدي) به (علي) ههروه كو چون له وته ي خوادا هاتوه: ﴿﴾ ثُمَّ أَسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ ﴿١٥﴾ الأعرافه (واته: له پاشان بهرزو بلسد بوو به سهر باره گاهه)، وه ده فهرموي: ﴿﴾ لِيَسْتَوِيَ عَلَى ظُهُورِهِ، ﴿١٦﴾ الزخرفه (واته: تا له سهر پشتيان (ولاغه كان وشتره به رزه كان) بهرزو سه قامگيرين).

جاري كيش به ماناي: مه بهست روو تي كردن دي، نه گهر بكريته (متعد) به بيتي (الي)، ههروه ك له م ده قه دا هاتوه، واته: كاتي كه خوا ﴿﴾ مه بهستي بووه، كاتي كه خوا زه وي دروست كرده مه بهستي نه وه بووه ناسمانه كانيش دروست بكات: ﴿﴾ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ ﴿١٧﴾ جا دروستي كرده، ههروه ها قايم و پته وو ورده كاري تيدا كرده ﴿﴾ وَهُوَ يَكْلِي شَيْءٌ عَلَيْهِ ﴿١٨﴾ (واته: خوا به هه موو شتيك زانايه).

(وه فهرموويه تي): ﴿﴾ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا ﴿٢٠﴾ سبأ، (واته: خوا ده زاني و زانستي هه يه به وه كه ده چيته نيو زه وي و نه وه ي لي ده رده چي و نه وه ي له ناسمان داده به زي و نه وه ي يو ناسمان بهرز ده بيته وه)، وه ده فهرموي: ﴿﴾ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسْرُونَ وَمَا تَعْلَنُونَ ﴿٢١﴾ النحل، (واته: نه وه ي ده يشار نه وه به نه يني ده يكه نه و نه وه ي ناشكراي ده كه ن خوا هه مووي ده زاني و زانستي پي هه يه)، (واته: خوا نه يني و شاراهه ده زاني). ﴿﴾ وَإِنْ جَهَرَ بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَىٰ ﴿٧﴾ طه. (واته: خوا له نه يني و له نه يني شاراهه تريش ده زاني).

زورجار خوا ﴿﴾ به راورد له نيوان دروستكراوه كانيدا يو دروستكردن و چه سپاندي زانست و زانياريه كه ي ده كات، ههروه ك له م نايه ته دا، وه ههروه ها له فهرمووده ي خواي به رزيش كه ده فهرموي: ﴿﴾ أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ﴿١١﴾ الملك، (واته: ناي ايا خوا نازاني چي به دي هيناوه)، (له كاتيگدا) كه خوا وردبين و وردكارو شاره زايه). چونكه دروستكردني دروستكراوه كان له لايه ن نه وه وه به هيترين به لگه يه له سهر زانست و حيكمه ت و تواناي.

(۴) لازم: نه و فيعله يه كه به فاعل ماناي ده به خشيت پيويستي به (مفعول به) نيه بو ته واو كردني مانا كه ي. وه كو: (سافر محمد). وه رگير.

﴿وَنُقَدِّسُ لَكَ﴾ ده گونجی مانا که ی نه وه بی: به پاکت راده گرین، (لام) ی ﴿لَكَ﴾ سوودی تایهت کردن و دلسوزی بگه یه نیت (للتخصیص والإخلاص). وه ده گونجیت مانا که ی نه وه بی: تیمه تو به پاک راده گرین به نه نفسی خو مان، واته: به پاکت راده گرین به رهوشتی جوان، وه کو خو شوستن و ترسان و به مه زن دانان، وه به پاکی راتده گرین له رهوشتی خراپ و ناشرین.

خو ﴿إِنِّي أَعْلَمُ﴾ (نه وه ی من ده یزانم) ده باره ی نه و جینشینه ﴿مَا لَا نَعْلَمُونَ﴾ (واته: نه وه ئیوه نایزانن) چونکه قسه کانتان به گویره ی گومانی ئیوه بوو، من شاره زام به ناشکراو په نهانه کان.

بزانه: بیگومان نه و چاکه ی به ده ست هاتووه به دروستکردنی نم دروستکراوه چه نده ها قات زیاتره له و خراپه ی که له خو ی گرتووه، به راستی خوا ویستوویه تی له ناویاندا پیغه مبه ران و راستگو یان و شهیدان و چاکه کاران هلبژیری، بو نه وه ی نشانوه ثایه ته کانی ده ربکه ویت بو به دیهینراوه کانی، وه تا عیاده ته کان به ده ست بیت، که به ده ست نه ده هات به بی به دیهینانی نه و جینشینه، وه کو: جهاد و هاوشیوه ی، وه تا ده ربکه ووی نه وه ی شاراووه یه له ثاره زوو غه ریزه کانی نه وه کانی نادم، له خیر و شهر به تاقیکردنه وه، وه بو نه وه ی روون بیته وه دوژمن له دوستی، وه تا ده ربکه ووی نه وه ی له ناخی ئیلیسدا شار دراوه ته وه له شهر و خراپه، که پی وه سف کراوه، ثا نه مانه حکمهت و دانایی مه زتن، هه نندیکیان به سه بو نه وه.

پاشان کاتی که قسه ی فریشته کان ثامازه به بو فه زلو چاکه یان، له سه ر نه و خه لیفه ی خوا ﴿دایناووه بو سه ر زهوی، خوا ده یه ووی فه زلی ناده میان بو روون بکاته وه، وه ته وای حکمه تی خواو زانستی، جا ﴿وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا﴾ (واته: ناوی شته کان، ناوی شته کان و ناوه پروکیان، ناووناوه پروکی فیر کردوه)، واته: وشه و مانا کان، ته نانهت ناوی گه وره وه کو (قُضِعَتْ) ته شت، وه ناوی بچو ککراوه وه کو (قُضِعَتْ) یه، واته: ته شتوکه.

﴿ثُمَّ عَرَضْهُمْ﴾ واته: ناوه پروکه کانی خسته روو ﴿عَلَى الْمَلَائِكَةِ﴾ وه کو تاقیکردنه وه یه ک بویان، نایا ده یانزانن یا نایزانن؟ ﴿فَقَالَ أَنبِيُّنِي بِأَسْمَاءِ هَؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ (واته: خوا پیی فهرموون: ناوی نه مانم پی بلین: نه گه ر ئیوه راست ده که ن) له قسه و گومانه کانتاندا، که وا ده زانن ئیوه چاکترن له م جینشینه ﴿قَالُوا﴾

سُبْحَانَكَ ۞ واتە: ئەهی پەرورەدگار بە پاکت دەگرین لەو پەرخانەهی کە گرتمان و
 پێچەوانەهی فەرمانی تۆ جولاینەوه، ۞ لَا عِلْمَ لَنَا ۞ (واتە: ئێمە هیچ زانیاریمان نیە) بە
 هیچ جووری لە جوورەکان، ۞ إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا ۞ (واتە: جگە لەووە نەبێ کە خووت قیرت
 کردووین)، ئەوەش لە فەزل و بەخشندەیی خوێتەووەیە ۞ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ۞ (العلیم)
 زۆر زانا، کە بە زانستی دەوری هەموو شتیکی داوە، هیچ شتیکی لێ پەنھان نابێ، وە هیچ
 شتیکی لێ ون نابێ تەنانت بە قەد مسقَالَ زەرەپە ک لە ئاسمانەکان و زەویدا.

۞ الْحَكِيمُ ۞ ئەو کەسە یە کە خواوەن دانایە کی تەواو، کە هیچ بەدیھێنراویک لێ
 دەرنای، وە هیچ فەرمان پێکراویک لێ ریزبەر نابێ، فەرمان ناکات بە هیچ شتیکی
 ئیلا حیکمەتیکی تێدا، وە حیکمەتیش (الحکمة): بریتە لە دانانی شتیکی لە شوینی
 شایستەدا، جا دانیاننا بە زانیاری و حیکمەتی خوا، وە کەم و کورتیان لە زانیسی کەمترین
 شتدا، وە دانیاننا بە چاکە و بەخششی خوا بەسەریانەوه، وە دانیاننا بەویدا کە هیچ نازانن
 جگە لەووە نەبێ کە خوا قیری کردوون.

جالەو کاتەدا خوا فەرمووی: ۞ يَتَّادَمُ أُنْبَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ ۞ واتە: ناوی ئەو شتانەهی کە
 خوا خستوویە تێ روو بو فریشتەکان، دەستەوسان بوون بەرانبەریان.

۞ فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ ۞ واتە: فەزل و چاکەیی ئادەم بو فریشتەکان روون بوویووە،
 لە گەل حیکمەت و زانستی خوا لە دانانی ئەم جێشینەدا.

خوا فەرمووی: ۞ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۞ (واتە: ئەهی یم
 نەوتن من ئاگادارم بە نھینی ئاسمانەکان و زەوی). (غەیب و پەنھان) ئەوەیە کە لە ئێمە
 پەنھان و شاراوە بێت، لە ئێمە نادیاربێ و نەمان بینبێ، جا ئە گەر زانا بوو بە پەنھان،
 ئەوە زانستی بە ئاشکرا و دیار لە پێشترە ۞ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ ۞ واتە: ئەوەی دەری
 دەخەن ۞ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ۞ واتە: ئەوەی دەشارنەوه.

پاشان خوا فەرمانی پێکردوون بە کپنووش بردن بو ئادەم، وە کپو ریز لێنا بیک بو ئەوو
 بە مەزن دانانی، وە وە کپو بەندایەتی کردنی خوا ۞، ئەوانیش فەرمانەکانی خویان جی
 بەجی کردو دەستپێشخەریان کرد لە کپنووش بردندا (بو ئادەم).

۞ إِلَّا إِلَيْسَ ۞ (واتە: تەنھا ئیلبیس کپنووشی نەبرد) رپگری کرد لە کپنووش بردن و
 لووت بەرزنی نواند بەرانبەر فەرمانی خوا بەسەر ئادەمەوه، وتی: ۞ قَالَ ءَأَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتَ
 طِينًا ۞ (۱۱) ۞ الإسراء، (واتە: ئایا کپنووش بەرم بو ئەوەی لە گەل بە دیت هیناوه) ئەو

پشت تیکردن و لووت بهرزیه له لایه ن شه یئانه وه دهره نجامی نه و کوفره ی بوو که له ناخیدا شار دبوویه وه، جا نه و کاته دوژ منایه تیه که ی بو خواو بو ئاده و بیروایی کردن و لووت بهرزی به ته واهه تی دهر که وت.

لهم دهقه پیروزانه دا، په ندو ناموزگاری به دیده کری:

یه که م: چه سپاندنی قسه ی خوای بهرز، بهرده وام نه و قسه کهر بووه، قسه ده کات به ویستی خوئی زاناو داناو کار به جیه.

دووم: ههروه ها مروؤف نه گهر حکمهت و دانایی خوای ﷺ له هه ندی له دروستکراوه کاند او فرمان و پیوستیه کاند بو دهر نه که وت، نه وه پیوسته ملکه چی بی، وه لومه ی عه قلی بکات و دان به حکمه تی خوادا بنی.

سییم: وه ههروه ها گرنگی دانی خوا ﷺ به کاروباری فریشته کان و چاکه خوازی له گه لیاندا، به قیر کردنیان له وه ی که نایزان و ئاگادار کردنه و بیان له وه ی قیری نه بوون. چواره م: چاکه و پله و پایه ی زانستی له خوگر تووه له چه ند پروویکه وه:

خوا زانست و کار به جیی خوئی ﷺ به فریشته کان ناساندووه.

خوا ﷺ پله و فه زلی ئاده می پی ناساندوون له پرووی زانسته وه، بیگومان نه وه باشترین سیفه ته له مروؤفدا.

خوا ﷺ فرمانی پیکردوون به سوژده بردن بو ئاده م وه کو ریز گرتنیک بوئی، کاتی که فه زل و زانستی دهر که وت.

بیگومان تاقیکردنه وه بو که سیکی دیکه یه، کاتی که بی توانا نه بن له وه ی که تاقیکراونه ته وه، پاشان خاوه نی فه زل و چاکه ی پیده ناسینی، نه وه ته ووتره له وه ی که سه ره تا پی ناساندبوون.

گرنگی دان به باروودوخی باوکی مروؤفایه تی و جنو که کان، وه پروونکردنه وه ی فه زلی ئاده م و به خششی خوا به سه ریه وه، وه دژایه تی ئیبلیس بو ئاده م، جگه له مانه ش چه ندین وانه و په ندی دیکه ی تیدایه.

(۳۵-۳۶): ﴿وَقُلْنَا يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَعْدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣٥﴾ فَأَزَلَهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَى حِينٍ ﴿٣٦﴾﴾

﴿ وَقُلْنَا يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا ﴾ كاتيك خوا ناده می دروست کرد و پایه داری کرد، نیعمه ته کانی ته او کرد به سه ریوه، به وهی که له خودی خوی هاوسه ری بو به دیهینا بو شه وهی به سه ریته وهو نارام بگری له پالیه وه، فرمانی پیگردن له به هه شتدا نیسته جی بن و له هه موو خواردمه نیه ک بخون و بخونه وه به تیرو ته سه لی ﴿ رَغَدًا ﴾ واته: به فراوانی نوشی بکن ﴿ حَيْثُ شِئْتُمَا ﴾ (واته: له هه موو جوړه کانی به رو بووم و میوه جات)، وه خوا ﴿ پِئِی فِهْرَمُوو ﴾ ﴿ إِنَّ لَكَ أَلَّا تَجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعْرَى ﴾ ﴿ ۱۷۸ ﴾ وَأَنْتَ لَا تَظْمَأُ فِيهَا وَلَا تَصْحَى ﴿ ۱۷۹ ﴾ طه، (واته: بوته هه یه ئه ی نادم تا له به هه شتدا بیت نه برسی بیی و نه رووت، وه نه تینو بیت تییدا وه نه گهر مات بی).

﴿ وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ ﴾ (واته: نزیکی شم دره خته مه که ون) شم دره خته جوړیکه له جوړه کانی دره ختی به هه شت، ته نها خوا ده زانی چ جوړه دره ختیکه، هو کاری قده غه کردنه که ی ده گهریته وه بو تاقیر کردنه وهی خوایی، یان له پیئاو حیکمه تیک زانراو نیه لای بنده کان ﴿ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴾ (واته: تا له سته مکاران نه ژمیردرین) به لگه یه له سه ر شه وهی نه هی کردن لیړه دا بو قده غه کردنه، چونکه سته می به دوا ی خویدا هیئاوه.

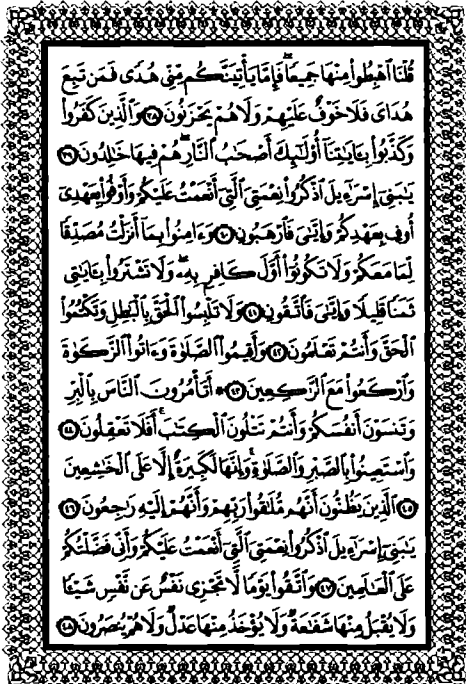
به به رده وام و سه وهه و ختوره ی بو دروست ده کردن و دره خته که ی له به رچاو جوان کردن تا هه لیخه له تاندن ﴿ وَقَاسَمَهُمَا ﴾ (واته: سویندی بو خواردن به خوا)، پی وتن: ﴿ إِنِّي لَكُمَا لَمِنَ النَّاصِحِينَ ﴾ ﴿ ۱۸۱ ﴾ الأعرافه (واته: من بو هه ردوو کسان دل سوژو ناموژگاری کارم). پی سه رسام بوون و به قسه یان کرد، نه ویش له و نازو نیعمه ت و خوشیه ده ریپینان، ده کرانه ده ره وه بو مالی ماندوو بوون و ناخوشی و هه لو و تیکوشان. ﴿ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ ﴾ واته: نادم و نه وه کانی دوژمن بو نیلیس و نه وه کانی، زانراوه بیگومان دوژمن هه لو نه داو کوشش ده کات بو زیان گه یاندن به دوژمنه که ی، وه گه یاندنی خراپه پیی به هه موو ریگا کانیه وه، وه بییه شبوونی له خیر به هه موو ریگایه ک، له چوار چیوه ی نه مه دا ناگادار کردنه وهی نه وه کانی نادمه له شه یتان، وه کو خوا ﴿ فَمَنْ يَدْعُوكُمْ إِلَى الظَّالِمَاتِ فَاعْبُدُوهُنَّ عَدُوًّا أَمَّا يَدْعُوا حَرْبُهُ، لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴾ ﴿ ۱۸۲ ﴾ فاطر. (واته: به راستی شه یتان بو تیوه دوژمنه و به دوژمنی بزائن، نه و کومه لو واقمه که ی بانگ ده کات تا کو بینه خاوه نی دوزه خ و بچنه ناگر). وه فرموویته تی: ﴿ أَفَلَتَخَذُونَهُمْ ذُرِّيَّتَهُمْ أُولَئِكَ أَمَّا مِنْ دُونِ وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ

بَدَلًا ﴿٥٠﴾ الْكَهْفِ (واته: ئایا شه یتان و نه وه کانی جگه له خوا به دۆست ده گرن؟! شه وان بۆ ئیوه دوژمنن، گوڤینه وه یه کی خراپه بۆ سنوور به زین و سته مکاران). پاشان باسی کۆتایی دابه زانندیانی کرد بۆ سه زه وی، جا فه رموویه تی: ﴿وَلَكُم فِي الْأَرْضِ مَسْكَنٌ﴾ واته: شوینی نیشته جی و ئوقره گرتنه ﴿وَمَتَّعَ الْإِنسَانَ﴾ کۆتایی هاتنی نه جه له کانتانه، پاشان ده گوازی نه وه له سه زه وی بۆ شه و مالو شوینی ه که بوی به دیهینراون، وه بۆ ئیوه دروستکراوه، نه ویشی تیدایه که ماوه ی شه ژیانه (ژیانی دونیا) کاتیه، شوینی نیشته جی بوونی راسته قینه نه، به لکو ته نیا شوینی په رینه وه یه، زنجیره ی لی وه ده ست بخری بۆ شه و مالو شوینی (دوا پوژ)، ته مه ن و ژیانته خه رج مه که بۆ ئوقره گرتن تیایدا.

(۳۷): ﴿فَلَقَىٰ آدَمَ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَتٍ فَلَقَ عَلَيْهِ إِنَّهُ هُوَ النَّوَابُ الرَّحِيمُ﴾ ﴿٣٧﴾

﴿فَلَقَىٰ آدَمَ﴾ واته: ئاده م خواسته وه وه وه ریگرت، وه خوا ئیله می کرد ﴿مِنْ رَبِّهِ﴾ کلمته (واته: له پهروه رد گاریه وه چه ند وشه یه کی وه رگرت)، که بریتی بوو له فه رمووده ی خوا: ﴿رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنفُسَنَا﴾ ﴿٣٣﴾ الْأَعْرَافِ (واته: پهروه رد گارمان سته ممان له خۆمان کرد)، ئاده م دانی نا به تاوانه که یداو داوای لی بووردنی له خوا کرد، ﴿فَلَقَ عَلَيْهِ﴾ خوا ته و به ی لی وه رگرت و به زه یی پیداهاته وه ﴿إِنَّهُ هُوَ النَّوَابُ الرَّحِيمُ﴾ بۆ هه ر که سیک ته و به و داوای لیخۆشبوونی لی بکات، ته و به و داوای لیبووردن دوو جوژه: یه که م: ته و به ی پشتگیری کردنه (له لایه ن خواوه)، دووه م: وه رگرتنی ته و به نه گه ر مه رجه کانی هاتبووه جی.

﴿الرَّحِيمُ﴾ میهره بانه به رانه ر به نده کانی، له میهره بانی پیمان نه وه یه که سه ر که و تووی کردوون بۆ ته و به و داوای لیخۆشبوون، وه لیان خۆش بووه و چاک بووه له گه لیاندا.

(۳۸-۳۹): ﴿قُلْنَا اهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنْ تَبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۳۸﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۳۹﴾﴾

﴿قُلْنَا اهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا﴾ (واته: تنجا وتمان همووتان ده بی دابه زنه خواره وه) دابه زاننده خواره وهی دووباره کردوته وه، تا کو نه وهی باسی کرد له سه ری بونیات بنری، نه وهش فه رموده ی خواجه ﴿﴾. ﴿فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى﴾ (واته: نه وچار هر کات له لایه ن منوه ری پیشانده ری کتان بؤ هات، واته: پیغمبره و کتییک ری نمایتان بکات بؤ نه وهی نزیک بن

له ره زامندی منه وه ﴿فَمَنْ تَبِعَ هُدَايَ﴾ (واته: نه وهی شوین ری نمای من کهوت) له ئیوه، به وهی بروا به پیغمبره کهم و کتیه کهم بهیئی و ری نمایان لی وه ریگری، نه ویش به به راستدانی هموو هه واله کانی پیغمبره ران و کتیه پیروژه کان ده بیست، وه جیه جیکردنی فرمان و دوور کهوتنه وه له قه دهغه کراوه کان ﴿فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾ (واته: نه ترسیان بؤ داهاتوو، نه خه مباریش ده بن بؤ رابردوو).

له نایه تیکی دیکه دا هاتوه: ﴿فَمَنْ أَتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشَقِي﴾ (۳۳ طه). (واته: نه وهی شوین ری نمایه کهم بکه ویت نه گومرا ده بی و نه به دبهخت).

خوا بؤ شویتکه وتنی ری نمایی خوی چوار شتی داناهو:

نه فی کردن و دوورخسته وهی ترسو خه م و په ژاره، وه جیاوازی له ئیواناندا: ناخوشی و گیر و گرفت نه گهر به سر چوویی نه وه خه م و په ژاره رووده دات، وه نه گهر رووی نه داییت ترس دروست ده کات، نه و دووانه ی دوورخسته وه بؤ هر که سی شوینی هیدایه تی بکه وی، وه نه گهر دوور خرانه وه، نه وه پیچه وانه که ی به ده ست دیست، نه ویش نه من و

ئاسايشى تەواو، بە ھەمان شىو نەفى كەردن و پە تەكر دنە و ھى گومرايى و بەدبەختى بۆ
ئەو كەسەى شوئىنى پىنمايە كانى كەوتو، ئە گەر دوورخرانەو ئەو پىچەوانە كەيان
دەستەبەر دەيىت، ئەوئىش ھىدايەت و خوئشەختى، ھەر كەسەىك شوئىنى ھىدايەتى خوا ﷻ
بكەوئى، ئەمن و ئاسايش لە دنيا و دواروژدا بەدەست دەھيئىت، و ھەمو ناخوشىە كى لى
دوور دەخرىتەو، لە ترس و خەم و گومرايى و بەدبەختى، ئەوئى بە نرخ و چاكە و نەفس
حەزى پىدە كات بۆى دەستەبەر دەيى، ئەوئىشى خراب و بەدەو لى دەترسى، لىى دوور
دەخرىتەو.

ئەمە پىچەوانەى ئەو كەسەىە كە شوئىنى ھىدايەتى نە كەوتو، بىروايى پىدە كات و نىشانەو
ئايەتە كانى بە درۆ دەخاتەو، ئنجا دەفەر موى: ﴿أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ﴾ (واتە: ئەوانە
ھاوئى ئاگرن)، واتە: پەيوەست پىئەو، وە ك پەيوەستبوونى ھاوئى بۆ ھاوئىە كەى،
قەرز كە بە قەرز لى كراو كەى ﴿هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ (واتە: ئەوان تىيدا دەبن بە
ھەمىشەى) لىى دەرنەچن و سزاىان لىدانا پىت و سەرىش ناخريئ.

لەم دەقانەو ھاوشىو كانىدا دابەشبوونى خەلكىە لە جنو كەو مرؤف، بۆ خاوەنى خوئشەختى و
بەدبەختى، سىفەتى ھەردو دەستە كەى تىدايە، وە كەدەو كانىش كە ئەو دەخوازن،
بىنگومان جنو كە وە كو مرؤف وايە لە پاداشت و سزادا، ھەر وە كو ئەوانىش وە كو
مرؤفە كەنن لە فەرمان و قەدەغە كەردندا.

پاشان خوا ﷻ نازو نىعمەت و چاكە كانى يادى نەو كانى ئىسپرايلى خستەو، جا
فەر موى تەى:

(۴۰-۴۳): ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اذْكُرُوْا نِعْمَتِيْ الَّتِيْ اَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَاَوْفُوا بِعَهْدِيْ اُوْفٍ بِمَهْدِيْكُمْ وَاِيْتِيْ
فَارْهَبُوْنَ ﴿٤٠﴾ وَاٰمِنُوْا بِمَا اَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُوْنُوْا اَوَّلَ كٰفِرِيْنَ بِهٖ وَلَا تَشْرَوْا بِاَيَّتِي
تَمَنَّا قَلِيْلًا وَاِيْتِيْ فَاَنْقُوْنَ ﴿٤١﴾ وَلَا تَلْسُوْا الْحَقَّ بِالْبَطْلِ وَتَكْفُرُوْا بِالْحَقِّ وَاَنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿٤٢﴾
وَأَقِيْمُوْا الصَّلٰوةَ وَاَتُوْا الزَّكٰوةَ وَاَرْكَعُوْا مَعَ الرَّاكِعِيْنَ ﴿٤٣﴾﴾

﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اذْكُرُوْا نِعْمَتِيْ الَّتِيْ اَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ﴾ مەبەست لە (ئىسپرايلى) يە عقوبە ﷻ، دواندە كەش لە گەل دەستە كانى
نەو كانى ئىسپرايلى دا، ئەوانەى لە مەدينەو دەوروو بەرى نىشتەجى بوون، وە ئەوانەش
دە گرىتەو كە لە دواى ئەوانەو دىن، فەرمانى پىكردوون بە فەرمانىكى گشتگىر، جا
فەر موى تەى: ﴿اذْكُرُوْا نِعْمَتِيْ الَّتِيْ اَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ﴾ ئەوئىش تىكرايى نىعمەتە كانى خوا
دە گرىتەو كە لەم سوورەتەدا ھەندىكى باس دە كات، مەبەست پىى ياد كەردنەو ئەوئىە

به دل دانی بیابنی و به زمانی وه سفی بکاو به ئەندامانی جهسته به کاری بهینی له وهی که خوا بی خوشه و پیی رازیه.

﴿وَأَوْفُوا بِعَهْدِي﴾ بریتیه لهو په یمانه ی خوا بویان، له برواهینان به خواو پیغه مبه ره کانی و چه سپاندنی شه ریه ته که ی ﴿أَوْفِ بِعَهْدِكُمْ﴾ ئەویش پاداشته له سر ئەو په یمانه.

وه مه به ست له وه دا: ئەوه یه خوا باسی کردوه، وه ک فرموویه تی: ﴿وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي مَعَكُمْ لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَآتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَآمَنْتُمْ بِرُسُلِي وَعَزَّرْتُمُوهُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ﴾ المائدة، (واته:

بیگومان (کاتی خوئی) خوا په یمانی له نه وهی ئیسرائیل وهر گرتو دوازه رابه رمان تیدا هه لباردن، ئججا خوا بی فرموون که: من به راستی له گه لئانم، سویند بیت به خوا ئە گه نو یژه کانتان به چاکی ئەنجام بدهن و زه کات بدهن و بروا بهینن به هه موو پیغه مبه رانی من و پشتیوانیان لیکن، قهرزی چاک و جوان و ریک و پیک بدهن به خه لکی له بهر خوا (له بهر ره زامه ندی ئەو زاته هه موو چا که یه ک ئەنجام بدهن و چاوه رپی پاداشت له و بن) ئەوه بیگومان له هه له کانتان خوش ده بم و چاوه پویشیان لیده که م و ده تانخه مه باخه کانی به هه شته وه که چه نده ها پروبار به ژیر دره خته کانیدا ده روات، جا ئەوهی له وه و دوا بیروا بیت له ئیوه، ئەوه مانای وایه که به راستی رینگه و ریبازی راست و ره وانی لی و نبوه).

پاشان فرمانی پیکردوون به و هۆکاره ی که هه لگه ره بویان له سر به وه فابوون به په یمانه که یه وه، ئەویش ترسانه له خوی تاک و ته نها، هه ره که سیک له و بترسی پیویسته شوینی فرمانه کانی بکه وی و دوور بکه ویتسه وه له قه ده غه کراوه کانی.

پاشان فرمانی پیکردوون و به فرمان کردنیکی تاییه ت، که بروایان ته وای و راست و دروست نابی ته نها به وه نه بی، جا فرموویه تی: ﴿وَأَمْسُوا بِمَا أَنْزَلْتُ﴾ (واته: برواینن به وهی دامبه زاندووه که قورئانه).

بریتیه له و قورئانه ی که دایه زاندووه بو سر به نده و ره وانه کراوه که ی موحه ممه د ﴿فرمانی پیکردوون به برواهینان و شوین که وتنی، ئەوهش ئەوه پیویست ده کات بروا به و که سه بهینن که بوی دابه زیوه.

باسی هۆکاری بروا بی بوونیانی به قورئان کردوه، فرموویه تی: ﴿مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ﴾

(واته: پراوپره له گهل قورئاندا نه پیچهوانه و نه دژیه تی، جا نه گهر گونجاوه له گهل کتیبه که می ئیوه داو پیچهوانه می نه، ئه وه هیج به ربه سئیک نه له پیشتان تا پروانه هیئن، چونکه ئه وه می ئه وه هیئاویه تی، هه مان په یامی پیغه مبرانه، ئیوه ئه می خواوه ن کتیبه کان له هه موو که س له پیشترن به پروا پیه ئانی و به راست دانانی.

به هه مان شیوه له فرموده می خواوا ﴿مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ﴾ ئاماژه هه به بو ئه وه می ئه گهر ئیوه پرواتان پی نه هیئا، ئه وه ده گهر پته وه به سه رتاند، به به درؤدانانی ئه وه کتیبه می له بهر ده ستاندا به، چونکه ئه وه می ئه وه هیئاویه تی، بریتیه له هه مان شت که بو موسا و عیسا و جگه له وانیش له پیغه مبران دابه زیوه، به درؤدانانان بو موحه ممه د ﴿﴾ به درؤدانانی کتیبه کانی لای خوتانه.

به هه مان شیوه ئه وه کتیبه می که له بهر ده ستان دابه سیفه تی ئه م پیغه مبره می تیدا به، که ئه م قورئان و مژده می پیه، جا نه گهر پروای پی نه هیئن ئه وه هه ندی له کتیبه کانی خوتان به درؤ ده خه نه وه، وه هه ر که سئیک هه ندی له وه به درؤبخاته وه که بوی دابه زیوه، ئه وه هه مووی به درؤ داناوه، هه روه کو چون هه ر که سئیک بیپروای می به پیغه مبریک بکات ئه وه بیپروای به رانه بهر هه موو پیغه مبران کردوه.

جا کاتیک فرمانی پیکردوون به پروا هیئان پی، قه ده غه می لیکردوون و ناگاداری کردوونه ته وه له پیچهوانه که می، که بریتیه له بیپروای کردن پی، فرموویه تی: ﴿وَلَا تَكُونُوا أَوْلَٰی كَافِرٍ بِهٖ﴾ واته: به پیغه مبرو قورئان.

که ده فرمووی: ﴿أَوْلَٰی كَافِرٍ بِهٖ﴾ (واته: مه بن به به که مین بیپروا پی) په وانیش ترو پاراوتره له ته می: ﴿وَلَا تَكْفُرُوا بِهٖ﴾ (واته: بیپروای می مه که ن پی)، چونکه نه گهر نه وان به که مین بیپروا بن پی، ئه وه ده ستیش خه رانی تیدا به بو بیپروا بوون پی، به پیچهوانه می ئه وه که له سه ریان پیوسته، گونا هه تاوانی خویمان ده درپی به کولیاند له گهل تاوانی ئه وانه می که له دوا می ئه وان په پره ویان ده که ن.

پاشان باسی به ربه سستی به رده م پروا هیئانان ده کات، ئه ویش بریتیه له هه لئاردنی که لو په لی ئه م دنیا به به سه ر به ختیا ری و خو شبه ختی هه می شه می، جا فرموویه تی: ﴿وَلَا تَشْرُوا بِآبَاتِی ثَمَنًا قَلِیْلًا﴾ (واته: ئایه ت و نیشانه کانم به نرخیکی که م مه فروشن و به که م مه یگور نه وه)، ئه ویش بریتیه له به ده ست هیئانی په لو پایه و خوار دنه کان که وا گومان ده به ن ده بریتیه وه، نه گهر پروا به یئن به خوا و پیغه مبره که می ﴿﴾، بویه ئایه ته کانی خویان به وانه گور په وه به چاکیان زانی و په سندیان کرد.

﴿وَإِنِّي﴾ واتہ: تہنہا لہ من ﴿فَأَنْقُوتِ﴾ واتہ: خوٲتان پپاریزن) بیگومان نہ گہر تیوہ لہ خوای تاکو تہنہا بترسن، ٹہوہ لہ خوا ترسانتان ٹیمان پیش دہخات بہسہر کرینی نایہ تہ کانی خوادا بہ نرخیکی کم، ہہروہ کو چوٲن تیوہ نہ گہر نرخیکی کم ہہلبڑیرن بہلگہ یہ لہسہر نہمانی تہقوالہ دلہ کاتاندا.

پاشان فہرموویہ تی: ﴿وَلَا تَلْسُتُوا﴾ واتہ: تیکہ لی مہ کەن ﴿الْحَقَّ بِالْبَطْلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ﴾ واتہ: رہواو نارہوا تیکہ ل بہ یہ کدی مہ کەنو ہہقہ کە مہشارنہوہ، قہدہغی کردن لہ دوو شت: تیکہ ل کردنی ہہق بہ ناہق، وہ شاردنہوہ و ٹاشکرا کردنی ہہق، چونکہ مہبہست لہ خواوہن کتیب و زانست، جیا کردنہوہی ہہق لہ ناہق و ٹاشکرا کردنی ہہق و دہرخستی، تابہوہ ہیدایہت خوازان ہیدایہت و ہر بگرن، وہ گومرا کارانیش بگہرینہوہ، بو ٹہوہی حوججہ بکری لہسہر ٹینکارو کەللہرہقہ کان، چونکہ خوا بہ تیرو تہسہلی نایہ تہ کانی باسکر دوہ و روونی کردوٹہوہ، بو ٹہوہی رپیازی ری پیشاندہران روون بیتہوہ لہ رپیازی موجریم و تاوانباران، ہہر کەسیک کار بہ مہ بکات لہ خواوہن زانستہ کان، ٹہوہ جینشینی پیغہمبہرانہو ری پیشاندہری ٹومہ تہ کانہ.

وہ ہہر کەسیک ہہق تیکہ ل بہ باتل بکات، وہ نہ توانی لہ یہ کتر جیایان بکاتہوہ، لہ گہل ٹہوہش کە زانستی پی ہہبی، وہ ٹہوہق و مافہی لایہ تی بیشاریتہوہ، فہرمانی پی بکری بہ ٹاشکرا کردنی، ٹہوہ لہ بانگخوازانی دوڑہخہ، چونکہ خہلکی لہ بواری ناینہ کە بیان پہیرہوی ہیچ کەس ناکەن جگہ لہ زانا کانیان، جا بو خوٲتان یہ کییک لہم دوو حالہ تانہ ہہلبڑیرن.

پاشان فہرموویہ تی: ﴿وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ﴾ واتہ: بہ ٹاشکراو نہینی ﴿وَأَتُوا الزَّكَاةَ﴾ ٹہوانہی کە شایستہن ﴿وَأَزْكُوا مَعَ الزَّكَاةِ﴾ واتہ: نوپڑ بکەن لہ گہل نوپڑ خویناندا (بہ کومہل)، بیگومان نہ گہر تیوہ ٹہوہتان کرد لہ گہل بروا بووتتان بہ پیغہمبہران و نایہ تہ کانی خوا، ٹہوہ بیگومان کوٲتان کردوٹہوہ لہ نیوان کردہوہی پەنہان و ٹاشکرا، وہ لہ نیوان دلسوژی بو پہرستراو (خوای مہزن) و چاکہ کردن لہ گہل بہندہ کانیدا، وہ لہ نیوان ٹہو بہندایہ تیانہی بہ دل و جہستہو سامان دہ کریں.

کە دہفہرموی: ﴿وَأَزْكُوا مَعَ الزَّكَاةِ﴾ واتہ: نوپڑ بکەن لہ گہل نوپڑ خویناندا) بہ ہمان شیوہ کرنووش بردن روکن و پایہ یہ کە لہ پایہ کانی نوپڑ، لہبہر ٹہوہ نوپڑی بہ کرنووش دہرپریوہ، وہ دہربرین بہ ہیشیک لہ عیبادت، بہلگہ یہ لہسہر فہرز بوونی ٹہو بہشہ تیایدا.

(۴۴): ﴿أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ نَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾ (۱۱) ﴿۱۱﴾
 ﴿أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ﴾ (واته: نایا فرمان به سر خه لکیدا ده دن) به ایمان و چاکه
 ﴿وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ﴾ (وه خوشتان له بیر ده کهن)، واته: واز له خو تان دینن له فرمان
 کردن به مه، له کاتیکدا: ﴿وَأَنْتُمْ نَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾ (واته: له حالیکدا که
 تیره کتیبی ناسمانی ده خویننه وه، نایا نافامن؟!). وه عه قلی به (عقلاً) ناوهیناوه، چونکه
 نه وهی چاکو به سووده پیی ده گه یه نی، وه هر به هوی عه قلی شه وه لهو شتانه تیده گات
 که زیانی پیی ده گه یه نیت، نه مهش له بهر نه وه یه که به راستی عه قل خواهه نه که ی هانده دات
 که یه کم که کس بی کار به وه بکات که فرمانی پیده کات، وه یه کم که کس بی واز
 له وه بهینی که قده غه ی لیده کات، هر که سی فرمان به که سیکی تر بکات به کاری
 چاکو بو خوئی نه نجامی نه دات، یان قده غه ی بکات له خراپه و خوئی وازی لینه هینی،
 به لگه یه له سر کم عه قلی و نه فامی، به تایبته نه گهر زانا بیت به وه، بیگومان نه وه بیانوو
 حوججه ی له سر کراوه.

به راستی نه مه ده قه، نه گهر چی به هوی نه وه کانی ئیسرا ئیله وه دابه زیوه، گشتگیره بو
 هه موو که سیک، چونکه خوا ﴿فَرَمَوْا بِه تِی﴾ فرموو به تی: ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لِمَ تَقُوْلُوْنَ مَا لَا
 تَفْعَلُوْنَ﴾ ﴿۲﴾ ﴿كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللّٰهِ اَنْ تَقُوْلُوْا مَا لَا تَفْعَلُوْنَ﴾ ﴿۲﴾ (واته: نه ی
 نه وانه ی برو اتان هیئاوه! بو نه وهی که ده یلین کاری پینا که ن؟ له لای خواوه تاوانو
 گونا هیکی مزنه «کاتیک قسه یه ک» ده لین و کاری پینا که ن).

له م نایه ته دا نه وه ناخوینریته وه که مروف نه گهر نه وهی خوا ﴿فَرَمَوْا بِه تِی﴾ فرمانی پیکردوه به جی نه هینی،
 نه وه واز له فرمان به چاکه و ریگری له خراپه ده هینی، چونکه ده قه که به لگه یه له سر سه رزه نشت
 کردن سه بارت به هر دوو نه که که (واجب)، نه گهر نا زانراوه دوو نه که پیوسته له سر مروف:
 فرمان کردن به غیری خوئی و ریگری لیکردنی، وه فرمان کردن به خوئی و ریگری لیکردن له
 خوئی، جا واز هیئان له دانه یه کیان نایته روخسته و ریگه پیدان له واز هیئان له وی تریان، بیگومان
 که مال و ته واوی مروف نه وه یه به هر دوو نه که که هه لیت، وه ناته واوی ته واو نه وه یه واز له
 هر دوو کیان به نیت، به لام جیه جی کردنی دانه یه کیان جگه له وی دیکه، نه وه له پله ی یه که مدا
 نیه، وه کوتایش نیه، به هه مان شیوه ده روونه کان دروست کراون له سر ملکه چ نه بوون، بو نه
 که سه ی قسه که ی پیچه وانه ی کرده وه که یه تی، جا په پره وی کردنیان به کرده وه کان پاراوتره له
 په پره و کردنیان به قسه پروته کان.

(٤٥-٤٨): ﴿وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ ﴿٤٥﴾ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلَاقُوا رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٤٦﴾ يٰبَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٨﴾﴾

﴿وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ﴾ واته: په نا بيه نه بهر نارامگرتن و نوږژ (بو گه يشتن به مهبه ست) خوا فرمانی پي کردون له هموو کاروباره کانيان پشت به نارامی بهستن به هموو جوړه کانيه وه، نو ویش نارام گرتنه له سر گوږپرايه لي فرمانه کاني خوا ﴿هه تا نه جاميان ده دات، وه نارامگرتن له سه ريچي خوا ﴿هه تا وازيان ليده هيني، نارام گرتن له سر قه زاو قه دهره به ټيښه کاني خوا و رق لي نه بونه ويان، جا به نارام گرتن و به ند کردني نفس له سر نه وهی خوا فرمانی پي کرده به نارامگرتن له سر، يارمه تيه کی مه زنه له سر هموو کارى له کاره کان، نه وهی هه ولېدا بو نه وهی نارامی به ده ست بيئي به دنيا بيه وه خوا نارامی پي ده به خشي، هه روه ها نوږژيش که ته رازووی نيمانه، (خواونه که ی) له خراپه و تاوان قه ده غه ده کات، په ناي پي ده با له هموو کاروباريک له کاروباره کان. ﴿وَإِنَّهَا﴾ واته: نوږژ ﴿لَكَبِيرَةٌ﴾ واته: قورس و گرانه ﴿إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ﴾ (واته: مه گه ر له لای نه وانه نه يي که له خواترسن) بيگومان ناسان و سوو که له سر يان، چونکه ملکه چي و ترسان له خوا نوميده بون به وهی له لايه تي کار کردن پي پيوست ده کات، به سينه يه کی فراوان و چاوه روانی پاداشته وه، وه ترسانی له ټوله و سزا، به پيچه وانه ی که سيک به و شيوه نه بي، بيگومان نه وه هيچ هؤ کارنيک نيه بانگي بکات، وه نه گه ر نه جامي بدات ده بيته قورسترين و گرانترين شت به سه ريه وه.

(الخشوع): برتیه: له ملکه چي دل و ناسوده یی، وه وه ستان و له سر خو بوونی بو خوا ی به رز، وه خو شکاننده وه و خو به کم زانینی له بهر ده ستی خوادا به زه لیلی و هه ژاری، به بروا پيوونه وه به نوميده دیدارو پيگه يشتنی.

بويه فرمويه تی: ﴿الَّذِينَ يَظُنُّونَ﴾ واته: نه وانه ی دنیان و یه قينيان هه یه ﴿أَنَّهُمْ مُلَاقُوا رَبِّهِمْ﴾ (نه وان به خزمه تي خوا ده گن) پاداشتيان ده داته وه به کرده وه کانيان ﴿وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ﴾ (واته: نه وان دنیان بولای نه وه ده گه رپنه وه) هم نوميده بوونه وایان ليده کات کرده وه کانيان له سر سوو ک و ناسان بي، وه له کاتي به لاو ناخوشيدا دليان ده داته وه و خمو ناخوشيه کانيان لي ده په وي نيته وه، وه دوور يان ده خاته وه له نه جامدانی گونا، نا نه وانه

نازو نيعمه تی بهرده و اميان بۆ هه يه له ژووره بهرزو بلنده كان، ههر كه سيك بپروا نه هيني به دیداری پهروهردگاری، نهوه نوژیو جگه لهویش له عیاده ته كان قورستین شته له سه ری. پاشان بیر خسته وهی نيعمه ته کانی دووباره کردۆ ته وه به سه ر نه وه کانی ئیسپرائیل، وه ک په ندو نامۆژگاری و ناگادار کردنه وه وه هاندانیک بۆیان، وه ترساندوونی به رۆژی قیامت شه و پۆژه ی که: ﴿لَا تَجْرِي﴾ واته: سوودی پیناگه به نی و بینازی ناکا ﴿نَفْسٌ﴾ واته: (هیچ که سیك) نه گهر چی نه فسی پیروزی پیغه به ران و پیاوچا کانیش بی ﴿عَنْ نَفْسٍ﴾ نه گهر له هۆزو خزمه نزیکه کانیش بیت ﴿شَيْئًا﴾ واته: نه گه و ره نه بچووک، به لکو مرؤف ته نها کرده وه کانی که پیشی خسته سوودی ده بی بۆی.

﴿وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا﴾ واته: هیچ که س ناتوانی تکا بۆ که سیکی دیکه بکات، ته نها به مۆله ت و ره زامه ندی خوا نه بی، ده رباره ی نه و که سه ی که تکای بۆ ده کری، وه پازی نابیی به هیچ کرده وه یه ک ئیلا مه به ست پیی نه و نه بی، وه ده بی له سه ر پینگای سونه ت بی ﴿وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ﴾ واته: هیچ بارمه و فیدیه یه کی لی وه رناگیری، وه ک خوا ده فه رموی: ﴿وَلَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ، لَافْتَدَوْا بِهِ، مِنْ سُوءِ الْعَذَابِ﴾ (۴۷) الزمر، (واته: به راستی نه گهر هی نه و که سانه بووا به سته میان کرد هه مووی شه وه ی له سه ر زه وی دایه، نه وه نده ی تریشی له گه لدا بی له جیاتی خو یاندا دایانده نا بۆ رزگار بوونیان له سزا) نه وه یان لی وه رناگری.

﴿وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ﴾ (واته: خراپه یان لی لانداری)، سوود وه رگرتنی له خه لکی ره تکر دۆ ته وه به ههر شیوه یه ک له شیوه کان، که فه رموویه تی: ﴿لَا تَجْرِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا﴾ نه وه له به ده سه ته یانی سوودو قازانجه کانه ﴿وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ﴾ نه مه له ره تکر دنه وه ی زیانه خسه کانه، نه مه ره تکر دنه وه بۆ نه و کاره یه که له داهاتوو سوود ناگه به نی، ﴿وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ﴾ نه مه ره تکر دنه وه ی تکا کردن و وه رگرتنی بارمه ده گه به نی، به راستی نه مه شه وه پیویست ده کات که دل ی بپچرینی له په یوه ست بوون به به دیه یئسراوه کان، له بهر شه وه ی ده زانی نه وان به نه ندازه ی مسقاله زه ره یه کیش سوودیان نه، بیگومان دل ی ده به سه یته وه به خوا ﴿﴾ که سوودو قازانجی پیبگه به نی، زیانه کانی له سه ر لابدات، جا با ته نها نه و به رستی و هاوه لی بۆ په یدا نه کات، وه ته نها داوای یارمه تی له و بکات.

وَإِذْ يَحْتَسِبُ مَنَآلَ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكَ سُوءَ الْعَذَابِ
 يَذَّبُونَ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَهُمْ فِي ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ
 مِّن رَّبِّكَ عَظِيمٌ ۝ وَإِذْ فَرَقْنَا بِكَ الْبَحْرَ فَأَمَاجِيقَ الْبَحْرِ
 وَأَفْرَقْنَا مَآلَ فِرْعَوْنَ وَأَسْمَرَ نَظْرُونَ ۝ وَإِذْ وَعَدْنَا مُوسَىٰ
 أَرْبَعِينَ لَيْلَةً أَنُؤْتِيكَهُ الْفِجْلَ مِن بَعْدِهِ وَأَسْمَرَ ظَلْمُونَ
 ۝ ثُمَّ عَفَوْنَا عَنكُم مِّن بَعْدِ ذَٰلِكَ لَمَّا كُنْتُمْ تَشْكُرُونَ ۝
 وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَمَّا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ۝
 فَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَفْقَهُوا إِنِّي كُنْتُ مِنَ الْغَافِقِينَ ۝
 الْفِجْلُ قَشْرُ إِلَىٰ بَارِيكُمْ فَأَقْبَلُوا أَنفُسَكُمْ وَاللَّهُ خَيْرٌ
 حَيْرًا لَّكُمْ عِندَ بَارِيكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ
 الرَّحِيمُ ۝ وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَن نُّؤْمِنُ لَكَ حَتَّىٰ تَرَىٰ اللَّهَ
 جَهَنَّمَ فَاُلْمَدَتْكُمْ الصَّعِقَةُ وَأَسْمَرَ نَظْرُونَ ۝ ثُمَّ سَوَّيْنَا
 لَكَ الْبَحْرَيْنِ لَمَّا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ۝ وَظَلَلْنَا عَلَيْهِمْ
 الْغَمَامَ وَالنَّازِلَاتُ عَلَيْكُمُ السَّلْوَٰتُ كُلًّا مِّن طَيْبَاتِ
 مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ۝

(٤٩-٥٧): وَإِذْ يَحْتَسِبُ مَنَآلَ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكَ سُوءَ الْعَذَابِ يُذَّبُونَ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَهُمْ فِي ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكَ عَظِيمٌ ۝ وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمُ الْبَحْرَ فَأَمَاجِيقَ الْبَحْرِ وَأَفْرَقْنَا مَآلَ فِرْعَوْنَ وَأَسْمَرَ نَظْرُونَ ۝ وَإِذْ وَعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً أَنُؤْتِيكَهُ الْفِجْلَ مِن بَعْدِهِ وَأَسْمَرَ ظَلْمُونَ ۝ ثُمَّ عَفَوْنَا عَنكُم مِّن بَعْدِ ذَٰلِكَ لَمَّا كُنْتُمْ تَشْكُرُونَ ۝ وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَمَّا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ۝ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَفْقَهُوا إِنِّي كُنْتُ مِنَ الْغَافِقِينَ ۝ الْفِجْلُ قَشْرُ إِلَىٰ بَارِيكُمْ فَأَقْبَلُوا أَنفُسَكُمْ وَاللَّهُ خَيْرٌ حَيْرًا لَّكُمْ عِندَ بَارِيكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ۝ وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَن نُّؤْمِنُ لَكَ حَتَّىٰ تَرَىٰ اللَّهَ جَهَنَّمَ فَاُلْمَدَتْكُمْ الصَّعِقَةُ وَأَسْمَرَ نَظْرُونَ ۝ ثُمَّ سَوَّيْنَا لَكَ الْبَحْرَيْنِ لَمَّا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ۝ وَظَلَلْنَا عَلَيْهِمْ الْغَمَامَ وَالنَّازِلَاتُ عَلَيْكُمُ السَّلْوَٰتُ كُلًّا مِّن طَيْبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ۝

ئەمە دەستپیکیکە لە ژماردنی نازو ونیعمەتە کانسی خوا ﷻ بەسەر ئەوە کانسی ئیسرائیلەو بە شیوەیەکی تێرو تەسەل، فەرموویەتی: ﴿وَإِذْ يَحْتَسِبُ مَنَآلَ فِرْعَوْنَ﴾ (واتە: وە یاد بکەنەو ئەو کاتە ی رزگارمان کردن) لە فیرعەوون دەسە لاتدارانی و سەربازە کانسی، ئەوان لە رابردوو ئەوەیان دە کرد: ﴿يَسُومُونَكَ﴾ سەرپەرشتی دە کردن، بە کاری دەهێنان و ئیشی پێ دە کردن ﴿سُوءَ الْعَذَابِ﴾ واتە: بە توندترین و خراپترین شیوە سزای دەدان، بەوەی کە ئەوان: ﴿يُذَّبُونَ أَبْنَاءَهُمْ﴾ (واتە: کۆرە کانتانیان سەر دەبەری)، لە ترسی ئەوەی زۆر بێسن ﴿وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَهُمْ﴾ (واتە: کچ و ئاخرەتە کانتانیان دەهێشتەو بە خزمەتکاری)، واتە: نەبەدە کوشتن، ئیوە لە نیوان دوو حالت بوون کۆژران و زەلیل و پرسیوا کردن بە ئەنجامدانی کاری قورس، دەبێشتەو بە شیوەی منەت کردن بەسەریانداو خۆی

به سهرياندا بهرز ده نواند، به راستي نهمه نهو په پري نيهانه و پيسوا كړدنه، خوا ﷺ منه تي كرد به سهرياندا به رزگار بووني ته واو، وه خنكاندنې دوزمه كه يان له پيش چاوي خويان، هه تا چاوه كانيان نؤقره بگرئ.

﴿وَفِي ذَٰلِكُمْ ۖ وَاتِهِ: لَهْم رَزْغَار بُوُونَه تَانْدَا ۖ بَلَاةٌ ۖ وَاتِهِ: چَا كَه يَه كِي ۖ مِّن رَّزِيكُم عَظِيمٌ ۖ﴾ (مهزنه له پهروه رذگار تانه وه) نهمه نهوه له سهرتان پيوست ده كات سوپاسگوزاري بكنه و كارو فرمانه كاني جيبه جي بكنه.

پاشان باسي فهزل و منه تي خوئي ده كات بهو په يمانه ي كه داي به موسا ﷺ بؤ ماوه ي چل شهو، بؤ شهوي ته وپاتي بؤ دايه زيني كه نيمه تي مهزنو بهرزه وهندي گشتي له خو ده گريت، پاشان نهونده چاوه روان نه بوون پيش ته واو بووني ماوه كه ده ستيان داوه گوږه كه په رستن پاش روشتني موسا ﷺ.

﴿وَأَنْتُمْ نَنْظُرُونَ ۖ﴾ (له كاتي كدا تيوه ستمكار بوون) زانا بوون به ستمه كه تان، بيگومان به لگه و حوجه تان له سهر پيوست كراوه، نانهوه مهزنترين ستمو گه وره ترين تاوانه.

پاشان خوا نهو فرمانه ي پيكر دوون به ته وبه و داواي ليخوشبوون له سهر زماني نيردراوه كه ي موسا ﷺ به وه ي هه نديكتان هه نديكتان بكوژن، خوا ﷺ ليتان خوشبوو به هوي نهوه وه ﴿لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ۖ﴾ (واته: بهلكو شوكرانه ي) خوا بكنه.

﴿وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً ۖ﴾ (واته: تيوه به موساتان وت: بروا به تو ناهيبن تاكو خوا به ناشكرا نه بينن)، نهمه نهو په پري ستمو بوپري و چاونه ترسيه به سهر خواو پيغه مېره كه يه وه ﴿فَأَخَذَتْكُمُ الصَّاعِقَةُ ۖ﴾ (واته: له پر هه وره تر يشقه يه ك ليدان): يان مردن، يان له هوش خويان چوون و بيئاگابوون، ﴿وَأَنْتُمْ نَنْظُرُونَ ۖ﴾ (واته: تيوه ده تان بيني) نهوه ي روويدا، هر يه كه و ته ماشاي هاوريه كه ي ده كرد ﴿ثُمَّ بَعَثْنَاكُم مِّن بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ۖ﴾ (واته: پاشان زيندوومان كړدنه وه له دواي مردنتان بهلكو سوپاسگوزاري بكنه).

پاشان باسي نيمه ته كاني ده كات به سهريانده وه له سهر گهردان بوون له بياباني چول و هول و له سيپهرو فراواني روزه كان، ههروه كو فرموويه تي: ﴿وَوَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ اللَّعَامَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّٰ ۖ﴾ (واته: هه وورمان به سهرتاندا كرده سيپه، گه زومان به سهرتاندا دابه زاندا)، نهوه ناويكي گشتگيره بؤ هه موو رزق و روزه كي چاك كه ده سته بهر بيت به بي ماندوو بوون، له وانه ش: زه نه فيل و دو مه لان و نان و جگه له وانه ش.

﴿وَالسَّلَوَىٰ﴾ بِاللَّهْدَىٰ هِي كِي بچوو كه پيى ده وترى: (السهاني): شه لاقه، گوشتى خوشه، دابه زینراوه ته خواره وه بویان له گه زوو شه لاق، كه به سیان بوو وه كو بژیوی ژيانیان، ﴿كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ﴾ (واته: بخون لهو خوارنده پاکو خوشانهی كه پیم به خشیون)، واته: رزق و رزیه ک كه وینهی ده ست ناکه ویت بوئه وانه یشی له شاردنا به خوشترین شیوه ده ژین، به لام شه وان به رده وام بوون له سهر دلره قیان و زوری تاوان کردنیان.

﴿وَمَا ظَلَمُونَا﴾ (واته: سنووریان به سهر تیمه نه به زانده وه سته میان له تیمه نه کرده)، واته: به وه کرده وانهی كه پیچه وانهی فرمانه کانمان بوون، بیگومان سه ریچی کردنی سه ریچی کاران زیان به خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا هٰؤُلَاءِ﴾ ناگه یهنی، ههروه ک گوپراهی لی گوپراهی لان! سوودی پیناگه یهنی ﴿وَلَكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ﴾ (واته: به لکو ته نیا سته میان له خویان کرده). زیانه کانیان به سهر خویاندا شکایه وه.

(۵۸-۵۹): ﴿وَإِذْ قُلْنَا أَدْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَأَدْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَتَكُمْ وَسَزَيْدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾﴾

﴿وَإِذْ قُلْنَا أَدْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَأَدْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَهُوَ فِي حِطَّةٍ نَغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَتَكُمْ وَسَزَيْدُ الْمُحْسِنِينَ﴾

به سه ريانوه له دواى سه ريپچى كردن،
فرمانى پيكردن به چوونه ناو شارينكهوه،
كه ده بيته مايهى سه ربه رزى و ولات و شوينى نيسته جي بوون بويان، وه روى

وَإِذْ قُلْنَا أَدْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَأَدْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَتَكُمْ وَسَزَيْدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾

وَإِذْ قُلْنَا أَدْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَأَدْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَتَكُمْ وَسَزَيْدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾

وَإِذْ قُلْنَا أَدْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَأَدْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَتَكُمْ وَسَزَيْدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾

فراوان و خوشيان بو دهسته بهر ده بي تيدا، وه با چوونه ناوه وه يان به ملكه چيه وه بي و به كردار بي بو خوا ﴿٥٨﴾، نه ويش چوونه ژوره وه يه له ده رگاوه ﴿٥٨﴾ سُجَّدًا ﴿٥٨﴾ واته: ملكه چى و زه ليلى، وه به قسه شه وه بيژن: ﴿٥٩﴾ حِطَّةٌ ﴿٥٩﴾ واته: له گوناوه كانيان خوش بيى به داواى لى بووردن كردنيان له خواى به به زه يى.

﴿نَغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَتَكُمْ﴾ (واته: خوا فرموى: هله و گوناوه كانتان ده بورم)، به داواى لى بوردن كردتان ﴿٥٨﴾ وَسَزَيْدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ (واته: بو چا كه كاران زيات ريش ده كه ين) به كرده وه كانيان واته: پاداشتيكى به به له و دوا خراو، ﴿٥٨﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا ﴿٥٨﴾ (واته: كه چى نه وان سه مكار بوون)، نه يفرموو، (فبدلوا) (همه ويان گوريان)، چونكه نه وان همه ويان نه يان گوري ﴿٥٩﴾ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ ﴿٥٩﴾ (واته: به قسه يه ك بيان نه و ترا بوو) له جياتى بلين: (حطة) هله بوهرينه، وتيان: (حبة في حنطة) واته: ده نكيك له گه نم، وه ك گالته كردن به فرمانى خواو به كه م دانانى، جا نه گه نه وان قسه يان گوري به سووك و ناسانيه وه، نه وه گوريان به كردار زور له پيشتره، له بهر نه مه بوو چوونه ناويه وه به خشان و پشتاو پشته وه، وه كاتى شه سه ريپچيه گه و ره ترين هو كار بوو، بو

تو وشبون به سزا، خوا فہرمووی: ﴿فَأَرْزَنَّا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا﴾ (واته: دامانبہ زاند به سہر ئه وانہی ستمیان کردو سنوریان بہ زاند) له وان: ﴿رَجْزًا﴾ (واته: سزاو نازاریک، ﴿السَّمَاءِ﴾ (واته: له ناسمانہ وه) بہ هوی له فرمان دہر چوونیان و گوناہہ کانیان.

(۶۰): ﴿وَإِذِ اسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرِبَهُمْ كَلُوا وَاشْرَبُوا مِنْ رِزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٦٠﴾﴾

﴿وَإِذِ اسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ﴾، (استسقی) واته: داواى ئاویکی کرد بویان تا لیبی بخونه وه، ﴿فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ﴾ یان بہردیکی تاییهت زانراو بووه له لایه وه، یان ہہر بہردیکی دیکہ بی ﴿فَإِنفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا﴾ (کہ لیدا دوازده کانی لی هہلقولا) نہ وه کانی نیسرائیل دوازده هوز بوون ﴿قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ﴾ (واته: بیگومان هہموو تیرہ بہ ک) له نہ وه کانی نیسرائیل ﴿مَشْرِبَهُمْ﴾ واته: شوینی خوی دہناسی له و کانیانہ، ہہندیکیان ہہندیکی دیکہ یان بیزار نہ کہن، بہ لکو لیبی بخونه وه بہ له سہر خویہ وه، نہ ک بہ قورسی و نارہ حہ تیہ وه له بہر ئەمہ بہ فہرمووی: ﴿كَلُوا وَاشْرَبُوا مِنْ رِزْقِ اللَّهِ﴾ واته: ئە وهی کہ پیی بہ خشیون بہ بی ماندوو بوون و زہحمہ تی ﴿وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ﴾ واته: سہر زہوی ویران مہ کہن.

(۶۱): ﴿وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَنْ نَصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُثْبِتُ الْأَرْضُ مِنْ بَقْلِهَا وَقِشَاطِهَا وَفُومِهَا وَعَدَسِيهَا وَبَصِلَهَا قَالَ أَسْتَبْدِلُوكَ الَّذِي هُوَ أَدْنَىٰ بِالَّذِي هُوَ خَيْرٌ أَهْبَطُوا مِصْرًا فَإِنَّ لَكُمْ مِمَّا سَأَلْتُمْ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذَّلِيلَةُ وَالْمَسْكَنَةُ وَبَاءُوا بِغَضَبٍ مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّنَ بِغَيْرِ الْحَقِّ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾﴾

﴿وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ﴾ واته: بیر بکہ نہ وه، کاتی بہ موسا ﴿تَان وَتَ﴾ له پرووی بیزاری دہر برین له نیعمہ ته کانی خوا ﴿وَ﴾ بہ کہم زانییان ﴿لَنْ نَصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ وَاحِدٍ﴾ (شارام ناگرین له سہر بہ ک جۆرہ خواردن) واته: جۆریک له خواردن، ئە گہر ہہر وه کو رابوردو جۆراو جۆریش بوو، بہ لام نہدہ گۆرا ﴿فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُثْبِتُ الْأَرْضُ مِنْ بَقْلِهَا﴾ واته: ئەو پرووہ کانہی کہ له دارو درہخت نین، له سہر بہ گو و لقو پیئہ کانیان بوہستن ﴿وَقِشَاطِهَا﴾ واته: ئەوانیش ترۆزی و خہ یارہ ﴿وَفُومِهَا﴾ واته: سیر، وه نیسکو پیازیش کہ زانراون، موسا ﴿پیی وتن﴾: ﴿أَسْتَبْدِلُوكَ الَّذِي

هُوَ أَذْنَبٌ ﴿١٠٧﴾ نئوئيش ئئو خواردانانه يه كه باسكرا ﴿١٠٨﴾ بِاللَّيْلِ هُوَ خَيْرٌ ﴿١٠٩﴾ نئوئيش گه زؤو شه لاقه؟! ئئمه شاياني ئئسوه نيه، بيگومان ئئم خواردنه ي كه ئئسوه داواتان كرد، بؤ هه رشوئنيك دابيه زن ده بيئنه وه، به لام ئئو خواردنه ي خوا ﴿١١٠﴾ مِنْهُ تِي كرده به سه رتاندا ئئسوه چا كتريني نيعمه ته كان و به ريز تربيانه، ده ي چؤن داواي گؤرپيني ده كه ن؟

جا ئئسوه ي كه روويدا لئبانه وه گه و ره ترين به لگه ي ئئدياه له سه ر كه مي ئارام گرتيان و به كم ته ماشا كردني بؤ فرمانه كاني خوا ﴿١١١﴾ وَ نَازُو نيعمه ته كاني، نئوئيش پاداشتي دانسه وه به پئسي كرده وه كاني خؤيان، بؤيه فهرمووي: ﴿١١٢﴾ وَ ضَرَبْتَ عَلَيْهِمُ الدَّلِيلَةَ ﴿١١٣﴾ (واته: درا به سه رياندا زه ليلي) كه به چاو ده بيئريئ به سه ر رواله ت و جه سته يانه ﴿١١٤﴾ وَالْمَسْكَنَةَ ﴿١١٥﴾ (واته: داماوي و نه داري) به دلّه كانيانه وه، نه فسيان شكؤدار نيه، وه ره وشت و ئاكاريان به رز نيه، به لكو ده روونيان ده روونئكي ته پي و بي ريزو سه رزه نشتكراوه، وه و غيره تيان داروخاوه و خراپترين وه يه ﴿١١٦﴾ وَ بَاءُ وَ بَعْضٌ مِنَ اللَّهِ ﴿١١٧﴾ (واته: ئئو ده سته كه وتانه ي كه پئسي گه رانه وه سه ر كه وتوو نه بوو، تنها ئئسوه نه بي به خه شم تورپهي خواوه گه رانه وه، ئاي چي ده سته كه وتئكي خراپيان به ده ست هئناوه وه له چي دؤخئكي خراپدان ﴿١١٨﴾ ذَلِكَ ﴿١١٩﴾ ئئسوه ي شايسته ي بوون، خه شم و تورپهي خوا بوو ﴿١٢٠﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ﴿١٢١﴾ كه به لگه ن له سه ر راستي، وه روونكراوه ته وه بؤيان، جا كاتي بيروايبان بي كرد سزاي دان به غه زه ب و تورپهي به سه ريانه وه، به وه ي كه ﴿١٢٢﴾ وَيَقْتُلُونَ الَّذِينَ

بَعَثْنَا إِلَيْهِمْ ﴿١٢٣﴾ (واته: پئغه مبه رانيان به ناهق ده كوشت).

ده فهرموئ: ﴿١٢٤﴾ بَعَثْنَا إِلَيْهِمْ ﴿١٢٥﴾ ناشرينه كي زياتره، ئه گه رنا زانراوه كوشتني ئئردراوه هق نيه، به لام له بهر ئئسوه ي نه فام و نه خوئنه واره كانيان وا گومان نه بن، ﴿١٢٦﴾ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا ﴿١٢٧﴾ به وه ي سه ريچي خوايان كرد ﴿١٢٨﴾ وَ كَانُوا يَمْتَدُونُ ﴿١٢٩﴾ (واته: وه ده سترئزيان ده كرد)، بؤ سه ر به نده كاني خوا ﴿١٣٠﴾ به راستي تاوان و سه ريچي هه نديك هه نديكي تر به دواي خوئيدا ده هئنيئ، بيئاگايي گوناهاي بچوو كي لي ده بيته وه، پاشان له ويشه وه تاواني گه و ره، پاشان له ويشه وه جؤره ها بيدعه و كوفرو جگه له وه ش. داواي سه لامه تي ده كه ين له خواي گه و ره له هه موو به لاو ناره حه تيه ك.

بزانه! بيگومان دواندن له م ده قه پيروزانده دا بؤ ئؤمه تي نه وه كاني ئيسرائيله، ئئوانه ي له سه رده مي دابه زيني قورئان بوون، وه ئئم كرده وانه ي كه باسكراوه و ئئواني پئ دؤئراوه، ئئسوه كرده وه ي پئشينيانه، دراوه ته پال ئئسوه ان له پئناو چه ندين سوودي دياريكراو، له وانه:

یه کهم: ئەوانه زۆر وه سفی خۆیان ده کردو خۆیان به پاک داده نا، وایان ده زانی فه زل و پلهیان زیاتره به سهر موحه ممه د ﷺ ئەوانه ی که بروایان پئی هیناوه، خوا حالی پیشینانی روونکرده وه، ئەوه ی که لای ئەوان چه سپابوو، هه موو یه کیکیان ده زانی، که باوک و باپیرانیان خواهه نی ئارامی و رهفتارو رهوشتی بهرز نه بوون، جا ئە گهر ئەمه حالی پیشینانیان بیست- له گهل ئەوه دا گومان ده کری ئەوان له پیشتر بن له پیشینه کانیان- ده بی چ گومانیک به دوینراوان ببرد ری؟!

دووهم: به راستی نیعمه تی خوا له سهر پیشینه کانیانه وه، نیعمه تیکی بهرده وامه بو ئەوانه ی له دوا ی ئەوه وه هاتوون، وه نیعمه ت به سهر باوک و باپیراندا نیعمه ته به سهر مندا له کاتیش، بویه بهو شیوه دوینراوان، چونکه نازو نیعمه ته که ئەوانیش ده گریته وه.

سییه م: بیگومان دواندن بویان به کارو کرده وه ی غهیری خۆیان، به لگه یه له سهر ئەوه ی بیگومان ئەم ئۆمه ته له سهر یه ک ریپازو ئاین کو بوونه وه، یه کتر ته واو ده که نو هاو کاری و یارمه تی یه کتر ده دن له سهر بهرژه وه ندیه کانی ئۆمه ت، که وه ک ئەوه وایه پیشین و دوایینیان له یه ک کاتا بیست، ههروه کو رووداوی هه ندیکیان له هه مووان روویدا بی، چونکه ئە گهر هه ندیکیان کاریکی چا که بکه ن، بهرژه وه ندیه که ی بو هه مووان ده گهریته وه، وه ئە گهر کاری خراپه ش بکه ن زیانه که ی بو هه مووان ده گهریته وه.

چوارهم: بیگومان زۆربه ی کرده وه کانیان قه ده غه یان لینه کرده وه، جا که سی پازی بوون به گونا به شداره له گهل تاوانکارو گونا هه کاردا، جگه له مانه ش له حکمه ت و دانایی تر که کهس نایزانی جگه له خوا خوی نه بی.

(۶۲): ﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا
وَالنَّصْرَى وَالصَّٰبِغِينَ مَن ءَامَنَ بِاللّٰهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ
عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ
يَحْزَنُونَ ﴿۶۲﴾

پاشان خوا بسم الله الرحمن الرحيم دادوه ری کرد له نیوان
کومه لی خواهن کتیبه کاند او فرموی:
﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا
وَالنَّصْرَى وَالصَّٰبِغِينَ مَن ءَامَنَ بِاللّٰهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ
عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ
يَحْزَنُونَ ﴿۶۲﴾﴾ بسم الله الرحمن الرحيم نهم دادوه ریه تاییه ته به
خواهن کتیبه کان، چونکه نه ستیره بیان
فریشته په رسته کان (الصائبین) بوچوونی

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالنَّصْرَى وَالصَّابِغِينَ مَن
ءَامَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ
رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۶۲﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا
مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا ءَاتَيْنَاكُمْ
بِقُوَّةٍ وَإذْ كُنتُمْ لَهَا صَاغِبِينَ ﴿۶۳﴾ وَأَنذَرْتُمْ
مَن يَّهْدُ ذَلِكَ قَوْلًا فَضَّلَ اللّٰهُ عَلَى كُفْرِهِمُ الْكُفْرَ مَن
لَّقِيَ رَبَّ يَن ﴿۶۴﴾ وَلَقَدْ عَلَّمْنَا الَّذِينَ ءَاتَيْنَا مَكِّئَاتِ كُوفِي التَّائِبِينَ
فَقُلْنَا لَهُمْ كُفُّوا فِعْلَ الْبَاطِلِ إِنَّهُم مَّجْمَعَتُهُمْ تَسْكُنُوا لَنَا
بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا عَلَّمْنَا لَلَّذِينَ يَلْتَمِسُونَ ﴿۶۵﴾ وَإِذْ قَالَ
مُوسَى لِقَوْمِهِ إِنَّ اللّٰهَ يَأْمُرُكُمْ أَن تَذْبَحُوا بَقَرَةً قَالُوا
أَتَذْبَحُوا بَقَرَةً قَالُوا أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿۶۶﴾ قَالَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ
بَقَرَةٌ لَّا فَارِصَ وَلَا يَكْفُرُ عَمَّا يُنذِرُونَ ﴿۶۷﴾ ذَلِكَ فَاقْتُلُوا مَا
تُؤْمَرُونَ ﴿۶۸﴾ قَالُوا أَنِ نَأْتِيَنَّكَ بِهَا مِن لَّدُنَّا قَالُوا لَئِن لَّمْ
يَأْتِنَا بِبَقَرَةٍ فَاصْطَبِرْ وَصَافِرْ فَاصْطَبِرْ ﴿۶۹﴾

راست و ته او ته و هیه که بیگومان نه وان له ده سته ی گاوره کانی جا خوا هه و الیدا
ته وانه ی تیماندارن له و توممه تانه جوله که و گاورو خاچپه رست، هه کامیک له مانه
بروای هیئا به خواو به روژی دوایی، وه نیردراوه کانیان به راست زانی، بیگومان ته وانه
پاداشتی مه زن و ناسایشی ته و او یان بو هیه، نه ترسیان هیه و نه خه فته ده خون، به لام
ته وانه یان بیسروا بووه به خواو به پیغه مبره کانی و به روژی دوایی، ته وه پیچه وانه ی نهم
حاله یه، ترس و خهم و خه فته ی له سه ره.
بوچوونی راست ته و هیه نهم حوکه ده رباره ی نهم ده سته و تا قمانه ته نها له نیوان
خویاندا یه، نه ک سه باره ت به برواهینان به موحه ممد بسم الله الرحمن الرحيم بیگومان ته مه هه و الیکه
ده رباره ی ته وانه ی پیش هاتنی موحه ممد بسم الله الرحمن الرحيم هه بوون، وه ته مه بارود و خسی ته وان
ده گریته وه، ته وه ش سروشت و ریگای قورنانه، ته گهر له نه فس و ده روونیان له سیاقی
نایه ته کاند ا هندی گومان دروست بیی، ته وه هه رده بیی ته و گومانه لابیات، چونکه
دابه زینراوه له لایه ن که سیکه وه زانیاری ده رباره ی هه موو شته کان هیه، پیش هاتنه
بوونیان، وه له میهره بانوی و به زه یی قورنانه که ده وری هه موو شته کانی داوه هه مووی

گرتوته وه.

شهوش خوا زاناته- کاتی که باسی نهوه کانی ئیسرایلی کردو سه رزه نشتی کردن، وه باسی گوناوه خراپه کاریه کانیانی کرد، له وه یه له هندی نفس و دهرووندا واتیگا که شه سه رزه نشته هه موو نهوانی گرتوته وه، به لام خوا ﷺ ویستی پرونی بکاته وه نهوانی که زه مو خراپه نایانگریته وه به وه سفکردنی، ههروه ها کاتی به تایبته باسی نهوه کانی ئیسرایلی کردوه، وا گومان دهبری که تایبته به وانه وه، خوا ﷺ باسی حوکمیکی گشتگیری کردوه، که هه موو دهسته کان به گشتی ده گرتوته وه، بو شه وهی هه ق ده ربکه وی و گومان و تالوزیش نه مینسی، پاکی بو شه و خواهی له کتیبه که ییدا دایناوه شه وهی عه قلی جیهانیانی پی ده دره ووشینتته وه، پاشان خوی به رزو مه زن سه رزه نشتی نهوه کانی ئیسرایل ده کات به وهی که پیشینیان کردو یانه.

(٦٤-٦٣): ﴿وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَكُنْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٤﴾﴾

یاد بکه نه وه ﴿وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ﴾ (واته: که په یمانمان لیوه رگرتن) شه وه په یمانیکی قورسو جهخت لیکرایه وه به ترساندنیا، به به رز کردنه وهی کیوی (الطور) به سه ریانه وه، وه پیشان و تراوه: ﴿خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ﴾ له ته ورات ﴿بِقُوَّةٍ﴾ واته: به راستی و تیکوشان و نارامگرتن له سه ر فرمانه کانی خوا ﴿وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ﴾ (واته: یاد بکه نه وه له وهی) له کتیبه که تاندایه به وهی بیخویننه وه و قیری بین ﴿لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ﴾ (واته: به لکو خوتان بهاریزن) له سزاو توره یی خوا ﷺ، یان بینه خاوه ن ته قواو خو پاریزی. له پاش شه جه ختر کردنه وه یه ﴿تَوَلَّيْتُمْ﴾ (واته: دیسان پشتان هه لکرد) به راستی شه وه گه و ره ترین سزاتان له سه ر پیویست ده کات، به لام ﴿فَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ، لَكُنْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ (واته: نه گه به خشش و به زه یی خوا نه بووا یه به سه ر تانه وه، شه وه شه وه له زیانمندان ده بوون).

(٦٦-٦٥): ﴿وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ اعْتَدَوْا مِنْكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿٦٥﴾ فَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٦٦﴾﴾

﴿وَلَقَدْ عَلِمْتُمْ﴾ (واته: به راستی زانیوتانه و چه سپوه له لاتان حالی) ﴿الَّذِينَ اعْتَدَوْا﴾

(٥) (واته: به سه رهاتی نهوانه تان زانی که له رژی شه مه دا ده ستریزیان کردو پیمان

مِنْكُمْ فِي السَّبْتِ ﴿١١٣﴾ ئهوانهش ئه و كه سانهن كه خوا باسى چيرۆك و داستانه كانيانى به دوورو دريژى كرده له سووره تي (الأعراف) دا، كه ده فهرموي: ﴿١١٣﴾ وَسَأَلْتَهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ فِي السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرْعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ لَا تَأْتِيهِمْ كَذَلِكَ نَبُؤُهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١١٣﴾ (واته: وه له باره ي ئه و شاره وه كه له نزيك ده رياوه بوو پرسياريان لى بكه كه له شه ممه دا ده ستر دريژيان ده كرد، كاتيک ماسيه كان رۆژى «به گه و ره گرتنى» شه ممه يان به خو وه ده رخستن ده هاتن، به لام كه له «به گه و ره گرتنى» شه ممه دا نه ده هاتنه به رده ستيان، به و شيويه «له سونگه ي ئه وه وه كه له رى ده رده چوون تا قيمان ده كرده وه).

ئهم تاوانه مه زنه خه شم و قينى خوا ي پيوست كرده له سهريان، وه كردوونى به ﴿١١٤﴾ قِرْدَةً خَلِيسِينَ ﴿١١٤﴾ واته: مه يمونيكي بينرخى دوور خراوه، وه خوا ئهم سزايه ي كرده به: ﴿١١٤﴾ نَكَالًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهَا ﴿١١٤﴾ واته: بو خه لكى ئه و سه رده مه ﴿١١٤﴾ وَمَا خَلَقَهَا ﴿١١٤﴾ واته: بو ئه وانه ي له دوا ي ئه وانه وه دين، تا به لگه و حوججه ي خوا ﴿١١٤﴾ له سه ر به نده كان پيوست ببى، وه بو ئه وه ي دوور بكه و نه وه له سه ريپچى كردنى، به لام ئه وه نايته په ندو ئامۆز گاريه كى به سوود ته نها بو خو پاريزان نه بى، وه جگه له وان سوودو په ند له نايه ت و نيشانه كان وه رنا گرن.

وتن: بينه مه يموني په ست، وه گيرامان (واته: ئه و رووداوه) به مايه ي په ند وه رگرتن و سه له مينه وه ي خه لكى رۆژ گاري خويسان و هى دوا ي خو شيان، وه به ئامۆز گاريى بو پاريز كاران).

(۷۶-۷۴): ﴿وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبَحُوا بَقَرَةً قَالُوا أَنْتَ خَدُّنَاهُمْ وَوَأَقَالَ
 أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا آذِغْ لَنَا مَا هِيَ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا
 بَقَرَةٌ لَا فَارِصٌ وَلَا يَكْرُ عَوَانٌ بَيْنَ ذَلِكَ فَافْعَلُوا مَا تُؤْمَرُونَ ﴿٧٨﴾ قَالُوا آذِغْ لَنَا رَبِّكَ
 يُبَيِّنْ لَنَا مَا لَوْهَا قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَاءُ فَاقِعٌ لَوْنُهَا تَسُرُّ النَّاظِرِينَ
 ﴿٧٩﴾ قَالُوا آذِغْ لَنَا رَبِّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ إِنَّ الْبَقَرَ تَشَبَهَ عَلَيْنَا وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهتَدُونَ ﴿٨٠﴾
 قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا ذَلُولٌ تُثِيرُ الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَا شِيَةَ فِيهَا قَالُوا لَنَنْ
 جِثَّ بِالْحَقِّ فَنَذْبُحُوهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ ﴿٨١﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ نَفْسًا فَاذْرُهَا ثُمَّ فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجٌ مَا
 كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٨٢﴾ فَقُلْنَا اضْرِبُوهُ بِبَعْضِهَا كَذَلِكَ يُعِي اللَّهُ الْمُتَوَكِّلِينَ وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ
 تَعْقِلُونَ ﴿٨٣﴾ ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً وَإِنَّ مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا
 يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشَّقَّقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَتِهِ
 اللَّهُ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾﴾

﴿وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبَحُوا بَقَرَةً قَالُوا﴾ واته: بیرخوتانی
 بخنه وه شهوهی به سهرتان هات له گهل موسا عليه السلام له و کاتهی که سیکتان کوشت،
 جیوازی و دوو بهر کس که و ته نیوانتان، تا کاره که ته و او نالوز بوو له نیوانتاندا،
 خه ریک بوو شه ریکی گه و ره روو بدات، موسا عليه السلام پی و تن بو روو نکردنه وه و زانی
 بکوژه که: مانگایه ک سهر بیرن، پیویست بوو شه وان په له و ده سته شخه ری بکه ن بو
 جیه جیکردنی فرمانه کس، وه پستی تینه که ن و ره خنه ی لینه گرن، به لام شه وان یاخیوون،
 هیچیان نه ویست ته نها ره خنه نه بی. جا و تیان: ﴿أَنْتَ خَدُّنَاهُمْ وَوَأَقَالَ﴾ (واته: نایا گالته مان
 پیده که یست؟) پیغه مبه ر موسا فرموی: ﴿أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ﴾
 ییگومان نه فام شه و که سه یه که سه یه که ده کات سه کانی هیچ سوو دیکس نیه، شه
 که سه گالته به خه لکی ده کات.

به لام مروفي ژيرو عاقل پيى وايه
 گه وره ترين ناته واوي له دين و عه قلدا
 گالته كردنه به كه سيك وه كو خوي
 وايه، نه گهر چي فه زليشي درابي
 به سه ريدا، فه زلو چا كه وا ده خوازي
 لبي كه سوپاسي په روه ردگاري بكا، وه
 به رانبر به بنده كاني به سوزي، جا
 كاتي موسا شهوي پي و تن، زانيان
 كه شهوه راسته، وتيان: ﴿ اذع لنا ربك
 بين لنا ما هي ﴾ (واته: داوامان بو بكه
 له په روه ردگارت پيمان بلي شهو مانگايه
 كامه بهو) ته مهنى چهنده؟ ﴿ قال إنه
 يقول إنها بقرة لا فارض ﴾ واته: گه وره بهو

﴿ قال اذع لنا ربك بين لنا ما هي ان البقرة تشبه علينا وانما
 ان شاء الله لمهدون ﴾ قال إنه يقول إنها بقرة لا ذلول
 تير الارض ولا تسقى الحزب مسلة لا شية فيها قالوا
 ان نحن نأكلها لآكل فذبحوها وما ساءوا يفعلون ﴿ ولذ
 قتلنا امرؤا يستحيها كذلك يحي الله الموتى ويريكم
 آياته لعلكم تعقلون ﴿ لو كنت فلوقا من بعد ذلك
 فحي كالجارية أو ألسنة قنبرة كان من الحيازة لما يتغير
 منه إلا تهرمان منها لما يتفق ويخرج منه المساءة وان
 منها لما يعطى من حشية آفة والله يتدبى عما تصفون
 ﴿ أفلم تعلمون أن يؤسرا لكم وقد كان فريقا منكم
 يسمعون كلمة الله ثم يحرفونها من بعد ما عاهدوا و
 يعلمون ﴿ وإذا قرأ القرآن فاستمعوا له وأنصتوا لعل
 تحذروا لعلكم تتقون ﴿ قالوا الحمد لله ما فتح الله
 علىكم لعلكم تحذرون ﴾

پيريه ﴿ ولا يكر ﴾ واته: بچووكيش
 نيه ﴿ عوان بيتك ذلك فافعلوا ما تؤمرون ﴾ (واته: مامناوهنده) له نيوان شهو
 دووانده (زوو نه جامى بدن شهوي فه رمانتان پيكراره) واز بينن لهو توونووتيزي و
 كه لله ره قيه! ﴿ قالوا اذع لنا ربك بين لنا ما كونها قال إنه يقول إنها بقرة
 صفرأ فاقع لونها ﴾ واته: (وتيان: داوا له په روه ردگارت بكه، بو مان روون بكا ته وه،
 رهنگى چون بي، فه رموي: خوا ده فه رموي: پهنگى زهرديكي) ته واو توخ بي، ﴿ سسر
 النظرين ﴾ واته (دلى ته ماشاكاران خووش ده كات) به هوي جوانيه كه به وه.
 ﴿ قالوا اذع لنا ربك بين لنا ما هي ان البقرة تشبه علينا ﴾ (واته: وتيان: داوامان بو
 له په روه ردگارت بكه چون بي شهو مانگايه؟ به راستي مانگا كه مان لى تيكچوو)
 نه گه يشتووينه ته شهوي توده ته وي ﴿ وإننا ان شاء الله لمهدون ﴾ (وه نه گهر خوا
 بيهوي تيمه له ربي راست گرتوان ده بين).

﴿ قال إنه يقول إنها بقرة لا ذلول ﴾ (واته: رانه هينرابي بو كار كردن) ﴿ تير الارض ﴾
 به كيلاني زهوي ﴿ تسقى الحزب ﴾ واته: ناوديري و كشتووكالي بينه كرابي ﴿ مسلة ﴾
 (واته: بي ننگ بي) له ناته واوي يان كار كردن ﴿ لا شية فيها ﴾ واته: هيچ رهنگيكي

تیدا نه بی، جگه له وره ننگه ی که پیشتر پی وه سف کراوه.
﴿قَالُوا لَنْ نَحْتَبِئَ بِالْحَقِّ فَذَبْحُوهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ﴾ و تیان: ئیستا هه والی راستت
هینا به به لگه ی پروون و ناشکرا، ئمه نه فامی نه وان دهرده خا، نه گهرنا له یه که مجاره وه
نه وه هق و راستی بو هینابوون، نه گهر نه وان هر مانگایه کیان هه لبرار دایه نه وه
مه بهسته که دهسته بهر ده بوو، به لام قورسیان کرد به پرسیار کردنیکی زور، خوی
گهرهش له سه ری قورس کردن، وه نه گهر نه یان و تبايه (إن شاء الله) نه وه هر
نه یان ده دوزیه وه، ئیتر ﴿فَذَبْحُوهَا﴾ واته: نه وه مانگایان سه برپی که وه سفکرا بوو به
سیفه تانه ﴿وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ﴾ (واته: خهریک بوو نه وه سه بربرینه نه کهن) به هو ی
عینادی و که لله ره قیانه وه.

کاتی که سه ریان بری، پیمان وتن: نه ندایکی مانگا سه بربراره که له کوژراوه که بدهن،
جا نه ندایکی دیاریکراو بی، یان دیاری نه کرابی، له دیاری کردیدا هیچ سوودیک
نیه، دوا یی به هه ندیکی لیاندا خوا مردوو هه کی زیندوو کرده وه، نه وه ی ناشکرا کرد
که شار دبوو یانه وه، هه والیدا به بکوژه که ی، وه له زیندوو بوونه وه یدا- که به چاوی خو یان
بینان- به لگه یه له سه ر زیندوو کردنه وه ی مردوو ﴿لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ﴾ (واته: بو نه وه ی
تیگهن) دوور بکه ونه وه له وه ی زیانی هه یه بو تان. ﴿ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ﴾ (واته: دل یان
به تووندی و وشکو رهق بوو، ناموژ گاری هیچ کاریگه ره یه کی بو یان نه بوو ﴿مِنْ بَعْدِ
ذَلِكَ﴾ واته: پاش نه وه ی که خوا نه وه نهمه ته مه زنه ی پی به خشین، وه نه وه هموو
موعجزه گهرانه ی پی پیشاندان، بو یه نه ده بوو ئیوه دل کاتان رهق بی، چونکه نه وه ی
بینیتان وایده خواست دل نه رم و ملکه چ بن.

پاشان وه سفی دل ره قیه که یانی ده کات، ده فه رموی: ﴿كَالْحِجَارَةِ﴾ (وه کو به رده)
که ره قیه که ی له ئاسن تووند تره، چونکه ئاسن و مس نه گهر له ناگر بتوینرینه وه
ده تاوینه وه، به پیچه وانه ی به رده کان. وه که ده فه رموی: ﴿أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً﴾ واته: دل کان
کورت هه لته هینراون له ره قی به رده کان، وه ﴿أَوْ﴾ به واتای (بل) نایهت، له پاشان
باسی نه وه ده کات که به رده کان چاکترن له دل کانی نه وان، جا فه رمویه تی: ﴿وَإِنَّ
مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشْقُوقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا
يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ﴾ (واته: به راستی به ردی وا هه یه له چنده لاهه جوگه ی ناوی
لیه لده قولی، وه بیگومان هه یایان هه یه که لهت لهت ده یی و ناوی لی دیته ده ری،

وه به پراستی هی وایان هه یه له ترسی خوا له لووتکهی شاخه کان به رده بیته وه) تا بهم شتانه فه زلی به رده کان دراوه به سهر دله کانتاندا.

پاشان خوا ﷺ هه ره شهی لیکردوون به تووندترین هه ره شه ﷺ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﷻ به لکو خوا زانایه به کرده وه کانتان، گه وروه بچوو کیان ده پاریزی، وه به ته ووترین شیوه پاداشتان ده داته وه.

بزانه زوریکی له تویره رانی قورشان پرهمه تی خویان لی بی- له چیرۆک و سه رگوزه شته ی نه وه کانی ئیسرائیل چیرۆکیکی زوریان هیناوه ته وه، وه نایه ته کانی قورشانیان له سهر داناوه، کردوو یانه به ته فسیر بو کتییی خوا، به به لگهی فه رموده ی پیغه مبه ر ﷻ: {وَحَدَّثُوا عَنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا حَرَجَ} (أخرجه أحمد برقم: ۶۴۸۶)، والبخاري برقم: (۳۲۷۴)) (واته: له به نی ئیسرائیله وه ریویات بکه ن به بی هیج نارچه تیه ک). شه وه ی من ده بیبیم به پراستی شه وه شه گه ر دروستیش بی گواستنه وه ی قسه کانیان له روویه که وه- ده بی به ته نها بی و نه به ستراره بی، دانه به زینرایته سه ر کتییی خوا، بیگومان ناییت شه وه بکریت به ته فسیر بو کتییی خوا، شه گه ر له لایه ن پیغه مبه ر وه پشتراست نه کرایته وه، له به ر شه وه پله و پایه ی هه به تی هه روه کو پیغه مبه ر ﷻ فه رموو یه تی: {لَا تُصَدِّقُوا أَهْلَ الْكِتَابِ، وَلَا تَكْذِبُوهُمْ} (أخرجه البخاري برقم: ۴۲۱۵)). (واته: خاوه ن کتییه کان نه به پراستیان دابین و نه به درویان دابین).

جا شه گه ر گومان هه بی له پله و پایه یدا، بیگومان شتیکی زانراوه له پیوستیه کانی ثانی ئیسلامه که به پراستی برپا پنهینانی قورشان واجب و پیوسته، وه بیزه کانی و مانا کانی براوه ته وه، که واته: دروست نیه شه و چیرۆکانه ی گوازاراونه ته وه به گیرانه وه ی نادیار، که به زوری گومانی شه وه ی لیده کریت دروینت، یان زوربه ی درو بیست، بکریته مانا بو کتییی خوا ﷻ، هیج که س له مه دا گومانی نیه، به لام به هوی بیئاگابوون له مه شه وه ی رویدا که رویدا، خوا ﷻ پشتگیری یارمه تیده ره.

(۷۵-۷۸): ﴿أَفَنظَمُونَ أَنْ يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ قَرِيبٌ مِنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِنْ بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿۷۵﴾ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا ءَأَمِنَّا وَإِذَا خَلَا بِبَعْضِهِمْ إِلَى بَعْضٍ قَالُوا أَتُحَدِّثُونَهُمْ بِمَا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُّوكُمْ بِهِ عِنْدَ رَبِّكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿۷۶﴾ أَوْ لَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿۷۷﴾ وَمِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِي وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿۷۸﴾﴾

﴿أَفَنظَمُونَ أَنْ يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِنْ بَعْدِ مَا عَقَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ﴾ ئەمە یە کلاکردنەووە پچراندنی ئومیدی بروادارانە لە برواهینانی خواوەن کتیبە کان، واتە: بە تەمای برواهینانیان مەبن، حالەتی ئەوان ئومیدی ئەووی لێناکریت، چونکە ئەوان دواي تیگە یشتیان دەستکاریان دە کرد، مانایە کيان بۆ دادەنا خوا ﷻ نە یدەو یست، تا خەلکی واتیگە یەنن که ئەووە لە لایەن خواوە هاتوو، لە کاتیگدا لە لایەن خواوە نە هاتبوو، جا ئە گەر ئەمە حالیان بێت لە کتیبە که یاندا که بە شەرەفو ئاینی خۆیانی دە زانن، رینگری خەلک دە کەن لە رینگای خوا، چون ئومیدیان لێدە کری برۆا بە ئیوہ بینن؟! ئا ئەمە لە شتە هەرە دوورە کانە.

پاشان باسی حالەتی دوورویی خواوەن کتیبە کانی کردووە، فەرموو یە تی: ﴿وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا ءَأَمَّنَّا﴾ برواهینانیان بۆ برواداران دەردەخست بە قسەو تەنها بە زمانیان، بەبێ ئەووی لە دلیانەوہ بێت ﴿وَإِذَا خَلَا بِعَضُّهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ﴾ ئە گەر کەس لە دەوروو بەریان نەبوایە جگە لە خواوەن ئاینە کە ی خۆیان، هەندیکیان بە هەندیکی دیکە یان دەوت: ﴿أَمْحَدُّتُوهُمْ بِمَا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ﴾ واتە: ئایا ئیوہ برواهینانیان بۆ ئاشکرا دە کەن، وە هەواییان دەدەنی ئیوہش وە کو ئەوانن، ئەووە دەبیتە بەلگەو حوججە بۆ ئەوان لە سەر ئیوہ؟

(جولە که کان لە ئیوان خۆیان) دەلین: دانمان بەوہ دا ناوہ، که ئەووی (مسولمانان) لە سەرین هەق و رەوایە، وە ئەووی ئەوان (خۆیان) لە سەری دەروڤن بە تال و پووچە، ئەمە دە کەنە بەلگە بە سەرتانەوہ لە لای پەرورەدگارتان ﴿أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾ واتە: ئایا ئیوہ عەقلتان نیە نافامن؟ واز لەوہ بینن که بەلگە یە بە سەرتانەوہ؟ ئەمە قسە ی هەندیکیانە بۆ هەندیکی تر.

ئىجا ده فەرموي: ﴿أَوَلَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّوكمَ وَمَا يُعْلِنُونَ﴾ (واتە: ئايا نازانن كە بە دۇنياسى خوا ئاگاداره بەوهى پەنھانى دەكەن و ئەوهى ئاشكرای دەكەن) ئەگەرچى ئەوهى لە ناخى ئەواندايە لە نىوانى خويان دەيشارنەوه، وادەزانن ئەوان بەو نەينەيان بەلگە بەسەريانەوه ناكەوتە دەستى پرواداران، بە راستى ئەمە نەفامىه كى گەورەيه، خوا ﷻ بە نەينى و ئاشكرایان دەزانى، بۆ بەندە كاني دەريده خات ئەوهى ئەوان لەسەرى دەپۆن. ﴿وَمِنْهُمْ﴾ واتە: هەندى لە خواەن كتيه كان، ﴿أُمَيُّونَ﴾ واتە: عەوام و نەخويندەوارن لە خواەن زانستە كان نين

﴿أَوَلَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّوكمَ وَمَا يُعْلِنُونَ﴾
 وَمِنْهُمْ أُمَيُّونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِيًّا وَأَنْ هُمْ
 إِلَّا لَا يَنْظُرُونَ ﴿فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُمُونَ الْأَمَانِيَّ بِأَيْدِيهِمْ
 ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لَيْسَ رَأْيُنَا بِهِمْ فَرْقًا قَلِيلًا
 فَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ﴾
 ﴿وَقَالُوا لَنْ نَسْتَأْذِنَكَ إِلَّا أَنْتَ مَا تَقَدَّرُ مِنْهُ قُلْ
 أَنْتُمْ خَيْرٌ مِنْ أَكْثَرِ الْعَالَمِ فَأَنْتُمْ تُخَيِّلُونَ اللَّهَ عِندَهُمْ أَنْ
 يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿كُلُّ مَنْ كَسَبَ سَيِّئًا
 وَأَحْطَتْ بِهٖ فَخَلَّتْ بِهِ حَاطَتُهُ فَاذْنَبَكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ
 فِيهَا خَالِدُونَ﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
 أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿وَلَا نَحْنُ
 بِمُسَوِّينَ لَكُمْ بَلْ لَكُمْ فِي اللَّهِ فَرْقٌ بَاطِنٌ لَهُ يُخَيِّلُ الْبَصِيرَ
 إِنْ شَاءَ رَبِّي الْقُدْرَةَ وَالْإِسْرَارَ وَاللَّسْعَ كَيْفَ رَأَوْا
 لِلنَّاسِ حُسْنًا وَأَقْبَسُوا الصَّلَاةَ وَآثَارَ الرَّحْمَةِ ثُمَّ
 قَوْلَيْشُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّنْ تَعْرِضُونَ﴾

﴿لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِيًّا﴾ واتە: هيج بەشيكيان نيه لە كتيى خوادا تەنھا خويندەنەوه نەبى و بەس، وه هيج هەوالتيكيان نيه دەربارەى پيشينانى خويان، ئەوانەى كە دەيزانن بە چاكترين زانست، وه ئەوانە تەنھا شويني گومان و لاسايكردنەوه كەوتبوون لە خواەن زانستە كاننەوه.

لەم دەقاندە باسى زاناو نەخويندەواروو دوورپوووە كاني كردووە، وه ئەوهيشى كە دوورپوو نەبوووە لە وانن، جا زاناكانيان پەيوەستن بەو گومرايەى لەسەرى دەپۆن، نەخويندەوارە كانيش شويني ئەوان كەوتبوون و لاسايان دەكردنەوه، هيج بەرچاو پرونيه كيان نيه، هيج تەمايە كتان نيه لەو دوو دەستەيدا.

(۷۹): ﴿فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُمُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لَيْسَ رَأْيُنَا بِهِمْ فَرْقًا قَلِيلًا فَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ﴾ (۷۹):

﴿فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُمُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ﴾ خوا ﷻ هەرپەشەى لەوانە كردووە كە دەستكاری كتيى خويان كردووە، ئەوانەى بە دەستكارى كردن و ئەوهى بە دەستى خويان دەينوسن، دەليين: ﴿هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ﴾ (واتە: ئەم نامەيه لە لايەن خواوەيه)

ئەمە ئاشكرا كردنى پوچ و بەتال و شاردنەوێ هەق دە گریتهوه، لە راستیدا ئەوان ئەمەیان کرد لە گەل ئەویدا دەیانزانی ﴿لِيَشْتَرُوا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا﴾ (بۆ ئەوێ شتیکی کەمی پئی بکرن)، وە دنیا هەمووی لەسەرەتاوێ تا کۆتایی نرخیکی کەمە، پوچەلیه کەیان کردۆتە داویک بۆ ئەوێ هەرچی لە دەستی خەلکیدا یە بۆ خۆیانی بیەن، جا سەمیان لیکردوون لە دوو پروووه:

لە پرووی ئالۆز کردن و شیواندنی ئاینه کەیان لە پیش چاویان.

وێ لە پرووی بردنی ماله کانیان بە ناهەق، بەلکو بە ناهەقترین شیوه، کە مەزنتره لەوێ بە زۆرەملی و دزیی لیبان وەریگرن.

بۆیە هەرەشە لیکردوون بەم دووانه، فەرموویەتی: ﴿فَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ آيَاتُهُمْ﴾ واتە: لە دەستکاری، وە نارەوایەتی ﴿وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ﴾ (واتە: هاوار بۆ ئەوان لەوێ کە پەیدای دە کەن) لە سەرۆت و سامان، (الویل): سزای توندو ئاخ هەلکیشانە، لە چوار چۆی ئەویشدا هەرەشە توند دە گریتهوه.

شیخی ئیسلام کاتی باسی ئەم دەقانهی کردووه وتویەتی: لەو دەقە کە فەرموویەتی: ﴿أَفَنظَمُونَ﴾ تاكو ﴿يَكْسِبُونَ﴾ بەراستی خوا ﷻ سەرزەنشتی ئەوانە کە کردووه کە وشە کان لە شوینی خۆیان دە گۆرن و داینانین، ئەمەش ئەوێ دە گریتهوه کە سیک قورئان و سوننەت بکاتە بەلگە بۆ بیدعە و خورافات. بەهەمان شیوه سەرزەنشتی ئەوانە کە کردووه کە هیچ لە کتیب نازانن تەنها ئاوات و گومانی باتل نەبیت، ئەویش ئەوێ دە گریتهوه کە سیک واز لە بیر کردنەوه و پامان لە قورئان بهینی، هیچ نەزانی تەنها فیر بوونی خویندنهوێ پیتە کانی نەبیت، وە ئەوێ دە گریتهوه کە سیک کتیبی بە دەستی خۆی بنوسی پێچەوانە کتیبی خوا ﷻ بی (بۆ ئەوێ دنیا بە دەست بینی) بلیت: ئەمە لە لایەنی خواوێه: وە کو ئەوێ وایە بلیت: ئەمە شەرعیەت و ئاینه، ئەمە مانای قورئان و سوننەت، ئەمە ریبازی پیشینه، ئەمە بنەمای ئاینه، کە پیوسته لەسەر هەمووان برۆا بەمە بکەن، وە ئەوێش دە گریتهوه ئەوێ لە لایەتی لە قورئان و سوننەت بیشاریتەوه، بۆ ئەوێ دژە کە نەیکاتە بەلگە بۆ ئەو هەقە کە دە بلیت. ئەم کارووبارانە زۆرن لە لای ئەوانە شوینی هەواو ئارەزوویان کەوتوون بە گشتی وە کو: (الرافضة) (بەشی لە شیعه کان)، بەدریژیش وە کو زۆرێک لەوانه دەدرینه پال شارەزایانی شەرعیه (فقهاء).

(۸۰-۸۲): ﴿وَقَالُوا لَنْ نَمَسَّنَا النَّارَ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَةً قُلْ أَتَّخَذْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا

فَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ عَهْدَهُ ۚ أَمْ فَعُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٠﴾ بَكْلِ مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحْطَتْ بِهَا ۖ خَطِيئَتُهُ فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨١﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨٢﴾ ﴿ وَقَالُوا لَنْ نَمَسَّنَا النَّارَ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَةً ۗ خَوَاسِيَ ﴾ (کرده وه)

ناشرينه کانياني کرده، پاشان له گهل نه مه دا باسی نه وهی کرده، نه وان له گهل نه مه دا خوځيان زور به پاک داده نين، و ته زکيهی نه نفسی خوځيان ده کهن، وه شايه تي بو نه دن بهرز گاريوون له ناگری دوزه خو سهر که وتن و به ده سهيئاني پاداشت، وه ده لين: ناگری دوزه نايان سوئينی تنها چنه د رپوژيکی ژمي دراو نه بی، واته: نه وه نده که مه به په نجهی ده سه کان ده ژمي دريت، دوو شتيان پیکه وه کو کرده وه بی ريزی و ناسايش.

کاتی که دهر کهوت نه مه تنها قسه و بانگه شهی بی بنه مایه، خوا ﴿﴾ ره تی کرده وه به سه رياندا، فرمووی: ﴿ قُلْ ۚ به نه وان بلی: نهی پیغه مبه ر ﴿﴾ اَتَّخَذْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا ﴿﴾ (واته: ثایا په يمانتان له خوا وه هر گرتوه) به پرواهينان به خواو به پیغه مبه رانی و به گوپراهلی کردنی، نه م به لينه که پیوستکاره بو رز گاريوونی خواهه نه کی ناگورپی و نالو گورپی به سه ردا نايه ت؟ ﴿ اَمْ فَعُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴾ ﴿ خوا ﴿﴾ هه واليداه، راستی بانگشه که يان وه ستاوه له سه ر يه کیک له دوو کارانهی که سيه میان بو نيه: يان ده بی له لای خوا وه به لينيان وه رگرتبی، نه و کاته بانگشه که يان راست و دروست ده بی، يان نه وه يه له خوځيانه وه به ناو خوا وه قسه يان کرده، نه وه ش ده بيته درو، نه وه زیاتر پی ريسواو سه رشور دهن، به راستی خوا ﴿﴾ حاليانی زانیوه که نه وان له لای نه وه وه به لينيان وه رنه گرتوه، به هو ی به درودانانی زوریک له پیغه مبه رانان، هه تا گه يشته نه و حاله ته ی ده سه يه کيان ليکوشتن، وه وازيان له گوپراهلی خوا ﴿﴾ هینا و په يمانيان شکاند، به و شیوه يه دهر کهوت نه وانه له خوځيانه وه قسه به دهم خوا وه ده که نو و دروستی ده که ن، شتاتیک ده لين هيچی لينازانن، وه قسه کردن به دهم خوا وه به بی زانست له مهز نرينی قه ده غه کراوه کانه و ناشرينترينيانه.

پاشان خوا ﴿﴾ باسی بريارو حو کميکی گشتی کرد بو هر تاکیک، نه وه کانی نيسرايل و جگه له وانيش ده چنه ناويه وه ده يگرته وه، نه ویش نه و بريارو حو کمه ی که حو کمی غه يری نه و نيه، نه خه يال و ناو اته کانی نه وانه به سيفه تی له نيو چووه کان و رزگار بووه کانی فرمووی: ﴿ بَكْلِ ۚ واته: نه خیر کاره که به و شیوه نيه وه ک نه وه ی باستان

کرد، بئیگومان ئەو قسە یە کە هیچ حەقیقەتێکی نیە، بە لکۆ ﴿مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً﴾ ئەو ئەناسراوە (نکرة) لە سیاقی مەرجدا (شرط) هاتو، مەبەست لێرەدا هاوێلدانانە، بە بەلگەی ئەو فەرماشتەیی خوا ﴿وَاحْطَاطْ بِهِ خَطِيئَتُهُ﴾ واتە: دەوری بکەرە کەمی بدات و، هیچ کەلێن و هەناسەیی بۆ نەهێڵتەوه، ئەمە نابێت ئەنھا هاوێلدانان نەبێت، بە راستی هەر کەسێک ئیمانی هەبێت تاوان دەوری نادات و نایپۆشی.

﴿فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ خەواربجە کان ئەو دە کەنە بەلگە لەسەر کوفری خاوەن گوناھو تاوان، نەخێر وانێ، ئەو بەلگە یە بەسەر یانەو هەر وە کو دەببینی، ئەو دیاردە یە کە لە هاوێلداناندا، بەهەمان شێوە هەر خاوەن باتلیک بەلگە بە نایەت، یان فەرموودە ی دروست (صحیح) لەسەر قسە پووچە کەمی دەهێنێتەوه، جا دەبێت ئەو دەیکاتە بەلگە بۆ خۆی و بەلگە ی پێی دینیتەوه بێتە بەلگە بەسەر یەوه.

﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا﴾ (ئەوانە ی ئیمانیا ن هیناوه) بە خوا و فریشتە کانی و بە کتیبە کانی و بە رەوانە کراوە کانی و بە رۆژی دوایی، ﴿وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ کردەوه کان چاک نابن ئەنھا بە دوو مەرج نەبێت:

یە کەم: دەبێت ئەنھا بۆ خوا ﴿بِئِيْمَانٍ﴾ بێت.

دووهم: دەبێت بە پێی شوێنکەوتنی سوننەتی پیغمبەر بێت.

پوختە ی ئەم دوو دەقە، ئەوانە خاوەن رزگابوون و سەرفرازین، ئەوانەن کە خاوەن ی ئیمان و کردەوه ی چاکن، ئەوانە یشی لەناو چوون، خاوەن ی ناگرن، ئەوانەن هاوێل یان بۆ خوا ﴿بِئِيْمَانٍ﴾ داناوه و بیروان بێت.

(۸۳): ﴿وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْكُمْ وَأَنْتُمْ مُّعْرِضُونَ﴾

ئەم شەریعە تانە لە بنەماکانی ناین، کە خوا لە هەموو شەریعە تیکدا فرمانی پیکردووە، چونکە بەرژەوهەندیدە گشتیە کان دەگرێتەوه لە هەموو کات و شوێنیکدا، نەسخ و هەلۆه شاندنەوه تیایدا روونادات، وە کو بنەماکانی ناین، لەبەر ئەمە خوا فرمانی پیکردووین پێیان، فەرموویەتی: ﴿وَأَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا﴾ تا کۆتایی دەقە کە، جا وتە ی خوا ﴿وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ﴾ ئەمە لە دلرەقی جولە کە کانە، هەر فەرمانێکیان پیکرا بە سەرپێچیان دە کردو قبوول یان نەدە کرد، مەگەر بە شوێنیکێ قوورس و گران و پەیمانیکێ پتەو بووایە.

﴿لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ﴾ (واته: هيچ شتيك نه پرستن جگه له خوا) ئه مه فهرمانيكه به به نديا به تي خوا به تاكو ته نهاو قه ده غه كردنه له شيركو هاوه لدانان بوي، ئه مه ش له به ما كاني تاينه، هيچ يه كيك له كرده وه كان وه رنا گيرين، نه گهر ئه مه به ماو به ره تيان نه بي، ئا ئه مه مافي خوايه به سر به نده كانيه وه.

پاشان فهرموويه تي: ﴿وَيَا لَوْلَا الَّذِينَ إِحْسَانًا﴾ (واته: چا كه بكن له گه ل دايكو و باو كتاندا به چا كترين شيوه، ئه مه ش هموو چا كه يه كي گوفتارو كردار ده گريته وه، كه چا كه بي بؤ نه وان، وه قه ده غه كردني خراپه ي تديا به به رانه ر دايكو و باوك، يان چا كه نه كردن له گه ل يانداو خراپه كردن به رانه ريان، چونكه واجب و پيوست نه وه يه چا كه يان له گه لدا بكرى، وه فهرمان كردن به شتي قه ده غه كردنه له دژه كه ي.

وه بؤ چا كه دوو دژ هه يه: خراپه، ئه وه گه وه ره ترين تاوانه، وه وازه ينان له چا كه به بي خراپه، ئه مه ش قه ده غه يه، به لام واجب نيه به يه كه مه وه بيه ستر يته وه، وه به هه مان شيوه و تراوه: له په يوه ندي خزمه يه تي و هه تيوو نه داراندا، وه دري زي و ورده كاري و ئي حسان و چا كه نا زمير دري، به لكو سنووري بؤ داده نري وه كو چون له پيشه وه باس مان كرد.

پاشان فهرماني كرده به چا كه كردن له گه ل خه لكيدا به گشتي، فهرموويه تي: ﴿وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا﴾ له وه تي چاكو جوانيش فهرمان كردنه به چا كه و قه ده غه كردنه له خراپه، وه فير كردني زانست و سلاو كردن و رووخوشي و جگه له وانه ش هموو و ته به كي جوان و چا ك.

كاتي كه مروف ناتواني هاو كاري هموو خه لكى بكات به ماله كه ي، فهرماني پيكر دوه به وه ي له توانا يدايه به چا كه كردن له گه ل هموو به ديه ي تراوه كاندا، نو ويش چا كه كردني به قسه، له چوار چيه وه ئه وه دا قه ده غه كردنه له قسه ي نا شرين به خه لكى ته نانه ت بيرو ايانيش، بويه خواي به رز فهرموويه تي: ﴿وَلَا تُجَادِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ﴾ (۱۶) العنكبوت (واته: گفتوگو له گه ل خاوه ن كتبه كان مه كن مه گهر به جوان ترين شيوه)، وه له ره وشتي مروفا كه خوا ﴿بِهِنَّ﴾ به نده كاني له سر په روه رده كرده، نه وه يه ده بي مروف پا ك بيت له وه و كرده وه كانيدا، خراپه كارو دم پس و تانه دهر نه بي، به لكو ده بي ره وشتي به رزي و زور له سر خوي، له گه ل هموو كه سيكدا گونجاوي، نارامگري له سر نه و ئيش و نازاره ي كه له لايه ن خه لكيه وه تووشي ده بي، جيه جيكاري فهرماني خوايي، ئوميدي به پاداشتي هه بي.

پاشان فرمانی پیکردوون به نهجامدانی نویژو پیدانی زه کات، وه کو چون له پیشه وه باسکراوه که نویژ دلسوزی بو پرستراو له خوده گری و زه کاتیش چاکه له گهل بنده کانیدا له خوده گری.

﴿ثُمَّ﴾ له دواي فرمان پیکردنتان بهم فرمانه چاکانه، که نه گهر مروئیکسی عاقل و ژیر ته ماشایان بکات بوی دهرده که وی که به راستی له چاکه کانی خوا ﴿فَلَمَّا﴾ به سهر بنده کانیه وه، نه وه یه که فرمانی پیکردوون بیان، وه فزل و چاکه ی بیانداه به سهریاند، په یمانی لی وهرگرتوون ﴿تَوَلَّيْتُمْ﴾ (پشتان تیکردوه)، له سهر شیوه ی پشت تیکردن، چونکه پشت تیکه جاری وایه پشت ده کات و مه بهستی گه رانه وه شی هیه بو نه و شته ی پشتی تیکردوه، به لام نه وانه هیچ هه زوو ره غبه تیکی گه رانه وه یان نیه له و کارانه دا، په نا ده گرین به خوا له سهر شورپی.

خوا ﴿فَلَمَّا﴾ فرموویه تی: ﴿إِلَّا قَلِيلًا﴾ نه مه جیا کردنه وه (إستثناء) تا و تینه گات که نه وان هه موویان پشتیان تیکردوه، هه والی داوه که میک له وان خوا پاراستوویه تی و جیگیری کردوه.

(۸۴-۸۶): ﴿وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا تُخْرَجُونَ أَنْفُسَكُمْ مِنْ دِينِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ تُشْهَدُونَ ﴿۸۴﴾ ثُمَّ أَنْتُمْ هُنَّالَاءَ تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ وَتُخْرَجُونَ فَرِيقًا مِنْكُمْ مِنْ دِينِهِمْ تَظْهَرُونَ عَلَيْهِم بِالْإِنْفِ وَالْعُدْوَانِ وَإِنْ يَأْتُوكُمْ أُسْرَى تَقْتُلُوهُمْ وَهُوَ مُحْرَمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ أَفْئُومُونَ بَعْضُ الْكِنَابِ وَتَكْفُرُونَ بَعْضُ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۸۵﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يَخَفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿۸۶﴾﴾

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا تُخْرَجُونَ أَنْفُسَكُمْ مِنْ دِينِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ تُشْهَدُونَ ﴿۸۴﴾ ثُمَّ أَنْتُمْ هُنَّالَاءَ تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ وَتُخْرَجُونَ فَرِيقًا مِنْكُمْ مِنْ دِينِهِمْ تَظْهَرُونَ عَلَيْهِم بِالْإِنْفِ وَالْعُدْوَانِ وَإِنْ يَأْتُوكُمْ أُسْرَى تَقْتُلُوهُمْ وَهُوَ مُحْرَمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ أَفْئُومُونَ بَعْضُ الْكِنَابِ وَتَكْفُرُونَ بَعْضُ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۸۵﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يَخَفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿۸۶﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ أَلْفِ رُسُلٍ لَوْ أَنَّ أَهْلَ الْعِلْمِ اتَّقَوْا اللَّهَ كَمَا اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَأُخْرِجَنَّاهُمْ مِنْ دِينِهِمْ وَأَلْزَمْنَا الْعِلْمَ عَلَيْهِمْ وَأَخْرَجْنَا مِنْهُمْ الْغَيْبَ كُلَّ الْغَيْبِ لَئِنْ لَمْ يَفْعَلُوا لَأَكْثُرُنَّ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿۸۷﴾﴾

شهم کاره‌ی که باسکراوه لهم نایه ته‌دا کاری شه‌وانه بووه که له سه‌رده‌می وه‌حی داله مه‌دینه بوون، بهو شیویه شه‌وس و خه‌زرج له پش‌تیوانان- پیش هانتی پیغه‌مبه‌ر ﷺ بته‌رست بوون، شه‌وان له‌سه‌ر نه‌ریتی جاهلیت یه‌کتریان ده‌کوشت، جاسی ده‌سته دابه‌زی بو ناویان له ده‌سته کانی جووله‌که: (بَنُو قُرَيْظَةَ، بَنُو النَّضِيرِ، وَبَنُو قَيْنِقَاعٍ) هر ده‌سته یه‌ک له جووله‌که هاوپه‌یما‌نیتی له‌گه‌ل ده‌سته یه‌کی خه‌لکی مه‌دینه ده‌به‌ست. جائه‌گه‌ر کوشتاروو شه‌ریان کردبایه جووله‌که کان یارمه‌تی هاوپه‌یما‌نیه کانیان ده‌دا، له‌سه‌ر ده‌سته‌که‌ی تر له جووله‌که، جائه‌وکات جووله‌که جووله‌که‌ی ده‌کوشت و شار به‌ده‌ری ده‌کرد، وه‌مالو سه‌روه‌ت و سامانه‌که‌ی ده‌برد، پاشان شه‌گه‌ر جه‌نگ کو‌تایی پی‌ بهاتایه‌و دیل بکه‌وتایه‌ته نیوان شه‌و دوو ده‌سته شه‌وه به‌فدیه نازادیان ده‌کردن. شه‌و سنی کاره له‌سه‌ر هه‌موویان فه‌رز کرابوو، جافه‌رز کرابوو له‌سه‌ریان هه‌ندیکیان خوینی هه‌ندیکیان نه‌رپژن، وه‌هه‌ندیکیان هه‌ندیکی دیکه‌یان ده‌ریه‌ده‌ر نه‌که‌ن، وه‌ شه‌گه‌ر دیلیک که‌وته نیوانیان، شه‌وه پیویسته له‌سه‌ریان رزگاری بکه‌ن، کاریان به‌کو‌تا

دانه يان كرد (نه ويش نازاد كردنى ديله) وه وازيان له و دوو دانهى تر هينا، خوا ﴿﴾
 نه وهى ره تکرده وه به سهريان و فرمووى: ﴿أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ﴾ نه ويش
 نازاد كردنى ديله، ﴿وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضِ﴾ نه ويش كوشتن و دهر به دهر كردنه.
 گوره ترين به لگه ي تدايه كه به راستى ئيمان بر يتيه: له نه نجامدانى فرمانه كان و
 دوور كه وتنه وه له قه ده غه كان، وه نه وانه يشى فرمانى پيكر او له ئيمانه، خوا ﴿﴾
 فرموويه تى: ﴿فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا﴾ (واته: وه
 جا تو له ي نه وه كه سانه كه وا بكن له ئيوه ههر ريسوايى و به دناويه له ژيانى دونيادا)
 به راستى نه وه روويدا، خوا سه رشوږى كردن و پيغه مبه ره كه يشى زال كرد به سهرياندا،
 جا نه وهى كوشتى كوشتى، وه نه وهى به كويله و كه نيزه لئىگرتن گرتنى، وه نه وهى
 دهر به دهرى كرد، دهر به دهرى كردن ﴿وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰ أَشَدِّ الْعَذَابِ﴾ (واته: وه
 له روژى دوايى ده كه رږيرينه وه بو) مه زترين سزا ﴿وَمَا لِلَّهِ بِغَفْلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾
 (واته: خوا بئى ناگانيه له وهى ده يكن).

پاشان خوا ﴿﴾ هه واليداه دهر باره ي هو كاري بيبروا بوونيان به هه نديك له كتبه كه ي،
 وه بر وا هينانيان به هه نديكى ديكه ي، جا فرموويه تى: ﴿أُولَٰئِكَ الَّذِينَ أَشْرَوُا الْحَيَاةَ
 الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ﴾ (واته: نه مانه نه وانن كه ژيانى دونيان كرى به دواروژ) و ايان ده زانى
 نه گهر هاو كاري هاو په يمانه كانيان نه كهن، نه وه نه نكيان به سه ردا ديت، ناگريان هه لژارد
 به سه ر عه يبو عارو نه نگيدا، بويه فرموويه تى: ﴿فَلَا يُخَفِّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ
 يُنصَّرُونَ﴾ (واته: ئيتر سزايان له سه ر سووك ناكري) به لكو نه وه سزايه ده مينيته وه به و
 توندبه ي خو به وه، وه هيج حه وانه وه به كيان بو نايى له كاتيك له كاته كاندا، ﴿وَلَا هُمْ
 يُنصَّرُونَ﴾ (واته: وه نه سه ر ده خرين و) وه نه ناخوشيان له سه ر لاده چئ.

(۸۷): ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ
 الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنْفُسُكُمْ أَسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِيقًا
 كَذَّبْتُمْ وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ﴾ ﴿٨٧﴾

﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ﴾
 خوا ﴿﴾ منه ت ده كات به سه ر نه وه كانى ئيسرائيل كه مووساي قسه له گه ل كراوى ^(۱)
 (كليم الله) بو ره وان كردن و ته ورا تيشى پيدا، وه دوا به دوايى نه وه پيغه مبه رانى نار دوه

(۶) (واته: راسته وخو خوا دواندى و قسه ي له گه ل كرد). وه رگير.

ئهوانه‌ی که حوکمیان به ته‌ورات ده کرد، تا کۆتایی پیهینان به عیسای کوری مه‌ریه‌م، وه به‌لگه‌و نیشانه‌ی ناشکرای پیندا که مرؤف به هویه‌وه برپوا دینی ﴿وَأَيَّدْتَهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ﴾ واته: پشتیوانی لیکردوه به گیانی پاک (روح القدس). زۆربه‌ی تویره‌ره‌وانی قورئان و توویانه: ئه‌وه جبريله ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ﴾ و تراویشه: ئه‌وه ئه‌و ئیمانیه که خوا ﴿يَا رَمَتِي﴾ به‌نده که‌ی پی ده‌دات.

پاشان له گه‌ل ئه‌م نعه‌مه‌ته‌ی که که‌س ناتوانی ئه‌ندازه‌ی بکات، کاتی که هاتوه بو ناوتان (په‌غه‌مه‌ریک له په‌غه‌مه‌ران) ﴿بِمَا لَا تُهَوَّىٰ أَنْفُسُكُمْ أَسْتَكْبَرْتُمْ﴾ واته: به جو‌ری له گه‌ل هه‌واو ئاره‌زووتاندا نه گونجا، سووت به‌رزیتان ده کرد له برپوا بوون پیمان ﴿فَقَرِيحًا كَذَّبْتُمْ﴾ (ده‌سته‌یه ک) له په‌غه‌مه‌ران (تان به درۆ دانان) ﴿وَقَرِيحًا نَقَلْتُمْ﴾ هه‌واو هه‌وه‌ستان به‌سه‌ر رینمایی پشخست، دونیاتان پیش دوارپوژ خست، له سه‌ر کۆنه کردن و تووند کردنی تیدایه که ناشکرایه ناشارد ریته‌وه.

(۸۸): ﴿وَقَالُوا أَفَلَوْ بِنَا عَلْفٌ بَل لَّعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ﴾

﴿وَقَالُوا أَفَلَوْ بِنَا عَلْفٌ بَل لَّعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ﴾ واته: بیانویان هینایه‌وه له برپوا هینان کاتی بانگت کردن بو لای، ئه‌ی په‌غه‌مه‌ر ﴿يَا رَمَتِي﴾ به‌وه‌ی که دلیان داپوشراوه، تینا گه‌ن له‌وه‌ی تو ده‌یلی، جا به برپوا‌ی خو‌یان بیانویان هه‌یه له‌به‌ر نه‌بوونی زانست و زانیاری، ئه‌مه‌ش درۆیه‌کی دیکه‌یه له‌وانه‌وه، بو‌یه خوا ﴿يَا رَمَتِي﴾ فه‌رمویه‌تی: ﴿بَل لَّعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ﴾ واته: ئه‌وان ده‌ر کراون و نه‌فرین لیکراون، به هوی بیپروایانه‌وه، برپوادار زۆر که‌مه له‌ناویاندا، یان برپوایان زۆر لاوازه، بیپروایان زیاتره.

(۸۹-۹۰): ﴿وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِندِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا تَمَّعْتُمُ وَعَسَاؤُا مِّن قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿۸۹﴾ بِسْمَا أَشْرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ أَنْ يَكْفُرُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ بَعِيًّا أَنْ يُنَزَّلَ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ فَبَاءُوا بِغَضَبٍ عَلَى غَضَبٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿۹۰﴾﴾

واته: کاتئی که کتیبیان بؤ هات له لایه ن خواوه له سر دهستی باشرینی به دیه پیراوه کان و کوتا پیغه مبهران، که به راستدانه ری ئه و ته و راته بوو که له لایان بوو، به راستی زانیاریان هه بوو پیی دنلیابوون، بؤیه ئه گهر جهنگ له نیوان ئه وان و

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِندِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا تَمَّعْتُمُ وَعَسَاؤُا مِّن قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿۸۹﴾ بِسْمَا أَشْرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ أَنْ يَكْفُرُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ بَعِيًّا أَنْ يُنَزَّلَ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ فَبَاءُوا بِغَضَبٍ عَلَى غَضَبٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿۹۰﴾ لَمَّا نَزَّلْنَا لَهُمُ الْقُرْآنَ يَأْتُونَ آيَاتِنَا اللَّهُ قَالَُوا لَوْ نَدْرَأُونَ بِمَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا رَبُّكَ نَسْتَكْفُرُ بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقٌ لِّمَا نَحْنُ مَعَهُ قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَهُمْ مِنْ قَبْلُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۹۱﴾ وَلَقَدْ جَاءَكُمْ مُوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ أَخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَدُونِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿۹۲﴾ تِلْكَ آيَاتُ مَا نُنزِّلُكُمْ بِهِ لَعْنَةُ الْكُفْرِ بِمَا كَفَرْتُمْ وَأَنْتُمْ فِيهَا كَاذِبُونَ ﴿۹۳﴾

بتپه رسته کاندای پرووی بدایه له سه رده می نه فامیدا، داوای سرخستیان بهو پیغه مبهره ده کرد، وه هه ره شهی هاتنی ئه ویان ده کرد، که ئه گهر هات له گه لیدا جهنگ له دژی بتپه رستان ده که ن، کاتئی ئه م کتیبیه و پیغه مبهریان بؤ هات ده یانناسی، که چی پیپروا بوون پیی به هوی لووت به رزی و ئیره یه وه، خوا ﴿۹۰﴾ به ویستی خوی دایده به زینی بؤ ههر که سیگ که بیه ویئ له بنده کانی، خوا ﴿۹۱﴾ نه فرینی لی کردن، وه غه زه ب و خه شم و قینی خوی به سه را داگرتن، یه ک له داوای یه ک، به هوی زوری کوفر کردنیان، وه گومانه ناپا که کانیا ن به داوای یه کداو هاوه لدانانیا ن.

له دواړوژدا ﴿۹۰﴾ عَذَابٌ مُّهِينٌ واته: (پیپروایان) له دواړوژ سزایه کی ریسوا که ریان بؤ هه یه) واته: به ئیش و ژان، ئه ویش فریدانه ناو دوزه خو له دستدانی نازوو نیعمه ته به رده وامه کانه، به راستی خراپترین حال حالی ئه وان، وه خراپترین شتیک که ئه نجامیان داوه گوړینه وهی بروایه به خواو به کتیبیه کانی و به پیغه مبهرانی (علیهم السلام)، به کوفر کردن پیی و به کتیبیه کانی و به پیغه مبهره کانی، له گه ل ئه و هدا ده یانزانی و دنلیابوون، ئه وه ده بیته مایه ی گه و ره کردنی سزا کانیان.

(۹۱-۹۳): ﴿وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِندِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ وَكَانُوا مِن قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿۸۹﴾ بِسْمَا

أَشْرَوْا بِهٖٓ أَنْفُسَهُمْ أَنْ يَكْفُرُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ بَعِيًّا أَنْ يُنَزَّلَ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِۦٓ قِبَاءً وَيَعْضِبُ عَلَىٰ عَضِبٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿٩١﴾
 ﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا تَزُومُنْ﴾ واته: ته گهر فرمان به جووله كه بكرى به پرواهيتان به وهى خوا ﴿دايه زاندوه بو سهر پيغه مبره كهى﴾ كه نه ويش قورثانه، لووت بهرزيان ده نواندو فيزيان ده كرد، وه ﴿قَالُوا تَزُومُنْ بِمَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا وَيَكْفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ﴾ (واته: ده يانوت: تيمه پروا به وه ده هينين كه بو خومان ني درراوه ته خواره وه، وه بيبروا ده بوون به وانهى كه دواى «ته ورت» ني درراوه) وه كو قورثان. واته: جگه له ته ورت له كتيبه كاني ديكه، له گهل نه وه دا وا بيويست بوو پروايان به هموو كتيبه كان بهيئابايه به ره هايى، به كسانه بو نه وان دابه زيبي، يان بو جگه له وان، نا نه مه تيماني به سووده، پرواهيتان به وهى خوا ﴿دايه زاندوه بو سهر هموو پيغه مبران.

به لام جيا كاري له نيوان پيغه مبران و كتيبه كاندا، وه پروابوون به هه نديكي جگه له هه نديكي ديكه، نه مه پي ناوترى تيمان، به لكو خوئى له خويدا كوفره، له بهر نه مه خوا ﴿فهرموويه تي:﴾
 ﴿إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ﴿١٥٠﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ﴿١٥١﴾﴾ النساء (واته: به راستى نه وانهى كفرن به خواو پيغه مبره كاني، وه ده يانه وئى جياوازي بخه نه نيوان خواو پيغه مبره كاني، وه ده لين پروا به هه نديكي له پيغه مبران دينين، وه پروا ناهينين به هه نديكي تريان و ده يانه وئى له و نيوانه دا رينگايه ك بو خوئيان به ده ست بهينين * نا نه وان به راستى كافرى ته واون، وه ناماده مان كردوه بو كافران سزايه كي ريسوا كه ر).

له بهر نه مه به ليره دا خواى گه وروه بهرزه تيكردوه ته وه به سه رياندا به ره تيكردنه وه كهى جوانو شياو، وه په يوه ستي كردوون به په يوه ستيك رزگار بوونيان نه لئى، ههروه ها ره تيكردوه ته وه به سه رياندا به بيبروا بوونيان به قورثان به دوو شت: فهرموويه تي: ﴿وَهُوَ الْحَقُّ﴾ (واته: نه و قورثانه هه قه) جا نه گهر نه وه هق بي له هموو نه وانهى له خوئى گرتووه، له هه والو فرمان و قده غه كان، نه وه له لاي پهروه دگاريانه وه يه، بيبروايى پي له دواى نه وه بيبروا بوونه به خوا، وه بي پروابوونه به وه هه قه كه دايه زاندوه.

پاشان فهرموويه تي: ﴿مُصَدِّقًا لِمَا مَعَهُمْ﴾ (واته: له گهل (ته ورت) ده گونجى له هموو نه وانهى به لگه به له سه رى له هق و راستى وو زاله به سه ريدا. كه واته، نه ي بوچى پروا دين به وهى دابه زيوه ته

سەرتان (لە تەوورات)، ییپروايش دە کەن بە ھاوتاکەى (کە قورپانە)؟ ئایا ئەمە دەمارگیرى و شۆنیکەوتنى ھەواو ئارەزوو نە غەیری ھیدایەت؟ وە ھەر وەھا قورپان بە راستدانەرى کتیبە کانى ئەوانە، ئەمەش ئەو دەخوایى کە قورپان بەلگە بە بۆیان لە راستى ئەوہى لە بەردەستیاندا بە کتیبە کان، ھیچ رینگا بە کیان نە بۆ چەسپاندنى (تەوورات) تەنھا بەم قورپانە نەبى، جا ئە گەر ییپروایى و نکوولیان لیکرد، وە کو ئەو کەسەیان لیدیت بانگەشەى شتیک بکات بە بەلگەو پروونکردنەو، ھیچى نەبى جگە لەو، بانگەشە کەشى تەواو نەبى تەنھا بە سەلامەتى بەلگە کەى نەبى، پاشان ئەو بیت بەلگە کەى خۆى ناشرین بکات و بە درۆى بزانی، ئایا ئەمە گەوجیى و شیتی نە؟ جا کوفر کردیان بە قورپان، کوفر کردنە بەوہى لەبەر دەستیاندا بە ھەلوەشاندنەو بەتەى.

ئەجا خوا ﷻ بانگەشەى برابوونیانى ھەلوەشاندنەو، بەوہى دابەزیوہ بۆیان، بەوہ کە دەفەر موی: ﴿قُلْ بِئْسَانَ بَلَىٰ: ﴿۹۱﴾ فَلِمَ تَقُولُونَ أُنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۹۱﴾ وَلَقَدْ جَاءَكُمْ مُوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ ﴿۹۲﴾ بِه بەلگەى ئاشکراو پروونکردنەو بۆ ھەق، ﴿ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ ﴿۹۳﴾﴾ واتە: لە دواى ھاتنى ئەو ﴿وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ﴾ لەوہدا ھیچ بیانوویە کتان نە.

﴿وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَأَسْمِعُوا﴾ واتە: گوئى یست بوونى و ھەر گرتنى، وە گوئرا بەلى و بەدەمەو ھاتنى ﴿قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا﴾ واتە: ئەمە بووبە ھالى ئەوان ﴿وَأَشْرَبُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ﴾ واتە: خۆشەو یستى گوئیرە کەو خۆشەو یستى پەرستە کەى و بە دلە کانیانەو نووسابوو، بە ھۆى کوفرە کە یانەو، وە دلیان ئاودار بوو بە خۆشویستنى.

﴿قُلْ بئسما یا مرکم به﴾ ﴿إِيمَانُكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾ واتە: ئیوہ بانگەشەى برابوون دە کەن و بە خۆتان ھەلەدەن بە ئایین و ریبازى ھەق، لە کاتیکدا ئیوہ پیغەمبەرانى خواتان کوشتو، وە کاتى کە مومسا لەناوتان پەنھان بوو، لە دواى ئەو گوئیرە کە تان کردە پەرستراو جگە لە خوا، فەرمان و قەدەغە کراوہ کانیان و ھەرنەدە گرت مەگەر لە پاش ھەر پەشە کردن و بەرز کردنەوہى کئوئى طور بەسەرتانەو نەبى، جا بە زمانتان پابەند بوون و بە کردەوہش ھەلتان و ھەشانەو، کوا ئەم ئیمانەى بانگەشەى بۆ دە کەن، ئەى کوا ئەم ئاینە؟

(۹۴-۹۶): ﴿قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ الدَّارُ
الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً مِنْ دُونِ النَّاسِ
فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۹۴﴾
وَلَنْ يَتَمَنَّوَهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ
عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿۹۵﴾ وَلَنَجْذِثُنَّهُمْ أَحْرَصَ
النَّاسِ عَلَى حَيَوتِهِمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا
يُوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرَ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ
بِمُعْرَضٍ عَنْهُ مِنَ الْعَذَابِ إِنَّ يُعَمَّرُ وَاللَّهُ بَصِيرٌ
بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿۹۶﴾﴾

﴿قُلْ﴾ بیان بلی: له رووی
راستگردنه وهی بانگه شه که یان ﴿قُلْ إِنْ كَانَتْ
لَكُمْ الدَّارُ الْآخِرَةُ﴾ (واته: نه گهر)
به ههشت (بوتیوه به) ﴿خَالِصَةً مِنْ دُونِ
النَّاسِ﴾ (واته: به تایه تی و بی ته وهی

قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً مِنْ
دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۹۴﴾
يَتَمَنَّوَهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ
﴿۹۵﴾ وَلَنَجْذِثُنَّهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَوتِهِمْ وَمِنَ الَّذِينَ
أَشْرَكُوا يُوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرَ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِمُعْرَضٍ
عَنْهُ مِنَ الْعَذَابِ إِنَّ يُعَمَّرُ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿۹۶﴾
كَانَ عَذَابُ الْجَنَّةِ قَاتِلًا لَهُمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿۹۷﴾
اللَّهُ مُصَدِّقُ الْوَحْيِ يُدَيِّنُكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿۹۸﴾
مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ
وَمِيكَائِيلَ فَإِنَّ اللَّهَ عَدُوٌّ لِلْكَافِرِينَ ﴿۹۹﴾ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا
إِلَيْكَ الْبُرْهُانَ بِحُكْمٍ وَمَا تُكْفِرُ بِهِ إِلَّا أَقْلِيَّةٌ ﴿۱۰۰﴾
أَوْ كَلِمَاتٍ بَيْنَ يَدَيْهِمْ يَتَدَبَّرُونَهَا وَمَا يُغْنِي عَنْهُمْ كِبَارُ
الْعُلَمَاءِ وَلَا يُؤْمِنُونَ ﴿۱۰۱﴾ وَلَمَّا حَاجَهُمْ رَسُولٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقًا
لِمَا مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
كِتَابَ اللَّهِ وَرَأَوْا ظُهُورَهُمْ لَكِبَتْ لَهُمُ الْمَبَاهِلُ ﴿۱۰۲﴾

کهس بی به هاوبه شتان) ههروه کو پرواتان وایه که بیگومان ناچیته به ههشته وه تهنها
جووله که، یان گاور نه بی، وه ناگر تووشیان نابی تهنها چند پروژیکسی دیاریکراو
نهی که (به په نجه کان ده ژمیردرین)، جا نه گهر تیوه راست ده کهن لهم بانگه شه تاندا،
﴿فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ﴾ (واته: داوای مردن بکهن) نه مه جوریکه له پارانسه وه (مباهله) له
نیوان شهوان و نیوان پیغه مبهری خوا ﴿﴾

هیچ ده رچه یه ک نیه دواى شه پنا بردنه، وه تهنگه بهر کردنه بیان پاش عینادیی و
سه رکیشیان، تهنها یه کییک لهم دووانه نه بی: یان شه وه به پروا به خواو پیغه مبهره کهی ﴿﴾
دینن، یان شه وه یه له خوا ﴿﴾ ده پارینه وه کاریان بو ئاسان بکات، شه ویش داوای مردنه،
که ده یانگه یه نیته شه ماله ی تایهت کراوه بو یان، به لام شهوان شه یان ره تکرده وه.
هه موو کهس ده زانی شهوان له وپه ری که لله ره قی و عینادیدان، وه دژایه تی کردنی
خوا ﴿﴾ پیغه مبهره کهی، له گهل شه وه دا زانیاریان هه یه به وه، له بهر شه خوا ﴿﴾
فرموویه تی: ﴿وَلَنْ يَتَمَنَّوَهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيهِمْ﴾ (واته: هه رگیز حه ز نا کهن بمرن،
به هوی شه و گونا هانه ی که به دهستی خو یان پیشیان خسته) له کوفرو تاوان، چونکه

ئەوان دەزانن ئەو پڕیگایە بۆیان بەرەو پاداشتدانەوێ وەرگرتنی کردەووە پێسە کانیان. جا مردن ناخۆشترین شتە بەلایانەو، ئەوان لە هەموو کەس سوورترن بۆ ژیان، تەنانەت لەو هاوڵدانەرانەیی کە برۆیان بە هیچ یەکیک لە پێغمبەران و کتیبە پیرۆزە کان نیە، پاشان باسی زۆر حەزوو خۆشەوێستیان دەکات بۆ دنیا، وە کۆ فەرموویەتی: ﴿يُودُ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرُ أَلْفَ سَنَةٍ﴾ (هەر یەکیکیان ئاوات دەخوایێ کە هەزار سال بژی) ئا ئەمە ئەو پەری پێداگری و سووربوونە لەسەر ژیانی دنیا، ئاواتی شتیکیان خواستوووە کە مەحاله و قەت نایەتە دی، لە کاتی کەدا ئەوان ئەگەر ئەو تەمەنەیی باسکرا بژین، هیچ سوودیکی نیە بۆیان و نایتە بەر بەست لە بەردەم سزای خوا، ﴿وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ﴾ (وێ خوا بینەرە بەوێ کە دەیکەن، ئەمە)، هەر شەیه بۆیان لەسەر پاداشت دانەوێ کردەووە کانیان.

(۹۷-۹۸): ﴿قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ، عَلَى قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٧﴾ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ عَدُوٌّ لِلْكَافِرِينَ ﴿٩٨﴾﴾

واتە: ئەوێ موحەممەد ﷺ بەو جوولە کانه بلی: ئەوانەیی کە وتیان: ئەوێ پڕیگریمان لێدەکات لە برۆهێنیان ئەوێ دۆست و پشتیوانە کە تە جبریل ﷺ، خۆ ئەگەر جگە لەو فریشتەیه کێ تر بووایە لە فریشتە کانی خوا ﷺ برۆیان پێدەهێناو بەراستیان دەزانن، بەراستی ئەم هەلوێستەتان دژو پێچەوانەیه و لووت بەرزیه بەسەر خوا، چونکە بێگومان جبریل ﷺ قورئانی دابەزاندوووە لە لایەن خواوە بۆ سەر دلی تۆ، وە هەر ئەویش پەيامی دابەزاندوووە بۆ سەر جەم پێغمبەرانێ پێش تۆ، خوا خۆی فەرمانی پێکردوووە بەو کارە پراساردوو، بە راستی ئەو تەنھا نێردراویکەو هیچی تر نیە.

لە گەل ئەوێ ئەم کتیبە جبریل دایەزاندوووە بەراستیانەری کتیبە کانی پێش خۆیه تی - پێچەوانەو دژیان نیە، وە پڕنمایێ تەواوی تێدایە لە هەموو جوۆرە گوپرایە کان، وە موژدەیی تێدایە بە خێری دنیاو دواپۆژ بۆ کە سێک برۆای پێ بهێنی، جا دژایەتی کردنی جبریل ﷺ کە بەو شیوێه وەسەف کراو، بێسپروا بوونە بە خواو نایەتە کانی، وە دژایەتیشە لە دژی خواو پێغمبەر و فریشتە کانی، بە راستی دژایەتی کردنیان بۆ جبریل لەبەر خۆدی خۆی نەبوو، بەلکو لەبەر ئەوێ بوو کە دایەزاندوووە لە لایەن خواوە لە هەق و راستی بۆ سەر پێغمبەرانێ خوا ﷺ، جا ئەو کات کوفرو دژایەتی بەرانبەر ئەو

کهسه دهبی که دایه زانده و ناردوویه تی، وه نهو نهویشی پیی ناردوه و وه نهویشی بوی نیردراوه. نه میش رووی نه بابته یه.

(۹۹): ﴿وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا الْفَاسِقُونَ ﴿۹۹﴾ ﴿۱۱﴾ ﴿وَاتِهِ﴾ ﴿وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ﴾ (واته: سویند به خوا بیگومان بومان ناردوویت چند نیشانه یه کی روون و ناشکرا که قورثانه) هیدایه تی پیی دهسته بهر ده بی بؤ که سیک به دوایدا بگه ری، به لگه و حوجه کردن و بیان و برینه لهسه ر نهو که سهی عینادی و که لله ره قی ده کات، نهو قورثانه له روونی و به لگه هینانه وه لهسه ره قو راستی گه یشتوته ناستیکی زور مه زن، وه گه یشتوته قوناع و حاله تی که ریگری له وه رگرتنی ناکات ته نها که سی نه بی له فرمانی خوا ﴿دهرچووی و گویراپه لی نه کات، وه لووت به رزی له به رانه ردا بنوینی به وپه ری لووت به رزی و خوبه زل زانین.

(۱۰۰): ﴿أَوْ كَلِمَاتٍ عَاهَدُوا عَهْدًا نَبَذَهُ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ بَلْ أَكْذَرُ لَهُمْ لَآ يُؤْمِنُونَ ﴿۱۰۰﴾ ﴿۱۱﴾ ﴿وَاتِهِ﴾ ﴿هَر جَارِيك﴾ نه مه دووباره بوونه وه ده گه به نی، هر کاتیک په ایمانیک بدهن په ایمانه که ده شکینن. هوکاری نه مه چیه؟

هوکاره که ی نهو یه زور به یان هر بروانه یینن، جا بروانه بوونیان نه وه ی پیویست کردوه که په ایمانه کان هه لوه شیننه وه، جا نه گه ر بروانه یینان راست بووایه نه وه وه کو نه وه بوو که خوا ﴿دهر باره یان فرموی: ﴿مَنْ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ ﴿۱۲﴾﴾ (واته: له برواداران پیوانیک هه ن راستگو بوون له وه ی په ایمان له سه ری به خوا دابو).

(۱۰۱-۱۰۳): ﴿وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ بَدَّ فَرِيقٌ مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ كِتَابَ اللَّهِ وَرَأَوْا ظُهُورَهُمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۱۰۱﴾ ﴿وَاتَّبَعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيْطَانُ عَلَىٰ مَلِكِ سُلَيْمَانَ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَٰكِنَّ الشَّيْطَانَ كَفَرُوا يَعْلَمُونَ النَّاسَ السَّخِرَ وَمَا أَنْزَلَ عَلَى الْمَلَائِكَةِ سُبُلًا هَرُوتَ وَمَرْوَتَ وَمَا يَعْلَمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَعْلَمُونَ مَا يَصْنَعُهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ وَلَيْسَ مَا

شَكَرُوا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿۱۰۲﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا وَأَتَقُوا لِمَثُوبَةٍ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ خَيْرٌ لَّوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿۱۰۳﴾

﴿۱۰۲﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ ﴿۱۰۳﴾ واته: کاتیک تم پیغمبره به خشنده یان بؤ هات به کتییکی مهنه وه به هق و راستی که یه کده گری له گه ل شه وهی له لای نه وانه له تهورات، نه وان پیان وابوو پابه ندن به کتیه که یانه وه، کاتی بی بروایان کرد بهم پیغمبره ﷺ، وه به وهی که هیناویه تی ﴿بَسَدٌ فَرِيقٌ مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ كَتَبَ اللَّهُ﴾ (واته: دهسته یه ک له وانه ی خاوه ن کتیب بوون)، نه و کتیه ی که خوا ﷺ بؤی دابه زانده بوون، فره یاندا یه ﴿وَرَأَى ظُهُورِهِمْ﴾ (واته: پشت خویان) نه مه ره و انتره له پشتی کردن، وه کو شه وه وایه له م کرده وه یاندا له نه فامه کان بن، نه وان راستی نه و پیغمبره ﷺ باش ده زانن، وه راستی نه و په یامه ی که هیناویه تی.

به م شیوه یه روون بوویه وه نه م دهسته یه له خاوه ن کتیه کان هیچیان به دهسته وه نه ما کاتی که بروایان بهم پیغمبره ﷺ نه هینا، جا کوفر کردنیان پی، بوو به کوفر کردن به کتیه که یان له و رووه ی که هر هستیان پنه کرد.

بینگومان له قده روو حکمه تی خوا ﷺ نه وه یه، هر که سی واز له شتی بهینی سوودی هه بی بؤی، وه بتوانی سوودی لیوه ربگری، به لام نه یه ویست، تووشی به لا ده بی، به سه رقالبوون به وهی زیانی هه یه بؤی، جا هر که سی واز له عیاده تی خوی به سوز بهینی، تووشی په رستی به کان ده بی، هر که سیک واز له خوشه ویستی خوا ﷺ و ترسو نومیدی بهینی، تووشی خوشویستن و ترسو نومید له غیری خوا ده بی، هر که سیک مالی له پینا و خوادا نه به خشی، نه وه له پینا و گوپراه لی شه یاندا ده یه خشیست، هر که سیک واز له زه لیلی بوون بهینی له ترسی په روه ردگاری، تووشی زه لیل بوون ده بی بؤ به نده کان، وه هر که سیک واز له هق بهینی تووشی باتلی ناهق ده بی.

به هه مان شیوه نه و جووله کانه کاتی کتیی خویان پشت گوئی خست، شوینی نه وه که وتن که شه یانه کان ده یانخوینده وه و جادوویان بؤ خه لکی ده کرد، پیان وابوو سوله یمان ﷺ جادووی به کارده هینا، وه به هوی نه و جادوه وه نه و ده سه لاته مهنه ی به ده ست هیناوه، نه وان له و گومانه خراپه دا دروزن بوون، سوله یمان ﷺ جادووی به کار نه هینا به لکو خوی راستگو به پاکی راگرت له فره میشته که یدا که فره مووی:

وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَنُ ﴿۱۰۲﴾ وَآتَاهُ اللَّهُ حِكْمًا وَجَعَلَ مَا يَشَاءُ وَيُرِيدُ ﴿۱۰۳﴾ وَكَانَ فِي السِّبْطِ الْمَسْكُوتِ ﴿۱۰۴﴾ وَكَانَ فِي السِّبْطِ الْمَسْكُوتِ ﴿۱۰۵﴾ وَكَانَ فِي السِّبْطِ الْمَسْكُوتِ ﴿۱۰۶﴾ وَكَانَ فِي السِّبْطِ الْمَسْكُوتِ ﴿۱۰۷﴾ وَكَانَ فِي السِّبْطِ الْمَسْكُوتِ ﴿۱۰۸﴾ وَكَانَ فِي السِّبْطِ الْمَسْكُوتِ ﴿۱۰۹﴾ وَكَانَ فِي السِّبْطِ الْمَسْكُوتِ ﴿۱۱۰﴾ وَكَانَ فِي السِّبْطِ الْمَسْكُوتِ ﴿۱۱۱﴾ وَكَانَ فِي السِّبْطِ الْمَسْكُوتِ ﴿۱۱۲﴾ وَكَانَ فِي السِّبْطِ الْمَسْكُوتِ ﴿۱۱۳﴾ وَكَانَ فِي السِّبْطِ الْمَسْكُوتِ ﴿۱۱۴﴾ وَكَانَ فِي السِّبْطِ الْمَسْكُوتِ ﴿۱۱۵﴾ وَكَانَ فِي السِّبْطِ الْمَسْكُوتِ ﴿۱۱۶﴾ وَكَانَ فِي السِّبْطِ الْمَسْكُوتِ ﴿۱۱۷﴾ وَكَانَ فِي السِّبْطِ الْمَسْكُوتِ ﴿۱۱۸﴾ وَكَانَ فِي السِّبْطِ الْمَسْكُوتِ ﴿۱۱۹﴾ وَكَانَ فِي السِّبْطِ الْمَسْكُوتِ ﴿۱۲۰﴾

﴿وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَنُ﴾ واته: به
 فير بونى جادوو، نهو هر گيز فيرى نه بوو
 بوو ﴿وَلَكِنَّ الشَّيْطَانَ كَفَرُوا﴾
 (واته: به لكو شه يتانه كان كافر بوون) بهو
 جادوو كردنه و داهي ناني.
 ﴿يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ﴾ له گومرا
 كردنو پيدا گرييان له سهر هه لخته تاندني
 نهوه كاني ئادم، ههروه ها جووله كه كان
 شويني جادوو كه وتبوون، نهوه ي
 دابه زيوو بو سهر دوو فريشته كه
 هارووت و مارووت، كه له زهوى بابل
 بوون له زهوى عيراق، جادوو به سهر ياندا
 ده به زى وه ك تاقير كرده وهو به لايه ك له
 لايه ن خواوه بو به نده كاني، جادوو يان فير
 ده كردن.

﴿وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّىٰ﴾ (كه سيان فير نه ده كرد تا) ناموز گاريان ده كردو ﴿يَقُولَا
 إِنَّمَا نَحْنُ فَتَنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ﴾ (واته: ده يانوت: ئيمه ههر بو تاقير كرده وه هاتووين): فيرى
 جادوو مهبه، بيگومان نهوه كوفره، قه ده غه يان لى ده كرد له جادوو كردن، ناگاداريان
 ده كرده وه له پلهو پايه ي، جا فير كردني جادوو له لايه ن شه يتانه كانه وه بو ساختهو
 گومرا كردن بوو، وه دانه پالو رازاننده وه بو لاي نهو كه سه ي خوا ﴿بهرى كرده،
 نه ويش سوله يمان بوو ﴿وَالشَّيْطَانُ﴾ وه فير كردني نهو دوو فريشته به بو تاقير كرده وه بوو له گه ل
 ناموز گاري كردنيان، تا نه يته به لگه بو يان.
 بيگومان نهو جووله كانه شويني جادوو ده كه وتن كه شه يتانه كان فيرى بوو بوون، وه
 نهو جادوو وه كه فريشته كان ده يانزاني، وازيان له زانستي بيغه مهران هيئاو روويان
 كرده زانستي شه يتانه كان، ههر به كه وه شه يداي نهوه بوو كه له گه لى ده گونجا.
 پاشان باسى خراپه و تي كده ره كاني جادوو ده كات ده فهرموي: ﴿فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا
 يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ﴾ (واته: ئنجا ليانه وه فيرى جادوو ي واده بوون كه

ژنو میردی پی له یه ک جیا بکه نه وه) له گه ل نه وهی که خو شه ویستی هاوسه رو (ژنو میرد) نه اندازه گیرو قیاس نا کرئی به خو شه ویستی غه یری خو یان، چونکه خوا ده رباره یی هم خو شه ویستی یان فرموویه تی: ﴿وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً﴾ (۱۰۱) الروم. (واته: خوا له نیوانتان نهی هاوسه ران سۆزو خو شه ویستی و به زه یی و میهری داناهه). له مه دا به لگه هه یه له سه ر نه وهی که به راستی جادوو حه قیقه تی هه یه، وه زیان ده گه یه نی به مۆله تی خوا، واته: به ویستی خوا، مۆله تیش دوو جوړه: یه که م: مۆله تی قه ده ری: که په یوه سه ته به ویستی خوا، وه کو له و نایه ته دا به.

دووه م: مۆله تی شه رعی: وه کو له فرمایشتی خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ له نایه تی رابردوو فرمووی: ﴿فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَى قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ﴾ (۱۷) البقرة، (نه و دا به زان دووه بۆ سه ر دلئی تۆ به مۆله تی خوا).

له م ده قه و هاوشیوه کانیدا هو کاره کان هه رچه نده به هیزو کاریگه ر بن، نه وه بیگو مان شوینی قه زاو قه ده ر که وتوون و کاریگه ر یان سه ر به خو نیه، هه یج که سیک پیچه وانه یی هم بنه مایه نیه له ده سه ته کانی هم توممه ته، جگه له قه ده ریبه کان نه ییت، ده رباره یی کرده وهی بنده کان، پیان وایه کرده وه کان سه ر به خو ن شوینی ویستی خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ نه که وتوون، ده ریان هیناوه له توانای خوا ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾، پیچه وانه یی قورئان و سونه تی پیغه مبه رو کۆده نگگی هاوه لآن، شوینی که وتوانیان جولاونه ته وه.

پاشان باسی نه وهی کرده و فیروونی جادوو زیانیکی ته واوو په تی هه یه، هه یج سوودنیکی تیدا نیه، نه ثابنی و نه دنیا یی، وه ک چۆن هه ندی له سووده کان به دی ده کری له هه ندی گونا هو سه ر پیچه کان، وه کو خوی به رز ده رباره یی ئاره قو قومار فرموویه تی: ﴿قُلْ فِيهِمَا إِتْمُ كَبِيرٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَإِنَّهُمَا آكْبَرُ مِنْ نَفْعِهِمَا﴾ (۲۱۹) البقرة، (واته: پیان بلی: ئاره قو قومارو تاوان و گونا هه یی مه زیان تیا دا به و سوودیشیان هه یه بۆ خه لکی «وه ک کرین و فروشتن و بردنه وهی سامان و به ده سه تیه تانی قازانج» به لام تاوان و گونا هه کانیان مه زنتره له سووده کانیان).

جا هم جادوو زیانیکی ته واوو په تی هه یه، له بنه رته دا هه یج خواست و داوا کاریه کی بۆ نیه، جا قه ده غه کراوه کان به گشتی: یان زیانیکی ته واویان هه یه، یان زیانه که یی گه وره تره له قازانجه که یی، وه کو چۆن فرمان پیکراوه کان: یان به رژه وه ندی ته واویان تیدا نیه، یان چا که یان زور تره له خرا په.

﴿وَلَقَدْ عَلِمُوا﴾ واته: جووله که کان ﴿لَمَنْ اشْرَبَهُ﴾ (واته: هر که سيک جادوو بکری) واته: دلی چوو بووه سهر جادوو کردن، ههروه کو کرپار دلی ده چپته سهر کهلو پهلو شتو مه ک، ﴿مَالَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقِي﴾ (واته: له پژی دواييدا) بييهش ده بی، به لکو جادوو گهر پیويسته سزا بدری، جا کارو کردهوی نهوان به رانبر به نهو له نه فاميان نه بوو، به لکو خو شه ويستی دنيايان دابوو به سهر دواروژدا، ﴿وَلَيْسَ مَا شَكَّرُوا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ﴾ (واته: به پاستی زور به ده نهو شتهی که نیمانی خو یانین پی فروشت) زانستیک کردهوه به ره هم بهینی، نه نجامیان نه دا.

(۱۰۴-۱۰۵): ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَقُولُوا انظُرْنَا وَاسْمَعُوا وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ اَلِيمٌ ﴿۱۰۴﴾ مَا يُوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ اَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا الْمُشْرِكِينَ اَنْ يُزَلَ عَلَيْهِمْ مِنْ خَيْرٍ مِّنْ رَبِّكُمْ وَاللّٰهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَن يَشَاءُ وَاللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿۱۰۵﴾:

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقُولُوا﴾ مسولمانان کاتی له خزمهت پیغه مبهر ﴿رَاعِنَا﴾ ده مانه وه بو قیروونی زانستو زانیاری ده ربارهی کارووباری ناینیان ده بانوت: ﴿رَاعِنَا﴾ واته: په چاوی باروودوخمان بکه، مه بهستیان پیی مانایه کی پاستو دروست بوو.

وه جووله که کان مه بهستیان له وتنی: ﴿رَاعِنَا﴾ مانا خراپه که ی بوو، نهو هه له یان قورته وه، تا پیغه مبهریان به مه ده دواند، مه بهستیان پیی مانای خراپ بوو، خوا ﴿نَمِ﴾ شه یه ی قده غه کرد له برواداران، بو نهوهی نهو دهر گایه دابخات.

له م ده قه دا به لگه ی تیدایه له: قده غه کردن له شتی ره اوو دروست، نه گهر بیته وه سیله و که ره سته یه ک بو قده غه کراو، ههروه ها ره فتارو ره وشتی به رزو به کارهینانی وشه یه ک دیلاله ت له جوانی و چاکی بکات، وه نه بوونی فاحیشه و وازهینان له وته ی بی ماناو ناشرین، یان نهو قسانه ی جوړیک له شپزه یی و شیواندنی تیدایه، فه رمانی پیکردوون به قسه یه ک که تنها چا که هه لده گری، جا فه رموویه تی: ﴿وَقُولُوا انظُرْنَا﴾ (واته: په له مان لی مه که نو چاوه ریمان بکه ن) بیگومان نهوه به سه مه به سته که ی پی ده سته بهر پی، بی هیچ خو پاراستنیک.

﴿وَاسْمَعُوا﴾ (واته: بیستن) باسی بیستراوی نه کرده، تا فه رمانه که گشتگیر پی له سهر بیستن، بیستی قورشانو بیستی سووننه ت ده گریته وه، که بریتیه له دانایی له

پرووی ماناو و ته و وه لامدانه وه وه، ههروه ها نه ده ب و گو پرايه ليشی تیدايه.
 پاشان هه په شهی له کافران کردوه به سزايه کی به ئیشی نازار به خش، هه والیدا
 ده باره ی دوژمنکاری جووله که و بته رستان به رانه ر برواداران، ییگومان نه وان چه زیان
 پی نه ﴿أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِنْ خَيْرٍ﴾ واته: زور بی یا که م ﴿مِنْ رَبِّكُمْ﴾
 چه سوودیتان پی ده بن، وه رقیان لیثانه که خوا ﴿فَهَزَلْتُمْ﴾ خوی پی تایهت کردوون،
 ییگومان ﴿ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ﴾ (خواهه ن چاکه ی مه زنه).
 له به خشه کانی خوا به سه رتانه وه دابه زاندنی کتیبه بو سه ر پیغه مبه ره که تان، بو نه وه ی
 پاکتان بکاته وه و فیری قورئان و حکمهت و داناییتان بکات، وه فیرتان بکات نه وه ی
 پیشر نه تان زانیوو.

(۱۰۶-۱۰۷): ﴿ مَا نَسَخَ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِّنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۰۶﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿۱۰۷﴾

﴿ مَا نَسَخَ ﴾ (النسخ): بریتیه له سرینه وه، جا حه حقیقه تی نه سخ نه رک بیسیر دراوانه له بریارو حوکمیکی شرعی و رینگه یندراوه وه بو حوکمیکی دیکه، یان به لادانی، جووله که کان ینکاری نه سخیان ده کرد، وه پیمان وا بوو که دروست نیه، له کاتیکدا له ته وراتدا باسکراوه، جا ینکاری کردنیان له

نه سخ بیروایی و شوینی هه او ناره زوو.

خوا ﴿ هه والیداوه ده باره ی حکمهت و دانایی له سرینه وه دا، ینگومان نهو نایسریته وه ﴿ أَوْ نُنْسِهَا ﴾ واته: له بیر بهنده کانی بیاته وه له دلّه کانیان لابدات ﴿ نَأْتِ بِخَيْرٍ مِّنْهَا ﴾ وه سوود به خشر بوتان ﴿ أَوْ مِثْلَهَا ﴾ (یان وه ک نهو).

به لگه به له سر نه وه ی که له راستیدا سرینه وه له بهر نه وه نیه که بهر ژه وه وندی که متری تیدایه له یه کم، چونکه فزل و چاکه ی خوا ﴿ بهره وام له زیاد بووندایه، به تاییهت له سر نه م توومه ته که خوا ﴿ نایه که ی بو ناسان کردوه به نهو پهری ناسانکاری، وه هه والیداوه هر که سیک تانهو ته شر له سرینه وه بدات نه وه تانهو ته شری له مولک و توانای نهو داوه، وه ک فهرموویه تی: ﴿ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۰۶﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ﴾ جا نه گهر (خوا) خاوه نی ئیوه بی، کار راپه رینه رتان یی، به کار راپه راندنی خاوه نی چاکه کارو به به زه یی، له قه زاو قه ده رو فرمان و قه ده غه کراوه کانیدا، هر وه کو چون هیچ بهر به ستنیکی له سر نیه، له نه ندازه کردنی نه وه ی بو بهنده کانی دیاری ده کات له جوړه ها نه ندازه گیری، به هه مان شیوه ره خنه ی لئناگیری ت لهو شرعیته و بریارانه ی بو بهنده کانی دایده نا.

• مَا نَسَخَ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِّنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۰۶﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿۱۰۷﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿۱۰۷﴾

جا بهنده ژير دهستو رامكراوه له ژير فرماني ثابتي و قهدهرى پهروهرد گاريدا، نو چيه تى لهو ره خنه گرته. ههروهها نو پشتيوان و سهرخهري بهنده كانيه تى، پشتيوانيان ده كات له بهده ستهيناني سوودو قازانجه كاندا، وه سهريان ده خات له ره تكر دنه وهى زيانه كاندا، به هه مان شيوه له پشتيوانى خوا ﷺ بو بهنده كاني نهويه كه شهرعو ياساى بو داناون به پيى حيكمهت و بهزه يى خوئى بو يان.

وه نهويه سه رنج بدات له وهى پرويداوه له قورئان و سوننه تدا ده رباره يى نه سخ، دانايى و بهزه يى خوا به رانبر بهنده كاني، وه گه ياندينان به بهرژه وهنده به كانيان به شيوه به كه ههست به بهزه يى نه و ناكهن.

(۱۰۸-۱۱۰): ﴿أَمْ تُرِيدُونَ أَنْ تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ كَمَا سُئِلَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَتَّبِعِ الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿۱۰۸﴾ وَذَكَرْنَا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّونَكُمْ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كَفَّارًا حَسَدًا مِمَّنْ عِنْدَ أَنْفُسِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّ لَهُمُ الْحَقُّ فَاعْفُوا وَاصْفَحُوا حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرٍ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۰۹﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنْفُسِكُمْ مِنْ خَيْرٍ نَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۱۱۰﴾﴾

﴿أَمْ تُرِيدُونَ أَنْ تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ﴾ (واته: يان ئيوهش ده تانه وي، داواى شتى نا قولاً بكهن له پيغه مبهره كه تان) خوا ﷺ قهدهغهى كردوه كه بهنده پرواداره كان وه ك جووله كه كان پرسيار له پيغه مبهره كه يان بكهن: ﴿كَمَا سُئِلَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ﴾: مه بهست له وهدا پرسيارى كه لله ره قانه وه خنه ناميزه، وه كو چون خوا فرمويه تى: ﴿يَسْأَلُكَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَنْ تَنْزِلَ عَلَيْهِمْ كِتَابًا مِنَ السَّمَاءِ فَقَدْ سَأَلُوا مُوسَىٰ أَكْبَرَ مِنْ ذَلِكَ فَقَالُوا أَرِنَا اللَّهَ جَهْرَةً﴾ ﴿۱۰۹﴾ النساء. (واته: خاوهن كتيبه كان داوات لیده كهن كه له ئاسمانه وه كتيبيكيان دابه زینته سه ر، بيگومان له وه گه ورتريان له موسا داوا كرد، وتيان: خوامان به ئاشكرا پيشان بده).

وه خوا ﷺ فرمويه تى: ﴿يَكْتُبُهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَسْأَلُونَ عَنْ أَسْيَاءِ إِنْ بُدِلَ لَكُمْ تَسْوَمُكُمْ﴾ ﴿۱۱۰﴾ المائدة، (واته: نهى نهوانه ي پرواتان هيناوه پرسيار مه كهن ده رباره يى شتاتيك نه گه ر بو تان ده ريكه وي بو تان خراب يى و ناره حه تان بكات)، نه مه و نهى نه مه قهدهغهى يان ليكراوه. به لام پرسيارى رينمايى و فير بوون نه مه ستايش كراوه و خوا فرماني بيكردوه، ههروه كو چون فرمويه تى: ﴿فَسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾ ﴿۷﴾ الأنبياء، (واته: پرسيار له خاوهن زانسته كان بكهن نه گه ئيوه نازانن)، وه دانيان پيداده ني له سه رى، وه كو فرمويه تى:

﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ﴾ (۲۹۱) ﴿البقرة﴾ (واته: پرسيارت ليده كهن دهر باره ي شهرباب و قومار)، وه ده فهر موي: ﴿وَسْأَلُونَكَ عَنِ الْيَمِينِ﴾ (۲۹۰) ﴿البقرة﴾ (واته: پرسيارت ليده كهن دهر باره ي بي باو كان)، وه نمونه ي نه وان ه ش.

له كاتي كدا بابه ته قده غه كراوه كان زه مو سه رزه نشت كراوه، هه ندي جار خاوه نه كه ي دهبه به ره و كوفرو بيرواي، وه ك خوا فهر مويه تي: ﴿وَمَنْ يَتَبَدَّلِ الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ﴾ (واته: هه كه سيك بيرواي بگورپته وه به برواو نيمان، نه وه بيگومان ربي راستي ون كرده).

پاشان هه واليداه دهر باره ي هه سوودي زوريك له خاوه ن كتيه كان، نه وان حاليان كه يشتوه ته نه وه ي، هه زيان كرده: ﴿لَوْ يَرُدُّونَكُمْ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كَفَّارًا﴾ (واته: بتانكه نه وه به بيروا دواي پرواهيتانان) كوششي زوريان بو نه وه كرد، پيلانيان گيراو نه نجاماندا، پيلانه كه بان كه رايه وه بو سه رخوايان، هه روه ك خوا ﴿فهر مويه تي: ﴿وَقَالَتْ طَافِيَةٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ ءَامِنُوا بِالَّذِي أُنزِلَ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَجَهُ النَّهَارِ وَكُفَرُوا ءَاخِرَهُ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ﴾ (۷۲) (ال عمران)، (واته: وه ده سته يه ك له خاوه ن كتيان له نيو خوياندا وتيان: پيش نيوه رو برواينن به وه ي بو سه ر برواداران نيراوه ته خوار، دواي نيوه روش بيرواي پيشان بدن، به لكو «له نيسلام» هه لگه رپته وه)، نه مه له نيره ي و هه سووديانه وه بو وه كه ليسانه وه دهر ده چي ت.

جا خوا ﴿فهر ماني پيداون له به رانه بر خرايه ي نه واندا، ليسان بيورن و دل و دهر ووتان بيگردد بكن، تا خوا فهر ماني خويتان بو ده نيري، پاشان دواي نه وه خوا ﴿فهر ماني خوي بو هيتان به جهنگ و جهاد كردن، وه شيفاي دهر ووني بروادارانيدا، نه وه ي ليسان كوشتن نه وه كوژرا، نه وه ي ليسان كردنه كويله ليسان كردنه كويله و نه وه ي دهر يان په رانندن دهر يان په رانندن، ﴿إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ (واته: به راستي خوا له سه ر هه موو شتيك به توانايه).

پاشان خوا فهر ماني بيكردون به به جهيتاني نويزو دهر كردني زه كات، وه نه نجامداني هه موو كارو كرده وه يه ك كه ده بيته مايه ي نزيك بوونه وه له خوا، وه به ليني پيدان نه وان هه ر خيرو چا كه يه ك بكن، نه وه بيگومان لاي خوا ﴿به فيرو ناچي، به لكو ده بيننه وه به فراواني و به چا كترين شيوه پاراستويه تي، ﴿إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾ (بيگومان خوا به وه ي ده يكن بنيابه).

(۱۱۱-۱۱۲): ﴿وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرًا تِلْكَ ءَأْمَانِيهِمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ (۱۱۳) ﴿بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ

﴿مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾ ﴿۱۱۲﴾
 ﴿وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرِيًّا تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ واتە: جووله كه كان وتیان: كهس ناچیتە بههشت
 مه گەر یه كئى جووله كه بئى، وه گاوره كانیش وتیان: كهس ناچیتە بههشته وه مه گەر یه كئىك
 گاوری.

هەر یه كه یان به تهنه حوكمیاندا به بههشت بۆ خویمان، ئەمه تهنه ناواتیکى وه رنه گیراوه،
 مه گەر به بهلگه و سهلماندن، جا ئە گەر ئیوه راست ده گەن بهلگه کانتان بهینن، وه به هه مان شیوه
 هەر كه سیک بانگه شه یه ک بکات حه تهن ده بئى به بهلگه راستى بانگه شه كه ی سه لمینئى، وه
 ئە گەرنا، ده بئى بانگه شه كه ی به سه رخویدا هه لگپریته وه، وه هه موو بانگه شه کارنیک پیچه وانه ی
 بانگه شه كه ی بچولیته وه بئى سه لماندن، ئەو کات هه یج جیاوازیه ک له نیوانیاندا نیه، جا بهلگه
 ده یسه لمینئى بانگه شه کار راست ده کات یان درۆ، وه کاتیک كه ئەوان بهلگه و سه لماندنیان به
 دهسته وه نه بوو، ده رده كه وئى درۆیان کردوه له و بانگه شه یه.

پاشان خوا ﷻ باسی بهلگه ی روون و گشتى کرد بۆ هه موو كه سئى، جا فه رموو یه تی: ﴿بَلَىٰ﴾
 به ناواتخواستن و بانگه شه کردنی ئیوه نیه، بهلگه ﴿مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ﴾ واتە: به دلسوزی
 کار بۆ خوا بکات، وه به راستی و له دلوه رووی تییکات، ﴿وَهُوَ﴾ له گه ل دلسوزیه كه یدا
 ﴿مُحْسِنٌ﴾ (چا كه کار بیئت) له به ندایه تی کردنی په روه رد گاریدا، به ندایه تی بۆ بکات به پئى
 شه ریه ته كه ی، به راستی ئەوانه له ئەهلی بههشتن، ئەوانه پاداشتیان لای په روه رد گاریان بۆ
 هه یه، ئەویش بههشته كه هه موو ئەو نازو نیعمه تانه له خۆده گری، ﴿وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا
 هُمْ يَحْزَنُونَ﴾ ئەوه ی خوازراوه و حه زى لیده کری دهسته به ربووه بۆیان، وه رز گاریان ده بئى له
 مه ترسى.

ئەمه ئەوه ی لئى وه رده گیرئى هەر كه سیک به و شیوه یه نه بئى ئەوه له ئەهلی ناگرو تیاچوانه،
 رز گار بوون نیه تهنه بۆ ئەوانه نه بئى كه به دلسوزی خوا ﷻ ده په رستن و شوینی پیغه مبه ره كه ی
 ده كه ون.

(۱۱۳): ﴿ وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ الْنَصْرَىٰ عَلَىٰ شَيْءٍ وَقَالَتِ الْنَصْرَىٰ لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَهُمْ يَتْلُونَ الْكِتَابَ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿۱۱۳﴾

بهو شیوہ یہ ہے ہوا و نازہ زوو نیرہ ہی خاوهن کتیبہ کاہی گہ یاندہ نہ وہی کہ ہندیکیان ہندیکی دیکہ یان گومرا بکہن، وہ ہندیکیان ہندیکی دیکہ یان تہ کفیر بکہن و بہ کافری دابینن، ہر وہ کو چون نہ خویندہ وارہ کان لہ بتپرستانی عہرہ بو جگہ لہ وان نہو کارہ یان دہ کرد۔ جا ہر دستہ یہ کیان دستہ یہ کی دیکہ ی بہ گومرا

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ الْنَصْرَىٰ عَلَىٰ شَيْءٍ وَقَالَتِ الْنَصْرَىٰ لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَهُمْ يَتْلُونَ الْكِتَابَ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿۱۱۳﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن مَّنَعَ مَسْجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذَكَّرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا أُولَٰئِكَ مَأْسَاكَانٌ لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۱۱۴﴾ وَالْمُفْرِنُ قَاتِلًا تَوَلَّىٰ وَجْهَ اللَّهِ أَنَّ اللَّهَ وَسِعَ عِلْمَهُ ﴿۱۱۵﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحٰنَهُ بَلْ لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قَدِيرٌ ﴿۱۱۶﴾ بَدِيعَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَٰهَ كُلِّ شَيْءٍ ﴿۱۱۷﴾ قُلْ لِمَ تَقُولُونَ مَا قَالُوا قَبْلَ الْكُفْرِ ﴿۱۱۸﴾ وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُعَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْتَارًا يَتْلُونَهَا كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِثْلَ قَوْلِهِمْ تَشَابَهَتْ قُلُوبُهُمْ قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿۱۱۹﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَا تُشْعَلْ عَنْ أَنْعَابِ الْحٰجِرِ ﴿۱۲۰﴾

دادہ نا، خوا ﴿۱۱۳﴾ لہ روژی دوا پیدا بہ دادوہری خوئی بریاری دادپہرہ رانہ لہ نیوانیاندا دہدات، کہ ہندہ کاہی ہی ناگادار کردوتہ وہ، بہ حہقیقت رزگار یوون و دہریاز یوون نیہ، تہ ناہا بو کہ سی نہی سرجم پیغمبران و نیردراوانی بہراست دانایی، فرمانہ کاہی پەرورہ دگاری جیبہ جی کردی، وہ دوور کہ وتیبته وہ لہ قہدہ غہ کراوہ کاہی، جگہ لہ وانہ لہ تیاچووانہ۔

(۱۱۴): ﴿ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن مَّنَعَ مَسْجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذَكَّرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا أُولَٰئِكَ مَأْسَاكَانٌ لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۱۱۴﴾

﴿ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن مَّنَعَ مَسْجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذَكَّرَ فِيهَا اسْمُهُ ﴾ واتہ: ہیج کہس لہ وہ ستہ مکار ترو تاوانبار تر نیہ، کہ قہدہ غہی مزگوتہ کاہی خوا ﴿۱۱۳﴾ بکات لہ یاد کردن تیا یاندا و نہنجامدانی نوژیو جگہ لہ وانہش لہ ہموو جوہرہ عیبادہ تہ کاہی دیکہ۔

﴿ وَسَعَىٰ ﴾ واتہ: ہول دہدات و ہموو توانا کاہی بہ کاردہ ہینئ ﴿ فِي خَرَابِهَا ﴾ (بو ویران کردنیان)، ہستہ و ہری و معنہ وی، جا تیکدانی ہستہ و ہری (الحسی): پروخان و تیکدان و پیس کردنیہ تی۔ وہ تیکدانی معنہ وی: ریگری کردنہ لہ خہلکی یادی خوای تیدا

بکن، نه‌مه‌ش گشت‌گیره بۆ هه‌ر که‌سی به‌م وه‌سفانه وه‌سف کرای، ده‌چینه چوارچیه‌ی نه‌مه‌وه هه‌ریه که له‌خاوه‌ن فیل و قوره‌یشه‌کان، کاتی که رینگریان کرد له پیغه‌مبه‌ری خوا ﷺ له‌سالی حوده‌بیه، به‌هه‌مان شیوه‌گاوره‌کان کاتی که (بیت المقدس) یان تیکدا، وه‌جگه له‌وانیش له‌وسته‌مکارانه‌ی که هه‌ولی تیکدانیان داوه، دوژمنایه‌تی خویان کردوه، خوی مه‌زینش پاداشتی داونه‌توه به‌وه‌ی که رینگری لیکردوون بچنه ژووره‌وه، به‌ش‌رع و به‌قه‌ده‌ر، مه‌گه‌ر به‌زه‌لیلی و

ترس و سامه‌وه بچنه ناویه‌وه، جا کاتی به‌نده‌کانی خویان ترساند، خوا ﷺ ترساندن.

هاویه‌شدانه‌ران رینگری پیغه‌مبه‌ریان کرد (له‌چوونه مه‌ککه)، دوی ماویه‌کی که‌م که به‌سه‌ر پیغه‌مبه‌ری خواده‌ر هت بوو، خوا ﷺ مۆله‌تی نازاد کردنی مه‌ککه‌ی پیداه، وه‌رینگری کرد له‌وه‌ی هاوبه‌ش دانه‌ران نزیک ماله‌که‌ی بکه‌ونه‌وه وه‌فرمووی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَمَلِهِمْ هَكَذَا﴾ (۲۸) التوبه. (واته: ئه‌ی ئه‌وانه‌ی برواتان هیناوه! بیگومان هاوبه‌ش دانه‌ران پيسن، که‌واته با نزیکه‌ی مزگه‌وتی به‌ریژ نه‌که‌ونه‌وه پاش نه‌م ساله‌یان).

هه‌رچی ئه‌وه‌ی خواوه‌ن فیه‌که‌نه خوی گه‌وره باسی کردوه چی به‌سه‌ر هینان، وه‌گاوره‌کانیش خوا ﷺ مسولمانانی زال کرد به‌سه‌ریاندا خاک و ولاتیانان پی چۆل کردن.

هه‌روه‌ها هه‌موو ئه‌وانه‌ی به‌وشیوه‌یه وه‌سف کراون، هه‌ر ده‌بی دادپه‌روه‌ری خوا ﷺ بیانگرته‌وه، نه‌مه له‌نیشانه مه‌زنه‌کانه، خوا ﷺ هه‌والی پیداهه‌پیش روودانی، زانایان نه‌م ده‌قه‌یان به‌به‌لگه هیناوه‌توه، که دروست نیه بیرویان جینگیر بکری له‌چوونه ناوه‌وه‌ی مزگه‌وته‌کان.

﴿لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ﴾ (واته: ریسوایی و سه‌رشوپی، وه‌ک له‌پیشه‌وه باسکرا، ﴿وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ﴾ (واته: ئه‌وان له‌دنیادا ریسو ده‌بن، وه‌له‌پوژی دوایدا سزای مه‌زینان بۆ هه‌یه) نه‌گه‌ر هه‌چ تاوانیک له‌وه‌گه‌وره‌تر نه‌ی له‌وه‌ی که‌سیک رینگری له‌مزگه‌وته‌کانی خوا ﷺ بکات، بۆ ئه‌وه‌ی یادی ئه‌وی تیدا بکری، که‌واته: هه‌چ که‌سیکیش ئیمانی مه‌زنتر نیه

له‌وه‌که‌سه‌ی که هه‌ول و کۆشش ئه‌کات بۆ ئاوه‌دانکردنه‌وه‌ی مزگه‌وته‌کان (له‌هه‌ردوو لایه‌نی) هه‌سته‌وه‌ری و مه‌عنه‌ویه‌کان (الحسی و المعنوی)، وه‌کو خوا ﷺ فرموویه‌تی: ﴿إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسْجِدَ اللَّهِ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ﴾ (۱۸) التوبه. (واته: به‌راستی مزگه‌وته‌کانی خوا ﷺ ئاوه‌دان ده‌کاته‌وه که‌سیک که بروای هینایی به‌خواه به‌پوژی دواپی). به‌لکو خوا ﷺ

فرمانی کردوه به‌به‌رز راگرتن و به‌مه‌زندنان و به‌ریژ لینگرتنی ماله‌که‌ی، فرموویه‌تی: ﴿فِي بُيُوتٍ أُذِنَ لِلَّهِ أَنْ تَرْفَعَ وَيَذْكَرَ فِيهَا أَسْمُهُ﴾ (۳۱) النور. (واته: له‌مزگه‌وته‌کاندا خوا ﷺ

مؤله تی داوه که به گوره و پاک رابگیری و زیکرو یادی خوی تیدا بکری). مزگه وته کان
 نه حکامی زور له خو ده گرن، نه جامه که ی ده گهریته وه بو ناوه روکی شم ده قانه.
 (۱۱۵): ﴿وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ فَأَيْنَمَا تُولُوا فَتَمَّ وَجْهُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ وَسِيعُ عَلِيمٌ ﴿۱۱۵﴾
 ﴿وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ﴾ (واته: رۆژه لات و رۆژئاوا هی خویه) به تایه تی باسی کردوون،
 چونکه له نیشانه مه زنه کانن، نه وانه سه رچاوه ی رووناکی خو ره لات و خو ر نشینن، جا نه گهر
 خوا خاوه نی نه وانه بیته، نه وه خاوه نی هموو رووه کانه.

﴿فَأَيْنَمَا تُولُوا﴾ به رووخسارتان روو بکه نه هه ر لایه ک، نه گهر روو کردنتان له نویره کاندایه
 به فرمانی نه و بوو، یان فرمانتان پیده کات به روو کردنه که عبه، پاش نه وه ی که فرمانتان
 پیکراوه به روو کردنه (بیت المقدس)، یان فرمانتان پیده کری به نویره کردن له گهشت
 کردندا، به سه ر نامیری گواسته وه و نمونه ی نه وه، بیگومان روو گه هه ر چونیک بهنده رووی
 تیکات یان لئی بگوری، که بیهوی نویره بکات، پاشان بوی ده ربکه وی هه له ی کردوه، یان
 بیانوی هه بی له روو کردنه روو گه، وه ک نه وه ی دوژمن هه لیواسیی، یان نه خو ش بی، وه
 هاوشیوه ی نه وانه، شم کارووباران، یان نه وه یه بهنده تیدا عوزری هه یه، یان فرمان پیکراوه.
 به هه ر حال، نه گهر رووبکاته هه ر روویه ک له رووه کان، له ده ره وه ی مولکی په ره وردگاری
 بیت ﴿فَتَمَّ وَجْهُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ وَسِيعُ عَلِيمٌ﴾ (واته: نه وه روو گه ی خوا له ویه، بیگومان
 خوا ﴿بِهَیْئَةٍ﴾ به زه یی و میهره بانی فراوانه و زانایه)، شم ده قه رووخسار (الوجه) بو خوا ده چه سپینی، له و
 رووه ی که شایسته یه به به رزی خوا، به راستی خوا ﴿بِهَیْئَةٍ﴾ رووخساری هه یه و هه یچ رووخساریک
 له و ناچی، خوی به رز فهزل و چاکه و سیفه ته مه زنه کانی به رفراوانه، زانایه به نه نی و نیازه کانتان،
 له به رفراوانی و زانستی خوا نه وه یه که هه مو کارووباریکی بو فراوان کردوون، وه کاره کانیسی
 لیوه رگرتوون، وه سوپاس و ستایش بو خوا.

(۱۱۶-۱۱۷): ﴿وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحٰنَهُۥٓ ۗ بَلْ لَّهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ كُلُّ لَّهُۥ
 قَلْبٌۭ نَّوۡنٌ ﴿۱۱۶﴾ ﴿بَدِيعُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۗ وَاِذَا قَضٰیۡۤ اَمْرًاۙ فَاِنَّمَا یَقُوْلُ لَّهُۥ ۗ كُنْ فَایَكُوْنُ ﴿۱۱۷﴾
 ﴿وَقَالُوا﴾ (واته: جووله که و گاورو به رسته کان، وه هه ر که سی و تیبیتی: ﴿اتَّخَذَ اللَّهُ
 وَلَدًا﴾ (واته: خوا ﴿مِنْدَالِي﴾ بو خو ی داناه. شتیکیان داونه ته پالی که شایسته ی گه وره یی و
 مه زنی نه و نیه، وه خراپه یان کرد به ناشیرترین شیوه و سته میان له خو یان کردوه.

خوی به رز نارامگره له سه ر نه و ره فتاران، بیگومان له سه رخو و نه رم نیانه له گه لیاندایه
 ده بوری و بزق و رۆزیان پیده دات، له گه ل نه و هه دا نه وان به ناته واوی داده نین ﴿سُبْحٰنَهُۥ﴾

واته: پاکى و بيگهردى بۇ ئەو خوايه، له هممو وه سفىک که بتهپرستان و سته مکاران ده بده نه پالى، که شايسته ي گه وره يى ئەو نيه، پاکى بۇ ئەو خوايه ي خاوه ن که مال و ته واوى ره هايه له هممو پرووه کانه وه، ئەوه ي که ناته واوى به سهردا نايه ت له هيچ پروويکه وه.

وه له گهل ئەوه دا خوا ﴿قَسَمًا﴾ قسه کانيان ره تده کاته وه، به لگه ي بيانو و برى له سهر پاک و بيگهردى خوى بۇ هيئاونه ته وه، جا فهرموويه تى: ﴿بَلْ لَّهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ هممويان مولکو و بنده ي خوان، کاروباريان به رپوه ده بات وه ک چون خاوه ندار کاروبارى کويله کاني به رپوه ده بات، ئەوان ملکه چى ئەون، رامکراون و له ژير ده سه لآتى ئەودان، جا نه گهر هممويان بنده ي ئەو بن و پيوستيان به وه هيى، ئەويش بينياز بي لبيان، ده ي چون ده بيى که سيک له وان

بييت به مندالى، وه منداليش ده بيى له ره گه زى باو کى بيت، چونکه به شيکه له باو کى! خواي بهرز خاوه ندارو زاله، تپوه مولكى ئەون و زاله به سهر تاندا، ئەو ده وه له مه ندو بينيازه، تپوهش هه ژارو نه دارن، جا چون ده بيى له گهل ئەمه دا مندالى هه بيى؟ به راستى ئەمه له وه پهرى پروو پروو چيدايه (قنوت): دوعا کردن دوو جور: دوعا کردنى گشتى، ئەويش دوعا ي هممو به دييه نراوه کانه به گشتى، له ژير به رپوه بردنى به دييه نردان.

دووه م: دوعا ي تايه ت: ئەويش دوعا ي عيباه ت کردنه. جورى يه که م ههر وه کو چون له م ده قه دا باسکرا ﴿كُلُّ لَّهُ قَلْبُونَ﴾ (واته: هممو فه رمان به رى ئەون)، وه جورى دووه م وه ک چون خوا فهرموويه تى: ﴿وَقَوْمًا لِلَّهِ قَلْبَيْنِ﴾ ﴿١٣٧﴾ البقرة. (واته: وه له نويزدا بوه ستن بۇ خوا ﴿﴾ به گهر دن که چى).

پاشان فهرموويه تى: ﴿بَدِيعُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ واته: به دييه نهرى ئاسمان و زهويه، به وردترين و چاکترين شيوه (به دييه ناون)، ﴿وَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾، (واته: وه کاتى که ويستى شتى بکات، ههرئه وه نده ي بيى ئەوى که بيى بلنى بيه، ئيتر ئەيى) هيچى ليگير نايى، وه هيچيش ناتوانى رپگرى ليبيکات.

(۱۱۸-۱۱۹): ﴿وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ تَأْتِينَا آيَةٌ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِثْلَ قَوْلِهِمْ تَشَبَهَتْ قُلُوبُهُمْ قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ﴾ ﴿١١٨﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَا تُسْئَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ ﴿١١٩﴾

﴿وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ﴾ واته: نه زانه کان و خاوه ن کتبه کان و جگه له وانيش ده يانوت: بۇچى خوا قسه مان له گهل ناکات، وه کو چون قسه ي له گهل پيغه مبه ران کردوه؟ ﴿أَوْ تَأْتِينَا آيَةٌ﴾ (يان نيشانه يه کمان بۇ ناهيى) مبه ستيان بيى تايه ت و نيشانه ي

پيشنيار كراو بوو، كه پيشنيازيان ده كرد به عهقه خرابو بوچوونه لاوازه كانيان، بوپريان
 ينده كرد به سهر دروستكراوداو، لووت به رزيشيان ده نواند به سهر پيغهمبراندا، وه كو ده يانوت:
 ﴿لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً﴾ (۱۰۵) البقرة. (واته: بروات پي ناهنين، تا خوا نه ينين
 به ناشكرا)، ﴿يَسْأَلُكَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَنْ تُنزِلَ عَلَيْهِمْ كِتَابًا مِّنَ السَّمَاءِ فَقَدْ سَأَلُوا مُوسَىٰ أَكْبَرَ
 مِنْ ذَلِكَ ﴿۱۰۳﴾ النساء. (واته: نهى موحه ممد! خاوهن كتيه كان داوات ليده كه كن كه بويان
 بينته خواره وه كتييك له ناسمانه وه، جا به راستي داواي گه وره تريان له وه له موسا كرد). وه
 ده يانوت: ﴿لَوْلَا أَنْزَلْنَا إِلَيْهِ مَلَكٌ فَيَكُتُبُ مَعَهُ ۖ نَذِيرًا ﴿۷﴾ أَوْ يُنْفِثُ إِلَيْهِ كَذْرًا أَوْ تَكُونُ
 لَهُ جَنَّةٌ ﴿۸﴾ الفرقان. (واته: بوچي فريشته يه ك نه نيردراوته خواره وه بولاى، بو نه وهى
 له گه ليده ترسيته ربي، يان گه نجينه يه كي له ناسمانه وه بو فري بدرايه، يان باخيكي بيوايه).
 وه خوا (له سهر زاريان) ده فهرموي: ﴿وَقَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا
 ﴿۹﴾ الإسراء. (واته: وتيان: هه رگيز بروات پي ناهنين، هه تا له م زه ويدها كانياويكمان بو
 هه لئه قوليني).

نمه خورپه وشتو پيشه يان بوو له گه ل پيغهمبراناندا، داواي نايهت و نيشانه ي كه لله په قى و
 عيناديان ده كرد، به پيچه وانه ي نايه تي رينماي، مه به ستيشيان روونكرده وهى هق نه بوو،
 ييگومان پيغهمبران كو مه له به لگه و نيشانه يه كيان له گه ل خو يان هينا، كه شايسته ي نه وه
 بوو مروف بروايان پي بكات، له بهر نه مه يه خوا فهرموويه تي: ﴿قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ
 يُوقِنُونَ﴾ (نيشانه ي زورمان باسكردوه بو كو مه ليك به شوين دلنيايدا ده گه رين).
 هه موو دلنيا كارنيك، له نايهت و نيشانه كاني خوا ﴿تِيده گات، وه سه لماندنه ناشكرا كانيشى،
 كه به و نيشانانه يه قين و دلنيايي بو دروست ده يي و هه موو گومان و دوو دليه كي لي دور
 ده كه ويته وه.

پاشان خوا ﴿باسي هه ندي نايه تي كورتي گشتگيري كردوه، كه به لگه ن له سهر راستي
 پيغهمبرو راستي نه و په يامه ي كه هيناويه تي، ده فهرموي: ﴿إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا
 وَنَذِيرًا﴾ (واته: ييگومان نيمه تومان نارد به نايينيكي راست و دروسته وه، به مزده دهر و
 ترسيته ر) نه مه هه موو نه و نايه تانه ده گريته وه كه هيناويه تي، نه ويش ده گريته وه بو سي شت:
 يه كه م: له خودي په يامه كه، دووهم: له ژياني پيغهمبر ﴿وه رينماي و ناموز گاريه كاني، سيهم:
 له زانياري نه وه ي كه هيناويه تي له قورثان و سونته. جا يه كه م و دووهم ده چنه چوارچيوه ي نه م
 فهرمووده ي خوا ﴿﴿إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ﴾ وه سيهم: ده چيته ناو فهرمووده ي خوا: ﴿بِالْحَقِّ﴾.

جا روونکردنه وهی خالی یه کم که بریتیه له سخودی په یامه که- بیگومان پیغه مبهەر ﷺ له دۆخی خه لکی سر زهوی ده زانی پیش هاتنی، وه نه وهی نه وان له سهری ده رۆشتن له بته رستی و ناگرو خاچ په رستی و گۆرینه وهی ئاینه کانیا، تا وایان لیها توبو تاریکی کوفر داگیری کردبون، تنها که میک نه بی له پاشماوه کانی خاوه ن کتیب، که بو ماوه یه کی کم پیش هاتنی په یام بو پیغه مبهەر ﷺ له ناو چوون و فهوتان.

بیگومان زانراوه خوا ﷺ دروستکراوه کانی دروست نه کردوه به خۆراو به هاوخته، وه هه روا وازی لیته هیناون، چونکه داناو زانایه، به تواناو به سۆزو میهره بانه، جا له دانایی و به زهیی به رانه به نده کانی نه وه یه که ئهم پیغه مبهیره مه زنه ی بو ناردوون، فرمانیان پیده کات به به بندایه تی خوی به به زهیی، تاک و تنها که هیچ هاوه ل و شهریکیکی نیه، جا تنها به په یامه که ی مروقی عاقل حه قیقه ت و راستی نه وهی بۆده رده که وی، نه ویش ئایه تیکی گه وره یه که نه و پیغه مبهیری خوی به. دووهم: هه ر که سیک پیغه مبهیری ناسییی به ناسینیکی ته و او، وه زانیاری هه بی ده رباره ی ژیا نی پیش پیغه مبهرایه تی، وه گه شه کردنی له سه ر ته و او ترینی سیفه ته کان، پاشان له دوا ی نه وه ریزو په وشته به رزه کانی زیاد ی ده کردو ده گه شان وه له پیش چاوی خه لکی، جا هه ر که سیک بیناسیایه و ته ماشای حالی بکرایه، ده یزانی ئمه ته تنها له ره وشتی پیغه مبهیرانی کامل و ته و او، چونکه خوا ﷺ وه سفه کانی داناوه به گه وره ترین به لگه له سه ر ناسینی خاوه نه کانیا، وه راستی و درۆیان.

سییه م: نه ویش زانی نی نه و په یامه یه که هیناوی به تی له و شه ریمه ته مه زنه، وه قورپانی پیرو ز هه موو هه واله راست و دروسته کان و فرمانه چا که کان و قده غه کردن له هه موو خراپه یه ک و مو عجیزه روون و ئاشکرا کان له خو ده گری، هه موو ئایه ته کان ده چنه ناو ئهم سیانه وه.

خوی به رز که ده فه رموی: ﴿بَشِيرًا﴾ واته: بو هه ر که سی که گو پرایه لیت بکات به خوش به ختی و به ختیاری دنیا و دوارو ژ ﴿وَنَذِيرًا﴾ بو هه ر که سی که سه ر پیچیت بکات له به دب به ختی و پیسوی دنیا و دوارو ژ، ﴿وَلَا تُسْئَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ﴾ واته: تو به ره ر پیسار نیت لیان، به لکو تنها گه یاندنت له سه ره و لیپرسینه وه ش له سه ر ئیمه یه.

(۱۲۰): ﴿وَلَنْ رَضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا
النَّصْرَىٰ حَتَّىٰ تَبِيعَ مِلَّتَهُمْ قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ
هُوَ الْهُدَىٰ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي
جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا
نَصِيرٍ ﴿۱۲۰﴾

﴿وَلَنْ رَضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصْرَىٰ
حَتَّىٰ تَبِيعَ مِلَّتَهُمْ قُلْ﴾ خوا (به هوال
به پیغمبره که ی ده دات، که هر گیز
جووله که و گاوره کان لیبی رازی نابن
تا شوینی ناینه که یان نه که وی، چونکه
نه وان بانگخوازن بؤ لای نه و ناینه ی
که له سهری ده رۆن، وه وا تیده گن که
نه و ناینه هیدایه ت و رینماییه، جا توش
پیشان بلئی: ﴿إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ﴾ (به راستی

وَلَنْ رَضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصْرَىٰ حَتَّىٰ تَبِيعَ مِلَّتَهُمْ قُلْ
إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي
جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿الَّذِينَ
ءَاتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَتْلُونَهُ حَقَّ تِلَاوَتِهِ وَأُولَئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمَنْ
يَكْفُرْ بِهِمَا فَأُولَئِكَ هُمُ الْفٰسِقُونَ ﴿يَتَّبِعِ إِسْرَاءَ بِلْ أَدْكُرُوا نِعْمَتِي
الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَلِيَّ فَصَلِّتْ كَرَعًا لِّلْعَالَمِينَ ﴿وَأَقْرَأُوا مَا
لَا يَخْفَىٰ نَفْسٍ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يَقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا تَحْفَمَهَا
شَفَعَةٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿وَإِذْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ فَكَانَتْ
قُلُوبُ قَوْمٍ عَلَىٰ أَلْسِنَةٍ أَرْسِلْهَا لِيَحْمِلَنَّ أَلْسِنَتَهُنَّ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ
رَأْسًا وَأَعْدُوًّا مِنْ خَلْفِهِمْ يُضَلُّونَ ﴿وَعَصَىٰ آدَمُ الْإِبْرٰهِيْمَ
فَاسْتَجِيبْ أَن طَلَفًا لِّابْنَيْهِ اللَّيْمَانَ الْكَافِرِينَ ﴿وَأَرْسِلْ الشُّعْرٰه
﴿وَإِذْ قَالَ الْإِبْرٰهِيْمُ رَبِّ اجْعَلْ هٰذَا بَلَدًا آسَافًا وَارزُقْ أَهْلَهُ
مِنَ السَّمَرٰتِ مَن مَّاءٍ مِنْهُنَّ رِزْقًا وَاللَّهُ وَآلِيُّهُ الْآخِرُ ﴿قَالَ وَمَنْ
كَفَرَ فَأُمِّيئُهُ قِلَافًا ذٰلِكَ نَظَرُ الْكٰفِرِ عَنَابُ الْكٰفِرِ ﴿يٰٓأَيُّهَا النَّصْرِيُّ

رینماییی خوا ﴿﴾ که منی پی نیردراوه ﴿هُوَ الْهُدَىٰ﴾ (هر نه و رینماییه).
به لآم نه وهی تیه وه سهری ده رۆن، نه وه هه و او ناره زووه، به به لگه ی: ﴿وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ
أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ﴾ (واته: وه نه گه ر دوا ی
ناره زووه کانی نه وان بکه ویت، دوا ی نه و زانینه ی که له لایه ن خوا وه بؤت هاتو وه، هیچ
سه ره رشتیکه رو یاریده ده ریکت نابیی له لایه ن خوا وه)، ئا نه مه قه ده غه کردنیکی مه زنی
تیدایه له شوینکه و تنی هه و او ناره زووی جو له که و گا ور، وه خو شبهان دن پیشان به تایه ت
نه وه ی په یوه ندی به ناینه که یانه وه هه یه، دو اندنه که هه رچه ند ه له گه ل پیغه مبه ردایه ﴿﴾
بیگومان ئومه ته که یشی هه ر له و چوار چیوه دایه، چونکه (الإعتبار بعموم المعنى لا
بخصوص السبب) واته: ره چاو کردن به مانای گشتی نایه ته کانه نه ک به تایه تی قسه
له گه ل کرا و، وه ک چۆن (إن العبرة بعموم اللفظ، لا بخصوص السبب) واته: به راستی
په ندو عیبه رت به کوی قسه کردنه، نه ک به تایه تمه ندی هو کار، پاشان ده فهرموی:
(۱۲۱-۱۲۳): ﴿الَّذِينَ ءَاتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَتْلُونَهُ حَقَّ تِلَاوَتِهِ ؕ أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ ؕ وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخٰسِرُونَ ﴿۱۲۱﴾ يَتَّبِعِ إِسْرَاءَ بِلْ أَدْكُرُوا نِعْمَتِي الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَلِيَّ فَصَلِّتْ كَرَعًا عَلَىٰ

الْعَالَمِينَ ﴿١٢٢﴾ وَأَتَقُوا يَوْمًا لَا تَجْرَى نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا تَنْفَعُهَا شَفْعَةٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿١٢٣﴾

﴿الَّذِينَ آتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ﴾ خدای بهرز هه وال ده دات نه وان هی که کتیبی پیداون، وه منه تی کردوه به سه ریاندا به منه تیکی ره ها ﴿يَتْلُونَهُ حَقَّ تِلَاوَتِهِ﴾ واته: نه وان شوینی ده که ون به چاکترین شوینکه وتن، وه، خویندنه وه، واته: شوینکه وتن، حاله لاله کان حاله لاله ده که نو قده غه کراوه کانیشی قده غه ده که ن، وه کار به بریاره کانی ده که نو پروایان به و نایبه تانه هدی که مه به سته کانیاں پروون نیه، نا نه وان ه خوشه ختن له خاوه ن کتیبه کان، نه وان ه نیعمه ته کانی خویان ناسی و سوپاسگوزاری بوون، وه پروایان به سه رجه م پیغه مبه ران هینا، جیاوازیان له نیوان هیچ به کیکیاندا نه کرد، نا نه وان ه برواداری راسته قینه ن، نه ک نه وان هی که وتیان: ﴿تُؤْمِنُ بِمَا أُنزِلَ عَلَيْهَا وَيَكْفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ﴾ ﴿البقرة، ۹۱﴾ واته: تیمه پروا به وه ده هینین که بو خومان نیردراوه ته خوار، وه بیپروا نه بوون به نه وان هی دواي «تهورات» نیردراوه. له بهر نه مه هه ره شه ی لیگردوون به فهرموده ی خوی: ﴿وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخٰسِرُونَ﴾ نه و نایبه ته ی له پاش نه مه دی له پیشه وه ته فسیر کراوه (واته: نایبه تی ژماره: ۱۲۳).

(۱۲۴-۱۲۵): ﴿وَإِذْ أُنزِلَتْ آيَاتُنَا بِرُوحِ رَبِّنَا بِكَلِمَاتٍ مُّكْتَبَاتٍ قَالَتْ لِي جَاءَكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي قَالَ لَا يَنْبَأُ لَكَ عَهْدِي الظَّالِمِينَ ﴿١٢٤﴾ وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنًا وَاتَّخِذُوا مِن مَّقَامِ إِبْرٰهٖمَ مُصَلًّٰى وَعَهْدِنَا إِلَىٰ إِبْرٰهٖمَ وَإِسْمٰعٖلَ أَن طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْقٰئِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿١٢٥﴾

﴿وَإِذْ أُنزِلَتْ آيَاتُنَا بِرُوحِ رَبِّنَا بِكَلِمَاتٍ مُّكْتَبَاتٍ قَالَتْ لِي جَاءَكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي﴾ خاوه ن ده دات ده رباره ی به نده و خوشه ویستی نیپراهیم ﴿قَالَ لِي جَاءَكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا﴾ که به ک ده نگن له سه ر پیشه وایه تی و گوره یی، که هه موده سته و تا قمه کان له خاوه ن کتیب بانگه شه یان ده کرد، به لکو به هه مان شیوه بت په رستانیش: به راستی خاوه ن تاقیکرده وه به چند بریارو فره مایشتیکی فره مان پیکردن و قده غه لیگردن، ههروه کو چو ن نه وه نه ریتی خویبه له تاقیکردنه وه ی به نده کانیدا، بو نه وه ی دروژن ده ربکه وی که جیگیر نایی له کاتی به لا و تاقیکردنه وه دا له راستگو، که خاوه ن ﴿قَالَ لِي جَاءَكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا﴾ پله و پایه ی به رزده کاته وه، و ریزو شکوی زیاتر ده کات و کرده وه کانی پالفته ده کات، وه کو چو ن نالتوون پالفته ده کری، گوره ترینیان له م پله و پایه دا نیپراهیم بوو ﴿قَالَ لِي جَاءَكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا﴾

ته واوى ئەو كرده وانەى خوا پىسى تاقىكرده وه ئه نجاميدا، له سەر ئه مه خوا سوپاسى كرد، به به رده وام خوا سوپاسگوزار كراوه، شايستهى سوپاس و شوكرانه بژيريه، خوا فرمويه تى: ﴿إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا﴾ واته: په پره ويست ده كه ن له هيدايه تدا، وه به شوينتدا ده رۆن بۆ به ده سه تهنانى خو شبه ختى هه تا هه تايى، بۆ ئه وهى به به رده وام وه سف بكرىست و پاداشتى بى پايانت پى بدرى، وه له لايه ن هه موو كه سه وه به مه زن ته ماشا بكرى، ئا ئه مه سويند به خوا- چاكرين پله يه كىپر كىكاران كىپر كى له سەر ده كه ن، به رز ترين پله يه چا كه كاران خو يانى بۆ ئاماده بكه ن، وه باشتري ن حاله ته به ده ستيان هيناوه خوا وه ن عه زيمه ت له پىغه مبه ران و شوينكه وتوانيان، له هه موو راستگۆيه ك شوينيان كه وتبى، بانگخواز بى ت بۆ لاي خوا ﴿و رىنگا كه ي﴾.

كاتى ئىبراھيم عليه السلام گه يشت به م پله به رزه، ئنجا داواى كرد بۆ نه وه كانى بۆ ئه وهى پله ي ئه وانيش به رز بىته وه، هه روه ها ئه مه يش له پىشه وايه تى و ئامۆز گاريه تى بۆ به نده كانى خوا ﴿و ه پى خو شبوويه تى كه هيدايه ت ده ريان تىدا زۆر بىت، ئه و خوا وه ن ئه و وه به رزه و پله مه زنه يه﴾.

خوا ﴿و به به زه يى و به سوژه وه وه لامى دايه وه، هه والى به ربه ستى به ده سه تهنانى ئه و شوينه ي پىدا و فرمووى: ﴿لَا يَتَّالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ﴾ واته: پىشه وايه تى له ئايين به ده ست نايه نى ئه و كه سه ي ستم له خو ي بكاو زيان به خو ي بگه يه نىت، پله ي دابه زى نىت، له به ر ئه وهى ستم ناگونجى له گه ل ئه م پله و پايه دا، به راستى ئه وه پله و پايه يه كه كه ره سه كه ي ئارامگرتن و دنىايه، ده رنجامه كه يشى ده بى خوا وه نه كه ي له سەر پايه يه كه ي مه زن بىت له ئيمان و كرده وهى چاكو په وشتى جوان خو وه راسته كان و خو شه ويستى و ته وا و ترسان و ملكه چى و روو كرده خوا، ستم له كو ي و ئه م پله و پايه له كو ي؟!﴾

تىگه يشتن له م ئايه ته ئه وه يه، كه ئه م ئايه ته به لگه يه له سەر ئه وهى كه جگه له ستمكار پله ي پىشه وايه تى به ده ست ده هى نىت، به لام له گه ل به جيه تى تى هۆكاره كانى، پاشان خوا ﴿و نمونه يه كه ي باس كرده به لگه يه له سەر مانه وهى پىشه وايه تى ئىبراھيم عليه السلام، ئه و يش: ئه م ماله به رپزه يه (بىت الحرام) كه كرده ويه تى به روو كنىك له رو كنه كانى ئىسلام، گوناوه تاوان ناهى تىت.

له شوينه وا ره كانى ئىبراھيمى خه لىل و نه وه كانى، كه پىشه وايه تى ئه و ده سه لمى نىت، خاله كه

نه وی پی دیته یاد، خوا ﷻ فرمویه تی: ﴿وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ﴾ واته: (وه یاد بکه وه کاتیک که عبه مان گیرا به) سه رچاوه یه ک به ره و لای بچن و رووی تیکه ن، بو به ده ست هینانی به رژه وه ندیه دینی و دنیا به کانیان، وه لئی دوانه که ون ﴿وَأَمَّا﴾ هه موو که سیک لئی نه مین و سه لامه ت بی، ته نانه ت ناژه له کانیش، وه هه روه ها بیگیانه کانیش وه ک داروو دره خته کان.

بو به له سه رده می نه فامیدا سه ره پای نه وه ی بته رست بوون، به وه پری ریزه وه ریزان لئی ده گرت، جاری وا بوو که سیکیان بکوژی باوکی خوئی ده بینی له چه رمداهه نه ده چوو، کاتی که ئیسلام هات، ریزو مه زنی زیاتر بوو، ﴿وَأَخَذُوا مِنْ مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى﴾ (واته: شوینی نه و به رده ی ئیبراهیم عليه السلام له سه ری راده وه ستا بکه نه جیگای نویژ). ره نگه مه به ست له و شوینه ناسراوه نه وه بی، که ئیستا له به رانه ر ده رگای که عبه یه، مه به ستیش له مه دا دوو رکات (نویژی) سوورانه وه (ته و اف) بی، چاکتر وایه له پشت شوینی ئیبراهیم بی، وه زور به ی راقه زانانی قورئان له سه ر نه و رایه ن.

وه ره نگه مه به ست له (مقام) شوین، تاکی پالدر او (مفرد مضاف) بی، که نه و کات هه موو شوینه کانی ئیبراهیم له چه ده گریته وه، نه ویش دروشمه کانن به گشتی له: ته و اف کردن، هاتو چوون له نیوان سه فاو مه پروه، وه ستان له عه ره فه و موزده لیفه، شه یتان ره جم کردن، وه ناژه له سه ر پرین و جگه له وانه ش له مه ناسکه کانی چه ج کردن. که واته: مانای فرمووده ی خوا ﷻ ﴿مُصَلًّى﴾ واته: په رستگا، واته: په یره وی بکه ن له دروشم و په رستشه کانی چه ج (شعائر الحج)، ره نگه نه مانایه له پیشتر بی، چونکه مانای یه که میش له خو ده گری، ﴿وَعَهْدَنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ أَن طَهِّرَا بَيْتِيَ﴾ (۱۲۵) البقرة. واته: وه حی و نیگامان بویان کرده، وه فرمانمان پیان کرده به پاک راگرتنی مالی خوا ﷻ له هاوبه ش دانان و کوفرو سه ریچی کردن، وه له پیسی و پوخلی و قیزه ونه کان، بو نه وه ی ﴿لِلطَّائِفِينَ﴾ (واته: بو ته و اف کاران) له ویدا، ﴿وَاللَّكِنِ﴾ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ﴾ واته: بو نویژ خوینان تیدا، ته و اف پیشخرا له به ر تایه ت بوونی به مزگه وتی چه رام (که عبه)، پاشان مانه وه به نیه تی په رستن (الإعتکاف) چونکه له مه رجی ئیعتیکاف نه وه یه که له مزگه وت بیت به ره های، پاشان نویژ، له گه ل نه وه دا نویژ پیروژ تره، له به ر نه و اتایه، خوا ﷻ مالی به ریزی (بیت الحرام) داوه ته پال خوئی له به ر نه و سوودانه، له وانه:

يه کهم: بئگومان نهوه گرنگی دانی ئیبراهیم و ئیسماعیل ده خوازی به پاک کردنه وهی، چونکه مالی خویه، نهوهی له توانایاندايه به کاری دینن بو پاک راگرتنی. دووهم: بئگومان دانه پالی مالی خوا ﷺ بو لای ناوی خوا، ریزو مهزنی نهوه ماله ده خوازی، له م چوارچیوه یدا فرمانی به بنده کانی کرده به گه وره و به ریزه وه ته ماشای بکن. سیهم: نه م دانه پاله هو کاریکی سه ره که به بو سه رنج راکیشانی دلّه کان بو لای (نه م شوینه پیروزه).

(۱۲۶): ﴿وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا آمِنًا وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ مَنْ آمَنَ مِنْهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿۱۲۶﴾﴾

واته: کاتیکی که ئیبراهیم ﷺ دوعای کرد بو نه م ماله، که خوا بیکاته شوینیکی پر له نارامی و ئاسایش، وه رزق و رزوی دانیشتوانه که می بدات له جو ره ها میوه جات. ئنجا ئیبراهیم ﷺ نه م پارانه وهی په یوه ست کرده به برواداران وه ک نه ده بو حورمه تیک له گه ل خوادا، پارانه وه که می په یوه ست کرد به برواداران، کاتیکی که دوعای یه که می گشتگیری و ره هایسی تیدا بو، ئنجا وه لامی دایه وه به په یوه ست کردن به جگه له سه مکار.

کاتیکی که بویان پارایه وه به رزق و رزوی، وه په یوه ستی کرد به برواداران وه، رزق و رزوی خوا ﷺ گشتگیری و به فراوانه، بروادارو بیسروا و سه رپیچیکارو گوپرایه ل ده گریته وه، خوا ﷺ فرموویه تی: ﴿وَمَنْ كَفَرَ﴾ واته: رزق و رزوی هموویان ده ده م به مسولمان و کافریانه وه، به لام مسولمان به و رزق و رزوی یارمه تی وه رده گری بو عیاده تکردنی خوا ﷺ، پاشان له دنیاده گوازیته وه بو خوشگوزه رانی به هه شت، هه رچی بیسروایشه چیژیکی که م له دنیا دا وه رده گری، ﴿ثُمَّ أَضْطَرُّهُ﴾ واته: ناچاری ده که م له دنیا داو به زور ده ری ده که م ﴿إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ﴾ (واته: به ره و سزای ناگرو خراپترین ئاکام).

(۱۲۷-۱۲۹): ﴿وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ
 مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ
 أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۱۲۷﴾ رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا
 مُسْلِمِينَ لَكَ وَمِن دُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ
 وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ
 التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿۱۲۸﴾ رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا
 مِنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ
 الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ
 الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱۲۹﴾﴾

دهفه رموی: ﴿وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ
 الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ
 السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۱۲۷﴾ رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ
 لَكَ وَمِن دُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ وَاتِه:﴾

باسی ئیبراهیم و ئیسماعیل عليهما السلام بکه، له
 دانانی بناغهی مالی چهرامدا، وه بهردهوام بوونیان لهسه رثه و کاره مهزنه‌ی، وه حالیان
 چون بوو له ترسو و ئومید بووندا تا پارانه‌وه له خوا تغذیه که کاره که بیان لیوه ربگری
 بوئوه‌ی سوودی گشتی تیدا به دهست بی، وه پارانه‌وه بو خوئیان و نه‌وه کانیان به
 مسولمان بوون، که حقیقه‌ته که‌ی ملکه چی دل و گوئی‌رایه‌لی کردنی په‌روه‌ردگاره، که
 گه‌ردنکه چی نه‌ندامه کانی جهسته‌ش له‌خو ده‌گری.

﴿وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا﴾ واته: فیрман بکه له‌و رووه‌ی که به چاوی خویمان بییین و تهماشای
 بکه‌ین، تا به‌ندایه‌تی کردنمان باشترو چاکتری، ده‌گونجی مه‌به‌ست له (المناسک):
 کرده‌وه کانی حه‌ج بیته به‌گشتی، هه‌روه‌وه کو چون له میانه‌ی شوینه‌که‌دا ئاماژه‌ی
 پنده کات.

وه ده‌گونجی مه‌به‌ست: له‌وه گشتگیرتر بی ئه‌ویش ئاینه به‌گشتی و هه‌موو په‌رسته‌ه‌کانه،
 هه‌روه‌وه کو بیژه وه له‌فه‌ه که گشتیه به‌لگه‌یه له‌سه‌ر نه‌مه، چونکه (النسک): به‌واتای به‌ندایه‌تی
 دیت، به‌لام زاله به‌سه‌ر به‌ندایه‌تی کردنه کانی حه‌ج وه کو زالبوونیک‌ی عورفی، به‌ره‌می
 پارانه‌وه کانیان ده‌گه‌رپه‌سه‌وه بو سه‌ر که‌وتن بو زانستی به‌سوود، وه کرده‌وه‌ی چاک.

وإذ يرفع إبراهيم القواعد من البيت وإسماعيل ربنا تقبل
 منا إنك أنت السميع العليم ﴿۱۲۷﴾ ربنا واجعلنا مسلمين
 لك ومن ذريتنا أمة مسلمة لك وأرنا مناسكنا وتب علينا
 إنك أنت التواب الرحيم ﴿۱۲۸﴾ ربنا وبعث فيهم رسولا منهم
 يتلوا عليهم آياتك وتعلمهم الكتاب والحكمة
 وتزكيهم إنك أنت العزيز الحكيم ﴿۱۲۹﴾ ومن زعمنا
 إبراهيم إلا من سبه نفسه ولقد أسطفيت في الدنيا
 وآله في الآخرة لمن الصالحين ﴿۱۳۰﴾ إذ قال له ربه واسئله
 قال آسفئت رب القلوب ﴿۱۳۱﴾ ومن زعمنا إبراهيم نبيه
 وتعلمت بئس إن الله أسطفق لسخر الذين فلا تعلمون
 إلا آرائهم مسلمون ﴿۱۳۲﴾ أمر كثر شهدة إذ حضر مقرب
 الموت إذ قال لبيبه ما تصدوت من هدي قالوا قس
 إنهم قاله آياتك إبراهيم فاستجيب واستحق لها
 وحيا وقرآن لم يمشرون ﴿۱۳۳﴾ إنك أمة قد خلت لها ما كسبت
 وأمرها ما كسبت ولا تعلمون عتنا أولعملون ﴿۱۳۴﴾

له بهر شه وهی بنده به هر شیوه یه ک بی، هه رده بی تووشی که مته رخه می بی و پیوستی به گه رانه وه ده بی، فرمویان: ﴿وَتَبَّ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ﴾ (واته: په روه رد گارمان! ته وبه مان لی وه ربگره، بیگومان تو زور ته وبه وه رگری به به زه بی)، ﴿رَبَّنَا وَأَنْعَثْ فِيهِمْ﴾ (واته: له نه وه کانمان ﴿رَسُولًا مِنْهُمْ﴾ تا کو به رزتر بی پله کانیان، ملکه چ بن بوی، وه به ته وای بیناسن ﴿يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ﴾ به بیژه وه له بهر کردن و پاراستی ﴿وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ﴾ (واته: قورشان و دانایان فیر بکات و پاکیان بکاته وه).

﴿وَيُرَكِّبُهُمْ﴾ به په روه رده کردن له سر کرده وه چاکه کان، وه به ری بوون له کرده وه پس و چه پله له کان، تا بینه پاک کردنه وهی نه فس و دهروونه کان ﴿إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ﴾ (واته: زاله به سر هه موو شتیکداو هیچ به ربه ستیک نه له به رده م هیزو ده سه لاتی خوادا، ﴿الْحَكِيمُ﴾ شه وهی شته کان له شوینی خویمان داده نیت، بو خاتری زالی و کار به جی خوئت شم په وانگراوه یان بو نیو په وانه بکن، خوا پارانه وه که لی قبول کردن، شم پیغه مبه ره به خشنده یه ی نارد، که به هوی شه وه وه په حمی به نه وه کانیان کرده به تاییت، وه هه موو خه لکی به گشتی، بویه پیغه مبه ر ﴿فرمویه تی: {أَنَا دَعْوَةُ أَبِي إِبْرَاهِيمِ} (أَخْرَجَهُ الْحَالِكُم بِرَقْم: (۳۵۶۶)، وَصَحَّه)، وَاتِه: مَنْ پارانه وه که ی نیبراهیمی باو کم.

کاتیک خوا نیبراهیمی مه زن کرد به م مه زن کردنه، وه هه والی دا ده رباره ی ته وای سیفه ته کانی، خوا ﴿فرموی:

(۱۳۰-۱۳۴): ﴿وَمَنْ يَرْغَبْ عَنْ مِلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلاَّ مَنْ سَفِهَ نَفْسَهُ، وَلَقَدْ اصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۱۳۰﴾ إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۳۱﴾ وَوَصَّي بِهَا إِبْرَاهِيمَ بَنِيهِ وَيَعْقُوبَ يَبْنَئِي إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى لَكُمْ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلاَّ وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿۱۳۲﴾ أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَإِلَهَ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهًا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿۱۳۳﴾ تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُشْلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۳۴﴾﴾

﴿وَمَنْ يَرْغَبْ﴾ (هیچ که س) روو وه رناگیریت ﴿عَنْ مِلَّةِ إِبْرَاهِيمَ﴾ (واته: له ثابنی نیبراهیم) دوی شه وهی له پله و پایه ی زانی ﴿إِلاَّ مَنْ سَفِهَ نَفْسَهُ﴾ (واته:

(مه گهر كه سيك) خوئی نه فامو گیل کردی و پشت گوئی خستی، وه فروشتی به مامه له به کی فیل لیکراو، واته: ژيرو عه قل و ته واو نیه نهو که سهی پشتی کرده له میله تی ئیبراهیم علیه السلام، پاشان هه والیداوه ده باره ی حالی ئیبراهیم له دنیاو دواروژدا، ده فهرموی: ﴿وَلَقَدْ أَصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا﴾ واته: هه لمانبژاردو سهر که وتوو مان کرده بو کارو کرده وه کان، که به هویه وه بو به به کیک له هه لیزردراوه کان.

﴿وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لِمِنَ الصَّالِحِينَ﴾ (واته: نه وانسه له ره ژوی دوایدا له چاکه کانن) نه وانسه خاوه ن پله و پایه ی به رزن ﴿إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمَ قَالَ﴾، جیه جی کردنی فهرمانی په روه ردگاری (وتی): ﴿أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ﴾، به دل سوژی و به کتاپه رسته وه، وه خو شه ویستی و گهرانه وه بو لای، به کتاپه رستی بو به سیفت له ئیبراهیم علیه السلام، پاشان به میرات مایه وه بو نه وه کانی و ناموژگاری پیکردن، وه کردی به وشه به کی مایه وه و باقی له دوا ی خوئی، تا گه یشته به عقوب علیه السلام، نه ویش ره لوه نه وه کانی پی پاسپارد. جا ئیه نهی نه وه کانی به عقوب، باو کتان به تایه تی ناموژگاری و وه سیه تی بو کردوون، پیوسته له سهرتان به ته واوی ملکه چ بن و شوینی کوتای پیغه مهران (علیهم السلام) بکهون، که پی فهرموون: ﴿يَبْنَئِ إِنْ أَلَّهَ أَصْطَفَى لَكُمْ آلِدِينَ﴾ واته: هه لیزارد وه ک میهره بانو و چاکه یه ک بو تان، دهی ئیه وش پی هه لسن و شوینی شه ربه ته که ی نهو بکهون و رهوشتی نهو له خو تاندا بنه خشینن، به رده وام بن له سر نه مه هه تا مردن به خه تان پیده گری، بیگومان هه که سیک له سهر شتیک بژی له سهر نه وه ده مرئ، هه که سیکیش له سهر شتی بمرئ له سهر نه وه زیندوو ده کرئته وه.

کاتیکی جووله که کان وایانده زانی نهوان له سهر میله تی ئیبراهیم، وه له پاش نهو به عقوب علیه السلام خوا ﴿رَهْتِي﴾ کرده وه به سهر یانداو فهرمووی: ﴿أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ﴾ واته: (یان) ئیه ناماده بوون له ویدا ﴿إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ﴾ واته: کاتی که له سهر مه رگدا بوو هو کاره سهر ته تایه کانی هاتبووه پیش، به کوره کانی وت: وه کو تاقیکردنه وه یان، له بهر نه وهش تا به رچاو روون بی له ژیانیدا، به جیه جی کردنی نهو پاسپارده یه پی کردوون، ﴿مَا نَعْبُدُونَ مِنْ بَعْدِي﴾ (واته: دوا ی من کی ده په رستن؟) نه وایش وه لایمان دایه وه به وهی چاوی پی روون ده بیته وه، ﴿قَالُوا﴾ وتیان: ﴿نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَإِلَهَ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهًُا وَاحِدًا﴾ واته: هاوبه شی بو برپار نادین، وه هیچ شتیکی بو ناکه یسه هاوتا، ﴿وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ﴾ به کتاپه رستی و

كرده وه يان بيكه وه كو كرده وه.

بيگومان شه وه زانراوه شه وان ناماده ي سهر مهر گي يه عقوب نه بوون، چونكه شه وان هيشتا نه هاتبوونه دونيا، جا شه گهر ناماده نه بوون، خوا هه واليدا ده باره ي يه عقوب كه شه وه سيه تي كرده بو منداله كاني به شوينكه وتني ثايني حه نيفيه كه ئيسلامه. نه ك به ثايني جووله كه.

پاشان خوا ﷻ فه رمويه تي: ﴿تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ﴾ (واته: شه وه بيغه مبرانه ده سته يه ك بوون) تبيهرين، ﴿لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ﴾ واته: ههر كه سيك كرده وه ي بو خويه تي، وه ههر كه س سزاو پاداشت ده دري ته وه به پي شه وه ي كرده وه ي تي، هيچ كه س به تاواني كه سيكي تر سزا ندر يت، وه هيچ شتيك سوود به بنده ناگه يه ني جگه له ئيمانو ته قوا نه بي، جا سه رقال بوونتان به وان ه وه، وه بانگه شه كردنتان كه ئيوه له سه ر ميلله تي شه وانن، وه رازي بوونتان ته نها قسه ي بي كرده وه ي بي، كاريكي به تاله و دووره له راستي، به لكو شه وه ي پيوسته له سه رتان، شه وه يه كه ته ماشاي حال و باري خوتان بكن كه له سه ري ده رون، ثايا ده گونجي بو رزگار بوون يان نا؟

(۱۳۵): ﴿ وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٣٥﴾

﴿ وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴾ هر یه ک له جووله که و گاوره کان بانگی مسولمانانیاں کرد، بو چرونه ناو نایینه که یان وایان ده زانی نه وان هیدایه تدر اوو ری نمایسی کراون، جگه له وانیش گومراو سه رگه ردانه. ﴿ قُلْ ﴾ پیسی بلی: به وه لایمکی یه کلا که ره وه، ﴿ بَلْ ﴾ به لکو به ییره وی ﴿ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا ﴾ (ثاینسی پاکسی ئیبراہیم) واته: به روو کردنه خواو پشت کردن له غه یری

﴿ وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴾ قُولُوا ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ إِبْرَاهِيمَ قَدْ سَمِعَ لِإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَى وَعِيسَى وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٥﴾ فَإِنَّ ءَامَنَّا بِبَيْتِ مَاءٍ اسْتَمْتُمْ بِهِ فَقَدْ أُهْتَدُوا آثَابُ قَوْلُوا قُلْنَا هُمُومٌ فِي شِقَاقِ تَسْبِيحِكُمْ ءَاتَمُّوا هُوَ السَّبِيحُ الْعَلِيُّ ﴿١٣٦﴾ صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً وَنَحْنُ لَهُ عَابِدُونَ ﴿١٣٧﴾ قُلْ أَفَتُحِبُّونَ نَارِي اللَّهِ وَهُوَ رِيئَاؤُكُمْ نَارُكُمْ وَلَكِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ نَارًا وَنَحْنُ لَهُ مُخْلِصُونَ ﴿١٣٨﴾ أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ قَدْ سَمِعَ لِإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ كُنَّا هُودًا أَوْ نَصَارَى قُلْ ءَأَنْتُمْ أَعْلَمُ بِاللَّهِ وَاللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةً عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَصَلُّونَ ﴿١٣٩﴾ ذَلِكَ آيَةٌ قَدْ عَلَّمْنَا لَهَا مَا كَتَبَتْ وَالْكَافِرُ مَا كَتَبَتْ وَلَا تَعْتَبِرْنَ عَنْهَا قُلْ ءَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٤٠﴾

خوا، هه لمان به یه کتا په رستی و وازهینان له شیرکو و بتپه رستی، نه مه له شوینکه و تنیدا هیدایه ت و ری نمایسی هه یه، وه له پشت تی کردن له میلیه تی ئیبراہیم کوفر و گومرایسی هه یه. (۱۳۶): ﴿ قُولُوا ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ إِبْرَاهِيمَ قَدْ سَمِعَ لِإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَى وَعِيسَى وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٥﴾

نهم نایه ته پیروزه، هه موو نه وانه ده گریته وه که پیویسته بروای پی هه بیست، بزانه به راستی ئیمان که به راست دان پیدانانی دله به ته و او ته تی بهم بنه مایانه، وه دان پیدانانانیک کارو کرده وه کانی دلو نه ندنامه کانی جهسته له خوئی بگریست، جا بهم جووره، ئیسلام ده گریته وه وه ده چیه ناوی، وه هه موو کرده وه چاکه کانیش ده چنه ناویه وه، نه وانه له ئیمان و شوینه وار یکن له شوینه واره کانی، جا هر که ئیمان به ره ها (مطلق) هاتیوو نه وه ی باسمان کرد ده چیه نیویه وه، هه روه ها ئیسلامیش نه گه ر به ره هایسی هات ئیمان ده چیه نیوی و ده یگریته وه، نه گه ر به راورد کرا له نیواناندا، نه وه ئیمان ده بیست به ناویک بو نه وانه ی له ناو دل دان، له دان بیانانو به راست دانان، ئیسلامیش ده بیته ناو بو کرده وه

رواله تي و ناشكرا كان، ههروه ها نه گهر كۆبكر يته وه له نيوان برپاوه كرده وه چا كه كان. جا خوا ﷻ فەر مووده تي: ﴿ قُولُوا ﴾ واته: به زمانه كانتان كه دلّه كانتان له سه ريه تي، ئا ئه وه قسه ي ته واوه كه پاداشت و تۆله ي له سه ر رېكده خريست، ههروه كو ده برين به زمان به بي بيرو برپاوي دل، دوو پروويي و كوفره، وه قسه ي بي كر داريش له دلدا هيچ كاريگه ريه ك دروست ناكات و سووديشي كه مه، نه گهر چي به نده پاداشتيشي له سه ر وه رده گري، نه گهر قسه كه ي چاك بوو، وه بنچينه ي بروايشي له گه لدا بوو، به لام جياوازي هه يه له نيوان قسه ي رووت، قسه يه ك كرده وه ي دلي پيوه گر يدراييت. وه له وته ي خوا ﷻ ﴿ قُولُوا ﴾ نماژه يه كه بو راگه يانندن، به عه قيده و ناشكرا كردن و بانگه واز بو كردني، چونكه ئه وه بنه ماو بنچينه ي ئايته.

وه له وته ي خوا ﷻ ﴿ ءَامَنَّا ﴾ وه نمونه ي ئه ويش، له وه ي كه تيايدايه له كرده وه پيكردن، دراوه ته پال هه موو ئۆممه ت، نماژه يه له سه ر ئه وه ي كه پيوسته له سه ر ئۆممه ت ده ست بگرن به په يامي خواوه، هاندانيشه له سه ر يه كگرتن، تا بانگه شه كانيان يه ك بيت و كرده وه كانيشيان يه كگرتوو بي، وه قه ده غه كردن له په رته وازه ي له خو ده گري، ئه وه شي تيايدايه كه به راستي برپاواران وه ك يه ك جه سه ته وان.

وه كه خوا ﷻ ده فەر موئ: ﴿ قُولُوا ءَامَنَّا بِاللَّهِ ﴾ ... تا كۆ تايي، به لگه يه له سه ر ئه وه ي دروسته مرؤف ئيمان پالبداته لاي نه فسي خۆيه وه، به لكو پيوستيشه، به پيچه وانهي ئه وه ي بلي: (أنا مؤمن) (من برپاوارم) و نمونه ي ئه وه، بيگومان ئه مه ناوتر ي مه گهر به سه ر يته وه به ويستي خواوه (إن شاء الله) نه گهر خوا بيه وي، چونكه جوړ ي له خۆبه پاك داناني نه فسي تيايدايه (تزكية النفس)، وه شايه تي دان له سه ر خۆي به برپاوي تيايدايه.

جا فەر مووده ي خوا ﷻ ﴿ ءَامَنَّا بِاللَّهِ ﴾ واته: به وه ي خوا ﷻ بووني هه يه و تاكو ته نهايه، وه سه فركراوه به هه موو وه سه فيكي ته واو، پاكه له هه موو كه مو كور تيه ك، شايه ته ي ئه وه يه به تاكو ته نها په رستري، وه هاوبه شي بو دانه نري له هيچ شتيكدا، له هيچ پروويك له رووه كانه وه.

﴿ وَمَا أَنْزَلْ إِلَيْنَا ﴾ قور ئان و فەر مووده ده گريته وه، له به ر فەر مووده ي خوا ﷻ ﴿ وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ ﴾ (النساء: ۱۱۳) واته: خوا كتيب و دانايي و (فەر مووده و پيغه مبه رايه تي) به سه ر تو دابه زانده و، ده چي ته ناويه وه برپاوبون به وه ي له كتيبي خوا و فەر مووده ي پيغه مبه ره كه دا هاتوو، له سيفه ته كاني خوا و سيفه ته كاني پيغه مبه ره كاني و پروزي

دوایی و پنهانی رابردوو داهاتوو، وه پروابوون به سرجهم حوکه شرعی و فرمانه کان، وه بریاره کانی پاداشتو جگه له وانهش.

﴿وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ إِلَّا بِإِذْنِهِمْ﴾ تا کۆتایی نایه ته که، پروا بوون به هموو کتیبه دابه زینراوه کان بۆ سر سرجهم پیغه مبه ران ده گرتیه وه، وه پروابوون به سرجهم پیغه مبه ران به گشتیش، وه به تایبته ئه وانهی له دهقه که دا ناویان هاتوو، له بهر هینانیا ن به شرعیه ته مه زنه کان، جا پئویست له پروابوون به پیغه مبه ران و کتیبه کان، ئه وه یه پروای پیمان هه بیته به گشتی، پاشان ئه وه ی ده زانی ده براره یان به وردی و تفصیلی پئویسته پروایان پی بهینی.

وه خوا ﴿لَا تُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ﴾ واته: (جیاوازی له نیوان هیچ یه کیک له پیغه مبه ران ناکه ی ن) واته: به لکو پروا به هه موویان ده هینن، ئه مه تایبه تمه ندی مسولمانانه، که پی جیا ده بنه وه له هه موو ئه وانه ی بانگه شه ی ئه وه ده که ن له سر ناین. جا جووله که و گاوارو خاچه رسته کان و غهیری وانیش ئه گه ر وا بزانی ئه وان پروایان به سرجهم پیغه مبه ران و کتیبه کان هیناوه - ییگومان ئه وان بی پروایی ده که ن به جگه له ئه وه، جیاوازی ده خه نه نیوان پیغه مبه ران و کتیبه کانه وه، پروایان به هه ندیکی هه یه، وه بی پروان به هه ندیکی دیکه ی، به درۆ دانانه که یان به راست دانانیا ن ده خاته درۆ وه، به راستی ئه و پیغه مبه ره ی که پیمان وابوو پروایان پی هیناوه، تیکرای پیغه مبه رانی به راست داناوه به تایبه تیش موحه مه د ﴿﴾ جا ئه گه ر ئه وان موحه مه د به درۆ دابین، ئه وه به راستی پیغه مبه ره کانیا ن به درۆ داناوه له وه ی هه والی پینانداوه، ئه و کاته ده بیته بی پروایی به پیغه مبه ره که یان.

که ده فه رموی: ﴿وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ﴾ (واته: به وه ی که دراوه به هه موو پیغه مبه ران له لایه ن په روه رد گاریانه وه) به لگه یه له سه ر ئه وه ی به خششی ناین: بریتیه له به خششی راسته قینه که گریدراوه به خوشبه ختی دنیاو دوارپۆژ. فه رمانی پینه کردوین به وه ی دراوه به پیغه مبه ران له مولکو مال و نمونه ی ئه وانه، به لکو فه رمانی پیکردوین برپوا بهینی به وه ی پیمان به خشراوه له کتیبه کان و شرعیه ته کان، وه ئه وه یشی تیدایه که پیغه مبه ران راگه یه نه ری په یامی خوی مه زنی، وه نیوه ندن له نیوان خواو دروستکراوه کانیدا له گه یاندنی په یامه کانیا ن، هیچ شتیکیان له و کاروباره دا به ده ست نیه.

له فه رموده ی خوا: ﴿مِنْ رَبِّهِمْ﴾ ناماژه هه یه بۆ ئه وه که له ته وابه تی په روه رد گاریتی خوا بۆ بهنده کانی، ئه وه یه که کتیبه کانی به سه ریاندا داده به زینسی، وه په وانه کراوانی بۆ

ره وانه كردوون، پهروه ردگار تى خوا ﷺ و ناخوازى هر به هوهه ته وازيان ليهينى و فراموشيان بكات.

جا نه وهى به پيغه مبه ران دراوه، بينگومان نه وه له لايه ن پهروه ردگار يانه وه يه، جياوازى تيدا به له نيوان پيغه مبه ران و نه وهى بانگه شهى پيغه مبه رايه تى ده كات، ته نها به زانينى نه وه بانگه شهى بو ده كه ن جياوازى ده كر يت له نيوان ياندا، جا پيغه مبه ران بانگه واز ناكه ن ته نها بو خير نه بى، هيچ شتيكيش قه ده غه ناكه ن ته نها شهرو خراپه نه بى، هر به كه ي له وان، نه وهى ديكه به راست داده ني ت و شايه تى راستى بو شه دات، به بى پيچه وان ه و دژايه تى، چونكه له لايه ن پهروه ردگار يانه وه يه ﴿وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلافاً كَثِيراً﴾ (النساء: ۸۲) واته: نه گه ر له لاي جگه له خوا وه بوو با، نه وه جياوازيه كى زوريان تيدا ده بينى).

نمه به پيچه وان هى نه وه كه سهى بانگه شهى پيغه مبه رايه تى ده كات، بينگومان ده بى له هه وال و فرمان و قه ده غه كراوه كان ياندا دژ به به كه هه بى، ههروه كو چون نه وه ده زانرى له تا قير كړنه وهى حالى هه موويان، وه نه وه يشى كه بانگه شهى بو ده كه ن. كاتيك كه خوا ﷺ روونى كړه وه هه موو نه وان هى برواى پيده هينى به گشتى و تايه تى، وه قه كړدنيش بينيازى ناكات له كړه وه، خوا ﷺ فرموويه تى: ﴿وَمَنْ لَهُ مُسْلِمُونَ﴾ واته: تيمه ملكه چى مه زنى نه وين، گوپرايه لى ده كه ين به به ندايه تى بو كړدى، به وهى له ناخماندايه و به وه يشى ناشكراى ده كه ين، به دل سو زيه وه به ندايه تى بو نه نجام ده ده ين، به به لگه ي پشخستى كارتيكراو (معمول) كه برتبه له: ﴿لَهُ﴾ به سه ر كار كه ر (العامل) كه برتبه له: ﴿مُسْلِمُونَ﴾

بينگومان هم نايه ته پيروزه چنده كورت و پوخته، هر سى جوړه كه ي به كتاپه رستى ده گر تبه وه: به كتاپه رستى پهروه ردگار تى، به كتاپه رستى په رستراو تى، به كتاپه رستى له ناو و سيفه ته به رزه كان.

وه بروا بوون به سه رجه م پيغه مبه ران و كتبه كان ده گر تبه وه، وه تايه ت كړدى به لگه له سه ر پله و پايه له دواى گشتاندى، وه له سه ر به راست دانان به دل و زمان و نه ندامانى جهسته، دل سو ز بوون بو خوا له وان هى باسكرا ن، وه له سه ر جياوازى له نيوان پيغه مبه ره راستگو كان و نه وه كه سانه ي كه به درو بانگه شهى پيغه مبه رايه تى ده كه ن، وه له سه ر فير كړدى خوا ﷺ بو به بنده كانى كه چون قه ده كه ن، وه به زيه ي خوا و چا كه ي به سه ر يانه وه

به و نازوو نيعمه ته ئاينانه ي كه په يوه سته به خو شېه ختي دونياو دواړو ژيان.
پاكو ويگه ردې بو ته و خوايه ي كتيه كې كردو ته پروونكه ره وه بو هم مو شتيك، وه
هيدايت و رحمت بو كه سائيك بروا به يني.

(۱۳۷): ﴿فَإِنْ آمَنُوا بِمِثْلِ مَا آمَنْتُمْ بِهِ فَقَدْ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ فِي شِقَاقٍ فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾ (۱۳۷)

﴿فَإِنْ آمَنُوا﴾ واته: نه گه راوه ن كتيه كان بروا يان هينا ﴿بِمِثْلِ مَا آمَنْتُمْ بِهِ﴾ (به)
وينه ي نه وه ي كه تيوه برواتان هيناوه) نه ي برواداران! له هم مو پيغه مبه ران و هم مو
كتيه پيروزه كان، نه وان ه ي په كم كه س چوه ناويانه وه، وه له پشترينيان: كو تايرينيان و
باشترينيان موحه ممد ﴿و قورئانه، وه ملكه ج بوونه بو خوا ي تاكو تنه ها، جياوازيان له
نيوان هيچ په كيك له پيغه مبه راني خوادا نه كردوه، ﴿اهْتَدَوْا﴾ (نه وه بيگومان هيدايت
دراون) بو ريگاي راست، كه گه يه نره بو به هشتائيكې پر له نازو نيعمه ت، واته: هيچ
ريگا چاره يه ك نيه له به رده م هيدايت دا تنه ها به م بروا هينا نه به ي، نه ك وه كو نه وان به
قسه ي خويان دا يان نابوو، كه ده يانوت: ﴿كُونُوا هُدًى أَوْ نَصْرًا يَهْتَدُوا﴾ (۱۳۵) ﴿البقرة،
(واته: بينه جووله كه، يان نه صراني، بيگومان ري نمايتان ده ييت). وايان ده زاني كه
هيدايت و ري نمايي تا يه ته به وه ي نه وان له سه ري ده رون، هيدايت (الهدى): بريته له
زانست به هق و كار كردن پي، وه دژو پيچه وانه كه ي گومرا بوونه له كرده وه دا پاش
زانست، نه ويش نه و دوو به ره كيه ي كه نه وان له سه ري بوون، كاتي كه پشتيان تيكر دو
به رويا وه ستانه وه، جا (المشاق): بريته له وه ي له لايه ك ييت، خواو پيغه مبه ره كه ي ﴿
له لايه كي ديكه بن، له (مشاقه) دوژ منايه تي و دژايه تي پيوست ده بي و دوژ منكا ريه كي
زورو ته واو، له پيوستكاريه كاني نه وه يه هم مو تو انا كاني ده خنه كار بو نازارداني
پيغه مبه ر ﴿له به ر نه وه يه خوا په يمان ي داوه به پيغه مبه ره كه ي ﴿له ده ستي چه په لي
نه وان بياريزي، چونكه بيسه ري هم مو ده نكه كانه به جياوازي هم مو زمانه كان و جوړاو
جوړي هم مو داوا كاريه كان، ناگاداره به وه ي له پشيانه وه يه، وه نه وه ي له پشتيانه وه يه،
به ناديارو ناشكرا كانه وه، به رواله ت و په نهان، جا مادام وايه، خوات به سه له پاراستني
شه روو خراپه ي نه وان.

بيگومان خوا به لينه كه ي هينا يه جي بو پيغه مبه ره كه ي ﴿و ده سه لاتي دا به سه رياندا، هه تا
هه نديكي لي كوشتن و هه نديكي لي كردنه كويله و كه نيزه ك، وه هه نديكي ده رپه ران دن، وه

ترسي خسته ناو دليانه وهه و راوي نان، موعجيزه ي تيدايه له موعجيزه كاني قوربان، نه ويش هه والدانه به شتيك پيش رووداني، جا روويدا وه ك نه وه ي هه والي پي درابوو.

(۱۳۸): ﴿صَبَّغَهُ اللَّهُ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنْ اللَّهِ صَبْغَةً وَنَحْنُ لَهُ عَبِيدُونَ﴾ (۱۳۸):
 ﴿صَبَّغَهُ اللَّهُ﴾ واته: په يوه ستي رهنگي خوا ﷺ بن نه ويش تاينه كه يه تي، وه پي هه ستنو به چا كترين شيوه نه نجامي بدن، به هه موو كرده وه ناشكراو په نهانه كان، وه هه موو بيروباوه ره كان له هه موو كاته كاندا، هه تا بيته رهنگو بو يوه سيفه تي له سيفه ته كاتنان، جا نه گهر بيته سيفه تيك له سيفه ته كاتنان، نه وه پيوست ده كات كه ئيوه ملكه چي فرمانه كاني بن به ويست و ثاره زوو خوشويستنه وه، دينداريي ده بيته سروشت بوتان هه روه كو چون رهنگ له جيلو بهر گدا ده بيته سيفه تي، نجا خوشبه ختي دنياو دواروژ به ده ست ده هين، له بهر نه وه تاين مروف هانده دات بو ره وشتي مه زنو كرده وه ي جوانو شاكاره مه زنه كان، له بهر نه مه فرموويه تي: ﴿وَمَنْ أَحْسَنُ مِنْ اللَّهِ صَبْغَةً﴾ (واته: كي باشتره له خوا ﷺ له رهنگ رشتندا)، بيگومان هيچ كه س باشتر نيه له رهنگ رشتني نه ودا.

نه گهر ويستت نمونه يه ك بزانيت بو نه وه ي جياوازي نيوان رهنگو بو يه ي خوايي و رهنگو بو يه ي غه يري خوايت بو ده ريكه وي، شته كه به دژو پيچه وانه كه ي بيوه، جا ده بيني كه سيك كه پروايه كي راست و دروستي هينايي به په روه رد گاره كه ي، وه شوينه واري دل كه چي و ملكه چي و ملداني نه ندامه كاني له گه ل بيت، به رده وام هه ول ده دات رازاوه يي به هه موو سيفه تيك چاك و كارو كرده وه ي جوانو ره وشت و هه لس و كه وتي ته واو، وه خوي دوور بگري له هه ر وه سف يكي ناشيرين و ناته واوو سه رزه نشت كراو، وه سف كرايي: به راستگويي له گوفتارو كرداريدا، وه نارامگرتنو له سه رخويي و داوينپاكي و نازايه تي و چاكه كاريي به گوفتارو كردار، وه خوشه ويستي و ملكه چ بوون بو خواو ترسان لي و نوميده بوون پي، دل سوژ بي بو خواو چاكه كار بي له گه ل به نده كانيدا، نه مه قياس بكه به به نده يه ك بي پروايي به په روه رد گاري بكات و لسي رابكات، وه روو بكاته غه يري خواو، به سيفه ته ناشرينه كان وه سف بكريت: له كوفرو هاوبه ش دانان و دروو خيانه ت و فيل و ته له كه و پيسي و خراپه كاريي به رانه ر به خه لكي، له گوفتارو كرداريدا، دل سوژي نه بي بو په رستراوو چاكه خواز نه بي له گه ل به نده كانيدا، بيگومان نه و كات جياوازيه كي مه زنت بو دهرده كه وي له نيوانياندا، وه بو ت روون ده بيته وه كه هيچ رهنگي ك چا كتر نيه له وه ي خوا

په ننگی کړدبې به په ننگی خوږی، نه مه شه وهش ده گړته وه هېچ په ننگ و بویه ک ناشیرینتر
 نیه له و که سهی که خوږی به غه یری نایینی خوا په ننگ کړدوه.

﴿وَمَنْ لَّهُ عَمَلٌ نَّحْسٌ﴾ (واته: ټیمه په رستش ته نھا بؤ شه و ده که ین) روونکر دنه وه به بؤ
 شه په ننگه، شه ویش هه ستانه به م دوو بنچینه یه: دلسوژی و شوینکه وتن، چونکه (عیاده ت):
 ناویکی گشنگیره بؤ هه موو شه وانیه خوا خوږی ده وئ و پنی پازیه، له کړده وه و قسه
 ناشکراو په نھانه کاند، وه به و شیوه به نابی تا خوا نه یکات به شه ریمعت له سر زمانی
 پیغه مېره که ی، دلسوژی (إخلاص): شه ویه که به نده ته نھا مېه به ستی خوی تا کو ته نھا
 بی له و کړده وانده، جا پیشختنی کارتیکراو (معمول) پینگه ده دات به کورته له نھان
 (حصر).

وه فېرمو ویه تی: ﴿وَمَنْ لَّهُ عَمَلٌ نَّحْسٌ﴾ وه سفی کړدوون به (اسم فاعل) که به لگه یه
 له سر چه سپاندنو جیگیر کړدن، تا به لگه بی له سر وه سف کړدیان به وه، وه بیته
 په ننگ و بویه به کی په یوه ستکراو بویان.

(۱۳۹): ﴿قُلْ أَتُحَاجُّونَنَا فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ وَلِنَا أَعْمَلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمْ وَمَنْ لَّهُ
 مَخْلُصُونَ﴾

(المحاجة): بریته له ده مه ده می و گفتو گو له نیوان دوو که س یان زیاتر، په یوه سته
 به و بابه تانه ی که مایه ی خیلاف و جیاوازی، تا هریه ک له دژه کان ده یه ویت قسه ی
 خوږی سه ربخات و قسه ی دژه که ی پووجه ل بکاته وه، هه ریه ک له وانه کوښش ده کات
 بؤ بیانوو برینی که سی به رانه ر، شه و ی پیوسته له سه ری و لئی داوا ده کړئ، شه ویه که
 مشت و مړه که به چاکترین شیوه شه نجامی بدات، به نزدیکترین پینگا که سی گومرا به ینی بؤ
 لای هه ق و راستی، وه بیانوی ټینکارو که له ره ق بیرئ و بیته به لگه و حوجه به سه ری وه،
 هه ق و راستی روون بکاته وه و باتل و پوچیش ناشکرا بکات، شه گه ر له م باز نه یه ده رچوو
 شه وه ده بیته پرېه ویک بؤ چه قه چه ق و ده مه ده می کړدنئ که هېچ سووودیکي تیدا نیه،
 خراپه و شه ر به دوا ی خویدا ده ینی، جا خاوه ن کتیه کان پیان و ابو و شه وان له پیشترن
 به خوی گه وره له مسولمانان، شه وهش ته نھا بانگه شه یه که پیوستی به به لگه و سه لماندن
 هه یه .

جا شه گه ر په روه ردگاری هه مووتان یه ک بی، جگه له خوا هېچ په روه ردگاریکی
 دیکه تان نه بی، هه ریه کیک له ټیمو له ټیوه کارو کړده وه ی خوږی هیه، که واته ټیمو

تیوه یه کسانین بهوه، ئه مه ئه وه پیویست ناکات که یه کیک له و دوو گرووپو کۆمه له له پیشتر بی له لای خوا ﷻ له وی دیکه، چونکه جیاوازی کردن له گه هاوبهش بوون له شتیک به بی جیاوازیه کی کاریگر داوایه کی پووچه له، وه جیاوازی کردنه نیوان له یه کچوودا، وه لووت به رزیه کی ناشکرایه، به لکو تنها فه زل و چاکه به دلسوز بوونی کرداره چاکه کانه بو خوی تاکو تنها، ئه مه حاله تهش وه سفه بو برواداران، که واته: ده رده که ویت برواداران له پیشترن بو خوا ﷻ له غهیری خویان، چونکه دلسوزی ریگایه که بو رزگاریبون، ئا ئه مه ئه جیاوازیه له نیوان دۆسته کانی خواو دۆسته کانی شهیتان، به وه سفه راسته قینه کان که خاوهن عه قله کان ته سلیمی ده بن، به ربه ره کانی ناکات مه گر که سیکی لووت به رزی نه فام نه بی، جا له م ده قه دا ری پیشانده ریکی ورد هه یه بو ریگای مشتو مپر کردن، به راستی کاره کان بو نیاد نزاون له سه ر کۆکردنه وه ی نیوان دوو له یه ک چوو، وه جیاوازی له نیوان دوو دژیه کدا.

(۱۴۰): ﴿أَمْ نَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى قُلْ أَنتُمْ أَعْلَمُ أَمْ اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةَ عِنْدَهُ مِنْ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾

(واته: یا خود تیوه ئه لێن: ئیبراهیم و ئیسماعیل و ئیسحاق و یه عقووب کوره کانی یه عقووب، جوله که بوون یان گاور). ئه مه بانگه شه یه کی دیکه ی ئه وان، مشتو مپرو ده مه ده میکی دیکه یه ده رباره ی ره وانه کراوانی خوا، پیان وابوو ئه وان له پیشترن له مسولمانان به یغه مبه رانه ی باس کران. خوا به ربه رچی دانه وه وه فره مووی: ﴿أَنتُمْ أَعْلَمُ أَمْ اللَّهُ﴾ (واته: ئایا تیوه زاناترن، یان خوا؟) خوا ده فره مووی: ﴿مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾ (۱۷) آل عمران، (واته: ئیبراهیم نه جووله که بوو و نه گاور بوو، به لکو راست ره ویکی مسولمان بوو، وه له هاوبهش دانهران نه بوو)، که چی ئه وان ده لێن: به لکو جووله که بوو یان گاور.

جا یان راستگۆو زانان، یان خوی گه و ره زانایه به وه، یه کیک له و دوانه حه تمیه و ده بی بی، وینه ی وه لآمه که نادیارو شاراو هیه، له هه مان کاتدا له ئه وه پری روونی و ناشکرای دایه، ته ناته له بهر روونی پیویست نه بووه بوتری: (بل الله أعلم وهو أصدق) (واته: به لکو خوا زاناتره و راستگۆتره)، وه نمونه ی ئه وهش، چونکه به لای هه موو که سیکه وه روونه، وه کو چون ئه گر بوتری: شه و پونا کتره یان روژ؟ وه ناگر گه رمتره، یان ناو؟

وہ ہاویہش دانان چاکترہ، یان یہ کتابہرستی؟ وہ نمونہ ہی ئەوانەش.

ئەوہی کہ مییک عقل و ژیری هەبێ ئا ئەمە دەیزانی، تەنانەت ئەوان بە خودی خۆیان ئەوہ دەزانن، دەزانن ییگومان ئیبراھیم و جگە لەویش لە پیغەمبەران ہەرگیز جولە کہو گاور نەبوون، ئەوان ئەم زانست و شایەتیەیان شار دەوہ، بۆیە ستەمیان مەزنترین ستەم بوو. لەبەر ئەمە خوا فەرموویەتی: ﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةً عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ﴾ (واتە: کئی لەو کہ سە ستەمکارتەرە کہ شایەتیە کئی لە خوا وەرگرتی و بیشاریتەوہ)، ئەمە شایەتیە لە لای ئەوان، ئەسپەردە ی خوایە، نە ک هی خەلک، پیویست بوو گرنگیان بەدایە بە بەجیھانی و پئی هەستابان، بەلام ئەوان شار دیانەوہ و پیچەوانە کہ یان دەر خست: شار دنەوہی هەق و دەر نە پرینی هەق، وە دەر خستنی نارەوایی و بانگەواز کردنیان بۆی پیکەوہ کو کردنەوہ، ئایا ئەمە مەزنترین ستەم نیە؟ بەلئی، سویند بە خوا ئەمە مەزنترین ستەمە، لە داھاتوویە کئی نزیکدا خوا سزایان دەدات بە توندترین شیوہ.

بۆیە خوا فەرموویەتی: ﴿وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾ بەلکو خوا کارو کردەوہ کانیانی ہەژمار کردوہ و پاداشتە کہیشی بۆ ہەلگرتوون، خراپترین سزا سزای ئەوانە، وە خراپترین شوین ناگری دۆزەخە بۆ ستەمکاران، ئەمە ریگای قورئانە لە باسکردنی زانست و توانادا، لە دوا ی ئایەتە کان کہ ئەو کردەوانە ی لە خو گرتووە کہ لەسەری پاداشت دەدرینەوہ.

ئەوہ سوودی بەلین و ہەرپەشە دەبەخشی، وە ہاندان و ترساندن لئی، ہەر وہا سوودی باسکردنی ناوہ جوانە کان لە پاش ہاتنی بریارو حوکمە کان، ییگومان فەرمانی ئاینی و پاداشتی شوینە واریکە لە شوینەوارە کانی ناوہ جوانە کانی پەر وەرد گار، وە پیویستکەر ییکە لە پیویستکەرە کانی، ناوہ جوانە کانییش داخوازی کارن بۆ ئەوہ. پاشان خوا فەرموویەتی:

(۱۴۱): ﴿تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

پیشتر تەفسیرە کہ ی باسکرا، (بەلام) دووبارە ی کردۆتەوہ، لەبەر پچراندنی پە یوہندی بە دروستکراوہ کانەوہ، ئەوہی پستی پی دەبەستری ئەوہ یە کہ مروف وەسفی پیکراوہ، نە ک کردەوہی پیشین و باوک و باپیرانی، سوودی راستەقینە بە کردەوہ کانە، نە ک بەوہی دەدریتە پال باوک و باپیران.

(۱۴۲): ﴿سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ

مَا وَلَّيْنَاهُمْ عَنْ قِبَلِهِمُ الَّذِينَ كَانُوا عَلَيْهَا قُلْ لِلَّهِ
الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ
مُسْتَقِيمٍ ﴿۱۴۲﴾

﴿سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ﴾ واته:

بيگومان نايه تي به ڪم موعجزه و
دلدا نه وهو دل نارام ڪرڻي پرواداراني تي دايه،
وه پڻ پيگرتن و وه لامه ڪهي له سي
پوهه ويه، سيفه تي بيانو گرو پڻ پيگر، وه
سيفه تي ملڪه جي و خو به ده سه ته وه داني بو
بريارو حو ڪمي خواو نايينه ڪهي.

خوا ﴿﴾ هه واليد اوه نهو پڻ ده گري له
پرو بيانو وي نهو گيل و گه وانه له خه لڪي،
نهو وانه ي ڪه به رڙه وهندي خو بيان نازانن،

• سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلَّيْنَاهُمْ عَنْ قِبَلِهِمُ الَّذِينَ كَانُوا
عَلَيْهَا قُلْ لِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ
مُسْتَقِيمٍ ﴿۱۴۲﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ أُمَّةٍ وَسَطًا لِتَكُونُوا
شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَمَا كُنَّا الرَّسُولَ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا
جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِتَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعَ الرَّسُولَ
مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلٰى عَقْبَيْهِ وَفِي سَكَنَاتِكَ لِكِبْرَةِ الْاَعْلَى الَّذِينَ
هَدَىٰ اٰلِهَهُ وَمَا سَاكَنَ اَللّٰهُ لِيُصِيبَ اِيْمَانَكُمْ اِنَّ اَللّٰهَ
بِالنَّاسِ لَرُءٍ وَفِي رَحْمَةٍ ﴿۱۴۳﴾ قَدْ تَرَىٰ تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ
فَلْيَرْوِ لَكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا اَوَّلُ وَجْهِكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ
الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوْا وُجُوْهُكُمْ شَطْرَ الْمَسْجِدِ
الَّذِيْنَ اُوْتُوا السُّكْنَةَ لِيَعْلَمُوْا اَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّهِمْ وَمَا اَللّٰهُ
بِعَنِيلٍ عَمَّا يُصَلُّوْنَ ﴿۱۴۴﴾ وَلَئِنْ اَنْتَ اِلَّا نَفْسٌ اَوْفُوْا السُّكْنَةَ
بِكَلْبٍ ؕ اَيُّ مَاتِمْ اَوْ قَتَلْتُمْ وَمَا اَنْتَ بِتَارِعٍ فَيَلْتَمُهُمْ
وَمَا يَعْضُهُمْ اِيْتَابُ قِبْلَةً يَخْتَفُونَ وَلَئِنْ اَنْتَ اِلَّا نَفْسٌ اَوْفُوْا هُمْ
بِهَدْيٍ مَّاجِدٍ لَّكَ مِنَ الْاٰيَاتِ اِنَّكَ اِلَّا نَفْسٌ اَوْفُوْا هُمْ

به لڪو به فيرو ي ده ده ن و ده فيرو شن به خراپ ترين نرخ، نهو وانه جووله ڪهو و به پهرسته ڪانن،
نهو وانه ش ڪه به وان ده چن له بيانو گران به بريارو حو ڪم و ياسا ڪاڻي خوا، وه نهو هه ڪه
مسولمانان فرمان پيگراو بوون، به پرو ڪرڻه (بيت المقدس) نهو ماوهي ڪه له مه ڪه
نيشته جي ده بن، له پاشان دواي ڪوچ ڪرڻيان بو مه دينه نزيڪه ي سالو نيويڪ، خوا له و
برياره يدا ڪه ناماڙه به هه نديڪي ده ڪات، دانايي و ڪار له جيئي خوا نهوهي خواست ڪه
فرمانيان پي بڪات رووبڪه نه ڪه عبه، هه والي پياند اوه ڪه هه ده پي به گه وچ و گيله ڪان
بلي له خه لڪي: ﴿مَا وَلَّيْنَاهُمْ عَنْ قِبَلِهِمُ الَّذِينَ كَانُوا عَلَيْهَا﴾ ڪه پرو ڪرڻه (بيت المقدس) بووه،
واته: چ واي لي ڪرڻ روو له (بيت المقدس) وه ربيگيرن؟ لهو بيانو گرتنه ي ڪه له سه
بريارو ياساو فه زلو چاڪهي خوا گرتيان، خوا هه والي نهو بيانو گرتنه و پرو داوهي
پيدان، بو ي به ديار خستن، نهو بيانو گرتنه ته نها له وانه پرو ده دات ڪه وه سفڪراون به
گيلي و گه و جي و ڪم عه قلي، بايه خيان پي مه ده ن، بيگومان سه رچاوهي نهو قسه يه
زانرا، ژير بايه خ به بيانو گرتني گيل و گه وچ نادات، ميشڪ و بير ي خو ي بو ته رخان
ناڪات، نايه ته ڪه به لگه يه له سه نهوهي هيج ڪس بيانو ناگريست له بريارو حو ڪمي

خوای (داد گەر)، مه گەر كهسى گئيل و نه فام و كه لله ره ق نه بئى، به لام ژيرى سهر راستى برودار، برياره كاني خواو حوكمه كاني پهروه رد گارى به ملكه چى و خو به دهسته وه دانه وه وه ده گرى، وه ك خوا ﷺ فەر موويه تى: ﴿وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُمُؤِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ﴾ (۳۱) ﴿الأحزاب﴾ (واته: بو هيچ برودار يكي نير يان مئى نيه، نه گەر خواو پيغه مبه ره كهسى فەرمان نيكيان كرد، له فەرمانه كانيان سهر پشك بن)، ﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِي مَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ﴾ (۶۵) ﴿النساء﴾ (واته: نهى موحه مهده ﷺ سوئند به پهروه رد گارت برويان نه هيناوه و نيه تاكو تو نه كه نه ناو بزيوان و حه كه م له وهى كه كيشه يه ك پرووده دات له نيوانيان)، ههروه ها ده فەر موئى: ﴿إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ أَنْ يَقُولُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا﴾ (۵۱) ﴿النور﴾ (واته: ييگومان (نه وه) ته نيا قسهى برودارانه، نه گەر بانگ كر ايان بو لاي خواو پيغه مبه ره كهسى تاكو بريار بدن له نيوانيان بلين: گوييست بووين و گويرايه ل و جئى به جئى كارين بو فەرمان و برياره كه).

ييگومان له فەر موودهى خوا (وشهى) (السفهاء) بئى نيازت ده كات له وهى ره دى قسه كانيان بدرسته وه و باه خيان پئى بدرئى، له گهل نه وهش خوا ﷺ نه و گومانهى واز لئى نه هيناوه تاكو لايداو وه ناشكر اى كردوه، نه وهى ده كه ويته سهر هه نديك له دلّه كان له بيانو و گرتن، خوا ﷺ فەر موويه تى: ﴿قُلْ وَهَلْ لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِلَهَةٌ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ﴾ (۱۶) ﴿الاحزاب﴾ (واته: نه گەر خوره لآت و خور شاوا مولكى خوا بئى و هيچ لايه كيش نيه له مولكى خوا ده ربيجئى، له گهل نه وه شدا رينمايى نه وهى بيه ويته ده يكات بو رينگه ي راست، له رينماييدا هيدا يه تى ئيه وهش ده دات بو شه و پروو گه يه كه ريبازى باو كتان ئيبراهيمه، جا له بهر چ شتيكه بيانو و گر بيانو ده گريته به پروو كردنه پروو گه كه تان، كه له ژير ده سه لآت و خواه نداريتى خوادايه؟ خو پرووتان نه كردو ته لايه ك، كه مولكى نه و نيه تى؟ نه مه شه وه پيويست ده كات ملكه چى فەرمانى نه و بن، چونكه شه وه له به خشش و رينمايى و چا كهى خوايه به سه رتانه وه، كه رينويى كردن بو شه وه، جا شه وهى بيانو ده گرى له ئيه، بيانو له به خششى خوا ده گرى و ئيره بيتان پئى ده بات.

وه كاتيك كه خوا ده فەر موئى: ﴿يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾ (۱) ﴿البقرة﴾ (واته: ره ها ده بردريته سهر به ستراوه به نندار (مطلق)، ييگومان رينمايى و گومرايى هه ردوو كيان هو كاربان هه يه، كار له جيئى و دانايى خواو دادوهرى خوا پيويستيان ده كات و ده يانه ينيته كايه وه، له يه ك

جی زیاتر له په رتوو که که یی نه و پرینمایي بو ده سته بهر ده بیست، بیگومان وه ک خوا ﷺ
 فرمویه تی: ﴿يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ﴾ (المائدة) ۱۶
 (واته: خوا پرینوی نیی نه و که سه ده کات به قورن ان شوین ره زامه ندی خوا بکه ویت و پرینگی
 نیسلام و ناشتی گرتیته بهر).

له و نایه ته ی باسی هوکاری پیوستی کردوه بو هیدایه ت دانی نه م نوممه ته به په هایي له
 هه موو جوړه کانی هیدایه ت، باسی منه ت و به خششی خوی کرد به سه ریانه وه، فرمویه تی:
 (۱۴۳): ﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ
 عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعُ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ
 عَلَى عَقْبَيْهِ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّكُمْ إِنَّا اللَّهُ
 بِالنَّاسِ لَرُؤُوفٌ رَحِيمٌ﴾ (۱۱۲)

﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا﴾ (واته: نه وانه ی هیلی ناوه پراستیان گرتوه هه لبریز دراوان،
 جگه له ناوه ندو ناوه پراست ده ورو به ری له مه ترسی دایه. جا خوا نه و نوممه ته ی له
 هه موو کاروباره کانی نایین ناوه ند کردوه، ناوه ندن له پیغه مبه ران، له نیوان نه وانه ی
 زیده رویمان تیدا کردوه، وه کو گاوره کان، وه له نیوان نه وانه ی بی پرینزو ره ق بوون
 له گه لیاندا وه ک جووله که کان، به وه ی که نوممه تی موحه ممه د ﷺ بروایان به هه موویان
 هیناوه، به و شیوازه ی که لیان ده وه شیته وه، (نه و نوممه ته) ناوه ندیشه له یاسا و شه ریعت،
 نه وه ک جووله که تووندو پیندا گرن نه وه ک گاوره کان که مه ترخه من، وه ده رباره ی پاک و
 خاوینی و خوار دنه وه کان، نه وه ک جووله که کان نه وانه ی نوپریان دروست نه بوو مه گه ر
 له په رستگا که و خه لوه تگا کانیاندا بووایه، ناو پیسیه کانیانی پاک نه ده کردنه وه، بیگومان
 پاک و خاوینیه کان قه ده غه کرا له سه ریان، وه نه وه ک گاوره کان نه وانه ی هیچ شتی ک
 به پیسی نازانن، هیچ شتی ک قه ده غه و چه رام ناکه ن، به لکو به ره وایان بینیوه و چه لالیان
 کردوه هه موو نه و گیاندارانه ی به سه ر زه ویدا پریده کهن.

به لکو پاک و خاوینی (نوممه تی موحه ممه د ﷺ) ته و او ترین پاک و خاوینیه، خوا له خو شی و
 خاوینه کانی و خوار دو خوار دنه وه و پوشاک و جل و بهر گو و هاوسه رگیری بویمان چه لال
 کردوه، وه پیسیه کانی له سه ر چه رام کردوون، بو نه و نوممه ته له دین و نایندا ته و او ترینن،
 وه له په وشت و هه لس و که و تدا شکو دار ترینن، له کرده وه شدا چاک ترینن، خوا له زانست و
 حکمه ت و داد په روه ری و چاکه ی پی به خشیون، که به هیچ یه کی ک له نوممه ته کانی

پيشینی نه به خشيوه، بهو شیوه بوون به ﴿أُمَّةً وَسَطًا﴾ ته واون تاكو بينه ﴿شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ﴾ (گه واهيدهر به سهر خه لکی سهر زه وی) به هوی دادپهروه ریسی و بریار دانیان به داد گهری، بریار ده دن به سهر تیکر ای خاوهن ناینه کان، به لام جگه خویمان بریار نادری به سهر یاندا، جا شه وهی نهو ئومه ته شایه تی بو بدات به وهر گرتن نهوه وهر گیراوه و قبول کراوه، وه شه وهی شایه تی بو بدات به ره تکر دنه وه شه وه رهت کراوه ته وه و قبول نه کراوه. نه گهر و ترا: چون بریار و حو کمیان له سهر جگه له خویمان وه رده گیریت، له کاتیکدا ههریه ک له وانهی که دزی به کتر ده جولینه وه و تهی به کتر قبول ناکه ن؟ و تراوه: به لکو ته نها قسهی به کیک له به رانبهرو دژه کان له بهر تومت بوون وه رنا گیریت، به لام نه گهر تومت نه بوو یان نه ماو ره تکرایه وه، دادپهروه ریش ده سته بهر بوو، وه ک چون لهم ئومه ته دا هه یه، ته نها مه به ست بریار دانه به دادپهروه ریسی و ره وایه تی، مه رجی شه وهش هه بوونی زانیاریسی و دادپهروه ریسه، نهو دو وانهش لهو ئومه ته دا بوونیا هه یه بویه و ته کانیا ن وه رده گیریت، نه گهر که سیک گومانی هه بی له فه زل و چاکه و پله و پایه ی ئومه تی (موحه مه د ﴿﴾ داوای پشتگیری و (تزکیه) بکات بوی، شه وه ته و او ترینی به دیهینراوه کان پیغه مبه ره که یانه (موحه مه د ﴿﴾ له بهر نه وه یه، خوا ﴿﴾ فه رمو یه تی: ﴿وَيَكُونَنَّ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا﴾ (واته: پیغه مبه ریش به سه رتانه وه نه ی ئومه تی موحه مه د ﴿﴾ شایه دو گه واهسی ده ره).

له شایه تی دانسی نه م ئومه ته ی بوسه ر بیجگه له خویمان، نه وه یه کاتیک که روژی دوا یی دی و خوا پرسیار له پیغه مبه ران ده کات ده ربارهی راگه یان دنی په یامه که یان، وه نهو ئومه ته به درو کارانه که نکولی په یامی پیغه مبه رانیان کرد، پیغه مبه ران شه و ئومه ته ده که ن به شاهیدو به لگه به سه ریانه وه.

وه نه م نایه ته به لگه یه له سه ر شه وهی، که یه کده نگه نه م ئومه ته به لگه یه کی راسته قینه و براوه یه، که شه وان پاریزراو و مه عصومن له هه له، له بهر به ره هایسی فه رموده ی خوا: ﴿وَسَطًا﴾ چونکه نه گهر بگونجی له سه ر هه له ریکبکه ون، شه وه نه ده بوونه ئومه تیکی نیه نند، مه گهر له هه ندیک کاروبار نه بیته، چونکه خوا ده فه رموی: ﴿لِنُكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ﴾ شه مهش شه وه ده خوازی که شه وان نه گهر شایه دی بده ن له سه ر بریارو حو کمیک که خوا حه لالی کردبی، یان حه رامی کردبی، یان پیوستی کردبی، شه وه نهو ئومه ته پاریزراوه لیسی، شه و نایه ته به مه رج گرتنی دادپهروه ری تیدایه له بریار دان، به

همان شیوه شایه تی و فتوا دانیش.

خوایسته ده فهرموی: ﴿وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا﴾ بریتیه له روو کردنه (بیت المقدس) یه که مجار، ﴿إِلَّا لِنَعْلَمَ﴾ واته: زانستیکه په یوه سته به توله و پاداشت، نه گینا خوئی به رزو زانایه به هموو کارویشه کان پیش بوونیان، به لام هم نام زانسته (پیش بوون و وجودیان) پاداشت و توله ی پیوه په یوه سته نه کراوه، له بهر ته اوای داد په روه ری و بیان برینی به نده کانی، به لکو نه و کاته ی کارو کرده وه کان هه بوون نه وه پاداشت و توله ی له سه ده که ویت، واته: نه و روو گه مان شه رعانندو داماننا تا بزاینو و تاقیان بکه یه وه (له مهیدانی ژیانی دنیا)، ﴿مَنْ يَتَّبِعُ الرَّسُولَ﴾ (واته: هر کهس په پیره وی پیغمبر ﷺ ده کات) و بروای پی دینی و له هر حالیک په پیره وی لی ده کات، چونکه نه و به نده ی فرمان پی کراوه مشور لی خورواوه، له بهر نه وه ش په رتوو که کانی پیشین هه والیان دابوو که روو ده کاته که عبه، که سی به ویزدان نه وه ی مه به سته هقه، نه مه به هوئی نه وه وه بروا و گوپرایه لی بو پیغمبر ﷺ زیاد ده بی.

به لام نه وه ی پاشگه زیتته وه و ﴿عَلَىٰ عَقِبَيْهِ﴾ پشت بکاته هق و شوین هه او هه وه س بکه ویت، نه وه کوفری به سه کوفریه که ی زیاد ده بی و سه رگه ردانی به سه رگه دانیه که ی و، به لگه ی ناره و دینیتته وه، که له سه رگومان بو نیات تراوه و هیچ راستیه کی بو نیه.

﴿وَإِنْ كَانَتْ﴾ واته: روو وه گیرانت له (بیت المقدس)، ﴿لَكَبِيرَةً﴾ واته: قورس و گرانه، ﴿إِلَّا عَلَىٰ الَّذِينَ هَدَىٰ اللَّهُ﴾ به مه نازو نیعمه تی خوایان به سه ر خوایانه وه زانی، شو کرانه بژیریان کردو دانیان نا به چاکه ی خوا که روو کردنه نه و ماله مه زنه یه (واته: که عبه)، که پله داریه که ی له سه ر تیکرای زه وی چونو مه به سته کردنیه تی، وه گیراویه تی به رو کنیک له رو کنه کانی نیسلام، وه لابه ری تاوان و گونا هه کانه، له بهر نه وه یه له سه ر نه وانه (هاوه لانی پیغمبر ﷺ و نوممه ته که ی) سوو کو و ناسان بوو، وه له سه ر جگه له وانیش قورس و گران بوو.

پاشان خوا ﷺ فهرموویه تی: ﴿وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضَيِّعَ إِيمَانَكُمْ﴾ واته: له خوا ناوه شیتته وه، به لکو نه وه له قه ده غه کراوه کانی خوایه و خوا قه ده غه ی کرده له سه ر خوئی، خوا هه والیداره که هر گیز نابی کرده وه ی برواداره کان به فیرو بدات.

له مه دا موژده یه کی مه زن هه یه بو نه و که سانه ی که خوا به خشش و منه تی کرده

به سه ريانه وه به نيسلام و نيمان، به وهی خوا بروا که يان ده پاريزی و به فيرۆی نادات، پاراستنی خواش دوو جوړه:

يه کم: پاراستن له به فيرۆ چوون و پوچهل بوونه وه به پاراستنی خوئی بویان، له هه موو تیکدرو لابه ریک، وه کم که ره وه له دهر دو به لاو دله راو کئی، وه هه واو هه وه س رپنگرو به ربه سته کان.

دووه م: پاراستنی بوئی له نه شو و نما کردنی گه شه پیدانی بویان، وه پشتگیری کردنی بوئو و کارو شتانهی بروایان پی زیاد ده بی و دلنیا یان پیی ته واوتر ده بی، هه روه ک سه رتا بوئوهی کرد به وهی رپنوینی کردن بو برواهینان، ئاواش بوئان ده پاريزی، نازو نيعمه ته کانی ته واو ده کات به نه شو و نما کردنی، وه نه شو و نما کردنی پاداشت و خه لاته که ی، وه پاراستنی له هه موو لیلیه ک، به لکو نه گه ر به لاو موصیبه ته کان هاتن و پروياندا، که مه به ست لیان به دیار که وتنی برواداری راستگویی به دروژن، شه وه برواداران سافو بی خلعت ده کات و راستگوییان دهرده خات، هه روه ک بلئی له وه وه ناگاداری و ریایي هه بی دهرباره ی شه وهی ده وتری، فه رمروده ی خوا: ﴿وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا اِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعَ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلٰى عَقْبَيْهِ﴾ ره نگه بیته هو کاریک، بو وازهینانی هه ندیک له برواداران له بروا که يان، شه و گومانه ی لاداو رته تی کرده وه، به فه رمروده ی خوئی: ﴿وَمَا كَانَ اللهُ لِيُضَيِّعَ اِيْمَانَكُمْ﴾، به نه ندازه کردنی شه و به لاو تاقیکردنه وه یه، يان جگه له وه ش.

ده چپته شه و چوار چپوه وه هه ر که سی له برواداران بمری پیش گوړینی روو گه، بیگومان خوا بروا که يان به فيرۆ نادات (واته: نوپژ کردنیان به ره و «بيت المقدس» به فيرۆ نادات)، له بهر شه وهی له کاتی خوئی گوړپرايه لی فه رمانه کانی خوا و پیغه مبه ره که ی بوون، وه گوړپرايه لی خوا چپه جی کردنی فه رمانه کانی ته ی له هه موو کاتیکدا به گوړره ی فه رمانه که. شه ده وه ده بیته به لگه بو (أهل السنة والجماعة) که کرده وهی چاکه ده چپته ناو بروا هینانه وه.

که ده فه رموی: ﴿إِنَّ اللهَ بِالنَّاسِ لَرءُوفٌ رَّحِيْمٌ﴾ واته: (خوا) زور به به زه یه له گه لیان و به زه یه که ی مه زنه، له به خشنده یی و به زه یی خوا بویان شه وه یه نازو نيعمه ته کانی بویان ته واو بکات، که سه رتا دایباراند به سه رياندا، وه تا جیای بکاته وه لیان شه وهی چوه ته ناو نيمانه وه به زمانی جگه له دلی، وه تاقیان بکاته وه نیمانان پیی زیاد بکات و په یان

پي پي بهر ز بيته وه، روويان پي بکاته پله دار ترين ماله کان (ي خوا) و شکو دار ترينيان (که که عبه يه).

(۱۴۴): ﴿قَدْ زَرَى تَقَلَّبَ وَجْهَكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ وَإِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ﴾

خوا به پيغه مبره که ي ده فمر موي: ﴿قَدْ زَرَى تَقَلَّبَ وَجْهَكَ فِي السَّمَاءِ﴾ واته: زوري چاو گي پرائي و روو و هر سوراني به هم موو لايه که وه، به پر ووشي و چاو هر واني له بهر دابه زيني وه حى که فمر ماني روو کرانه که عبه ي پي بکات، فمر موي: ﴿وَجْهَكَ﴾ نه ي فمر موي: (بصرک) واته: چاو کانت، له بهر زيده بايه خ پيدان، له بهر شه وه ي روو و هر گي پرائن هينه ري چاو و هر گي پرائنه، ﴿فَلَنُوَلِّيَنَّكَ﴾ واته: رووت پي ده که يته لاي خو مان له بهر پشت گيري ئيمه بو تو، ﴿قِبْلَةً تَرْضَاهَا﴾ واته: خوشت ده ويست، نه ویش بر يته له که عبه، له مه دا فزل و پله و پايه ي گه وره ي پيغه مبره به دهر ده که وي، ده بينري خوي بهر ز خي پرائي ده کات له رازي کردني شه، له پاشان راشکاوانه فمر ماني روو کردنه که عبه ي پيدا و فمر موي: ﴿فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ﴾ واته: رووت بکه لاي مزگه وتي حرام که عبه. وه (الوجه) روو: رووي پيشه وه يه له لاشه ي مرؤف، ﴿وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ﴾ واته: له وشکاني و ده ربا و له خو ره لات و خو رئاوا و سه رو خوار، ﴿فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ﴾ واته: لاي شه، رووي شه.

به مهرج گرتني روو کردنه که عبه ي تيدا يه بو هم موو نويزه فه رزو سونه ته کان، شه وه يه شه گه ر توانرا روو له خودي که عبه بکريت، شه گه رنا که عبه به سه رووي تي بکريت، به راستي و هر گي پرائي جهسته نويز به تال ده کاته وه، چونکه فمر مان به کارو شتيک قده غه کردنه له دزو پيچه وانه که ي. کاتي که خوا به له پيشتر باسي بيانو گران و ره خنه گراني کرد له سر شه وه، له خوا هن کتيبه کان و جگه له وانش، باسي وه لامه کانشياني کرد، ليره دا باسي شه وه ده کات که خوا هن کتيبه کان، زانا کانيان ده زانن تو شه ي موحه ممد به له سر ره وايه تبيت، له بهر شه وه له کتيبه کانياندا ده بينن، له بهر که لله ره قسي و سنوور به زيني وه ره خنه و بيانو و ده گرن، مادام شه وان هه له ي خويان ده زانن، بايه خيان پي مه ده و ليان بگه ري، چونکه مرؤف که ره خنه و بيانو وي لي ده گيري خه مي پي ده خوا و شه گه ر کاره که گوماناي بي، که چي ره نگه هق له لاي شه ویش ي.

به لآم نه گهر دلنیا بوو که ههق له گهل شهوه و رهخه گریش که لله رهقه، نارپه وایی قسه ی شهوی بو دهرده که وی، شهوه شایانی بایه خ پی دان نیه، به لکو چاوه پروان ده کسری رهخه گر توله ی دنیاو دواروژی لی بگریته وه، له بهر شهوه یه خوا ﷺ فهرموویه تی: ﴿ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴾ به لکو کرده وه کانیاں له سه ریاں دهنووسی و ده پیاریزی له سه ریشی سزیاں ده دات، هه ره شه ی بو رهخه گران تیدایه و، دلخوش کردن و دلدانه وه شسی بو بر واداران تیدایه. (۱۴۵): ﴿ وَلَئِن آتَيْتَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ بِكُلِّ آيَةٍ مَا تَبِعُوا قِيلَتَكَ وَمَا أَنْتَ بِتَابِعٍ قَوْلِهِمْ وَمَا بَعْضُهُمْ بِتَابِعٍ قَوْلِ بَعْضٍ وَلَئِن آتَبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّكَ إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴾

پیغه مبهری خوا ﷺ له ته واهه تی پیداگری له سه ر هیدایه ت دانسی خه لکی هه ر توانایه کی هه بوو له دل سوژی و ناموزگاری بوی سه ر ف ده کردن و دلخوش و نه رم بوو به هیدایه ت دانیان، غه مبار ده بوو نه گهر ملکه چی نه بوونایه ت بو فرمانه کانی خوا، جاله کافره کان هه بوو، یاخی ده بوون له فرمانی خوا و لووت به رزیاں ده کرد به سه ر په وانه کراوانی خوا به نه نقه ست و دوژمنایه تی وازیان له هیدایه ت ده هیئا له وانه ش: جووله که و گاوره کان، خاوه ن کتیه کانی پیشوو، شه وانه ی کافر بوون به موحه ممد ﷺ دلنیاش بوون که ههقه، نه ک له بهر نه زاین و نه فامیی، له بهر شهوه خوا ﷺ هه وایدا که تو شه ی موحه ممد ﷺ نه گهر ﴿ آتَيْتَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ بِكُلِّ آيَةٍ ﴾ واته: به هه ر به لگه یه ک و ته کانت پروون بکه یته وه، شهوه ی تو بانگه وازی بو ده که یه ت ده ربخات، ﴿ مَا تَبِعُوا قِيلَتَكَ ﴾ واته: شوینت ناکه ون و په پره ویت لی ناکه ن، چونکه شوینکه وتنی پرووگه، به لگه یه له سه ر شوینکه وتنی شه و (موحه ممد ﷺ)، چونکه باسه که باسی پرووگه یه، به لآم حال هه ر وایه (واته: له هه موو فرمان و په پره وی کردنه کان هه روایه، وه نه بی ته نیا له پروو کردنه پرووگه وه بی)، چونکه شه وان که لله رهقن، ره وایه تی و هه قیاں ناسیوه وازیشیاں لی هیئاوه، به لگه کان و نیشانه کان که ساینک سوودی لی وهرده گرن که خوازیاری ههق بن و لییاں پروون و دیار نه بی و دلیاں تیکچو بی، شهوه به لگه و نیشانه پروون که ره وه کان بوی دهرده خه ن، به لآم شهوه ی بریاری داوه که شوینی ههق نه که ویت، بو شه و هیچ چاره ی تیدانیه.

ههروه ها له نیوان خوینا شدا جیا وازیان هه یه، هه ندیکیاں شوین پرووگه ی هه ندیکیاں ناکه ون، که واته: شه وان له لایان نامو نیه که شوینی پرووگه ی تو نه که ون شه ی موحه ممد ﷺ شه وان دوژمنی ته واهو و سه سوودن، که ده فهرمووی: ﴿ وَمَا أَنْتَ بِتَابِعٍ قَوْلِهِمْ ﴾ ره وانبیژترو

جوانتره له وه به فرموي: (وَلَا تَتَّبِعْ) واته: شويني مه كه وه، چونكه نه مه شه وه ده گه يه ني كه موحه مه د ﷻ وه سفكراوه به پيچه وانهي ته وان، ناشي شه وه له وه وه روويدات، نه يه فرموي: (ولو أتوا بكل آية)، (واته: نه گه به هموو نيشانه يه ك بويان بيئي)، چونكه به لگه يان نيه له سر قسه كانيان.

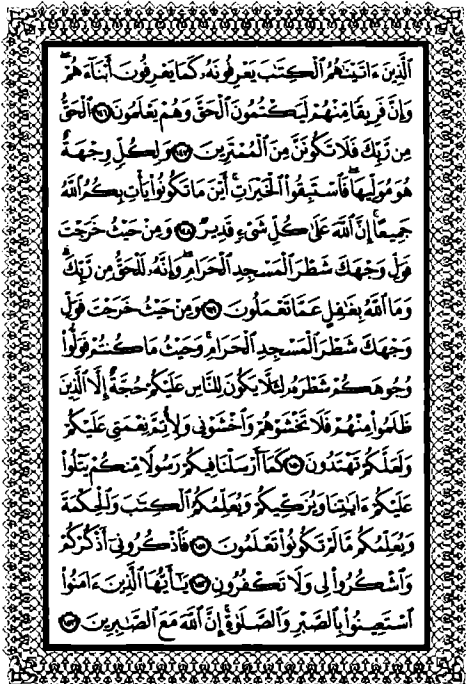
به هه مان شيوه نه گه هه ق به به لگه دنليا كه ره وه كانيه وه ده ر كه وت، پيويست ناكات وه لامى گوماناوي له سهرى به يترتته وه، چونكه سنوورى نيه، وه ده زاني هه موو ته وانهي هه قى روونو و ناشكرا ره تده كه نه وه شه وه پوچو به تاله، جا كه وايي شيكر دنه وه ي گومانه كان له بابته تي خو به خشينه.

﴿وَلَمَّا أَتَتْكَ آهْوَاءُ هُمٍ﴾ ته نها فرموي: ﴿أَهْوَاءَهُمْ﴾ نه يه فرموي (دينهم) ريپازو ثانيه كه يان، چونكه شه وه ي ته وان له سهرين ته نها هه واو هه وه سه، ته نانه ت خو يان له دلي خو شيانه وه ده زانن كه ثانيه نيه، هه ر كه س واز له ثانيه بيئي، هه ر ده بي شوين هه واو هه وه س بكه ويټ.

خو ﷻ فرمويه تي: ﴿أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهُهُ هَوْنَهُ﴾ (۲۳) (واته: شه ي موحه مه د ﷻ) تو ناييني شه وه ي هه واو هه وه سي كر دوټه په رستراوي خو ي ده يه رستي).

﴿مَنْ بَعْدَ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ﴾ به وه ي تو له سر هه قى ته وانيش له سر نار په وا يه تي، ﴿إِنَّكَ إِذَا﴾ واته: نه گه شوينيان بكه ويټ، نه مه ناگادار كرنه وه و وريا كرنه وه يه، تاكو شه رسته يه ي جيا نه يته وه له پيش خو ي، واته: گري بدرى به پيش خو يه وه) نه گه له تيگه يشتنيشه وه بي.

﴿لَمِنَ الظَّالِمِينَ﴾ واته: ده چي ته ريزي ته وان و له وان هه ژمار ده كرى، جا چ ستميك مه زنتره له و ستمه ي كه يه كيك هه ق و ناهه ق بزاني و ناهه ق پيشي هه ق بخات، نا نه مه نه گه ر چي دواندنه كه له گه ل پيغه مبه ر ﷻ بووه، نو مه ته كه شي ده گريته وه، هه ره ها نه گه شه و ﷻ ناواي كر دبا، كه (حاشاي شه و)، ده بووه كه سيكي ستمكار له گه ل شه و په به رزي و چا كه زورانهي، جگه له و ته ولاتره و له پيشتره.

باشان خوا فهرموويه تي: (۱۴۶-۱۴۷): ﴿الَّذِينَ آتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ آبَاءَهُمْ وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلْعَنُونَ أَلْحَقَ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿۱۴۷﴾

خوا ﴿۱۴۷﴾ هه والداوه كه خاوه ن كتيه كان برياريان داوه و دانيان بيانواوه و ده زانن كه موحه ممد ﴿۱۴۷﴾ پيغه مبهري خوايه، نه وهى پيى هاتوه (واته: قورئان) هه قه و راسته و له وه دلنيان، ههروه ك چون دلنيان له رولوه و كوره كانيان و لنيان تتيك ناچي و تتيكه لنيان ناكه ن له گه ل غه يري منداله كانيان، ناسنيان بو موحه ممد ﴿۱۴۷﴾ كه يشوتوه نه و ناسته، كه

هيج گومان و دوو دليان تيذا نه ماوه، به لام دهسته به ك له وان كه زوريته يانن بيبروان پيى، نه وه هه قه يان شاردوتوه له گه ل نه وهى لييشي دلنيان و ده شانن، ﴿۱۴۸﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن كَتَمَ شَهَادَةً عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ ﴿۱۴۸﴾ البقره، (واته: كئى سته مكارتره له و كه سهى شايه تيه كئى له لايه ن خواوه له لايى و شاردوتيه وه).

نه ممش دلدانه وهى تيذايه بو پيغه مبهري ﴿۱۴۸﴾ و برواداران، ناگادار كردنه وه شيانه له خراپه و گومانه كان، دهسته به كيش له وان هه قه كه يان نه شاردوتوه وه ده زانن، له وان هه بوو بر واي پيى هيئابوو، هه شيان بوو به نه زانينه وه پيى بيبروا بوو، جا زانا له سه ريه تى هه قه ده ربخاو پرووني بكاته وه و جواني بكات، نه وه ندهى له تواناي دايه له ده ربرين و نمونه هيئانه وه و سه لماندني به لگه و جگه له وان هه ش، پووچهل كردنه وهى ناره وايه تى و جيا كردنه وهى له ره وايه تى، وه ناشيرين كردن و له به رچاو خستنى له دهروونه كاندا، به هه موو ريگايه ك به ره و نه وهى بيات، نه وان هى هه قيان شاردوتوه وه، كاره كه يان پيچه وان هه كردوتوه وه، حال و باريان پيچه وان هه بوويه وه. ﴿الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ﴾ واته: نه و راستيهى له هه موو شتيك راستره، كه پيى بوتريى (الحق)، له بهر نه وه داواكاريه به رزو بلنده كان و كاروباره چا كه كان له خو ده گريى، وه ك پا ك كردنه وهى

دل و دهر وون، وه هانداني له سر به ده ست هيناني بهر ژه وه نديه كان و ره تكر دنه وه ي خراپه كان، چونكه له لايه ن پهروه دگار ته وه سه رچاوه ي گرتووه، نه وه به كي كه له پهروه رده كردني خوا بو تو، كه نه و قورثانه ي بو دابه زان دووي، له پهروه رده كردني عه قل و هوش و دل و دهر وونه كاني تيدا به، له گه ل هه موو بهر ژه وه نديه كانيش.

﴿فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُخَلَبِينَ﴾ واته: كه مترين گومان و دوو دل يت بو په يدا نه بيت تيدا، به لكو بيري لي كه ره وه و لي ورد به ره وه، تا كو به و بير كردنه وه دنيا ده بي، چونكه بير كردنه وه تيدا حه تمه ن ده بيته لابر دني گومان و گه يشتن به به يقين.

(۱۴۸): ﴿وَلِكُلِّ وِجْهَةٍ هُوَ مَوْلِيهَا فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ أَيْنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمْ اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾

﴿وَلِكُلِّ وِجْهَةٍ هُوَ مَوْلِيهَا فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ﴾ واته: ههر خاوه ن ثايين و رپيازنيك له په رسته كه يدا روو كه به كي هه به رووي تي ده كات، بايه خو گرنگي له روو كردنه روو كه نيه، چونكه روو كردنه روو كه له و شرع و ياسا يانه به كه حال و كاته كان ده يگورن، لادان و گواسته وه ي له لايه كه وه بو لايه كي دي كه ي تيده كه وي، به لام نه وه ي جي بايه خو گرنگي پيدانه جي به جي كردني فرمانه كاني خوا به، له نزيك بونه وه به لي و دو ستايه تي و پشتگيري كردني و داواي پله ي به رزو به ريز له لاي، تا نه مه به ناو نيشاني خوش به ختي، نه گه ر كه سه كان به وه وه سف نه كر ين، نه وه زه ره رمه ندي دنيا و دوا ر و ژ ده بن، ههروه كو نه گه ر هه ر كه سيك پي و هه سفكراوي نه وه به ته واوه تي له سر هه قه، نه مه كاري كه به كده نكي له سه ره له نيو هه موو شه ريعه ته كاندا، چونكه خوا به دي به نراواني له پينا و نه وه دا به دي به نراوه و فرماني نه وه ي پي كر دوون.

فرمان كردن به پيشبر كي كردن بو چا كه، نه ندازه به كي زياتره له فرمان به چا كه كان، چونكه به راستي پيشبر كي كردن بو چا كه كردن، كرده وه پي كردن له خو ده گري، ههر به كيك پيشبر كي بكات به ره و چا كه كان له دنيا دا، نه وه له پيشتره بو به هه شته كان له دوا ر و ژدا، كه يي گومان پيشبر كي كاران له به رز ترين پله و پا به دان.

چا كه كان (الخيرات): هه موو فه رزو سونه ته كان ده گري ته وه له نويز و ر و ژو و زه كات و حه ج و عومره و جه نگو و جهاد، وه سه رجه م سوود و بهر ژه وه نديه كان.

له و كاته ي كه به هيز ترين شت دل و دهر ووني (مرؤف) هانده دات له سر په له كردن به ره و چا كه و چالاكيان ده كات، نه وه به كه خوا داينا وه له سه ري پا داشت ده درينه وه، پاشان خوا

فهرموویه تی: ﴿أَيْنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمْ اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ کۆتان ده کاته وه بۆ رۆژی قیامت، به تواناو دهسه لاته که ی، ههر که سیک به پیی کرده وه که ی پاداشت یان سزا ده دریته وه، ﴿لِيَجْزِيَ الَّذِينَ أَسْتَوْا بِمَا عَمِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا بِالْحُسْنَىٰ﴾ (۳۱) ﴿النجم﴾ (واته: تا کو سزایان بدات نه وانه ی تاوان و خراپه یان کرده وه به پیی نه و کرده وانه ی که کردوویانه، پاداشتی نه وانه ش بداته وه که کرده وه ی چاکه یان نه نجم داوه).
بم دهقه به رزو پیروزه به لگه ده هینریته وه له سهر نه نجمدانی ههر چاکه یه ک که کرده وه ی پی وه سف کرابی، وه ک: نویژ له یه که م کاتی خۆیدا، وه ده سته پیسخه ری له نه نجمدانی رۆژو چه جو عومره و دانی زه کات و نه نجمدانی سونه ته کان و په رسته کان و ئادابه کانیان، نه ی خودایه! نه مه نایه تیکی چه نده سوود به خش و پر واتایه!!

(۱۴۹-۱۵۰): ﴿وَمَنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِنَّهُ لِلْحَقِّ مِنْ رَبِّكَ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾ (۱۴۹) ﴿وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ. لِيَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي وَلَا تَمَنَّيْ عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ﴾ (۱۵۰) ﴿وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ﴾ له گه شت و غه یری گه شت کردنه کانتان، چونکه نه وه بۆ گشتیه، ﴿فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ﴾ (واته: ههر دوو لای که عبه).

پاشان به گشتی نۆمه ته ی (موحه مه مد ﷺ) ی دواندوه و فهرموویه تی: ﴿وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ﴾ (واته: له ههر شوین و جینگایه ک بوون پروتان بکه نه لای نه و (که عبه) و فهرموویه تی: ﴿وَإِنَّهُ لِلْحَقِّ مِنْ رَبِّكَ﴾ ته نکیدی کردۆته وه به (إن) و به (لام) (واته: لامه که ی سهر ﴿لِلْحَقِّ﴾ وای کرده وه، پرووی کردۆته که عبه نه ک له جیه جی کردنی فرمانی بووی).

﴿وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾ به لکو چاودیره به سه رتانه وه له هه موو بارودۆخیکتاندا، له گه لی به نه ده ب بن، چاودیرین به جیه جی کردنی فرمانه کانی و دوور که وتنه وه له قه دهغه کراوه کانی، به راستی له کارو کرده وه کانتان بی ئاگا نیه، به لکو سزاو پاداشت ده درینه وه له سه ریان به ته و اتترین سزاو پاداشت، نه گهر چاکه بی، نه وه چاکه ده بی (پاداشته کانتان)، وه نه گهر خراپه ش بیته نه وه خراپ ده بی.

لیره وه فهرموویه تی: ﴿لِيَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ﴾ (واته: پروو کردنه که عبه ی پیروزم به فرمان و شهر بۆتان دانا، تا بیانوو په خنه و به لگه ی خه لکی له خاوه ن کتیبه کان و هاوبه ش

دانه راتان لی بیرم، چونکه نه گهر له سهر روو کردنه (بیت المقدس) بمایه ته وه، نه وه ره خنه و به لگه ی ناراسته ده بوو، خاوه ن کتیبه کان له کتیبه کانیا ندا جیگیر بووه که روو گه ی چه سپی و دامه زراو بریتیه له که عبه، مالی حه رام، هاوبه ش دانه رانیش وا ده بینن نه وه ی که له شانازی پیوه ده که ن نه و ماله مه زنه یه (که عبه)، که ریازی ئیبراهیمه، وه نه گهر موحه ممد ﷺ رووی تی نه کردایه، ره خنه یان ناراسته ده کرد، ده یانوت: چون بانگه شمی نه وه ده کات له سهر ریازی ئیبراهیمو له نه وه کانی نه وه، له گه ل نه وه شدا وازی له روو کردنه روو گه ی نه وه هیناوه؟ جا به روو کردنه (که عبه) به لگه که وته سهر خاوه ن په رتوو که کان و هاوبه ش دانه ران و ره خنه و بیانوو یان له سهری نه ما، تنها نه وانه نه بی که سنور به زین و سته مکارن له وان، واته: ههر یه کیکیان ره خنه و بیانوو یه ک بگریت نه وه سته مکارو سنور به زینه تیدا، وه پشت راسته کردنه وه ی نیه (به لگه ی بو نیه) تنها شوین حه زوو ناره زوو سته م که وتوو، جا نه وه ریگا نیه بو قایل کردنی و به لگه هینانه وه به سه ریوه، به هه مان شیوه نه و بیانوو ره خنه ی نه وان ده بهینه وه مانای نیه که بیته مایه ی گوئی لی گرتن و بایه خ پیدان، له بهر نه وه یه خوا ﷻ فرموویه تی: ﴿فَلَا تَخْشَوْهُمْ﴾، چونکه ره خنه و بیانوو که یان پوچ و ناره وایه، ناره و او پوچیش وه ک ناوه که ی فراموش کراوه، خاوه نه که شی به جیهیلاوه، نه مهش به پیچه وانه ی خاوه ن هه ق و ره وایه تیه بیگومان هه ق هیزو شکوی هه یه، نه وه ی شوینی بکه وی سامی ده بیته و لی ده ترسری، خوا ﷻ فرمانی به ترسان له خوی کردوه نه و ترسه ی که بنچینه ی هه موو چا که یه که، نه و که سه ی له خوا نه ترسی و واز له تاوان و سه ریچیبه کانی ناهینیت و فرمانه که ی جیهی ناکات.

روو وه رگیرانی مسولمانان به ره و که عبه ناشوو بیکی گه وره ی لیکه وته وه، خاوه ن په رتوو که کان و دوور ووان و هاوبه ش دانه ران بلاویان کرده وه، وه قسه ی زورو گومانی زوریان تیدا کرد، له بهر نه وه یه خوا ﷻ به دوورو دریزی باسیکردو به ته و او ی روونی کرده وه، دلنیای لیکرده وه به جوړه ها دلنیا کرده وه، که نه م ده قانه له خو یان گرتوه.

له وانه: سی جار فرمانی پیکرد له کاتیکدا یه ک جار بهس بوو.

له وانه: باسکراو و زانراو نه وه یه که فرمان یان بو پیغه مبه ره ﷻ که نه و کاته ئومه ته که شی ده گریته وه، به شوینکه وتنی، یان به گشتی بو ئومه ته که یه، له و نایه ته وه فرمانی تایه تی به پیغه مبه ره که ی ﷻ کرده، که ده فرموی: ﴿قَوْلٍ وَجْهَكَ﴾ وه به ئومه ته که شی به گشتی فرموویه تی: ﴿قَوْلًا وَجْهَكُمْ﴾.

له وانه: هه موو ئه و په خنه و بیانوو په چانه ی هیناوه که که لهره ق و یاخی بووان هیناویانه ته وه، وه هه مووی په تکرده ته وه گومان به گومان، وه ک له پيشدا روونکراره ته وه.

له وانه: ئومیدی شوینکه وتنی پیغه مبر ﷺ بری که روو بکاته روو گی خواهن کتیه کان. له وانه: فهرموده ی خوا: ﴿وَإِنَّهُ لَلْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ﴾ ته نها هه والی راستگوی مه زن ئارامی بو دل دینی، به لام له گه ل ئه وه شدا فهرموی: ﴿وَإِنَّهُ لَلْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ﴾

له وانه: خوا هه والیدا - که ئه و زانایه به په نهانه کان- خواهن کتیه کان به دلنیاپی راستی روو کردنه که عبه یان له لا براوه ته وه و دانی بیانراوه، به لام ئه وان ئه و شایه تیه ده شان وه له گه ل ئه وه ی زانیاریان هه بوو.

له بر ئه وه ی فرمان پیدان به روو کردنه روو گه، نیعمه تیکی گه وره یه، جا به زه یی و لوتفی به و ئومه ته به رده وام له زیادبوون دایه، هه ر کاتیک یاسایه کی شه رعیان بو داده نی ئه وه نیعمه تیکی مه زنه، فهرمویه تی: ﴿وَلَا تِمَّ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ﴾ بنه رته تی نازو نیعمه ت رینمایه بو ریازو ئایینه که ی، به ره وانه کردنی پیغه مبره که ی ﷺ، دابه زاندنی کتیه که ی، پاشان دوا ی ئه وه نیعمه ته ته و او که ره کانی بو ئه و بنه رته له بهر زوریان ناژمیردرین و ده ورنادرین، له و کاته ی خوا پیغه مبره که ی ﷺ ره وانه کردو گه شتی مردنی نزیک ی کرده وه له دنیا دا، بیگومان خوا ﷺ نیعمه تی خو ی رشت به سه ریدا، به ئومه ته که شی به خشی و نیعمه ته که ی خو ی له سه ر ئه وان ته و او کرد، که بو ی دابه زاند: ﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا﴾ (و اته: ئه مرؤ ئاین و ریازه که تانم بو ته و او کردن، نیعمه تی خو م به سه رتان ته و او کرد، وه رازیم ئیسلام ئاین و ریازتان بی).

سو پاس و ستایش بو خوا ی شایسته له سه ر به خشه که ی، که ناتوانین سه ر ژمیران بکه ین، چ جای هه لسان به شوکرانه کردن له سه ریان، ﴿وَلَمَّا كُمُتُمْ تَهْتَدُونَ﴾ و اته: هه ق ده ناسن و کاریشی پی ده که ن، خوا ی به رزو مه زن - له به زه یی به به نده کان- بیگومان هو کاره کانی رینمای و هی دایه تی بو ئاسان کردوون، ئاگاداری کردوونه ته وه بو گرته به بری ریگا کانی، به ته وای بو یانی روونکرده ته وه، تا به وه گه یشتوه که له هه ق و ره وایه تی، خوا که لهره قانی داناوه که ده مه ده می تیدا ده که ن، به هو یه وه هه ق ده رده که وی، نیشان و به لگه کانی شی ئاشکرا ده بن، وه پو چلی و نار ه وای ده رده که وی، که ئه وه هه یچ حه قیقه تی نه، خو ئه گه ره هه لئه سایه ت به روونکرده وه ی هه ق، په نگه حال و باری ناهه ق بو زورینه ی خه لکی ده رنه که و تبا یه، به دژو پیچه وانه کانی کاروباره کان ده رده که ون و روون ده بنه وه، خو ئه گه ره نه بوایه چاکی و

باشي رڙوڙ دهرنده كهوت، نه گهر ناشيرني نه بووايه پلهي جواني به دهر نده كهوت، نه گهر تاريخي نه بووايه، سوږي رووناكي نده زانرا، نه گهر نارپه او ناههقي نه بووايه ههقو راستي و روونو ناشكرا دهرنده كهوت، هه موو سوپاس و ستاشيه كان بو خواي شايسته له سر نه وه (نيعمه ته زوران).

﴿ كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِّنكُمْ يَتْلُوا عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴾ (۱۵۱) ﴿ فَادْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَأَشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ ﴾ (۱۵۲)

﴿ كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِّنكُمْ ﴾ خوا ښه رموويه تي: ښگومان له به خشيته كانمان به سهرتانه وه، له روو كرده كه عبه، وه ته او كردنيان به ياساو شهرعو نيعمه ته ته او كره كاني تي، نه وه شينكي زيادو تازه نيه له چا كه كانمان، وه به كه ميشيان نيه، به لكو بنه رته و ته او ي نيعمه ته كانمان پي به خشيون، باشتريني (نيعمه ته كانمان به سهرتانه وه) ره وانه كردني نه و پيغه مبه ره به ريزه يه ښه كه له خو تانه، كه ټيوه ره چه له ك و راستگويي، وه نه مانه ت پاريزي و پاكي و دل سوزي و ناموژ گاريه كاني ده زانن و شاره زان.

﴿ يَتْلُوا عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا ﴾ نه مه ده قه قورثانيه كانو غه يري نه و انيش ده گري ته وه، كه نه و نايه ته كاتان به سهردا ده خو ښي ته وه ههقو ناههق روون ده كاته وه، هيدايت له گو مپرايي جيا ده كاته وه، سهره تا يه كتاپه رستي خواي پي پيشان دان، پاشان راستگويي پيغه مبه ره كه ي ښه پويستي بر و ابوون پي، پاشان هه والي ده رباره ي گه رانه وه و په نه انه كان پيدان، تا كو رپنمايي و زانباري ته او دل ناييتان بو ده سته بهر بي.

﴿ وَيُزَكِّيكُمْ ﴾ واته: دل و دهر وون و ره و شتان پاک ده كاته وه، به په روه رده كردتتان له سر ره و شتي جوانو پاک كرده وه ي له ره و شته نزم و ناشرينه كان، نه وه ش وه كو پاک كرده وه يان له هاو به ش بو خوا دانان، له روو پامايي، بو دل سوزي، له دروه بو راستگويي، له ناپاكي بو پاكي، له لووت به رزي بو خاكي بوون، له خرايي ره و شت و هه لس و كهوت، بو جوان ره فتاري و ره و شتي جوان، له رقو كينه و پشت لي كرده و په يوه ندي پچراندن، بو خوشه ويستي و به يه ك گه يشتن و شيرين بوون و سوژداري، جگه له وانه ش له جوړه كاني پاکبونه وه (تزكية).

﴿ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ ﴾ واته: قورثان بيژه كاني و مانا كاني، ﴿ وَالْحِكْمَةَ ﴾ و تراوه: بري تيه له فهرمووده، وه ده شلين: (الحكمة)، شاره زابووني نه ينيه كاني شريعت و تيگه يشتنه

تیا یاندا، وه دانانی شته کانه له شوینی خوین، له سهر ئه مه وه فیربوونی فهرمووده ده چیته نیو فیربوونی (قورئان)، چونکه فهرمووده، پروونکه ره وهی قورئان و ته فسیر و ده برپرنیه تی، ﴿وَعَلِمَكُمْ مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ﴾ چونکه ئه وان پیشهاتی پیغه مبرایه تی پیغه مبر ﴿﴾ له گو مبرایه کی پروون و ناشکرادا بوون، نه زانیاریان هه بوو نه کرده وه، ههر زانیاری و کرده وه یه ک که ئه و ئومه ته به دهستی هینایی و پئی گه یشتی ئه وه له سهر دهستی ئه و بووه، وه به هوی ئه وه بووه، ئه و نیعمه ته بریتی نیه له گشت نیعمه ته کان به ره های، به لکو ئه وه مه زترین نیعمه ته له به خشین (پهروه ردگار) بو سهر به نده کانی، کاری ئه وانیش شوکرانه کردنی خوایه و به جهینانی فرمانه کانیه تی.

له بهر ئه وه یه خوا ﴿﴾ فهرموویه تی: ﴿فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ﴾ خوا فرمانی کرده که زیکرو یادی بکری، وه به لینیسی داوه ئه وهی زیکرو یادی بکات، باشترین پاداشتی هه یه، به هه مان شیوه زیکرو یادی ده کات، ههروه ک له سهر زمانی پیغه مبر ﴿﴾ فهرموویه تی: ﴿مَنْ ذَكَرَنِي فِي نَفْسِهِ، ذَكَرْتَهُ فِي نَفْسِي وَإِنْ ذَكَرَنِي فِي مَلٍ، ذَكَرْتَهُ فِي مَلٍ خَيْرٍ مِنْهُمْ﴾ (آخرجه أحمد برقم: (۹۳۴۰)، والبخاري برقم: (۶۹۷۰)، ومسلم برقم: (۲۶۷۵)).

(واته: ئه وهی له دل و دهروونیدا یادم بکات، منیش یادی ده کم، ئه وهی له ناو ئاوه دانی یادم بکات، من له ناو ئاوه دانیه کی چاکتر له وان یادی ده کم).

باشترین جووری یادی خوا ئه وه یه که دل و زمان به یه که وه یادی بکن، ئه وهش بریتیه له و یادهی که ناسینی خواو خو شه ویستی خواو پاداشتی زوری ئه و لی به ره هم دیت، یادو زیکر بریتیه له چله پۆپهی شوکرانه بژی، له بهر ئه وه یه خوا به تاییهت فرمانی پیکردوه، له پاش ئه وهی فرمانی به شوکرانه ی گشتی کرده، فهرموویه تی: ﴿وَأَشْكُرُوا لِي﴾ واته: له سهر ئه و نیعمه تانهی، پئی به خشیون، به لاو ناره حه تیه کانی له سهرتان لاداره، ده گونجی شوکرانه بژی نیعمه ت یی به دل، (واته: به دل) دان بنی به نیعمه ته کان، به زمانیش باس بکری و مه دح بکری، وه به ئه ندانه کانی گویرایه لی فرمانه کانی خوا بکات و ملکه چیان بی، دوور بکه ویته وه له قده غه کراوه کانی، شوکرانه بژی هۆکاری مانه وهی ئه و نیعمه ته یه که هه یه، زیاد بوونیشه بو ئه و نیعمه تانهی ونو نادیارن، خوا ﴿﴾ فهرموویه تی: ﴿لِيَنَّ شَكَرْتُمْ لِأَزِيدَنَّكُمْ﴾ (ابراهیم، واته: ئه گهر شوکرانه بژی بن) له نیعمه تی خو متان بو زیاد ده کم.

له هینانی فرمان کردن به سو پاسگوزاری، له دوا ی نیعمه ته ئاینیه کان، له زانست و پاکبوونه وهی

ره وشتو سهر که وتن بۆ کارو کرده وه کان، پروونکر دنه وه په که نه وانه مهزترین نيعمه ته کانی، به لکو نه وانه نيعمه تي راسته قينه ن که به رده وام ده بن نه گهر غه یری نه وان نه ما، ده بی نه وانه ی پشتگیری کراون بۆ زانست، یان کردار، ستایشی خوا بکن له سهری، تا له به خششی خو ی بۆ یان زیاد بکات، وه سهرسام بوونیان به خو ئی لاداو ره تبکاته وه، تا به سوپاس و ستایشه وه سهرقال بن.

کاتیکی که سوپاسگوزاری دژه که ی بیرواییه، خوا دژه که ی قده غه کردوه، فهرموویه تی: ﴿وَلَا تَكْفُرُوا﴾ مه به ست به کوفر لیره دا به رانه به شوکره، نه ویش بریتیه له کوفر کردن به نازو نيعمه ته کان و نکولی کردن و به جینه هینانیا، وه ده گونجی مانا که ی گشتی بی، جا جوړه کانی کوفر زورن، مهزترینیان کافر بوونه به خوا، پاشان جوړه کانی تاوان و گونا به هه مو جوړو ره گزه کانی وه، له شیرک و هاوبه ش دانان و خواری نه وه.

(۱۵۳): ﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلٰوةِ اِنَّ اللّٰهَ مَعَ الصّٰبِرِينَ﴾

﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَعِينُوا﴾ خوی به رز فرمانی به پرواداران کردوه که پشت به ستووبن و کومه کی وه ریگرن بۆ کاره کانی دین و دونیایان له ﴿بِالصَّبْرِ وَالصَّلٰوةِ﴾، نارامگرتن: بریتیه له به ند کردنی ده روون و واز پی هینانی له وهی که پی ناخوشه، نه وه ده بیته سی به شه وه: نارامگرتنی له سهر گوپرایه لی خواو جیبه جی کردنی فرمانه کانی، (نارامگرتن له سهر) تاوان و سهر پیچی کردنی خوا تا کو وازیان لی دینیت، (نارامگرتن له سهر) نه اندازه و قده ره کانی خوا به ئیش و ژان تا کو لیان نه بیته وه، جا نارامی بریتیه له یارمه تیه کی مه زن له سهر هه موو کاریک، (مرؤف هیچ) ریگه په کی نیه غه یری نارامگری بۆ گه یشتن به خواسته کانی، به تاییه تی گوپرایه لیه قورس و گران و به رده وامه کان، بیگومان نه وه پیوستی به وه په نه وپه پی نارام بگری له سهر نارچه تیه کان، جا نه گهر خاوه نی (نه و تاعه ته قورسانه) نارامی به رده وامی له گه لدایی نه وه سهر فراز ده بی، نه گهر ناخوشی و بارقورسیه کانی رهت بکه نه وه و لابده ن له نارامی و به رده وام بوون له سهری به هیچ ناگه ن و له ده ستیان ده چی، به هه مان شیوه تاوانه کان نه وانه ی که نه فس و ده روون حزی پیده کن، وه له توانای به نده دایه، نه وه واز لیه نانی قورس و گرانه مه گهر به نارامی نه بی، وه ده ست هه لگری له داواکاری دل و پالنه ره کانی له پیناوی خوادا، وه پشت به خوا به ستی و داوی کومه کی لی بکات له پاراستی له تاوانه کان، به راستی نه وانه فیتنه ی گه وره ن، به هه مان شیوه به لا قورس و گرانه کان، به تاییه تی نه گهر له سهریان به رده وام بیت، نه وه هیزی ده روونی و جهسته یی لاواز ده کات سهره نجام خواسته کانی دینیت

بوون، نه گهر خاوه نه كهى بهر بهر كهانى نه كات به نارامگرتن، له بهر خواو پشت بهستن پيى و په نا بو بردنى به بهر ده وامي.

له پاشان زانيت كه بنده پيويستى به خوراگرى ههيه، بهلكو له هه موو بارو دوخه كاندا ناچاره په ناى بو بيات، له بهر نه وه به خوا ﷺ فرمانى پيى كردوه و هه واليداه كه نهو ﴿مَعَ الْأَصْنَبِينَ﴾، واته: (خوا) له گهل نه وانه به كه نارامى و خوراگرى بوته ره وشت و سيفت تيباندا به پشتيوانى و يارمه تى و هاو كارى خوا، هه موو بارگرانى و قورسيه ك له سريان ده رواو ناميني، نه مه پشتيوانى تايبه تى خواه به بو بنده كهى و بو نيه تى له گهلدا، كه خو شه ويستى و پالپشتى و سرخستى و نزيك بونه وهى خوا وا ده خوازى، نه وه ستايشيكي مه زنه بو نارامگران، جا نه گهر نارامگران هيج پله به كهى چا كهى تريان بو به ده ست نه هاتبايه تنها نه وه بنده نه پيى، نه وان سر كه و توو بوون به به ده سته ينانى نه م له گهل بوونه (المعية) له لايه ن خواوه بهس بوو بويان له پله و پايه و شكوى بهرز، به لام له گهل بوونى گشتى بريته له له گهل بوونى زانبارى و توانا (العلم والقدرة)، هه روه ك له فهرمووده ي خوا ﷺ هاتوه، ده فهرموى: ﴿وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ﴾ الحديد. (واته: خوا له گهل تانه (به زانبارى و به تواناى) له ههر شويني ك ين)، نه وه گشتيه بو هه موو به ديپنراوان.

خوا ﷺ فرمانى كردوه به پشت بهستن و كومه كى وه رگرتن له نويز، چونكه نويز بريته له كوله كهى دين و پروناكى پرواداران، نه وه په يوه ندى نيوان بنده و په روه ردگاريتي، نه گهر نويزى بنده نويزى ته واو پيى، هه موو فهرزو سونه ته كانى تيدا كووبيته وه، وه دل تيدا ناماده بيت كه كا كله ي نويزه، جا نه گهر چوه ناو نويزه وه هه ست بكات له خزمه تى خوادايه و وه ك بنده به كهى به نه م ك و دلسوز له خزمه تى خوادا ناماده پيى، به مونا جات و نزاو پارانه وه كانى، نه وه بيگومان نه و نويزه له مه زترينى كومه كه كانه بو هه موو كاره كان، به راستى نويز رينگرى ده كات له خراپه و تاوان، چونكه نه و ناماده بوونه ي له ناو نويزدا نه وه پيويست ده كات كه بنده به دل فرمانه كانى په روه ردگارى جيبه جى بكات، وه دوور بكه ويته وه له قده غه كراوه كانى، نا نه وه نه و نويزه به كه خوا فرمانى پيكردوه، پشتى پيى بهستن له هه موو كاروباره كاندا.

(۱۵۴): ﴿وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمُوتَ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنَّ لَا تَشْعُرُونَ﴾

104

کاتیک که خوای مهزن فرمانی کرد به پشت بهستن به نارامی له هموو کاروباره کان، نمونه به کی باسکرد که پیوسته پشت به نارامی به ستری له سهری: نهویش جیهادو تیکوشانه له پیناو خوادا، که بریتیه له گهوره ترین گوپراهیه کانی جهسته، وه قورسترین و گرانترین تاعه ته له سهر دلو دهررونه کان، چونکه خوئی له خویدا قورس و گرانه، له بهر نه وهی به رهو کوشتن و له ناوچوون ده بیات، نه وهی که حهزلیکه ران حهز ده کهن له م دنیا به دا

وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمُوتَ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنَّ لَا تَشْعُرُونَ ﴿۱۰۴﴾ وَتِلْكَ أَمْوَالُهُمْ حُصْبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَأَنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ ﴿۱۰۵﴾ وَأُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُنْتَدُونَ ﴿۱۰۶﴾ إِنَّ الصَّعْقَةَ وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوْ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ يَطَّوَّفَ بِهِمَا وَمَنْ تَطَوَّعَ حَتَّى كَانَتْ آيَةُ اللَّهِ فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مِمَّا يَشْعُرُونَ ﴿۱۰۷﴾ وَإِنَّ الَّذِينَ يَخْتَفُونَ مَا أَنْزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِنْ تَحْتِ مَا يَكْتُمُونَ لَلنَّاسِ فِي الْعِقَابِ أُولَئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّعِينُونَ ﴿۱۰۸﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأُضِلُّوا بِسَبَابِ اللَّهِ فَأُولَئِكَ أَوْفَىٰ عَلَيْهِمْ وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿۱۰۹﴾ إِنَّ الَّذِينَ سَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْبَلَدِ فَكُنُوا فِيهَا قَوْمًا لَدُنْكَ فَكُلُوا مِنْهُم مِمَّا كَانَتْ تَأْتِي بِلُحْيَتِهِمْ فَذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۱۰﴾ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿۱۱۱﴾

بژین و پیوستیه کانی به ده ست بهینن، هموو نه وانیهی کاری بو ده کهن ته نها کوشه بو دنیاو، وه بهر بهر چدانه وهیه بو دژه که ی.

شتیکی زانراویشه که به راستی که سی ژیر، واز له خوشیستراوی ناهینی، مه گهر بو خوشیستراویکی به رزو مهزتر له و، خوای به رز هه والیداوه، نه وهی له پیناوی نه و ده کوژری که کوشتاری کردوه له پیناو خوا تا کو وشه ی خوا (توحید) به رزیته وه، نایین و ریپازه که ی دیار بکه وی و ناشکراییت، نه ک له پیناو مه به شتیکی دیکه ی جگه له وانه، نه و ژیا نی خوشیستراوی له ده ست نه چوو، به لکو ژیا نیکی ته و او و مهزتری بو ده سته بهر بووه، له وهی نه وان گومان و خه یالی پی ده بن و حیسایی بو ده کهن، چا (خوا ده رباره ی) شه هیده کان (ده فهرموئی): ﴿وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمُوتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ﴾ ﴿۱۱۴﴾ فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۱۱۵﴾ يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةِ اللَّهِ وَفَضْلِهِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يُضَيِّعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۱۶﴾ آل عمران: (واته: شه هیده کان زیندوون له لای بهر وهرد گاریان و رزق و رۆزی ده درین، دلخوشن به وهی خوا له به خششی خوئی پی داو نو

موژدهش به وانه ددهن كه له دواي خوځيانو و پييان نه گه يشتون، هيچ ترسيكيان له سره نيه و غمباريش نين، موژده ددهن به و نيعمه ته له خواوه پييان دراوه، به راستي برپواداران به فيرؤ نادات).

ثايا (ژيان) يک هه يه مهزنتربئ له و ژيانه ي كه نزيك بوونه و هه به له خواي بهرز، وه تام و چيژ و هر گر تنيان به رزق و رۆزي جهسته ي له خواردن و خوار دنه و هه به تامه كان، وه رۆزي رووحى كه نه و انيش دلخوشي و شادمانى و موژده كانن، نه مانى هر چى ترسو و غمه، ژيانى دواي مردن بهرزه خه كه ته و او تره له ژيانى دونيا، بهلكو بيگومان پيغه مبه ر ﴿﴾ هه و اليداوه، رووحى شهيدان له بوشايى و قه پيلكى بالنده سه وزه كانن و ده چنه رووباره كاني به ههشت، له بهر و بوومه كاني ده خوونو، ده چن بهره و لاي لاله و چراكان، كه هه لواسراون به باره گاي خوا.

له م ثايه ته دا مهزنترين هاندان هه يه بو جهنگ و تيكوشان له پيناو خواو بهرده و ام بوونى به نارامى له سهرى، نه گهر بنده ههست به وه بكات كه چ بو كوژراوان له پيناوى خوا هه يه، له پاداشت نه وه كهس لئى دوانا كه و يت، به لام نه بوونى زانباريى دنيا كه ره وه له پاداشت مهزنه كانو دهسته كه وته كانه، خوا ﴿﴾ فهرموويه تى: ﴿﴾ إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنْكُمُ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةُ يُقَرَّبُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ ﴿﴾ التوبة، (واته: بيگومان (خوا) له برپواداراني كرپوه گيانيان و سامانيان، به وه كه به ههشتى بو دانانو كوشتار ده كهن له پيناو خوا، ده كوژنو ده شكوژرين).

سوينا به خوا نه گهر مروف هه زار گيانى هه بي، يه ك له دواي يه ك له پيناو خوا بيه خشي، كاريكى گه و ره نيه له بهر انبهر نه و پاداشته ي خوا، جا كه پاداشته كه يان ده بينن خوژ گه ي هيچ ناخوازن مه گهر نه وه نه بي كه بگه رينرينه وه دونيا، تاكو بكوژرين له پيناو خوا، جار له دواي جار.

له م ده قه دا به لگه هه يه له سهر نازو نيعمه تي ژيانى دواي مردن (به رزه خ) و سزاو نازاره كاني، ههروه كو ده قه كان ده رياره ي نه وه زورو زه وه ندن.

(۱۵۷-۱۵۵): ﴿﴾ وَلَنْبَلَّوْكُمْ بِشْيءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ ﴿﴾ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿﴾ أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ ﴿﴾ ﴿﴾ وَلَنْبَلَّوْكُمْ ﴿﴾ خوا ﴿﴾ هه و اليداوه ده بي بنده كاني به به لاو نار هه تي تاقي بكات هه،

تا راستگۆ له درۆزن جیابیتتهوه، وه کهسی ئارام نه گهر له ئارامگر جیابیتتهوه، ئا ئهوه سوننه تی خوای بهرزه له بهنده کانیدا، چونکه ئه گهر خویشیه کان بهردهوام بن بو ئیمانداران بی ئهوهی تووشی به لای بن، تیکه لای دوسه ده بی که ئهوهش بریتیه له خراب، حیکمه تی خوا ئهوه ده خوازی که چاکه کاران و خراپه کاران له یه کتر جیابینهوه، ئه مهش سوودی تاقیکردنه وهی به لایه، نه ک لادان و نهمانی ئه وهی له لای پرواداران له ئیمان، یان هه لگه پانه وه یان له ئاینه که یان، خوا بروای پرواداران به فیرو نادات، له م نایه ته دا خوا هه والیداوه که بهنده کانی خوئی تاقی ده کاتهوه و تووشی به لای ناره حه تیان ده کات (به چهند شتیك): ﴿بَشِيءٌ مِّنَ الْخُوفِ﴾ له دوژمنان ﴿وَالْجُوعِ﴾ واته: به شتیکی کهم لیان له (ترس و برسیه تی)، چونکه ئه گهر به هه موو ترسه کان، یان برسیه تیه کان بی ئه وه له ناو ده چن، به لای تاقیکردنه وه کان جیا که ره وه نو و پا که ره وه نو نه ک له ناو بهر.

﴿وَنَقِصَ مِنَ الْأَمْوَالِ﴾ ئه مهش هه موو کهم کردنه وه کان ده گریته وه که تووشی سامان و مال ده بن، له به لای له ناو به ره کانی ئاسمان، (یان) نو قم بوون و له ناو چوون، وه بردنی سامان و مالیان له لایه نه ده سه لاتداره سه مکاره کان و ریگه ره کانی ریگاو غه یری ئه وانیش. ﴿وَالْأَنْفُسِ﴾ واته: له ده ستدانی خو شه ویستیانه له مندا لان و که سه نزیکه کان و هاوه لان، وه هه موو جو ره کانی نه خووشی له لاشه ی مرو ف، یان له لاشه ی ئه وهی که خو شیده ویت. ﴿وَالشَّمْرِاتِ﴾ واته: دانه ویله کان، به رو بوومی خورما و دارو دره خته کان سه وزایی و گشت سه رمایه کان، که ته زره، یان سه رمایه کی تووند، یان سوتان، یان هه ره به لایه کی ئاسمانی له کولله و نمونه ی ئه ویش (تووشیان ده بی).

ئو شتانه ده بی روویده ن، چونکه خوای کارزان هه والی پیداون، روویانداوه، وه ک چۆن هه والیدا روویاندا، جا ئه گهر روویدات خه لکی ده بنه دوو به ش: بی ئارام و ئارامگران، ئارام نه گهر دوو به لای بو په یدا بووه له ده ستدانی خو شه ویست ئه ویش هاته کایه ی ئه و به لایه یه - له ده ستدانی مه زنتریش له و که پاداشت دانه وه یه به جیه جی کردنی فه رمانی خوا به ئارامگرتن، سه رده که وی به زه ره مه ندی و بییه ش بوون، کهم بوونه وهی ئه وهی هه به تی له ئیمان، ئارامی و ره زا بوون و شو کرانه ی له ده ست چووه و خه شم و تووره یی بو ده سه بهر ده بی که به لگه یه له سه ره ئه و په ری ناته واوی.

به لام ئه وهی خوا پشتگیری کرد بی بو ئارامگران له په یدا بوونی ئه و به لایانه، خوئی ده گری له ناخووشی به قسه و کردار، چاوه روانی پاداشته که ده کات له لای خوا، وه ده زانی

که نه وهی به دهستی هیناوه له پاداشت به نارامگرته کهی، مهزنتره لهو به لایه ی که تووشی هاتووه، به لکو به لایه که نیعمه ته بو شهو، چونکه بوته ریگا بوی بو به دهستهینانی نه وهی چاکتره بووی و سودبه خستره بووی، بیگومان شهو پابه ند بووه به فرمانی خوا، سر که وتوو بووه به پاداشت، له بهر شهو به خوا ﴿فَرَمُوْهُ تَسِي﴾ ﴿وَيَسِّرِ الصَّدْرِيْنَ﴾ واته: موژده یان پی بده به وهی شهوان پاداشت به پی حساب وه رده گرن، نارامگران شهوانه که سهر فراز بوون به موژده ی مهزن و خه لاتسی گه وره، له پاشان وه سفی کردن به فرمووده ی خوئی: ﴿الَّذِيْنَ اِذَا اَصَابَتْهُمُ مُصِيْبَةٌ قَالُوْا هِيَ الَّتِيْ كُنَّا عَلٰىهَا نَسِيْرًا﴾ بریتیه له هر کاروباریک، که دل، یان لاشه، یان هردوو کیان نازار بدات، لهوانه ی که پیشت باسکران.

﴿قَالُوْا اِنَّا لِلّٰهِ﴾ واته: بهنده ی ژیر دهستی فرمانه کانی خوای مهزن، له ژیر فرمانو کاره کانی شهودا به ریسه ده چن، هیچ بو تیمه نیه، شه گه به شتیک لهوانه تاکی بگریته وه، شهو بیگومان خوای به به زه یی هه لسو که وت به بهنده کانی و سه روه ت و سامانه کانیان ده کات، که س ناتوانی ره خنه ی لی بگریت، به لکو له ته واویتی و به ندایه تی کردن به بنده به زانین و زانیاریه تی، به وهی که هر به لاو نارچه تیه ک بیت شهو له لایه ن خاوه نیکی کار له جیه، که به به زه یتره به بهنده که ی له خوئی، پیوسته له سه ری رازی بی له خواو شو کرانه ی بکات، له سر به ریوه بردن و کار راپه راننده کانی، شهو چاکتره بو بهنده که ی شه گه ره ستیشی پی نه کات، له گه ل شهو ی تیمه له ژیر دهسه لات و فرمانی خوای مهزنین و بولای شهو ده گه ریینه وه، له رژی دوا پیدا هر که سهو به پی کرده وه که ی سزا وه رده گریت، شه گه نارامان گرت و به نو میدی پاداشت بووین، پاداشتمان له لای شهو به ته واو فرهوانی ده بینین، شه گه بی نارامیش بووین و دلته نگ بووین و پیمان ناخوش بوو ته نها به شمان ده بیته دلته نگ و له ده ستدانی پاداشت، جا که بهنده هی خوا بی و گه رانه وه شی هر بولای شهو بیت، شهو له به هیزترین هو کاره کانی نارامگرته.

﴿اُولٰٓئِكَ﴾ شهوانه ی وه سفکراون بهو نارامیه ی باسکراوه، ﴿عَلَيْهِمْ صَلٰوٰتٌ مِّن رَّبِّهِمْ﴾ واته: پیا هه لدان و به رز کرده وه یان به حال و باریان، ﴿وَرَحْمَةٌ﴾ (به زه یه کی) مهزن، له به زه یی خوا شهو یه که پشتیوانی لی کردوون و نارامی پی به خشیون، که بهو هویه وه پاداشتیان ده ست ده که ویت، ﴿وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُوْنَ﴾ شهوانه ی هه ق و راستیان ناسیوه شه وهش له م شوینه دا ده زنان که شهوان هی خوان، وه شهوان بولای شهو ده گه ریینه وه- کارو کرده وه شیان پی کرده، شهو نارامیه یان لی ره دا له پینا و خویه.

ثم دهقه بهلگهی شهوی تیدایه هر که سینگ نارام نه گریت، شهوه به پیچه وانهی نهوانی بو ده بی، سه رزنه نشکر دنو توله و گو مرایسی و زهر باری له لایه ن خواوه بو ده بی، چ جیاوازیه کی مه زن هیه له نیوان نهو دوو ده سته دا، چ ماندو بوونیکی گه و ره ی نارام گرانه!! شهو دوو نایه ته راهینان و ناسان کردنی به لا کانه له سر دل و ده روون پیش شهوی روو بدنه، تا کو سو کو و ناسان بیست که روو ده دات، روونکر دنه وهی به رانه ره که ی که روو ده دات نهویش نارامیه، وه روونکر دنه وهی شهوهش که یارمه تیده ره ده بی له سر نارامی، شهوی هیه له پاداشت بو نارامگر، تا حال و باری جگه له نارامگرتن بزانی به پیچه وانه وهی حال و باری نارامگر.

به راستی ثم تاقیکر دنه وهو به لا به سه رهینانه سونه تی خواهیه، تیپری کردوه و رویشته، نایینی که سونه تی خوا (هر گیز) بگوردی، وه روونکر دنه وهی جو ره کانی به لا کان.

(۱۵۸): ﴿إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَابِ اللَّهِ فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوْ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ يَطَّوَّفَ بِهِمَا وَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ﴾

﴿إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ﴾ خواهی به رز هه وال ده دا که به بیگومان صفا و مهروه که هه ردو و کیان ناسراون ﴿مِنْ شَعَابِ اللَّهِ﴾ واته: له نیشانه کان و درووشمی نایینی دیارو ناشکران، نهوانه ی که خوا به هویانه وه به ندایه تی له بهنده کانی وه رده گری، جا نه گه ره شهوان درووشمه کانی خوا بن، بیگومان خوا فه رمانی کردوه به رز راگرتنی درووشمه کانی فه رموویه تی: ﴿ذَلِكَ وَمَنْ يُعْظِمَ شَعْبَةَ اللَّهِ فإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ﴾ الحج، واته: کو ی هه ردو و دهقه که شهوه ده سه لمینن که له درووشمه کانی خواهی به رزو مه زنن، وه به گه و ره راگرتنی درووشمه کانی له پاریز گاری و له خوا ترسانی ده کانه.

خو پاریزی و له خوا ترسان پیویسته له سر هه موو نه رک پیسپیر دراویک (مکلف)، شهوه بهلگه یه له سر شهوی که هاتوو چوی نیوانی صفا و مهروا، پیویسته که په یوه سته به حه جو عمره ههروه کو شهوی زور به ی زانایان شهوه رایانه، فه رمووده کانی پیغه مبه ریش ﴿بِهِمَا﴾ بهلگه ن له سه ری، وه پیغه مبه ریش وای کرده، وه فه رموویه تی: ﴿خُذُوا عَنِّي مَنَاسِكَكُمْ﴾ (أخرجه مسلم: (۳۱۳۷)، وأحمد برقم: (۱۴۴۱۹)، عن جابر رضي الله عنه).

واته: په رستش و کارو درووشمه کانی حه جی مالی خوا له منه وه وه رگرن. ﴿فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوْ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ يَطَّوَّفَ بِهِمَا﴾ شهوه پانه ریکه بو شهو گو مانو دوو دلیه ی که مسولمانان هه یانبوو، ده رباره ی (طواف) ی نیوان صفا و مهروه،

چونکہ له سهرده مي نه فاميدا به ده وري بته کاندا ده سورپانه وه ده يانپهرستن، خواي گه وره
 شه و گومان و دوو دليهي له سهر يان لابردي، به لگه له سهر به ستنه وه ي نه فيکردني گوناح بو
 شه و که سه ي (طواف) ي نيوان صه فاو مه ووه ده کات له حه ج و عومره دا، شه و به تنها هاتوو
 چو ناکات، مه گهر له حه ج يان عومره کردن، به پيچه وانهي سورپانه وه ي ده وري که عبه
 (طواف) که له گهل حه ج و عومره ده کري، شه و په رستنیکه به تنها ده کري.

به لام هه رچی هاتوو چوي نيوان صه فاو مه ووه يه، وه وه ستن له عه ره فه و موزده ليفه و شه يتان
 په جم کردنه، شه وانه په يوه ستن به حه جه وه، شه گهر له گهل کاره کاني حه ج نه کري له وانه يه
 به تنها بيکن، نه ک له گهل حه ج، شه و کات ده بيته بيدعه و داهيتراو، چونکه بيدعه دوو
 جو ره: جو ريکيان به ندايه تي خواي پيده کري، به بي شه و ي خوا برياري له سهر دا بيت،
 شه مش له و جو ره يه ﴿وَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ﴾، واته: عيباده ت کردن به
 دل سو زيه وه بو خوا ﴿خَيْرًا﴾ له حه ج و عومره و (طواف)، وه نويزو روژو هاوشيوه ي
 شه وانه، ﴿فَهُوَ خَيْرٌ لَّكَ﴾ البقرة، شه مه به لگه يه له سهر شه و ي به نده ي خوا تا زياتر
 عيباده تي خوا بکات، خيرو پاداشت و پله و پايه ي زياتر ده بيت.

وه به لگه يه له سهر شه و ي کورت هه له يتاني (التطوع) به خيرو چاکه، هه ر که سنيک له
 خوا په رستيدا بيدعه و داهيتانيک بکات، که خواو پيغه مبه ره که ي دا يان نه نابي، شه و هه چي
 ده ست ناکه وي جگه له ماندوو بوون، وه خيرو چاکه يشي ده ست ناکه وي، به لکو هه ندي
 جار تووشي خراپه و گونا هيش ده بي له سهر ي، شه گهر بزاني و به شه نقه ست شه نجامي بدات
 ﴿فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ﴾ (الشاکر، الشکور) له ناوه پيروزه کاني خوان، شه و خوايه ي که
 کرده وه يه کي که له کرده وه کاني وه رده گري و له به رانه ردا پاداشتيکي مه زيان ده داته وه،
 شه گهر به نده که ي فرمانه کاني جي به جي بکات، شه و يش پشتيواني لیده کات و وه سف و
 پيا هه لداني ده کات، نورو ثيمان ده خاته ناو دلي وه وه جه سته ي به هيزو چالاک ده کات، وه
 به ره که ت ده خاته ناو کاروبارو ژيانيه وه له هه موو پروويه که وه، له پاش شه و له داهاتو ودا
 پاداشتي ته واي ده داته وه به بي که م و کورتي، وه له سو پاسگوزاريه کاني بو به نده که ي،
 شه و ي که له بهر خاتري خوا واز له شتيک به يني، شه و خواي گه وره له بري شه ودا
 شتيکي باشتری پيده به خشي، وه هه ر که سنيک بستي له خوا نزیک بيته وه، شه و خوا باليک
 له و به نده نزیک ده بيته وه، شه و ي به ري کردن بي بو لاي خوا، شه و شه و يش به په له به ره و
 رووي دي، هه ر که سنيک کاري بو بکات به چه ندين قات پاداشتي ده داته وه، له گهل شه ودا

ئەو سوپاسگوزارە بە ھەمان شۆھ زاناڤە بەو کەسەي کە شايستەي پاداڤتەي تەواو، بە پيئي نيەت و بېرواوە لە خواتر سانی، بە لکۆ دەبيیننەووە لەووە زیاتر بە پيئي نيەتە کانیان، کە ناگادارە بەسەريدا خواي زاناو کاربەجی.

(۱۶۲-۱۵۹): ﴿إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّعْنُونَ ﴿۱۵۹﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنَّاهُمْ فَأُولَٰئِكَ أَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿۱۶۰﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارًا أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿۱۶۱﴾ خَلِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿۱۶۲﴾﴾

﴿إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلْنَا﴾ ئەم ئايەتە ھەرچەندە دەربارەي خواوەن کتيبە کان دابەزيو، وە ئەووي کە شارديانەووە دەربارەي پيغەمبەر ﷺ بە لام بېريارو ھو کەھي گشتيە بو ھەموو ئەوانەي وەسەف دە کرين بە شاردنەووي ئەووي خوا دايبەزانندو، ﴿مِنَ الْبَيِّنَاتِ﴾ بەدەرخەري ھەق و راستيە و ئاشکرای دە کەن، ﴿وَالْهُدَىٰ﴾ بريتە لەو زانستەي رپنمايي بەرەو رپنگاي راستي پيۆ دەستەبەر دەبي، رپنگاي خواوەن خوڤشي و نازو نيەمەتە کان لە رپنگاي خواوەن ناگرو دۆزەخياني پيۆ دەردە کەويەت، خوا بەلپين و پەيمانسي وەر گرتو لە خواوەن زانستە کان، کە رووني بکەنەووە بو خەلکي ئەووي خوا مەنتي کردو بەسەرياندا لە شارەزابووني کتيب نەيشارنەو، جا ئەووي ئەو ھەلبوھ شينيئەووە دوو خراپەو لە سنوور دەرچوو کۆبکاتەو: شاردنەووي ئەووي خوا دايبەزانندو، ناپاکي و غەش کردن لە گەل بەندە کاني خوا، ئا ئەوانە ﴿يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ﴾ واتە: خوا دەريان دە کاو دووريان دەخاتەو لە بەزەيبي و ميھرباني خو.

﴿وَيَلْعَنُهُمُ اللَّعْنُونَ﴾ ئەوان ھەموو بەديھيئراوانن، نەفريني ھەموو بەديھيئراوھ کان دە کەويەتە سەريان، لەبەر ھەول و کۆڤش کردنيان لە غەش و ناپاکي لە گەل خەلکي و تیکدان و خراب کردني رپيازو ئايينە کانيان، وە دوور خستتەوويان لە بەزەيبي خوا، پاداڤت درانەووە لە جوۆري کردوھە کانيان، ھەروھ کو فيرکاري خەلکي بە چاکەو خير، خواو فریشتە کان تا ماسي و نەھەنگە کاني ناو دەريا دوعاي خيريان بو دە کەن و پيايان ھەلدەدەن، لەبەر ھەول و کۆڤشيان لە پيناو بەرژەوھەندي خەلکي و چاک کردني رپيازو ئايينە کانيان، وە نيزيک بوونەوويان لە بەزەيبي خوا پاداڤت دەدرينەووە بە پيئي کردوھە کانيان.

ھەر کەسي ئەووي خوا دايبەزانندوھ بيشاريئەو، ئەو دژي فەرمانسي خوايەو دوژمنيەتي، خوا

نايه ته و به لگه کانی بۆ مرؤف دهرده خاو پروویان ده کاته وه، ئه مه ش ده یانسر ته وه و خه لکی لیمان کویر ده کات، ئه م که سه هه ره شه یه کی تووندی له سه ره ﴿إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا﴾ واته: گه رانه وه به په شیمان بوونه وه، پشتیان هه لکرد له و تاوان و گونا هانه ی له سه ری بوون، وه پیندا گریان کرد له سه ر نه گه رانه وه و دووباره نه بوونه وه یان ﴿وَأَصْلَحُوا﴾ له و کرده وه خراپانه ی کرد بوویان، ته نها وازه یان له ناشیرین و خراپه به س نیه، تا کاری چاکه نه یه ته به ره هم.

به هه مان شیوه به س نیه بۆ ئه و که سه ی که شار دو یه تیه وه، تا ئه وه ی شار دو یه تیه وه ده ری نه خات و پیچه وانیه ی ئه وه نه جو لیه وه، ئه مه خوا گه رانه وه که ی لی وهرده گری، چونکه تۆبه ی خوای لی قه ده غه نه کراوه، ئه گه ر ئه و هۆ کاری ته وبه به یئنه جی ئه وه خوا تۆبه که ی لی وهرده گری، چونکه خوا ﴿التَّوَابُ﴾ واته: زۆر لیورده یه له کاتی گه رانه وه ی به نده کانی، له دوا ی گوناح ئه گه ر گه رانه وه و ته وبه یان کرد به چاکه و نیعمه ته کانی له دوا ی ئه وه ی قه ده غه ی کرد بوون ئه گه ر گه رانه وه.

﴿الرَّحِيمُ﴾ که وه سف کراوه به به زه یی مه زن که هه موو شتیکی ده گری ته وه، ئه وه ی که وه سف کراوه به میهره بانسی مه زن ده وری هه موو شتیکی داوه، له به زه یی ئه و پشتگیری کردن و سه رخسته بۆ ته وبه و دل نه رمی و روو کردنه خوا، ئه گه ر گه رانه وه و پروویان کرده خوا، له پاشان به به زه یی و په حمسی خو ی ته وبه ی لی وهر گرتن، ئه مه ش حو کمی تۆبه کاره له گوناح و تاوان.

به لام ئه وه ی کافر بووه، وه له سه ر کوفره که ی به رده وام بووه تا مردوه، نه گه راوه ته وه بۆ لای په روه رد گاری و پرووی تینه کرده، زوو تۆبه ی نه کرده، ئه وانه ﴿عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ﴾ له به ر ئه وه ی کوفره که یان بووه ته سه فته و وه سفیکی جیگیر بۆیان، نه فریسی سه ریشیان بووه به سه فته و وه سفی جیگیر و نه رۆیشتوو بۆیان، چونکه بریارو حوکم له گه ل هۆ (عَلَّة) که ی ده سووریه وه به بوون و نه بوون، (واته: ئه گه ر هۆیه که بوو حوکمه که ش ده بی، ئه گه ر ئه ویش نه بوو ئه ویش نابی)، ﴿خَالِدِينَ فِيهَا﴾ واته: له نه فرین، یان له سزا، هه ردوو مانا که پیکه وه گری دراوان، ﴿لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ﴾ واته: به لکو سزایان هه میسه تووندو به رده وامه، ﴿وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ﴾ واته: ماوه نادرین چونکه کاتی ماوه دان - که دنیا یه - رۆیشتوو وه نه ماوه، هه یج بیانویان بۆ نه ماوه تا بیانوی پی به یئنه وه.

(۱۶۳): ﴿وَاللَّهُكَزَّ إِلَهٌ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ﴾

﴿وَاللَّهُكَزَّ﴾ خوی بهرز ههوال ددها که نهو راستگوترینی وته بیژانه، نهو ﴿إِلَهٌ وَاحِدٌ﴾ واته: تاكو ته نهاییه، له ذاتی و ناوه کانی و سیفه ته کانی و کرداره کانی، هیچ هاوبه شی نیه له ذاتی خوی هاوتوا هاوونیهی نیه، به دیهینه رو به ریوه بهری جگه له و نیه، جا مادام بهوشیویه، تنها نهو شایسته یه به خوا بناسری، بهرستری، به هموو جوړه کانی په رستن، هیچ که سیک له به دیهینه رانی به هاوبهش بوی بریار نه درین، چونکه نهو به ﴿الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ﴾ وه سف کراوه، به به زه یی مه زن که به زه یی هیچ که سیک وه کو هی نهو نیه و پیی ناچیت، به زه یی که ی هموو شتیکی گرتوته وه، به به زه یی نهو به دیهینه راوان هاتوونه ته بوون، به به زه یی نهوه جوړه ها ته واوییه کانیان بو هه یه، به به زه یی نهوه هموو به لا کان رهت کراوه ته وه، به به زه یی نهوه خوی به بنده کانی ناساندووه و سیفه ته کانی خوی باس کرده، وه بوی روون کردونه ته وه هموو نهوه ی پیوستیانه له بهرزه وه ندیه کانی دین و دونیایان، به ره وانه کردنی پیغمبه ران و دابه زاندنی په رتو که کانی. جا مادام زانرا هه رچی بنده کان هه یانه نازو نیعمت له خوا وه یه، که سیک له به دیهینه راوان سوود به که سیکیان ناگه یه نی، که واته: بیگومان تنها خوا شایسته یه بو هموو جوړه کانی په رستن، وه به تاك بگیری له خوشویستن و ترسو و نومید بوون، وه به مه زن گرتن و پشت پی به رستن، جگه له وانهش له جوړه کانی فرمان و گوپرایه لیه کان.

له خراپترین جوړه کانی ستم و ناشیرینترینی ناشیرینییه کانه که له په رستی خوا لابه دی بو په رستی بنده، وه به دیهینه راوی له گه ل بکریته هاوبهش که له خو له و به دهستی خو یان دروستکراوه، یان به دیهینه راویکی دهسته و سان و بی توانا په رستری له جیاتی به دیهینه رو به ریوه به رو خاوه نی تواناو به هیز، که زاله به سر هموو شتیکی و هموو شته کان بوی نزم و که من.

له م نایه ته دا چه سپاندنی تاكو ته نهایی و به دیهینه رو په رستراویتی و خوی ته تی تیدایه، وه دانپیدانان به ره تکر دنه وهی جگه له نهو له به دیهینه راوه کانی، وه روون کردنه وهی بنه مای به لگه له سر نه وه، که بریته له چه سپاندنی به زه یی خوا نه وهی که بوونی هموو نیعمه ته کان له شوینه واره کانی نه وه، وه رهت کردنه وهی هموو به لا کان، نه مهش به لگه یه کی کورت و پوخته له سر تاكو ته نهایی خوی بهرز.

(۱۶۴): ﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَإِخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ يَمَّا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ
مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ
مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ
الرِّيحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ
وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿۱۶۴﴾

له پاشان به لگه کانی به دوورو دریزی باس
کردوه ده فهر موی: ﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ﴾ خوای بهرز هه والیدا که به
راستی لهو به دیهینراوه مهزانه نیشانهو
به لگه ههن، واته: به لگه ن له سهر نایه تی
خوای به دیهینر بهر ستر اویتی و خواجه تی و
مهزنی ده سلات و بهزه بیه که ی، وه

تیکرای سیفته ته کانی، به لام ﴿لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾ واته: بو نه وانهی ژیریان هه یه و به کاری
ده هینن لهو پیناوه ی بو ی به دیهینراوه، به گویره ی نه وه ی خوا منه تی ژیری به سهر
بهنده که ی کرده، سوود وهرده گری له به لگه و نیشانه کان به ژیری و بیر کردنه وه و
ووردبونه وه که ی ده بانناسی و شاره زایان ده بی، له ﴿خَلْقِ السَّمَوَاتِ﴾ واته: (به دیهینانی
ناسمانه کان)، له بهرزی و فراوانی و ریک و پیک و قائمیدا، نه وه ی خوا له ناوی داناون
له خوورو مانگو و نه سیره کان، ریکخستیان له پیناو بهرژه وهندی بهنده کانه.

له به دیهینانی ﴿وَالْأَرْضِ﴾ (زهوی) ته خت کرده بو به دیهینراوه کان، تا بتوانن له سهری
نؤقره بگرن، سوودی لیوه بگرن، نه وه به لگه یه له سهر تاک و ته نهایی خوای بهرز له
به دیهینان و بهرپوه بردن و ریکخستندا، وه توانای مهزنی خوا له به دیهیناندا، وه کار له جیبی
که پیسه وه ته او جوان و ریک و پیک کردون، وه زانست و بهزه بی خوا که سوود و
بهرژه وهندی و پیوستیه کانی خه لکی داناوه، له وه دا گه وهره ترین به لگه هه یه له سهر ته اوای
خواو شایسته یه به بهرستش، چونکه تاک و ته نهایی له به دیهینان و بهرپوه بردن، وه هه لسان
به کاروباری بهنده کانی له ﴿وَإِخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ﴾ نه ویش بهدوایه کداهاتیان به

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
وَالْفَلَاحِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ يَمَّا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ
مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا
مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ
السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿۱۶۴﴾ وَمِنَ النَّاسِ
مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ
آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ وَلَوْ سِئِئًا مَا عَلِمُوا لَازِمُونَ
الْعَذَابِ إِنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۱۶۵﴾
إِذْ سَخَّرَ اللَّهُ لَكَ الْبَحْرَيْنِ لِقَوْمٍ أَلْفَ أَلْفٍ مِنْ الْأَنْبِيَاءِ
وَتَقَطَّعْتَ بِهِمُ الْأَسْبَابَ ﴿۱۶۶﴾ وَقَالَ الْبَحْرَيْنِ أَمْسُوا
أَنْتُمْ أَنْتُمْ أَنْتُمْ أَنْتُمْ أَنْتُمْ أَنْتُمْ أَنْتُمْ أَنْتُمْ أَنْتُمْ
لَأَسْكُرَنَّ فَتَنَّتْ أَمْنَهُمْ كَمَا تَنَزَّاهُ وَأَمَّا كَذَلِكَ يُرِيدُ اللَّهُ
أَعْيُنَهُمْ حَسْرَتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخَارِعِينَ مِنَ النَّارِ ﴿۱۶۷﴾
يَأْتِيهَا النَّاسُ كُلُّهُمْ فِي الْأَرْضِ حَلَاكًا طَيْبًا وَلَا تَتَّخِذُوا
خُلُوفَ النَّبِيِّ إِنْ أُنزِلَ عَلَيْكَ مِنْ شَيْءٍ لِيَسْمَأَ بِكُمْ
وَالشَّيْءِ وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَمَلٌ اللَّهُ مَا لَنَا بِمَكْرَمٍ ﴿۱۶۸﴾

به رده وام نه گهر يه کيکيان بپروات نه وه يتر به دوايه وه دي، له جياوازيان له گهرمي و ساردي و ناوه ندي، وه له دريژي پوژو شهوو کورتی و ناوه ندياندا، نهو وه زانهي لي پيدا ده بن که بهرزه وه نديه کاني نه وه ي ناده مي تيدايه، وه هه موو نه وانهي له سر زه وي هه ن له دارو درهخت و پروه که کان به ريکخستن و سيستم و بهرپوه ببردن ده بيت، فراهه م هيئاني عقل تووشی شوک ده کات، ته نانهت مروقه ژيره کانيش له بهرانبه ريدا ده سته وسانن، نهوش به لگه يه له سر تواناي به ديهينه ره که ي، له گهل زانست و حیکمهت و په حمه تي بهر فراواني، که شايسته ي نهويه به تاک بهرستريت و خوشه ويستی بو دربيردريت و هه موو توانا کان بو نهو مه به سته بخريته کار.

﴿وَالْقُلُوبِ الَّتِي جَحَرِي فِي الْبَحْرِ﴾ نه ويش برتیه له که شتي و ناميره کاني گواستنه وه هاوويته کانيان، له وانهي که خوا ﷻ ئيلهامي کرده بو بهنده کاني دروستي بکن، هه موو که ره سته ناوه کي و دهره کيه کاني بو فراهه م هيئاون که توانايان به سهرياندا هه يه، پاشان نهو دهریا مه زنه ي بو رام کردون، به هه مان شيوه نهو بايانهي که نهو هه موو قورسايه يان هه لگرتوه که سوودي مروقه کاني تيدايه و بهرزه وه نديه کانيان له سر نهوه وه ستاوه، ده ي کي ئيلهامي بو کردن دروستي بکن و توانايان به سهرياندا بشکيت، وه نهو که ره ستانه يان بو به ديهيني که کاري بينده که ن؟ ئايا کي دهرياي بو رام کردون به ويستی نهو به ناويدا ريکهن؟ ئايا کي سوته مه ني دروست کرده بو نهو ناميري گواستنه وه ده شتو دهريايان که مال و پيوستيه کانيان پي ده گوازنه وه؟ ئايا نه م مال و سامانان به يه کدهنگي به ده ست هاتوه، يان به ته نها نه م دروستکراوه لاوازه به ديهيناوه، که کاتي له سكي دايمي دهرچوو هيچي نه ده زاني، نه زانست نه توانا، پاشان خوا ﷻ تواناي بو به ديهيناوه به ويستی خو ي فيري زانست و زانباري کرد، يان پهروه ردگاري تاک و ته نها به ديهيناوه و رامی کرده، که هيچ شتي کي لي گير ناي؟ به لکو هه موو شته کان ملکه چي پهروه ردگاري تي و مه زني بوون.

نهو پهري تواناي بهنده ي لاوازه نهويه که خوا ﷻ کردويه تي به به شيک له به شه کان، که نه م هه موو کاروباره گرنگانه به دي هاتون، نه مه به لگه يه له سر ميه ره بانسي و گرنگيداني خوا ﷻ به به ديهينراوه کاني، بويه پيوسته هه موو خوشه ويستيه کان ته نها بو نهو بي، وه ترسو نوميدو هه موو گوپرايه ليه کان و زه ليل بوون ته نها بو نهو بي.

﴿وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ﴾ برتیه لهو بارانه ي داده به زي له ناو هه و ره کانه وه.

﴿فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا﴾ به ديارى ده خات له جوړه کانی بږیوی و قوته کانو جوړه کانی رووه کو ټه وهی له پيداويستیه کانی به ديهيتر اوانه که بهی ټه و پيوستيانه نازين .

ټايا ټه وه به لگه نيه له سهر توانای ټه وهی دايبه زان دووه، وه به و ټاوه وه ټه وهی ويستويه تی ده ری بچوینی ده ری چواندوه، له سهر به زه یی و ميه ره بانى به بنده کانی، وه هه لساوه به بهر ټه وه نديه کانيان، هه ژاری و پيداويستی زوریان بوی له هه موو روویکه وه؟ ټايا ټه وه پيوستی ټه وه ناکات که ټه و پرستراو و خويان يیت؟ ټايه ټه وه به لگه نيه له سهر زيندوو کرده وهی مردووه کانو سزاو پاداشت دانه و يان به پیی کرده وه کانيان؟

﴿وَبَثَّ فِيهَا﴾ واته: له زه ويدا، ﴿مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ﴾ واته: بلاوهی کردو ته وه به لايه کانی زه وی له ټيماندارو زينده و ره جوړاو جوړه کان، ټه وهی که به لگه يه له سهر تواناو مزنی، وه تاکو و تنه يايه که ی و ده سه لاته مزنه که به تی، ژیر بار کردنيان بو خه لکی، سوودی لی و هه برگرين به هه موو شیوه کانی سووديينين:

له وانه: له گوشته که ی ده خون، له شيره که ی ده خون وه.

له وانه: سواری پشتيان ده بن.

له وانه: ټه وه يه که هه ول و کوششکاره له پيناو بهر ټه وه نديه کانيان و پاسه وائیتی کردنيان. له وانه: په ندي لی و هه رده گيری له گه ل ټه وهی ټه و له سهر زه وی له هه موو زينده و هه رو گیان له بهر يکی بلاو کردو ته وه، ټه وه خوی پاکو بی گه رده هه لده ستی به روژودانيان و دايينکاری قوت و بږیويه کانيان، هيچ له زينده و هه رو گیان له بهر هه کانی سهر زه وی نيه ټيللا روژيان له سهر خويبه، خوا شوینی هه لگرتن و په يدا بو ونيان ده زانی، ﴿وَتَصْرِيفِ الرِّيحِ﴾ ساردو گه رم، سه رو خوارو خو ره لاته و خو رنشي، له نيوانی ټه وانه ش، جاريک هه ور ده وروژینی، جاريک نيوانيان ريک ده خات پيکیان ده گه په نی، جاريک ده يانپيتینی و چاکیان ده کات، جاريک هه لده قولین و جاريک پارچه پارچه ی ده کات زيانه که ی لاده بات، جاريک ده يته به زه یی، جاريک سزا دینی.

کيیه ټه و گوړانکار يانه ی تيدا ده کات؟ سوود گه په نه ری بنده کان که ناتوانن بی نیازبن لی؟ ده سه ته موی کرده ره خساندو و به تی تا کو هه موو ټاژه له کان بتوانن تيدا بږين، ده گونجی بو لاشه و جه سه ته کان و دارو باره کان، دانه و ټله و رووه که کان، مه گه ر ټه وه زالی دانای به زه یی بی، ميه ره بان به بنده کانی شايسته بو هه موو ملکه چی و دل

كه چي و خو شه ويستي و روو تي كردن و پرستن، له ژير ده ست كردني هور له نيوان
 ئاسمان و زوي له سر شو سو كي و تنكيه ي ئاويكي زوريشي به خو وه هلگر تو وه،
 خوا ده يگواز ته وه بو شو شوينه ي بيه وي ت، بنده كان و شوينه كاني پي زيندوو
 ده كات وه، گرده كاني و ته ختايه كاني ئاو ده دات، داي ده به زينني بو سر خه لكي له كاتي
 پيوستيدا، نه گه زوريه كه ي زيانان پي بگه يه ني ليان ده يگر ته وه، به به زه ي و ميهره باني
 دايد به زينني، لايد هدا به سو زو چاود يريه وه ئاي له مهنسي ده سه لاتي، وه زوري چا كه و
 نه رم و ميهر ي به خششي!!

ئايا ناشرين نيه بو بنده كاني چي ژ له نازو نيمه ته كاني وه ربگرن له كاتي كيدا به
 پيچه وانه ي شو ره فتار ده كه ن؟ ئايا شو به لگه نيه بو سو زو به زه ي و ميهره باني شو؟
 سو پاس و ستايش بو شو له سه ره تاو له داواييدا، به ئاشكراو به نهيني.

به پوختي هر كه سي له به ديهيئراوه كان رابميني و عقل و هوشي بخاته كار ده بيني
 پر له حيكهت و داهيئان، دواچار ده زاني شو وه به راستي و بو راستي دروستكراوه،
 نه وانه به پر به كن له نيشانه كاني خوا ﷻ، به لگه ن له سر تاك و ته نهاي خواي مهن، با
 بزاني هه موو جيهاني خواره وه و سه ره وه له ژير ويست و ده سه لاتي خواي گه وره دان و
 هه رده م پيوستيان به وه، شو ده وه له مهنده به زات و سيفه تي و بينيازه، هيج كه س شايسته ي
 پرستن نيه بي جگه له شو، وه هيج به روه ردي گاري نيه جگه له شو.

(۱۶۷-۱۶۶): ﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِن دُونِ اللَّهِ أَندَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ
 ءَامَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ وَلَوْ رَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرُونَ الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ
 شَدِيدُ الْعَذَابِ ﴿١٦٥﴾ إِذْ تَبَرَأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وِرَاوُ الْعَذَابِ وَقَطَّعَتْ بِهِمُ
 الْأَسْبَابُ ﴿١٦٦﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّا كَرِهْنَا لَمَا كَرِهْنَا مَنَّمَا تَجَرَأُوا مِنَّا كَذَلِكَ
 يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَالَهُمْ حَسَرَاتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿١٦٧﴾﴾:

چهنده سه رسوره يئنه رو جوانه به يوه ندي شم ده قانه به به كتره وه، كاتي خوا باسي ته نهاي
 خوي كردو به لگه ي به كلا كه ره وه ي بو شو مه به سه هينا به وه، كه ده بيته مايه ي دنيا
 بوون و لابردني هه موو دوودلي گوماني، ليره دا باسي كردوه كه ﴿وَمِنَ النَّاسِ﴾
 له گه شم هه موو روونكر دنه وه به دا هه ندي له به ديهيئراوه كان جگه له خوا ﷻ ده كه ن
 به شه ريكو ده به پرستن و هاوتاي ده كه ن له گه ل خوادا ﷻ به خو شه ويستي و به ندا به تي
 بو كردني و به گه وره زاني.

ھەر کەسێ لەم دۆخەدا بێ پاش بیانوو پڕین و حوججە کردن لە سەریان و ئاشکرا کردنی یەکتاپەرستی، دەردە کەوی ئەو کەسێکی یاخی و کەللەرەقە، یان پستی کردووە لە بیر کردنەوە لە ئایەتە کانی خواو بیر کردنەوە لە دروستکراوە کانی، بەلکو سزای بە ئیش لەسەری پێویست بوو، ئەوانە ی لە گەل خوادا ﷻ شتیکی تر دە کەن بە ھاوبەش، لە دروستکردن و پزق و پزۆزی پێکخستندا نایکەن بە ھاوبەش بەلکو لە بەندایەتی کردندا، لێان دە پارێنەووە بۆ ئەوێ لێ نزیك بینهو.

﴿يَتَّخِذُ الْبَعَثَ لِكُلِّ شَيْءٍ حَسَبًا﴾ ھاوبەش و شەریکی نیە، بەلام بپەرستان ھەندی لە بەدیھێنراوە کانیان کردە پەرستراو، ناویکی پروت و ناوەرۆکیکی بەتال، وە ک چون خوا ﷻ فرمویەتی: ﴿وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ قُلُوبَهُمْ قُلْ سَمُّوهُمْ أَمْ يَنبَغُونَ لِمَا لَا يَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ أَمْ يَبْظَاهِرُونَ الْعَالَمِينَ﴾ ۲۲. ﴿إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ﴾ ۲۳. (ئەوانە ی کردووتانە ھاوبەش و ھاوتا بۆ خوا لە بتە کان تەنھا ناوەرۆکیان ناوێنەو و باو کو باپیرەتان، خوا بەلگە ی پێیەووە دانەبەزاندووە ئەوێ شوینی کەوتوونە تەنھا گومان و خەیاڵ).

بەدیھێنراو ھاوبەش و ھاوتای نیە بۆ خوا، چونکە خوا بەدیھێنەرە و جگە لەوانەش بەدیھێنراون، پەرورەدگار پزۆزی دەردە و جگە لەویش پزۆزی پێ دراون، خوا دەوڵەمەندو بێ نیازە ئێوەش ھەژارن، ئەو تەواو لە ھەموو پزۆر کەنەو، بەندە کان لە ھەموو پزۆر کەووە کەم و کورتیان ھەبە، خوا سوود گەبەنەر و زەرەر گەبەنەر، بەدیھێنراو ھیچ سوودو زیان و ھیچ کاریکی بۆ نیە، بێگومان بە زانستی دنیاکەر زانرا پووجەلی و نەرەوا بەتی قسە ی ئەو کەسە ی جگە لە خوا ی پەرستراو ھاوتای گرتو، جا یە کسانە چ (پەرستراو ھاوتا کە) فریشتە ی یان پێغەمبەر ی یان چاکە کار ی یان بت ی یان جگە لەوانەش بەراستی خوا یە شایستە بۆ خوشویستی تەواو ملکە چی و زەلیلی تەواو، لەبەر ئەوە یە خوا وەسفی برواداران ی کردووە بە فرمودە ی خوێ ﷻ ﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ﴾ واتە: لە ھاوتا بریار دەران بۆ ئەو ھاوتایانە ی بریار یان داو، چونکە خوشویستیە کە یان بۆ ی یە کلا بوو تەووە بە پاک ی بۆ ی دە کەن، ئەوان ھاوبەشیان بۆ بریار داو، چونکە برواداران ئەوێ تەواو شایستە ی خوشویستە خوشیان ویستووە، کە خوشویستیە کە ی بریتە لە خودی چاکە ی بەندە و بەختەوەر ی و سەرفرازیە کە ی، ھاوبەش بریار دەران ئەوێ شایستە ی ھیچ خوشویستییک نیە خوشیان ویستووە، وە خوشویستی ئەو پەری

گو مړايی و به د به ختیه.

له بهر نه و به خوا هه پره شهی به فهر مسووده ی خو ی لی کردوون ﴿وَلَوِ بَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا﴾ به گرتنی هاو تا کان و ملکه چ کردن بؤ جگه له پهروه ردگاری بهنده کان، وه ستم کردن له خه لکی به ریگرتن لیان، ریگای خواو هه ول و کوششیان له پیناو نه و هی زیانیان پی ده گه به نیت.

﴿إِذْ يَرْوْنَ الْعَذَابَ﴾ واته: روژی هه لسانه وه (قیامت) به چاوه کانیان ده بینن، ﴿أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ﴾ واته: به زانیاری ته واوو به کلاکه ره وه ده زانن که به راستی هیزو توانا هه موو بؤ خوا به، هاو تا کانیان هیچ هیزیکیان نیه، له و روژه دا توانا و لاوازیان بؤ درده که وی، نه وه کو نه و هی له دنیا و ایان ده زانی گو مانیان ده بردو خه یالیان ده کرد که کارو شتیکیان به ده سته، نه وان (به کان و هاو تا کان) له خوا نزدیک ده خنه وه و به ویان ده گه به نن، گو مانیان به تال بوو هه ول و کوششه کانیان پو و چهل بویه وه، سزای تووند به سه ریاندا پیویست بوو، وه هاو به شه کانیان هیچ که لک و سوو دیکیان پیته گه یانندن، ته نانهت به قه د گه ردیله به ک سوو دیان لی وه رنه گرتن، به لکو له وانه وه زیانیان به ده ست هات، له و رووه ی واتی گه یشتن سوو دی لیو ره ده گرن.

وه پیشه واکان له په پره وانی خو یان یزاره بسن و حاشا ده کن، نه و په یوه نډیه ی که له دنیا هه بوو له نیوانیان ده پچرپی و نامینی، چونکه بؤ غه یری خوا بووه، له سر جگه له فرمانی خوا بووه، گریدراوه به بوچ و به تالیه که به وه که هیچ حقیقه تیکی نیه، کرده وه کانیان ده پو کیته وه و حال و باریان نامینی، بویان روون ده بیته وه که نه وان دروژنن، نه و کرده وانه ی که ناواتی سوو د گه یشتیان بوون و ده سته بهر بوونی دهره نجامه کانیان بوون، به سه ریاندا شکایه وه به ناخ و خه فته و په شیمانی، نه وان بؤ هه میسه له ناگر ده میننه وه و قهت لیی رزگار نابن، نایا له پاش نه و زهره رمه نډیه زانی تر هه یه؟ له بهر نه و هی نه وان شوین ناهه ق که و تبوون، کارو کرده وه ی پو و چهل یان ده کرد، نومیدی چاوه پروان نه کراویان کرد، هوگر بوون به شتی به تال و بیمانا، کاره کانیان پو و چهل بوونه وه، کاتی ناخ و خه فته رووده دات به و هی بی نومید بوون تیایدا، زیانیان پیده گات نه و په ری زیان، نه مه به پیچه وانه ی که سی که په یوه نډی کردی به خوا وه، وه بؤ خوا ﴿صَوْلِحَابِيٍّ﴾ و به دل سوژی کاری بؤ نه و کردی و چاوه پروانی پاداشتی نه و بی، نه مه هه ق و راستی له جیگای خویدا داناوه، نه وه کرده وه کانی راستن چونکه په یوه نډی کرده به

راستيه وه، وه پاداشتي ده بينتسه وه له لای خوا ﴿۱۶۶﴾ به بی دابران، وه ک خوا فەرموويه تی:
 ﴿الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ أَضَلَّ أَعْمَلُهُمْ﴾ ﴿۱﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَآمَنُوا
 بِمَا نَزَلَ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَهُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ كَفَّرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ ﴿۲﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا اتَّبَعُوا
 الْبَطِلَ وَأَنَّ الَّذِينَ آمَنُوا اتَّبَعُوا الْحَقَّ مِنْ رَبِّهِمْ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ لِلنَّاسِ أَمْثَلَهُمْ ﴿۳﴾ محمد، (واته:
 ئەوانەى كافر بوونه و رینگريان له (بلاو بوونه وهى دینی) خوا ده كرد كارو كرده وه كانیان
 پوچەل بوويه وه ئەوانەى پروایان هیناوه و كرده وهى چا كه یان كرده پروایان هیناوه
 به وهى بۆ سەر محمد (ﷺ)، دابه زیوه كه ئەو ره واو هه قه وه له پهروه رد گاریانه وه
 خراپه كانیان ده بورى و حال و بارى دونیاو دوارو ژیان بۆ چاك ده كات ئەوه ش له بهر
 ئەوه یه كه ئەوانەى كافر بوونه شوین ناهق كه وتوونه و ئەوانەش كه پروایان هیناوه
 شوینی هه ق له پهروه رد گاریان كه وتوونه، هه ر ئاوا خوا بۆ خه لكى نمونان دینیته وه).
 له و كاته وه شوینكه وتوان خۆز گه ی گه رانه وه بۆ دونیا ده خوازن، بگه رینه وه بۆ دونیا
 خۆیان به رى بكه ن له شوینكه وتوانیان، به وهى كه واز له هاوبه شى دانان بۆ خوا
 به یینن، رووبكه نه ئەنجامدانى كرده وه به دلسۆزى بۆ خوا ﴿۱۶۷﴾ ئەسته مه و زۆر ئەسته مه، كار
 له ده ست ده رچوو، كات كاتى ماوه دان و چاوه پروانى نیه، له گه ل ئەوه شدا ئەوان درۆزنن،
 ئە گه ر بشگه ر پێرنینه وه، ده گه ر پینه وه بۆ ئەنجامدانى ئەوانەى لیان قه ده غه كرا بوو، ئەوه
 ته نیا قسه یه كه ده یكه ن و ئاواتیکه خۆز گه ی بۆ ده خوازن، توورپه یی و بیزارى بۆ ئەوانەى
 شوینیان كه وتبوون له و كاته ی لیان به رى بوون، كه گونا هه كه ش گونا هه تاوانى خۆیان
 بوو، جا ئیبلیس سه ر كرده ی ئەوانه یه كه شوینی ده كه ون، له گه ل ئەمه دا به شوین
 كه وتوانى ده لى: له و كاته ی فه رمان و بریار كۆتای پى دى: ﴿إِنَّ اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعَدَّ
 الْحَقُّ وَوَعَدْتُكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ وَمَا كَانَ لِي عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِي فَلَا
 تَلُمُوا لِي وَلَوْ مَوْأ أَنفُسَكُمْ﴾ ﴿۱۶۸﴾ إبراهيم، (واته: كاتیک دادوه رى ده كرى ئیبلیس
 ده لى: به راستى خوا به لىنى پیتان دا به لىنىكى هه ق و ره وان، منیش به لىنىم پیتاندا نه مه ینايه
 جى، من هه چ ده سه لاتم نه بوو به سه رتاندا، ته نها بانگم كردن و تیه وش وه لامتان دامه وه،
 سه رزه نشت و لومه ی من مه كه ن، خۆتان لومه و سه رزه نشت بكه ن).

(۱۶۸-۱۷۰): ﴿يَتَّبِعُهَا النَّاسُ لَكُلٌّ فِي الْأَرْضِ حَلَالًا طَيْبًا وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوتِ الشَّيْطَانِ
 إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ﴾ ﴿۱۶۸﴾ إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا نَعْلَمُونَ ﴿۱۶۹﴾
 وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ آيَاتَهُ أَوَلَوْ كُنَّا أَعْبَادًا لَهُمْ لَأ

يَعْقِلُونَ سَيِّئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿۱۷﴾:

﴿يَتَأْتِيهَا النَّاسُ كُلُّوا مِمَّا فِي الْأَرْضِ﴾ ثم دواننده هموو مروّقه كان ده گريتهوه برودارو بييروا، خوا منه تيان به سر دا ده كات، فرماني پيكر دوون بخون له هموو نه وانه ي له زه ويدا هه يه، له دانه ويله و به روبووم و ميوه جات و ناژه له كان، حاله كه نه وه يه، ﴿حَلَالًا﴾ واته: وه گر تني بوتان حلاله، به دا گير كردن و دزي نه بي، وه به مامه له ي حرام دست نه كه وتي، يان يارمه تيداني حرام كراو نيك نه ييت.

﴿طَيِّبًا﴾ واته: پيس نه بي، وه ك گوشتي مرداره وه بوو، خوين و گوشتي به رازو، هموو پيسيه كان، ثم ده قه ده يته به لگه له سر نه وه ي به راستي نه سل و بنه مال خودي شته كاندا حلال ي و ري پيدراويه (إباحة) بو خواردن و سوود لي بينينيان، حرام كراو يش دوو جوړه:

يه كه م: يان له بهر خودي خو ي حرام كراوه، نه و يش برتبه له و پيسيه ي كه پيچه وانه و دزي خاوينه.

دووم: يان حرام كراوه له بهر نه وه ي به سر داهاتووه و تووش ي بووه، نه وه ش نه و حرام كراوه يه كه په يوه سته به مافي خوا، يان مافي به نده كاني تيدايه نه وه ش پيچه وانه و دزي حلاله.

به لگه شي تيدايه له سر نه وه ي خواردن به نه ندازه ي را گرتني لاشه پيوسته، نه وه ي وازي لي ييني گونا هبار ده بي له بهر رواله تي فرمانه كه.

كاتيك فرماني پيكر دن كه په پره وي فرمانه كاني بكن، كه نه وه سر چاوه ي چا كه خواز يانه، قه ده غي لي كر دوون له شوينكه وتني ﴿حُطُوتِ الشَّيْطَانِ﴾ واته: ريگه كان كه فرماني پيده كات، كه برتبه له هموو سر پيچي و گونا هه كان له كوفرو له فرمان ده رچوون و ستم، حرام كردني (سوا تب) و (حام) يش^(۷) ده چيته چوار چيوه ي نه وه وه نمونه ي نه وانه ش، هه روه ها وه رگرتني و خوار دني خوار ده مه ني به حرامه كانيش ده گريته وه.

(۷) (السوا تب): كوي (السائبة) يه: كه به واتاي بهر له لا كردن ديت، له سر ده مي نه فامي نه و حوشتره ي فرخه ي خو ي بينيا و ويرا گه يشتيا بهر له لا يان ده كردو باريان لي بار نده كردن و سواري پشتي نه ده بوون، يان نه زريان ده كرد نه گه ر له گه شت به سه لامه تي گه رابانه وه، يان له نه خو شي چاك بووبانه وه، نه و حوشتره يان بهر له لا ده كردو پشتيان پاريزراو ده كرد له پاوان و ناوه كان قه ده غي يان نه ده كردن.

(الحام): نه و حوشتره نيره يه كه ده جار حوشتر ي مينه ي لي تاوس بووبا و بهر له نه وه كاني خو ي بينيا به و ناوا زور له لاي خاوه نه كه ي بما بابه وه، نه زريان ده كردو پشتيان

﴿إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ﴾ واته: دوژمنایه تیه که ی ناشکرایه، له فرمان پیکردنی پیتان تنها فیلکردنی لیتان ده ویست، تا بینه هاوه لی ناگرو دوزهخ، پهروه ردگارمان به قه دهغه کردنمانه وه نه وه ستاوه له شوینکه وتی ههنگاوه کانی شهیتان، تا ههوالی پیمانداوه - که نهو راستگوترینی وته بیژانه- به دوژمنایه تی نهو که دهخوازی لی ناگادارو هوشیارین، له پاشان به وه شهوه نه وه ستاوه، تا ههوالی پیمانداوه به دوورو دریزی باسی فرمانه کانی کردوه، نهو ناشرینترینی شته کانهو مهزترینیشیانه له خراپه فرموویه تی: ﴿إِنَّمَا أَمْرُكُمْ بِالسُّوءِ﴾ واته: نهو خراپه به خاوه نه که ی ده گه یه نی، که هه موو گوناوه تاوانه کان ده گریته وه، فرمووده که ی ده بیته: ﴿وَالْفَحْشَاءِ﴾ هله بابته ی گپرانته وه (عطف) تایبته به سهر گشتیدا، چونکه سهر پیچی کردن به فاحیشه وه به دره وشتی له گوناوه تاوانه ناشرینه کانه، وه کو زیناو خواردنه وه ی مه ی و کوشتن و بوختان و ره زیلی و نموونه ی نه وانه ش، له وانه ی به خرایسان داده نین و نه وه ی عه قلی هه یه بیزی لی ده کات، ﴿وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا نَعْلَمُونَ﴾ نه مه قسه کردن له سهر خوا به بی زانست و زانیاری له شهرع و قه زاو قه ده ره ده گریته وه، نه وه ی وه سفی خوا بکات به بی زانست، یان پیغه مبه ره که ی ﴿وَهَسْفَى﴾ وه سفی پی کردوه، یان نه وه ی خوا بو خوی جیگیری کردوه ره تی بکاته وه، یان نه وه ی خوا له خوی ره تیکردو ته وه بو ی جیگیر بکات، نه وه بیگومان به بی زانست و زانیاری قسه ی له سهر خوا کردوه، ههر کس وا بزانی که خوا هاوبه شی هه یه و لی نزیک ی ده کاته وه، بیگومان به بی زانست و زانیاری قسه ی له سهر خوا کردوه، نه وه ی بلی: خوا نه وه ی چه رام کردوه، یان نه وه ی چه لال کردوه، یان فرمانی به و کردوه، یان قه دهغه ی له وه کردوه، به بی بهرچاو روونی، بیگومان به بی زانست و زانیاری قسه ی له سهر خوا کردوه، نه وه ی بلی: به راستی خوا نه وه چینه (یان نه م شتانه ی) له به دیه یتر اوه کانی له پیناو فلان به دی هیناوه به بی سه لماندن، نه وه بیگومان به بی زانست و زانیاری قسه ی له سهر خوا کردوه، له گه و ره ترینی قسه له سهر خوا به بی زانست و زانیاری قسه کرده له سهر ی، له مهزترین قسه له سهر خوا به بی زانیاری نه وه یه که قسه که ی بگورد ری، فرمووده ی خوی، یان قسه ی پیغه مبه ره ﴿لَسَهْرُ نَهْوَ مَانَا يَانَهْ ي كُومَهْ لَيْكْ لَهْ كُومَهْ لِيْ كُومِرَا كَهْ رَانْ لَهْ سَهْرِي رَيْكِكَهْ وَتَنْ﴾ له پاشان ده لین: نهو خوا ویستوو یه تی (مه به ستیه تی)، جا قسه کردن له سهر خوا به بی زانیاری له گه و ره ترین چه رام کراوه کانهو گشتگیر تریان و مهزترین

پاریزراو ده کرد.

رېنگا كاني شه يتانه كه بانگه وازي بؤ ده كات، ئه وانن رېنگا كاني شه يتان كه بانگه وازيان بؤ ده كات خوئي و سه ربازه كاني، قَيْل و پيلانه كانيان سه رف ده كه ن له سه ر گومرا كردني خه لك به وه ي له توانا ياندا هه يه.

به لام خوا ﷺ فه رمان به دادوه ري و چا كه ده كات، وه به خشين به سه ر ئه وانه ي كه خزم و نزيكن، قه ده غه ي خراپه و تاوان و سنور به زيني ده كات، با مرؤف له خوئي برواني ئه و له گه ل كام بانگه واز كاره كانه، له كام كۆمه ل و ئه و دوو حيزبه يه؟ نايا شويني بانگه وازي خوايي ده كه وي كه خيرو خو شبه ختي دنيا و دوارؤزي تيدا يه، هه موو سه ر كه وتني له خزمه تي ئه ودا يه، هه موو قازانجه كان له مامه له كردنه له گه ل به خته وه ري پر له نازو نيعمه ته كاني ديارو نادياره كان، قه ده غه ناكات مه گه ر ته نها له خراپه نه بيت.

يان شوين بانگه ري شه يتان ده كه وي كه ئه و دوژمني مرؤفه، كه ئه و خراپه ي بو ت ده وي ت هه و لده دات هه موو تواناو كوششيك بكات له پينا و له ناو بردنت له دونيا و دوارؤزي تودا؟ ئه وه ي هه موو خراپه يه ك له جي به جي كردني فه رمانه كانيه وه سه رچاوه ده گري، هه موو زه ره مه نديه كانيش له نزيكي و دو ستايه تيه تي ئه وه وه يه، كه فه رمان ناكات مه گه ر به خراپه نه بي، قه ده غه ش ناكات مه گه ر له چا كه، له پاشان خوا ﷺ هه و لده دات ده رباره ي حالي موشريكه كان ئه گه ر فه رمانيان پي كرا به شوينكه وتني ئه وه ي خوا دا ييه زان دو وه به سه ر پيغه مبه ره كه ي ﷺ له وه ي له پيشتر وه سفكرا، پشتي تي ده كه ن و ده ئين: ﴿بَلْ نَسَبْنَا مَّا الْقَيْنَا عَلَيْهِ ءَابَاءَنَا﴾ رازي بوون به په يره ي باو با پيرانيان، له بروا بوون به پيغه مبه ران خو يان پاراست، له گه ل ئه مه دا، باو با پيرانيان نه فام ترين و گومرا تريني خه لك بوون، ئه وه گومان يكي خه ياليه بؤ ره تكدنه وه ي هه ق، ئه مه به لگه ي ئه وانه له سه ر پشت تي كردنيان له هه ق و راستي به حه زو ئاره زوي خو يان، به بي ويژدانيان، ئه گه ر رينما ييان وه ربگر تبا يه بؤ ئه وان له بارترو چا كتر بو، وه هه ر كه سي مه به ستي هه ق بي، هاوسه نكي له نيوان هه ق و ناهه قدا بكات، به ته واوي هه ق بؤ ئاشكرا ده بي و شويني ده كه وي كه گه ر به ويژدان بي. پاشان خوا فه رمويه تي:

(۱۷۱): ﴿ وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ
الَّذِي يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءَ وَنِدَاءَ صُمُّ
بِكُمْ عُمَىٰ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ﴿۱۷۱﴾ :

کاتی خوا ﷻ روونی کرده وه ملکه چ
نه بوونیان بو شه وهی ره وانه کراوه له لایه ن
پنغه مبه رانه وه، ره تکر دنه وه بیان به لاسایی
کردنه وه، زانراوه که شه وان شایسته ی
هق نین و وه لامده ره وه نین بوی، به لکو
بو هه موو که سیک زانراوه که شه وان
وازیان نه هیئاوه له که لله ره قیه که بیان،
خوا ی به رز هه وایدا که نمونه ی شه وان
له کاتی بانگ کردنیان به ره و بروا هیئان
- نمونه ی نازه له کانه که شوانه کان

وَأَقْبِلْ لَهُمُ اتِّمَاعًا أَنزَلْنَا اللَّهُ قَالُوا بَلْ لَا يَفْقَهُونَ صَدَقَاتِنَا
عَلَيْهِ ءَابَاءَهُمْ أَوْ لَوْ كَانَ ءَابَاءَهُمْ لَآيَعْقِلُونَ سُبْحَانَكَ
يَهْتَدُونَ ﴿۱۷۱﴾ وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الَّذِي يَتْلُو
بِئْسَ مَا يَشْعُرُ أَلا دُعَاءَ وَنِدَاءَ صُمُّ بِكُمْ عُمَىٰ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ
﴿۱۷۱﴾ بئس ما أشعروا لمن تليبي ما زفككش
وَأَشْعُرُوا قَوْمًا كَسُفْرَاءَ إِهْدَىٰ عُذْبَدُونَ ﴿۱۷۲﴾ إِنَّمَا حَرَصَ
عَلَيْكُمْ النَّبِيُّ وَالرَّسُولُ الْخَيْرُ وَالْخَيْرُ مِنَ رِزْقِ أَهْلِ بَيْتِهِ
أَقْوَمٌ أَضْطَرَّ عَرَبِيًّا وَلَا عُدَاوَةَ لَنَا لَهُ عَلَيْهِ إِتِ اللَّهُ
عَزَّ وَجَلَّ ﴿۱۷۲﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ مَا أَنزَلْنَا اللَّهُ مِنْ
الْكِتَابِ وَيَسْتَفْرِطُونَ بِهِ، سَكَتًا لِيَلَا أُولَئِكَ مَا يَأْكُلُونَ
فِي بَطُونِهِمْ إِذْ أَلْتَأَمُوا وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
وَلَا يُرْجِيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۷۳﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ
أَشْرَوْا السَّلَاطَةَ بِالْهُدَىٰ وَالْعَذَابُ أَجْرًا بِالتَّغْفِيرِ ﴿۱۷۴﴾ وَمَا
أَصْرُهُمْ عَلَى الْآرَامِ ﴿۱۷۵﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ نَزَّلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ
وَإِنَّ الَّذِينَ أَخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿۱۷۶﴾

لییان ده خورن و هیچ نایستن تنها دهنگه
دهنگی نه بی، زانیاریان نیه به وهی بانگه رانیان ده یلین، تنها گو ییان له دهنگه دهنگه،
نه ویش تنها بو شه وه یه بیانویان بی پی و به لگه یان له سه ر پیویست بکات، به لام شه وان
تیی ناگه ن به تیگه یشتنیک که سوودیان پی بگه یه نیت، له بهر شه وه یه شه وان که رن،
ههق نایستن به بیستی تیگه یشتن و وه رگرتن، کو یرن تی ناروانن، تیپرانامینن و په ند
وه ناگرن، لالن قسه ناکن به وهی خیر و چا که بیان تیدایه بو شه وان.
هو کاری هه موو شه وان شه وه یه که شه وان عه قل و ژیری دروستیان نیه، به لکو شه وان
گیلی گیله کانن و نه فامترین نه فامه کانن.

نایا ژیر و عاقل دوو دل ده بی کاتی بانگ بکریت بو سه ر راستی و ژیری و دور
که و تنه وه له خراپه، فرمانی پی بکریت به وهی چاکه و چاکسازی و سه رفرازی و
بردنه وهی نازو نیعمه تی بو شه و تیدایی، سه ریچی ناموژ گاریکار بکات و پشت بکات و
پشت له فرمانی پهروه ردگاری بکات، خوی بخاته نیوی ناگر به بهر چاو روونیه وه،
شوین ناره ووا بکه وی و یاخی بی له ههق و راستی، بیگومان شه و نه گه ره به فیلبازو
ساخه چی و پیلان گیپر وه سف کرابی، شه وه گیلترینی گیله کانه.

(۱۷۲-۱۷۳): ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿۱۷۲﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِزْيِرِ وَمَا أَهْلَ بِهِ، لِيُغَيِّرَ اللَّهُ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۱۷۳﴾﴾

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا﴾ نهمه فرمانه بو پرواداران به تايهت له دواي فرمانی گشتی، نه وهش له بهر نه وهی به نه وان به ته وای سوودیان وهر گرتوه له فرمانه کان و قدهغه کراوه کان به هوئی نیمانانه وه، فرمانی پیان کرد به خواردنی پاک و خاوین له رزق و رۆزی، شوکرو سوپاسگوزاری بو خوا له سر به خشی نی نه و نازو نیعمه تانه ی به سه ریانه وه، که له گوپرا به لی و جیه جیکردنی فرمانه کانی به کاری دهینن، وه به هیز بو نیان به و هوی وه له سر نه وهی به ویان ده گه یه نی، فرمانی پیاندا به وهی که پیغمبه ران فرمانیان پیکردوه له فرمانیشتی خوا که ده فرمانی: ﴿يَا أَيُّهَا الرُّسُلُ كُلُوا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿۵۱﴾﴾ المؤمنون (واته: نهی ره وانه کراوان! بخون له خوارنده پاک و خاوینه کان و کارو کرده وهی چاکیش بکن).

سوپاسگوزاری لهم نایه ته دا نه جامدانی کرده وهی چاکه یه، لیره نهی فرمانه وه: (حلالا) حلال بیت، چونکه پروادار خوا بو حلال کرده پاک و خاوین له رزق و رۆزی به پاک و پوختی، چونکه برواکه ی ده پیاریزی له خواردن و به ده سته نیانی نه وهی بو نه و نه. نجا که ده فرمانی: ﴿إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ﴾ واته: شوکرانه بژیری خوا بکن، نهمه به لگه یه له سر نه وهی هر کهس شوکرانه ی خوا ی نه کردی، نه وه خوا ی به تاک و ته نهایی نه په رستوه، ههروه کو نه و کهسه ی شوکرانه ی کردی بیگومان په رستوه تی و نه وهی فرمانی پیکراوه نه جامی داوه، ههروه ها به لگه یه له سر نه وهی که خواردنی پاک و خاوین (حلال) هوکاره بو کرده وهی چاک و وهر گرتنی فرمانی به شوکرانه له دوا ی نازو نیعمه ته کان، چونکه شوکرانه بژیری نه و نازو نیعمه تانه ی که هیه ده یانپاریزی، نه و نازو نیعمه تانه ی که ونن ده یاننه یته پیش، ههروه ک چون سپله ی نازو نیعمه ته کانی که دیار نین دووریان ده خاته وه له ده ستیان ده دات، وه نه و نیعمه تانه شی که بو نیشیان هیه نایه لی و له ناویان ده بات.

خوا ﴿کاتی باسی ریگاپیدانی پاک و خاوینه کانی کرد باسی حه رام کردنی پسه کانی شی کرد، فرمانی: ﴿إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ﴾ بریتیه له وهی مرداره وه

بووبى بهبى سه رپرپنى شهرعى، چونكه مرداره وه بوو پيسه و زيان به خشه، له بهر نه وهى له خودى خوئى پيس و پوخل و بئى كه لكه، چونكه هه ندى جار مردار بوونه كهى له بهر نه خوئيه، نه وه زيانه كهى زياتره، خواى شهرع دانهر مرداره بووى كوله و ماسى ده ريباى ده رهئناوه له و گشتاننده، نه وان پاك و حه لالن.

﴿وَالذَّمَّ﴾ واته: خوئى له بهر روئستوو ههروه كو له نايه ته كهى تر دا وابه ستراره ته وه و به نددار كراوه ﴿وَمَا أَهْلَ بِهِ لغيرِ اللَّهِ﴾ واته: سه ربراى بو غه يري خوا، وه ك نه وهى سه ربراى بو بته كان كه به ده ستى خوئان دروستكراون، وه گوپه كان و نمونهى نه وان، نه م باسكراوه كورت هه له پنه ر نه بو هه موو حه رامكراوه كان، بوو نوونكر دنه وهى جوو ره گه زى پيسه كان هئناويه تى، كه ده بئته به لكه به هوى تيگه يشتن له فهرموودهى خوا به ﴿طَيَّبَتْ﴾ بو هه موو حه رامكراوه كان سوود له ده قه كهى رابردوو وهرده گيرى له فهرموودهى خوا: ﴿حَلَّلَا طَيِّبًا﴾ ههروه كو له پيشتر باسكرا.

به راستى نه و پيسانهى له سه ر ئيمه حه رام كردوه، ته نها له بهر ميهره بانى و به زه ييه تى بو مان و پاكبوونه وه له زه رو زيان، له گه ل نه مه شدا ﴿فَمِنْ أَضْطَرَّ﴾ واته: له بهر نه بوونى، يان برسبه تى، يان له بهر ناچارى (يه كيك) په ناي برد بوو حه رامكراو ﴿غيرِ بَإِذْنِ﴾ واته: خوازيار نه بوو حه رامكراوى له گه ل توانا بوونى بوو حه لال و يان برسى نه بوونى ﴿وَلَا عَادِ﴾ واته: سنور نه به زى نهى له وه رگرتن و خواردنى نه وهى ريگاي پيدراوه و بوئى حه لال كراوه له بهر پيوستى و ناچارى، هه ر كه سى ناچار بوو، وه تواناى به ده سه تهنانى حه لالى نه بوو، ده توانى به نه ندازهى پيوست بخوات و زيده روئى تيدانه كات ﴿فَلَا إِثْمَ﴾ واته: تاوان و گوناھى له سه ر نه ﴿عَلَيْهِ﴾ نه گه ر ناره حه تيه كه هه لگيراو به رز بووه وه، نه وه كاره كه ده گه رپته وه دوخى پيشووى خوئى، مروؤف له م حاله ته دا فهرمانى پيكراوه به خواردنه وه، به لكو قه ده غه ي ليكراوه به ده ستى خوئى، خوئى بخاته هيلاكى و ناره حه تيه وه و نه فسى بكوژى، كه واته: پيوسته له سه رى بخوات، نه گه ر واز له خواردن بهيئى تا مردن تاوانبار ده بئى و ده بئته بكوژى خوئى، نه و ريگا پيدانه و به رفره وانى كردنه له به زه يى خوا ﴿بِهِ﴾ به به نده كانى، له بهر نه وه شه نايه ته كهى به و دوو ناوه به ريزو پيروزهى كو تايى پيه ئناوه كه به نه و به رى گونجانه وه ده گونجبن له گه لى، فهرموويه تى: ﴿إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ (واته: به راستى خوا دا پو شه رى گوناھه كان و به زه يى گه يه نهره).

له بهر نه وهی حه لال کردنه که بهو دوو مهرجه به ستراونه ته وه، مرو قیش لهم حاله ته دا ره نگه به ته واوی لیبی نه کولیته وه، خوا ﷺ هه والیدا که نهو میهره بانه و لی بورده یه به رانهر نهو که سهی که لهو دو خه دا هه لده کات، به تایهت نه گهر پیویست و ناچار ی زال بوو به سه رید، به هوی نارچه تی و ماندوو بوونه وه هه سته وه ره کانی له ناو بردو نه یه شت.

نهم ده قه ده بیته به لگه بو سهر یاساو بنه مایه کی به ناوبانگ: (الضُّرُورَاتُ تَبِيحُ الْمُحَظَّرَاتِ) واته: پیویستی و ناچار یه کان قه ده غه کراوه کان حه لال و ری پیس دراو ده که ن، ههر حه رامکراو قه ده غه کراویک نه گهر مرو ف ناچارو پیویستی بوو، نه وه خوا بوی حه لال کردوه، ری نگای پیده دات، (سو پاس و ستایش بو خوا له سه ره تاو کوتای و دیارو نادیاره کان).

(۱۷۶-۱۷۷): ﴿إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْرُونَ بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٦﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَهٗ بِالْهُدَىٰ وَالْعَذَابَ بِالْمَغْفِرَةِ فَمَا أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ ﴿١٧٥﴾ ذَلِكَ يَأْنِ أَنْ اللَّهُ نَزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿١٧٦﴾﴾

نهم هه ره شه یه کی تونده بو نهو که سهی نه وه بشاریته وه که خوا دایبه زانددوه بو سهر پیغه مبه ره کانی (علیهم السلام) لهو زانسته ی که خوا به لیبی وه ره گرتوه له سهر شوینکه و توانی، که بو خه لکی رونه که نه وه نه یشارنه وه، ههر که سیک له بری مال و سامانی به جیماوی دنیا، فرمانی خوا بشکینی و نه یه ویت، نا نه وانه ﴿مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ﴾ چونکه نهو نرخه ی به ده ستیان هیناوه، به هوی خراپترین مامه لهو مه زترین حه رامکراوه کان بویان ده سته بهر بووه، جا سزا کانیان له ره گه زو جو ری کرده وه کانیانه، ﴿وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ به لکو خه شمی لیگرتوون و فراموشی کردون، که نهم له سه ریان قورستره له سزای ناگر، ﴿وَلَا يُزَكِّيهِمْ﴾ واته: له ره وشته نزمه کان پاکیان ناکاته وه، کارو کرده وه ی ناویان نه که شایسته ی وه سفو پیا هه لدان و پاداشت دانه وه بی، له بهر نه وه ی پاک ی نه کردنه وه، چونکه نه وان هؤ کاره کانی خو پاک نه بوونه وه یان گرته بهر، چونکه مه زترین هؤ کاره کانی پاکبوونه وه کار کردنه به په رتوو کی خوا ﷺ، وه هیدایهت وه ره گرتن و بانگه واز کردنه بوی، نه وانه پشتیان کرده له په رتوو کی خوا و پشت گویان خستوه، گومرایان به سه ر ریوینی و، سزایان به سه ر لیسوردن (هه لباردوه)، نه وانه شایه نی هچ شتیک نین

تهنھا ئاگر نه بى، چؤن ئارامى له سهر ده گرن، چؤن ده توانن بهر گه ي بگرن؟! ﴿ذٰلِكَ﴾ نهوانه ي كه باسكراون، برتيه له پاداشت دانه وه يان به دادپهروهري، قه دهغه كردنى هؤكاره كانى هيدايهت و له وه ي پشتى لى هه لكاو جگه له وه هه لپي ري، ﴿يَاۤ اَللّٰهُ نَزَّلَ الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ﴾ واته: له هق و دادپهروهري چاكه خوازه به چاكه كانى و، خراپه كار به خراپه كانى، ههروه ها له وته ي خوادا: ﴿اَللّٰهُ نَزَّلَ الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ﴾ واته: به لگه يه له سهر نه وه ي كه خوا دايه زاندوه بو هيدايه تى به ديه ينراوه كانى، بو نه وه ي راست و ناراست له يه ك جيا بكاته وه، به هه مان شيوه هيدايه تيش له گومرپاي، هه كه سيك به كارى نه هينى بو مه به سته كه ي هق وايه به تووند ترين شيوه سزا بدرىت. ﴿وَ اِنَّ الَّذِيْنَ اَخْتَلَفُوْا فِي الْكِتٰبِ لَي سِقَاقِ بَعِيْدٍ﴾ واته: نهوانه ش له سهر نه م كتيه جياوازيان هه يه، بروايان هيناوه به هه نديكى، وه كافر بوون به هه نديكى تر، يان نهوانه ي جيگور كى و ده ستكاريان كردوه به گويره ي ئاره زووه كانيان ﴿لَي سِقَاقِ﴾ واته: دژايه تى و دوژمنايه تى ﴿بَعِيْدٍ﴾ واته: له راستى، له بهر نه وه ي پيچه وانه ي نه و په رتوو كه يان كردوه كه هقى هيناوه، له سهريان پيويست ده كات ريكبكه ونو دژايه تى و پيچه وانه ي نه بن، كاربان شيواو شپزه بووه، بهر به ره كانى و دژايه تيان زور بوو، له وه ي په رته وازه يانى لى كه وته وه به پيچه وانه ي نه و خاوه ن كتيه پيرو زانه ي بروايان پى هيناوه له هه موو شتيك حو كم و برياريان ليوه رگرتوه، نهوان ريكبكه وتنو به خو شه ويستى كو بوونه وه له سه ري.

بيگومان نه وه ده قانه هه ره شه يان له خو وه گرتوو، بو نهوانه ي نه وه ي خوا دايه زاندوو ده يشار نه وه، نهوانه ي پوخله واتى دونيايان پيش خستوه به سه ر خه شم و قينيدا، به راستى خوا پاكيان ناكاته وه نه به پشتگيري كردنيان و نه به ليوردن ليان، هؤكاره كه ي باسكردوه كه نهوان گومرپايان هه لپزاردوه به سه ر هيدايه تدا، له سه ر نه وه بنه مايه هه لپزاردنى سزا به سه ر ليوردندا ريكبكه خرئ.

له پاشان باس له ناره حه تى و ناخوشى ئارام نه گرتنيان ده كات له ئاگر، له بهر كار كردنيان به وه هؤكارانه ي كه ده زانن نهوان به ئاگر بان ده گه يه نى، به راستى قورئانى پيرو ز گشتگيره له سه ر هق و راستى كه پيويسته كو ده نكي له سه ر بكرئ و دوو به ره كى تيدا نه كرئ، هه موو نهوانه ي كه پيچه وانه ي ده جو لئنه وه، نه وه له نه و په رى دووريدا له هق و راستى، خوا باشتر ده زانى.

(۱۷۷): ﴿لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُولُوا وَجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَءَاتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَءَاتَى الزَّكَاةَ وَالْمُؤْمِنُ يَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿۱۷۷﴾

خوای ده فرموی: ﴿لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُولُوا وَجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ﴾ واته: شه وه شهو چاکه و یستراوه نیه له بهنده کان، زور به دواداچوونو دهمه ده می و

﴿لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُولُوا وَجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ﴾
 وَالْمَسْكِينِ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَلَائِكَةَ
 وَالنَّبِيِّينَ وَءَاتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ
 وَالْمَسْكِينِ وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ
 الصَّلَاةَ وَءَاتَى الزَّكَاةَ وَالْمُؤْمِنُ يَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا
 وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ
 صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿۱۷۷﴾
 عَلَيْكَ الْفَصَاصُ فِي الْقَتْلِ لَمْ يَلْمُزْ وَالصَّبْرُ وَالصَّبْرُ وَالصَّبْرُ
 بِالْأُنْقِ قَمِنْ عَمِي لَهُ مِنْ أَيْدِي عَمِي قَمِنْ عَمِي قَمِنْ عَمِي قَمِنْ
 إِلَيْهِ بِالْحَسَنِ ذَلِكَ تَخْفِيفٌ مِنْ ذِكْرِهِمْ وَتَحْمِيلٌ مِنْ أَعْتَادِي
 بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابُ الْبِرِّ ﴿۱۷۷﴾ وَالصَّبْرُ وَالصَّبْرُ وَالصَّبْرُ
 الْأَلْبَابُ لَمْ تَكُنْ تَقْرَأُ كَتَبَ عَلَيْكُمْ إِذَا حَضَرَ
 لَمْ تَكُنْ تَقْرَأُ لَنْ تَكُنْ حَسْبًا لِلرِّبَا لَنْ تَكُنْ حَسْبًا لِلرِّبَا
 بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿۱۷۷﴾ قَمِنْ بَعْدَ مَا سَمِعَهُ
 قَمِنْ بَعْدَ مَا سَمِعَهُ عَلَّ الَّذِينَ يَبْدُونَ أَنَّهُمْ سَمِعُوا عَلَيْهِ ﴿۱۷۷﴾

ماندوو بوون تیایدا هیج به رههم ناهینی، جگه له دووبه ره کی و ناره حتی نه بی، نه مهش
 هاو وینهی فرموده ی بیغه مبه ره ﴿لَيْسَ الشَّدِيدُ بِالصُّرْعَةِ وَلَكِنَّ الشَّدِيدَ الَّذِي يَمْلِكُ نَفْسَهُ
 عِنْدَ الْغَضَبِ﴾ (أَخْرَجَهُ أَحْمَدُ بِرَقْم: (۷۲۱۸)، وَالْبُخَارِيُّ بِرَقْم: (۵۷۶۳)، وَمُسْلِمٌ بِرَقْم: (۲۶۰۹)).
 واته: نازایه تی له تووره بوونو په له کردندا نیه، به لکو نازایه تی شه وه نه نفسی خوت
 بگری له کاتى توره پیدا.

﴿وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ﴾ واته: (چاکه کاریی شه وه یه بروت و ابی) به وه که خوا
 په رستراویکی تاکه و هس فکراره به هه موو سیفته ته ته واوه کان، پاکه له هه موو که مو
 کورتیه ک.

﴿وَالْيَوْمِ الْآخِرِ﴾ بریتیه له هه موو شه وانیهی خوا هه والی پیداون له په رتوو که که ی، یان
 بیغه مبه ره که ی شه هه والی پیدانداوه له وانیهی له دواى مردنوه رووده دن.

﴿وَالْمَلَائِكَةِ﴾ شه وانیهی خوا وه سفی کردوون بو مان له کتیه که یدا، وه
 بیغه مبه ره که شهی شه وه سفی کردوون.

﴿وَالْكِتَابِ﴾ واته: شه کتیبانهی که خوا دایبه زاندووو بو سه ره وانه کراوانی (علیهم

(السلام) مهزنترينى پەرتوو كە كانيش قورئانە، برواينن به وەى لە خۆى گرتوو لە هەوال و بريارو حوكمه كان.

﴿وَالَّذِينَ﴾ بە گشتى و بە تايه تيش كۆتاو پله دار ترينيان موحه مەمد ﴿﴾
 ﴿وَأَتَى الْمَالَ﴾ برتیه له خاوه نداریتى مروّف له سهروه ت و سامان، زۆر بى، يان كەم،
 واتە: مالى بيه خشى ﴿عَلَىٰ حُبِّهِ﴾ واتە: (له گەل) خو شه ويستى (زۆر شى بو) مال و سامان،
 به مه روونى كردۆتوو كه مال و سامان خو شه ويسته له لای نفس و دەر وون، نزیکه له وەى
 به نده دەرى نه كاو نه بيه خشى.

ئەو وەى بيه خشى و دەرى بكات له گەل ئەو خو شه ويستیهى بوى هەيه، به هۆى نزیک
 بوونه وەى له خوا ﴿﴾ ئەو وە دەيسلمىنى كه بر واداره، وه له به خشىنى ئەو مال و سامانهى
 كه خو شى دەوى، له كاتى كدا ساغ و سه لامة ته و ره زيله، ئومىدى دەوله مندى ده كات و له
 هه ژارى ده ترسى، ههروه ها نه گه ر چا كه و به خشىن له كه ميه وه بىت چا كتره، له بهر ئەو وەى
 له و حاله ته دا حه ز ده كات ده ستى پيوه بگريت، له بهر گومان بردنى له نه بوون و هه ژارى.
 ههروه ها دەر كردن و به خشىنى ماله گرانبه ها كان و ئەو وەى خو شى ده وىت له سامانه كهى،
 ههروه ك خوا ﴿﴾ ده فرموى: ﴿لَنْ نَأْتُوا الْقَرْحَتَّ نُنْفِقُوا مِمَّا نَحْبُوكَ﴾ ﴿۱۲﴾ آل عمران
 (واته: ناگاته پلهى هه ره چا كه كارى هه تا له وه ده به خشن كه زۆرتان خو ش دەوى)،
 هه مو و نه وانه دان و به خشىنى سامان و ماله له گەل خو شويستى.

دواى ئەو وەى باسى ئەوانهى كرد كه پىيان ده به خشرى، كه ئەوان له پىشتى خه لکن
 بو چا كه و خىر له گەل كردنيان: ﴿ذَوَى الْقُرْبَى﴾ (خزم و نزىكان) ئەوانهى به دەر دو
 به لا كانيان ئازار ده چىزن، وه به دل خو شيان دلخوش ده بىت، ئەوانهى به كتر سه رده خه ن و
 خو يىن بو به كتر ده بژىرن، پاشان سه ر كه و توتوتىن چا كه، چا كه كردنه له گەل نزیکه كان
 به سامان و ته و ئامۆژ گارى، به گو يرهى نزىكى و پيوستيان.

﴿وَالَّذِينَ﴾ ئەوانهى هىچ كارىكان نيه، هيزىكان نيه كه پىى بىى نياز بن، ئەمه له
 بهزه بىى خوايه به به نده كاني كه به لگه به له سه ر ئەو وەى ئەو به بهزه بىتره بو يان له باوك بو
 منداله كهى، خوا به راستى به نده كاني پاسپاردوو وه، پيوستى كردوه له سه ريان له سامانه كانيان
 چا كه بكه ن و بيه خشن به وانهى باو كيان نه ماوه و لىيان ون بووه، تا هه ست بكات كه باوكى
 ون نه كردوه وه هه يتى، چونكه پاداشت به پىى كردوه وه به، هه ر كه سىك بهزه بىى هه بىت
 به رانه ر (منداله) هه تىوى كه سىكى تر، ئەو هه تىوى ئەو يش بهزه بىى پىى ده كرىت.

﴿وَالْمَسْكِينِ﴾ ٺه وانهن كه پيداويستي راي وه ستانددون وه هزارو زه بووني كردون، ٺه وان مافيان هه به له سه ر ده وله منده كان بو ٺه وه ٺه وه نهداري و نه بوونيه يان له سه ر لابه دن يان سوو ك بكن، به وه ٺه له توانايان دايه و بو يان ده كر يٺ ﴿وَأَبْنِ السَّبِيلِ﴾ بر يٺه له وه كه سه ٺه كه دابراوه له شارو جيگاي خوي، خوا به نده كاني هانداوه له سه ر به خشيني سامان به وه كه سانه، تا بتوانن گه شته كه ٺه پي ته واو بكن، چونكه گه شت كردن گوماني ٺه وه بو ده بري پيوستي ليدابيري به هوي خه رجي زوره وه، جا ٺه وه كه سه ٺه كه خوا نيعمه تي ر شته به سه ريداو له ولا تي خوي ته تي وه له سه سانه وه دايه، پيوسته به پي توانا به زه يي بيت به برا ريبواره كه يدا، ٺه گه رچي هاو كاري شي بكات به جي به جي كردني پيوسته كاني گه شته كه ٺه، يان غه درو ستمه لي دوور بخاته وه.

﴿وَالسَّائِلِينَ﴾ واته: ٺه وان هه به هوي نه بوون و نهداريه وه ناچارين و داوا بكن، وه كو كه سيك كه تووشه به لاو موسيه تي بووي، يان كار به ده ستان باجيان خستيه سه ري، يان داوا له خه لكي بكات بو چا ككردنه وه و ٺاوه دان كردنه وه به رزه وه نديه گشته كان، وه كو مز گه وت و قوتا بخانه و پرده كان و هاوشيه ٺه وان ه، ٺه مه مافي ٺه وه هه به ٺه گه رچي ده وله منديش بيت ﴿وَفِي الرِّقَابِ﴾ نازاد كردن و يارمه تي داني به نده ده چي ته ٺه و چوار چيوه وه، به خشيني سامان به ٺه و كويله ناو نوو سكر اوانه (كه بو نازاد بوونيان خويان ناو نوو س كردوه) تا كو به گوره كه يان بدن، وه پيداني فديه بو نازاد كردني ديله كان كه لاي كافران، يان ستمكاران.

﴿وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَعَاقَى الزَّكَاةَ﴾ له پيشدا باسكراوه كه چهندين جار خوا ﴿بِهِ﴾ به به كه وه و له گه له كه دي نويزو زه كاتي هيناوه، له بهر ٺه وه چا كترين په رسته كانن و ته واوترين نزيكه ره وه كانن له خوا (ي په روه ردگار)، په رسته كاني دل و لاشه و سامانيش، به وان هه به به روا كيش ده كري و ٺه وه خواه نه كه ٺه هه به تي له دنيايي ده زانري.

﴿وَالْمُؤْمِنَاتِ بَعْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا﴾ (العهد) واته: په يمان: بر يٺه له پابه ند بوون به وه ٺه كه خوا ديانوه، يان پابه ندي بووني به نده وه، هه موو مافه كاني خوا ده چي ته ٺيوه وه، چونكه خوا به نده كاني پيوه پابه ندو په يوه ست كردوه، چونه ژير به لين و په يمان به رپا كردن ٺه دا كردني له سه ريان پيوست كردوه، وه مافي به نده كان كه پيوستي كردوه له سه ريان، وه ٺه و مافانه يشي كه به نده پيانه وه پابه نده وه ك سويند خواردن و نزره كان و هاوشيه ٺه وه وان ه ش.

﴿وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ﴾ واته: هه ژاری، چونکه هه ژار له هه موو پرووه کانه وه پيوستی به ناراميه، له بهر شه وهی نازاری دل و جهسته ی بهره وامي بو په یدا ده بیته، شه وهی که بو جگه له و نایته. نه گهر ده و له مهنده کان له نازو نیعمه تی خوشدا بن شه و نازار ده چيژی، نه گهر برسی بیته، یان مندال و خیزانه که ی برسیان بیته نازار ده چيژی، نه گهر خوار دنيک بخوات به گزيړه ی نفس و هه وای نه یی نازاری پیده چيژی، نه گهر پروت و قوت بی، یان نزیکي شه و بیته نازار ده چيژی، نه گهر ته ماشای پیش خو ی بکات، وه شه وهی که گومان ده بات له داهاتو ودا تووشی بی نازار ده چيژی، نه گهر سه رمای توش بی و نه توانی خو ی گهرم بکاته وه خه مبر ده بی، هه موو نه وانه و نمونه ی نه وانه ش به لا و ناخوشین فرمان به نارامگرتن کراوه له سه ریان، وه ئومیدی پاداشت له لایه ن خواوه.

﴿وَالضَّرَّاءِ﴾ واته: نه خووشی به هه موو جوړه کانیانه وه، له تاو برین و نازاری هه ر نه ندامیکی جهسته، تاکو ددان و په نجه و نمونه ی شه وه ش، شه وه پيوستی به وه یه نارامی له سه ر بگیری، چونکه دل و ده روون کزو لاواز ده بی لاشه ش ده تیشی، شه وه له و په ری بار گرانیه له سه ر دل کان، به تايه تی نه گهر دريژه بکیشی، شه وه فرمانی پیکراوه به نارامگرتن و چاوه پروانگردنی پاداشتی خوی به رز.

﴿وَجِئِ الْبَاسِ﴾ واته: کاتی کوشتار له دژ شه و دوژمنانه ی فرمانی کوشتار کردن له گه لیان دراوه، زه برو زهنگ و نارچه تی و بار گرانیه ده خاته سه رجه سته و دل و ده روونیان، مرؤف په شو کاوو شپزه ده بی له کوشتن، یان برینداری، یان دیل بوون، هه بو یه پيوستی به نارامگرتن و چاوه پروانی پاداشته، به ئومیدی پاداشتی خوی به رز، که به لینی یارمه تی و سه ر که وتنی به نارامگران داوه.

﴿أُولَئِكَ﴾ واته: نه وانه ی و سه فکراون به وهی که باسکرا له بیرو باوه پرو کرده وهی چاک، که نه ویش شوینه واری تیمان و به لگه و پرو ناکیه تی، شه و په وشته که جوانی مرؤف و ته واره تی مرؤفایه تیه نا نه وانه نه وانه ﴿الَّذِينَ صَدَقُوا﴾ له بروا که یان، چونکه کارو کرده وه کانیان بروا کانیان به راست ده خاته وه، ﴿وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ﴾ له بهر شه وهی وازیان له قه ده غه کراوه کان هیناوه و فرمانه کانیان به جیهینا، چونکه شه م کارو بارانه هه موو ئاکارو سیفته چاکه کان له خو ده گرن، به له خو گرتن و په یوه ست، وه له بهر شه وه و فا به په یمان و به لین هه موو ئاین له خو ده گری، وه له بهر شه وهی عیاده ته ده ق له سه ر هاتووه کان له م ده قه دا گه و ره ترینی عیاده ته کانس، هه ر که س پیناوه هه لسی و نه نجامیان

بدات ییگومان چاکتر ده توانی به غهیری شهوان ههستی، شهوانه چاکه کارانی راستگوو پاریز کارن.

ییگومان زانرا شهوی خوا ریکی خستوه لهسه ره شهوانه سی کارانه، له پاداشتی دنیاو دواروژ، ییگومان ناتوانری له نمونهی شهوانه جیگابه به وردو درشتو دریژی باسیان بکریت.

(۱۷۸-۱۷۹): ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِى الْقَتْلِ الْحَرْبُ بِالْحَرْبِ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْاُنْثٰى بِالْاُنْثٰى فَمَنْ عَفٰى عَنْهُ مِنْ اَخِيْهِ شَيْءٌ فَاَنْبِغْ بِالْمَعْرُوْفِ وَاَدَاۗءٌ اِلَيْهِ بِاِحْسَنِ ذٰلِكَ تَخْفِیْفٌ مِّنْ رَّبِّكَمْ وَرَحْمَةٌ فَمَنْ اَعْتَدٰى بَعْدَ ذٰلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿۱۷۸﴾ وَلَكُمْ فِى الْقِصَاصِ حٰیوةٌ يَتَّوَلٰى اَلْاَلْبٰبِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُوْنَ ﴿۱۷۹﴾﴾

﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا كُتِبَ عَلَيْكُمُ﴾ خوا ﴿مَنْت بهسه ره بنده کانیه وه ده کات به وهی که لهسه ری پیوست کردوون، ﴿الْقِصَاصُ فِى الْقَتْلِ﴾ واته: به کسانى تیدایی، به وهی بکوژ بکوژری لهسه ره شهوانه سیفه تهی که کوژراو پیه وه کوژراوه، بو به ربا کردنی دادپهروه ری و دادگه ری له نیوان بنده کان.

ناراسته ی دوواندنه که بو گشت بروادارانه، شهوانه به لگه ی شهوانه تیدایه که لهسه ره همویان پیوسته ته نانهت به خیو که نه زیکانی بکوژو، خودی بکوژیش، یارمه تی سه ره رشتیاری کوژراو بدن شهوانه گه داوا ی توله ی کوشته وهی کرد، دروست نه بو یان نیوانیک بخه نه شهوانه سنوره وه ریگری سه ره رشتیار بکن له توله سه ندنه وه، هه ره کو نه ریستی نه فامی و شهوانه ی بهوان ده چون له په نادانی کابرای بکوژ (تاوانبار).

له پاشان دریژه ی شهوانه روونکردوته وه وه فرموویه تی: ﴿الْحَرْبُ بِالْحَرْبِ﴾ به در کینراو نیرینه به نیرینه شهوانه گریته خوی، ﴿وَالْاُنْثٰى بِالْاُنْثٰى﴾ (واته: مینه به مینه) مینه به نیرینه و نیرینه شهوانه به مینه (ده کوژری)، به پی سیاقی پیشی، وه تیگه یشتن له فرمووده ی خوا له گه له لگه ی له سونهت، لهسه ره شهوانه نیرینه به مینه ده کوژری، له وه گشته ته ی دایکو و باوک تا بو سه ره وه (باپیره) ناکوژرینه وه به مندالیان، له به ره هانتی فرمووده لهسه ره شهوانه له گه له شهوانه له فرمووده ی خوا ﴿الْقِصَاصُ﴾ به لگه ی تیدایه لهسه ره شهوانه دادپهروه ری نه باوک به منداله که ی بکوژری، چونکه له دل ی باوکدا به زه یی و سوز هه یه که قه ده شهوانه ده کات له کوشتی منداله که ی، مه گه ره به هوی که مو کورتی له هوش و عه قلیدا بی، یان نازاریکی زور تووندی باوک ی بدات، به هه مان شیوه له وه گشتاندنه ده ره چه ی بیسروا به سونهت، له گه له شهوانه ده قه که له گه له برواداران ده دویتی به تایهت.

به ههمان شیوه دادپهروهه ری نیه کوشتنی دۆستی خوا له بری دوژمنی خوا، ﴿وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ﴾ نیرینه بی، یان مینه نرخیان یه کسان بیست یان جیاواز بیست. و به تیگه یشتن و (مفهوم) ه کهی به لگه هیه له سه ره شهوهی ئازاد به کۆیله ناکوژریته وه، له بهر شهوهی یه کسان نین، ﴿وَالْأَنْثَىٰ بِالْأُنْثَىٰ﴾ هه ندیک له زانایان ده ستیان به تیگه یشتن و (مفهوم) ه کهی وه گرتوه، هه ق نیه (له لایان) پیاو به ژن بکوژریته وه، دوا ی شهوهی باسکراو رابرد. شه ده قه به لگه یه له سه ره شهوهی که شه سل و بنه ما شه وه یه پیویسته تۆله بکریته وه له کوشتنده، وه خویندان له بری شه وه جیگای ده گریته وه، بۆیه فه رموو یه تی: ﴿فَمَنْ عَفَىٰ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ﴾ واته: خاوه نی کوژراو له بکوژ خوش بوو، داوا ی خوینی کرد، یان هه ندیک له خاوه ن خوینه کان لئی خوش بوون، شه وه تۆله ی کوشتنی له سه ره نامینی و خوین با یی پیویست ده بیست، هه لئزاردنی تۆله به کوشتن یان هه لئزاردنی خوین با یی ده گریته وه بۆ خاوه ن کوژراو،

جا نه گه ر لئی خوش بوو، شه وه پیویسته له سه ره خاوه نی کوژراو که له گه ل بکوژدا ﴿بِالْمَعْرُوفِ﴾ به چا که مامه له بکات، با ئه رکی نه خاته سه رشانی که له توانایان نه بیست، به لکو داوا و داخوازی جوان و باش بکات و شه ره مزاری نه کات.

له سه ره بکوژیشه ﴿وَأَدَاءِ إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ﴾ به بی دریز کردنه وه و که م و کورتی و خراپه ی کرداری و گوفتاری خوین با ییه که ی بدات، ئایا پاداشتی چا که نابیی به چا که بی؟ جا شه وه فه رمان پیکراوه له هه موو شه وه ی که له گه ردنی خه لکیدا جیگیر بوه، فه رمان کراوه شه و که سه ی که مافی لای خه لکیه شوینی چا که بکه ویت، وه شه و که سه ی که مافی له سه ره به چا کترین شیوه شه دای بکات.

له فه رموو ده ی خوا ﴿فَمَنْ عَفَىٰ لَهُ مِنْ أَخِيهِ﴾ شه ده قه هاندانی تیدایه له سه ره لیبوردن له خوین با یی، که با شتر وایه ئازادی بکات به خوړایی و هیچی لیوه ره نه گری.

له فه رموو ده ی خوا: ﴿أَخِيهِ﴾ به لگه یه له سه ره شه وه ی بکوژ کافر نابیت، چونکه مه به ست به برایه تی لیره دا برایه تی ئیمان، به کوشتنی له و ئیمانداریه ده رنا چیت، وه له پیشت ریشه تیکرایی سه ریچیه کان جگه له کوفر بکه ره که ی پیی کافر نابیت، به لکو ته نها به م کاره بروا که ی که م ده بیته وه.

جا نه گه ر خاوه ن خوینه کان خوش بوون، یان هه ندیک له شه وان، شه وه خوینی بکوژ پاریزراو ده بی، له ده ستی شه وان و غه بری شه وانیش، له بهر شه وه یه خوا فه رموو یه تی: ﴿فَمَنْ

أَعَدَّكَ بَعْدَ ذَلِكَ ﴿۱۷۷﴾ واته: له دواى ليخوشبون ﴿۱۷۷﴾ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۷۸﴾ واته: له دواپوژدا به لام كوشتن و نه كوشتنى له وهى پيشوو وهرده گيرى، له بهر شه وهى هاوتاي خوى كوشتوو، شه وه كوشتنه وهى پيوست ده بى، به لام شه وهى كه سزاي به ژانو تيش به كوشتن راهه كرده، بيگومان ده قه كه به لگه به له سر شه وهى ده بى بكوژرى، دروست نيه لى خوش بى، شه مش و تهى هه نديك له زانا يانه، راي دروست، راي به كه مه چونكه تاوانه كه ي زياتر نيه له تاوانى كه سيكى تر.

پاشان خوا ﴿۱۷۹﴾ حيكه مت و مزنى خوى ده رياره ي توله كرده وهه روونكر دوته وه، فرمويه تى: ﴿وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَوةٌ﴾ واته: به وشيوه به خوينه كان ده پاريزرين، وه ده بيته په ند بو به دبخت و خراپه كاران، چونكه شه گه بزاني شه وه ده كوژرينه وه، شه گه كه سيك بكوژرى، شه وه هر گيز ده ستيشخه رى ناكات بو كوشتن، شه گه كوژراو به بكوژ نيشان بدرى، ده توقى و ده په شو كى، شه گه سزاي بكوژ كوشتن نه بى، شه وه ده ست هه لگرتن له خراپه كو تايسى پى نايه ت، هه روه ها تيكراي سنوره شه رعيه كان، كوشتن نابروو چون و ريسواي به دواي خويدا ده هيني، كه شه ويش به لگه به له سر دانايى و ليورده يى خوا. وشه ي (الحياة) ي به نه ناسراو هيناوه، له بهر زورى و مزنى.

كاتيك كه شه حوكم و برياره حقيقت و ناوه روكى نازانرى، جگه له كه سانى ژيرو تيگه يشتوو نه بى، بويه تايبه تى كردون به دواندن، شه مه به لگه به له سر شه وهى خواي گه وره شه وه به ندانه ي خوش ده ويت كه بير كرده وهه هوشيان به كاردنين، له ورد بونه وه له بريارو حوكمه كانى، وه شه به رزه وه نديانه ي كه به لگه له سر ته واويه تى و كار له جي و داد په روه رى خوا، شه وهى لهو ئاسته داى به راسه تى شايسته ي پياهلدانه، به وهى خاوه ن هوش و ژيريه كان شه واننه كه دواندنيان ئاراسته كراوه، په روه رد گارى په روه رده كراوان بانگى كرده ون، شه مه گه وره ترين پله و ريزداريه به بو خه لكانيك كه ژيرنو خاوه ن عه قلن.

فرميووده ي خوا: ﴿لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ﴾ شه وهى په روه رد گارى بناسى، هه رچى له تاين و رپبازه كه ي و شه رعه كه ي هه به، له نه ينيه مزنه كان، وه له دانايه سه رسوور هينه رو تايبه ت و نيشانه به رزه كان، شه وه شه وه پيوست ده كات كه ملكه ج بى بو فرمانى خوا، سه رپيچى و گوناوه كانى به گه وره ده زاننى و وازيان لى دينى، به مش شايسته ي شه وه ده بى بيته به كيك له پاريز كاران.

(۱۸۰-۱۸۲): ﴿ كَتَبَ عَلَيْكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ إِنْ تَرَكَ خَيْرًا الْوَصِيَّةَ لِلْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿۱۸۰﴾ فَمَنْ بَدَّلَهُ بَعْدَ مَا سَمِعَهُ فَإِنَّمَا إِثْمُهُ عَلَى الَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۱۸۱﴾ فَمَنْ خَافَ مِنْ مَوْصٍ جَنَفًا أَوْ إِثْمًا فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَا إِثْرَ عَلَيْهِ إِنْ أَلَّهَ عَفْوَرٌ رَجِيمٌ ﴿۱۸۲﴾ ﴾

﴿ كَتَبَ عَلَيْكُمْ ﴾ واته: خوا له سهرتانی پیوست کردوه، نهی گهلی بر واداران: ﴿ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ ﴾ واته: هۆکاره کانى، وه ک نه خوئشى، نه وه خوئشیهى که نزیکه له مردن، وه ناماده بوونی هۆکاره کانى له ناوچوون، بیگومان که ﴿ تَرَكَ خَيْرًا ﴾ واته: مال و سامانیکى (جی هیشتییت) که بریتیه له سامان و مالیکى زور به گویرهى عورف و نهریت، له سهریه تی وه صیهت بکات بو دایک و باوک و کهسه نزیکه کهى به باشى، به نه ندازهى حالى خوئى به بی زیده روئى، به بی نه وهى دووره کان بیهش بکات و مافی نزیکه کان بدات، به لکو به گویرهى نزیک بوون و پنداویستی ریکیان بخات، له بهر نه وه به به (أفضل التفضیل) هیناویه تی.

﴿ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴾ به لگه به له سهر پیوستی نه وه، چونکه هه قو ماف بریتیه له جیگیر بوون، بیگومان خوا کردوویه تیه هۆکاریک بو پیوست بوونی پاریز کارى.

بزانه به پرستی زورینهى رافه کارانى قورئان بیان وایه که نه م دهقه نه سخ کراوه به نایه تی میرات، هه ندیکیشیان وا ده بینن که دهقه که ده ربارهى دایک و باوک و کهسه نزیکه کانه، جگه له میراتگران، له گه له وهى ههچ به لگه به ک له سهر تابهت کردنی نه وه ناگه به نیئ، چاکتر له وه دا نه وه به بو تری: به پرستی نه وه وه صیه ته بو دایک و باوک و خزمه نزیکه کان کورت هه له اتوه، خوای به رزیش گه راندویه تیه وه بو نهریت و باوی کار پیکراوی نیوان خه لک .

ئجنا بیگومان خوا ﴿﴾ نه ندازهى دایک و باوک و کهسه نزیکه کانى، وه جگه له وانیش له میراتگران به چاکى دیبارى کرده له نایه ته کانى میرات، له پاش نه وهى کورت و (مجمل) بوو، بریارو حوکه که مایه وه بو نه وانیهى میراتیان وه رنه گرتوه له و دایک و باوکانهى قه ده غه ن له میرات، وه جگه له وانیش له و که سانیه بی بهش بوونه به که سیک، یان، وه سفیک، مروف فرمان پیکراوه به پاسپاردن بو نه وانیه، چونکه نه وان له پیشتر وه قترن، نه وه وتنه ئوممهت له سهرى به ک ده نگه، وه ده سه بهر ده بی پی

كۆكردنه وهى نىوان ئه و دوو وتهى پىشوو، له بهر ئه وهى هه ريه ك له وانه سه رنجىكى ده وى به سه رنجدان، هينراوه كه يان جياواز بو.

به م كۆكردنه وه رىككه وتن له نىوان ده قه كان په يدا ده بى، له بهر ئه وهى تا كۆكردنه وه بگونجى چا كتره له بانگه شهى نه سخ كردن، به بى به لگه ي دروست.

له كاتىك ئه و كه سهى وه سه يت ده كات رىگري لىده كرى له وه سه يت كردن، كه وا گومان بيات ئه وهى پاش خوى راسپارده وه رهنه بگوردرى، بويه خوا ﴿فَمَنْ يَدْعُ﴾ فەر موويه تى: ﴿فَمَنْ يَدْعُهُ﴾ واته: راسپارده بو ئه وانه ي باسکران، يان جگه له وان، ﴿بَعْدَ مَا سَمِعَهُ﴾ واته: له دواى ئه وهى تىگه يشت و هوشى كرو رىگا كانى و جىبه جى كردنه كهى زانى و ناسى، ﴿فَإِنَّمَا أَنعَمُ عَلَى الَّذِينَ بَدَّلُونَهُ﴾ (واته: به راستى گونا هه كهى ته نيا له سه ر ئه وانه يه كه ده يگورن)، ئه گه رنا راسپارده كار پاداشتى كه وتوته سه ر خوا، به راستى گونا هه كه شى ته نها ده كه وى ته سه ر ئه وهى گورانكارى تىدا كرده.

﴿إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ هه موو ده نكه كان ده بىستى، له وى شه وه به قسه ي راسپارده كارو راسپارده كهى ده بىستى، ده بى چا و دى رى ئه وه بكات كه ده بىستى و ده بىستى، سته مو زى ده روى نه كات له راسپارده كهى، ﴿عَلِيمٌ﴾ (واته: زانا يه) به نيازو مه به سته كهى، وه زانا شه به كرده وهى ئاموژ گارى كراو، ئه گه ر ئاموژ گارى كراو كوشش بكات، خوا ئه وهى له نيازو مه به سته ده زانى، پاداشتى ده داته وه ئه گه ر هه له ش بكات، وه ئا گادار كردنه وهى تىدا يه بو ئاموژ گارى كراو له وهى بى گورى، به راستى خوا پى زانا يه، ئا گادارو بى نه ره به سه ر كار هه كهى، با بترسى له خوا. ئه مه برىارى وه سه يه تىكى داد په روه رانه يه.

فَمَنْ حَافٍ مِنْ مَوْجِ مَجْتَا أَوْ آثَا فَاصْلَحْ يَسْمُرُ فَلَا آثَرَ
عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۸۲﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ
عَلَيْكُمْ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ
لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۸۳﴾ أَيُّهَا مَاعْتَدُوا نِعْمَ كَفَّاتُ
مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى
الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا
فَهُوَ خَيْرٌ لَهُمْ وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ
﴿۱۸۴﴾ مَشْهُورٌ مِمَّا نَزَّلْنَا فِيهِ الْقُرْآنَ هُدًى لِلنَّاسِ
وَبَيِّنَاتٍ مِنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمْ
الْقَهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ
مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ
الْعُسْرَ وَلَكُمْ عَلَيْكُمْ الْوَدْعَ وَلَكُمْ عَلَى مَا
هَدَيْنَاكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۸۵﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
ءَامَنُوا عَنَىٰ فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَا
فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْتُوا حَتَّىٰ لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿۱۸۶﴾

به لَام نهو وهسيه تهی گوناوه و لادانو
سته می زوری تیدایه، پیویسته نهوهی
ناماده ده بی له لای وهسيه تکار له
کاتی راسپارده کردنه که ی ناموژگاری
به چاکترو دادپهروه رانه تر بکات،
وه قده غهشی لی بکات له ستمو
به لاریردنو و لادان، نهوه لادانیه تی له
هله کردن به بی نیازو مه به ست، وه
گوناهیش، که بریتیه له به نیازو
مه به ست کردن بو نهوه، نه گهر نهوهی
نه کرد، ده بی ناشته وایی و چاکسازی له
نیوان وهسيه ت بو کراوان بکات، وه
بگاته دادپهروهی له نیواناندا له سر
به زامه ندی و ناشته وایی ناموژگاریان بکات

به بهری بوونو لادانی نهوهی له سر شانی مردوه که یانه، بیگومان نه مه چاکه به کی
مه زنی کرده و گوناھی له سر نیه، وه ک چون له سر نهوه به که وهسيه تی دروستی
گوپریوه له بهر نهوه به خوا ﴿۱۸۲﴾ فەر موویه تی: ﴿۱۸۲﴾ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۸۲﴾ واته: له هموو
گوناهه کان ده بوری، له وهش خووش ده بی که دانی به خویدا گرتوه و وازی له هندی
مافی خوئی هیناوه، چونکه نهوهی بیوری نهوه خوا لیلی ده بوری، لیبوره به بو نهو
مردوه یان که سته می له وهسيه ته که ی کرده، نه گهر هندیکیان له هندیکی تریان
بیورن به هوئی رزگار کردنی گهر دنی مردوه که یان، به سوژه به رانه به نده کانی، له بهر
نهوهی شهرع بویانی داناوه، به هوی نهوه وه به زه یی به به کتر ده که ن و سوژ بو به کتر
ده رده برن.

نم ده قانه ده بنه به لگه له سر هاندان له سر راسپارده و وهسيه ت کردن، وه له سر پوون
کردنه وهی نهوه بو کییه؟ وه له سر هه ره شه کردن له گوپرینی راسپارده و وهسيه ت، وه
هاندانه له راسپارده ی دادپهروه رانه و دروست.

(۱۸۵-۱۸۳): ﴿۱۸۳﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ

قَبَلِكُمْ لَمَلَكُمْ تَنْفُونَ ﴿١٨٢﴾ أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ
 مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ
 وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٣﴾ شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ
 هُدًى لِلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ
 وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا
 يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَيْتُمْ وَلَعَلَّكُمْ
 تَشْكُرُونَ ﴿١٨٥﴾

خوا ۱۸۲ ههوالی ده‌ها به‌وهی که منه تی کردوه به‌سه‌ر به‌نده کانی، به‌وهی رۆژووی له‌سه‌ریان
 پیوست کردوه، هه‌روه کو له‌سه‌ر تۆمه‌ته کانی پیشووی پیوست کردبوو، له‌به‌ر شه‌وهی
 له‌و فرمانو یاسایانه‌یه که به‌رژه‌وه‌ندی تیدایه بو به‌دیبه‌ینراوه کان له‌هه‌موو کاتی‌کدا،
 وه هاندانی‌ش له‌خۆ ده‌گری بو شه‌م تۆمه‌ته، به‌وهی که ده‌بی تیه‌و پیشبر کنی بکه‌ن
 له‌گه‌ل غه‌یری خۆتاندا بو ته‌واو کردنی کاره کان، په‌له‌کردن به‌ره‌و په‌فتاره چاکه کان، له
 راستیدا شه‌وه له‌کاره قورسو گرانه کان نیه، که تیه‌و پیانه‌وه تایه‌ت کراون.

پاشان خوا ۱۸۳ یاسی کارله‌جینی و دانایی خۆی کردوه له‌شه‌ریه‌ت بوونی رۆژدا،
 فه‌رموویه‌تی: ﴿لَمَلَكُمْ تَنْفُونَ﴾ به‌پاستی رۆژوو له‌گه‌وره‌ترین هوکاره کانی پارێز کاریه،
 چونکه جیه‌جیکردنی فه‌رمانی خواو دوور که‌وته‌وه له‌قه‌ده‌غه کانی تیدایه.
 شه‌وهی له‌خۆی ده‌گری له‌پارێز کاری شه‌وه‌یه: رۆژوو گر خۆی ده‌گری شه‌وه له‌وانه‌ی
 خوا له‌سه‌ری قه‌ده‌غه کردوه له‌خواردنو خواردنه‌وهو سه‌رجینی و نمونه‌ی شه‌وانه، که
 نه‌فسی مرۆف ئاره‌زووی ده‌کات، به‌وازه‌ینان لێی تومیدو پاداشتی هه‌یه، شه‌مه‌شه له
 خۆپارێزی و له‌خوا ترسانه.

له‌وانه: رۆژوو گر نه‌فس و ده‌روونی رادینی له‌سه‌ر چاودیری خوی گه‌وره، شه‌وه‌ی دل‌و
 ده‌روونی ئاره‌زوویان ده‌کات وازی لێ ده‌هینی، له‌گه‌ل شه‌وه‌ی تواناشی هه‌یه به‌سه‌ریدا،
 وازیان لێ یینی له‌به‌ر شه‌وه‌ی ده‌زانی که خوا ده‌بیینی‌تو چاودیره به‌سه‌ریه‌وه.

له‌وانه: رۆژوو گر شوینی رۆزیتن و رێچکه کانی شه‌یتان به‌رته‌سک ده‌کاته‌وه، چونکه
 شه‌یتان لاواز ده‌بی و گونا‌هو سه‌ریچیه کانی لێ که‌م ده‌بیته‌وه.

له‌وانه: رۆژوو گر به‌زۆری خواپه‌رسته‌یه کانی زیاد ده‌ییت، وه عیبا‌ده‌تیش له‌نیشانه کانی
 ته‌قواو خۆپارێزیه.

له وانه: دهوله مەند نه گەر برسپه تی چهشت، نهوه ههژارو بیدهره تانه کانی ده که ویتهوه یاد، تا دلته وایی و هاو کاریان بکات، نه مەش له سیفەت و رەفتاره کانی پارێز کاری و ته قوایه. له و کاته ی باسی پێویستی پۆژوو بوونی کرد له سهریان هه والیدا که نهو چەند پۆژوونکی ﴿مَعْدُودَتِ﴾ (ژمێردروان) واتە: که من و له و پەری ئاسانیشدان.

پاشان ئاسانی کرد، به ئاسانکردنیکی دیکه که فەرموویەتی: ﴿فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ﴾ نهوهش له بهر بارقورسی و گرانیه له زۆر بهی کاته کاند، خوا مۆله تی پۆژوو شکانی داوه بۆ ههردوو کیان (نهخۆش و گهشتیار).

له بهر نهوهی ههرده بی بهرژه وهندی پۆژوو بوون بۆ هه موو برواداریک بیت، فەرمانیان پیکرا (نهخۆش و گهشتیارانی به پۆژوو نه بن) له کاتی لاچوون و نه مانی نهخۆشی و ته و او بوونی گهشت و خۆشی و پشوو دان بیانگر نه وه.

له فەرمووده ی خوا: ﴿فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ﴾ به لگه ی تیدا به له سه ر نه وه ی ژماره ی پۆژه کانی ره مەزان ته و او بی، یان که م ده یانگر تیه وه، له سه ر نه وه ش که دروسته پۆژانی کور تی سه ر ما له جیا تی پۆژانی در یژی گه ر ما، یان به پێچه وانه وه بیگر نه وه. وه ته ی خوا: ﴿وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ﴾ واته: ناتوانن به پۆژوو بن ﴿فِدْيَةٌ﴾ له جیا تی هه ر پۆژوونیک که به پۆژوو نه بوون تیایدا ﴿طَعَامٌ مِّسْكِينٍ﴾ نه وه له سه ره تای پێویست بوونی پۆژوودا بوو، نه و کاته ی که نه وان پانه ها تبه وون به پۆژوو گرتن، پێویسته که شی حه تمی بوو، بارقورسی و گرانی تیدا بوو له سه ر یان، خوا به شینه بی و پله پله یی به ئاسانترین رینگا سه ری خستن، بی توانای سه ر پشک کرد بۆ پۆژوو گرتن له نیوان نه وه ی یان به پۆژوو بیت - که باشتره - یان خواردن بدات، له بهر نه مه یه فەرموویەتی: ﴿وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَّكُمْ﴾ (واته: نه گەر به پۆژوو بن بۆتان چاکتره و خیر تره).

له پاش نه وه خوا پۆژوو گرتنی سه پاندو پێویستی کرد له سه ر که سی توانادار، وه نه وه شی له توانایدا نیه پۆژوو ناگری و له پۆژانی دی قه ره بووی ده کاته وه.

وتراویشه: ﴿وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ﴾ واته: زۆر له خویان ده که نو له سه ر یان قورس و گران ده بی به قورس و گرانیه ک که هه لئا گیری، وه کو پیرو به سالآچوو، فیدی ده ده ن له بری هه ر پۆژی خواردنی که سیکه هه ژار ده ده ن، نه م بۆچوونه راست و دروسته.

﴿شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ﴾ واته: نه و پۆژوو ه ی له سه ر تان پێویست

کراوه بریتیه له مانگی ره مه زان، مانگی مه زن نه وهی که له لایهن خواوه به خششی مه زنتان بۆ ده سته بهر بووه، نه ویش قورئانی به رزو پیروژه که رینمایی تیدایه بۆ به رژه وه ندیه ئایینی و دنیا ییه کانتان، وه روونکردنه وه و ئاشکرا کردنی هه قی تیدایه، هه قی روون کردوه ته وه به جوانترین شیوه، جیاوازی کردوه له نیوان ره وایه تی و ناره وایه تی، رینوینی و گومراییی، وه که سی به خته وه ر و به دبخت. هه قی خو یه تی مانگیک ئه م هه موو فه زل و چاکه ی هه بی به گه وه ته ماشا بکری، ئه مه ش چاکه ی خوایه به سه رتانه وه که وه رزه کانی بۆ په رستن و رۆژوو بوونی تیدا پیویست بکریت.

کاتی که بریاری پندا و فه زل و پایه ی روونکردنه وه، وه حکمه ت و دانایی خوا ﴿...﴾ له تایبه ت کردنیدا، فه رموویه تی: ﴿فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ﴾ ئه وه یاد کردن و پیویست بوونی رۆژوو گرتنه له سه ر ئه و که سه ی له توانا یدا یه و له شوینی خویدا یه. له بهر نه وه ی نه سخ و هه لوه شان وه بۆ سه ر پشک بوونه له نیوان به رۆژوو بوون و فیدیه دان به تایبه تی، مۆله تی بۆ نه خو ش و گه شتیا ری دووباره کرده وه، تا گومانی ئه وه نه بردری که مۆله ته که ش لادرا وه هه لوه شیئا ره ته وه و نه سخ کرا وه ته وه، فه رموویه تی: ﴿يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ﴾ واته: خوا ﴿...﴾ ده یه ویت رینگا کانی گه یشتن به ره زامه ندی خو یتان زۆر بۆ ئاسان بکات، له بهر نه وه یه هه موو ئه وان ه ی خوا فه رمانی پیا ن کرده به به نده کانی له و په ری ئاسانیدان له به نه په تدا.

ئه گه ره هه ندیک کۆسپ و ته گه ره دروست بوو که ده بووه مایه ی بار قورسی و گرانی، ئه وه به شیوه یه کی تر بۆ ئاسان کرده، یان به لادان و کهوتنی یان به ئاسان و سووک کردن به جو ره ها شیوه ئاسان کردن.

ئه وان ه پوخته یه ناتوانری دریزو ورد بکری ته وه، چونکه ورد کردنه وه و دریز کردنه وه ی هه موو شه رعه کانه، وه هه موو مۆله ت و سووک و سانا کردنه کانی ده چنه نیوی. ﴿وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ﴾ ئه مه خوا چاکتر ده زانی - تا که سینگ گومانی ئه وه نه کات مه به ست له رۆژووی مانگی ره مه زان به هه ندیک له رۆژه کانی به ده ست دیت، ئه م گومان ه ی به وه هه لگرت وه به فه رمانی کردن به ته وا و کردنی مانگه که، وه به ته کبیر کردن (الله أكبر) کردن له کاتی ته وا و بوونی، ده چیته ئه و چوار چپوه یه وه ته کبیر کردن له کاتی یینی مانگی شه وال، تا ته وا و بوونی وتاری جه ژن.

(۱۸۶): ﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ﴾ (۱۸۶)

ئەمە وەلامى پرسیارە، هەندیک لە هاوێ لانی ییغەمبەر ﷺ پرسیاریان لیکردو وتیان: ئەم ییغەمبەری خوا ﷺ نایا پەرورەدگارمان نزیکە بە (دەنگی نزم) بانگی بکەن، یان دوورە (بە دەنگی بەرز) هاواری لێ بکەن؟ جا ئەم دەقە دابەزی: ﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ﴾ چونکە خوا ﷺ چاودێری یینەرۆ لێ دیارە، ناگادارە بە نەینسی و ئەوێ شاردراوەتەو، دەزانێ بە ناپاکی چاوەکانو ئەوێ لە سینگو دلە کاندای شاردراونەتەو، هەرۆها بە وەلامدانەوێ ئەو کەشەش نزیکە کە لێی دەپارێتەو، لەبەر ئەوێش فەرموویەتی: ﴿أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ﴾ نزاو پارانەوێ دوو جۆرە:

نزاو پارانەوێ پەرستو نزاو پارانەوێ داواکردن، وە نزیکێ دوو جۆرە:

نزیک بوونەوێ بە زانستی لە هەموو خەلکی، نزیکە کیش لە بەندە کانی ئەوانەم بەندایەتی دەکەن و بانگی دەکەن و لێی دەپارێنەو، بە وەلامدانەوێ یارمەتی و پشتگیری کردیان.

ئەوێ بە دلێکی نامادە نزاو پارانەوێ کە شەری بانگی پەرورەدگاری کردبێ و لێی پارێتەو، وە هیچ بەرەستو لەمەرنکی لەبەردەم بانگو پارانەوێ کەیدا دروست نەکردبێ، وە ک خواردنێ حەرامو نمونەم ئەو، ئەوێ ییگومان خوا بەلێنی بە وەلامدانەوێ کەم داو، بە تاییەتی ئەگەر هۆکارە کانی وەلامدانەوێ پارانەوێ هیناییتەجی، ئەویش بریتیه لەوێ لامدانەوێ بۆ خوا ﷺ بە ملکەج کردن بۆ فەرمانو قەدەغە کراوێ پەفتاری و گوفتاریە کان، وە بپروا بپوون پنی و ئەوێ ییویستە بۆ وەلامدانەوێ. لەبەر ئەوێ بە فەرموویەتی: ﴿فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ﴾ واتە: سەر پاستی و پنی پاستیان بۆ دەستەبەر دەکات کە بریتیه لە پینمای بۆ بپروا بوونو کارو کردەوێ چاکە کان، وە گومرایی و دوو دلێان لەسەر لا دەبات کە دژو پینچەوانی بپروا ئیمانە، لەبەر ئەوێ بپروا بەخوا وەلامدانەوێ بۆ فەرمانە کانی، هۆکارە بۆ دەستەبەر بوونی زانست، وە ک خوا ﷺ فەرموویەتی: ﴿يَتَأْتِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَشَاءُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ لَكُمْ فُرْقَانًا﴾ (۱۹) ﴿الأنفال﴾، واتە: ئەم ئەوانەم بپروا ئیمانە! ئەگەر پارێزکاری لە خوا بکەن، ئەوێ جیاکەرەوێ (هەق و ناھەقسان بێ دەبەخشی). پاشان خوا فەرموویەتی:

(۱۸۷): ﴿أَجَلٌ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفْتُ إِلَىٰ نِسَابِكُمْ هُنَّ لِبَاسٌ لَكُمْ وَأَنْتُمْ لِبَاسٌ لَهُنَّ عَلِمَ اللَّهُ أَنْكُمْ كُنْتُمْ تَخْتَانُونَ أَنْفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ فَالْتَنَ بِشِرْهُنَّ وَأَتَعُوا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّىٰ يَبَيِّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ثُمَّ أَيُّوعُوا الصِّيَامَ إِلَىٰ الْآتِلِ وَلَا تَبْشِرُوهُنَّ وَأَنْتُمْ عَنْكِفُونَ فِي الْمَسْجِدِ الَّذِي كُنْتُمْ تُقْرَبُونَ اللَّهُ يَسْمَعُ الْكَلِمَ اللَّائِيَةَ الَّتِي كُنْتُمْ تُسَمِّرُونَ بَيْنَ الْأَيْدِي وَالْأَرْجُلِ لَا تَعْلَمُونَ أَلَمَوْا أَمْ لَا عَلَىٰ آلِ الْبَيْتِ وَآلِ الْبَيْتِ الْأَخْيَارِ لَا تَلْمِزْنَاكَ مَلَأُوا صُدُورَهُمْ حَمَاقًا مِمَّا كَفَرُوا يَسْمُرُونَ ﴿۱۸۷﴾

اجل لکم لیلۃ الصیام الی نسابکم هن لباس لکم و انتم لباس لهن علم الله انکم کنتم تختانون انفسکم فتاب علیکم و عفا عنکم فالتن بشرهن و اتعوا ما کتب الله لکم و کلوا و اشربوا حتی یتبین لکم الخیط الابيض من الخیط الاسود من الفجر ثم ایوعو الصیام الی الیتل و لا تبشروهن و انتم عنکفون فی المسجد الذی کنتم تقربون الله ینسمع الکلمه اللائیه الئتی کنتم تسمرون بینه الیدی و الارجل لا تعلمون اللموا ام لا علی آل البیت و آل البیت الاخیار لا تلمزناک ملأوا صدورهم حماقا ممما کفروا یسمرون ﴿۱۸۷﴾

له سه‌ره‌تای پیوست بوونی به‌رؤزوو بووندا،
حرام کرابوو له‌سهر مسولمانان له شهودا له
دوای خه‌وتنو خواردنو خواردنه‌وه، جوت

بوونو سه‌رجئی کردن نه‌نجام بدن، بو هندیکیان زور قورس بوو، جا خویا به‌رز نه‌وهی
له‌سهر سووک کردنو له ته‌واوی هم‌مو شهوانی به‌رؤزوو بوون بوی حلال کردنو ریگه‌ی
پندان به‌ خواردنو خواردنه‌وهو جوت بوون، جا به‌کسان بوو خه‌وتبایه‌ن، یان نه‌خه‌وتبایه‌ن،
له‌به‌ر نه‌وهی ناپاکیان له‌گه‌ل خویاندا ده‌کرد به‌ واز هینانی هندیکی له‌وانه‌ی فرمانیان پی
کرابوو ﴿فتاب﴾ خوا (گه‌راوه‌ سه‌ریان تویه‌ی لی قبول کردن)، ﴿علیکم﴾ به‌وه‌ی
فراوانی کرد بوتان له‌ کاریک نه‌گه‌ر نه‌و فراوانکرده‌ نه‌بوویه‌ نه‌وه‌ گونا‌هو تاوان کردنتان بو
پیوست ده‌بوو، ﴿وعفا عنکم﴾ (واته: عه‌فوی کردنو تویه‌ی به‌خشی) له‌و ناپاکی کردنو
گونا‌ه‌ی پویشتو رابورد.

﴿فالتن﴾ له‌ دوای نه‌م مؤلتو فراوانکرده‌ی خوا ﴿بشروهن﴾ له‌گه‌لیان جوت بنو
ماچو ده‌ست لیدانو جگه‌ له‌وانه‌ش (نه‌نجام بدن) ﴿واتعوا ما کتب الله لکم﴾ واته: له
جوت بوون له‌گه‌ل هاوسه‌راتان نیازو نه‌تی له‌ خوا نزدیک بوونه‌وه‌ بکن، مه‌به‌ستی گه‌وره‌ش
له‌ جوت بووندا برتیه‌ له‌ به‌ره‌م هینانی متدالو نه‌وه‌و پاراستنی داوینی خوئی و هاوسه‌ره‌کی،
وه‌ به‌ده‌سته‌نیانی مه‌به‌سته‌ کانی هاوسه‌رگیری.

ئەوەش كە خوا بۇ ئىيەى نووسىيەو دايىناو شەوى رېزدار (ليلة القدر) كە لە گەل شەوانى بەرۆزوو بوونى رەمەزان يە ك دە گرىتەو، نايى بەم چىزە خوتانى لى سەرقال و مەشغول بكنو لە دەستى بدەن، ھەر بە چىزە كە دە گەيتەو دەستت دە كەوئتەو، بە لام شەوى رېزدار (ليلة القدر) ئە گەر لە دەست چوو دەست ناكەوئتەو.

﴿وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّىٰ يَبَيِّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ﴾ ئەمە لوتكى تەواوە بۇ خواردن و خواردنەو و جوت بوون، ئەمە ئەوەشى تىدايە ئە گەر ئەو خواردى و يان نمونەى ئەوەى لە گومانى يوو دەرچوون بەرەبە يان (طلوع الفجر) ئەوە ھىچى لە سەر نىە بەلگەشى تىدايە لە سەر و يسترەوى چاكىە تى و باشى (السحر)، كە باشتر وايە دوابخى بە وەر گرتەى مۆلە تى خوا لە ئاسان كردنى (عيادة ته كان) بۇ بەندە كاني.

ھەرەھا بەلگەى تىدايە كە دروستە بەرەبە يانى لى دايى و ئەو لاشە گران بى بە ھوى جوتبوون، پيش خۇ شوستنى، رۆزوو گرتە كەى دروست دەبىت، چونكە پيوست بوو بەوا بوونى جوتبوون، تا دەر كەوتنى بەرەبە يان (طلوع الفجر)، بەرەبە يانى لى دايى و پى بگات و لاشە گران و جەنابە تدارى، بە سترەو بە ھەقەو ھەقە.

﴿ثُمَّ﴾ ئە گەر بەرەبە يان دەر كەوت ﴿أَتَمُوا الصِّيَامَ﴾ واتە: خۇگرتن لە رۆزوو شكىنە كان ﴿إِلَى الْأَيْلِ﴾ برىتتە لە خۇرئاوا بوون.

لەبەر ئەوەى رېگادان بە جوتبوون لە شەوانى بە رۆزوو بوون، رېگا پىدانى گشتى نىە بۇ ھەموو كەس و تاكىك، مايەو (لە مزگەوت) بوى حەلال نىە ئەو بەكات، خوا ﴿بە فەرمودەى خوى دەريخستو جىاي كەدەو، فەرموى: ﴿وَلَا تُبَشِّرُوهُمْ﴾ وَأَنْتُمْ عَنْكَفُونَ فِي الْمَسْجِدِ﴾ واتە: ئىو ەسفكراو بوون بەوەى (نىە تى مانەو لە مزگەوتان ھىنابو ئىعتىكافتان كەدبوو).

دەقە كە دەبىتە بەلگە لە سەر شەرى بوونى مانەو لە مزگەوت (الإعتكاف) كە برىتتە لە پابەند بوونى بە مزگەوت لەبەر گوپرايەلى و جىبە جى كردنى فەرمانى خوى بەرز، ئىعتىكاف لە ھىچ شويىكى تر دروست نايىت، تەنھا لە مزگەوتدا نەبى، مەبەست لە مزگەوتيش ئەو مزگەوتانە يە كە ھەر پىنچ فەرزە كەى تىدا بە كۆمەل ئەنجام دەدرىت، ئەوەشى تىدايە كە جوت بوون لە تىكدەرو ھەلۆە شىنەرى مانەو (إعتكاف) كە يە.

﴿تِلْكَ﴾ باسكراو ە كان برىتتە لە حەرام كردنى خواردن و خواردنەو و جوت بوون و نمونەى ئەوانيش لە شكىنەرى رۆزوو ە كان، ە حەرام كردنى شكاندنى رۆزوو بە بى عوزرو بيانوو، ە حەرام كردنى جوت بوون لە سەر مانەو لە مزگەوت، ئەو كەسەى ئىعتىكاف دە كات و نمونەى

ئهوانهش له حهرا مكراره كان ﴿حُدُودُ اللَّهِ﴾ (واته: سنوره كاني خوا) ئهوانه ي سنووري
 خوان بۆ بهنده كاني و لاياني قهدهغه كردوه، فهرموويه تي: ﴿فَلَا تَقْرُبُوهَا﴾ گه يه نه رترو
 ره وانيبوتره له وتني (فلا تفعلوها) مه يانكهن، چونكه نزيكبوونه وه قهدهغه بوون له كردني
 خودي حهرا م كراوه قهدهغه بوون له ئامرازه كاني گه يه نه ريبان ده گريته وه.

بهنده فهرمان پيكراره به وازه ينان له حهرا مكراره كان، وه دوور كه وتنه وه لايان هه تا پي ده كرى
 وازيني له ههر هو كاريك كه بانگي ده كات بۆ لايان، به لام فهرمانه كان خوا ده رباره يان
 ده فهرموى: ﴿تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرُبُوهَا﴾ (واته: ئهوانه سنوره كاني خوان مه يانبه زينن)
 به زاندياني قهدهغه كردوه.

﴿كَذَلِكَ﴾ واته: خوا ﴿بِرِيارِ﴾ بريارو حوكمه كاني راپوردوى بۆ بهنده كاني رپوونكرده وه به
 ته ووترين رپوونكرده وه، ئاشكراي كردن به رپوشترين و ته ووترين شيوه.
 ﴿يَسِبُ اللَّهُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ﴾ ئهوان نه گهر هه قيان بۆ ئاشكرا بوو شوي
 ده كه ونو نه گهر نارهبه وايه تيشيان بۆ رپوون بوه وه لى دوورده كه ونه وه، مرؤف جاروايه حهرا م
 ده كات له بهر ئه وه ي نه يزانيوه كه ئه وه حهرا مكراره، نه گهر بيزانيابه حهرا مكراره نه ي ده كرد،
 جا نه گهر خوا نيشانه و به لگه كاني بۆ خهلكي رپوونكرده وه، ئه وه بيانوو به لگه يان بۆ نه ماوه ته وه،
 جا ئه وه هو كاره بۆ پاريز كاري.

(۱۸۸): ﴿وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ وَتُدْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا مِّنْ
 أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾

واته: سامانه كاتنان وه رمه گرن، واته: ساماني جگه له هى خوتان، پالي داوه ته وه لاي ئهوانه وه،
 چونكه پيوسته مسولمان ئه وه ي بۆ خووي پي خوشه بۆ برا كه يشى پي خوش بيت، ساماني
 ئه ويش ريزلي بگري ههروه كو ئه ويش ريز له ساماني ئه وه ده گري، چونكه نه گهر ساماني جگه
 له خووي بخوات، خهلكي بويز ده كات كه مالي ئه و بخون، له كاتي كدا كه تواناي هه يي. له بهر
 ئه وه ي خواردني دوو جوړه:

جوړينيكي به ههقه، جوړيكيشي به ناههقه، جا حهرا مكراره كه به تنها برتيه له خواردني به
 ناههق له بهر ئه وه يه خوا ﴿بِالْبَاطِلِ﴾ به ستيه تيه وه و گريداوه.

ده چيته ئه و چوار چيوه وه خواردني به داگير كردن و دزي و ناپاكي له بهر ئه مانهت و له لادانراو، يان
 نموونه ي ئهوانهش، ههروه ها ده چيته چوار چيوه يه وه وه رگرتني به به رانبه ر به رانبه رى حهرا مكراره،
 وه ك گريه ستي سوود ريباو، و قوما رو هه موويان، ئهوانه له خواردني سامان به ناههقن، له بهر

نهوی له بهرانهر شتیکی رینگا پندراو نهبووه، دهچینه چوار چپوههوه وهرگرتنی سامان به هوی غشو و قیل له کربین و فروشتن و به کرداندو نمونهیان، به کارهینانی کرنگرته کانو خواردنی کرنیه که یان دهچینه چوار چپوههوه، وه وهرگرتنی کرنی لهسر کارنیک تهواو پنی ههلهستاینو تهواوی نه کردین، دهچینه چوار چپوههوه وهرگرتنی کرنی لهسر پهرستش و لهخوا نزیکبونهوه کانی که دروست نین، نه گهر مه بهستو نیازشی پنیان خوی بهرزیش بیت، دهچینه چوار چپوههوه وهرگرتنی خیزو زه کاته کانو وه قفه کانو وه سیه ته کان بو که سینک که مافی نهی تیا یاندا، یان لهسروی مافی خوی پنی.

هموو نهمانه و نمونهشیان له خواردنی سامانه به ناهق، به هیچ شیوه بهک له شیوه کان نهوه چه لالو رینگا پندراو ناینت، نه گهر چی کیشمو ناکو کی تیکموت بهرز کرایهوه بولای بریاردهرو حاکمی شهرعی، راپووتهی خزی به بهلگهی به تال خسته روو زال بوو بهسر رای خاوهن ههق و مافدا، جا حاکمیش بهوه بریاری بؤدا (واته: بو نارهبویه که ی) بهراستی بریاری حاکم چهرام چه لال ناکات و چهرام رینگا پندراو ناکات، بهلکو تنها حوکم دهدات لهسر نهوی بیستویهتی، نه گهرنا راستیهتی و دروستیهتی کاره کان ههراوه تهوه، جا له بریاری حاکم بو خاوهن نارهبویهتی خوشی و دل ره حهتی نیه، نه پشوداندو نه گومانی بو ههیه، جا نهوی بهلگهی نارهبوا بدات به حاکم و حاکمیش به پنی نهوه بریاری لهسر بدات، نهوه بوی چه لال نایی و دهینه خواردنی سامانی غیری خوی به گوناوه نارهبوا، نهویش بهوه زانایه، نهو توله که ی زیاترو سزاکه ی توندتره، لهسر نهوه شهوهیه بریکار نه گهر زانی بریکاره که ی نارهبوا بوچه له داوا که ی، بوی دروست و چه لال نیه بهرگری له ناپاک بکات، ههروه کو خوا **﴿۱۸۷﴾** فهرموویهتی:

﴿ وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِبِينَ خَصِيمًا ﴿۱۸۷﴾ النساء (واته: مه به لایمنگرو بهرگریکار بو ناپاکان). ﴿۱۸۹﴾: ﴿ قُلْ هِيَ مَوَاقِئُ لِلنَّاسِ وَالْحَجِّ وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَى وَأَتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا وَأَتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۱۸۹﴾

خوا **﴿۱۸۷﴾** دهفهرمووی: **﴿ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَهْلِ ﴾** (واته: پرسیارتان لیه کهن) **﴿ الْأَهْلُ ﴾** کوی (هلال) واته: مانگ، نایا سوودو حیکمه ته که ی چه؟ یان دهبراری خودی مانگه.

﴿ قُلْ هِيَ مَوَاقِئُ لِلنَّاسِ ﴾ واته: خوا مانگی دلتاوه لهسر نهو رینکخستن و رینکو پیکهی به میهره بانی (لوتف) و بهزه می خوی لهسره تایی (رپوژانی) مانگ، مانگ به لاوژی دهره کهوی (باریکه) له پاشان (بههبره) زیاد ده کات تا کو نیوهی مانگ (تهواو گهورهوا بازنه می دهینت)

له پاشان دستپنده کات به کم بونهوه (باریک دهینتهوه) تا کو مانگه که تمولو دهینی، (کوژاتی روژاتی مانگ دهینت له پاش چواردهیهوه بهره بهره باریکی و کمی دهچینتهوه تا وای لیدیت نهیترنی).

تا کو خهلمکی به هویهوه کاته کاتی پهرسته کاتیان له بهروژوو بوونو کاته کاتی زه کاتو کهفاراته کانو کاته کاتی حج بزاتن.

لهبهرتهوهی حج کردن ده کهونته مانگه دیارو زاترلوه کانو کاتیکی زوریش دهخایهینت، فرمووی: ﴿وَالْحَجَّ﴾ ههروهها بهوهوه کاتی قهرزه کان دهزترنی، وه کاتی به کری دفته کانو کاتی (عدة) کاتی^(۸) و دوو گیتی، وه جگه لهواتمش له پینلویسته کاتی خهلمک دهزترنی، خوا ﴿﴾ کردویه تیه ژماردیتیک ههموو کمسک له گهورمو بیچوو کو زاتاو نهزان ده بزاتن، نه گهر ژملردن به سالی خوری (شمس) ییوایه، نهوه نهدهزاترا مه گهر کم کمسک له خهلمکی ییزتیایهت. ﴿وَلَيْسَ الْبِرَّ بِان تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا﴾ نهوه وه کو نهوهی نهضاره کانو جگه لهواتیش له عمرهه کان نه گهر نیجرلمیان ییستایهت له دهر گا کاتیتهوه نهدهچورونه ماله کان پینان ولبوو پهرستشو بهمنایه تیان نهنجیم دهده به گوماتی نهوهی نهوه کلرنکی چاک بووه، خوا ﴿﴾ ههوالیدا که نهوه چاک نیه، چونکه خوا ﴿﴾ به شمع بوی داتمانونه جا ههر به کیک پهرستنی بکات به پهرستشیک که نهخولو نه پیضمهیره کهی ﴿﴾ شمععه تیان یی نهدهایی نهوه پهرستنی دههترلوی کردوه جا خوا فهرمانی پیناندا که له دهر گلهو بیچه تلو ماله کان لهبهر نهوهی تاساتکلری بویان تیدایه، که نهو تاساتکلریمش بهنهایه که له بنهاکاتی شمع (ی خوا). له تلامازی دهقه که سوودی نهوهی لئی وهرده گیریت که پیوسته له ههر کلرنیک له کلره کان مرؤف له رینگای تاسانو تزیکهوه نهنجیمی بدلو بیچه تلو، نهوهی که یینگومان بوی دهینته گه یهنهر، فهرمانکار به چاکمو قهدهغه کلر له خراپه، دهینی پروتینه خالو باری نهوهی فهرمانی یی ده کات، نهومی و سیلمت به کار بهیننی، تا بگات به تلامنج یان ههدهنی له تلامنج، ماموستا دهینی تزیکترین رینگلو تاساتریتیان بگرنته بهر، بویهدهینتانی مهیسته کهی، ههروهها ههر به کیک ههولی کلرنکی دا له کلره کان له دهر گا کاتی خویهوه بویان هات لهسهری بهردوام بوو کولینهده به یارمه تی خوالی پادشاهو خاوهن پهرسترو ههردهینی مهیسته کهی بوی نهجهنی و دهسته بهر دهینی.

(۸) (عدة) نهوه ماله دیاریکرلوهیه که تافهرت له دوالی ته لافنداتی، یان مردنی هلوهمره کهی نارام ده گری و شوو تا کاتهوه چارههینی ده کات.

﴿وَأَتَقُوا اللَّهَ﴾: ئەوہ ئەو چاکە یە کە خوا فرمانی پێ کردو، بریتیه له پابه‌ند بوونی بەردەوام بە پارێزکاری، بەجیبەجی کردنی فرمانە کانی و دوورکەوتنەو له قەدەغە کراوە کانی، ئەوہ هۆکارە بۆ سەرفرازی کە بریتیه له سەرکەوتن و بەدەستەینانی خوازاو، وە پزگار بوون لەوہی لی دەترسی، ئەوہی له خوا نەترسیت سەرکەوتوو سەرفراز نابێ، ئەوہش کە پارێزکارە بۆ خوا له خوا دەترسی براوہ یەو سەرفرازو سەکەوتوہ.

(۱۹۰-۱۹۳): ﴿وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقْتُلُونَكُمْ وَلَا تَقْدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ﴾ ۱۹۰ ﴿وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ تَفْعَلُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا تُقَاتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّى يُقَاتِلَكُمْ فِيهِ فَإِنْ قَاتَلُوكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكٰفِرِينَ﴾ ۱۹۱ ﴿فَإِنْ أَنهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ ۱۹۲ ﴿وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنْ أَنهَوْا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ﴾ ۱۹۳ ﴿

﴿وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾: ئەم دەقانە فرمان بە جەنگ لە رینگەى خوا لە خۆ دە گرن، ئەمەش دواى کۆچکردن بوو بۆ مەدینە، لەو کاتەى موسلمانان بەهێز بوون بۆ جەنگ و کوشتار کردن، خوا فرمانی پێکردن، لە دواى ئەوہ فرمان پێکراو بوون بە دەست پارێزى و جەنگ نە کردن، وە لە تايهت کردنى کوشتارو جەنگى بە ﴿فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾ هانى داوہ بە دلسۆزى بۆ خوا، وە کوشتارى قەدەغە کردوہ لەسەر موسلمانان لە فیتنەو دووبەرە کیدا.

دەفرەموى: ﴿الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ﴾ واتە: ئەوانەى ئامادەن بۆ جەنگ لە گەلتان و بتانکوژن، ئەوانەن کە ئەرکى شەرعیان لەسەرە لە پیاوان، جگە لەو پیرانەى کە نە راو بۆ چوونیان هەبە نە کوشتار کردنیش، هەموو جوړە کانی سنور بەزاندن و دەستدریژ کردنى لە جەنگدا قەدەغە کردوہ، لە کوشتنى ئەو کەسەى کە جەنگ ناکات، لە ئافرەتان و شیت و مندال و رەهبانە کان و نمونەى ئەوانیش، وە هەتک کردنى کوژراوان و کوشتنى ئازە لە کان و داربرین، وە نمونەى ئەوانیش بەبێ هیچ بەرژەوہەندى کە چاکە کەى بگەریتەوہ بۆ موسلمانان.

لە دەستدریژى کردن ئەوہیە جەنگ لە دژى ئەوانە بکرى کە سەرانە دەدەن، بێگومان ئەوہ دروست نیە.

وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ فَفَعَلْتُمْ بِهِمْ وَاتَّقُوا غَيْرَ اللَّهِ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿۱۹۱﴾
 وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ فَفَعَلْتُمْ بِهِمْ وَاتَّقُوا غَيْرَ اللَّهِ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿۱۹۲﴾
 وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ فَفَعَلْتُمْ بِهِمْ وَاتَّقُوا غَيْرَ اللَّهِ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿۱۹۳﴾
 وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ فَفَعَلْتُمْ بِهِمْ وَاتَّقُوا غَيْرَ اللَّهِ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿۱۹۴﴾
 وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ فَفَعَلْتُمْ بِهِمْ وَاتَّقُوا غَيْرَ اللَّهِ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿۱۹۵﴾
 وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ فَفَعَلْتُمْ بِهِمْ وَاتَّقُوا غَيْرَ اللَّهِ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿۱۹۶﴾

﴿وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ فَفَعَلْتُمْ بِهِمْ﴾ نهمه فەرمانیکه له لایهن خواوه به کوشتارو کوشتیان له ههر جینگاو شوینیک بوون، له هه موو کات و هه موو سه رده مینکدا، کوشتاری بهرگری و کوشتاری هیرش بردن. پاشان خوا کوشتیانی له م گشتیه ته ی جهنگ کردندا جیا کردوه ته وه، فەر مووی: ﴿عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ﴾ (له لای مزگه وتی حه پام) جهنگ و کوشتار له دژیان دروست نیه مه گه ر ئه وان ده ستیشخه ری بکه ن، ئه وان ده کوژرین و کوشتاریان له دژ ده کریت له سه ر ئه وه ده ست دریژی ه ی که کردویانه (له لای مزگه وتی حه پام) ئه وه ش به رده وامه له هه موو کاتیکدا،

تا وازده هینن له کافر بوونیان و مسولمان ده بن، جا خوا گه رانه وه و توبه که بیان لی وهرده گریت، نه گه ر ئه وه ی لیان ده ر که وت و هه بیان بوو، له کوفر به خوا و هاوبه ش دانان له مزگه وتی حه پام و ریگری له پیغه مبه ر ﴿وَبِرِوَادَارَانِ﴾ له مزگه وتی حه پام، ئه وه له به زه بی خوا و به خشیه تی به به نده کانی.

کاتی که کوشتار له لای مزگه وتی حه پام گومانی ئه وه ی لیده کری زیان به و ولاته بگه یه نیت که مزگه وتی حه پامه، خوا ﴿وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ فَفَعَلْتُمْ بِهِمْ﴾ هه وایدا خراپه ی هاوبه ش دانان له شیرک و ریگری له ئاینی خوا له لای مزگه وتی حه پام خراپه ترو تووندتره له کوشتن، ئه ی مسولمانان ئیوه هه یج بارو گونا هینکتان له سه ر نیه له کوشتار کردن له گه لیان و کوشتیان له لای مزگه وتی حه پام، نهم ده قه ده کریت به به لگه له سه ر بنه ما به ناوبانگه که، که بریتیه هه لباردنی سو کترین خراپه بو لادانی خراپه ی گه و ره و بلندتر.

پاشان خوا ﴿وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ فَفَعَلْتُمْ بِهِمْ﴾ باسی ئامانجی جهنگ کردنی له پیناوی خویدا کردوه، که مه به ست لی رشتنی خوینی کافران و بردنی مال و سامانه کانیان نیه، به لکو مه به ست پینی ئه وه یه ﴿وَيَكُونُ الَّذِينَ يَلْمُونَ﴾ ئاینی خوا ﴿وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ فَفَعَلْتُمْ بِهِمْ﴾ ئاشکرا و دیارو شه کاوه بی به سه ر تیکرای ئاینه کان،

هموو دژو ینجهوانه کانی له هاوبهشی و جگه له ویش نه هیلی و لایدا، مه بهست له فیتسو ناشووب نه وه به، نه گهر نهم مه بهسته هاته دی نه کوشتن وه نه کوشتار پروونادات، ﴿فَإِنْ أَنْهَوْا﴾ (نه گهر وازیان هینا) له کوشتارو کوشتان له لای مزگوتی حه پام، ﴿فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ﴾ واته: نه وه تیوه هیچ دوژمنکاری و ده ستریزیه ک ناکه نه سه ریانه، مه گهر نه وهی سته می کرد بی و سنووری به زانندی له نه وان، نه وه به نه ندازه ی

سنوور به زینی سته مه که ی شایانی توله لی وهر گرتنه وه به.

(۱۹۴): ﴿الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرُمَتُ قِصَاصٌ فَمَنْ أَعَدَّى عَلَيْكُمْ فَأَعِدُّوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا أَعَدَّى عَلَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ﴾

خوا ده فهرموئی: ﴿الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ﴾ ده گونجی مه بهست پی نه وه بی که پرویدا له پنگرتی هاوبهش دانهران له پیغه بهرو هاوه لانی (خوا لیان رازی نیت)، له سالی حوده بییه له چوونه ناو مه ککه وه هه لیانوه شاند هوه بو نه وهی سالیکی تر بچه تیوی، جا پنگری و بریاری قهزا کردنه وه که له مانگی حه پامدا بوو که بریتی بوو له (ذو القعدة) ده یته نهم به نهم، نه وه ده یته توره یی دلی هاوه لانی، به ته واو کردنی په رستیانه، وه ده گونجی مانا که ی نه وه بی: نه گهر تیوه کوشتاران له دژیان کرد له مانگی حه پامدا، نه وه ینگومان نه وانیش له و مانگه دا کوشتاریان له دژتان کردوه، نه وان ده ستریزیکارو سنوور به زینن، له بهر نه وه هیچتان له سه ر نه وه تا واتبار نین، وه له سه ر نهم (بوچونه) فهرمووده ی خوا وای لی دیت: ﴿وَالْحُرُمَتُ قِصَاصٌ﴾ له بابه تی گه راندنه وه ی گشتی بو سه ر تایهت ده بی (عطف العام علی الخاص) واته: هموو شتی که له مانگی حه پام ریزی لی ده گیریت، یان خاکو شوینی حه پام، یان ئی حه پام به ستن، یان نه وهی له وهش گشتی تره، هموو نه وانیه شرع فهرمانی داوه به ریزلیگرتی، نه وهی جورتهت بکات به سه ریانو (ریزی لی نه گری) نه وه توله ی لی ده ستریزی، نه وهی کوشتار بکات له مانگی حه پام ده کوژری، نه وهی هه تکی شارو شوینی حه پام بکات هه قه که ی لی وهرده گیری و سنووره که ی به سه ر جیه جی ده کری و هیچ ریزو حورمه تیکی نامینیت، نه وهی هاوتاو هاوشانی خوی بکوژی له بری نه وه ده کوژریته وه، نه وهی (که سینک) بریندار بکات، یان نه ندانمکی بیر لی نه وه توله ی لی ده ستریزی، نه وهی سامانی ریزلیگرانی و جگه له خوی بسینی، نه وه له بری نه وه لی وهرده گیریته وه لی ده ستریزی.

به لام تايا خاوهن ماف به نه ندازه ي مافى خو ي له سامانه كه ي ده باتو وهر ي ده گري يان نا؟ جياوازي له نيوان راي زانايان هه يه له وباره يه وه، راي په سهند شه وه يه نه گهر هوكاري مافه كه ديارو ناشكرا بوو: وه ك ميوان نه گهر غه يري خو ي ريزي نه گرت، وه هاوسهر نه گهر ميړده كه ي به نه ندازه ي پيوست خهر جي پينه دات، شهوه دروسته له سامانه كه ي بيات به نه ندازه ي پيوست، نه گهر هوكاره كه شي شاراوه بوو: وه كو نكولي كردن له قهرزي جگه له خو ي، يان ناپاكي لهو نه مانه ته ي له لاي دانرابوو (وديعه)، يان دزي لي بكاتو نمورنه ي نه وانهش، شهوه دروست نيه بوي له سامانه كه ي بيات له بهرانه ر نهو كاره له بهر شهوه شه خوا ﷻ فهرموويه تي: وه ك جه ختكر دنه وه يه ك له وه ي پيشوودا: ﴿فَمَنْ أَعَدَّيْ عَلَيْكُمْ فَأَعِدُّوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا أَعَدَّيْ عَلَيْكُمْ﴾ شهوه رافه يه بو سيفه تو چونه تي توله كردنه وه، كه برتبه له وه ك يه كيون له بهرانه ر ده ستر نيزيكار (واته به نه ندازه ي شهو بهر ه لستي بكر ي و لي وهر يگير شهوه) له بهر شهوه ي به زوري - دلو ده روونه كان لهو سنوره ناوه ستي كه موله تي توله سهندنه وه ي پي دراوه، خوا ﷻ فهرمان ي كردوه له پيناو دلته وايي و حسانه وه ي دل به پابه ند بيون به له خوا ترسانو پاريز كاري، كه شهويش برتبه له وه ستان له لاي سنوره كاني شهوو نه به زاندينان، خوا ﷻ هه واليداره كه شهو ﴿مَعَ الْمُتَّقِينَ﴾ (له گهل پاريز كارانه)، واته: به يارمه تيدانو سر كه وتن پالپشتي و پشتگيريان ده كات.

شهوه ي خواي له گهل دابي شهوه به خته وهر ي هه ميشه ي بو ده سته بهر ده ي، شهوه ش كه پابه ندي پاريز كاري و له خواترسان نه ييت خوا وازي لي ديني و ريسواي ده كات، ده يداته ده ست نه فس و ده رووني، شهو كات له ناو چووني نزيكتر ده يي لي نزيكتر له په تي خو ين هينه ري دل.

(۱۹۵): ﴿وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ﴾ ﷻ خوا ﷻ فهرمان ده دات به به خشين له ربي شهودله كه برتبه له ده ر كرن ي سامانه كان لهو رينگايانه ي كه كه يه نهرن به رهو خوا، كه شهويش برتبه له هه موو رينگاياني چا كهو خير له چا كه كردن به سهر هه ژارو نه دار، يان نزيك، يان به خشين به سهر نه وانه ي به خيو كردنيان له سهره، مهز تريني هه موو نه وانه و گهر ترينيان، به خشينه له پيناو جهنگو كوشتار له ربي خوا، به راس تي به خشين له جهنگ كردن به سامان، وه ك جهاد كردن به جهسته پيوسته، به رژه وه ندي مهزني تيدايه، يارمه تي دانه له سهر به هيز كرن ي

مسولمانان، وه له سهر ويران كردنى موشريكو بته رستان، وه له سهر به جيھنان و پراوه ستانى
 نايين و رپيازي خواو به هيز كردنى، جا جهنگو كوشتار كردن له رپى خوا به جي
 نايهت به به خشين نه بى، بويه به خشين له و پيناوه دا وه كو گيان و روجه بوى، بوونى
 نابى به بى نهو، وه له وازهينانى به خشين له رپى خوادا، ده بيته مايه ي به تال كردنه وي
 جهنگو تيكووشان، وه زال بوونى دوژمنان، تونديو تيزو هه له كردن و پهلاماريانه بو سهر
 (مسولمانان)، فرموده ي خوا ﷻ ده بيته: ﴿ تَلْعَلَّوْا بِاَيْدِيكُمْ اِلَى النَّهْلِ كَمَا ﴾. وه ك هو كار يك
 بو نهوه. به ده ست خو هه لدان و بو له ناوچوون و هيلاكهت ده گه رپته وه بو دوو كار:
 وازهينان له وه ي بنده فرمانى پيكر اوه، جا نه گه ر وازهينان لى پيوست بى، يان
 نزىكى بيت بو له ناوچوونى جهسته، يان روجه و گيان، وه كرده وه به ك كه بيته هو كار
 بو له ناوچوون و فهوتانى نه فس و ده روون، وه زور شت ده چنه نه م چوار چيوه يه وه:
 له وانه وازهينان له جهنگو كوشتار له رپى خوا، يان به خشين له پيناويدا، كه هو كار ه
 بو زال بوونى دوژمنان.

له وانه نمونه ي مرؤف به هوى شهرو كوشتار، يان گه شتىكى ترسناك، يان شوينى
 درنده، يان ماره كان، يان به سهر كه وتنى به سهر دارو درهخت، يان كو شك و ته لارى
 ترسناك، يان بچيه ناو شتىكى سامنا كه وه، نه مه و نمونه ي نه وانه ش كه به ده ستى
 خو، خو، ده خاته ناو له ناو چوونه وه، وه خو هاويشته ناو له ناوچوون به ده ستى
 خو، به رده وام بوونه له سهر ياخى بوون و سه رپيچى كردنى خوا، وه بى توميد بوونى
 له تويه و گه رانه وه.

له وانه ش وازهينان له وه ي خوا فرمانى پيسان داوه له فه رزه كان، واز ليهينان ده بيته
 مايه ي له ناو چوونى گيان و نايين.

له بهر نه وه ي به خشين له رپى خوا جو ريكه له جو ره كانى چاكه، فرمانى به چاكه
 كرده به گشتى، فرمودى: ﴿ وَ اَحْسِنُوْا اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِيْنَ ﴾. نه وه هه موو جو ره كانى
 چاكه ده گريته وه، چونكه نه ي به ستوته وه به شتىك جگه له شتىكى تر، چاكه به مال و
 سامانىش ده گريته وه هه روه كو پيشتر باسكرا.

ده چيه چوار چيوه ي چاكه وه، چاكه به خانه دانى و به تكاو شه فاعه تكردن، چاكه به
 فرمان به چاكه كردن و قه ده غه له خراپه كردن، فير كردنى زانستى سوود گه يه نه رو
 داين كردنى پيداويستيه كانى خهلكى له نه هيشتنى ته نكه به ريه كانيان و په واندنه وه ي غه مو

ناخوشيه كانيان، وه سهرداني نه خوشه كانيان و شارده نو هي مردووه كانيان، وه پريگا نيشانداني گومرايان و يارمه تي داني شهوي كاريك ده كات، بو شهوي كاري باش و چاك نازاني، نمونه ي نه وانهش ده گريشه وه، نه وانه ي له چا كه يه و خوا فرماني پيكردوه، به هه مان شيوه ده چيته چوارچيويه چا كه وه چا كه كردن له گه ل بهنده كاني خوادا، وه ك چون پيغمبر ﷺ باسي كردوه: {أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ} (أَخْرَجَهُ أَحْمَدُ بِرَقْمٍ: (۹۴۹۷)، وَالْبُخَارِيُّ بِرَقْمٍ: (۵۰)، وَمُسْلِمٌ بِرَقْمٍ: (۹))، (واته: خوا وا بهرسته ههروه ك شهوي ده بيني، نه گه ر توش شه و نه بيني شه وه بو به دنيايي شه ده بيني).

شهوي بهم سيفه تانه وه سف كرابي شه وه له وانه يه كه خوا ده رباره يان فرمويه تي: ﴿لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ﴾ (۱۱۶) يونس، (واته: بو شهوي چا كه ده كه ن زور چاك و زياتر شيان بو هه يه، كه بيني خوي به چاوه كانيان) خوا له گه ليده ده بيت راست و ريكي ده كات و ريتوني ده كاو يارمه تي ده دات له سه ر هه موو كارو شته كان. كاتي كه خوا ﷺ لي بوويه وه له باس كردني بريارو حو كه كاني رزوو و جهنگ و

تيكوشان باسي حو كه كاني حه جي كرد، نجا فرمويه تي:

(۱۹۶): ﴿وَأْتِمُوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ فَإِنْ أُخْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ وَلَا تَحْلِقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحَلَّهُ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيضًا أَوْ بِهِ أَذًى مِنْ رَأْسِهِ فَفِدْيَةٌ مِنْ صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَنْ تَمَنَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامٌ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعًا إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ ذَلِكَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلَهُ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ﴾ (۱۱۶)

به لگه ده هينريشه وه به فرموده ي خوي بهرز: ﴿وَأْتِمُوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ﴾ له سه ر چه ند كاريك:

يه كه ميان: پيويستبوني حه ج و عومره و فهرز بوونيان.

دووه ميان: پيويستي ته واو كردنيان به كوله كه و پيويستيه كانيان، نه وانه ي كه كارو كرده وي پيغمبر ﷺ له سهريان به لگه يه و فرموده كه ي ﷺ: {خُذُوا عَنِّي مَنَاسِكَكُمْ} (أَخْرَجَهُ النَّسَائِيُّ بِرَقْمٍ: (۳۰۹۲))، (واته: خوا بهرستيه كاني حه ج كردن له منه وه وه رگرن و فيري بن.

سيه ميان: به لگه ي تي دايه بو شهوي كه ده لي عومره پيويست و واجبه.

چواره ميان: حه ج و عومره پيويسته ته واو بكرين نه گه ر سونه تيش بن مادام ده ستيان پيكرابي و چووبنه ناويه وه.

پنجهمیان: فرمان به نجاتمندان به تمولوی و چاکسی، نموش نمانزده کی زیاده به
 لسمر نجاتمندی نموهی پیوسته بویان.

ششمیان: فرمان به دلسوز بوون بو خوا له نجاتمندان.

حومتیمان: نموهی له نجاتمندی به نمانچیت به هیچ شتیک له شته کان، تا تمولویان
 نه کات مه گهر به موهی خوا دهری خستوه که نموش رنگه لی گیراتمو نابلوقه دنه،
 لبهر نموه به فرمویه تی: ﴿فَإِنْ أَحْصَرْتُمْ﴾ واته: رنگریتان لیکرا به گه یشتن به مالی
 حرام به نخوشی، یان بزر بوون، یان دوژمن، له نمونهی نوانمش له جوری
 رنگری و نابلوقه دان، که نموش هر رنگریه.

﴿فَمَا اسْتَسْرَمْنَا مِنَ الْمَدْيِ﴾ واته: سهریرن له موهی بو تان کرا له نازل نموش حومت
 حوشتره، یان حومت چیله، یان مهر (یزن) نیکه ری لیکراو سهری دهری، وه سهری
 ده تاشی و نجاتمندی لای دوبات به هوی ری لیکرتنمو، هر وه کو پنجمهر ﴿فَإِنْ
 وَ هاوله کانی خوا لیان بازی بی وایان کرد له کاتهی هاوله شلنهران له مالی حوده بیه
 رنگه یان پی گرتن، نه گهر نازل نموو له بری نموه ده رۆژ به رۆژوو دهنی، له پاشان
 نجاتمندی و حلال دهیتهوه.

له پاشان خوا ﴿فَإِنْ أَحْصَرْتُمْ﴾ فرمویه تی: ﴿وَلَا تَحْلِفُوا رُبُّوْكُمْ حَتَّىٰ تَبْلُغَ الْمُدَىٰ حَلَّهٗ﴾ نموه له قدهغه
 کراوه کانی نجاتمندی لابرندی موو به تاشین، یان جگه له تاشین، چونکه مانا که یه که،
 چ له سهر، یان له جهسته یی، چونکه مهبست له موهدا په یلدا بوونی پرچ تیک تالانو
 قدهغه بوونه له خوش گوزهرانی و که یف کردنو به لادانه که ی و نهیشتی، نموش
 هیه له هموو مووه کانی تر.

زورنیک له زانایان قیاسی نینوک کردنیشیان کردوه به سهر نهیشتی موو به
 کوبوونه موهی که یفو رابواردن، نموه قدهغه یه به ردموام دهیبت تا نازه له که ده گاته
 جینگاو شوبنی خوی، که نموش رۆژی سهریرن (جهزنی قوریان)، باشتره تاشینه که
 له دوی سهریرنه که یبت، هر وه کو دهقه که به لگه یه له سهری.

بهم دهقهش به لگه دهیترنتموه له سهر نموهی که نجاتمندی به تمعاح به ستن، نه گهر نازه له که ی
 لی خوری حلال نایتموهو له عومره که ی پیش رۆژی سهریرن، نه گهر تموافی کردو
 سعی سه فوا مهوره ی کرد بو عومره کرد نجاتمندی بو حج ده به ستنی، ناتوانی نجاتمندی
 به ستنی به هوی لی خورینی نازه لی ههدیه که ی، به راستی خوی به رزو مهزن قدهغه ی

کردوه له‌وهی (مووی بتاشی)، تنها له‌بهر خو به‌که‌م زانین و ملکه‌ج بوون بو خوا، وه خوش‌کاندنه‌وه‌یه بوئی و خاکی بوونیه‌تی که نه‌وه له پیناو به‌رژه‌وه‌ندی به‌نده‌دایه، هیچ زیانیک له‌سه‌ر نه‌بی له‌وه‌دا، جا نه‌گه‌ر زیانیک په‌یدا بوو وه ک نازارنیک له‌سه‌ریدا بوو که به‌تاشینی سه‌ری سوودی پیگه‌یاند، یان برینی هه‌بوو، یان نه‌سپ و نمونوی نه‌وهی هه‌بوو، نه‌وه بوئی حه‌لاله که سه‌ری بتاشی، به‌لام فیدی‌هی ده‌که‌وئته سه‌ر، ﴿مِنْ صِيَامٍ﴾ (به‌رژوو بوونی) سی رۆژ، ﴿أَوْ صَدَقَةٍ﴾ (یان سه‌ده‌قه‌و خیر کردن) به‌سه‌ر هه‌ژارو نه‌دار ﴿أَوْ نُسْكَ﴾ (یان سه‌ربرینی نازه‌ل) نه‌وهی ده‌شی بو قوربانی، نه‌وه سه‌رپشکه (له‌نیوانی به‌رژوو بوون و سه‌ده‌قه‌و سه‌ربرینه‌که)، وه سه‌ربرینی نازه‌له‌که چاکتره، له‌دوای نه‌وه سه‌ده‌قه، که له‌دوای نه‌ویش به‌رژوو بوون که‌یه.

نمونوی نه‌وه‌ش هه‌موو نه‌وانه‌ی له‌مانای نه‌وه‌دان له‌نینۆک کردن، یان سه‌ر داپوشین، یان له‌بهر کردنی پۆشاک‌ی دراو، یان بو‌نخۆش کردن، نه‌وه له‌کاتی ناچاریی و پیوستی دروسته، له‌گه‌ل واجبوونی بوونی نه‌وه فیدیانه‌ی که باسکراون، چونکه مه‌به‌ست له‌هه‌موویان نه‌هیشتنی نه‌وه‌یه که که‌یف و خوش‌گوزهرانی پیوه ده‌کریت.

پاشان خوا ﴿فَإِذَا آمَنْتُمْ﴾ واته: نه‌گه‌ر توانیتان بچه‌مالی خوا به‌بی قه‌ده‌غه‌و به‌ربه‌ستی دوژمن و جگه له‌ویش، ﴿فَإِنْ تَمَنَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ﴾ به‌وهی عومره بگه‌یه‌ئیه حه‌ج سوود وه‌گری به‌چیژ وه‌گرته‌که‌ی، له‌دوای ده‌ست به‌تال بوونی له‌عومره‌که‌ی.

﴿فَأَسْتَيْسِرَ مِنَ الْهَدْيِ﴾ له‌سه‌ریه‌تی نه‌وهی بوئی هه‌لده‌سوپی له‌سه‌ربرینی نازه‌لی هه‌دی، نه‌ویش نه‌وه‌یه که بو قوربانی ده‌بی و دروسته، نه‌مه‌ش خوینی په‌رستن و کاری حه‌جیه‌تی، له‌به‌رانه‌ر دوو سه‌ربریندایه بوئی له‌یه‌ک گه‌شتدا، وه له‌بهر به‌خشینی خوایه به‌سه‌ری به‌ده‌سته‌به‌ر بوونی سوود وه‌گرتن له‌دوای ده‌ست به‌تال بوونی له‌عومره، وه پیش ده‌ستکردنه‌وه و چونه نیو حه‌ج، نمونوی نه‌ویش (ئیحرام به‌سته به‌قیران) له‌بهر ده‌سته به‌ر بوونی دوو سه‌ربرین بوئی.

تیگه‌یشتن (مفهوم) ی ده‌قه که به‌لگه‌یه له‌سه‌ر نه‌وهی که ئیحرام به‌تنها بو حه‌ج ده‌به‌ستری (که پیی ده‌وتری ئیفراد) سه‌ربرینی نازه‌لی له‌سه‌ر نیه، ده‌قه که ده‌یته به‌لگه له‌سه‌ر دروستی، به‌لکو چاکی (ئیحرام به‌ستن به‌ته‌متوع)، وه ده‌یته به‌لگه له‌سه‌ر دروستی نه‌نجامدانی (عومره) له‌مانگه‌کانی حه‌جدا.

﴿فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ﴾ واته: ئه وهى ئاژه لى نه بى، يان نرخه كهى ﴿فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ﴾
 يه كه م دروست بوونى له كاتى ئيحرام به ستنيه تى به عومره، كو تا يه كه شى سى رۆژ
 دواى سهر برينه (دواى رۆژى يه كه مى جه ژنى قوربان)، رۆژانى شه يتان په جم كردن و
 مانه وهى شه وه له (منى)، به لام چا كتر له وانه به رۆژوو بوونى حه و ته م وه شته م و نويه مه،
 ﴿وَسَعْيًا إِذَا رَجَعْتُمْ﴾ واته: لى بوونه وه له كاره كانى حه ج كردن، دروسته له مه كه
 بيانكات، يان له ريگا، يان له گهل گه يشته وهى به مال و مندالى.

﴿ذَلِكَ﴾ ئه وهى باسكرا له پيوستى بوونى هدى له سهر ئه وهى به عومره ئيحرامى
 به ستبوو، ﴿لَمَنْ لَّمْ يَكُنْ أَهْلُهُ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ﴾ به وهى ماوهى نويز كور تكرر د نه وه
 (قصر)، يان زياتر له مزگه وتى حه پام دوور بى، يان به گويرهى عورفو نه ريت لى
 دوور بى، ئا ئه وه يه هدى له سهرى پيوست ده بى، له بهر به ده سته بهر بوونى دوو قوربانى
 بوى له يه ك گه شتدا، به لام ئه وهى مال و خيزانى له دانىشتوانى مزگه وتى حه پام بى
 (له مه كه كه)، ئه وه هدى له سهر نيه، چونكه پيوست نايى له سهرى .

﴿وَاتَّقُوا اللَّهَ﴾ واته: له هه موو كارو باره كانتان، به جيبه جى كردنى فرمانه كانى و
 دوور كه وتنه وه له قه ده غه كراوه كانى، له وانه شه جيبه جى كردنتان به ئه و فرمان بى
 كراوانه و دوور كه وتنه وه تان له و قه ده غه كراوانه ي باسكراوه له و ده قه .

﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ﴾ واته: بو ئه و كه سهى سهر پيچى ده كات و گونا ه نه جام
 ده دات، ئا ئه وه پيوستكاره بو له خوا ترسان و پاريز كارى، ئه وهى له توله ي خوا
 بترسى، واز دينى له وهى كه توله ي له سهر پيوست ده كات، وه ك چو ن كه سى به
 ئوميدى پاداشتى خوا، كار ده كات بو ئه وهى ده يگه به نيت به پاداشت، به لام ئه وهى له
 توله ناترسى و ئوميدى پاداشتى نيه، ئه وه خو ي ده خاته ناو حه پام كراوه كان و بو يرى
 ده كات له سهر وازه ينان له پيوستيه كان (واجبات).

(۱۹۷): ﴿الْحَجَّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَةٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَتَكْرَرُوهَا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ اللَّقْوَى وَأَقْوَمُ بِتَأْوِيلِ الْأَلْبَابِ ﴿۱۹۷﴾﴾
 خوا ﴿﴾ هه والدهدات به وهی که بیگومان ﴿الْحَجَّ﴾ نه نجام ده درئی له ﴿أَشْهُرٌ مَّعْلُومَةٌ﴾ (واته: چند مانگیکی ژمیردراون) له لایه ن دوینراوان، مانگه کانی زور دیارن به راده به ک پیوستیان به تاییه ت کردن نیه، وه ک چون روژوو گرتن پیوستی به دیاری کردنی مانگه که هی هه به، (یان) وه ک کاتی پینج نویژه کان که خوا ﴿﴾ دیاری کردوون، به لام حج کردن بیگومان

الْحَجَّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَةٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَتَكْرَرُوهَا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ اللَّقْوَى وَأَقْوَمُ بِتَأْوِيلِ الْأَلْبَابِ ﴿۱۹۷﴾
 ان تبتغوا فضلا من ربكم فإذ أنفضت من عرفات فاذكروا لله عند المسمر الحسرة واذكروه كما عهدتكم لأن كنتم من قبله لمن الصالحين ﴿۱۹۸﴾ ثم أفيضوا من حيث أفاض الناس واستغفروا لله إن الله عفون رحيم ﴿۱۹۹﴾ فإذا قضيتُمْ مناسككم فاذكروا الله كذكركم من آياته سكر أو نشاء إن الناس من يفرق بين القول وبين فعله ﴿۲۰۰﴾ وفي الآخرة حسنة وقسا عذاب النار ﴿۲۰۱﴾ أولئك لهم نصيب مما كسبوا والله سريع الحساب ﴿۲۰۲﴾

له رپبازی ئیبراهیم بووه ئه وهی که بهره واهه له رو له وه نهوه کانی شی زانراو ناسراوه له نیویان. مه به ست له مانگه دیاریکراو زانراوه کان له لای زورینه ی زانایان: شه والو (ذو القعدة) و ده روژی (ذو الحجة) به ئه وانه به زوری ئیحرام به ستنی تیدا روو ده دات. ﴿فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ﴾ (واته: ئیحرامی تیدا به ست، چونکه ئه گهر سوننه تیش بی به ده ست پیکردنی ده بیته فهرز. (واته که ده ست پیکرد نایی وازی لی بینی تا ته وای ده که بیت). شافیعی و شوین که وتووانی ئه م ده قه به به لگه دیننه وه له سه ر ئه وهی که دروست نیه ئیحرام بو حج بیه ستریت پیش ئه و مانگانه. منیش ده لیم: ئه گهر وتربا: به لگه ی ئه وهی تیدایه بو قسه ی زورینه ی زانایان که دروسته ئیحرام بیستریت بو حج پیش مانگه کانی ئه وه نزدیکتر بوو (له راستی) چونکه خوا فه رموویه تی: ﴿فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ﴾ به لگه به له سه ر ئه وهی به راستی فهرز ده که ویته ناو ئه و مانگانه ی که باسکرا، جاری واش هه به ناکه ویته ناو ئه وانه وه. ئه گهرنا نه یده به سه ته وه و به بندداری نه ده کرد. که ده فه رموی: ﴿فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ﴾ (واته: ئیحرام به ستن پیوسته بو حج کردن به گه وده دابنری، به تاییه تی ئه وهی له مانگه کاندرا ووده دا، بیپاریزی له هه ر

شتيک که تيکى ده دات، يان که مى ده کاته وه، (وشه ي) ﴿رَفَثٌ﴾ بريته له جوت بوون و پيشه کيه كانى گوفتارى و کردارى، به تاييه تى له لاي ژنان و به ناماده بوونيان. وه ﴿فُسُوقٌ﴾ واته: له فرمان ده رچوون: بريته له هموو گوناوه کان و له وانيشه قه ده غه کراوه كانى ئيحرام.

وه ﴿جِدَالٌ﴾ بريته له: مشتومرو رکابه رى و دژايه تى، له بهر ئه وه ي ناشووب ده نيته وه و دوژمنايه تى بهرپا ده کات.

مه بهست له حج: خو به که مگرتن و شکانه وه يه بو خواو نزیک بوونه يه لى، به وه ي له توانايدا هه يه له نزیک که ره وه کان، وه پاکبوونه وه يه له گوناوه کان، ئه مه به وه وه ده بيته (مبرور) چاک، حجى چاکيش پاداشتى تنها به هه شته، ئه و شتانه ي ئه گهر قه ده غه کراوه له هموو جيگا و کاتيک، ئه وه له حجدا قه ده غه کردنه که ي تووندتر ده کرين.

بزانه له خوا نزیکبوونه وه نايه ته دى به وازهيئان له گوناوه کان، تا کو فرمانه کان ئه نجام نه درين، له بهر ئه وه يه خوا ﴿وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمُهُ اللَّهُ﴾، ﴿مِنْ﴾ هيناوه، بو به ده ق کردنى گشتيه، هموو چاکه يه ک و نزیک بوونه وه يه ک و په رستنيک له چوار چيوه ي ئه وه دايه، واته: به راستى خوا پى زانايه، ئه وه ئه و په رى هاندان له سه ر کاره چاکه کان ده گه يه نى، چونکه ئه مه ئه وه ده خوازي ئه وه ي له توانا دايه داينى بکه يت تييدا له: نويزو چاکه و صه ده قه و (طواف) سورانه وه، چاکه کردن به گوفتار و کردار.

پاشان خوا ﴿فَرْمَانِي﴾ فرماني کرده به له گه ل خو بردنى (پنداويستى و که لو په لو تيشوى پيوست) بو ئه و گه شته ريزدارو پيروزه، بيگومان له گه ل خو بردنى تيشوو بو گه شت کردنه که، خاوه نه که ي بى نياز ده کات له خه لکانى تر، دوور ده بى له سامان و مالى خه لکى به داوا کردن بيت يان به هه ر جوړيکى تر، به لام له زور هه لگرتنى تيشوى سوودى هه يه و يارمه تى گه شتيارنى تر ده دات، وه نزیکبوونه وه ي زياترى تيديا له پهروه ردگارى جيهانيان، ئه مه ئه و زادو زه خيره يه که مه بهست لى به جيهيئانى به لگه يه، راگرتنى لاشه و گه يشتن پى و که لو په له.

به لام زادو زه خيره ي راسته قينه که سووده که ي به رده وام بيت بو خاوه نه که ي له دونيا و دوا رپوردا، بريته له زادو زه خيره ي خو پاريزى و له خوا ترسان، که زادو زه خيره يه که ده يگه يه نيته به شويى ئوقره گرتن و مانه وه، ئه وه گه ينه ره بو ته و او ترين تامو چيژ، شکودار ترين نازو نيعمه ته به رده وامه کانه بو هه ميشه ي، ئه و که سه ي وازى له و زاده و زه خيره هيئايى، ئه وه لى

پچراوه و دابراوه، نه وه سه رچاوه ي تووشبوني هه موو خراپه به که، وه قه ده غه کراوه له که يشتن به شويئي دنيا کاران، نه مه پياهلدانه بو پاريز کاري و له خوا ترسان.

ئيجا فرماني کردوه به خاوه ن ژيري و هوشه کان و فرموويه تي: ﴿وَأَتَقُونِ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ﴾ واته: ئه ي نه وانه ي خاوه ن ژيري و هوشه سەنگين، پاريز کاربن و بترسن له و پهروه دگاره تان، که ترسان لي مه زترين شته که عه قل و ژيريه کان فرماني بيده کات، ، واز لي هيئانيشي به لگه به له سه ر نه فامبي و پوجه لي له بوچووندا.

(۲۰۲-۱۹۸): ﴿لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ فَإِذَا أَفَضْتُمْ مِنْ عَرَفَاتٍ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ وَاذْكُرُوهُ كَمَا هَدَانَكُمْ وَإِنْ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمَنِ الضَّالِّينَ ﴿۱۹۸﴾ ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۹۹﴾ فَإِذَا قَضَيْتُمْ مِنْ سَكَكِكُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ أَشْكَارًا فَمَنْ الْنَّاسِ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آئِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿۲۰۰﴾ أُولَئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿۲۰۱﴾﴾

﴿لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ﴾ کاتی خوا ﷻ فرماني کرد به خو پاريزي و له خوا ترسان، هه والیداوه به به ده ست هيئاني فەزل و چاکه ي به بازرگاني کردن له وه رزه کانی حه ج و جگه له ويشدا، هيج گوناھيکي تيدانيه نه گه ر مه به ستي راسته قينه ي حه ج که سه ر قالي نه کات، بازرگاني حه لال و پاک دراوه ته پال فەزل و به خششي خوا، نه ک پالدرايته لای شاره زايي و زانايي به نده، له گه ل به کارهيئاني هو کارو بير چوونه وه ي دروستکه ري هو کاره کان، به راستي نه مه خو ي له خو يدا گوناھو تاوانه.

له م فرمايشته دا: ﴿فَإِذَا أَفَضْتُمْ مِنْ عَرَفَاتٍ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ﴾ به لگه هه به له سه ر چهن د شتيک:

يه که م: وه ستان له عه ره فه، بيگومان زانراوه که به روو کنيک له روو کنه کانی حه ج داده نريت، هاتنه خواره وه و رويشتن له (عرفات) نايي و نايه ته جي مه گه ر دوای وه ستان (له عه ره فه).

دووه م: فرمان کردن به يادی خوا، له لای (مشعر الحرام) که بريتيه له موزده ليفه، ههروه ها نه وه ش ناسراو زانراوه، شوه ي جه ژني سه ر برين (قوربان) له وي ده مينيته وه له دوای نويزي به يانی تاكو (ناسمان) ته واو رووناک داديت له موزده ليفه ده وه ستي به نزاو پارانه وه کردن، وه

نه جامدانی فەرزو سونته ته کانیش ده چنه ژیر ناوی یادی خوا تئیدا.
سییه: وهستان له موزده لیفه، له دواي وهستان له (عرفة) دیت، هه وه ک چۆن (فاء) و
 (ترتیب) ریکخستن، ده بیته به لگه له سه ره ئه مه.
چواره مو پینجه: (عرفات) و (مزدلفة) هه ردووکیان له درووشمه کانی جه جن، مه به ست
 نه جامدانو ده رختیانه.

شه شه: (مزدلفة) به حه ره م حسابه له بهر ئه وهی په یوه سه ته به (حرام).
حه وه ته: عه ره فه له حه لاله کانه و (حرام) نیه، هه ره وه کو ئه وهی لیوه رده گیری (مزدلفه)
 به سه ته وه یه به (حرام).

﴿وَأَذْكُرُهُ كَمَا هَدَيْتُمْ وَإِنْ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمَنِ الصَّالِينَ﴾ واته: یادی
 خوا ﴿بکه ن﴾، له بهر ئه وهی به خشین و منه تی به سه رتانه وه کرد به وه که هیدایه تی دان، دواي
 گو مرایتان، له بهر ئه وهش که فیری ئه وهی کردن که نه تانده زانی، نا ئه وه له گه وره ترین
 نیعمه ته کانه ئه وانهی پیویسته شو کرانه یان له بهر انبه ردا بکریت و یادی به خشه ری نیعمه ته کانی
 (که خوا یه) به دل و زمان بکریت.

﴿ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ حَيْثُ أَكَّضَ النَّاسُ﴾ واته: پاشان برۆن و شو پینه وه له موزده لیفه
 هه ره وه کو خه لکی ده رۆن و دینه خوار، له رۆژگاری ئیبراهیم تا کو ئیستا، مه به ست له وه هاتنه
 خواره وه و رۆیشتنه زانراو ناسراو بوو له لای ئه وان، که بریتیه له: شه یان ره جم کردن و
 سه برینی ناژه لی هه ری به که یان و هاتۆچۆی نیوان سه فاو مه روه و شه و مانه وه له مینا و شه وانی
 ته شریق (دووی شه وی به که می جه ژنی قوربان) و ته واو کردن کارو په رسته کانی دیکه ی
 هه ج.

له بهر ئه وهی ئه وه هاتنه خوارو رۆیشتنه مه به ست پی ئه وه بوو که باسکرا، باسکراوه کانیش
 کو تایی کارو په رسته کانی جه جن، خوا ﴿بکه ن﴾ فه رمانیدا له کاتی ده سه ته تال بوون لیان داواي
 لیبوردن له وه بکه ن و یادی خوا زۆر بکه ن، داواي لیبوردن له بهر ئه وه که م و کورتیانیه له لایه ن
 به نده وه له به جیه ئانی و په رسته که ی و که مته رخمی تیا یاندا، وه یادی خوا شو کرانه بژیری
 له سه ر نازو نیعمه ته کانی خوا، به پشتگیری کردن بو ئه وه په رسته مه زاننه و منه ته گه ورانه ی
 په ره وردگار.

به نده ده بی هه ر ناوا یی، هه ر کاتی که ده ست به تال بوو له په رسته ییک، داواي لیبوردن له خوا
 بکات له سه ر که مته رخمی و که م و کو رپه کانی، وه ستایشی بکات له سه ر پی راست و پشت

گیریکردنی خوا ﷺ نه ک پی وایی که پرستشه کهی ته او کردوه منتهی پیه وه بکات له سره په روه ردگاری، بیکاته جینگای مهزلگه به کی بهرزو بلند، نه وه شایانه به خه شم و غه زه ب و ره تکرده وهی کاره کهی، هه روه کو نه مه سه ره تا پیویستی به قبول کردن و پشتگیری کردنه بو کرده وه کانی دیکه.

پاشان خوا ﷺ هه وایدا ده رباره ی حال و باری خه لکی، که هه موویان داوای خواسته کانیان لی ده کهن، لادان و ره تکرده وهی نه وهی زیانیان پی ده گه یه نی، به لام مه به سته کانیان جیاوازن، هه یانه ﴿مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آئِنَا فِي الدُّنْيَا﴾ واته: داوای خواستی دویایی لیده کات نه وه له نارزه ووه کانیته تی، له دوا پرژدا هیچ پشک و به شی نیه، له بهر دلته چوون و نویستی، هه ول و هیمه تی خوئی کورته ه لئاوه له سره دنیا، هه شیان نه زواو پارانه وهی خوا ده کات بو بهرزه وه وندی هه ردوو دویاو دوا پرژ، خوئی به که مته رخه م ده زانی له کاروباره کانی دین و دویادا، هه ریه ک له وانوه له وانی تریش، به شیان هه یه له به ده سته نیان و کاره کانیان، خوی بهرز پاداشتیان ده داته وه، به گویره ی کارو کرده وه کانیان و نیازو مه به ستیان، سزاو پاداشتیک ده خوینته وه له نیوان دادپه روه ری و به خششی، سوپاس و ستایشی ته اوای له سره ده کری.

له م نایه ته دا به لگه هه یه له سره نه وهی خوا وه لامی نرای هه موو داوا کارو نزا کاریک ده داته وه، چ مسولمان بی، یان کافر بی، یان له فرمان ده رچووو گونا هبار بیته، به لام وه لامدانه وهی داواو نزاو پارانه وهی، نه وهی لی ده پارته وه و داوای لی ده کات به لگه نیه له سره نه وهی که خوا خوشی ده وی، تنه ها له خواسته کانی دوا پرژو کاروباری ناین نه بی.

چاکه ی خوازراو له دنیا هه موو نه وانه ده گریته وه که به لای به نده وه جوان و چاکن، له رزق و پرژی بی ماندوبوونی فراوانی حال و هاوسه ری چاک و مندا ل که چاوی پی پروون ده بیته وه، وه پشودان و سه روتن و زانستی به سوودو کرده وهی چاک، وه نمونه ی نه وانه له خواسته ری پیدراوه خوشه ویسته کانه.

چاکه ی دوا پرژیش بریته له رزگار بوون له سزا کانی نیو گوژرو وه ستان له گوره پانی هه شرو ناگرو، ده سته به ربوونی په زامه ندی خواو برده نه وهی نازو نیحه مه ته به رده وامه کانه، وه نزدیک بوونه وه یه له په روه ردگاری به به زه یی، جا نه و پارانه وه و نرایه بووه کو که ره وهی ته اووترین پارانه وه و نزاکان، له پیشترینیانه به پیش خستن، له بهر نه وه شه پیغه مبر ﷺ له و پارانه وه یه ی زور کرده وه هاندانی له سره ده کات.

(۲۰۳): ﴿وَأذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ﴾

﴿وَأذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ﴾ خوا ۱۱۱ فرمان ده کات به یاد کردنی خوی له پوژه ژمیردراو دیاره کان که بریتین له پوژانی (تشریق) سی پوژی دوی جه ژنی قوربان، له بهر نه وهش پایه و تاییه تمه ندیه کی، له بهر نه وهش حوکه کانی دیکه کارو پیشه کانی حج تیاندا ده کریت، له بهر نه وهش که خه لکی میوانی خویا به تیاندا، له بهر نه مه یه

به پوژوو بوون تیاندا قه ده غه کراوه، جا یادو زیکر تیاندا تاییه تمه ندیه کی هه یه که جگه له وان بو پوژانی تر نیه، له بهر نه مه یه پیغه مبه ر ﴿فهرموویه تی: {أَيَّامُ التَّشْرِيقِ أَيَّامٌ أَكَلٍ وَشَرْبٍ وَذِكْرِ اللَّهِ}﴾ {أَخْرَجَهُ أَحْمَدُ بِرَقْم: (۲۰۷۴۱)، وَمُسْلِمٌ بِرَقْم: (۱۱۶۱)}، واته: پوژانی ته شریق (سی پوژی دوی یه که م پوژی جه ژنی قوربان)، پوژانی خواردن و خواردنه وه یاد کردنی خوان.

شه یتان ره جسم کردن ده چیشه چوارچیوهی یادی خوا تیاندا، له شوینی سه رب برین، وه یاد کردنه وه به ستراوه کانی دوی نوپژه فه رزه کان، به لکو هه ندیک له زانایان و توویانه: به شیوه یه کی گشتی چاکه (مستحب) تیایدا ته کییر کردنه به (الله اکبر) به په های، وه ک: ده پوژی سه ره تای (ذو الحجة) نه وهش دور نیه.

﴿فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ﴾ واته: له (منی) ده رچوو بی، پیش خور ناوابوونی پوژی دووم ﴿فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ﴾، شهوی سییم لهوی مایه وه پوژی دوی شه یتانی ره جسم کرد ﴿فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ﴾ (واته: گوناھی له سه ر نیه) نه مه ناسانکاریه له لایه ن خوی گه وره وه بو بهنده کانی، له ریگاپیدانی هه ردوو کاره که (په له کردن، بیان

• وَأَذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿۲۰۳﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ اللَّهُ عَلَىٰ مَا فِي قَلْبِهِ ۖ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ ﴿۲۰۴﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُ تَمَّعْ فِي الْأَرْضِ لِيُعَذِّبَهَا فَإِنَّهَا لَكُنُوزٌ وَلَسْتَ لَهَا لَاحِظٌ ۖ فَالْقَسَادُ ﴿۲۰۵﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ وَلَبِئْسَ الْأَلْمِهَاذِ ﴿۲۰۶﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يُبْشِرُ بِنَفْسِهِ أَتَيْتَهُ مَرْصَاتٍ لَّهُ وَأَنَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿۲۰۷﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السِّلَاحِ وَأَلْبَسُوا حُلُومَ الْخَيْطِ إِنَّهُ لَكُم عُدْوَانٌ ۖ إِن كُنْتُمْ بِعَدُوِّ اللَّهِ وَعَدُوِّ رَسُولِهِ تَوَارَىٰ لَبَسُوا مَا بَلَغُوا أَهْلَ الْبَيْتِ ۖ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۲۰۸﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَن يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلٍ مِّنَ الْغَمَامِ وَالسَّحَابِ مَعَهُ وَرُفِعَ الْأَمْرُ إِلَىٰ اللَّهِ فَتُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿۲۰۹﴾

مانه وهو دوا که وتسن، به لام زانراوه نه گهر ههردوو کاره که شسی ریگا پندراو بیست، مانه وهو دوا که وتسن چاکتره، چونکه په رستی زیاتره. کاتی که نه هیشتی گوناوه لادانی نه وهی لی تیدگه بیت له وهی باسکراوه، جگه له ویش، به پوختی گوناوه لادراوه له وهی رابردوه، به لام په یوهستی کردوه به فرموده ی خوئی: ﴿لَمِنَ آتَقَى﴾ واته: پاریزکاری کردوه له خوا ترساوه، له هه موو کاروبارو حاله ته کانی حهج، نه وهی پاریزکاری بکات و له خوا بترسی له هه موو شتیکدا، لاجونی گوناوه کانی بو دهسته بهر ده بی، به وهش له شتیک پاریزکاری و له خوا ترسانی هه بی جگه له شتیک تر، نه وه سزاو پاداشتی له ره گهزی کرداره که به تی.

﴿وَاتَّقُوا اللَّهَ﴾ به جیهه جیکردنی فرمانه کانی و دوور که وتنه وه له بی فرمانی و سه ریجیه کان.

﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ﴾ به کرده وه کاتان سزاتان ده داو پاداشتان ده داته وه، نه وهی لیبی بترسی و پاریزکاری بیست پاداشتی پاریزکاریه که ی له لای نه وه ده بینیه وه، نه وهش که لی نه ترسی و پاریزکاری نه بیست توله ی لی ده سینیه وه به توندترین توله، زانیاری بوون به سزا له مهزترین هوکاری له خوا ترسان و خو پاریزی، له بهر نه وه به خوا هانی داوه له سه زانیاری بوون پی.

(۲۰۶-۲۰۴): ﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ اللَّهُ عَلَى مَا فِي قَلْبِهِ أَنَّكَ الْخَصِيمُ (۲۰۴) وَإِذَا تَوَلَّى سَعَى فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ (۲۰۵) وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ وَلَيْسَ الْمِهَادُ (۲۰۶)﴾

کاتی خوا هانی فرمانی داوه به زور یاد کردنی، به تابه تی له کاته چاکه کاند، که خیر و بهرزه وهندی و چاکه ی تیدایه، خوا هانی وه والیداوه به حال و باری نه وه که سه ی به زمانی قسه ده کات، به لام کرده وه که ی پیچه وانه ی قسه که به تی، جا قسه، یان مروف بهرزه ده کاته وه، یان نرمی ده کاته وه، بویه ده فرمودی: ﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا﴾ واته: نه گهر قسه بکات قسه ی ناسک ده کات بو بیسه، نه گهر بدوی و گومان ده به ی قسه یه کی به سوودت بو ده کات، وه زور جهخت ده کاته وه له وهی ده بیست (راست ده کات)، ﴿وَيُشْهَدُ اللَّهُ عَلَى مَا فِي قَلْبِهِ﴾ هه والیده: ییگومان خوا ده زانی نه وهی له دلی دایه وه ک نه وه یه که له سه زانیه تی، نه وه دروزنه له وه دا،

چونکه قسه که ی پیچه وانهی کرده وه به تی، نه گهر راستگوبویه قسه کرده وهی وه که یه ک ده بوو، ده کرده وه، وه کو حالی برواداری که دوروو نه بی، بویه خوا ده فهرموی: ﴿وَهُوَ الَّذِي الْخَصَّامِ﴾ واته: کاتی رووبه روی ده بیته وه، تووره یی و ده مارگیری و تووندی تیدا ده بینی، نه وهی له سهر نه وه داده مه زریت له سیفه ته ناشرینه کانه، وه کو په وشتی برواداران نیه، نه وانهی نهرمو په وشت بهر زیان کردوته سواریه که یان و له سهری دامه زراون، ملدانیان بو هق کردوته پیشه و کاریان و دل فراوانی بوته خوو سروشتیان. ﴿وَإِذَا تَوَلَّى﴾ نه وه که سهی قسه که ی سهرسامت ده کات نه گهر له لات ناماده بوو، ﴿سَعَى فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا﴾ واته: هه ول و کوشش ده کات له سهر نه نجامدانی سهر پیچی و تاوان و خراپه کاری له سهر زهوی ﴿وَيُهْلِكَ﴾ به هوی نه وه وه ﴿الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ﴾ چاندنی دانه ویله و بهر بومه کان و نازه لو مهرومالاته کان ده فه و تینی و فهر و بهر که تیان که م ده کاته وه، به هوی نه نجامدانی گوناوه سهر پیچی کان ﴿وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ﴾ افساد (خوا خراپه کاری خوشناوی) مادام خوا حزی له خراپه نه بیست، پیگومان نه و تووره ده بی له و بنده یه ی که خراپه له سهر زه ویدا ده کات به نه و په ری تووره بوون، نه گهر به زمانی قسه ی چاکیش بلی.

له م ده قه دا به لگه هه یه له سهر نه وهی نه و قسانهی که له ده می مرؤف دهرده چن، به لگه نیه له سهر راستی یان درو، وه له سهر باشه و خراپه، تا کاری چاکسی له گه لدا نه نجام نه دات، ده بی هه لسه نگانندی بارودوخی شایه ته کان ته ماشا بکریت، که سی خاوه ن هق و که سی خاوه ن ناهق له خه لکی به کرده وه کانیا ن تا قی بکرینه وه، وه سهرنجی بارودوخیان بدری، نه خه له تی به چا و بهستن و خو به باش پیشاندان و ساخته کردن.

پاشان باسی نه و خراپه کارهی کرد له سهر زهوی که گوناوه سهر پیچی خوا ده کات، نه گهر فرمانی به له خواترسان و خو پاریزی پی بکریت، لووت بهر زه بی و که شخه ی ده کات، ﴿أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ﴾ درو کردن و نه نجامدانی سهر پیچی و لووت بهرزی پیکه وه کو کردوته وه، له سهر ناموژ گاریکاران و دلسوزانی.

﴿فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ﴾ (دوزه خی به سه که) نهوی شوین و جیگهی هه وانه وهی سهر پیچی کاران و لووت بهر زانه.

﴿وَلَيْسَ الْمِهَادُ﴾ واته: لانکه و شوین و مالی سزای هه می شه یی و بهر ده و امه، تیدا له ده ست بهرداری و بی ثومیدی هه می شه یی دان، سزایان له سهر سووک ناکری ثومیدی

پاداشتیش نابن، ثمه سزايه بؤ تاوانه كانيان و به رانبره بؤ كرده وه كانيان، په نا به خوا له حالى نهوانه.

(۲۰۷): ﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ﴾

نهوانه نهو كه سانه ن كه سر كه وتوو بوون، نهفسى خوځيان هه رزان فروش كرده، وه خوځيان به خت كرده له بهر په زامه ندى خواو نوميد بوون به پاداشته كهى، نهوان (شتيكي) گرانبه هايان به خشيوه، په روه رد گارى به سوز به رانبره بنده كاني، كه له بهزه يى و ميه ره كهى نهوه به پشتگيرى كردون و يارمه تى داون بؤ نهوه، بيگومان به ليني وه فا كردنيشى به وه وه داوه و فرموويه تى: ﴿إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِآتٍ لَهُمُ الْجَنَّةِ﴾ التوبة. تا كوتايى ده قه كه. (واته: بيگومان خوا سامان و گياني بروداراني لى كريون، به وهى به هه شتيان بؤ هه به).

له م ده قه دا هه واليدوه نهوان نهفسى خوځيانان فروشتوه و به خشيو يانه، وه هه والى داوه به بهزه يى خوځى داواكار به كه يان بؤ ده سته بهر ده كات، دواى نهوه پرسيار ناكري ده رباره ي نهوه ي بويان ده بى له ريزو قه در گرانى، وه نهوه ي پيى ده گن له سه ر فرازى و ريز ليگيرانيان.

(۲۰۸-۲۰۹): ﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اذْخُلُوا فِي السَّلَامِ كَآفَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ﴾ ﴿۲۰۸﴾ ﴿فَإِن زَلَلْتُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْكُمْ اَلْبَيِّنَاتُ فَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ﴾ ﴿۲۰۹﴾

﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اذْخُلُوا﴾ ثمه فرمانتيكه له لايه ن خواى به رزه وه بؤ بروداران كه بچنه نيوى: ﴿فِي السَّلَامِ كَآفَّةً﴾ (بچنه) نيو هه موو ياسا كاني تاين و واز له هيچى نه هينن، با وه ك نهو كه سانه نه بن كه هه واو هه وه سى خوځيانان كرده به په رستراو، نه گه ر فرمانى شه رعى له گه ل هه واو هه وه سى بگونجى نهوه جيبه جيبى ده كات، نه گه ر پيچه وانهى بوو وازى لى دينى، به لكو ده بى هه واو هه وه س شوينى تاين بكه وى، وه نهوه ي له توانيدا هه به له كارى چا كه دريغى نه كات، نهوه ش كه ناتوانى بيكات پيه وه پابه نده بى و نيازو نيه تى لى دينى و به نيازو نيه ته كهى بى ده گات.

كاتى كه چونه ناو ملكه چى و ناشتى به تيكرپايى، ته نها به پيچه وانهى ريگا كاني

شه یتان ده بیټ، فرموویه تی: ﴿وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ﴾ واته: له نه نجامدانی سه ریچی کردنی خواو گونا هه کانی، ﴿إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ﴾ دوزمنی روونو ناشکرا فرمان ناکات مه گهر به خراپه و تاوان و به دره و شتی و نه وهی زیانی هه یه بوټان.

له بهر نه وهی به نده هه ده بیټ که مو کورتی و هه له ی لی روویدات، خوا ﴿فَإِنْ زَلَلْتُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْكُمْ الْبَيِّنَاتُ﴾ واته: له سه زانیاری و دنیایی، ﴿فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ﴾ (نه مه) هه ره شه ی تووندو ترساندنی وای تیدایه که پیویست ده کات واز له گونا بهیتری، چونکه بیگومان نه گهر که سیک سه ریچی خوی بالادهستی کار له جی بکات، نه وه سه ریچی کارو تاوانبار به تووندی سزا ددهات، به گویره ی کار له جی و دانایه که ی، بیگومان به پی حکمه تی خوی سه ریچی کاران سزا ددهات، یان رزگاریان ده کات.

(۲۱۰): ﴿هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلٍ مِنَ الْغَمَامِ وَالْمَلَائِكَةُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ﴾

﴿هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ﴾ نه مه هه ره شه یه کی تووندو به لیندان به سزای تیدایه که دله کان راده چله کینی، خوا ده فرموی: نایا نه وانسه هه ول و کوشش ده که ن بو خراپه کاری له زه ویدا چاوه پروانی چی ده که ن، نه وانسه شوینکه وهی هه نگاهه کانی شه ی تانن، بهر هه لستکارن بو فرمانی خوا مه گهر چاوه پروانی پوژی سزاین، که ده وری دراوه به مه ترسیه کان و هه له و نارچه تی و نابرو به ره کان، که دلی ستمکاران تووشی دله پراو کی ده کات، وه سزای خراپ ره وانه ده کات بو سه خراپه کاران، نه وهش به راستی (نه و پوژیه) خوا ناسمانه کان و زه وی ده پیچیته وه نه ستیره کان په رش و بلاوده کاته وه خو رو مانگ کوډه کاته وه هه لینده گریته وه، فریشته ری زداره کان داده به زن و ده وری خه لکه کان ددهن، خوی به دیهینه ری به رزو مه زن داده به زی، ﴿فِي ظُلَلٍ مِنَ الْغَمَامِ﴾ تا به دادپهروه ری بریارو دادوه ری له نیوان به نده کانی بکات، ته رازو وه کان داده نرین و په پراوه کان بلاو ده کریته وه، پووی به خته وه ران سبی و گه شاهه ده بیټ و، پووی به دبه ختان په رش ده بیټ، خاوه ن خیره چا که کان جیاده کریته وه، له خاوه ن شه رو خراپه کان، هه ری که یان به کرده وهی خوی سزا وهرده گری، لی ره وه یه ستمکار گاز ده گری له سه ره وهی هه یه تی کاتیک که حقیقه تی نه وهی له سه ریته تی ده یزانی.

نه مه ده قه و وینه ی نه مه ده قه به لگه ن بو ریپه وی نه هلی سوننه و جهامعه نه وانسه سیفه ته

ئىختياريه كان ده چه سپين وه ك (الإستواء) به رزو جيگيرى سر عرش و دابه زينو هاتنى، نمونهى ئه وان هس لهو سيفه تانهى كه خوا ﷻ هه والى پيداوه دهر بارهى خو، يان پيغه مبه ره كهى ﷻ هه والى پيانداه دهر بارهى خوا، جيگيرى ده كه ن له سر ئه و رووهى كه له گه وره يى خوا ده وه شينه وه، به بى چواندى (به هى غه یری خوا)، به بى گورپنى و به بى په كخستيان، به پيچه وان هى (معطلة) كان له گه ل جوراو جوريان، وه ك: جه هميه كان و موخته زيله كان و ئه شعمره يه كان و نمونهى ئه وان، ئه وان هى ئه و سيفه تانه ره تده كه نه وه، له پينا و ئه مه شدا ئايه ته كان ده گورنو (تأويل) يان ده كه ن به جورىك كه خوا به لگه ي له سهر يان دانه به زانده وه، به لكو راستى گورپنه كه يان برتیه له ناشيرين كردنو ره خنه گرتن له روونكر دنه وهى خوا و پيغه مبه ره كهى ﷻ، به دانانى ئه وهى قسه كانيان برتیه له وهى رينوئنى له و باسو بابه تهى پيوه ده سته بهر ده بيت، ئه وان هى به لگه ي گواستراوه (نقل) (واته: شه رعيان له قورشان و فرموده) يان له گه ل دانيه، به لكو به لگه ي ژيرى و عه قليشان نيه، به لام گواستراوهى (نقل) ي بيگومان دانيان به وه ناوه كه ده قه كان له قورشان و فرموده هاتون، ئاشكراو دياره كان، به لكو راشكاويه كه يان به لگه ن له سر ريره وى ئه هلى سوننه و جه ماعه، كه به دنيايى ئه گه ر له رواله ته كانيان دهر بچوئيرين دهنه به لگه له سر ريره وه ناره واو پوچه له كه يان، ئه وه ههروه كو ده بينى پى رازى نيه، ليسان زيادو كه م بكرت، ئه وهى به قه د گه ر ديله يه ك پرواى له دلدايه. به لام له ژيرى و عه قليشدا نيه به لگه بيت له سر ره تکر دنه وهى ئه و سيفه تانه، به لكو عه قل و ژيرى به لگه يه له سر ئه وهى بكه ر ته واوتره له وهى تواناي نيه له سر كار، كارى خوا ﷻ ئه وهى په يوه سته به خوئى و ئه وهى په يوه سته به به ديهيئراوانى برتیه له ته واوه تى (كمال) يه ت، ئه گه ر وادابنيين كه جيگير كردنيان به لگه يه له سر چواندى به به ديهيئراوانى، پييان ده وترى: قسه كردن له سر سيفه ته كان شوين قسه كردن له سر خود (زات) ده كه وى، ههروه كو خوا خودو زاتيكي هه يه خودو زاته كان لى ناچن و پى ناچن، هه ر ئه و هاش خوا سيفه تاتيكي هه يه كه سيفه ته كان پى ناچن، سيفه ته كاني شوين كه وتهى خودو زاتى خوين، سيفه تى پى به ديهيئراوانيشى شوين كه وته ن بو خودو زاته كانيان، له جيگير كردنيان، به هيچ شيويه كه ليكچواندن ناخوازي.

ههروه ها به وان هس ده وترى كه هه ندى له سيفه ته كان جيگير ده كه ن و هه نديكيشيان ره تده كه نه وه، يان ناوه كان جيگير ده كه ن، جگه له سيفه ته كان: يان هه موو جيگير

ده کریښ (ناوو سیفته ته کان هموویان) ههروه کو خوا بو خوی جیگیری کردوونو پیغمبره کesh جیگیری کردوه، یان هموویان رت ده کرینه وه ده بیته نکولی کردن بو پهروه ردگاری جیهانیان، به لام جیگیر کردنت بو هندیکیان و په تکرده وهت بو هندیکی دیکه، شهوه دژ به به کهو پیچه وانیه، جا جیاوازی بکه له نیوان شهوی جیگیرت کردوه شهوهی په تت کردۆته وه، هیچ رینگایه ک نیه بو جیا کردنه وه که، نه گهر وت: شهوهی جیگیری کردوه لیک چواندن ناخوازی، نه هلی سونه پیت ده لین: جیگیر کردن بو شهوانیهی په تکرده وه لیک چوون و لیک چواندن ناخوازی، نه گهر بلیسی: نافامم له وهی په تم کردۆته وه مه گهر لیک چوون (واته: له بهر لیک چوون په تم نه کردۆته وه) په تکره وانیش بیان ده لین: تیمهش نافامین له وهی جیگیرت کردوه مه گهر لیک چوون، (واته: شهوهی جیگیرت کردوه لیک چوون ده گه یهنی) شهوهی وه لامی په تکره و انت پیدایه وه، نه هلی سونهت و جماعت وه لامی نوی ده ده نه وه بو شهوانیهی په تکرده وونه ته وه.

پوختهی نه انجام شهوهیه که ههر کهس شتیکی په تکرده بیته وه و شتیکی جیگیر کردبی له وانیهی قورشان و فرموده له سهری جیگیریان کردوه، شهوه دژو پیچه وانیه، به لگه ی شهرعی و ژیری بو جیگیر نیه، به لکو پیچه وانیهی عه قل و نه قله.

(۲۱۱): ﴿سَلِّبْ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَمَا آتَيْنَاهُمْ مِنْ آيَاتٍ بَيِّنَةٍ وَمَنْ يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۲۱۱﴾

خوا ۱۱۱ ده فہ رموی: ﴿سَلِّبْ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَمَا آتَيْنَاهُمْ مِنْ آيَاتٍ بَيِّنَةٍ﴾، بہ لگہ بہ لہ سر رہ وایہ تی و راستیہ تی پیغہ مہ بران و دنیا بوون لیسان و ناسینان، بہ شوکرانہ نہ کردنی ٹہو نیعمہ تہ، کہ پیوست بوو شوکرانہ ی ٹہو نیعمہ تہ بکن، بہ لگو کافر بوون پیس و کوفرانہ بیان کردو نیعمہ تی خویان بہ کوفر گوری: لہ بر ٹہوہ شایانی ٹہوہ بوون خوا تولہ ی خوی بہ سہریان دابہ زینس و لہ پاداشتی خوی بی ہشیان بکات، خوا ۱۱۱ سپلہ یی و کوفری

سَلِّبْ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَمَا آتَيْنَاهُمْ مِنْ آيَاتٍ بَيِّنَةٍ وَمَنْ يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۲۱۱﴾ الَّذِينَ كَفَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَسَحَرُوا مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوَقَّهْمُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَاللَّهُ يَرُؤُكَ مِنْ نَشَاةٍ بَعِيْرٍ حَسَابٍ ﴿۲۱۲﴾ سَعَانَ النَّاسِ أُمَّةً وَجِدَّةً قَبِمَتْ اللَّهُ النَّبِيِّنَ مُبْتَلِيْنَ وَشُرَيْدِيْنَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمِيْنَ الْبَاقِيْنَ فِيمَا اختلفُوا فِيهِ وَمَا اختلف فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أَرَادُوْهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمْ أَنبِيَاؤُنَا بِمَا نَبِيْتُنَا بِمَا نَبِيْتُنَا فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا لِمَا اختلفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيْمٍ ﴿۲۱۳﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُتْرَكُوا أَنْ تَقُولُوا الْجَنَّةُ وَلَنَا بِأَنْ كُنَّا كَمَا كُنَّا وَالَّذِينَ كَفَرُوا كَمَا كَفَرُوا وَالَّذِينَ آمَنُوا كَمَا آمَنُوا وَقُلْ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ قَرِيبٌ ﴿۲۱۴﴾ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُقُوْرُ قُلْ مَا أَنفَقْتُ مِنْ خَيْرٍ فَلَوْلَيْتِيْنَ وَالْآقْرَبِيْنَ وَالْيَتِيْمِيْنَ وَالسَّكِيْنِيْنَ وَإِنِّي السَّيْلُ وَمَا تَقْلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا رِبَا لَكُمْ اللَّهُ بِهِ عَلِيْمٌ ﴿۲۱۵﴾

نیعمہ تی بہ گورین نیعمہ تہ کہ ی لہ ناوبرد، چونکہ ٹہوہ ی خوا نیعمہ تی دونایی یان ثابینی بہ سہردا بہ خشی، ٹہویش شوکرانہ ی نہ کردو ہلنہ سا بہ ٹہرک و پیوستیہ کہ ی و پہرش و بلاوی پی کرد، نامینی و دہ پوو کیتہ و دہ گوری بہ کوفرو تاوان، کوفر بووہ بہ جیگرہ و ہ ی نیعمہ ت، بہ لام ٹہوہ ی شوکرانہ ی خوا ۱۱۱ بکات و بہ ٹہرک و مافہ کانی ہلسی ٹہوہ نیعمہ تہ کہ ی جیگیرو چہ سپاو بہ ردہ وام دہ بیٹ، خوا لہ نیعمہ تہ کہ ی بو زیاد دہ کات.

(۲۱۲): ﴿زَيْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَسَحَرُوا مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوَقَّهْمُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَاللَّهُ يَرُؤُكَ مِنْ نَشَاةٍ بَعِيْرٍ حَسَابٍ ﴿۲۱۲﴾﴾ ﴿زَيْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَسَحَرُوا مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا﴾ خوا ۱۱۲ ہہ و ال دہ دات بہ مہ، ٹہوانہ ی کہ بیسروا بوون بہ خوا و بہ لگہ و نشانہ کانی و پیغہ مہ برانسی، وہ ملیان نہ دا بو یاساو شہرعی خوا، ٹہوہ ژیانسی دونیایان بو رازاندرابوہ و لہ چاو و دلہ کانیان، ہہ و او ہہ و ہس و ویست و کارو کردہ وہ کانیان ہہ مو لہ پینا و ٹہوہ دا بوو، پرویان ٹیکردبوو و ہسوربوون لہ سہر دہ ستہ بہر کردنی، وہ بہ مہ زنیان دہ گرت و ٹہوہ ی بہ شداریی بکر دایہ

لە کارو پێویستە کە یان بە مەزنیان دادەنە، پرۆاداریان بە کەم سەیر دە کردو گالته یان پێی دە کردن و دە یانوت: ئا ئەوانە ی کە خوا منەتی بە سەریانەووە کردووە بە خەششی بە سەریانەووە کردووە لە نێو ئیمەدا! ئەووە لە بەر لاوازی ژیری و کورت بینان بوو، جا بە راستی دویا شوینی تاقیکردنەووە بە لاو بارگرانی و ناخۆشیه بوو خاوەن برۆاوی بی پرۆایان، بە لکو برۆادار لە دویا ئە گەر چی توشی ناخۆشی بییت، ئەووە ئارام دە گری و چاوەرۆانی پاداشت دە کات، خوا بە هۆی برۆاوی ئارامگرتنە کە یەووە لە سەری سووک و ئاسان دە کات کە ئەووە بوو جگە لەو نیو نایی.

بە راستی گەرنگی تەواوو پلەداری تەواو لە شوین و مالی مانەو یە (کە دواپۆژە)، لە بەر ئەمە یە خوا ﷻ فەرموویە تی: ﴿وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ خۆپاریزان لە بەرزترین و بلندترین پلەدا دەبن، بە جۆرەها شیووە تام و چیژ وەر دە گرن، هەر وەها جۆرەها نازو نەعمەت و خۆشی و ئاسودە یی و شادوومانی.

کافرە کان لە پلە هەرە نزمە کانهووە جەزەرەبو سزا دەدرین بە جۆرەها سزایی پێسواکەر و بەدبەختی و ناخۆشی و بەر دەوامی و هەمیشە یی، ئەم دەقە دلدا نەو یە بوو پرۆاداران و کروزانەووە سەر شۆر یە بوو کافرە کان، لە بەر ئەو ی رۆزیە کانی دویا و دواپۆژ بەر هەم نایەت مە گەر بە ئەندازە و بریاری خوا نە یی، وە بە ویستی خوا، خۆی بەرز فەرموویە تی: ﴿وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾ رزق و رۆزی دویایی بوو پرۆادار و بی پرۆا دەستە بەر دە بییت، بە لام رۆزی دلە کان لە زانست و برۆا و خۆشە ویستی خوا و ترسان لێی و ئومید بوون پێی و نەو نە یی ئەوانیش، نایە خشی مە گەر بەو ی خۆشی دەو یت.

(۲۱۳): ﴿كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّنَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اخْتَلَفُوا فِيهِ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾

﴿كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّنَ مُبَشِّرِينَ﴾ واتە: مەردووم، واتە: هەموویان لە سەر هیدایەت کۆبیو نەووە، ئەووەش دە سە دە لە دوا ی رۆژ گاری نووح ﷺ، کاتی کە جیاوازیان هەبوو دەربارە ی ئایین، هەندیکیان کافر بوون، کۆمە لێکی تر لە سەر ئایین مانەووە، نا کۆکی پەیدا بوو، خوا پەوانە کراوانی نارد تا کۆ یە کلای بە کە نەووە و حوکم بە کە ن لە نێوان خە لکی و بە لگە و بیانویان لە سەر پێویست بە کە ن، دەوتری بە لکو ئەوان

کۆببونوه‌وه له‌سه‌ر کوفرو گومرایی و به‌دبه‌ختی، نه‌ نووریان هه‌بوو، نه‌ پڕواشیان هه‌بوو، خوا ﷻ به‌ به‌زه‌یی خۆی پیغه‌مبه‌رانی بۆ لایان نارد ﴿مُبَشِّرِينَ﴾ ئه‌وه‌ی گوپرایه‌لی خوا بکات، به‌ به‌روبومه‌کانی گوپرایه‌لی: له‌ رزق و رۆزی، وه‌ هیزی جه‌سته‌و دلو ژیانی خو‌ش، له‌وه‌ش به‌رزترو بلندتر سه‌رفراز بوونه‌ به‌ په‌زامه‌ندی خوا و به‌هه‌شت.

﴿وَمُنذِرِينَ﴾ هه‌ر که‌س سه‌رپیچی خوا بکات به‌ به‌ره‌مه‌کانی گوناوه‌ سه‌رپیچی: له‌ بیه‌ش بوونی رۆزی و لاوازی و ریسوای و ژیا‌تیکی ته‌نگ، وه‌ له‌وانه‌ش خراپتر خه‌شم و تووره‌یی خوا و ناگری دۆزه‌خ.

﴿وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ﴾ ئه‌وه‌ له‌ هه‌واله‌ راسته‌کان و فه‌رمانه‌ دادپه‌روه‌ره‌ کانه‌، هه‌موو ئه‌وانه‌ی که‌ قورئان له‌ خۆی گرتوه‌، ئه‌وه‌ هه‌ق و راسته‌، بپریاری یه‌ کلاکه‌ره‌وه‌ ده‌دات له‌ نێوان جیاواز کاران له‌ بنه‌په‌ته‌کان (أصول) و لاوه‌ کیه‌کان (فروع) دا، ئا ئه‌وه‌یه‌ پێویسته‌ له‌ کاتی جیاوازی و دووبه‌ره‌ کیدا، بگه‌رپێنرێته‌وه‌ بۆ لای قورئان و فه‌رمووده‌ی پیغه‌مبه‌ره‌ که‌ی ﷻ، وه‌ نه‌ گه‌ر له‌ کتییی خوا و سونه‌تی پیغه‌مبه‌ره‌ که‌ی بپریاری یه‌ کلاکه‌ره‌وه‌ نه‌بووایه‌ بۆ ناکوکی و دووبه‌ره‌ کیه‌کان، ئه‌وه‌ فه‌رمانی گه‌رانه‌وه‌ بۆ لایان نه‌ده‌درا.

له‌ دوا‌ی ئه‌وه‌ی باسی نېعمه‌ته‌ به‌رزه‌ که‌ی خۆی کرد، به‌ دابه‌زاندنی کتییه‌کانی بۆ سه‌ر (أهل الكتاب)، که‌ ئه‌وه‌ش وای ده‌خوازی که‌ له‌سه‌ری رپیکه‌ه‌ون و کوک بن، خوا ﷻ هه‌والیدا به‌وه‌ی ئه‌وان هه‌ندیکیان سنوور به‌زینیان کرد به‌سه‌ر هه‌ندیکی دیکه‌یاندا، وه‌ ناکوکی و دژایه‌تی و جیاوازی زۆر په‌یدا بوو له‌ ناویاندا.

جیاواز بوون ده‌ریاره‌ی نه‌و په‌رتوو که‌ی که‌ ده‌بووایه‌ ئه‌وان له‌ پێشتر بوایه‌ن له‌ خه‌لک بۆ کۆبوونه‌وه‌ له‌سه‌ری، ئه‌وه‌ش له‌ دوا‌ی ئه‌وه‌ی زانیاریان پێ هه‌بوو، لێ دلیا بوون به‌ نیشانه‌و ئایه‌ته‌ پوون و ئاشکراکان و به‌لگه‌کانی، له‌ پاشان گومرا بوون به‌ گومراییه‌کی دوور.

﴿فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا﴾ (خوا رپنمایه‌ی ئه‌وانه‌ ده‌ کات پڕوایان هیناوه‌) له‌م ئۆمه‌ته‌، ﴿لَمَّا اختلفوا فيه من الحق﴾ هه‌موو ئه‌وانه‌ی خاوه‌ن کتییه‌کان تێیدا جیاواز بوون، وه‌ هه‌له‌یان تێدا کرد راستیه‌کانیان به‌هه‌له‌ دا ده‌نا، خوا ئه‌م ئۆمه‌ته‌ی رپنمایه‌ی کرد بۆ ئه‌و حه‌قیقه‌ته‌ی که‌ تێیدا بوو، ﴿بِآيَاتِهِ﴾ (به‌ مۆله‌تی) خوای به‌رزو ئاسانکاری ئه‌و بۆیان و به‌زه‌یی بردنی پێیان.

﴿وَاللَّهُ يَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾ خوا ﷻ بانگه‌وازی هه‌موو خه‌لکی کردوه‌،

به دادپه روهري خوئی، بۆ بیانوو برپین و حوججه کردن له سه ره خه لکی، تا کو نه لاین: ﴿مَا جَاءَ نَا مِنْ بَشِيرٍ وَلَا نَذِيرٍ﴾ (۱۹) المائدة، (واته: نه موزده دهره نه ترسینه رمان بۆ نه هاتوه). به به خشش و به زه یی و یارمه تی و میهره بانی خوئی شه وهی ویستی له بهنده کانی رپینوینی کرد، شه وهش دادپه روهری و حکمه تی په روه ردگاره.

(۲۱۴): ﴿أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسْتَهْمُ الْأَسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَزُلُّوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصْرُ اللَّهِ أَلاَ إِنْ نَصَرَ اللَّهُ فَرِيبٌ﴾

﴿أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ﴾ خوای به رزو مه زن هه وال ده دات ده بی بهنده کانی به خوئی و ناخوئی و ناره حه تی تا قی بکرینه وه، هه روه کو چو ن پیش نه وانی تا قی کردوته وه، شه وه سونه تیکی به رده وامی خوایه، ناگورپی، هه ر که س هه لسی به جیه جی کردنی ثاین و شه رعی خوا حه تمه ن ده بی تا قی بکاته وه، جا نه گه ر ئارام بگری له سه ره فرمانی خوا، وه گوئی نه دات به و ناخوشیانه ی دینه پیش، شه وه راستگوئی، که بیگومان ته وای به خته وه ری به ده ست هیناوه، هه ر که سیکیش ناشووب و ناژاوه ی نیو خه لکی به سزای خوا ته ماشا بکات، به وهی ناخوشیه کانی له سه ره رپنگای پی بگرن و وازی پی بین له مه به سه ته که ی، وه ناره حه تیه کان دوری بخه نه وه له مه به سه ته که ی، شه وه دروزنه له بانگه شه ی برپا بوون، جا به راستی برپا به خوزگه و خواستن ته نها داوا کردن نیه، به لکو کرده وه کان راستیه تیه که ی ده رده خه ن، یان به دروی ده خه نه وه.

بیگومان به سه ره ئومه ته کانی رپردوو هات، شه وهی خوا ده باره ی باسی کردوه: ﴿مَسْتَهْمُ الْأَسَاءِ﴾ (واته: هه ژاری، ﴿وَالضَّرَّاءِ﴾ (واته: نه خوئی جه سه تی ﴿وَزُلُّوا﴾ (هه ژان و له رینه وه)، به چنده ها جو ره ترس له هه ره شه به کوشتن و دوور خسته وه وه وه رگرتنی سامان و کوشتنی خو شه ویستانی و جو ره ها زه ره رو زیان، تا کو حال یانی به وه که یانده له رینه وه وه هه ژاندنیانی، تا خوا بوونه وه له سه ره که وتنی خوا له گه ل شه وه شدا دلنیا بوون پیی، به لام له به ر تووندو ته نگی حاله ته که فه رمووی: ﴿الرَّسُولُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصْرُ اللَّهِ﴾ (واته: پیغه مبه ره که وه وانه ی که برپا یان هینا بوو له گه لی بوون به سه ره که وتنی خوا؟) کاتی که ده روو کرایه وه له کاتی ته نگه به ری، وه هه ر کات حاله ته کان ته نگ بوون، فراوانی دی، خوا ﴿فَهَرْمُو بِهِ تِی: ﴿أَلَاَ إِنْ نَصَرَ اللَّهُ فَرِيبٌ﴾

جیاوازی چینه کانیان نزیکترین، ئنجا نزیکتر، به گویره ی پیوستی و نزیکی، جا به خشین به سه ریاندا چاکه یه و گه یاندیشه (صلة الرحم) یشه.

﴿وَالْتَمَى﴾ نه وانه بچوو که کانن که سه رپه رشتیاریان نیه، ئه وان له جی گومانی پیداویستین، له بهر ئه وه ی ناتوانن بهر ژه وه ندیه کانیان به ده ست بهینن، وه نه بوونی کاسبکار، خوا بهنده کانی راسپاردوه چاویان لیان بی، وه ک به زه یه ک لیه وه بویان و میهره بانه ک له گه لیان.

﴿وَالْمَسْكِين﴾ نه وانه ن که خواهن پیداویستیه کانن، که پیوستی ئه وانسی وه ستاندوه، پیان ده به خشری له پیناو نه هیشتی پیداویستیه کانو بی نیاز کردنیان له پیداویستیه کان. ﴿وَأَبْنِ السَّبِيل﴾ واته: ئه و که سه ی به ته نیایه و دابراوه له ئاوه دانی و شوینی خوی، یارمه تی دهری بو گه شته که ی به به خشین، به ئه ندازه ی ئه وه ی بیگه ی نیته مه به سه که ی. له دوا ی ئه وه ی خوا ﴿تِلْكَ﴾ ئه و چینانه ی تایبه ت کرد له بهر زور پیوستیان، پاشان گشتاندنی فرموویه تی: ﴿وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ﴾ له چاکه و سه ده قه به ئه وانه و غه یری ئه وانه ش، به لکو له هه موو جوړه کانی جی به جیکردنی فرمانه کانی خوا و نزیک بوونه وه له پروه ردگار، چونکه ده چنه ژیر ناوی چاکه ﴿فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ﴾ پاداشتان ده داته وه له سه ری، بوتان ده پاریزی، هه ر یه که و به گویره ی نیه ت و دلسوزی، که م و زوری به خشین و، وه زور پیوست بوون به و به خشینه، وه گه وره ی سوود و قازانجه که ی.

(۲۱۶): ﴿كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَّكُمْ وَعَسَىٰ أَن تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَعَسَىٰ أَن تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾

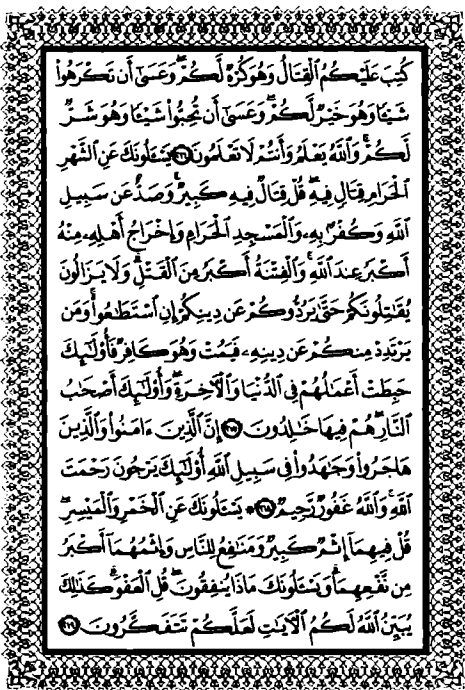
﴿كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَّكُمْ﴾

نهم دهقه فهرز بوونی جهنگو جهاد له ریگی هی خوی تیدایه، دوی نهوی پرواداران فرمانیان پیکر ابو وازی لی بینن، لهبر لاوازی و بی توانایان بوو بو نهو کاره، پاش نهوی پیغمبر ﷺ کوچی کرد بو مهینه و مسولمانان زور بوون، خوا ﷺ فرمانی پیکردن که جهنگو جهاد بکن، وه پیشی راگه یاندن که نهوه لهسه ر دل کانیان قورس و ناخوشه، چونکه

ماندوو بوون و نارحته تی زوری تیدایه، تووشی جورها ترسو له ناوچوون دهبن، له گهل نهوش خیریکی زور تاییه ته، به هوی نهو پاداشته گهوهی که تیدایه، وه پاریز کاریه لهو سزا به تیشهی لهسری ههیه، سه ر که وتن بهسه ر دوژمان و به دهستهینانی دهستهکوته کان و جگه له نهوانهش که زیاد ده کات، وه ناخوشی و قورسایشی تیدایه، ﴿وَعَسَىٰ أَن تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ﴾ وه ک دانیشن و داوای مؤلهت کردن بو نهچوونه جهنگو جهاد بو پشوو وه رگرتن و کاتی خوش (بهسه ر بردن)، بیگومان نهوه زور خراپه، چونکه سه رشور بوونی مسولمانان و زالبوونی دوژمان بهسه ر نیسلام و مسولمانان به دوی خویدا دینی، وه هو کاره بو له دهست چوونی پاداشتی مهزن و زلیلی سوو کی و نهنگیه بو خاوه نه که ی، (شایسته ی) سزاو توله سه ندنه وه ده بی.

نهم دهقانه گشتین دهبراره ی هه موو نهو کاره خیرانه ی که دل و دهروونه کان حزی پی ناکن -جوری له نارحته تی و ناخوشی تیدایه- نهوه په سه ندو خیره به بیگومان، وه کاره خراپه کانیش دل و دهروون خوشیان دهوی و حزی پی ده کهن لهبر خه یال و گومان کردنی خوشی و حه سانه وه و چیژ وه رگرتن تییاند، که بیگومان نهوه خراپه.

به لام کاری دنیا هه روایه، گشتی نیه، زورجار مروفی پروادار نه گهر حزی له کاریک کرد،

وه خوا هوکاره کانی لادانی بو پر خساند بوو، که نه ممش خیری بو نهو تیدا بوو، سهر که وتنی نهو له مه دابوو، سوپاسی خوا بکات و خیر و چاکه له ودا بیینی که روویداوه، چونکه دلنیا به که خوا له خودی خوئی به به زهیی تره بو به نده کانی، وه به تواناتره له سهر چاکه و بهرزه وهندی به نده که له خودی خوئی، زاناتره له بهرزه وهندی نهو بوئی، وه ک خوا ﷺ فهرموویه تی: ﴿وَاللّٰهُ يَعْلَمُ وَاَنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ﴾ گونجاوترو باشترو وایه بوئیوه له گهل ته قدیری خوا ریگبکه ون (و پیی رازی بن)، له اتان وه ک یه ک بی خوشحالتان بکات، یان دلته نگتان بکات (بو اتان خراب بی).

دیاره نه گهر جهنگ و جهاد په یوه ست نه کرابایهت به مانگه هرپامه کانه وه، نه وه مانگه کانی دیکه شی ده گر ته وه، به لام خوا ﷺ مانگه قه ده غه کراوه کانی دهرهیناو جیای کرده وه و فهرموویه تی: (۲۱۷): ﴿يَسْتَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ وَصَدٌّ عَنِ سَبِيلِ اللّٰهِ وَكُفْرٌ بِهٖ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاِخْرَاجُ اَهْلِهٖ مِنْهُ اَكْبَرُ عِنْدَ اللّٰهِ وَالْفِتْنَةُ اَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا يَزَالُونَ يُقْتَلُونَكُمْ حَتّٰى يَرُدُّوْكُمْ عَنْ دِيْنِكُمْ اِنْ اَسْتَطْعُوْا وَمَنْ يَّرْتَدِدْ دِيْنَكُمْ عَنْ دِيْنِهٖ فَمِمْتٌ وَهُوَ كَاْفِرٌ فَاُولٰٓئِكَ حَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاُولٰٓئِكَ اَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ﴾

زوربهی زانایان له سهر نهو بوچوونهن که هرپام کردنی کوشتار له مانگه هرپامه کان لادراوه و نه هیشتراوه (منسوخ) ه، به فرمانی کوشتار کردنی هاوبهش دانهران له هر جیگایه ک بوون، هندیک له تویره وهانی قورئان ووتویانه: نه وه (هرپام بوونی جهنگ له مانگه هرپامه کان) هله و شینراوه ته وه (نسخ)، چونکه ره ها (مطلق) ده بریته وه سهر به ند کراو (مقید)، نه م ده قش به ند کراوه، له بهر گشتیه تی و فرمان کردن به جهنگ به ره های، چونکه له کوی تایه تمه ندی و جیا کاریه کانی مانگه هرپام کراوه کانه، به لکو گه وره ترین جیا کاریه کانه، هرپام بوونی کوشتار تیایاندا، به راستی نه مه ته نها له کوشتار کردنی ده ستیسخه ری بوو، به لام کوشتاری به رگری نه وه له مانگه هرپامه کان دروسته، وه ک چون دروسته له مالی هرپامیش (یانی: مه ککه و که عبه).

نه م ده قه دابه زیوه به هوی نه وهی که روویدا له مفره زه ی عبه و لای کوری جهش، که عمری کوری هرزه میان کوشتو سامانه کانیان لی سهند، نهو رووداوه وه ک: «ده وتری» له مانگی ره جهب بووه، هاوبهش دانهران نه وانیان شکانده وه له جهنگ کردن له مانگی هرپامدا، نه وان له شکانه وه که یان سنوربه زین و سته مکار بوون، بیگومان نه وان گوناھی وا نابروبه ریان نه نجام ده دا زور له وه گه وره تربوو له وهی که مسولمانان یان پی له که دار ده کرد، خوا ﷺ ده رباره یان فهرمووی: ﴿وَصَدٌّ عَنِ سَبِيلِ اللّٰهِ﴾ واته: ریگری موشریک و هاوبهش پهیدا که رانیان ده کرد له وانیه که

ده يانويست پروا بهيئن به خواو پيغهمبهره كه ي، وه نازارو ئاشوب نانهوه بهرانبهر بهو كه سه ي پرواي بهيئايت، وه همولدانيان بو ئه وه ي هه ليان بگه رينته وه له ثانيه كه يان، وه بيپروا يان له مانگي حه رام و مالي حه رامدا، كه ئه وه خودي خو ي به سه بو شهرو خراپه، چ جاي ئه وه ي كه له مانگي حه رام و شويني حه راميش بي؟!؟

﴿وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ﴾ خواوهن مزگه وتي حه رام، ئه وانيش پيغهمبهره هاوه لاني بوون، چونكه له پيشتر بوون له بته پرستان، له حه قيقه تدا ئه مان ئاوه دانكه ره وه ي مزگه وتي حه رامن، ده ريان كردن ﴿مِنْهُ﴾ رينگايان نه دا بگه ن پي، له گه ل ئه وه ي ئه و ماله (كه عبه) يه كسانه تيا دا چ ئه وه ي له وي نيشته جييه، چ ئه وه ي له دووره وه دي ﴿أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ﴾ له (گوناهه كه ي گه و ره تره له كوشتن) له مانگي حه رامدا، جا چو ن ده بي كه بيگومان هه موويان له وان كو بوونه وه؟! كه واته: زانرا كه ئه وان له فه رمان ده رچوو و سته مكارن له تانه دانيان له پرواداران.

له پاشان خوا ﴿هُوَ الْيَادُوهُ﴾ هه واليداوه ئه وان به رده وامن له كوشتار كردني پرواداران ئامانجيان له سامانه كانيان و كوشتيان نه بوو، تنه ئا مانجيان ئه وه بوو له ثانيه كه يان هه ليانگه رينته وه، له دوا ي پرواهيئانيان كافر بي نه وه، تا كو بي نه هاوه لي ئا گري دو رزه خ، ئه وان هه موو توانا كاني خو يان له وه دا به كار ده هينا هه ول و كو شسيان ده كرد به وه ي له تواناياندا هه بوو، ﴿وَيَأْتِي اللَّهَ إِلَّا أَنْ يَسْرُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ﴾ (۲۱۶) التوبه، (واته: خوا ده به وي هه ر روونا كه ي كه ي (ته و حيدو ئيسلام) ته واو بكات و بيگه يه ني ت ئه گه ر بيپروا يانيش پي ان ناخوش بي ت).

ئم وه سفكر دنه گه شته بو هه موو بي پروا كان، به به رده وامي كوشتاري جگه له خو يان ده كه ن، تا هه ليان بگه رينته وه له ثانيه كه يان، به تايبه تي خوا وهن كتبي به كان له جو وله كه و گا و ره كان، ئه وانه ي به هه موو هي زو توانه يه كيان تي ده كو شين و بانگه واز كار انيان بلا وه بي ده كردو پزيشكه كانيان ده گه راندو قو تا بخانه كانيان بو ني ات ده نا له پي ناو كيش كردني ئوممه ته كان بو ريبازو ثانيه كانيان، ئه وه ي له تواناياندا بوو خزاندني انه ناويان له و گومانه ي كه گومانيان بو دروست ده كات له ثانيه و ريبازه كه يان.

به لام ئه وه ي جي گاي ئوميد ه له خوا ﴿هُوَ﴾ -ئه وه يه به خه شش و منه تي كرده به سه ر پرواداراندا به ئيسلام، وه ثانيه ي راست و ريكي خو ي بو هه لبا ر دوون- ثانيه كه ي بو يان ته واو كرده، نازو نعيمه ته كه ي ته واو بكات به سه ر يانه وه، به وه ي هه لسن به جي به جي كرده ني ثانيه كه ي به ئه نه جامدانيكي ته واو، ئه وه ي ده به وي ت رو نا كه ي كه ي بكو ژ ني ته وه سه ر شو رو ريسوا ي بكات، وه پلان و فرت و فيله كانيان بخاته وه ناو خو يان، ثانيه كه ي سه ربخاو وشه ي خو ي (لا إله إلا الله) به رزو بلند بكات.

ثم دهقه راست و دروسته لهسەر ئهوانه ی که بوونیان ههیه له بی بروا کان ههر وه کو راست و دروسته لهسەر ئهوانهش که له پشدا هاتبون: ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدَّوْا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَسَيُنْفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ﴾ (۲۱۶) الأنفال، (واته: بیگومان ئهوانه ی کافر بوون سامانه کانیان ده بهخشن له پیناو ریگری کردن له ریگای خوا، ئهوان ده بیهخشن له پاشان ده بیته په شیمانی و ههناسه هه لکیشان بهسهریانهوه، پاشان ده بهزین و شکست ده خوون ئهوانه ی کافر بوونه بهره و دوزهخ کو ده کرینهوه). پاشان خوا ﴿هه والیدا ئهوه ی هه لگه ریتهوه له ئیسلام، بهوه ی که کوفر هه لیزیریته بهسەر ئیسلام و بهردهوام بیته لهسەر ئهوه، تا به بیروایی ده مرئ: ﴿فَأُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ﴾، له بهر نه بوونی مەرجه که ی تیادا، که بریتیه له ئیسلام، ﴿وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾، به تیگه یشتن له دهقه که (مفهوم) هه که ی به لگه یه لهسەر ئهوه ی بهراستی ئهوه ی هه لگه ریتهوه له پاشان بگه ریتهوه ناو ئیسلام، ئهوه کردهوه که ی پیش هه لگه رانهوه ی بو ی ده گه ریتهوه، به هه مان شیوه ئهوه ی له گونا هیش بگه ریتهوه و تهوبه بکات، ئهوه کارو کردهوه کانی بیشتی بو ده گه ریتهوه.

(۲۱۸): ﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ءَأُولَٰئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللَّهِ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ﴾ (۲۱۸)

﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾ ئه م سئ کارو کردهوه یه بریتین له ناو نیسانی بهخته وه ری و جه مسهری خو لانه وه ی به ندهایه تی و عیبادهت کردن، بهوانه وه ده زاندری ئهوه ی له گه ل مروقه له بردنه وه و دۆراندن.

هه رچی ئیمان بهر باره ی پله و پایه ی نا کریت، چون پرسیار ده رباره ی شتی که ده کریت که جیا کردنه وه ی نیوان بهخته وه ران و به دبه ختانه، به هه شتیه کان و دوزه خیانه؟ ئه گه ر مروف ئیمان هه بی هه مو و کردهوه چا که کانی لی وهرده گیری، وه ئه گه ر ئیمانی نه بی هیچ کردهوه یه کی لی وه رنا گیری نه فه رزو نه سونهت.

به لام کوچ ﴿هَاجَرُوا﴾ ئهوه بریتیه له جیا بونهوه له خو شه ویسته که ی که له گه لی راهاتوه، له پیناو به زامه ندی خوا ﴿هَاجَرُوا﴾ کوچ که ر ولات و سامان و که سو و کارو هاو پری و براده رانی جی دلی، بو نزیک بونهوه له خوا و سه رخستی ری بازو ئاینه که ی.

به لام تیگوشان (الجهاد) بریتیه له بهخشینی وزه و توانست بو دهسته و یهخه و جهنگی دوزمنان، وه کوشش و هه ولی تهوا و بو سه رخستی ری بازو ئاینی خوا و کپکردنی ری بازی شه یتان، ئهوه لوو تکه ی

كاره چا كه كانه، پاداشته كه ي باشتري ن پاداشته، نه وه هو كار يكي مهنه بو فراوان كردني بازنه ي نيسلام و ريسوا كردني بته رستان، وه بر واداران نه مين بن له سر نه فس و گيان و مال و مندالي خو يان. نه وه ي هه لسي به و سي كار و كرده وانه له سر دژ واري و ناره حه تيه كاني (بر و او كوچ و جهاد كردن)، نه وه بو جگه له وانه به ناساني و چا كترو توندو تولتر پي يانه وه هه لده ستي.

هه ق ي خو يه تي نه وان شايسته ي نوميدو به زه يي خو اب ن، چونكه نه وان هو كاري پيويستي ميهر بانيان به ده ست هينا وه و جي به جيان كرده.

له مه دا به لگه هه يه له سر نه وه ي كه به راستي هيو او نوميد به جي نايه مه گه ر له دوا ي به جي هنياني هو كار ه كاني به خته وه يي نه يي، به لام نوميد بو ون له گه ل ته مه لي و به يي به جي هنياني هو كار ه كان نه وه ده سته و ساني و خو ز گه و فر يودانه، نه وه ش به لگه يه له سر لا واز ي و ره ي خا وه نه كه ي و كه م عه ق لي، وه ك نه وه وايه كه سي به هيو اي مندال بيت به يي ها وسه ر گيري، وه چا وه پرواني به رو بو وم دانه وي له بكات، به يي تو و كردن و ناودان و نمونه ي نه وانه ش.

له فر مو وده ي خوا: ﴿أُولَٰئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللَّهِ﴾ ناما زه يه بو نه وه ي كه به نده هه گه ر جي كار و كرده وه ي هه يي - نايي پشتيان يي به ستي و متمانه يان بخاته سر، به لكو چا وه پرواني نوميد ي به زه يي په ر وه رد گاري بكات، به نوميد ي وه ر گيراني كار و كرده وه كاني و لي خو ش بو ني گونا هو تا وانه كاني و دا پو شيني كه مو كور تيه كاني بكات.

له به ر نه وه يه خوا فر مو ويه تي: ﴿وَاللَّهُ عَفُورٌ﴾ و اته: بو نه وه ي گه ر اي ته وه و توبه ي كرد يي به توبه يه كي راست و دروست ﴿رَجِيمٌ﴾ به زه يه كه ي هه مو و شتي كي له خو گر توه، به خشنده يي و چا كه كاني هه مو و زين دو ويه كيان گر تو ته وه.

له مه دا به لگه هه يه له سر نه وه ي كه هه ر يه كي ك به و كار و كرده وانه هه لسي كه باس كر ان، لي خو ش بو ني خوا ي بو ده سته به ر ده بيت، چا كه كان خرا په كان ده سر نه وه، وه به زه يي خوا ي بو به هه رم دي ت. جا نه گه ر لي خو ش بو ني بو به ر هه م هات، توله ي دونيا و دوا ر وژ ي له سر لاده بري و ده ر و ات، نه وانه ي كه شو ينه واري گونا هو تا وانه كانن، نه وانه ي لي يان بور درا و شو ينه واره كانيان پو كانه وه، جا نه گه ر به زه يي بو ده سته به ر بو و، نه وه هه مو و خي رو چا كه كاني بو به ده ست دي ت له دونيا و دوا ر وژ دا، به لكو كار و كرده وه باس كر اهه كانيان له به زه يي خوا يه بو يان، نه گه ر خوا پشت گيري لي نه كرد با يه ن نه يانده وي ست، نه گه ر خوا تواناي له سه ر يان يي نه به خشيبايه نه يانده تواني نه نجامي بدن، نه گه ر چا كه ي خوا نه بو وايه ته و او نه ده بو و و لي يان وه ر نه ده گيرا، فه زل و ستايش بو نه و له سه ره تا و كو تا، نه و خوا يه ي منه تي كرده به هو كار و نه نجامه كه ي به سه ر يانه وه.

پاشان خوا فرموويه تى:

(۲۲۰-۲۱۹): ﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَإِنَّهُمَا آكْبَرُ مِنْ نَفْعِهِمَا وَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلِ الْعَفْوُ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿۲۱۶﴾ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْيَتَامَى قُلْ إِصْلَاحٌ لَهُمْ خَيْرٌ وَإِنْ تُخَاطَبُوا فِي خَوَانِكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ مِنَ الْمُصْلِحِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَعْنَتَكُمْ إِنْ أَلَّاهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۲۱۷﴾﴾

واته: نهى پيغه مبهري بر واداران ده باره ي حوكمه كاني ثاره قو قومار پرسيارت لى ده كه ن، بيگومان نه وان له نه فاميد او له سه ره تايي نيسلامي هه به كاريان ده هينا، هه روه كو بللى كي شه و نارويه كيان بو په يدا بوو تيا ياندا، له بهر نه وه به پرسياريان ده باره ي حوكمه كانيان لى كرديت، خواي به رزيش فه رمانى به پيغه مبهري كه ي كرد ﴿۲۱۶﴾ سوودو زيانه كانيان بوو روونبكاته وه، تا بيته پيشه كى بوو چه رامكردنيان و ازاله ينيان به ته واوه تى.

هه واليدا كه بيگومان گونا هو تا وان و زيانان، و نه وه ي ليا نه وه سه رچا وه ده گري له له ده سندانى بيرو هو شو و مال، وه ريگري كردن له يادى خوا و نويزو دوژمنايه تى و رق و تو وره ي، گه وره تره له وه ي گوماني پى ده به ن، له ده سته كوت و سامان به بازار گاني كردن به ثاره قو ده سته كوتى به قومار، وه نه و جو شو و شاديه ي ده رونه كان له كاتى به كار هينان و نه جامدانان، نه وه رو نكر دنه وه و سه ركونه كردنه بوو نه فس و ده رونه كان، چونكه زيرو عاقل نه وه په سه ند ده كات كه به رزه وندي تيدا به، وه دوور ده كه ويته وه له وه ي زيانگه به نهره، به لام بيگومان نه وان له گه ليدا راهاتيون، قورسه راسته خو له يه كه م جاردا و اهينان ليا ن سه پي نرى به سه رياندا، نه م ده قه ي كرده پيشه كى بوو چه رامكردنى نه وه ي كه له فه رموده ي خوى باسى كرده: ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَمُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۲۱۷﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْهَوُونَ ﴿۲۱۸﴾﴾ المائدة، (واته: نهى نه وان هى برو اتان هينا وه! به دنيا يى يه وه (بزنان كه) شه راب و قوما رو به ته كان و زه له مه كان پيسن له كرده وه ي شه يتان، ده سا ليا ن دوور بكه ونه وه به لكو سه رفرا زين. بيگومان شه يتان ده يه وي له ميانه ي مه يخورى و قورمار كرده وه، دوژمنايه تى و بوغزو غه ره ز بخاته نيوانتان، وه له يادى خوا و نويزو بتانگير يته وه، جا تا يا ده ست هه لده گرن!).

نه مه ش له ميه ره بانى و به زه ي و داناييه تى، له بهر نه مه كاتى كه دابه زى عومه ر (خوا لى رازى

بی) وتی: وازمان هیئا وازمان هیئا.

به لآم ئارهق: بریتیه له ههر بی هۆشکهریک که ژیری و (عقل)ی شاردیتهوه و داپۆشیبی، له ههر جوړی بی.

به لآم قومار (میسر): بریتیه له ههموو زالبوون و بردنهوه کان که له برو قهره بوی تیا دابی له لایه ن ههر دوولاره، له زار (تاوله) و شه ترهنج، وه ههموو زالبوون و بردنهوه یه کی گوفتاری، یان کرداری له بهرانه ر قهره بوی شتیک، جگه له پیشبرکیی ئه سپ و لاخی بهرزو و شترو تیرهاوژی، ئه وانه ریگا پیدراون، چونکه دیاری کراون بو تیکۆشان (جهاد)، له بهر ئه وه به خوا مؤله تی پیا نداوه:

﴿وَسْتَلُونَكَ مَاذَا يُفْقُونَ قُلِ الْعَفْوَ﴾ ئه مه پرسیا ره ده باره ی ئه ندازه ی ئه وه ی که له سامانه کانیان ده بیه خشن، خوا کاره که ی بو ئاسان کردن، فه رمانی پیا ندا که لیبوردن بیه خشن، ئه وه ی که ئاسان کراوه له ماله کانیان، وه ئه وه ی که پیداوستی و گرنگیه کانیان به وه وه گرینه دراوه، ئه مه بو ئه وه ده گهریته وه ههر که سه و به پیی توانای خو ی، له ده وه له مه مندو هه ژارو ناوه ند، هه موویان توانایان هه یه له سه ر به خشی نی ئه وه ی له سامانه که ی لی زیاده و پیویستی پیی نیه، ئه گه ر له ته خورما یه کیش بی ت.

له بهر ئه وه خوا فه رمانی به پیغه مبه ره که ی ﴿﴾ کرد، که له خه لکی بیوری و چاکه و سه ده قه کانیان وه ربگری، ئه رکی نه خاته سه رشانیان که له توانایاندا نه بی، ئه وه ش له بهر ئه وه یه که خوا ﴿﴾ فه رمانیکی پیی نه کردوین پیویستی که به ئیمه هه بی، یان ئه رکیکی خستیته ئه ستومان له تواناماندا نه بی، به لکو فه رمانی ئه وه ی پیکردوین که خو شه ختیمانی تیدا یه، وه ئاسانی کردوه له سه رمان ئه وه ی سو دی هه یه بو مان و بو برا کانمان، شایسته ی ئه وه یه ته واوترین سو پاس و ستایش بکری ت.

کاتی خوا ﴿﴾ ئه و روونکردنه وه ته واوه یدا، نه ئینه کانی یاسا و شه رعه که ی به به نده کانی نیشانداو فه رمو ی: ﴿كَذَلِكَ يبينُ اللهُ لَكُمْ الْآيَاتِ﴾، واته: به لگه ن له سه ر ره وایه تی و به ره مه ئین بو زانستی سو د به خش ﴿لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ﴾ ﴿٢١٦﴾ فی الدنیا و الاخره واته: تا بیرو هزرتان به کاربه ئین له نه ئینی یاسا و شه رعه که ی، وه بزنان به راستی فه رمانه کانی به رژه وه ندی دونیا و دوا رۆژتانی تیا دایه، هه روه ها تا بی ربکه نه وه له خیرا ته واو بوونی دونیا و ره ت کردنه وه ی، وه له دوا رۆژو مانه وه تیدا، که بیگومان ئه وی مالی پادا شتدانه وه یه و شایسته ی ئه وه یه ئا وه دان بکریته وه.

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الَّذِينَ قُلُوبُهُمْ مُضَلَّاتُ سَبِيلٍ وَإِنَّ مَخَالِبَهُمْ فَاسِحُونَ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاللَّهُ بِمَا يَفْعَلُونَ خَبِيرٌ
 وَالْمُضَلِّينَ أَتَى اللَّهُ لُحُوثَهُمْ لِيَكُونَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
 ﴿٢١٠﴾ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْلَ الْبَيْتِ وَلَا تُؤْمِنُوا بِهِمْ وَلَا تَكُونُوا مِنْهُمْ قَوْمًا يَدْعُونَ إِلَى الْكُفْرِ وَلَوْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ
 ﴿٢١١﴾ خَيْرٌ مِنْ ذَلِكَ لِقَوْلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا دُعُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ لَجَأُوا بِآيَاتِهِ لِقَاءَ أَحَدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا هَذِهِ السَّاعَةَ وَارْحَمْنَا إِنَّ سَاعَةَنا لَكُنْتْ أَكْثَرَ مِنْ أَكْثَرِ السَّاعَاتِ لَقَدْ أُذُنُوا رَبَّهُمْ لَمَّا حَمَلَتِ الْعَذْرَاءُ فَكَذَّبُوا بِآيَاتِهِ فَهُمْ فِي عَذَابٍ مُرْتَبِنٍ
 ﴿٢١٢﴾ أُولَئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ وَيُبَيِّنُ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ
 ﴿٢١٣﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ سَعَةٌ أُولَئِكَ الَّذِينَ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَفُونَ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ وَاللَّهُ يَخْتَفِي بَأْسَافًا عَنِ الَّذِينَ يُجْرِمُونَ
 ﴿٢١٤﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا
 ﴿٢١٥﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا
 ﴿٢١٦﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا
 ﴿٢١٧﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا
 ﴿٢١٨﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا
 ﴿٢١٩﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا
 ﴿٢٢٠﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا

في الدنيا والآخرة وسئلك عن الذين قلوبهم مضلَّاتُ سبيلهم خبير وإن مخالبتهم فاسحون كفروا بالله ورسوله والله بما يفعلون خبير
 المضلِّين أتى الله لُحُوثَهُمْ لِيَكُونَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
 ﴿٢١٠﴾ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْلَ الْبَيْتِ وَلَا تُؤْمِنُوا بِهِمْ وَلَا تَكُونُوا مِنْهُمْ قَوْمًا يَدْعُونَ إِلَى الْكُفْرِ وَلَوْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ
 ﴿٢١١﴾ خَيْرٌ مِنْ ذَلِكَ لِقَوْلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا دُعُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ لَجَأُوا بِآيَاتِهِ لِقَاءَ أَحَدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا هَذِهِ السَّاعَةَ وَارْحَمْنَا إِنَّ سَاعَةَنا لَكُنْتْ أَكْثَرَ مِنْ أَكْثَرِ السَّاعَاتِ لَقَدْ أُذُنُوا رَبَّهُمْ لَمَّا حَمَلَتِ الْعَذْرَاءُ فَكَذَّبُوا بِآيَاتِهِ فَهُمْ فِي عَذَابٍ مُرْتَبِنٍ
 ﴿٢١٢﴾ أُولَئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ وَيُبَيِّنُ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ
 ﴿٢١٣﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ سَعَةٌ أُولَئِكَ الَّذِينَ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَفُونَ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ وَاللَّهُ يَخْتَفِي بَأْسَافًا عَنِ الَّذِينَ يُجْرِمُونَ
 ﴿٢١٤﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا
 ﴿٢١٥﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا
 ﴿٢١٦﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا
 ﴿٢١٧﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا
 ﴿٢١٨﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا
 ﴿٢١٩﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا
 ﴿٢٢٠﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا

سَعِيرًا ﴿٢١٠﴾ النساء (واته: بيگومان نهوانه مالی بی باو کان به ستم ده خون، نهوه بیگومان ناگر ده خونو، ده بخرنه نیو سکیان، له داهاتوش ده خرینه نیو دوزه خو گلپه ی ناگر).
 نهوه مایه ی ناره حتی بوو بو مسولمانان، خواردنی خوئیانیان جیا کرده وه له خواردنی بی باو کان، له ترسی نهوه ی بیخونو به کاری بینن، نه گهر لهو حالو بارهش نهریت وابوو که تیایدا هاوبهش بن پرسایریان له پیغمبر ﷺ کرد ده باره ی نهوه، خوی به ریش هوالی پیاندا که مه به ست له مه چاک مامله کرده به سامانی بی باو کانه وه به پاراستنو پاریز کاری لی و بازرگانی کردن پیاننه وه، تیکه لی له گه لیان له خواردن، وه جگه له ویش دروسته به شیوه یه ک زیان به بی باو کان نه گه به نیت، چونکه نهوان براتانن، جا برا تیکه لی براده کا، هممو نهوانهش بو نیازو نیهت ده گه رینه وه، که جا نهوه ی خوا بزانی له نیازو نیه ته که ی چاکه خوازه بو بی باوک، وه تماحی نیه له سامانه که پیدا نه گهر به بی مه به ست شتیک چوه سه ری نهوه هیچی له سه ری نیه، نهوهش که خوا ده زانی له نیازو نیه ته که ی مه به ستی به تیکه لی که ی گه یشته به خواردنو بردنی سامانه که ی، به راستی نهوه تاوانبارو گوناهاکار ده بی و (نامرازه کان مه به ست له حوکه کانیاندا هه یه).

لهم ده قه دا به لگه هه یه له سه ری دروستی جوړه کانی تیکه لای له خواردنو خواردنه وه و گریه سته کان و هاوشیوه یان، نهو مؤله ته میهره بانو و چاکه یه له لایه ن خوی به رز، وه به فراوان کردنه به سه ری برواداران نه گینا ﴿وَلَوْ سَاءَ اللَّهُ لَأَغْنَتْكُمْ﴾ واته: له سه رتان

گران بووه به مؤلّت پینه دان بهوه، تاوانبار ده بوون و له سه رتان قورس ده بوو، گونا هبار ده بوون، ﴿إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ﴾ واته: (خرا) هیزی ته واوی هه یه و زاله به سه ره هموو شتی کدا له گه له نه وه شدا ﴿حَكِيمٌ﴾ هیچ ناکات مه گهر به پیی حکمه تی ته واوی نه بی، هیزو توانا که ی کار له جیی و دانایه که ی رت ناکاته وه، ناوتری: نه وه وهی ده یه وی ده یکات، له گه له دانایی و کار له جیی بگونجی یان جیاواز بی، به لکو ده وتری: به راستی کارو کرده وه کانی، به هه مان شیوه بریارو حوکه کانی شوین که وتن بو نیشه پر له دانایه که ی، هیچ شتی که به خو پایی به دی ناهینی، به لکو هه رده بی داناو کار له جیی بی، فرمان ناکات مه گهر به وهی به رزه وه ندی ته واوی سه د له سه دی تیدایی، یان په سه ند بی، هیچ شتی که قه ده غه ناکات مه گهر خرا به ی ته واوی سه د له سه دی تیدایی، یا به زوری خرا به ی تیدایی، له بهر ته واوی کار له جیی و دانایی و نه وه به زه یه ی هه یه تی. (۲۲۱): ﴿وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَةَ حَتَّىٰ تُؤْمِنَ وَلَا أُمَّةٌ مُّؤْمِنَةٌ حَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكَةٍ وَلَا أَعْجَبَتْكُمْ وَلَا تُنْكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ يُؤْمِنُوا وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكٍ وَلَا أَعْجَبَكُمْ أُولَٰئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُوا إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ وَبَيْنَ أَيْتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿۳۱﴾

﴿وَلَا تَنْكِحُوا﴾ واته: (ماره ی مه که ن) ئافره تانیک ﴿الْمُشْرِكَةَ﴾ که له سه ره هاوبه ش دانانه که بیان به رده وامن ﴿حَتَّىٰ يُؤْمِنَ﴾ چونکه ئافره تی بر وادار شه گهر له ناشیرینی که یشتیته لوتکه - چاکتره له ئافره تی هاوبه ش دانهر نه گهر له جوانی که یشتیته نه وپه ری، نه وه گشتیه، بو هه موو ئافره تیکی هاوبه ش دانهر بو خوا، ده قه که ی سوره تی (المائدة) نه مه ی تابه تی کرده، به وه که ئافره تانی خواهن کتیبه کان جه لالن، وه ک خوا ﴿فَهَرْمُوِيهِ تى﴾: ﴿وَالْمُخْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُمْ﴾ (المائدة، واته: داوین پا کان له وانه ی کتیبان بو هاتوه).

﴿وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَةَ حَتَّىٰ يُؤْمِنَ﴾ نه وه گشتیه و هیچ تابه ت کردنیکی تیدا نه. باشان خوا ﴿بَاسِ حِكْمَةٍ وَدَانَايِ كَرْد دَه رِبَارَه ی حَه پَام كَرْدَنِ هَاوَسَه رَغِيرَتِي مَسُوْلَمَانِي نِسِر، يَان مِي كَرْد لَه گه له نه وانه ی جياوازن له نايين و رِيَازيان، فَهَرْمُوِيهِ تى: ﴿أُولَٰئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ﴾ واته: له گوفتارو په فتارو حال و باريان، تيكه لاو كَرْدِنِيان مه ترسيه له سه ر ژيانتان (نه ی بر واداران)، ترسناکيه که ش له ترسناکيه کانی دونیا نه، له راستیدا بریتیه له به دبه ختی هه تاهه تایی.

سوود له هوی ده قه که وهرده گیرئ، قه ده غه کردنی تیکه لاو سوون له گه ل هه موو هاوبهش دانه رو بیدعه کاریکدا، چونکه نه گهر هاوسه رگیری دروست نه بیست له گه ل هه وهی بهرزه وهندی زوری تیدایه، نه وه تیکه لی ته واو له پیشتره، به تایه تی نه و تیکه لیهی که موشریک و هاوبهش دانه ر بهرزه کاته وه نمونه ی نه وهش نه وهیه که مسولمان خزمه تکاری موشریک بو خوئی دیاری بکات.

که ده فرموی: ﴿وَلَا تَنكِحُوا الْمُشْرِكَةَ﴾ به لگه یه له سه ر په چاو کردنی سه ر په رشتیار له (مه سه له ی) هاوسه رگیری.

﴿وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ﴾ واته: (خوا) بهنده کانی بانگ ده کات بو بده ستهینانی به هه شت و لیخوشبوون که شوینه واره که ی لادانی توله و سزا کانه، نه وهش به بانگه واز کردن بو هوکاره کانیان: له کارو کرده وه چاکه کان و توبه ی راسته قینه نه صوح، وه زانستی سوود به خوش.

﴿وَيَسِّرُ آيَاتِهِ﴾ واته: بریارو حوکم و حکمه ته کانی، ﴿لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ﴾ نه و به یاد هاتنه وه نه وه یان بو پیوست ده کات که له بیریان کردبوو، قیری نه وه یان ده کات که نه یانده زانی و پابه ندیان ده کات جیهه جئ بکن، بو نه وانی به فیرویان دابوو.

(۲۲۳-۲۲۲): ﴿وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذَىٰ فَاعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرَبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطْهَرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ﴾ ﴿٣٣٣﴾ نِسَاءَكُمْ حَرَّتْ لَكُمْ فَأْتُوا حُرَّتَكُمْ أَنَّىٰ شِئْتُمْ وَقَدِمُوا لِأَنفُسِكُمْ وَأَتَقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ مَلَائِقَةٌ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ﴾ ﴿٣٣٤﴾

﴿وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذَىٰ﴾ خوا هه وال ده دات ده باره ی پرسیار کردنیان له هه یزو سووری مانگانه، نایا ئافرهت دوا ی که وتنه هه یز چی ده کات؟ وه ک پیش که وتنه هه یز وایه، نایا به ره های ی لسی دوور ده که ویتنه وه هه روه کو جووله که کان وایان ده کرد؟ خوا هه والیدا که که وتنه هه یز ئازارو زیانه، جا نه گهر ئازارو زیان بی، له حکمه تی خوی بهرزه بو بده کانی وایه که قه ده غه یان بکات له و ئازارو زیانانه، بو یه فرمویه تی: ﴿فَاعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ﴾ واته: شوینی هه یز، نه ویش جووت بوونه له داوینه وه، نه مه به کو دهنگی هه رام کراوه، تایهت کردنی دوور که وتنه وه له وهی که که وتنه هه یز، به لگه یه له سه ر نه وهی ده ست لیدانی ئافره تی هه یز دارو ده ست بو بردنی به بی جووت بوون له دامین و شوینی شه ری دروسته.

به لکو ده فەرموي: ﴿وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطْهَرْنَ﴾ بە لگه يه له سه ر ئه وه ي گه يشتن و نزیکبوونه وه له دامین و شوینی شه رعی تايه ت ، ئه ویش نیوان ناوک و ئه ژنویه ده بی وازی لی بهیتری، ههروه کو پیغه مبه ر ﴿ثُمَّ لَئِنْ رَجَعْتُمْ بَعْدَ ذَلِكَ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ لَنَنصَبَنَّ عَلَيْنَا مَنَاجِبَ كَثِيرًا﴾ ئه گه ر و یستبای راسته و خو بگات به ئافره ته که ی و ئه ویش له چه یزدا بوو، یان فه رمانی پی ده کرد دامین و (له ناوکی تا کو ئه ژنوی) داپوشی، جا راسته و خو پی ده گه یشت و نزیکسی ده بوویه وه.

سنووری ئه م دوور که و تنه وه له ئافره تانی چه یزدارو نزیک نه بوونه وه لیان ﴿حَتَّىٰ يَطْهَرْنَ﴾ واته: خوینیان ده پچه ری و پاک ده بنه وه، جا ئه گه ر خوین نه ما ئه وه قه ده غه ی که هه یه له کاتی نه مانی خوینه که ی لاده چی، که بو حه لال بوونه وه ی دوو مه رج هه یه:

یه که م: پچه ران و وه ستانی خوین و خو شوشتنی له و کاته ی خوین ده وه ستی، به مه مه رچی یه که م لاده چی.

دووه م: خوا فه رموویه تی: ﴿فَإِذَا تَطَهَّرْنَ﴾ واته: خویان ده شوړن ﴿فَأَتَوْهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ﴾ واته: له پیشه وه نه ک له پشته وه، چونکه ئه و شوینی کیلان و چاندنه. ئه مه به لگه یه له سه ر واجب بوونی خو شوړین بو ئافره تی چه یزدار، وه وه ستان و پچه رانی خوین مه رچه بو دروستی (خوشوړینه که).

ئه م چه رام کردنه ش له به زه یی په روه رد گاره بو به نده کانی و پاراستنیانه له ئازارو زیان، خوا ﴿فَلَمَّا فَصَمَتُوا فَصَمَّتْ﴾ فه رموویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ﴾ واته: له گونا هه کانیان به به رده وامی، ﴿وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ﴾ واته: پاکبوونه وه کان له گونا هه. ئه مه پاکبوونه وه ی هه ستی و بی ده ستوژی به کان ده گریته وه.

وه شه رعی بوونی پاکیه تی په هایسی تیدایه، چونکه خوا ئه و که سه ی خو ش ده وی به و شیوه وه سفکراوه (واته: پاکیی) خو شی ده ویت، له به ر ئه وه یه پاکیه تی په ها مه رچه بو دروستی نو یژو ته واف کردن، وه ده ست دانه قورشان، پاکبوونه وه ی معنه و ویش ده گریته وه، که (پاکبوونه وه یه) له په وشته ناشیرین و ریسوا که ره کان و کرداره قیزه ونه کان.

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا خُذُوا حَتْرًا ذُرِّيَّتِكُمْ﴾ له پیش دوا، به لام نابی مه گه ر له پیشه وه (پیشه وه ی ئافره ت)، چونکه ئه وی شوینی کیلان و چاندنه، ئه وه بریته له و جیگایه ی که مندالی لیوه ده بی.

به لگه شی تیدایه له سهر چه رامی چوونه لای له دواوه، چونکه خوا حه لالی نه کردوه، چوونه لای ثافره ت، مه گهر له و شوینه ی کیلان و چاندنی لی ده بی، فرمووده کان له پیغه مبه ر ﷺ ووه زورن ده رباره ی چه رام کردنی شه ووه نفره تکردن بو شه و که سه که شه کاره شه نجام ده دات.

﴿وَقَدِمُوا إِلَىٰ نَافِثَةَ الْأَسَدِ﴾ واته: له نزیکی بونه ووه بو لای خوا، به کردنی چاکه کان، له وانه ش شه ویه پی او راسته و خو بگات به ثافره ته که ی و له گه لی جووت بی، به شیوه ی له خوا نزیکی بوونه ووه و حساب کردنی وهر گرتنه ووه ی پاداشت له سهری، له پیئاو به ده ست هینانی و چه و مندال که خوا به هویانه ووه سوودیان پی ده گه یه نی.

﴿وَاتَّقُوا اللَّهَ﴾ واته: له هموو حاله ته کان پابندی له خوا ترسان و خو پاریزی بن، له خواوه یارمه تی و کومه ک وهر بگرن بو (ده ستهینانی) زانیاریتان ﴿أَنْتُمْ مُلَقَوَةٌ﴾ پاداشتان ده دات له سهر کرده ووه چاکه کان و غهیری شه وانیش.

له پاشان فرمووی: ﴿وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ﴾ باسی موژده پیدراوی نه کردوه، تا گشته تی بگه یه نی، بیگومان موژده یان بو هه یه له ژیان ی دنیاو له دواوژیشدا، وه به ده ستهینانی هموو چاکه یه ک و ره تکردنه ووه و لادانی هموو زیانیک که له سهر بروا ده بی، شه مه ش ده چینه نیو شه و موژده یه ووه.

به هه مان شیوه خو شه ویستی خوی تیدایه بو برواداران، وه شه ووه ی دلخوشیان ده کات، وه هاندان و چالاک کردنیان به ووه ی خوا بو ی ناماده کردون له پاداشته کانی دنیاو دواوژ.

(۲۲۴): ﴿وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً لِأَيْمَانِكُمْ أَنْ تَبَرُّوا وَتَتَّقُوا وَتُصَلِّحُوا بَيْنَ النَّاسِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾

مه به ست له سویند خواردن به مه زن گرتنی شه ووه یه که سویندی پی ده خوری، جهخت کردنه و شه له سهر شه ووه ی سویندی له سهر خوراوه، خوا ﷺ بیگومان فرمانی به پاراستنی سویند کرده، جا شه ووه پاراستن له هموو شتیک ده خوازی، به لام خوا ﷺ له ووه ی ده ری خستروه و جایکردوته ووه، شه گهر به جیهینانی سوینده که، بووه مایه ی شه ووه ی واز له ووه بهیننی که له لای خوا خو شه ویستره، بهنده کانی قه ده غه کرده که سوینده کانیان بکه نه رپنگرو له مبه ر بو شه ووه ی چاکه بکه ن و خیر شه نجامبدن، یان له سته م و خراپه یه ک پاریز کاری بکه ن یان ناشتونه ووه و چاکسازی له نیوان خه لکی بکه ن، جا شه ووه ی سویندی

خوارد له سر وازهینان له پیوستی (واجب) یک نه وه پیوسته سوینده که ی بشکینیت،
 هرپامه به رده وام بی له سر سوینده که ی، نه وه ش که سویندی خوار دبی له سر وازهینان
 له شتیکی وستر او (مستحب)، نه وه په سنده بوی سوینده که ی بشکینیت، نه وه ش که
 سویندی خوار دبی له سر نه جامدانی هرپامکراویک، نه وه پیوسته سوینده که ی بشکینیت،
 به لام ریگاپیدراو (مباح) ده بی تیایدا سوینده که ی پاریزی و نه ی شکینیت.

نهم ده قه ده کریته به لگه له سر بنه مایه کی به ناوبانگ که نه وه یه (نه گه
 به رژه وه ندیه کان و چاکه کان قه له بالغیان کردو کوبوونه وه، گرن گترینیان پیش ده خریت)،
 لیره دا ته و او کردنی سوینده که ی چاکه و به رژه وه ندیه، وه جیبه جی کردن و پابه ند بوونی
 فرمانه کانی خوا له و شتانه ی به رژه وه ندی له وه مه زنتری تیدایه (واته: چاکه و ناشته وایی
 نیوان خه لکی به رژه وه ندی زیاتره له سویند نه شکاننده که) جا له بهر نه وه یه پیش خراوه.
 له پاشان ده قه که به و دووناوه پیروزه کوتایی پی هیناوه فرمووه تی: ﴿وَاللَّهُ سَمِيعٌ﴾
 واته: بو هه موو ده نگه کان ﴿عَلِيمٌ﴾ به نیازو مه به سته کان، وه له وانه ش بیستی قسه ی
 سویند خوره کان، وه زانستی به مه به سته کانیان که نایه چاکه یان خراب، وه له چوار
 چپوه ی نه وه شدا ناگدار کردنه وه ی تیادایه له سزاو پاداشتی خوا، بیگومان کرده وه و
 نیازه کانتان له زانیاری خوادا جیگیر بووه و چه سپیوه.

باشان خوا ده فہرموی:

(۲۲۵): ﴿لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا كَسَبْتُمْ قُلُوبِكُمْ وَاللَّهُ عَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿۲۲۵﴾﴾

واته: خوا به و سوینده بی نیازو مہ بہ ستانہی کہ بہ سہر زمانتندا دیت پرسیارتان لیناکات، کہ ہندہ بہ بی مہ بہ ست و نیاز قسہ یان پی دہ کات و لہ ناخو دلشہوہ دہرناچیت، بہ لکو بہ سہر زمانیدا ہاتوہ وہ کو قسہ ی پیاو لہ پیشکەش کردنی قسہ کانی دہ لی: (ناوہ للہی بہ ری و للہی)، وہ کو سویند خواردنی لہ سہر کاریکی رابدوو گومانی راستگویی خوی دہ بات، لہ راستیدا تہنہا گرتن و تۆلہ لہ سہر ئەوہ یہ کہ دلی مہ بہ ستیہ تی و ویستویہ تی.

لہ مہ دا بہ لگہ ہہ یہ لہ سہر رە چاو کردنی مہ بہ ست لہ قسہ کاندہا، ہہ روہ کو خوی رە چاو کراوہ لہ کردوہ کان.

﴿وَاللَّهُ عَفُورٌ﴾ بۆ ئەو کہ سہی تہوہ بکات ﴿حَلِيمٌ﴾ بہوہی سہر پیچی دہ کات، لہ کاتی کدا تۆلہ ی بۆ پیش نہ خستوہ، بہ لکو بہ لہ سہر خویی بۆی دا پۆشیوہ بہ خشویہ تی، لہ گەل بہ تہوانایی بہ سہریداو لہ بہر دەستی داہہ.

(۲۲۶-۲۲۷): ﴿لِلَّذِينَ يُؤْلُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ تَرَبُّصًا أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ فَإِنْ فَاءُوا فَإِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۲۲۶﴾ وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۲۲۷﴾﴾

﴿لِلَّذِينَ يُؤْلُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ تَرَبُّصًا أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ﴾ ئەمە لہ سویندہ تاییہ تہ کانہ بہ ئافرہت و ہاوسەر، لہ فہرمانی تاییہت، ئەویش بریتہ لہ سویند خواردنی ہاوسەر (پیاو) لہ سہر وازہینان لہ جووتبوان ہاوسەرہ کہی بہرہ ہایی، یان بہ بہ ستراوہیی بہ کہ مہتر لہ چوار مانگ یان زیاتر. ئەوہی بہ تاییہت سویند بخوا (ایلاء) بکات لہ ہاوسەرہ ئافرہ تہ کہی، ئە گەر کہ مہتر لہ چوار مانگ بوو، ئەوہ وہ کو تیکرایی سویندہ کان واہ، ئە گەر شکاندی ئەوہ لہ بری (کہ فارہت) دہ دا، ئە گەر سویندہ کہشی تہواو بردہ سہر ئەوہ ہیچی لہ سہر ناکہویت، ہاوسەرہ ئافرہ تہ کہی

هيچ ريڭگايه كى له سهر نيه چونكه چوار مانگى بۇ بووه، نه گهر هه تا هه تايى بى، يان كاتيكي زياتر له چوار مانگ بىت، چوار مانگى بۇ داده نرى له سوينده كهى، نه گهر هاوسره كهى داواى جوت بوونى كرد، چونكه نهوه مافه وهقى خوڤيه تى، نه گهر ته واو بوو فرمانى گه رانه وهى بى ده درى بۇ جوت بوون، جا نه گهر جوت بوو نهوه هيچى ناكه وپته سهر ته نها كه فاره تى سوينده كه نه بى، نه گهر ريڭگري كرد ناچار ده كرى به جيا بوونه وه (ته لاق) دانى ژنه كهى، نه گهر قه ده غهى كرد (له جيا بوونه وه كهش) نهوه حاكم لى جيا ده كاته وه ته لاقى ده خات.

به لام گه رانه وه بۇلاى نافرته هاوسره كهى له لاي خواى بهرز خوڤه ويسترو باشتره، له بهر نهوه به فرموده تى: ﴿فَإِنْ فَأُو﴾ واته: گه رانه وه بۇ نهوهى سوينديان له سهر وازه ينان لى خوار دبوو كه برىتى بوو له جوت بوون ﴿فَإِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ﴾ به هوى گه رانه وه يان لهو سوينده يان خوش ده بى كه خوار دبوويان.

﴿رَحِيمٌ﴾ له بهر نهوه بۇ سوينده كه يان كه فاره تى وه لوه شان وهى بۇ داناون، بيه وهى پابه ندى نه كردوون، كه له سهر يان بكه وى هر گيز نه توانن ده ستي ليه لگرن، ههروه ها به به زه بيه پنيان، له بهر نهوهى بگه رپنه وه لاي خيزانه كانيان و دليان پنيان بسوتى و به زه بيان پنيان بيه وه.

﴿وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلِقَ﴾ واته: ريڭگريان كرد له گه رانه وه، نهوه به لگه به له سهر نهوهى كه هز ناكه ن بگه رپنه وه بۇ لاي ژنه كانيان، نه مهش نابى مه گهر سور بى له سهر جيا بوونه وه، نه گهر نه م پيوستيه راسته وخو به جيها ت نهوه چا كتره (جيا بيه وه وه ته لاقى بدات) نه گه رنا حاكم ناچارى ده كات له سهرى يان خوى پنى هه لده ستي (واته ته لاقى ده خات).

﴿فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ هه ره شهو به لىنى سزاي تيا دايه بۇ نهوهى نهو سوينده بخواو مه به ست لى ناره حه تى زيان گه يان دن بىت.

به م ده قه به لگه ده هيندر يته وه له سهر نهوهى (إيلاء) سويند خوار دن به وازه ينان له جوت بوون تايه ته به هاوسهرى نافرته، له بهر فرمودهى خوا، ﴿مِنْ سَأَلِهِمْ﴾ وه له سهر پيوستى جوت بوون له هه چوار مانگ جاريك، چونكه نهو له دواى چوار مانگ ناچار ده كر يت، يان له سهر جوت بوون، يان له سهر جيا بوونه وه، نه وهش نابى مه گهر واز له واجييك به ينى، (واته: چونكه جوت بوون له گه ل نافرته تى هاوسهر مافيكه و خوا داينا وه پيوسته له چوار مانگ جاريك نه نجام درى، يان وازى لى به يندر ي، نه گينا گونا هه و ماف پيشل كردنه).

(۲۲۸): ﴿وَالْمُطَلَّقَاتُ يَرْيِضْنَ بِأَنفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَنْ يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ

فِي أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَيُعْلَمَنَّ أَحقُّ بِرَهْنٍ فِي ذَلِكَ إِنْ أَرَادُوا إِصْلَاحًا وَلَهُنَّ
مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۲۲۸﴾

﴿وَالْمَطْلَقَتُ﴾ واته: ئەو ئافره تانهی هاوسه ره کانیان لیان جیابونه ته وهو ته لاقیانداون
﴿يَرِيضُنَّ بِأَنْفُسِهِنَّ﴾ واته: چاوه پروان دهن.

﴿ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ﴾ واته: کهوتنه خوین و سوپی مانگانه، یان پاکبونه وه، له سه ر جیاوازی رای
زانایان ده رباره ی مه بهست پی، له گه ل ئەوه ی که دروست ئەوه یه که (قروء)، کهوتنه چه یزه،
ئەو چاوه پروانیه بینینه، چهن دین حکمه تی تیدایه له وانه:

زانینی به تال بوونی مندالدان به وهی سی (قروء)، دووباره بوونه وه به سه ریدا، ده زانری
که له مندالانی کۆرپه له نیه (سک پر نیه) سه رنا کیشیت بو تیکه لبوونی نه ژادو باب و
باپیره کان، له بهر ئەوه یه خوا ﴿﴾ هه والدان له سه ریان پیویست کردوه ده رباره ی ﴿مَا
خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ﴾ شاردنه وهی کۆرپه له له مندالان، یان خوینی سووری مانگانه تیدا
چه رامی کردوه له سه ریان، چونکه شاردنه وهی ئەوه سه رده کیشی بو خراپه ی زور گه وه،
شاردنه وهی کۆرپه له (سک پری) ئەوه پیویست ده کات بریته پال که سیک که هی ئەو
نیه، به چه ز کردن و خیرایی کردن بو ته و او بوونی (عدة) چاوه پروانی، جا ئە گه ر ئەو منداله
دراوه پال جگه له باوکی، په یوه ندی خزمایه تی و میرات ده پچردری له نیوان مه چه ره مه کاند،
وه خزم و که سه کانی لپی جیا ده کریته وه، هه ندی جار له وهی مه چه ره میکی خوی ماره بکات
(وه ک خوشک، یان دایک) ده رنجامی هه موو ئەمانه ئەوه یه که دراوه ته پال جگه له باوکی،
وه جیگیر بوونی ده رنجامه کانی ئەوانه له میراتگرتن بو ئەوو له ئەویش ده سه بهر ده بی (واته:
ئەو ده بیته میراتگری که سیک که هه چی ئەو نیه، وه که سانیکیش ده بنه میرات گری ئەو که
هه چی ئەو نین)، وه نزیکه کانی که دراوه ته پال جگه له باوکی ده بنه نزیکه کان بو ئەویش، جا
له ودا خراپه و به ره لای هه یه که نازاندری مه گه ر هه ر خوا خوی نه بی، وه پیداکیشی تیدایه
له به رده وام بوون له سه ر گونا هه گه وه ره کان وه ک زینا به سه ئەوه نده خراپه یه بو ی.

به لام شاردنه وهی سوپی مانگانه ش به وهی که په له ی لی بکات و هه والی درو بدات به پچراندنی
مافی هاوسه ره که ی و خو حه لاکردن بو غه یری ئەو، وه ئەوه شی له وه وه په یدا ده بیته له شه رو
خراپه هه ره کو باسمانکرد له پیشت، جا ئە گه ر دروی کردو هه والیدا به نه بوونی سووری
مانگانه تا چاوه پروانیه که ی دریز ده بیته وه، بو ئەوه ی له میرده که ی (نفقه) ی زیاتر وه ربگری
که شایسته ی نیه، به لکو چه رامه له سه ر ئافره ته که له دوو رووه وه:

لهو پرووهوه كه شايسته نيه، وه لهو پرووهشوهه كه داويه تيه پال برياري شهرعي، له كاتي كيدا
 نهو دروزنه، جاري وايه له دواي ته واوبووني چاوه پروا نيه كهش ده گه رپته وه، نهوش ده بيته
 (زيننا) و بهر لاي، چونكه نهو كات بيگانه يه بوي، بويه خوا ﷻ فهرموويه تي: ﴿وَلَا يَحِلُّ لَهِنَّ
 أَنْ يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ﴾

شاردنه وهي ثافره تان له ميرده كانيان به لگه يه له سر نه بووني بر واوبويان به خواو به پروزي دوايي،
 نه گه رنا پرواي هه بي به خواو به پروزي دوايي، وه بيانزانيايهت له بري كرده وه كانيان سزا
 ده درين هيج شتيك له وانه يان لي پروونادات.

نمه به لگه ي نه وهي تيا دا يه كه شايه تي ثافره ت له وهي هه والي پيده دا ده رباره ي خو ي لي
 وه رده گيري، لهو كاروبارانه ي كه كه س نا يانيني تنها خو ي نه بي، وه كو سوري مانگانه و
 س ك پري و نمونه ي نه وانيش.

له پاشان خوا ﷻ فهرموويه تي: ﴿وَبُعُولَهُنَّ أَحْسَنُ مِمَّا فِي ذَلِكَ﴾، واته: بو هاوسه رو ميرده كانيان
 مادام له (عدة) دان، بيانگه رپتنه وه ژير هاوسه گيري تي و (نكاح) يان ﴿إِنْ أَرَادُوا إِصْلَاحًا﴾،
 واته: با به ويست و هو گري و خو شه ويستي و سوز بيت.

تيگه يشتي (مفهوم) ده قه كه نه وه يه نه وان نه گه ر مه به ستيان چا كوون و ناشتبون وه نه بوو
 نه وه له پيشتر نين به گه رانه وه يان، بو يان حلال نيه بيانگه رپتنه وه له پشناو نه وه ي بيه وي زيان
 به ثافره ته كه بگه يه ني و ماوه ي چاوه پروا نيه كه ي (عدة) دريژ بكا ته وه له سري، ثايه له گه ل نه م
 مه به سته دا ده بيته خاوه ن ثافره ته كه، دوو بو چوون هه يه:

زورينه ي زانايان له سر نه وه ن كه خاوه ن داريتي ده كات به لام به هر امي، به لام راست و
 دروست نه وه يه نه گه ر ناشتبون وه وه گه رانه وه ي نه ويست نه وه ي بو نيه، هه روه كو نه وه
 رواله تي ده قه پيروزه كه يه، نه مه دانايي و حيكمه تيكي تره له چاوه پروا نيدا، نه ويش نه وه يه
 رهنگه ژن و ميرده كه په شيمان بو يتنه وه له سر جيا بون وه له يه ك، نه و ماوه يه ي بو دانراوه،
 تا بير بكا ته وه له پاشه پروزي و پاشان برياري خو ي بدات.

نه وه به لگه يه له سر خو شو يستي خوا ﷻ بو هو گري و ناشنا يه تي نيوان هاوسه ره كان، وه
 پشنا خو شبو ني تي بو جيا بون وه وه، هه روه كو پيغه مبه ر ﷻ فهرموويه تي: ﴿أَبْقِضُ الْحَلَالِ إِلَى اللَّهِ
 الطَّلَاقِ﴾ (أخرجه أبي داود برقم: (۲۱۷۸)، وَصَعَفَةُ الْأَلْبَانِي). واته: بوغز نيراوترين حلال له لاي
 خوا ته لاقه.

نه مه تاييه ته به ته لاق ي گه رانه وه (طلاق الرجعي)، به لام جيا بون وه ي روون و ناشكرا (طلاق

البائن) ميڙده كه ي له پيشتر نيه به گه پانندنه وي، به لكو نه گه ر هردوو كيان رازي بوون به گه پانه وه ده بي گريبه ستيكي نوي هه بي كه هه موو مهرجه كاني تيدا بي.

له پاشان خوا ﷺ فهرموويه تي: ﴿وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ﴾ واته: ئافره تان هه قو مافيان هه يه له سهر ميڙده كانيان، وه ك چو ن پيوسته له سهر ئافره تان مافي پياوه كانيان جيبه جي بكهن.

سه رچاوه ي مافه كان له نيوان هاوسه ره كان ده گه رپته وه بو زانراو (المعروف) كه برتبه له: نه ريتي ئاساي له و شوين و ولا ته، وه نه و سه رده مو كاته، له نمونه ي ئافره ته كه بو نمونه ي ميڙده كه ي، وه به پي سه رده مو كات و شوين ده گوږي.

له مه دا به لگه هه يه له سهر نه وه ي كه (نفته) و به خيو كردن و جلو به رگ و هاوژينا يه تي و شويني حه وانه وه (مسكن) و به هه مان شيوه جوو تبوون، هه موويان ده گه رپته وه بو زانراوه باو ناسراو (معروف)، نه وه پيوست كاري گريبه ستي ره هايه، به لام گريبه ست له گه ل مهرجدا، له سهر مهرجي هردوو لا يانه، مه گه ر مهرجيك حه راميك ي حه لال كردي، يان حه لالي حه رام كردي.

﴿وَاللِّرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ﴾ واته: به رزي و فهرانزه وايه تي و مافي زياتر، له سهر (پياوه)، وه ك خوا ﷺ فهرموويه تي: ﴿الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ وَبِمَا أَنْفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ﴾ (النساء، ۳۴) واته: پياوان فهرانزه واو چاو ديڙن به سهر ئافره تان خوا هه نديكياني به سهر هه نديكيان پله دار كردوه به وه ي كه له سامانه كانيان به خيو يان ده كه ن و پييان ده به خشن...).

پله ي پيغه مبه رايه تي و دادوه ري و پيشه وايي بچو و گه وره و تيكرابي فهرانزه وايه تيه كان تا يه تن به پياوان، پياوان دوو هينده ي ئافره ته كانيان بو هه يه له زوربه ي كاروباره كان وه ك ميرات و نمونه ي نه و.

﴿وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ﴾ واته: خاوه ن عيزه ت و هيڙو توانا به زينه، ده سه لاتي مه زني به سهر هه موو شتيكدا هه يه، نه وه ي هه مو شته كان بوي نزم و ملكه چ بوون، به لام له گه ل توانا و هيڙيدا دانا يه له راپه پاندي كاره كاندا.

ئافره تاني سگ پر له گشتيه تي نه و ده قه ده رده چن، چاوه پرواني و (عدة) يان به داناني كوږپه له كه يانه، وه نه وانه ي نه گوازاونه ته وه و له گه ل ياندا جووت نه بوون، نه وانه (عدة) يان له سهر نيه، كويله (ئافره ته جاريه كان) چاوه پروانيان دوو جار كه و تنه حه يزه، هه روه كو قسه ي

هاوه لان (خو ليسان رازی بيت)، ميانهی دهقه کان به لگن که مه بهست پی نافرتهی نازاده، له سر نه وهی مه بهست بیان نافرتهی سر بهست.

(۲۲۹): ﴿الطَّلِقُ مَرَّتَانٍ فَإِمْسَاكَ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٌ بِإِحْسَنٍ وَلَا يُحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَأْخُذُوا مِمَّا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا إِلَّا أَنْ يَخَافَا أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ بِهِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

ته لاق له سردهمی نه فامیدا برده وام بوو تا کو سره تاي نیسلام، پیاو هاوسره که ی خو ی ته لاق ددها به لام به یه کجاری نا، نه گهر بیزانیایه زبانی ده بی بو ژنه که ته لاقی ددها، نه گهر چاوه پروانی (عدة) که ی نزیکی ته و اوو بوون بیو وایه ته وه ده یانگه پراننده وه، له پاشان جاریکی دیکه ته لاقیان ددهانه وه، برده وام بی کو تا وایان له گهل ده کردن، زیان و ناخوشی وایان به سر ده هات مه گهر خو بزانی و پی زانابیت، خوا هه والیدا که ﴿الطَّلِقُ﴾ واته: (نهو ته لاقی که) گهراننده وهی پی ده بی ﴿مَرَّتَانٍ﴾ (دوو جاره) تا پیاوی هاوسره نه گهر نه یه ویت زبانی پی بگه نیت بیگه ریخته وه، لهو ماوه یه به خویدا ده چینه وه، به لام له وه به سره وه تر (واته سییم جار ته لاقی بدات) شوینی نه وه نیه، چونکه نه وهی له دوو جار زیادی کرد، یان نه وه یه بو یرو چاو قایمه له سر قه ده غه کراو، یان حمز ناکات له گهلیدا بی، به لکو مه بهستی زیان گه یاننده، له بهر نه وه یه خوا ﴿فَإِمْسَاكَ﴾ فرمانی به میرد کردوه که ده ست بگری به ژنه که یه وه به ﴿بِمَعْرُوفٍ﴾ واته: ژبانیکی چاک، وه ک هاوشیوه بی له گهل ژنانی دیکه، نا نه وه یه رای په سندهو چاک (راجح) نه گهر نا جیا بیته وه لئی و دهستی لی هه لگری ﴿بِإِحْسَنٍ﴾، (به چاکه) له چاکه یه هیچ له سامانه که ی وه رنه گری له سر جیا بو ونه وه که ی، چونکه ستمه، وه رگرتنی سامانه له به رانه ر هیچ شتیکدا، له بهر نه وه یه فرموویه تی: ﴿وَلَا يُحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَأْخُذُوا مِمَّا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا إِلَّا أَنْ يَخَافَا أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ﴾ نه وه بریته له (خلع) کردن و خو کرینه وه به چاکه، به وهی ژنه که حمزی له پیاوه که ی نه بی، له بهر دروستکراوی (قه دو بالاو قیافه ی) یان ره وشتی یان ناته و اووی و کم و کورتی نایینی رقی لی بیته وه و بترسی له وهی گو یزایه لی خوا نه بیت له پیدانی مافه کانی.

﴿فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ بِهِ﴾ چونکه له بری به ده سته یانی مه بهست که یه تی که نه ویش جیا بو ونه وه یه، نه ممش به شرعی بوون خو کرینه وه (خلع) کردنه، نه گهر له وه دا دانایی و حکیمت هه بی (نه ک به خو را).

﴿ تِلْكَ ﴾ واته: نهوهی له پیشتتر هات له بریارو حوکمه شرعیه کان ﴿ حُدُودَ اللَّهِ ﴾ واته: نهو بریارو حوکمانهی به یاساو شرع بوتانی داناه، فرمانی کردوه به پابه‌ند بوون پیسانهوه ﴿ وَمَنْ يَعْذَ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴾ چ سته‌میک مه‌زنتره لهوهی نهوهی خوئی به حالدا بکاو لییهوه به‌ریتهوه بو حه‌رام، نهوهی خوا بوئی حالل کردوه به‌شی نه‌کات.

ستهم سی به‌شه:

یه کهم: سته‌می به‌نده له نیوان خوئی و خوادا.

دووه‌م: مه‌زنتترین سته‌می به‌نده یه که بریتیه له هاوبه‌ش بو خوا دانان.

سییه‌م: سته‌می به‌نده له نیوان خوئی و خه‌لکیدا، جا هاوبه‌ش دانان به‌بی گه‌رانه‌وهو ته‌وبه خوا لئی خوئش ناییت، وه مافی به‌نده کانیش خوا واز له هیچیان ناهینی، وه نهو سته‌می که له نیوان به‌ندهو په‌روه‌دگاریه تی که‌متره له هاوبه‌شدانان له ژیره و یستو دانایی و کارله جئی خوایه.

(۲۳۰-۲۳۱): ﴿ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا حِلَّ لِمِنْ بَعْدُ حَتَّى تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُ. فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يَرَاجَعَا إِنْ ظَنَّا أَنْ يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿۲۳۰﴾ وَإِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَلْيُضْنَ أَجَلَهُنَّ فَأُمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ سَرِّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ ضِرَارًا لِيُعْتَدُوا وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ، وَلَا تَتَّخِذُوا آيَاتِ اللَّهِ هُزُوًا وَأَذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمَا أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ يَعِظُكُمْ بِهِ، وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۲۳۱﴾

خوا ﴿ ده‌فهرمووی: ﴿ فَإِنْ طَلَّقَهَا ﴾ واته: ته‌لاقی سییه‌م، ﴿ فَلَا حِلَّ لِمِنْ بَعْدُ حَتَّى تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُ ﴾ واته: هاوسه‌رگیریه کی دروست و راسته‌قینه، ده‌بی جووتیبی له‌گه‌لی و بچیته لایه‌وه، چونکه هاوسه‌رگیری شرعی دانامه‌زری بی گریبه‌ستو جووتیوون، نه‌مه‌ش به یه‌کده‌نگی (زانایان).

مه‌رجه که هاوسه‌رگیری دووه‌م هاوسه‌رگیریه ک بی به‌ه‌زو ئاره‌زووه‌بی، وه له‌دله‌وه بییت، نه‌گه‌ر مه‌به‌ستی نه‌وه بی حاللی بکات بو پیاوی یه‌که‌م، نه‌وه ماره‌بی نایه‌ت و دانامه‌زریت، حالله‌کردنیش سوودی نایی، وه جووتیوونی گه‌وره (سید)یش سوودی نیه، چونکه نه‌وه هاوسه‌ر نیه، جا نه‌گه‌ر دووه‌مه که هاوسه‌رگیری له‌گه‌ل کرد دلی تی چوو وه جووتیوو له‌گه‌لی، پاشان لئی جیا‌بوه‌وهو ئافره‌ته که‌ش ماوهی چاوه‌روانی (عدة) که‌ی ته‌واو بوو ﴿ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا ﴾ واته: (هیچیان له‌سه‌ر نیه) له‌سه‌ر هاوسه‌ری یه‌که‌م و ئافره‌ته هاوسه‌ره‌که‌ی ﴿ أَنْ يَرَاجَعَا ﴾ واته: گریبه‌ستیکی نوئی له‌نیواناندا نوئی بکه‌نه‌وه، له‌به‌ر پالدا‌نه لای (تراجع) گه‌رانه‌وه بو

هردووکیان، نهوه به لنگه یه له سر ره چاو کردنی رازی بوونیان، به لام به مهرج گیراوه له گه رانهوه که ی هردووکیان گومان بیهن ﴿أَنْ يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ﴾ به وهی هه ریه که یان هه لسی به مافی هاوسره که ی.

نمه نه گه ره په شیمان بوون له هاوژینی و پیکه وه ژیانی رابردوو یان کاتی جیا بونه وه ی لی که وته وه، وه سوربوون که بیگورن به هاوژینی و پیکه وه ژیانی چاک و خوش، لیره وه که گوناوه هه چیان ناکه ویته سر له گه رانه وه یان.

له تیگه یشتنی (مفهوم) دهقه پیروژه که یه، نه گه ره هردووکیان گومانی نه وه یان نه برد که هه لدهستن به جیه جیکردنی سنوره کانی خوا، که وا گومانیان ده برد دؤخی پیشوو یان له هاوژینی خراپدا هه ماوه و لانه چوه، نه وان له وه دا گونا هبار ده بن، چونکه هه موو کاره کان نه گه ره فرمانی خوی تیدا به جینه هینزیت و گوپرایه لی خوی پی نه گریته بهر، نه وه حه لال و رینگا پیدراو نیه ده ستپشخه ری بو بکری.

نمه ده یته به لنگه که پیویسته له سر مروف نه گه ره ویستی بجیته ناو کارنیک له کاره کان، به تایبه تی بهر پرسیاریه تی بجووک، یان گه وره، ته ماشای خوی ده کات، نه گه ره هیزو توانای له خوی وه بینی له سر نه وه و متمانه ی به خوی هه بوو نه وه نازایه تی ده نوینی و ده یکات، نه گه رنا دهستی لی هه لده گری.

کاتی که خوا ﴿ثُمَّ﴾ نه و بریارو حوکه مه زنانه ی روونکرده وه، فره موویه تی: ﴿وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ﴾ واته: یاساو شه ریمه ته کانی که روونی کردوونه ته وه و ناشکرای کردوون. ﴿يُنَبِّئُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ﴾ چونکه نه وانن لی سوودمهند ده بن (واته نه وانه ی زانیاریان هه یه و ده یزانن) که سوودیش ده گه یه نن به غه یری خویان.

له م ده قه دا پله و پایه و فزل و چاکه ی خاوه ن زانست ده رده که وی، چونکه خوی بهرز روونکرده وه ی سنوره کانی تایبه ت کرده به وان، مه بهست پی نه وانه، نه وه شی تیدایه که خوی مه زن پی خوشه به نده کانی شاره زای سنوره کانی ببن، نه وه ی که دایه زاندووه به سر پیغه مبه ره که ی ﴿ثُمَّ﴾ تیگه یشتن لیان و قیربوونیان.

پاشان خوا فرمويه تي: ﴿وَإِذَا طَلَقْتُمُ
النِّسَاءَ﴾ واته: (نه گهر ئافره تان تان ته لاقدا)
به ته لاقى گه رانه وه (رجعي) به ته لاقتيك يان
دووان.

﴿فَلَمَّزْنَ أَجْلَهُنَّ﴾ واته: نزيك بوونه وه له
ته واو بووني ماوه ي چاوه رواني كراو (عدة) يان.
﴿فَأَمْسِكُوهُنَّ﴾ بمعروف او سرخوهن
بمعروف واته: يان ده يان گه ريئنه وه، نيه تتان
به جيئنه ناني مافه كانيانه، يان وا زيان لسي بينن به يي
نه وه ي يان گه ريئنه وه، به يي زيان، له بهر نه ميه
خوا فرمويه تي: ﴿وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ ضَرَارًا﴾
واته: زيان يان يي نه گات، ﴿لَتَعْنَدُوا﴾ لهم
كاره تاندا جه لال بيه زينن بو حهرام، جا جه لال:
خو گرتنه وه به به چا كه، حهراميش: زيان گه يان دنه.

﴿وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ﴾ نه گهر مافه كه بگه ريئنه وه بو خه لك، نه وه زيانه كه
ده گه ريئنه وه بو نه وه كه سه ي ده يه ويئ زيان بگه يه نيئت.

﴿وَلَا تَنْجِدُوا عَائِاتِ اللَّهِ هُرُوجًا﴾ لهو كاته ي خوا ﴿سَنُورَهُ كَيْ خَوَىٰ رُؤُوسَ كَرْدِهِ وَهُ،
به نه وه پري روون كردنه وه، مه به ستيش لسي كار كردن بوو بهو زانياريه، وه وه ستان له گه لي و
تينه په پان دني، چونكه خوي بهر زئاوا (به يي مانا) دايته به زان دووه، به لكو به ههق و راستي و گرنگي
پيدانه وه دايته زان دووه، قه ده غه ي كردوه گالته ي يي بكري، كه برتيته له يي حورمه تي به رانه بري و
جيئنه جي نه كردني فرمانه كاني، وه ك به كار هيناني زيان و لي گرتنه وه، يان جيا بوونه وه، يان زور
جيا بوونه وه ته لاقدان، يان كو كردنه وه سي به يه ك (هه رسي ته لاق به يه كه وه)، خوا به
به زه يي خوي كردويه تيه يه ك به دواي يه ك، به به زه يي پيا هاتنه وه يه يي و كو شش له ييناو
بهر ژه وه نديه كان.

﴿وَأذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ﴾ به گشتي ستايش و پيا هه لدان به زمانه و دان پيادان ايش به دل، وه به
كار هيناني نه نداهه كاني لاشه له جيئنه جي كردني فرمانه كاني خوا.
﴿وَمَا أُنزِلَ عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ﴾ واته: (قوربان) و فرموده، نه وه دووانه ربي چا كيان

بۇ روونكر دونه ته وهو هانيشيان داون، وه له رېنگه خراپه كانيش ئاگاداريان كر دونه ته وه، (خوا) خۇي پئناساندوون، رووداوه كاني ده رباره ي دؤستو دوزمنه كاني بۇ باس كر دوون، ئه وه ي نه تان ده زاني قيرى كر دوون.

وتراويشه، مهبهست له: حيكمت نه نيه كاني ياساو شه ريعه ته، (قورئان) برپارو حوكمي تيدايه، حيكمه تيش روونكر دونه وه دانايي خوايه ده رباره ي فه رمانه كانو قه ده غه كراوه كاني، هه ردوو مانا كه ته واوو دروستن، له بهر ئه مه يه فه رمويه تي: ﴿يَعْظُرُ بِهِ﴾ واته: ئه وه ي كه دا يبه زاندووه بۇ سه رتان، ئه مه ئه وه به هيز ده كات كه مهبهست له: حيكمت نه نيه كاني شه ريعه ته، چونكه ئاموز گاري به روونكر دونه وه ي حوكم دانايي ده ي، وه هاندانه، يان ترساندنه، حوكم كردن پئي، نه زانين ناهيلى، حيكمه تيش له گه ل هانداندا هه زو دل بۇ چوون پيوست ده كات، حيكمه تيش له گه ل ترساندن، ترس پيوست ده كات.

﴿وَاتَّقُوا اللَّهَ﴾ (خوپاريزى بكه ن) له هه موو كاروباره كاتاندا ﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾ له بهر ئه مه يه ئه و برپارو حوكمانه ي بۇ تان روونكر دونه وه به و به رى روونكر دونه وه، كه (برپارو حوكمه كان) له گه ل به رزه وه نديه كان ده رۇن، له هه موو كات و شو ينيكدا، سو پاس و ستايش و منعت كردن هه ر بۇ خوايه.

(۲۳۲): ﴿وَإِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمَّا فَطِنَ أَجْلُهُنَّ فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا تَرَضَوْا بَيْنَهُمْ بِالْمَعْرُوفِ ذَلِكَ يُوعَظُ بِهِ مَنْ كَانَ مِنْكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ لَكُمْ وَأَطْهَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾

ئه مه دواندنه بۇ به خيو كه رو به رپرسيارى ئافره تي ته لاقدر او به كه متر له سئ (ته لاق)، ئه گه ر له ماوه ي چاوه پرواني (عدة) ده رچوو، هاوسه ره كه ي ويستي هاوسه رگيري له گه ل بكا ته وه، ئه ويش رازى بوو به وه، بۇ به رپرسي ئافره ته كه دروست نيه قه ده غه ي بكات، چ باو كي بيت، يان جگه له و. واته: رېنگري بكات له هاوسه رگيري له گه ل (پياوه كه ي) وه ك تووره ي و به ست بوون لئ و بيز بوونه وه و بيزاري له و كاره ي كه كر دويه تي له ته لاقى به كه م.

باسى كر دوه ئه وه ي برواي به خواو رۇژى دوايى هه بيت، بر وا كه ي رېنگري ده كات له نه هيشتنى شوو كر دونه وه ي ژنه كه به پياوه كه ي خۇي، به راستى ئه وه (قه ده غه نه كردن له شوو كر دونه وه ي) باشره بۇ ئيوه و پاكو خاويئتره، له وه ي كه به رپرسي ئافره ته كه گومانى ئه وه ده بات كه نه هيشتنى هاوسه رگيري (له گه ل هاوسه ره كه ي) بۇ چوونيكى چاك و گونجاوه، له به رانه ر ته لاقى به كه م رېنگري ليده كات به شوو كر دونه وه پئي، وه ك چوون كاري لووت به رزه كانو خو به زل زانه كانه.

جا نہ گہر گومانی ٹہوہ بیات کہ بہ راستی پھرژہ و ہندی لہ و ہدایہ ہاوسر گیری لہ گہ لدا نہ کاتہوہ ٹہوہ خوا ﴿يَعْلَمُ وَيَتْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾ (واتہ: خوا دہ زانی و ٹیوہ نایزانن) پابہندن بہ فرمانی ٹہوہی زانیہ بہ پھرژہ و ہندیہ کانتان، ٹہوہی بۆتانی دہویت و بہ توانایہ بہ سہریاندا، ٹاسانکار بۆیان لہو پرووہوہ کہ دہیزانن یان جگہ لہو پرووہوہ.

لہم دہ قہدا بہ لگہ ہہیہ لہ سہر ٹہوہی کہ ہہر دہ بی بھر پرس لہ مارہ پریندا ہہی، لہ بھر ٹہوہ قہدہ غہی کردوہ لہ رینگریکردنی بھر پرس (ولی) ہ کان لہ نہ ہیشتنی بہ شوودان، وہ قہدہ غہیان ناکات مہ گہر لہ کاروباریک کہ بریتی بی لہوہی لہ ژیر دہستہ لاتی ٹہوانہو ٹہوان مافیان تیدا ہہیہ.

پاشان خوا فرموویہ تی:

(۲۳۳): ﴿وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنَ كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُنَمَّ الرِّضَاعَةَ وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا لَا تُضَارَّ وَالِدَةٌ بِوَلَدِهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَهُ بِوَلَدِهِ وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَلِكَ فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَنْ تَرَاضٍ مِنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ تَسْرِعُوا بِوَالِدِكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُمْ مَا آتَيْتُم بِالْمَعْرُوفِ وَالنِّقْوَةَ لِلَّهِ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۱۳﴾﴾

﴿وَالْوَالِدَاتُ﴾ ٹہم ہموالہ بہ مانای فرمان دیت، دابہ زانندیکہ لہ جینگای فرمان بی دراوہ کہ پیویست بہ فرمان ناکات، بہوہی ﴿يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ﴾ (واتہ: دوو سال مندالہ کانیان شیر دہدہن).

لہ بھر ٹہوہی سورانہوہ (الحول) بہ تہواوی سال دادہنری، وہ لہ سہر ہہموو سوورانہوہ، فرموویہ تی: ﴿كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُنَمَّ الرِّضَاعَةَ﴾ ٹہ گہر شیرہ خور دوو سالی تہواو کرد، ٹہوہ شیر خواردنہ کہی تہواو بووہ، پاشان شیرہ کہ لہ دواہی ٹہوہوہ وہ ک سہرجہم خورا کہ کانی لیدیت، لہ بھر ٹہوہوہ شیردان لہ دواہی دوو سال پہچاوا ناکریت بۆ حہرام کردن.

لہم دہ قہوہ ٹہوہ و ہردہ گیریٹ، وہ لہ فرموودہی خوا ﴿وَحَمْلُهُ وَفِصَالُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا﴾ ﴿۱۵﴾ الہحقاف. بہ راستی کہ مترین ماوہی ہہلگرتنی کورپہلہ لہ مندالان شہش مانگہ، دہ گونجی بوونی مندال بہو ماوہیہ.

﴿وَعَلَى الْمَوْلُودِ﴾ واتہ: باوک ﴿رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ﴾ ٹہمہ گشتگیری ٹہ گہر لہ مندالانیدا کورپہلہی ہہلگرتی، یان تہلاق درایی، لہ سہر باوکیہ تی (باوکی کورپہلہ کہ) رۆزی ٹافرہ تہ کہ بدات، لہ بۆیوی ژیان و جلو بہرگ و سہرجہم پیویستہ کان.

ٹہمہ بہ لگہیہ لہ سہر ٹہوہی ٹہ گہر کورپہلہ لہ سکی دایکی بی کرئی بۆ پیویست نیہ جگہ لہ

به خيو کردن و بڑيوى ژيان و جلو بهرگ دابین کردن، همر که سهو به گویره ی حال و گوزهرانيه تي، له بهر نه مه يه فرموويه تي: ﴿لَا تُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا﴾ له سر هه ژار پيوست نيه له دابین کردنی بڑيويدا، وه ک دهوله مند هاو کاری بکات، نه وهش به خيو کردن و دابین کردنی بڑيوى ناخریته سر، که هچي نيه تا کو ده يبی.

﴿لَا تُضَاكِرْ وِلْدَةً يُؤَلِّدُهَا وَلَا مَوْلُودًا لَهُ، يُؤَلِّدُهَا﴾ واته: رینگه پیدراو حه لال نيه دایکی مندال به هوى منداله که ی زیانی پی بگات، یان قده غه بکریت له شیردانی منداله که ی، یان بڑيوى پی ندری له سر نه وهی که بوی پيوست کراوه، له به خيو کردن و دابین کردنی بڑيوى ژيان و جلو بهرگ کردن، یان کرئی ﴿وَلَا مَوْلُودًا لَهُ، يُؤَلِّدُهَا﴾ به وهی دایکی منداله که قده غه بکری له شیردانی له رووی زیان گه یاندن به منداله که ی، یان دایکه که زیاد له پيوست داوا بکات، وه هاوشیوهی نه وهش له جوړه کانی زیانگه یاندن.

فرمووده ی خوا به لگه يه له سر نه وهی ﴿مَوْلُودًا لَهُ﴾ مندال بو باو کیه تی، چونکه به و به خشراوه و له به ده سته پنیانی نه وه، له بهر نه وه يه دروسته مال و سامانی منداله که ی بیات، پی پازی بی یان پازی نه بی، به پیچه وانه ی دایک.

فرمووده ی خوا ﴿وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَلِكَ﴾ واته: له سر میراتگرانی منداله که يه نه گهر باوک نه بوو، منداله کهش مال و سامانی نه بوو، نموننه ی نه وهی له سر باوکی بووه له به خيو کردن و دابین کردنی بڑيوى ژيان بو شیردهر جلو بهرگ کردن، وه به لگه شه له سر نه وهی میراتگری دهوله مند ی هه بوو، نریکانی هه ژارو نهدار به خيو بکات ﴿فَإِنْ أَرَادَا﴾ واته: دایک و باوک ﴿فِصَالًا﴾ له شیر برینه وهی پیش دوو سال ﴿فِصَالًا عَنِ رَاضٍ مِّنْهُمَا﴾ به ره زامه ندی هه ردوو کیان ﴿وَنَشَأُورٍ﴾ پراویژ کردن به يه کتر له نیوانیان، ثایا نه وه بهر ژه وه ندی تیدایه بو منداله که یان نا؟ نه گهر بهر ژه وه ندی تیدابوو، وه هه ردوو کیشیان پازی بوون، ﴿فَلَا جُنَاحَ عَلَيْنِمَا﴾ (واته گونا هیان له سر نيه) له شیر برینه وهی له پیش دوو سال.

به پی تیگه یشتن له ده قه که به لگه يه له سر نه وهی نه گهر يه کیکیان پازی بوون جگه له وهی دیکه، یان بهر ژه وه ندی منداله که ی تیدا نه بوو، نه وه دروست نيه له شیر بیرپته وه.

فرمووده ی خوا: ﴿وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ تَسْرِعُوا أَوْلَادَكُمْ﴾ واته: شیردهریان بو داوا بکن، جگه له دایکه کانیان به بی نه وهی زیان یان پی بگات، ﴿فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُمْ مَاءً أَلَيْتُمْ بِالْمَعْرُوفِ﴾ واته: بو شیردهره کان ﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَمَّا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾ پاداشت و توله تان له سر نه وه ده داته وه به چاکه و خراپه.

(۲۳۴): ﴿وَالَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنكُم مَّن يَدْرُونَ
 أَرْوَاجًا يَرْبِضْنَ بِأَنفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ
 وَعَشْرًا فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ
 فِيهَا فَعَلْنَ فِي أَنفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَاللَّهُ بِمَا
 تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿۲۳۴﴾

﴿وَالَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنكُم مَّن يَدْرُونَ أَرْوَاجًا
 يَرْبِضْنَ بِأَنفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا﴾
 واته: نه گهر ميژده كه ي مرد ژنه كه ي
 چوار مانگو ده رپوژ ده ميښته وه و
 چاوه پروان ده يي، نه وه پيوست (واجب)
 ه، حيكه تيش له وه دا نه وه به تا هه لگرتي
 كورپه له له مندالدان له ماوه ي نه و چوار
 مانگه دا ده رده كه ويټ، له سه ره تايي
 مانگي پينجهم ده جولني، نه مه گشتيه

تايه ت كراوه به نه و ثافره تانه ي كورپه له يان له سكدايه ماوه ي چاوه پروان يان به داناني
 كورپه له كه يه كه له مندالدان هه ليان گرتبوو.
 هه روه ها كه نيزه كيش ماوه ي چاوه پروان كردنيان نيوه ي چاوه پرواني ثافره تي شازاده، دوو
 مانگو پينج رپوژه.

وه فهرمووده ي خوا: ﴿فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ﴾ واته: ماوه ي چاوه پرواني (عدة) يان ته واو بوو
 ﴿فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيهَا فَعَلْنَ فِي أَنفُسِهِنَّ﴾ واته: بگه رپينه وه بو خورازاننده وه بوون
 خووش كردني خويان ﴿بِالْمَعْرُوفِ﴾ واته: له سه ر شيويه كه دوور له هرپام و ناپه سندن.
 له مه دا پيوستي تازيه داري هه يه له ماوه ي چاوه پرواني (عدة) بو نه و ژنه ي ميژدي
 مردووه، جگه له وانه ي ته لا قدرانو و جيا بونه ته وه، نه وه كو ده ننگي له سه ره له نيو زانايان.
 ﴿وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ﴾ واته: زانايه به كرده وه كاتتان ناشكراو نه يني و رواله ت و
 نادياره كان پاداشتان ده دات له سه ري.

له دواندني خوا بو بهرپرس و به خيو كه ران به فهرمووده ي خو ي ده فهرموي: ﴿فَلَا جُنَاحَ
 عَلَيْكُمْ فِيهَا فَعَلْنَ فِي أَنفُسِهِنَّ﴾ به لگه له سه ر نه وه ي كه به خيو كه رو بهرپرس ته ماشاي

وَالَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْكُمْ مَنْ يَدْرُونَ أَرْوَاجًا يَرْبِضْنَ بِأَنفُسِهِنَّ
 أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ
 فِيهَا فَعَلْنَ فِي أَنفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ
 ﴿۲۳۴﴾ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَضْتُمْ بِهِ مِنْ خِطْبَةِ النَّسَاءِ
 أَوْ أَسْتَنْزِلَ فِي أَنفُسِكُمْ عَلَىٰ اللَّهِ أَثَرًا سَتَعْمَلُونَ خَيْرًا
 وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَضْتُمْ بِهِ مِنْ خِطْبَةِ النَّسَاءِ
 وَلَا تَقْرَبُوا عَقْدَةَ الزَّكَاحِ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْكِتَابُ أَجَلَهُ
 وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا لَمْ أَنَّفِيكُمْ فَاعْتَدُوا وَاعْلَمُوا
 أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ عَلِيمٌ ﴿۲۳۴﴾ لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ
 مَا تَرْتَسُوهُنَّ أَوْ قَرِضْتُمُوهُنَّ لَمَّا قَرِضْتُمْ وَتَضَاهُوهُنَّ عَلَى
 الْكُرْبِيِّ قَدْرَهُنَّ وَعَلَىٰ الْمَقْتِرَةِ قَدْرَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى
 الْمُخْرَجِينَ ﴿۲۳۵﴾ وَإِنْ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَرْتَسُوهُنَّ وَقَدْ
 قَرِضْتُمُوهُنَّ لَمَّا قَرِضْتُمْ فَارْتَسُوا أَلَا أَنْ يَصِفُونَ
 أَوْ تَعْمَلُوا الَّذِي بَيْنَهُمْ وَعَقْدَةُ الزَّكَاحِ وَأَنْ تَعْمَلُوا الْفَرْقَ لَمْ يَكُنْ
 وَلَا تَنْسُوا الْقُعُوبَ بَيْنَكُمْ إِنْ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۲۳۶﴾

نافره ته كه ده كات، نهو كارهي كه زياني هه يه بؤي لئي قه ده غه ده كات، ناچاري ده كات له سه ر نه وه ي پئويسته، نهو بهو شيوه دويندراوه و پئويسته له سه ري.

(۲۳۵): ﴿وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَّضْتُمْ بِهِ مِنْ خِطْبَةِ النِّسَاءِ أَوْ أَكْنَنْتُمْ فِي أَنْفُسِكُمْ عَلِيمَ اللَّهِ أَنَّكُمْ سَتَذَكُرُونَهُنَّ وَلَكِنْ لَا تُؤَاعِدُوهُنَّ سِرًّا إِلَّا أَنْ تَقُولُوا قَوْلًا مَعْرُوفًا وَلَا تَعْرِضُوا عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّى يَبْلُغَ الْكِنْدُبَ أَحْلَاهُ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي أَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوهُ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَفُورٌ حَلِيمٌ﴾

ئه مه بريارو حوكمي چاوه پروانكاره كه ميړده كه ي مردبې، يان ئه وانهي (جيا بونوه لئى به جيا بونوه ي يه ك يان دوو ته لاق) له ژياندا، حه رامه له سه ر جگه له ميړدي جيا بونوه لئى، به راشكاوانه داخوازي بكات و لئى بچيته پيش، نه وه مه به ست له فه رمووده كه ي: ﴿وَلَكِنْ لَا تُؤَاعِدُوهُنَّ سِرًّا﴾ به لام ئاماژه بو كردن، خوا گوناھي تيدا هه لگرتوه.

جياوازي له نيوان به راشكاوي و ئاماژه بو كردن نه وه يه كه راشكاوي (التصريح): جگه له ماناي هاوسه رگيري هيجي تر ناگه يه نئى، له بهر نه وه قه ده غه كراوه نه وه ك په له بكات و درؤ له ته واو بووني ماوه ي چاوه پرواني (عدة) كه يدا بكات، به هؤي هز كردنى له شوو كردن.

وه به لگه ي تيدا يه له سه ر حه رام كردنى به كار هيناني ئامرازو هؤ كاره كاني حه رام كراو، وه دا بين كردنى مافى هاوسه ري يه كه م، به به لئىن نه دانئى بو جگه له نه و له ماوه ي چاوه پرواني (عدة) كه يدا.

به لام ناراسته وخؤ (التعريض): نه وه نيكاح و هاوسه رگيري و جگه له نه و يش ده گريته وه، نه وه دروسته بو هاوسه ري جيا بونوه به يه ك يان دوو ته لاق، وه ك نه وه ي پئى بلئى: من ده مه وئيت هاوسه رگيري بكه م، من هز ده كه م و پيم خو شه پرس و رام پئى بكه يت له كاتى ته واو بووني ماوه ي چاوه پرواني (عدة) كه ت، ئه مانه و نمونهي نه وه ش، نه وه دروسته، چونكه وه كو راشكاوي (صريح) ي نيه، ناخو دلّه كانيش بانگه شه ي به هيژى بو ده كه ن.

هه روه ها شاردنه وه ي مرؤف له ناخو ده رووني خو ي كه هاوسه رگيري بكات له گه ل نه و نافره ته ي كه له چاوه پرواني (عدة) دا يه، ئه گه ر چاوه پرواني و (عدة) كه ي ته واوي، له بهر ئه مه يه فه رمويه تي: ﴿أَوْ أَكْنَنْتُمْ فِي أَنْفُسِكُمْ عَلِيمَ اللَّهِ أَنَّكُمْ سَتَذَكُرُونَهُنَّ﴾

نهم دريژو پيدانه همووی له پيشه کيه کانی گريه ست (عقد) ه که يه. به لام به ستنی گريه ستنی هاوسه رگيري ريگا پيدراو حه لال نيه، ﴿حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْكِتَابُ أَجَلَهُ﴾ واته: نيازو نيه تی چاک بکه ن و نيازى خراب مه کهن، ترستان له توله ی خوا بي و نوميدتان به پاداشته که شی هه بی.

﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَظِيمٌ﴾ بؤ شه و که سه ی گوناھی لی رووداوه و توبه ی کردوه و گه پاره ته وه بؤ لای پهروه رگاری ﴿حَلِيمٌ﴾ په له ی نه کردوه له توله سه ندنه وه ی گوناھاران له سه ر گوناھو سه ريچيه کانين، له گه ل شه وه ی تواناشی هه يه په سه ريانه وه.

(۲۳۶): ﴿لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ مَا لَمْ تَمْسُوهُنَّ أَوْ تَفْرِضُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً وَمَتَّعُوهُنَّ عَلَى

الْمَوْسِعِ قَدْرُهُ وَعَلَى الْمَقْتَرِ قَدْرُهُ مَتَّعًا بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِينَ ﴿۳۷﴾

﴿لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ مَا لَمْ تَمْسُوهُنَّ أَوْ تَفْرِضُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً وَمَتَّعُوهُنَّ﴾ واته: شه ی گه لی هاوسه رو (ميرده کان) گوناھو تاوانتان له سه ر نيه به ته لاقدانى ئافره تان پيش بهر که وتن (گواسته وه يان) و پيوست بوونی ماره یی، شه گه ر شه وه شکايش بيت بؤ ئافره ته که، شه وه سارپژ ده بی و چاک ده بيته وه به خوشی پيدانی، له سه رتانه (شه ی پياوه کان) دلخوشيان بکه ن به وه ی هه نديک سامان و ماليان پی به خشن، بؤ چاک بونه وه و دلنه وایى کردنی.

﴿عَلَى الْمَوْسِعِ قَدْرُهُ وَعَلَى الْمَقْتَرِ﴾ واته: ده ست کورت و که م ده رامه ت ﴿قَدْرُهُ﴾.

شه شه ده گه رپته وه بؤ دابو نه ریت، بيگومان شه وه جياواز ده بی به جياوازی حاله ته کان له بهر شه مه يه فه رموويه تی: ﴿مَتَّعًا بِالْمَعْرُوفِ﴾ شه مه هه قیکی پيوسته ﴿عَلَى الْمُحْسِنِينَ﴾ بؤيان نيه ليانی که م بکه نه وه.

ههروه کو چون بوون به هوکاری دلخوشيان و دل په يوه ست کردنيان، له پاشان شه وه ی دليان تيچو بوو پيشان نه به خشين، له سه ريانه له بهرانه ر شه وه دلخوشيان بکه ن.

شه ی خوايه چهنه جوانه شه و بريارو حوکه خوايه، که به لگه يه له سه ر کار له جي و دانایی به شهرع دانه ره که یی و به زه یی شه و پهروه رده گاره!! کی هه يه حوکه م برياری له خوا چاکترو جوانتر یی بؤ خه لکانی که دلنيایی ته وایان هه يه، شه مه حوکه می ئافره ته ته لاقدراره کانه پيش ده ست ليدان و بهر که وتن، يان پيش شه وه ی ماره ييان بی.

پاشان باسی بريارو حوکه می پيوست کراوی کرد بؤيان، ده رباره ی شه و به شه ی بؤيان ديارو پيوست کراوه، فه رمووی:

(۲۳۷): ﴿وَإِنْ طَلَّقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً فَنِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَعْفُونَ أَوْ يَعْفُوا الَّذِي بِيَدِهِ عُقْدَةُ النِّكَاحِ وَأَنْ تَعْفُوا أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَلَا تَنْسُوا الْفَضْلَ بَيْنَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾

خوادیه فرموی: ﴿وَإِنْ طَلَّقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً فَنِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَعْفُونَ﴾ واته: نه گهر نافرته تانتان ته لاقدا پییش بهر که وتنیان و دوی ماره برنیان، بو ته لاقدراوه کانه نیوهی مارهی پیویست هیه، وه نیوهشی بوئیویه. ثانه پیویسته نه گهر لی خوش بوون و لیوردنی نه به ته ناوی، بهوهی (نافرته ته که) له نیوه کهی خوی خوش بیست بو هاوسره کهی، نه گهر لی خوش بوونه کهی راست و دروست بیست ﴿أَوْ يَعْفُوا الَّذِي بِيَدِهِ عُقْدَةُ النِّكَاحِ﴾ نه وه میردو هاوسره له سر (رای) دروست، چونکه نه وه هله وه شاننده وهی گریهسته کهی به دهسته، وه له بهر نه وهی (ولی) به خیکر دروست نیه به خشی له وهی که پیویسته بو نافرته، چونکه نه وه نه خاونه وه نه بریکاره.

پاشان هانیداوه بو به خشین (عفو)، نه وهی به خشی نزدیکتره له خو پاریزی و له خواترسان، له بهر نه وهی چاکه یه که دل فراوانی پیویست ده کات، وه له بهر نه وهش مروف نایی خوی که مته رخم بکات له چاکه و باشه، چاکه له بیربکات که بریتیه له بلندترین پله کانی مامله وه هلس و کهوت، چونکه هلس و کهوت و مامله ی خه لکی له نیوان یه کتردا له سر دوو پله یه: یان دادوه ری و ویژدان پیویسته، بریتیه له وهر گرتنی پیویست و به خشین پیویست، یان پله داری و چاکه یه بریتیه له به خشینیک که پیویست نیه، وه لی بوردن له مافه کان و چاو پووشی له وهی له ناخدا یه، نایی بو مروف نه و پله و پایه له یاد بکات، نه گهر له هندیک کاتیشدا بیست، به تایه تی نه گهر له نیوانی توو نه ودا مامله وه هلس و کهوت، یان تیکلاوی هه بوو، بیگومان خوا پاداشت ده ره وهی چاکه کارانه به پله دار کردن و ریزو به خشین، له بهر نه مه یه فرمو یه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾ (واته: به راستی خوا بینره به وهی ده یکن).

(۲۳۸-۲۳۹): ﴿حَفِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَىٰ وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ ۗ فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجًا لَا أَوْصِيَاءَ فَرَادَا أَمْسِرُوا فَاذْكُرُوا اللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُمْ مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ۗ﴾

پاشان خوا فرموده‌تی: ﴿حَفِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ﴾ خوا فرمان ده‌کات به پاریزکاری کردن له نویژه‌کان به گشتی و له‌سر نویژی ناوه‌راست به‌تایبه‌تی، نه‌ویش نویژی عه‌سره، پاریزکاری له‌سر کردنی، وه نه‌نجامدانی له کاتی خویدا به جیه‌جیکردنی مه‌رج و کۆله‌که‌و دلکه‌چی کردنه‌وه، وه هه‌موو نه‌وانه‌ی که پیوست و سونه‌ته.

به پاریزکاری له‌سر نویژه‌کان، پاریزکاری له‌سر تیکرای په‌رستشه‌کان دیته‌به‌ره‌هم، وه سوودی قه‌ده‌غه‌کردن له خراپه‌و تاوان به ده‌ست دیت، به‌تایبه‌ت نه‌گه‌ر به ته‌واوی بکری، وه‌ک فرمانکراوه به فرموده‌ی خوا: ﴿وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ﴾ واته: خو به‌کم گرتن و زه‌لیلی و ملکه‌چیه‌وه، فرمانی به‌هه‌لسان و پارانه‌وه قه‌ده‌غه له قه‌سو و تنی تیا‌دایه، وه فه‌مان به ملکه‌چی، نه‌مه‌ش له‌گه‌ل ئاسوده‌ی و دل‌تایی.

﴿فَإِنْ خِفْتُمْ﴾ باسی نه‌وه‌ی نه‌کردوه که لئی ده‌ترسی، تا ترسان بی‌پروا و سته‌مکارو درنده‌بگریته‌وه جگه له‌وانه‌ش له‌جوره‌کانی ترسان لئی، واته: نه‌گه‌ر ترسان به‌و نویژه‌تانه‌وه له‌سر نه‌و وه‌سفه‌یه، نه‌وه نویژ بکه‌ن ﴿فَرِجًا لَا﴾ واته: له‌سر پیسه‌کانتان (بوه‌ستن) ﴿أَوْ رُكْبَانًا﴾ له‌سر و لاخ و وشتر و جگه له‌وانیش. نه‌مه‌ پروو کردنه‌پروو‌گه‌و پرووتینه‌کردنی پیوست ده‌کات، له‌مه‌شدا زی‌ده‌پیداگری هه‌یه له‌سر پاریزکاری له کاته‌که‌ی، فرمانی به‌وه‌کردوه نه‌گه‌ر له‌گه‌ل که‌مو کورتی کردن به‌زوریک له کۆله‌که‌دا (رکن) و مه‌رجه‌کانی، بیگومان دروست نیه له‌کاتی خو‌ی دوا‌بخری، نه‌گه‌ر له‌حال و باری نا‌ره‌حه‌تیشدا بی، نویژه‌که‌ی له‌سر نه‌و وینه‌یه جواترو چاکتره، به‌لکو

لهوه باشته له دهره وهی کاته کهی نه نجامی بدات به له سه رخوی و دنیا یه وه ﴿فَاِذَا
 اٰمَنْتُمْ﴾ واته: ترستان له سه نه ما ﴿فَاذْكُرُوا اللّٰهَ﴾ نه مه هه موو جوړه کانی یاد
 (زکر) ده گریته وه، له وان هه نو یژ به ته واوی.

﴿كَمَا عَلَّمَكُم مَّا لَمْ تَكُونُوْا تَعْلَمُوْنَ﴾: نه وه نازو نيمه تيکی مه زن و منه تيکی
 گه وره یه، ده خوازی، له به رانه ری یاد (زکر) سو پاسگوزاری (شکر) بکریت، تا
 نيمه ته که له سه رتان بمینيته وه و له سه رتان زیاد بکریت.

(۲۴۰): ﴿وَالَّذِيْنَ يَتَّقُوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُوْنَ اَزْوَاجًا وَصِيَّةً لَّا زَوْجِيَهُمْ مَّتَعًا اِلَى الْحَوْلِ
 غَيْرَ اِخْرَاجٍ فَاِنْ خَرَجْنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِى مَا فَعَلْنَ فِى اَنْفُسِهِنَّ مِنْ مَّعْرُوْفٍ
 وَاللّٰهُ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ﴾

﴿وَالَّذِيْنَ يَتَّقُوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُوْنَ اَزْوَاجًا﴾ واته: نه و هاوسه رانه ی که ده مرنو
 هاوسه ره کانیان له دواى خویان جی ده هیلن، پیویسته له سه ریان وه سیهت بکه ن ﴿وَصِيَّةً
 لَّا زَوْجِيَهُمْ مَّتَعًا اِلَى الْحَوْلِ غَيْرَ اِخْرَاجٍ﴾ واته: وه سیهت بکه ن که پابه ندى
 ماله کانیان بن ماوهی سالیک، دهره نه چن لیه وه ﴿فَاِنْ خَرَجْنَ﴾ له خویانه وه ﴿فَلَا
 جُنَاحَ عَلَيْكُمْ﴾ نه ی به پرس و به خیو که رانیان ﴿فِى مَا فَعَلْنَ فِى اَنْفُسِهِنَّ مِنْ
 مَّعْرُوْفٍ وَاللّٰهُ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ﴾، واته: له گه ران و خورازان دهنه وه و بون خوش کردن و
 نمونه ی نه وان هه، زورینه ی رافه کارانی قورشان رایان وایه نه وه ده قه که فرمانه که ی
 هه لوه شاهه ته وه نه سخ کراوه به م ده قه ی پیش خوی که برتیه له فرموده ی خوا:
 ﴿وَالَّذِيْنَ يَتَّقُوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُوْنَ اَزْوَاجًا يَّرِيضْنَ بِاَنْفُسِهِنَّ اَرْبَعَةَ اَشْهُرٍ وَعَشْرًا﴾ البقرة.
 وه و تراوه: هه لینه وه شان دوه ته وه نه سخی نه کرده، به لکو ده قی یه که م به لگه یه له سه ر
 نه وه ی چوار مانگ و ده رۆژ پیویسته، نه وه ی له سه ریشی زیاد بکریت نه وه و یستراوه
 (مستحب) ده بی بکری بؤ ته واو کردنی مافی هاوسه رو میړده که ی، وه له به ر په چاو کردنی
 نافرته ته هاوسه ره که، به لگه ش له سه ر نه وه ی که نه وه و یستراو (مستحب) ه، نه و لیړه
 گوناوه ی له سه ر به پرس و به خیو که ر په تکر دوه ته وه نه گه ر (نافرته ته هاوسه ره کان)
 ده ریچن پیش ته واو کردنی ساله که ی، نه گه ر پابه ند بوونی و مانه وه له شوینی حه وان هه وه
 ماله که ی پیویست بوبایه، نه وه گوناوه ی لانه ده دا له سه ر خاوه نه کان.

(۲۴۱-۲۴۲): ﴿وَاللَّمْطَلَقَتِ مَتَّعٌ بِالْمَعْرُوْفِ حَقًّا عَلٰى الْمُتَّقِيْنَ﴾ ﴿كَذٰلِكَ
 يَبِيْنُ اللّٰهُ لَكُمْ ءَايٰتِهٖ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ﴾

﴿وَالْمُطَلَّقَاتُ مَتَّعٌ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ﴾ واتە: هه موو ته لاق دراویک مافی هه یه به سه ر میرده که یه وه به هره مه ندی بکات به باشی، له مال و که لو پهل (متاع)، مافه به سه ر هه موو خو پاریزو له خوا ترسیک، ئەم به هره مه ندیه پێویسته بۆ ئەو ئافره ته ته لاق دراوه ی پیش جووت بوون له گه لیدا، فه رزیش سو ننه ته له مافی که سێکی تر دا وه ک له پیشتر باس کرا، ئەم به باشترین قسه یه له و باره یه وه، و تراوه: بێگومان به هره مه ندی (متاع) پێویسته له سه ر هه موو ته لاق دراوی، به به لگه ی گشتیه تی ئەو ده قه.

به لکو بنه ما ئەوه یه که به راستی (مطلق) ره ها ده بریته وه بۆ سه ر (مقید) به ند کراو، وه له پیشتر باس کرا که به راستی فه رزی به هره مه ند بوون (متاع) بۆ ته لاق دراوه به تایبه تی پیش جووت بوون. کاتی که خوا ﷻ ئەو بریارو حو که مه مزنانه ی رپوون کرده وه که حیکمه ت و میهره بان ی و به زه یی ئەو له خو ده گری، منه تی پێیانه وه کرد به سه ر به نده کانی داو فه رموویه تی: ﴿كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ﴾ واتە: سنووره کانی، وه سه لال و حه رپام کرا وه کانی و بریارو حو که مه سو د به خشه کان به ئیوه، به لکو هوشیان لێ وه رگرن و تێگه ن لێان، وه شاره زایان بن مه به ست لێان فیرین، بێگومان هه ر که سی ئەوه ی زانی، پێویسته کارو کرده وه ی پێ بکات. له پاشان خوا ﷻ فه رموویه تی:

(۲۴۳-۲۴۵): ﴿الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ﴾ ﴿۲۴۳﴾ وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۲۴۴﴾ مَنْ ذَا الَّذِي يقرض الله قرضاً حسناً فيضعفه له أضعافاً كثيرة وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْسُطُ وَإِلَيْهِ رُجْعُونَ ﴿۲۴۵﴾

﴿الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ﴾ خوا ﷻ چیرۆکی ئەوانه مان بۆ ده گیریته وه که ده رچوون له شوینی خو یان له به ر زۆری ژماره و یه کده نگ ی مه به سه ته کانیان، ئەوه ی بووبه هۆی ده رچوونیان تیا دا ترسی مردن و په تاو تا عون هاوشیوه ی ئەوه بوو، مه به ستیان له وه ده رچوونه سه لامه تی و رزگار بوون بوو له مردن، به لام ترس و خو پاراستن بێ نیازی ناکات له قه ده ری خوا.

﴿فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا﴾ مردن ﴿ثُمَّ﴾ به راستی خوا ی گه و ره ﴿أَحْيَاهُمْ﴾ یان به پارانه وه ی پێغه مبه ریک، یان به جگه له و، وه ک به زه یی هاتنه وه پێیان و میهره بانیه ک، وه رپوون کرده وه ی بۆ نیشانه و به لگه کانی بۆ به دیه ئنراوانی به زیندوو کرده وه ی مردووان،

له بهر ئه مه يه فهرموويه تي: ﴿إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ﴾ واته: خوا خاوه ن به خششي مه زنه ﴿عَلَى النَّاسِ وَلَئِنْ أَكَثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ﴾ نازو نيعمه ته كه شو كرانه يان زياد ناكات، بهلكو به نازو نيعمه ته كاني خوا يارمه تيان وه رگرت له سهر سه ريپچي خواو گوناوه كاني، كه ميگ له وان شو كرانه بژير بوون، نه وه ي نيعمه تي ده ناسي و داني پياداده نا، له پيناو گوپرايه لي و جييه جي كردي فهرمانه كاني خوادا به كاري ده هيناو خه رجي ده كرد.

پاشان خوا ﷺ فهرماني كرد به كوشتاري دوژمني بي بروا له پيناو به رز كردنه وه ي وشه ي خوا (لا اله الا الله) و سه رخشتي پيازو تاينه كه ي، جا فهرموويه تي: ﴿وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ واته: نيازو نيه ته كانتان چاك بكه ن و مه به ستان ته نها خوا بي، وه بزنان دانيشتن له جهنگ و كوشتار كردن هيچ سو دتان بي ناگه يه نيست، نه گه ر گوماني نه وه ش به رن كه ژيان و مانه وه تان له دانيشتن دايه، نه خير به وشيوه نيه، له بهر نه وه يه سه رگوزشته ي رابردوي باسكردوه وه ك ريخوشكردنيك بو نه و كارو فهرمانه، وه ك چون ده رچووني نه وانه له ماله كانيان له ترسي مردن هيچ سوودنيكي پينه گه يانندن، بهلكو نه وه ي لي ده ترسان تووشيان بوو به بي نه وه ي ههستي پييكه ن، ده ي بزنان ئيه وه ش هه ر به وشيوه ن. له بهر نه وه ي جهنگ و كوشتار له ريگاي خوا ته واو ناييت ته نها به به خشين و خه رج كردي مال و سامان نه ييت له پيناو خوا ﷺ، فهرماني كرد به به خشين له ريگا كه يداو هاني داو ن له سه ري، وه به قه رز ناوي هيناوه، فهرموويه تي: ﴿مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا﴾ له سامانه كه ي به خشني له ريگا كاني چاكه به تا به تي له جهنگ و جيهاد، وه چاك (الحسن) بريته له حه لالي كه مه به ست پني له پيناو خوا ﷺ ييت.

﴿فِيضَعْفُهُ لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً﴾ چاكه به ده نه وه نده ي خوي تا حه ود سه د هينده، بهلكو چه ند نه وه نده ي زورت، به گوپره ي حال و باري به خشه رو نيه ته كه ي، وه سوودي به خشينه كه ي و پر كردنه وه ي پيوستيه ك، له بهر نه وه ي مروف رهنگه گوماني نه وه بيات كه نه گه ر به خشني هه ژار ده بي خوا ﷺ نه و گومانه ي روانده ته وه و ره تيكرده ته وه به فهرمووده ي خوي: ﴿وَاللَّهُ يَقِضُ وَيَبْصُطُ﴾ واته: روي فراوان ده كات بو نه وه ي به ويست و ده شيگرته وه له وه ي به ويست، هه موو ره فتارو هه لسو كه وه ته كان به دهستي نه وه، خولگه ي كاروباره كان گه راويه بو لاي نه و، ده ست گرتن روي زورو فروان

ناکات، بەخشین نایگریتەوهو کهمی ناکاتەوه، لە گەل ئەوێش بەخشین بە فیڕۆ ناچیت
 لەسەر خواوەنە کەمی، بە لکو لە پۆژدا دەبیینەوه ئەوهی لە پێش خۆیان پەوانەیان کردووە بە
 تەواوی و بە چەند بەرانبەر، لەبەر ئەمەیه فەرموویەتی: ﴿وَاللّٰهُ تَرْجِعُوْنَ﴾ پاداشتان
 دەداتەوه بە کارو کردەوه کانتان.

ئەم دەقانه بەلگەن لەسەر ئەوهی هۆکارە کان لە گەل قەزاو قەدەردا هیچ سودیک
 ناگەینن، بە تاییە تیش ئەو هۆکارانەمی که بە هۆیانەوه واز لە فرمانە کانی خوا دەهێنری،
 وه ئەوهشی تیا دایە: نیشانەو بەلگەمی گەورە بەزیندوو بوونەوهی مردووان بەبەر چاوهوه
 لەم دونیایە، ئەوهشی تیا دایە: فرمان بە کوشتارو بەخشین لە ریگای خوا، وه باسکردنی
 هۆکارە کان که بانگەشە دە کەن بۆ ئەوهو که هاندەرن لەسەر ئەوه، لە ناوانی بە
 قەرزو چەند بەرانبەر بوونەوهی، بیگومان خوا بە ویستی خۆی رزقو پۆزی بەندە کان
 کەم دە کاتەوه، یان زۆرو فراوانی دە کات، سەرەنجامی هەمووتان هەر بۆ لای ئەو
 دە گەڕێنەوه.

(۲۴۸-۲۴۶): ﴿الَمْ تَرَ إِلَى الْمَلِإِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى إِذْ قَالُوا لِنَبِيِّ لَهُمْ أبعثْ لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا تُقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَاءِنَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٢٤٦﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أَنَّى يَكُونُ لَهُ الْمَلِكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمَلِكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مَلَكَهُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٧﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ آءَالُ مُوسَىٰ وَعَآلُ هَارُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّكُمُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٤٨﴾﴾

الَمْ تَرَ إِلَى الْمَلِإِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَىٰ إِذْ قَالُوا لِنَبِيِّ لَهُمْ أبعثْ لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا تُقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَاءِنَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٢٤٦﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أَنَّى يَكُونُ لَهُ الْمَلِكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمَلِكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مَلَكَهُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٧﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ آءَالُ مُوسَىٰ وَعَآلُ هَارُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّكُمُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٤٨﴾

من يشاء والله واسع عليهم ﴿٢٤٧﴾ وقال لهم نبيهم إن آية ملكه أن يأتيكم التابوت فيه سكينه من ربكم وبقية مما ترك آءال موسى وعال هارون تحمله الملائكة إن في ذلك لآية لكم إن كنتم مؤمنين ﴿٢٤٨﴾ ﴿الَمْ تَرَ إِلَى الْمَلِإِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَىٰ إِذْ قَالُوا لِنَبِيِّ لَهُمْ ﴿﴾ خوا ﴿﴾ سرگوزشته‌ی پیاو ماقولان ده گیریتهوه له نهوه کانی ئیسرائیل بو پیغه مبره که ی ﴿﴾ که نهوان گه وره و پله دارو سره گه وره کانیاں بسون، پیاو ماقول و سرگه وره کانی تایبت کرد به باسکردنی، چونکه له نهریت دایه نهوان له بهرزه وه ونده کانیاں ده کولنه وه تا له گه لی ریک بکه ونو جگه له خویمان شوین بخن به وهی که ده بیسن و پیاں باشه، نهوان چونه لای پیغه مبرنکیان ﴿﴾ له دواى مووسا ﴿﴾ پیاں وت: ﴿﴾ أبعثْ لَنَا مَلِكًا ﴿﴾ واته: پاشایه کمان بو دیاری بکه، ﴿﴾ نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ﴿﴾ پهرته وازه یمان کوبکاته وهو بهرهنگاریمان پی بکات بهرانبهر به دوژمنه کان، رهنگه له و کاته دا سره سره و کینکیان نه بو بی کویان بکاته وه، ههروه کو نهریتی تیره کانی خواهن ماله کان بوو، هیچ مالى رازی نه ده بوو که سره وک له ماله کهی تریست، داوایان له پیغه مبره که یان ﴿﴾

کرد پادشاهه كيان بؤ ديارى بركات هردولا كه پى پازى بن، ديار يكر دنه كه ش تا بهت
 بيت به نه رته كانيان، پيغه مبه ران نه وه كانى ئيسرائيل سه ربه رشتيان ده كردن، هر كه
 پيغه مبه ريكيان الظلمة بمر دبا پيغه مبه ريكي تر له دوايه وه جيّ ده ما، له و كاته ي نه و قسه يان
 به پيغه مبه ره كه يان الظلمة وت ﴿ قَالَ ﴾ كه پياني وت پيغه مبه ره كه يان ﴿ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا تُقَاتِلُوا قَالُوا ﴾ واته: ره ننگه داواي شتيك
 ده كه ن نه گهر له سه رتان بنوسرى و دابنرى پيه وه هه لناسن، واز هيناني بؤيان پيشنيار
 كرد به لام نه وان وه ريان نه گرت، پشتيان به ست و پشان داگرت له سه ر سوربوون و
 نيازو نيه ته كه يان و تيان: ﴿ وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أُخْرَجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَائِنَا ﴾ واته: ج شتيك قه ده غه مان ده كات له كوشتار، بيگومان ناچار كراوين بؤي،
 به وه ي له نيشتي مانمان ده ر كراوين منداله كانمان به كويله براون، نه مه نه وه پيوست
 ده كات كه كوشتار بكه ين، نه گهر له سه ريشمان پيوست نه كرابي و نه نو سرايي، چون
 له گهل نه وه ي پيوستيش كراوه له سه رمان نه وه ي بوه بوه، له بهر نه وه ي نيازو نيه ته كانيان
 باش نه بوو، پشت به ستيان به په روه رد گاريان به هيز نه بوو ﴿ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا ﴾، ترسان له كوشتاري دوژمنان، لاواز بوون له رووبه روو بوونه وه،
 نه وه ي سوربوون له سه ري نه ما، ترسنوكي و رووخاوي و بي وره يي به سه ر زوربه يان زال
 بوو دا يگر تبوون، ﴿ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ ﴾ خوا پاراستي و جيگيري كردن و دل و ده رووني
 به هيز كردن، جا پابه ندي فرماني خوا بوون و دل و ده رووني له سه ر رووبه روو بوونه وه و
 كوشتاري دوژمنان بوو، پله و پايه ي دونيا و دواړو ژيان ده سته كوت، به لام زورينه يان
 سه ميان له خويان كردو وازيان له فرماني خوا هينابوو، له بهر نه وه فه رمويه تي:
﴿ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴾ ﴿ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ ﴾ وه لاميك بوو بؤ داوا كه يان،
﴿ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا ﴾ نه وه ي له لايه ن خواوه ديار يكرا،
 پيوست بوو له سه ريان وه ريان بگر تبايه و ملكچ بووايه نو وازيان له پشت هه لكر دن لي
 به نيايه ت، به لام ته نها لوت به رزي و پشت هه لكر دن يان نو اند و تيان: ﴿ أَنِّي يَكُونُ لِيَ الْمُلْكُ عَلَيْكَ وَتَحْنُ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةَ مِنَ الْمَالِ ﴾ واته: چون ده بي
 بيته پاشا نه و له پله و پايه و بابو بايره له تيمه زمتره، تيمه شايبه ترين به پاشايه تي،
 له گهل نه وه شدا نه و هه ژاره و له سامانه كان باي نه وه نده ي نيه پاشايه تي پي بكات،
 نه مه ش له سه ر گوماني خراپي خويان بونيا دياننا، پاشايه تي و ده سه لاتداری پيوسته

خه لکي ده سه لاتدارو خواوهن مولک و سامان به پړوهی بیات، نه یانزانی سیفه ته ته واوو راسته قینه کان پیوسته پیش بخړین به سر ته وه وه، له بهر نه مه یه پیغه مبریان الکافی بیان فرموو: **إِنَّ اللَّهَ أَصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ** (واته: خوا هه لیژاردووه به سهر تانه وه)، پیوستی کردوه له سهر تان ملکه چی بن **وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ** واته: پله داری کردوه به سهر تانه وه، به زانست و جهسته، واته: به هیزی راو بوچوون و جهسته، که نه و دووانه کاروباری پاشایه تیان پی ته واو ده بی، چونکه نه گهر بوچوونه که ی ته واو بوو، وه توانی نه و بوچوونه ته واو به هیزه ی جیبه چی بکات، به و شیوه یه ته واوی و که مالیات ده سه بهر ده بی.

هر کاتیک یه کیک له و دوو کاره ی له ده ست بچی، نه وه کاره که ی کم و کوری تیده که وی، جا نه گهر جهسته ی به هیز بوو له گه له نه وه دا رای لاواز بوو، نه وه له ده سه لاته که یدا که لین و کون و که له بهر تورپه یی زال ده بی، نه ویش پیچه وانسه ی به شهرع دانراوه کان و کاره شهرعیه کان ده بی، نه گهر بزانی له کاروباره کان هیزیکي نیه بو جیبه جیکردنی بوچوونه که ی، هیچ سوودیکي پیناگه یه نی، **وَاللَّهُ وَاسِعٌ** پله و پایه ی زور و به خشنده یی، به به زه یی و چاکه گشتیه کانی خو ی که س له که سیکي تر تایه ت ناکات و جیای ناکاته وه، نه پله داریک له بی پله یه ک، به لکو له گه له نه وه دا **عَلِيمٌ** (زانایه) به وه ی کی شایسته ی فزل و چاکه یه تیایدا دایده نی، به م قسه یه نه وه ی له دله کانیان بوو له گومان و شک و تم و مژاوی لایبرد، وه روونی کرده وه که مهرجه کانی ده سه لاتداری و پاشایه تی تیادا هه بووه، ییگومان فزل و پله و پایه ی خوا به هر که س بیه وی ده یه خشی، ره تبونه وه شی بو نی، بو چاکه کانیسی ریگری نیه، پاشان به هه مان شیوه پیغه مبره که یان الکافی نیشانه یه کی هه ست پیکراوی حیسی که به چاوی خو یان بیینن بو باسکردن، نه ویش بریتی بوو له هیئانی نه و صندوقه ی (تابوت) ه ی که سه رده میکی دورودریژ بوو و نیان کردبوو، له و صندوقه یه وه نارامی تیدا بوو بو یان که دله کانیان پیوه جیگیرو ناسووده بوو، له گه له هندی له یادگاری و که له پوری مووسا و هاروون که به جیان هیشتبوو، فریشته هیئانیان و هه لیان گرتبوو نه وانیش به چاوی خو یان نه وه بیان بینی.

(٢٤٩-٢٥٢): ﴿ فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنْ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْقَوُا آلِهَةً مَّعَ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِتْنَةَ كَثِيرَةٍ بِيَاذِنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٢٤٩﴾ وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْأَرْضِ الْأَرْضِ وَالْحَقُّ وَاللَّهُ أَكْبَرُ ﴿٢٥٠﴾ فَهَرَمُوا مَوْلَاهُمْ دَاوُدَ وَفَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَءَاتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مَا يَشَاءُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لَّفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَئِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٢٥١﴾ تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ تَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٥٢﴾

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنْ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْقَوُا آلِهَةً مَّعَ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِتْنَةَ كَثِيرَةٍ بِيَاذِنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٢٤٩﴾ وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْأَرْضِ وَالْحَقُّ وَاللَّهُ أَكْبَرُ ﴿٢٥٠﴾ فَهَرَمُوا مَوْلَاهُمْ دَاوُدَ وَفَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَءَاتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مَا يَشَاءُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لَّفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَئِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٢٥١﴾ تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ تَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٥٢﴾

﴿ فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ ﴾ واتە: له دواى ئەوێ طالووت فەرمانرەوا یسی ئەوێ کانی ئیسرائیلی گرتە دەست دەسەلات و پاشایەتی بوو جیگیر بوو، خوێانی نامادە کرد بوو کوشتارو جەنگی دوژمنیان، لەوکاتەى طالووت جیا بوو و روشت بەسەر یازە کانی ئەوێ کانی ئیسرائیل کە ژمارە یەکی زۆر و زوێند بوون، تاقیکردنەو بە فەرمانی خوا، تا جیگیر و دلتارامی بوو پوو نیتەو لەوێ کە وانی، وتی: ﴿ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي ﴾ ئەوێ سەر ییجیکارە شوینی ئیمە نە کەوینت، لەبەر نەبوونی نارامی و جیگیری و سەر ییجی کردنە کەى ﴿ وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ ﴾ واتە: لى نەخوار دیتەو ئەوێ لەمنەو ﴿ إِلَّا مَنْ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ ﴾ گوناھى لەسەر نیە لەو دەا، بەلکو خوا پیت و بەرە کە تى تى بخات و بەشى بکات، لەم تاقیکردنەو یەدا بەلگە هەبە لەسەر ئەوێ کە

ثاوه که ده بی کهم بوی بی، تا تاقیکردنه وه که ته او بی بی و بیته جی، زور به یان سه ریچیان کردو له رووباره قه ده غه کراوه که یان خوارده وه، وه گه رانه وه به سه ر پشتداو پاشگه ز بونه وه له جهنگ و گوشتاری دوژمنیان، جا ماوه به کی که نارامیان نه گرت له نه خوارده وهی ثاوه که، مه زنترین به لگه بووه له سه ر نه بوونی نارامیان له سه ر نه و جهنگ و کوشتاره ی که دریز بوویه وه و نارچه تی گه و ره ی لی به دیده هات.

له راستیدا نه وانه ی که ما بوونه وه له سه رباز گه کانیا بپروا و پشت به ستیان به خوا به هیتر بوو، به بهره وامی یادو زیگری خویان ده کرد، پشتیان کرد له هیزو توانای خویان، وه زیتر نارامیان به خویاندا له به رانه ر زوری دوژمندا، بویه خوا ﴿فَلَمَّا جَاوَزَهُ﴾ واته: رووباره که ﴿هُوَ﴾ واته: طالوت ﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ﴾ نه وانه ش که گوپرایه لی فره مانی خویان کردو له رووباره که یان نه خوارده وه، که خوارده وهی قه ده غه کراو بوو له سه ریان، ته ماشای که می خویان و زوری دوژمنیان کردو و تیان، واته: زور به یان و تیان: ﴿لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ﴾ له بهر زوری چه کو تفاق و ژماره یان ﴿قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُم مُّلَاقُوا اللَّهَ﴾ واته: دلنیا به وه، نه وان خاوه نی بر وای جیگیرو دلنیا یی دامه زرا بوون، جیگیر بوون بو نه وانه ی مایه وه دلنه وایی و نارامه خشن بویان، وه فره مانیان پی ده کردن به نارامی: ﴿كَمْ مِّن فِتْنَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَت فِتْنَةَ كَثِيرَةٍ بِإِذْنِ اللَّهِ﴾ واته: به ویست و ئیراده ی خویا به، فره مان تنه ا له لای خویا به رزه، شکو دار نه وه به که خوا شکو داری کرد بی، وه ریسواش نه وه به که خوا ریسوا ی کرد بی، زوری هیچ نیه که خوا بیهوی ریسوا ی بکات، که می ش زیانی نیه که خوا بیهوی سه ری بخت ﴿وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ﴾ به سه ر خستن و یارمه تیدان و پشتگیری کردن، مه زنترین را کیشهر بو یارمه تی خوا نارام گرتنی به نده به له پینا و خوادا، په ندو ناموژ گاریه کانی که وته دل کانیا و کاری تیگردن، له بهر نه وه به نه و کاته ی به دیار که وتن بو جالوت و سه ربازه کانی ﴿قَالُوا﴾ (وتیان): ﴿رَبَّنَا أَخْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا﴾ واته: دل کانمان به هیتر بکه، نارامیمان پی بیه خشه، قاچه کانمان چه سپو بکه له را کردن و له رزین و سه رمان بغه به سه ر خه لکانی پی پروا، ئا لیره وه ده زانین که جالوت و سه ربازه کانی کافرو بی پروا بوون، خوا وه لامی پارانه وانه و دوعا کانی دانسه وه، له بهر نه وه ی هو کاره کانیا بو نه و مه به سه هینا به جی، سه ریخستن به سه رباندا ﴿فَهَزَمُوهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُدُ﴾، داوود ﴿وَقَتَلَ﴾ له گه ل سه ربازانی طالوت دا بوو (جالوت) واته: راسته و خو به ده سستی

خوئی فرمانبره اوو پاشای کافرانی کوشت، نه وهش به نازایه تی و هیزو خوږاگریه کی
﴿وَأَتَاكَ اللَّهُ﴾ واته: خوا دایه داوود عليه السلام ﴿الْمَلِكِ وَالْحَكِيمِ﴾ واته: منه تی
کرد به دانانی وه فرمانبره اوو پاشا به سر نه وه کانی ئیسرائیل له گهل دانایی و کارله جیی،
که بریتی بوو له پیغه مبرایه تی که یاساو شرعی مه زنو ریگای راستی له خو گرتبوو،
له بر نه مه نمرموی: ﴿وَعَلَّمَهُ مَكَايَسَاءَ﴾ له زانسته شرعی و زانسته پامیاره کان،
خوا ده سلات و پیغه مبرایه تی بو کو کردبووه وه، له پیش نه وه ده سلات و فرمانبره وایی بو
جگه پیغه مبران بوو، کاتی که خوا عليه السلام سهری خستن دلنارام و جیگیر بوون له ماله کانیان،
خوایان پرست به ناسوده بی و نه من و ناسایش و دلنارامی، له بر ریسوابونی دوژمنانیاو
چه سپینان له زه ویدا، هه موو نه مانه له شوینه واری جهنگ و جیهادن له ربی خوادا، نه گهر
نه و نه بویه نه وهش ده سته بهر نه ده بوو، له بر نه مه فرموویه تی: ﴿وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ
بَعْضُهُمْ بِبَعْضٍ لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ﴾ واته: نه گهر خوا بهر گری له وانه نه کردایه ت
که له ریگای نه ودا کوشتار ده کهن، له بهر انبهر پیلانی خرابه کاران و په لاماری کافران،
زه وی تیکده چوو به زال بوونی بیروا کان به سریداو بهر پراکردنی دروشمه کانی کوفرو
قه ده غه کردنیان له پرستی خوی بهر زو دهر خستی ریپازو ناینه کی: ﴿وَلَكِنَّ اللَّهَ
ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ﴾ جهنگ و جیهادی بو به شرع دانان که بووه مایه ی
به خته وهری و بهر گری بویان، وه له زه وی به هیزو جیگیری کردن به و هو کارانه ی که
ده بیان زانن و به و هو کارانه شی که نایانزانن.

له پاشان خوا عليه السلام فرموویه تی: ﴿تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ تَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ﴾ واته: به و
راستیه یه کی گومانی تیدا نیه، په ند وهر گرتن و چاوه پروانی و ناشکرابوونی راستیه کانی
له خو گرتوو، ﴿وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ﴾ نه مه شایه تیدانی خوی به بو پیغه مبره کی عليه السلام
به راستی روایه تی په پیامه کی، که له کوئی به لگه کانی نه وه یه خوا هه والی نوممه ته کانی
رابردوی داوه، وه پیغه مبران (عليهم الصلاة والسلام) و شوین که وتوانیان و دوژمنانیاو بو
گیراوه ته وه، نه وه ی نه گهر خوا هه والی نه دایه پیان، نه وه زانیاری نه ده بوو پیان، به لکو
له ناو نوممه ته که یشدا شتیک نه بوو دهر باره ی نه و کاروباران، نه وه به لگه یه که پیغه مبره ی
خوا عليه السلام هه ق و په وایه، که خوا به هه ق و راستی ره وانه ی کردوه، وه ریپازو نایینی په و،
تا دهر که وی به سر هه موو ریپازو ناینه کاندایه گهر چی هاوبهش په پیدا کارانیش پیانیش
ناخوش بی.

له م سهر گوزشته يدا په ندو ناموژ گاری هه يه که خاوه ن ژيريه کان بيرده خاتمه وه، له وانه: کۆبوونه وهی خاوه ن وتو راو بوچوون و خاوه ن حمل و عه قد، وه ليکۆلینه وه يان ده رباره ی نهو رپنگايه ی که کاروباره کانی پي راست و دروست ده بی، پاشان کار کردن پي، گه وره ترين هۆکاره بو سهر که وتن و به رزو بلنديان و ده سته بهر بوونی مه به سته کانيان، هه روه کو بو نهو پياو ماقولانه روويدا، کاتی گه رانه وه بۆلای پيغه مبه ره که يان بو ديار يکردنی فرمانره واو پاشايه ک که قسه يان يه ک بخات و په رته وازيان کۆ بکاته وه، گوپرايه لی بکه ن. له وانه: به راستی هه ق و په وایه تی هه ر کاتی به ره له ستي بکری و گومانای بو دروست بکريت، نه وه زياتر روون ده يته وه و ده رده که وي و جيا ده يته وه، وه دلنیا یی ته وای ده بی، هه روه کو بو نه وانه روويدا، کاتی به ره له ستيان کرد له سهر شايسته ی طالووت بو فرمانره وایه تی و پاشايه تی، وه لامدرانه وه به وه لامیک که قه ناعه تی پيوه ده سته بهر بوو گومانه کانی روانده وه.

له وانه: زانست و بوچوون: له گه ل هيزی جيه جی کار ته وای ده سه لاته کان پيانه وه دروست ده بی، وه به نه بوونيان، يان نه بوونی يه کيکيان، که م و کورتیان ده بی و زيانيان ده بی.

له وانه: پشت به ستن به نه فس و ده روون هۆکاری نشوستی و ريسوا بوونه، پشت به ستن و داوای يارمه تی له خوا و نارام گرتن و هانا بو بردنی هۆکاری سهر که وتن، جا يه که م وه ک له قسه يان بو پيغه مبه ره که يان ﴿وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أَخْرَجْنَا مِنْ دِينِنَا وَأَبْنَاءَنَا﴾ هه روه ک بلی ده ره نجامی نه وه نه وه يه که له و کاته ی کوشتاريان له سهر نووسراو پيوست کرا پشتيان تیکرد، دووه م: له فه رمووده ی: ﴿وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿۲۵۰﴾ فَهَزَمُوهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ﴾ له وانه: حیکمه ت و دانایی خوا ﴿﴾ جيا کردنه وهی خراب و پيسه له پاک، وه راستگو له دروژن، نارامگر له ترسنوک، خوا واز له به نده کانی نايه نی له وهی له سه ری ده رپۆن، له تيکه لاو کردن و جيا نه کردنه وه.

له وانه: له به زه یی و سونه تی نه گوپی خوا ره ت کردنه وه و لادان و زيانی کافرو دورووان له سهر پروادارانی جهنگاوه ر، جا نه گه ر وای نه کرد، زه وی تيکده چوو به زال بوونی کوفرو درووشه کانی کافران به سهر پرواداران.

پاشان خوا ﴿﴾ فرموویہ تی:

(۲۵۳): ﴿﴾ تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ مِّنْهُمْ مَّن كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ وَءَاتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيْنَتَ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَقْتَلْنَا مَا أَقْتَلُوا وَلَٰكِنَّا اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿﴾ ﴿﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفُسًا يَتَذَكَّرُونَ قِيلَ لَنْ يَأْتِيَنَّكَ مِنَ الْبَيْتِ نَجَاتٌ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ بِاللَّحْمَةِ وَلَا تُسَمِّنُوا وَالْكُفْرَ هُمْ أَظْلَمُونَ ﴿﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الَّذِي يُرَىٰ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَّهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿﴾ لَا أِكْرَهِي فِي الدِّينِ قَدَّيْنِ الرَّشِدِينَ الَّذِي فَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّعْنَتِ وَذُمِّنَ بِأَلْفِ قَدَّائِكَ بِالْمَرْوَةِ الْوُثْقَى لَا أَنْفِسَاهَا اللَّهُ سَجِيحٌ عَلَيْهِ ﴿﴾

خوا ﴿﴾ ہہوال دہدات تہو فہزلی ہندیٰ لہ

پنغہ مہرانی داوہ بہ سہر ہندیکی تریاندا،

بہ وہی کہ تاییہ تی کردوون لہ نیو

تیکرایی مروفہ کان، کہ وہی بو ناردوون و پہوانہی کردوون بو بانگہواز کردنی خہلک

بؤ لای خوا، پاشان ہندیکیانی پلہ دار کردوہ بہ سہر ہندیکیاندا، بہ وہ کہ سیفتہ تی جوانو

کردوہی راستو بہ جئی و سوودی گشتی تیادا داناون، ہہیانہ کہ خوا قسہی لہ گہل

کردوہ، وہ ک موسای کوری عیمران ﴿﴾ تاییہ تی کردوہ بہ قسہ کردن، ہہیانہ چند

پلہ بہرزی کردو تہوہ لہ سہر ہموویان، وہ ک پنغہ مہرمان موحمہد ﴿﴾ ہہر چ پلہو پایہی

چاکہ ہہیہ تیایدا کؤی کردوہ تہوہ، لہ رہوشتی بہرز کہ بہ ہویانہوہ پیشیہ کہ مہ کانو

دواینہ کان کہوتوہوہ، ﴿﴾ وء آتینا عیسیٰ ابن مریم البینت ﴿﴾ (نیشانہ مان بہ عیسیٰ کوری

مہریم داوہ) کہ بہلگن لہ سہر پنغہ مہراییہ تی، وہ تہو بہندہو وشہی خواہی کہ ناراستہی

مہریمہی کردوہو، پرووحہ لہ خواوہ ﴿﴾ وء ایڈنہ رُوح القدس ﴿﴾ (وہ پشتگیریمان

کردوہ بہ گیانی پاک) واتہ: بہ برواوہ یقینہوہ خوا پشتگیری کردوہو بہ ہیزی کردوہ

لہ سہر تہوہی فرمانی پی کردوہ، تراویشہ پالپشتی کردوہ بہ جبرائیل ﴿﴾ کہ لہ

کاروبارہ کان بہردہوام لہ گہلی بووہ ﴿﴾ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَقْتَلْنَا الَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ مِنْ بَعْدِ

مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيْنَتُ ﴿﴾ کہ کؤبوونہوہ لہ سہر برواوہ ثیمان دہخواری ﴿﴾ وَلَٰكِنَّا اٰخْتَلَفُوْا فَمِنْهُمْ

﴿﴾ تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ مِّنْهُمْ مَّن كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ وَءَاتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيْنَتَ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَقْتَلْنَا الَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيْنَتُ وَلَٰكِنَّا اٰخْتَلَفُوْا فَمِنْهُمْ مَّن ءَامَنَ وَمِنْهُمْ مَّن كَفَرَ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَقْتَلُوا وَلَٰكِنَّا اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفُسًا يَتَذَكَّرُونَ قِيلَ لَنْ يَأْتِيَنَّكَ مِنَ الْبَيْتِ نَجَاتٌ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ بِاللَّحْمَةِ وَلَا تُسَمِّنُوا وَالْكُفْرَ هُمْ أَظْلَمُونَ ﴿﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الَّذِي يُرَىٰ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَّهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿﴾ لَا أِكْرَهِي فِي الدِّينِ قَدَّيْنِ الرَّشِدِينَ الَّذِي فَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّعْنَتِ وَذُمِّنَ بِأَلْفِ قَدَّائِكَ بِالْمَرْوَةِ الْوُثْقَى لَا أَنْفِسَاهَا اللَّهُ سَجِيحٌ عَلَيْهِ ﴿﴾

مَنْ ءَامَنَ وَمِنْهُمْ مَّنْ كَفَرَ ۖ ثُمَّ جِاَوَازِيَهْ دَه بَيْتَه مَايَهى پَه رَه تَه وَازَه بِي وَ دُزَايَه تِي وَ كُوشْتَار، لَه گَه لَ نَه مَه شَدَا نَه گَه رَ خُوا بِي وَ سَتَا يَه لَه دَوَاىِ ثَه وَ جِاَوَازِيَهْ جَه نَگ وَ كُوشْتَارِيَان نَه دَه كَرَد، ثَه وَه بَه لَگَه يَه لَه سَه رَ ثَه وَه يَ وَيَسْت وَ تَوَانَاىِ خُوا زَالُو جِيَه جِيَكِرَاوَه بُو هُو كَارَه كَان، لَه كَاتِيَكِدَا هُو كَارَه كَان سُو وَ دَه بَه خَش بِن وَ پِيَجَه وَ اَنَه يَ وَيَسْتِي خُوا نَه بِن، نَه گَه رَ وَيَسْتِي خُوا لَه سَه رَ شَتِي هَه بُو وَ هَمُو وَ هُو كَارِيَك دَه پُو كِيَنَه وَ هَمُو وَ پِي وَ سْتَكَارِيَكِيَش دَه رَوَا وَ نَامِيَيْت، لَه بَه رَ نَه مَه يَه فَه رَمُو يَه تِي: ﴿وَلَكِنَّ اللّٰهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ﴾ وَيَسْتِي خُوا زَالَه، هَه رَ چِي خُوا يَه وَ يَ جِيَه جِي كِرَاوَه، نَا لَه مَه وَ يَنَه يَ نَه مَه دَا بَه لَگَه هَه يَه لَه سَه رَ ثَه وَه يَ بَه رَ اسْتِي خُوا ﷺ بَه رَه دَه وَ اَم ثَه وَه دَه كَات كَه وَيَسْت وَ حِيَكَمَه تِي دَه يَخُوَازِي، وَه لَه كُوِي ثَه وَ اَنَه يَ دَه يَكَاَت ثَه وَه يَه كَه هَه وَ اَلِيَدَاوَه دَه رِبَارَه يَ خُوِي، وَه پِيَجَه مَبَه رَه كَه شِي ﷺ هَه وَ اَلِيَدَاوَه دَه رِبَارَه يَ، لَه بَه رَزِي وَ نَه وَه (الْاِسْتِوَاء) وَ دَابَه زِي نِي وَ قَسَه وَ كَارُو كَرَدَه وَه كَانِي كَه تَه عَبِيَر دَه كَه نَ بَه كَارُو كَرَدَه وَه نِي خِيَتَارِيَه كَان.

سووده وَ دَه سَتَه اَتُو وَ هَ كَان:

چُون پِي وَ يَسْتَه لَه سَه رَ كَه سِي نَه رَك پِيَسِيَر دَرَا وَ شَارَه زَاىِ نَاسِي نِي پَه رَه وَ رَد گَارِي بِي، بَه هَه مَان شِي وَ ه پِي وَ يَسْتَه لَه سَه رِي شَارَه زَاىِ نَاسِي نِي پِيَجَه مَبَه رَانِي بِي، ثَه وَه يَ پِي وَ يَسْتَه بُو يَان وَ قَه دَه غَه يَه لَه سَه رِيَان وَ رِيَن گَا پِيَن دَرَا وَ ه وَ دَرُوسْتَه بُو يَان، هَه مُو وَ ثَه وَ اَنَه وَ هَرَدَه گِيَرِي لَه وَ اَنَه يَ كَه خُوا لَه نَا يَه تَه كَانِي دَا وَ ه سَفِيَانِي پِيَن كَرَدَه:

لَه وَ اَنَه: پِيَجَه مَبَه رَان پَا وَ ن وَ نَافَرَه ت نِي، لَه خَه لَكِي شَارَه كَان نَه وَ ه ك دِيَهَا تَه كَان، ثَه وَ اَن هَه لَبِيَر دَرَا وَ ن، خُوا سِي فَه تَه بَاشَه كَانِي بُو كُو كَرَدُو وَ نَه وَ ه وَ بَزَارِي كَرَدُو وَ ن، ثَه وَ اَن سَاغ وَ سَه لَامَه تَن لَه هَه مُو وَ ثَه وَ نَاشَرِي نِيَانَه يَ دَرَا وَ ه تَه پَال پَه يَامَه كَانِيَان، لَه دَرُو وَ نَپَا كِي وَ شَارَدَنَه وَ ه وَ كَه م وَ كُورِپِي وَ شُو وَ رَه يَ وَ نَا وَ زَرَان دِيَان، ثَه وَ اَن دَان نَا يَتِن بَه هَه بُو وَ نِي هَه لَه لَه هَه رَ چِي پَه يَه وَ سْتَه بَه پَه يَام سَپَارَدَن (تَكْلِيْف) هَ كَان، بِي گُومَان خُوا ﷺ تَا يَه تِي كَرَدُو وَ ن بَه وَ ه حِي خُوِي، لَه بَه رَ نَه مَه يَه پِي وَ يَسْتَه بَرُو يَان بِي بَهِيَن رِي وَ گُو يَرَا يَه لِي فَه رَمَانَه كَانِيَان بَكَرِي، ثَه وَه يَ بَرُو يَ پِي سَان نَه يَ ثَه وَه يَ بَرُو يَه، ثَه وَه يَ سُو وَ كَا يَه تِي بَكَاَت وَ نَا وَ يَ يَه كِي كِيَان بَرُوشِي نِي، يَان جُو يَنِي پِي سِدَاَت ثَه وَه كَافِرَه وَ دَه بِي بَكُو ژَرِي، بَه لَگَه كَانِي ثَه وَ رَسْتَه يَه زُورَن، ثَه وَه يَ سَه رَنَجِي قُورْثَان بَدَاَت، حَه قِيَقَه تِي ثَه وَه يَ بُو رُو وَ ن دَه بِي تَه وَ ه.

پَاشَان خُوا ﷺ فَه رَمُو يَه تِي:

(۲۵۴): ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اَنْفِقُوْا مِمَّا رَزَقْتُمْ مِّنْ قَبْلِ اَنْ يَّاتِيَ يَوْمٌ لَاۤ يَبِيْعُ فِيْهِ وَلَاۤ خُلَّةٌ وَلَا

شَفَعَةٌ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٥١﴾

ئەمە لە میهرەبانی خۆیە بۆ بەندە کانی که فرمانی پێ کردوون بە پێشکەش کردنی شتیک لەوەی خوا پێداون، لە رزق و سەدەقە و خیری پێویست و وێستراو (مستحب)، تا بۆیان بێتە زادو زەخیرە و پاداشتی زۆر، لە رۆژنیکدا که کارەران پێویستیان هەیه بە تۆزقائیک لە چاکە، هیچ کرپن و فروشتنیکی تێدا نیە، ئەگەر مەرۆف بیهوئ بۆ پزگار کردنی نەفسی خۆی بە ئەندازە ی ئاسمانە کان و زەوی زێر بیهخشی، بۆ ئەوەی خۆی بپاریزی لە سزای رۆژی قیامت، لێ وەرناگیریت، وە هیچ دۆست و برادەر و خوشەویست و خانەدانیە ک سوودی پێ ناگەیهنیت، ئەوە ئەو رۆژە یە که درۆزن و ناھەقان زیانبارن تێیدا، وە ستمکاران پێسو داھبن، ئا ئەوانە که سائینکن شتیک دادەنن لە غیری شوینی خۆی، وە مافی خواو مافی مەرۆفە کان واز لێ دینن و لە حەلال دەپەرنەو بۆ حەرەم، مەزنترین جۆری ستم بپروایی کوفر کردنە بەو خۆیە ی که پەرستشی داناوە که دەبێ ئەو پەرستشە تەنھا بۆ خوا بێ، که چس مەرۆفی بپروا (ئەم پەرستشە) دە گوازیتەو بۆ بەدیھێنراویکی وینە ی خۆی، لەبەر ئەوە یە خوا ﷻ فەرموویەتی: ﴿وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾ (واتە: کافرە کان ستمکارن)، ئەوە لە باسو بابەتی کورت هەلھێنانە، واتە: ئەوانە ی که ستمی تەواویان بۆ جیگیرە، وە ک چون خوا ﷻ فەرموویەتی: ﴿إِنَّ الشَّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ﴾ ﴿١٣﴾ لھقان. (۲۵۵): ﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾

﴿اللَّهُ﴾ ئەم دەقە پیرۆزە مەزنترین ئایەتە کانی قورئانەو پلەدارترین و گەورەترینیانە، ئەوەش لەبەر ئەوە یە که کاروبارە گەورە کان و سیفەتە پیرۆزە کانی پەرورەدگاری لە خۆ گرتووە، لەبەر ئەوە یە فەرموووە کان زۆرن لە هاندان و خویندەنەو ی ئەم دەقە، وە بکریتە زیکرو یادی پەرورەدگار بۆ مەرۆف لە کاتی بەیانیان و ئیواران و خەوتن و لە دوا ی نوێژە فەرزه کان، جا خوا ﷻ هەوالدەدا دەربارە ی خۆی که بەرزو بەرپزە بەوە ی که: ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ﴾ واتە: هیچ پەرستراویکی بە هەق نیە جگە لەو، ئەو پەرستراوی هەقە، که پێویستە هەموو جۆرە کانی پەرستش و گوێراپەلی و پەرستراوی بۆ ئەنجام بدری، لەبەر تەواوی خۆی و تەواوی سیفەتە کانی و مەزنی نازو نێمەتە کانی، وە لەبەر ئەوە ی بەندە

شايبه ته يه كه بيته بنده بو په روه رد گاري، جييه جيڪاري فرمانه کانی بي و دوور بکه ويته وه له قه دهغه کراوه کانی، همموو نه وانهي هن جگه له خوا پو وچهل و بي بنه مان، پرستني جگه له خوا ناروه او بي بنه مايه، له بهر نه وه ي جگه له خوا به ديپنهراويکه كه خواهني كه مو کور تيه و سه پر رشتي ده کري و کاروباري به رپوه ده بري، هه ژارو محتاجه له همموو روه کانه وه، شايبه ني هيج شتيك نيه له جوړه کانی عيادهت کردن، كه ده فرموي: ﴿الْحَيُّ الْقَيُّومُ﴾ نهو دوو ناوه پيروژه به لگهن له سهر تيکراي ناوه زور جوانه کان، به به لگه بووني (مطابقه) ده قواو ده قو وه كه يه ک بوون، وه له خو گرتن و (تضمنا) و پيوست بوون (الحي) زيندوو نهويه كه ژيانتيكي ته واوي هه بي كه همموو سيفاته کانی خودي له خو بگريت، وه كه: بيستن و بينين و زانست و زانياربي و توانا وينه ي نه وانه، وه (القيوم) نهويه كه هه لساهو وه ستاوه به خودي خوي، هه لساهو به راگرتني جگه له خوي، نهوش همموو کارو کرده وه کان له خو ده گري، كه په روه رد گاري جيهانياني بي وه سف کراوه له کارو کرده وه کانی به ويستي خوي نهويه بيه ويست، له بهرز بوونه وه (الاستواء) و دابه زين و قسه کردن و به ديپنهان و رۆزي دان و مراندن و ژياندن، وه تيکراي جوړه کانی تري به رپوه بردن، همموو نه وانه له نيو دهسته لاتي خواي په روه رد گارن، بويه هه نديک له تويزه ران و توويانه: هه ردوو ناوي (الحي والقيوم) مهزني خواي مهزني (اسم الأعظم)، نهو ناوانه ي كه نه گهر پييان بيارپيته وه له خوا وه لامت ده داتوه، وه پييان داوا بکه يت پيت ده به خشيت، له ته واوي تي زيندوو يه تي و وه ستاني نهويه كه خوا ﴿لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ﴾، ﴿سِنَّةٌ﴾ خه وه نوچکه و وه نهوز (خه و نايگري) ﴿لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ﴾ واته: نهو خواهه نداره، هه رچي غهيري خوي هه يه له ژير فرمانن، نهوه به ديپنهري رۆزي دهرو به رپوه بهري کاروباره، جگه لهو به ديپنهراوه، رۆزي پيدراوي به رپوه براره، نه بو خوي، نه بو جگه له خوشي هيجي له ده ست نايه، به قه د گه رديله يه كه نه له ناسمانه کان نه له زهوي، بويه فرمويه تي: ﴿مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ﴾ واته: يه كيک نيه له لاي نهو تکا بکات به بي مؤله تي نهو، تکا کردن گشتي هي خواي به رزه، به لام خوا ﴿وَمَا خَلَفَهُمْ﴾ نه گهر ويستي ريز له يه كيک له بنده کانی بني كه تکاي بو بگريت، تکا کاريش به بي مؤلهت ده ست ناکات به تکا که ي.

له پاشان فرمويه تي: ﴿يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ﴾ واته: نهويه رابردوه له همموو کاروباره کان ﴿وَمَا خَلَفَهُمْ﴾ واته: نهويه له داهاتوو دي، جا زانست و زانياربي خوا ﴿بِهِ﴾ به دوورو

درژیوی و وردو درشتهوه دهوری کاروباره کانی داوه، هم پیشینه کانو هم دواینه کان، وه به رواله تیه کانو په نهانیه کانهوه، بهنده کان هیجیان بونیسه له کارو فرمانو زانیاریه کان به قهه گهردیله یه ک، مه گهر نهوهی خوا ﴿قَالَ قَبِلْهُ فَبَدَّلَ اللَّهُ بُرْهَانًا لَّهُمْ﴾ له بهر نهوه یه فرموویه تی: ﴿وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ﴾ نهوه به لگه یه له سهر ته واوی مهزنیه تی و فراوانی دهسه لاته که ی نه گهر نهوه حالی کورسیه که ی بی، که هینده ی ناسمانه کانو زهوی بیته له سهر نهوه مهزنا یه تی نهوانو مهزنیه تی نهوه تیادایه، جا کورسی مهزنترینی به دیهینراوه کانی خوا نیه، به لکو له کورسی مهزنتریش هه یه که بریتیه له عهرش، نهوانهش که نازانری، تنها به خوئی ده یزانی، له گه وریه یی نهوه به دیهینراوانه هزر و بیره کان سه رسام بوون، چاوه کان ماندوو ده بنو و چیا کان ده جولین و په شیوه ده بنو که له پیوان ده رباره ی ده وه ستن و ده به سترین، جا مهزنا یه تی به دیهینره و داهینه ریان ده بی چون بیته؟! نهوه ی به بی ماندوو بوون و شه که تی ناسمانه کانو زهوی را گرتووه، له بهر نهوه یه فرموویه تی: ﴿وَلَا تُؤَدُّهُ﴾ واته: قورس و گرانی بو خوا نیه ﴿حَفِظْهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ﴾ (خوا به رزه) به خودی خوئی له سهر عهرش به رزو بلنده به هیزو توانایه بو هه موو به دیهینراوان، به رزو بلنده به نه ندازه ی ته واوی سیفه ته کانی ﴿الْعَظِيمُ﴾ نهوه که سه ی له گه وریه یی و مهزنیه تی نهوه هیزو توانای به هیزو سته مکاران ده بوو کیته وه، وه لای شکو داری و گه وریه یی نهوه لووت به رزی دهسه لاتدارو پادشا زالو به هیز بچوو ک ده بیته وه، جا پاک و بیگه ردی بو نهوه خواجه ی خاوه نی مهزنی و گه وریه یی بیسنوره، گه وریه به هیزو زاله به سهر هه موو شتیکدا، بیگومان نهوه ده قه یه کتا به رستی په روه رد گاریتی و ناوو سیفه ته کانی له خو ده گری، وه ده وردانی خاوه نیه تی و دهسه لات و ده وردانی زانستی و فراوانی دهسه لات، وه گه وریه یی و شکو داری و مهزنا یه تی و به رزی به سهر هه موو به دیهینراوه کانی ده گریته وه، نهوه ده قه به تنها بیرو باوه ری ده رباره ی ناوه کانی خوا و سیفه ته کانی له خو گرتوه بو هه موو ناوو سیفه ته به رزه کان، پاشان خوا فرموویه تی:

(۲۵۷-۲۵۶): ﴿لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ ﴿۲۵۶﴾ ﴿اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الظَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ ﴿۲۵۷﴾

خوا هه موو ده دات که زور لی کردن له نایندا نیه، له بهر نه بوونی پیوستی به زور لی کردن،

چونکه زور لیکردن تنها له سهر کاریکی پهنان و شاراهه ده بی، که شوینه واره که ی لیل، یان کاریکه دهروون پی ناپه سنده و خوشی ناوی، به لام ثم ناینه ریکو راسته و ریگه راستیه که ی بو خاوه ن عقل و هوشه کان پروون بوته وه، ریگاکه ده رکه وتوووه و کاره کانی ناشکرا بووه، سهر راستی و گو مپایی زانراوه، که سی سهر که وتووو نه گهر به که مترین تیروانین ته ماشا بکات هه لیده بژی ری، به لام نه وه ی ویست و مه بهستی خراب بی، وه دل و دهروونی پیس بی، که هه ق ده بی نی، ناهه ق به سهر هه قدا هه لیده بژی ری، جوان ده بی نی که چی به لای ناشیرین لاده کاته وه و پرووی تیده کات، جا خوا پیویستی به و جوړه که سه نیه زوری لی بکات بو نه وه ی پرو له ناین بکات، له بهر نه وه ی نه گهر نه و جوړه که سه برواش بی نی هیج سوودو نه نجامیکی نایی، که سی زور لیکرا و پروا که ی دروست نیه، به لام ثم ده قه پیروژه به لگه نیه له سهر وازهینان له کوشتارو جهنگ کردن له گه ل کافری شهر که رو دوژمن، به لکو تنها نه وه ی تیدایه که به راستی حقیقه تی ناین له و پرووه وه که پیویست ده کات وه ربگیری ت، له لای هه ر به ویژدائیک که مه بهستی شوینکه وتنی هه ق بی، به لام باسی کوشتارو جهنگ کردنی نه کردوه، به لکو پیویستی و واجب بوونی جهنگ و جهاد له ده قه کانی دیکه وه رده گیری ت، به لام له م ده قه پیروژه به لگه ده هینرته وه له سهر وه رگرتنی سهرانه (جزیه) له جگه له خاوه ن کتیبه کان (جووله که و گاوره کان)، ههروه ک ثمه وته ی زوریکه له زانایان.

هه ر که س بی پروا بیت به تاغوت و واز بی نی له به ندایه تی کردنی غه یری خوا و گو پرایه لی شه یتان، وه بروا به کی ته و او بی نی، ئا ثمه گو پرایه ل و په رستنی پهروه ردگاری بو پیویست ده بیت ﴿فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى﴾ واته: (نه وه ی ده ست بگری) به ناینی راست که بنه ما کانی چه سپیون و کوله که کانی چه قیوون، به متمانه وه، نه وه دهستی به هو کاریکی قایم و پته وه وه گرتوه ﴿لَا أَنْفِصَامَ لَهَا﴾ به لام هه ر که س شته که پیچه وانه بکاته وه، یانی: کافر بی به خوا بروا به تاغوت بی نی، نه وه بیگومان نه و په ته ی که به هیزو پته وه بهری داوه، که به دنیایی رزگار بوون و پاراستنی پیوه یه، ئا نه و که سه دهستی گرتوه به گشت پووچه لیبی و ناهه قیه کو داها توشی دوزه خه ﴿وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ (وه خوا بیسه ری زانایه بویه) پاداشت و سزای هه ر یه ک له م دوو جوړه که سه ده داته وه، به پی نی نه وه ی زانایان ده رباره ی هه بووه له چاکه و خرابه، ئا نه وه نه نجامی ده ست گرتن و ده ست نه گرتنه به په تی به هیزو قایمی (خوا که قورئانه).

ئنجاسى نەو ھۆكارە دە كات كە
 ئەوانەى بەم سەرەنجامە گە ياندوہ: ﴿اللَّهُ
 وَلِيُّ الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ ئەوہ نزيكى و
 دۆستايە تيان بۆ پەرورەدگار يان دە گريتهوہ،
 بەوہى كە بە دۆستى دادەنيسن و ھىچ
 ھاوبەش و شەرىكىكى بۆ دانائين، ئەوانە
 خويان بە خۆشەويست و دۆست و
 نزيك گرتوہ، ھەر و ھا دۆستايە تي و
 ھاوكارى و پشتگيرى دۆستانى خويان
 كردوہ، وە دژايە تى دۆزمنانى خوى
 گەرەيان كردوہ، بە مېھرەبانى خوى
 دۆستايە تي و پشتگيرى كردوون بە
 چاكە، وە بە خەشخە كاني خوى مەتبارى
 كردوون، لە تاريكايە كاندا دەرى ھيتاوان

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ
 وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الظُّلُمَاتُ يُخْرِجُهُم مِّنَ
 النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا
 خَالِدُونَ ﴿٢٥٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِي حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ
 أَنْ ءَاتَهُ اللَّهُ الْمَلْأَةَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّىَ الَّذِى يُحِبُّ
 رَبِّىَ قَالَ إِنَّا أَنحَىٰ وَءُمَيْتٌ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ تَبَٰئِي
 بِالشَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِيهُمَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَأَمَّا الَّذِى
 كَفَرَ ءَالِيَهُمْ إِذْ جَاءَهُمُ الْقَوْمُ بِالظُّلَمِىَّةِ أَنَّى كَأَلِى
 مَرْءٍ عَلَىٰ رَبِّىَ وَهِيَ عَارِيَةٌ عَلَيْهِمْ وَاغْرُوشُهَا قَالَ أَنَّىٰ يُعْجِبُ
 هَٰذَا لِلَّهِ بِئْسَ تَوَكُّفًا فَأَمَّا تَهُ اللَّهُ بِأَنَّهُ ءَاعَارِيَةٌ مِّنْ مَّعْتَدٍ
 قَالَ كَفَرَ لَيْتَ قَالَ لَيْتَ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ لَيْتَ
 لَيْتَ بِأَنَّهُ عَالِمٌ فَانظُرْ إِلَىٰ طَعَامِكَ وَشَرِبَاتِكَ لَئِن يَسْتَسْئَلُ
 وَانظُرْ إِلَىٰ جَمَارِكَ لَئِن يَجْعَلَكَ ءَابَةً لِّلنَّاسِ وَانظُرْ إِلَىٰ
 الْإِطْرَاقِ كَيْفَ تَنْشُرُ جَمَاطَهُمْ تَكْفُرُوهَا إِخْمًا فَلَمَّا
 تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ أَعْرَابٌ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٥٨﴾

كە كوفرو گوناوہ نەفامییە بۆ پرووناكى نيمان و گوپرايەلىی و زانست، جا لە سەر
 ئەمە پاداشتيان بەوہ دەدریتهوہ كە سەلامە تيان دە كات لە تاريكايە كاني نپو گۆرو
 حەشرو رۆژى دوايى بەرەو نازو نيمە تى بەردەوام و پشوو ئاسوودەيى و دلخۆشى،
 ﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الظُّلُمَاتُ﴾ شەيتان پشتگيرى كۆمەلە و حيزى خوى و
 دۆستانى دە كات، ئەو كەسانە جگە لە خوا دۆست و پشتگيريان بۆ خويان داناوہ، وازيان
 لە دۆستايە تي خوى پەرورەدگار ھيناوہ، خواش وە ك تۆلەيە ك شەيتانيان بەسەردا زال
 دە كات، ئەوانيش دە يانبەن بەرەو گوناھو سەرىچى بە حەزو ئارەزووہ، پەليان دە كيشى
 بۆ خراپە بە پەلكيشان، دەرياندە ھينى لە پرووناكى پروا و زانست و گوپرايەلى، بۆ تاريكى
 كوفرو نەفامىي و سەرىچى، پاداشتيان لە سەر ئەم رەفتارە ئەوہيە كە بيسەش كران لە
 خيرو چاكە، وە نازو نيمە تە درەوشاوہ و دلخۆشكەرە كانيان لە دەست داوہ، ئا ئەوان
 لە كۆمەلە و تاقى شەيتان، دۆست و نزيكانى ئەويش ھەميشە لە پەشيمانى و داخ لە
 دليدان، بۆيە خوا ﴿فەر موويە تى: ﴿أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾
 (واتە: ئەوانەن ھاوہلى ناگرن و بە ھەميشەي تيدا دە ميننەوہ).

(۲۵۸): ﴿ اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِي حَاجَّ اِبْرَهٖمَ فِى رَبِّهٖۤ اَنْۢ اَتٰهُ اَللّٰهُ الْمَلِكُ اِذْ قَالَ اِبْرَهٖمُ رَبِّىَ الَّذِى يُحْيِىْ وَيُمِيتُ قَالَ اَنَا اُخِىۡ ۚ وَ اُمِيتُ قَالَ اِبْرَهٖمُ فَاِنَّكَ اَللّٰهُ يٰۤاٰتِىَ بِالسَّمٰوٰتِ مِّنَ الْمَشْرِقِۙ فَاَتٰ بِهَا مِّنَ الْمَغْرِبِۙ فَبُهِتَ الَّذِى كَفَرَۗ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الظّٰلِمِیۡنَ ﴿۲۵۸﴾

خوادده فرموى: ﴿ اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِي حَاجَّ اِبْرَهٖمَ فِى رَبِّهٖۤ ﴾ (واته: ناينى تهو كه سهى كه موناقه سهى له گه ل ئيبراهيم كرد دهر بارهى پهروه ردگار) تهماشاي بوئرى و نه فامى و گيلى و دلره قيسى و نكولى كردنى ناكهى، كه هيچ گومان و دوودليه كى تيدانيه، بيگومان نه مهى تهو كه سهى و ليكردوه تهنيا ﴿ اَنْۢ اَتٰهُ اَللّٰهُ الْمَلِكُ ﴾ (خوا مال و سامان دهسته لاتي پيدا نه ويش) سنوورى به زانده و تيبه پرانده، كاتيك بينى تهو سه رو ك و ژير دهسته هه به، ته مه واي ليكرد كه دهر بارهى پهروه ردگارى مشت و مپر له گه ل ئيبراهيم ﷺ بركات، پيسى و ابو ته وهى خوا ده توانى بيكات، ته ميش ده توانى، بو به ئيبراهيم وتى: ﴿ رَبِّىَ الَّذِى يُحْيِىْ وَيُمِيتُ ﴾ واته: پهروه ردگارى من تاكو تهنيا به، له بهر په بردنى گشت كاروباره كاندا، به تايه تى زيندوو كردنه وه و مراندهن، چونكه تهو دووانه مه زنترين جوره كانى بهر په بردن و مشوورى ليخواردنن، له بهر ته وهى ژياندهن و زيندوو كردنه وه سه رچاوه و سه ره تاي ژيانى دنيا به، مراندهن سه رچاوه و سه ره تاي ژيانى دواوژه، تهو مشت و مپر كاره وتى: ﴿ اَنَا اُخِىۡ ۚ وَ اُمِيتُ ﴾ نه نيوت: منم تهو كه سهى كه زيندوو ده كه مه وه و ده يميرنم، چونكه داواى سه ره بخوي هه لسو كه وت و كاره كانى نه كردبوو، به لكو تهنها واي دانا بوو كه ته ويش كاره كان ده كات، پيسى و ابو كه كاتيك تهو كه سيك ده كوژى ته وه ده يميرنى، وه كه سيكيش كه ناكوژى ته وه زيندوى كردوته وه، جا كه ئيبراهيم بينى له كاتى مشت و مپر كردنه كه دا تهو كه سه هه له ده كات و شته كان تيكه له ده كات، قسه كانى نابنه به لگه، بوى پهريوه و بو (بابه تيكى دى و) وتى: ﴿ فَاِنَّكَ اَللّٰهُ يٰۤاٰتِىَ بِالسَّمٰوٰتِ مِّنَ الْمَشْرِقِۙ ﴾ واته: (خوا خوړ له روژ ناوا دهر دينى) به بهر چاو هه كه سيك ده بينى داني پياده نى، تمنانه ت كه سى بى برپواش، ﴿ فَاَتٰ بِهَا مِّنَ الْمَغْرِبِ ﴾ ته مه ناچار كردنيه تى، به لادانى به لگه كهى ته گه ر پاستگو بيت له داوا كهى، له و كاتهى كه كاريكى پيوترا: تواناي نيه، گوماني لى بركات و به لگه كه بشوينى، وه كه سى بهرانه ره هه له تينى له ريگا كهى ﴿ فَبُهِتَ الَّذِى كَفَرَ ﴾ واته: ده مكوت و سه رسام بوو، هيچ وه لاميكى بو نه ما به وه، به لگه و مشت و مپر كردنه كهى پچراو گومانه كهى كه وت، نا ته مه حالى دلره ق و نكولى كهرانه، كه

دەبەوی پووبەرۆو هەق بوەستی، ئەو کەسە دۆراو وە شکست خواردو، ئەمە یە خوا ﷻ فەرموویەتی: ﴿وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾ (خوا پینمایسی ئەو کۆمەلە ستەمکارانە ناکات)، بەلکو لەسەر کوفرو گومرایی دەیانھێڵیتەو، ئەوان بۆ خویان ئەو یان ھەلبژارد، ئەگەر نا مەبەستیان ھەلبژاردنی ھەق بوایە ئەو پینمایسی کران بۆی، وە ھۆکارە کانی گەشتن بەو ھەقەشیان بۆ ئاسان کرا، جالەم دەقەدا بەلگە یی کلاکارەو و تەواو ھەبە لە تاکو تەنھایی پەرورەدگار بە بەدیھێنان و بەرپۆبەردن، جا لەمەو ئەمە پینویست دەبۆی کە مەرۆف لە گشت کات و ساتیک، وە لە ھەموو حالیکدا تەنھا پشت بە خوا ببەستی لە پەرستشە کانی، (ابن القیم) پەحمەتی خوی لۆ بۆ دەلۆی: لەو گەتو گۆبەدا سوودیکی زۆر ورد ھەبە ئەویش بریتبە لەو ھەبەش دانانی جیھان بریتبە لە پشت بەستن بە پەرستنی ئەستیرە کان و گۆرە کان، پاشان دروستکردنی وینە کانیان، کە ھەردوو بەلگە کان ئەوانە ی ئیبراھیم بەلگە ی پۆ ھینایەو پووجەلکردنەو ھەبە پەرستبە کە گواپە ئەو کەسە مشت و مەرکارە دەژینۆی دەمرینۆی، ئەو زیندو ھەبە دەمرۆی ھەرگیز ناگونجۆی پەرستری، نە لە کاتی ژیانیدا، وە نە لە دوای مردنیدا، ییگومان ئەو کەسە پەرورەدگارینکی ھەبە کە زال و توانادارە بۆ بەرپۆبەردن لە ژیاندن و مراندندا، جا کەسیک ئەو ھەبە حالی بۆ چۆن دەبۆی پەرستری و وینە ی بت لەسەر شیو ھەبە بکیشریت، وە پەرستری لە جیگای خوا، وە بەھەمان شیو ئەستیرە کانیش دیارترین و مەزنترینیان بۆ ئەو ھەبە ھەستی پینکری ئەو خۆریە، کە ئەویش پەرورەدە کراو بەرپۆبەراو و ژیربار خراو بۆ مەبەستی، بە ھیچ جۆریک بۆی نە ھیچ ھەلسو کە وتیک بکات، بەلکو پەرورەدگار و بەدیھینەری پاک و ییگەردی لە خۆر ھەلاتەو دەبھینۆی، ئەویش ملکہ چی فەرمان و ھستی خواپە، خۆر پەرورەدە کراو ژیربار خراو و بەرپۆبەراو، غەیری خوا ھیچ پەرستراویکی دیکە نا پەرستری، کتیبی (مفتاح دار السعادة).

(۲۵۹): ﴿أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَى قَرْبَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّى يُحْيِي هَذِهِ اللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ، قَالَ كَمْ لَبِثْتُ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ بَل لَّبِثْتُ مِائَةَ عَامٍ فَانظُرْ إِلَى طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَانظُرْ إِلَى جَمْرِكَ وَاجْعَلْ لَكَ آيَةً لِلنَّاسِ ۗ وَانظُرْ إِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ نَكْسُوها لَحْمًا فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ (۲۵۹)

ھەرورەھا ئەمەش بەلگە یە کی دیکە یە لەسەر یە کتاناسی خوا لە بەدیھێنان و بەرپۆبەردن و

مراندنو ژياندن، فەرموو يه تي: ﴿أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَى قَرْبَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا﴾ واته: خه لکه کانی له نيو چوون و دانیشوانه که ی فهوتا بوون، شووره و دیواره کانی که وتبوون و جیی سه رنج و هوگر بوون بوو، به لکو چۆل بوو هیچ خه لکی لی نه مابوو خاپورو سامناک بوو، نهو پیاوه له دیاری وه ستاو به سه رسوورمانه وه، وتی: ﴿أَنِّي يُحْيِي هَذِهِ أَللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا﴾ به دوور دانانی بو شه وه و نه زانی نی به ده سه لات و توانای خوا ﴿﴾ له و کاته ی خوا ویستی چاکه ی له گه ل بکات نیشانه یه کی له خودی که سه که و گوئی در یژه که ی پی پیشان بدات، ههروه ها شه و خواردن و خواردنه وه ی له لای بوو، ﴿فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ﴾ به کورت کردنه وه ی بو شه و ماوه ی که تیدا مرد بوو، چونکه شه و زاین و هه سه کانی نه ماوو حالی پیش مردنی پیوه ناشنا بیوو، پیی و ترا: ﴿بَلْ لَبِثْتَ مِائَةَ عَامٍ فَانظُرْ إِلَى طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَسْتَنْهَ﴾ واته: نه گوپراوه، به لکو له سه ر حال و باری خوی ماوه ته وه له گه ل در یژ بوونه وه ی سه له کانی و جیاوازی کاته کانی به سه ری هاتوو، نه مه گه و ره ترین به لگه ی تیدایه له سه ر توانای خوا به وه ی هیشتویه ته وه و پاراستویه ته ی له گوپران و تیکچوون، له گه ل شه وه ی خواردن و خواردنه وه له هه موو شت زیاترو زووتر تیکده چن، ﴿وَأَنْظُرْ إِلَى حِمَارِكَ﴾ (واته: وه سه یری گوئی در یژه که ت بکه) که مرد بوو گوشت و پیسته که ی رزی و پارچه پارچه بوو بوون، ئیسکه کانی په رش و بلاو بوو بوون، جومگه و گه ی نه ره کانی جیاوو بوونه وه ﴿وَلَنَجْعَلَ لَكَ آيَةً لِلنَّاسِ﴾ (خوا پیی فەرموو ئا نه مه ده که ی نه به لگه و نیشانه بو خه لک) له سه ر توانای خوا و زیندوو کردنه وه ی مردوو کان له گوپره کانیان، تا کو بینه نمونه ی هه ست پیکراوو بینراو به چاوه کان)، که واته: راست و دروستی شه وه ی ره وانه کراوان هه وایان پیداو بزانن ﴿وَأَنْظُرْ إِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِزُهَا﴾ واته: هه ندیکیان ده به ی نه ناو هه ندیکیان، هه ندیکیان به هه ندیکیان ده به ستینه وه، ﴿ثُمَّ نَكْسُوهَا لَحْمًا﴾ به چاوه کانی ته ماشای کردن ههروه کو خوا ﴿وه سه فی کردن ﴿فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ﴾ (دوای شه وه ی توانای خوای به رزی بو ده ر که وت و زانی ﴿قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ به پیی سیاقی ده فه که نه م پیاوه نکولیکه ر بووه، بو زیندوو بوونه وه و خوا خیری پیی ویستوو، وه کردوو یه تیه نیشانه و به لگه ش بو خه لکی، له سی رووه وه نه مه ده رده که وی:

یه که م: که ده لی: ﴿أَنِّي يُحْيِي هَذِهِ أَللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا﴾ نه گه ر پیغه مبه ر، یان پیاویکی

صالح بوايه، ئەمەى نەدەوت.
 دووهم: خوا نیشانەو بەلگەى لە خواردنو خواردنەووە گویى دريژە کەى و خودى
 کەسە کەى نیشاندا، تا بە چاوى خوئى بيینی و دان بنى بەوہى نکوولى لى دە کرد، لە
 دەقە کەدا باس نە کراوە ئەو شارەى کە باسکراوە ئاوەدان کرابيئەووە بو دۆخى خوئى،
 وە لە سیاى دەقە کەشدا شتيک نيه بەلگەى لەسەر ئەو، لەو شەوہ سوودى زورى نيه،
 قازانج و خاپوور بووى کە بەلگە بيت لەسەر زیندوو کردنەوہى خوا بو مردووە کان لە
 ئاوەدانى ک کاول و خاپوور بووبى، پاشان خەلکە کەى گەرابنەووە بو، یان جگە لەوان
 ئاوەدانىان کردیئەووە؟! بەلکو بەلگەى تەواوو راستەقینە لە زیندوو کردنەوہى کەسە کە یە،
 ھەر وەھا لە زیندوو کردنەوہى گویدريژە کەى و مانەوہى خواردنو خواردنەوہ کە یە تى
 وە ک خوئى.

سَيِّمٌ: ﴿فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ﴾، واتە: ئەو کارەى نەیدەزانى لى شاراوہ بوو، بوئى روون
 بوویەووە بەم ھۆیەوہ، ئەوہى باسماں کرد خوا زاناترە.

نُرِيَ اِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلِيَكُوْنَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿۷۵﴾ ﴿الانعام﴾ (واته: وه هر به و شیوه یهش مولکی فراوان و سرسورپهینه ری ئاسمانه کان و زه ویمان پیشانی ئیبراهیم دا (تا کو بهرچاوی رؤشن بی)، وه بو ئه وه ی له برپا پته وان بی).
پاشان فرموویه تی: ﴿وَأَعْلَمَ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ﴾ ﴿واته: خواهه نی هیزی مزه نه به دیهینه راوانی ژیر فرمانی کردوه، هیچ شیک له وانه لی یاخی نابی، به لکو ئه وان ملکه چن بو عیزه تی خواو گهردن که چن بو شکۆداری و مه زنیه تیه که ی، له گه ل ئه وه ش کارو کردوه وه کانی خوا ﴿﴾ به پیسی حیکمه ته کانیه تی، هیچ شتیکی بی مانا و بی هوده ناکات.

(۲۶۱): ﴿مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَنْبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلٍ فِي كُلِّ سُنْبُلَةٍ مِائَةٌ حَبَّةٌ وَاللَّهُ يُضْعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿۱۳۱﴾﴾
ئه مه پروونکردنه وه به بو زیاد کردنی چهند بهرانبه ری (قه رزیکه که له بهر خوا ده دری) وه ک باسی کردوه ده فهرمووی: ﴿مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضْعِفُهُ لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْصِطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۱۴۵﴾﴾ آل عمران (واته: کییه ئه و که سه ی ده ستقه رز له گه ل خوادا بکات به قه رزیکه باش، تا کو ئه ویش به چهند بهرانبه ری زور بو ی قه ره بوو بکاته وه! وه خوا (پروزی) وه تنگ دینی و فراوانی ده کات، وه بو لای ئه ویش ده گپردرینه وه)، لیره دا فرموویه تی: ﴿مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾ ﴿واته: له گوپرایه لی و جیهه جی کردنی فرمانه کانی و ره زامه ندی په روه ردگار خه رجی ده کن ﴿مَثَلِ حَبَّةٍ أَنْبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلٍ فِي كُلِّ سُنْبُلَةٍ مِائَةٌ حَبَّةٌ﴾ ئه مه ئاماده کردنه بو وینه ی زیاد کردنی چهند باره و هینه ی خوی، به م نمونه، ئه وه ی به نده به چاوه کانی ده بیینی، ئه م چهند باره ش به بهرچا و پروونی ده بیینی، شایه تی ئیمان به هیز ده بی به شایه دی بینین به چا و، دل و ده روون ملکه چ ده بی بو به خشین و دل پی فراوان ده بی، وه ئومیده وار ده بی بو ئه م چهند بهرانبه ره زور و منه ته گه وره به ﴿وَاللَّهُ يُضْعِفُ﴾ ئه مه چهند بهرانبه ره ﴿لِمَنْ يَشَاءُ﴾ ﴿واته: به گوپره ی حالی به خشه رو دلسۆزی و راستگو ی، وه به گوپره ی حالی به خشینه که ی و حه لالی و سوودی و جیگرنتی ده بی، ئه گه ر ئاوابی ﴿وَاللَّهُ يُضْعِفُ﴾ زیاتر له م چهند بهرانبه ره ﴿لِمَنْ يَشَاءُ﴾ پاداشتیان ده داته وه به بی ژماره ﴿وَاللَّهُ وَاسِعٌ﴾ خوا خواهه نی به خشین و فراوانی به خشین، که وه رگر پی گه یشت لی که م ناکاته وه، سوا لکه ریش ته نگه ی ناکات، به خشه ر گومانی ئه وه نه کات که ئه و چهند بهرانبه ره جو ریک له زیده پروی

تيدايه، چونکه خوا ﴿﴾ هيچ شتيک نيه گه وره يی و مه زنی به سهردا بکات، به خشينيش چند زوريش بيست و ليی کهم ناکاته وه، له گهل نه مه شدا نهو ﴿﴾ عَلِيمٌ ﴿﴾، بهو که سهی شايسته ی نه م چند به رانبره وه وه کئی شايسته نيه، چند به رانبر له شويني خو ی داده نی له بهر ته واوه تی زانست و حیکمه ته که ی.

(۲۶۳-۲۶۲): ﴿﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَمْ يَكُنْ لَآيَاتُهُمْ مَا أَنْفَقُوا مَنًّا وَلَا أَذَىٰ لَّهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿﴾ قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّنْ صَدَقَةٍ يَتَّبِعُهَا أَذَىٰ وَاللَّهُ عَنِّي حَلِيمٌ ﴿﴾

واته: نه وانه ی سامانه کانیا ن ده به خشن له پیناو گو پرایه لی و جیبه جیکردنی فرمانه کانی خوا، رینگه ناده ن نه وه ی به دوا دایی که لی کهم ده کاته وه و تیکی ده دات، له منته کردن پیسه وه به سهر نهو که سهی که پی ده به خشنی به دل بی، یان به زمان، به وه ی چاکه کانی به سهریدا بزمیری و داوای به رانبر بو کردن لی بکات، نازاری گو فتاری و کرداری نه دات، ئا نه وانه نه ترسیان له سهر وه نه غه مباریش ده بن، چاکه یان بو دابین بو وه و خراپه یان له سهر لبراو، چونکه نه وان کاریکیان کرده به پاکی و دل سوزیه وه بو خوا سه لامه ته له تیکدهران ﴿﴾ قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ ﴿﴾ واته: دلّه کان ده یزان و ره تی ناکه نه وه رقیان لی نيه، نه مه هه موو قسه یه کی به ریز ده گریته وه، دلخوشی خسته نه نیو دلی مسولمانان، وه لامدانه وه ی سوالکهر به قسه ی جوان و دوعا کردن بوی ﴿﴾ وَمَغْفِرَةٌ ﴿﴾ نهو که سهی خراپه ی له گه لت کرد به واز لی هینان و لیبوردنی، ده چپته چوار چپوه یه وه لیبوردن له ههر شتيک که له که سی سوالکهر ده رده چی و نه گونجاوه، قسه ی چاک و لیبورده یی چاکتره له سه ده قه و چاکه یه ک که نازارو نه زیه تی به دواوه بی، چونکه قسه ی چاک چاکه ی و ته یه، ههروه ها لیبورده ییش چاکه یه به واز هینان له توله سه ندنه وه، ههردو کیان چاکه نو خراپه یان تیدا نيه، ههردو کیان باشتر و پله دار ترن له چاکه به سه ده قه و خیر کردنیک که نازارو نه زیه تی منته کردن بی به دوا دایی.

تینگه یستن له مه دا نه وه یه بیگومان ههر سه ده قه و خیر کردنیک که نازارو نه زیه تی به دواوه نه بی باشتره له قسه ی چاک و لیبوره یی، چونکه به راستی منته کردن به سه ده قه و خیر کردن تیکدهری خیره که یه و حرامه، چونکه منته کردن ته نها بو خوای به رزه بیکات، چاکه ش هه موو هی خوایه، جا مروف نابی منته بکات به نازو نیعمه ته کانی خوا و چاکه کانی و پله و به خشیشه کانی نهو (چونکه نهو چاکه له

خودی ئەو کەس) هوه نیه، ههروهها منهتکار داوای کۆیلايه تی و بهندایه تی ده کات له وهی منهتی بهسهردا ده کات، زه لیلی و به بنده کردن بۆ هیچ کەس نیه، جگه له خوا، خوا بئی نیازو دهوله مننده له هه موو دروست کراوه کانی، هه موویان پێویست و هه ژارن بۆ لای ئەو له هه موو حال و کاتی کدا، سه ده قه و به خشین و گوێپرایه لی و جیه جی کردنی فرمانه کانتان سوودو بهرژه وه نديه کە ی ده گه ریته وه بۆ خوتان ﴿وَاللّٰهُ عَزَّوَجَلَّ﴾ (خوا بئی نیازو دهوله مننده) لیان، له گه ل ئەوه شدا ئەو (خوا) ﴿حَلِيمٌ﴾، (له سه رخویه) له سه ر ئەوه ی سه ریچی ده کات، په له ناکات به تۆ له لی سه ندنه وه ی، له گه ل بوونی توانا و ده ستلآت به سه ریدا، به لام به زه یی و چاکه و له سه رخویی خوا سزا بۆ سه ریچی کاران و تاوانباران پیش ناخات، به لکو مۆله تیان ده داو ماوه یان پئی ده دات و نایه تیان بۆ ده تیری، به لکو بگه رینه وه بۆ لای خوا و په شیمان بینه وه، جا که خوا زانی خیریان تیدا نه ماوه نایه ته کان هیچ سویدیکی نای بۆیان، تۆ له و په نده کان سوودیان پئی ناگه به نیت، تۆ له ی خوی بۆیان داده به زینی و بئی به شیان ده کات له زۆری پاداشته کە ی.

(۲۶۴): ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَبْطُلُوْا صَدَقٰتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْاَذَى كَالَّذِيْ يُنْفِقُ مَالَهُ رِثَآءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانَ عَلَيْهِ رُءَابٌ فَاَصَابَهُ وَاِبِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا لَا يَقْدِرُوْنَ عَلٰى شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوْا وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكٰفِرِيْنَ﴾

خوای پهروه دگار به میهره بانى و به زه یی خوی قه ده غه ی کرده له بنده کانی خیر و چاکه کانیان هه لبه وشیننه وه به منهت کردن و نازاردان (له به رانه بر خیر پیکراودا)، ئەمه ئەوه ده گه یه نی که به راستی منهت و نازاردان خیر و سه ده قه هه لده وه شینیته وه، جا به لگه به مه ده هیتریته وه له سه ر ئەوه ی کرده وه خراپه کان کرده وه چاکه کان هه لده وه شیننه وه، وه ک خوا ﴿فهرموویه تی: ﴿وَلَا تَجْهَرُوا لَهُۥٓ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ اَنْ يَّحْبَطَ اَعْمَلُكُمْ وَاَنْتُمْ لَا تَشْعُرُوْنَ﴾ (الحجرات، (واته: به قسه و به دهنگی به رزو بئی په رده قسه له گه ل پیغه مبه ر ﴿مه کەن ههروه ک قسه کردنی هه ندیکتان له گه ل هه ندیک، کارو کرده وه چاکه کانتان هه لده وه شیننه وه ئیوه ش هه ستی پئی نا که ن).

جا ههروه ک چاکه کان خراپه کان لاده بن، هه ر ئاواشه خراپه کان ئەو چاکانه ی له به رانه بریانن هه لیان ده وه شیننه وه، وه ک له شوینی دی ده فرموی: ﴿وَلَا تَبْطُلُوْا اَعْمَلَكُمْ﴾ ﴿محمد، (واته: کارو کرده وه کانتان هه لمه وه شیننه وه) ئەمه هاندانه له سه ر ته واو کردنی کارو کرده وه کان و پاراستیان له هه ر شتیک که تیکیان بدن، تاکو کاره کان

به فیرو نه چن و هه روا نه پون، که ده فهرموئی: ﴿كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ رِثَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ﴾ واته: ئیوه نه گهر له سه ره تای شم کاره دا مه به ستان خوا بسووه، به منعت کردن و نازاردان کرده وه کانتان هه لده وه شهیته وه، کاره کانتان به ره و ریا کردن ده بات، وه ک شه و که سه ی که مه به ستی پیی خوا و پوژی دواپی نه بیست، نه مه هیچ گومانیک نیه له وه ی کاره که ی له بنه ره تدا ره تکراره یه، چونکه مهرچی قبول بوونی هه کاریک ی خیر، نه وه یه که تنیا بو خوا بی، نه ویش له راستیدا کار کردنه بو خه لکی نه ک بو خوا، بویه کرده وه کانی پووجه له وه وه له که ی سوپاس کراو نیه، وه ک چون نیه ته که ی به تاله، کرده وه که شی به تال ده بیته وه، ﴿كَمْثَلِ صَفْوَانٍ﴾ (صفوان) بریتیه له به ردی زور لووس، ﴿عَلَيْهِ تَرَابٌ فَأَصَابُهُ وَابِلٌ﴾ واته: بارانیک ی زور به خورو ﴿فَتَرَكَهُ صَلْدًا﴾ واته: هیچ خول و گلی له سه ره نه بی، هه ر تاوا حال و باری نه و ریا بازه ش تاوایه، دلی ره قو توونده، وه ک به ردی لووس، خیر کردن و به خشینه که ی و نموونه یان له کارو کرده وه کانی، وه ک شه و خول و گله یه که له سه ره به رده لووسه که یه، نه گهر که سیکی نه زان حالی بیننی گومان ده کات که شه وه زهویه کی پاک و به پیته، ده گونجی بو رووه ک و سه وزایی، جا نه گهر راستیه که ی ناشکرا بوو، به دیار که وت حال و باره که ی نه و خول ده پرواو لاده چی، وه پروونده بیته وه که کرده وه ی وه کو تراویلکه و سه راب چه وت بیننی وایه، دله که ی گونجاو نیه بو پرواندنی رووه ک و چاندن و نه شو نما کردن له سه ری، به لکو نه و ریا و روپامایه تیایدا یه ویسته پیسه کانی هه یه تی قه ده غه ی ده که ن له سوودو که لک وه رگرتن به شتیک له کارو کرده وه کانی، له بهر نه مه یه ﴿لَا يَقْدِرُونَ عَلَى شَيْءٍ﴾ له کرده وه کانیا ن که به ده ستیان هیناوه و کردوویانه، چونکه شه وان له غهیری شوینی (گونجاوی) خویمان دایانساوه بو به دیهینراوینکی وه ک خویمانان کرده، که نه قازانج و سوود نه زه ره رو زیانیا ن به ده ست نیه، لایانداوه له په رستی نه وه ی په رسته که ی سوودو قازانجیا ن پی ده گه یه بیست، خوا دله کانیا ن لاداوه له رینمای، له بهر نه مه یه فهرموویه تی: ﴿وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ﴾ (واته: بیگومان خوا رینمای کومه لی بیروایان ناکات).

(۲۶۵): ﴿وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ
 أَمْوَالَهُمُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتَشِيئًا مِّنْ
 أَنفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ
 فَكَانَتْ أَكْطَلًا ضَعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا
 وَابِلٌ فَطَلٌّ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ
 ﴿۲۶۵﴾

وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ
 وَتَشِيئًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ
 فَكَانَتْ أَكْطَلًا ضَعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطَلٌّ
 وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۲۶۵﴾ أَوَّلُ كَلِمَةٍ كُنَّ أَنْ تَكُونَ لَهُ
 جَنَّةٌ مِّنْ جَنَّةٍ وَأَصَابَ جَنَّتِي مِّنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لِلَّهِ
 فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَةٌ
 ضَعْفَاءٌ فَأَصَابَهَا إِعْصَابٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ كَذَلِكَ
 يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿۲۶۵﴾ وَأَمَّا
 الَّذِينَ آمَنُوا أَلْفَوْا مِنَ طَلْيَبَاتٍ مَا كَسَبُوا وَمَا الْأَرْضُ جَنَّتَنَا
 لَعَنَ مِنَ الْأَرْضِ وَلَا تَتَمَوَّأُ الْحَيَاتِ مِنْهُ تُنْفِقُونَ
 وَأَنْتُمْ بِعَاقِبَتِهِ إِلَّا أَنْ تُغْنُوا بِهِ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ
 حَكِيمٌ ﴿۲۶۵﴾ النَّبِيُّ لَعَنَ الْفُقَرَاءَ وَأَمْرُكُمْ بِالْفَحْشَاءِ
 وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَقْعَدَهُ مِنَ الْقُرْآنِ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ
 ﴿۲۶۵﴾ بَلَىٰ لِلْمُحْسِنِينَ مِنَ يَتَأْتَىٰ وَمَنْ يُوْتِ الْمُسْتَعْمَةَ فَقَدْ
 أَوْقَىٰ حَيْرَانَ كَيْبَرًا وَمَا يَدْرَأُ إِلَّا أَوْلُوا الْأَنْبِيَاءِ ﴿۲۶۵﴾

ئەمە نموونە یە بۆ ئەوانە ی سامانیان
 بە خشیو بە وردی کە بە خشیو کانیان
 نەشو و نەما دە کات و خێرو سە دە قە کانیان
 یسە وە وردە گیر ی، خوا ﴿۲۶۵﴾ فەر موو یە تی:
 ﴿وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمُ ابْتِغَاءَ
 مَرْضَاتِ اللَّهِ﴾ واتە: مە بە ستیان لە وە دا
 پە زامە ندی پە روە دگاریانە و بردنە و یە
 بە نزیک بوونە و یی، ﴿وَتَشِيئًا مِّنْ

أَنفُسِهِمْ﴾ واتە: بە خشیو کە بە دلیکی فراوان و دەروونیکی ئاسودە و دەستگراو و وە
 دەرچوو، نە ک دوو دلی و لاوازی نەفس و دەروونیکی نەخۆشە و، بەوشیو بە خشیو
 دوو دەرد تووشی دە کات: یان مروف مە بەستی پیی ریزو پیاھە لدانی خە لکیە بیگو مان
 ئە وەش روو پامایە، یان بە لاوازی و دوو دلی و گو مانە وە دەری دە کات، جا ئە وانە
 سە لامە تن لەم دوو دەردو بە لایە، ئە وان تەنھا لە پینا و پە زامە ندی خوا بە خشیویانە،
 نە ک بۆ هیچ مە بەستیکی تر، وە بە دل و دەروونیکی دامە زراو وە ئەم کارە دە کەن،
 جا نموونە ی بە خشیو ئە وانە ﴿كَمَثَلِ جَنَّةٍ﴾ (وہ ک وینہی باخیکہ) واتە: زوری
 دارو درەخت و زوری و چرو پری و سیبەرە کان، لە بەر دا پۆشینی ئە وە ی کە تیایدا بە، ئە و
 باغو بە هە شتە ﴿بِرَبْوَةٍ﴾ واتە: شوینی بە رزو دیار و ئاشکرا بۆ خوور لە سەرە تایی
 رۆژو ناوہ راستی و دوایی دا، بە روو و مە کە ی زۆرترین بە روو و م و چاکترینیانە، لە جیگای
 ئە وە نیە دا بە زیسی لە خوور و با ﴿أَصَابَهَا﴾ واتە: ئە و باغو (بە هە شتە) ی لە و شوینە
 بە رزو دیار و ئاشکرایە، ﴿وَابِلٌ﴾ بارانی زۆرو بە خوور و لسی بدات ﴿فَكَانَتْ أَكْطَلًا
 ضَعْفَيْنِ﴾ واتە: بە روو و مە کانی چە ند هیندە بیئە وە لە بەر باشی زە و یە کە ی و بوونی

هو كاره كاني كه نهوه پيوست ده كهن، بووني ناوي زور كه نهش و نماي پي ده كات و ته واوي ده كات.

﴿فَإِنْ لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطَلٌّ﴾ واته: باراني كه م بهس بي بو چاك و باش كردني پروانديكي، نه مه حال و باري به خشه ره كانه، نه وانه ي زور ده به خشن و كه م ده به خشن، هه ريه كه يان به گويره ي حالي خو ي بو ي زياد ده كره ي و پست و نهش و نماي بو ده كره ي، بو نه وه ي به خشيوه تي ته واوترين نهش و نماو زياد كردن، نه وه ي نهش و نماي پي ده كاو زيادي ده كات بو يان نه وه به به زه يتره له خو ت بو خو ت، نه وه يه كه به رزه وه ندي تو ي ده وي ت و تو نا ته وي ت، نه ي خوايه نه گه ر بووني باخ و بي ستا ني كي وا له و دونيا يه دا به و سيفه تانه وه هه بو وايه وه وه هيممه ته كان خيرا ده بوون بو ي و هه ريه كه لي ي كو ده بوونه وه و قه له بالغيان ده كرد، كو شتارو به گز يه كدا چرون له لاي ده بوو، له گه ل نه ماني نه و دونيا يه و كه په ره له ده ردو به لا و تو وندي كو سپ و مان دو بوونه كاني، جا نه و پا داشته ي خوا با سي كرد هه روه ك نه وه وايه برو ا دار ته ماشاي بكات به چاوي بينايي و بروا (عين البصيرة)، به رده و امه و جو ره ها دلخوش كه رو نا سو وده به خشه كاني تيا دايه، له گه ل نه وه ش ده بيني دل و ده روونه كان لي وه ستاون و پال كه و توون هيزو توانا كان له خوا ستي كپ و كو ژا وه ن، نه وه وا ده بيني نه وي سته بو دوا ر و ژو نازو نيممه ته كاني، يان بروا لاوازيه به به لي نه كاني خوا و تو مي د به پا داشته كاني؟! نه گه ر نا نه گه ر بنده ته واو دل ني اي له وه و برواي پي هه بي، به پاكي تامه زروي بو ي ده بو ژي ته وه و زين دوو ده بنه وه، وه وه هيمه ت و هيزو تواناي رووي تي ده كهن، دل و ده رووني نه رم و نيان ده كهن، بو نه وه ي به خوا ستي خو ي به خشينه كاني زور بكات، به تو مي دي ده ست كه وتني پا داشته ي زور، له به ر نه مه يه خوا ﴿فَرَمُو يه تي: ﴿وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾ كارو كرده وه ي هه ر كه سيك ده زاني، وه سه رچا وه ي نه و كاره شي ده زاني، پا داشته ي له سه ر نه وه ده داته وه به ته واوترين پا داشت. پاشان خوا ﴿فَرَمُو يه تي:

(۲۶۶): ﴿أَوَدُّ أَحَدُكُمْ أَنْ تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّنْ نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَةٌ ضَعْفَاءٌ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ﴾ ﴿٣٣﴾

نه م نمونه هيزا وه نه وه بو كه سيك كه كاري كي كرده له پيناو خوا ﴿فَرَمُو يه تي له خير كردن، يان جگه له وه، پاشان كاريك ده كات كاره چا كه كه ي تي كده دات، نمونه ي نه و

کەسە وە کو نموونەى خواهن باخىک وایە کە باخە کەى هەموو بەروبوو میکی تێدايه، دارخورماو تریى تايهت کردوه تیا دا لەبەر باشی و پلەیان و سوودو قازانجی زۆریان، چونکە ئەو دووانە خوژراک و بژیون و میوه جات و شیرینن، ئەو باخ و بیستانە پرووبارە لەبەر پۆشتوو کانی تیا دا بوو کە ئاوی دەدان بەبێ خەرجی و تیچوون، کە خواهنە کەى زۆر دلی پى خوڤ و ئاسوودە بوو، لە پاشان بە تەمەندا چووبوو لاواز بوو لە کار کردن، وە پێداگریە کەشى زیاد کرد، مندالی لاوازی هەبوو نەیانده توانی یارمەتى باو کیان بدەن، بەلکو باربوون بەسەریهوه، ژیان و بژیوی بەخپو کردنی خۆی و ئەوان لەسەر ئەو باخ و بیستانه وه بوو، جا لەو حاله دا بوو ئاوا بوو، ئەو باخ و بیستانه ی تووشی گەردەلول بوو، واتە: ئەو بایە بەهیزه ی کە دەسوورپی لە پاشان بەرز دەبیته وه، ئەو گەردەلولە ناگریشى تیا دا بوو، هەموو ئەو باخەى سووتاند، جا مەپرسە لەوه ی کە تووشی ئەو کەسە بە تەمەندا چوو بوو، لە غەم و پەژارە و دلتهنگی، ئە گەر خەم و دلتهنگی خواهنە کەى ئەندازە بکرایە بیکوشتبايه ئەوه خەمە کەى دەیکوشت، هەر ئەوها ئەو کەسە ی کارینکی کردبى لە پینا و خوا بەراستی کارە کانی وە کو تۆیه بۆ چاندن و بەروبووم، بەردەوام بەو شیوه یه، تا لە کارە کەى باخ و بەهەشتیکی وەسفکرا و بەوپەرى جوانی و نرخه وه بۆی دا بین دەبى، ئەو تیکدەرانه ی کە کارو کرده وه کان تیکدەدەن، وە کو گەردەلولە کە وان کە ناگری تیا بوو، جا بەندە پیوستی زیاتری هەیه بە کرده وه کەى ئە گەر مرد، لە حال و بارینک بیست کە توانای بەسەر کاره وه نەبى لە گەل ئەوه، کارە کەى دەبینى کە ئومیدی پى هەبووه، کە قازانج و سوودی هەبى بۆی، هەمووی بوو بە تۆزی بە با چوو، ﴿وَوَجَدَ اللَّهُ عِنْدَهُ فَوْقَهُ حِسَابَهُ وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ﴾ ۳۹ ﴿النور. واتە: (لە پۆزی دوایدا) دەبینى خوا ناماده یه لە لایه وه، ئنجا خوا بە چاکى پاداشتی دەداتە وه، وە خوا لپرسینه وه ی خیرایه).

ئە گەر مرووف ئەوه بزانی و وینای ئەو دۆخە بکات، وە کە مترین ژیری و عەقلی هەبى هەلنەدەستا و جورئەت ناکات لەسەر خراپە کاری بە سەرنجامیکی خراپه وه سەربنیه وه و دوایی ناخی بۆ هەلبیکیشی، بە لام لاوازی ئیمان و ژیری و کەمی بەرچاو پروونی خواهنە کەى دە گەیه نیه ئەو حاله ته کە ئە گەر لەشتیکه وه دەرچو بیست هیشتا عەقل نایگریت، ئەوه نده گەوره و ترسناکە، لەبەر ئەمه یه خوا ﴿فَهَرْمَانِي﴾ کرده وه بە بیر کردنه وه و هانی خەلکی داوه لەسەری و فەرموویه تی: ﴿كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ﴾

الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿۲۶۵﴾ (واته: ناوا خوا نايه ته كاني خوئى بۆتان پروون ده كاته وه بؤ شه وهى تيفكرنو بير بكه نه وه).

(۲۶۷-۲۶۸): ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اَنْفِقُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا اَخْرَجْنَا لَكُمْ مِنَ الْاَرْضِ وَلَا تَمِمُّوا الْخَيْثَ مِنْهُ تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِاَخِيذِهِ اِلَّا اَنْ تُعْجِزُوا فِيهِ وَعَلِمُوا اَنَّ اَللَّهَ عِنِّي حَمِيدٌ ﴿۲۶۷﴾ الشَّيْطٰنُ يَعْذِرُكُمْ اَلْفَقْرَ وَيَاْمُرُكُمْ بِالْفَحْشٰءِ وَاللّٰهُ يَعْذِرُكُمْ مَعْفِرَةً مِنْهُ وَفَضْلًا وَاللّٰهُ وَاَسِعَ عَلِيمٌ ﴿۲۶۸﴾﴾

خوا ۱۱۱۱۱ فرمان به بنده پرواداره كاني ده كات به به خشين له رزقى پاكو خاوين و حاله كان شه وهى بويان ناسان كردون له به ده سه ته يئاني، وه له وهش كه له زهوى بوى ده ره يئان، هه روه ك منه تى كرده به سه رتانه وه به ناسانكارى ده سه بهر كرده كهى، دهى ئيه وهش لئى بيه خشن و سوپاسگوزارى خوا بكن، وه هه ندى مافى برا كاتان جيه جئ بكن كه پيوسته له سه رتان، بؤ پا كرده وهى ماله كاتان، نه ماله بيه خشن كه زور خوستان ده وئى، به پيجه وانهى نه وانهى كه حه رتان پئى نيه و بؤ خو تان تان ناوى، مه گه ر به چا و پو شين و ليخوشبون بئى ﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عِنِّي حَمِيدٌ﴾ خوا بئى نيازو ده وه له منده لئان، سوودو خيئر كرده كاتان ته نها بؤ خو تان ده گه رپته وه، له گه ل نه وه شدا نه و ستايشكراوه له سه ر شه وهى فرمانتان پئى ده كات، له فرمانه چاكو ستايشكراوه كانو كارو خه سه له ته راست و دروسته كان، له سه رتانه فرمانه كاني جيه جئ بكن، چونكه هئزى دل و ژيانى ده رووتانه و به خته وه ريسى گيانه كانه، ناگداربن له وهى شوين شه يتانى دوژمتان نه كه ون، كه فرمانتان پئى ده كات به خوگرته وه وه ده تانترسيئى به هه ژارى و پيوستى نه گه ر بيه خشن، نه مه دل سووزى و ناموژگارى نيه بؤتان، بهلكو نه مه نه وه پرى قيل و ته له كه بازيه لئان ده كات ﴿إِنَّمَا يَدْعُوا حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿۲۶۹﴾﴾ فاطر. (واته: بيگومان شه يتان ته نيا كومه له كهى خوئى بانگ ده كات تاكو له دوزه خيه كان بن و بينه خاوه نى ناگر).

بهلكو گوپرايه له و جيه جئكارى فرمانه كاني په روه رد گارتان بن، كه فرمانتان پئده كات به به خشين به شيوه به ك كه ناسان بيت بؤتان و زياتان پئى نه گات له گه ل نه وهش نه و ﴿يَعْذِرُكُمْ مَعْفِرَةً﴾ بؤ گونا هه كاتان، وه پا كرده وه بؤ كه م و كورتيه كاتان ﴿وَفَضْلًا﴾ (فه زل) و چا كهى بؤتان له دونيا و دواروژدا، وه به دل و سينگى فروانه وه، وه خوئى دل و جه سه ته و ناو گوپ، ده سه به بوونى پا داشته كهى و سه ركه وتنى رؤزى

دوایی، ئەمه بو خوا قورسو گهوره نیه، چونکه ئەو ﴿وَأَسِعْ﴾ بهخشش و گهوره یی چاکه کاریی فراوانه ﴿عَلِيمٌ﴾ بهوهی له ئیوه دهرده چی، له بهخشینه کان زوری یان کام، نهینی بی یان ناشکرا، پاداشتان ده داته وه له فروانی و بهخششی و چاکه کانی، با بنده پروانته دل و دهروو نو خوئی بو لای کامه له بانگ که ره کان لاده کاته وه و روو له کامه یان ده کات، بیگومان ئەو دوو دهقه چند کاریکی مهزن له خویمان ده گرن:

له وانه: هاندان له سه ر بهخشین.

له وانه: روون کردنه وهی هو کاره کان که پیوستن بو نه وه.

له وانه: پیوست بوونی زه کات له ههردوو نهختینه کان (زیرو زیو) و که لو په لی بازار گانی به گشتی، چونکه هه موو ده چنه چوارچی وهی فهرمووده ی خوا: ﴿مِنْ طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ﴾

له وانه: پیوست بوونی زه کات له وانه ی که له زهوی دهرده چن له دانه وئله و به رو بوومو کانترا کان.

له وانه: زه کات له سه ر نه وه یه که چاندن ده کاو به رو بومی ده بی، نه وه ک له سه ر خاوه ن زهوی له بهر فهرمووده ی خوا: ﴿أَخْرَجْنَاكُمْ﴾ نه وه ی بو ی له زهویه وه دهرچوو نه وه له سه ری پیوست ده بی.

له وانه: سامان و که لو په له کان که دانراون بو هه لگرتن له زهوی و زارو خانووبه ره و که لو په لی قاپ و قاچاغ و نمونه ی نه وانه ش زه کاتیان تیا دا نیه، به هه مان شیوه قهرزه کان و داگیر کراوه کان و نمونه ی نه وانیش نه گه ر نادیار بوو، یان له لای یه کییک سوو که خاوه نه که ی نه یده توانی له ژیر ده ستیه وه ده ری بچوینی زه کاتی تیا دا نیه، چونکه خوا بهخشینی پیوست کردوه له و سامانانه ی که نه ش و نما کردن تیا پاندا به ره م دیت که له زهوی دهرده چن، سامان و که لو په له کانی بازار گانی که به نیازی نه ش و نما کردنه، به لام سامانه کانی که له وانه نین که نه داربن بو نه وه، ده سه لات و توانایان نه بی به سه ر پاندا نه وه نه و مانایه ی تیا دا نیه.

له وانه: مالی خراپ قه ده غه کراوه دهر بهیتری، وه دروستیش نیه بو زه کاتدان.

له پاشان خوا ﴿فَهَرْمُو بِهِ تَى﴾:

(۲۶۹): ﴿يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا وَمَا

يَذَكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٣٦٩﴾

كاتىك خوا ﷺ ئەم فرمانه مهزنى كرد كه نهينيه كانو حيكمه ته كانى له خو گرتوه، يىگومان ئەو فرمانه بو هه موو كه سى دهسته بهر نابى، بهلكو بو ئەو كه سه دهى كه خوا منه تى كردبى به سه ريداو حيكمه تى پى دابى، ئەو يش زانستى به سوودو كارى چاك و ناسينى نهينيه كانى ياساو شه ريعه ت و حوكمه كائيتى، يىگومان ئەو كه سه ي خوا حيكمه تى پى دابى، ئەوه خىرو چاكه ي زورى پى داوه، چ خىرو چاكه يه ك مهزنتره لهو خىرو چاكه يه ي كه به خته وه رى هه ردوو جيهان (دونىاو دواروژى) تى دابى، وه رزگار بوون له به دب ختیه كانى!، وه تاييه ت كردن بهم به خشش و پله ي تى دابيه، به وه ي كه له ميرات گرانى پىغه مبه رانه، ته واو كامل بوونى له سه ر حيكمه ت وه ستاوه، جا ته واويه تيه كه ي به ته واو بوونى هه ردوو هى زى زانستى و كردارىه تى (العلم والعمل) ته واويه تى تواناى زانستى به كارو كرده وه ي چاكه يه واز هينانه له خراپه، به وشيوه يه ده توانى قسه و كرداره كان بپى كى، وه كاره كان له جى گاو شوينى خويان دابى، وه به بى ئەوه ئەمه ناتوانى ئەوه بكات (واته: به بى زانست ناتوانى كرده وه ئەنجامدات).

كاتى كه خوا ﷺ مرؤفه كانى سروشتان دوه له سه ر په رستنى خو ي و خو شه ويستى بو خىرو چاكه وه ق و راستى، خوا ره وانه كراوانى نار دوه به يادخه سه ته نه وه يان به وه ي له سروشت (فطرة) و عقل و ژى ريان چه سپوه و دامه زاوه، ئەوانه ي كه نايزانن به تىرو ته سه لى بويان باس بكن، خه لكى بوون به دوو به شه وه: به شى كيان وه لآمى بانگه وازيه كه يان داوه ته وه، ئەوانه بى ريان كه وتۆ ته وه ئەوه ي سود گه ينه ره بويان و كردوو يانه، ئەوه ش زيان به خشه بويان وازيان ليه نى ناوه، ئەوان كه خاوه نى ژى رى و تى گه يشتى ته واون.

به شى كيشيان وه لآمى بانگه وازيه كه يان يان نه داوه ته وه، بهلكو وه لآمى ئەوه يان داوه ته وه كه به سه ر سروشت (فطرة) تيان دا هاتوو له تى كچون، وازيان هين ناوه له گو پرايه لى و جيه جى كردنى فرمانه كانى په روه ردى گارى به نده كان، جا ئەوانه له خاوه ن ژى ريه كان نىن له بهر ئەمه يه خوا ﷺ فرموويه تى: ﴿وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ﴾ (واته: بىر ناكه نه وه و به بى رياندا نايه ته وه ته نها خاوه ن ژى ريه كان نه بن).

(۲۷۰): ﴿وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِّنْ نَّفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِّنْ نَّذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ﴾ وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِّنْ نَّفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ لِلظَّالِمِينَ مِّنْ أَنْصَارٍ ﴿۲۷۱﴾ ﴿وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِّنْ نَّفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِّنْ نَّذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ﴾ ﴿۲۷۲﴾
 پاداشتی له سر به خشینه کان تیادایه، له واجب و سوننه ته کان، که م و زوره کان، که خوا فرمانی بیان کردوه، وه هروه ها نه و نزرانی که سیک خوی پیوه پابند کردوه و خستویه تیه نه ستوی خوی، بیگومان خوا ده یانزانی و هچی لی شاروه نیه، ده زانی نه وهی لی در چووه و سه چاوهی گرتووه، نایا به دلسوزی و

وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِّنْ نَّفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِّنْ نَّذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِّنْ أَنْصَارٍ ﴿۲۷۰﴾ إِنْ تَبَدُّوا الصَّدَقَاتِ فَنِعِمَّا هِيَ وَإِنْ تُخْفُوهَا وَتُؤْتُوهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَيُكَفِّرُ عَنْكُم مِّن سَيِّئَاتِكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿۲۷۱﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَلَّا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ مَّا أُتِيتُمْ بِمَا تُنْفِقُونَ إِلَّا أَيْتَانَهُ وَجِهَ اللَّهُ وَمَا تُنْفِقُونَ مِنْ خَيْرٍ يُؤْتِي الْيَتَامَىٰ وَأَسْرَارًا لَّا تَطْغَبُوا ﴿۲۷۲﴾ الْفُقَرَاءُ الَّذِينَ أُخْصُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا فِي الْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعْوِيفِ تَتَرَفَّهُمْ يَسْتَهْزَهُمُ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ الْفُقَرَاءُ وَالْحَامِلُ وَالْمُتَنفِقُونَ مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۲۷۳﴾ وَالنَّبِيلُ وَالنَّهَارِيسَاءُ وَالْعَلَانِيَةُ فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۲۷۴﴾

نیخلاص بو خوا نه جامی داوه، یان بو غیری نهو، نه گهر بو خواو ره زامه نندی نهو بی پاداشتی له سر و ورده گری به پاداشتیکی زور مه زن و گه وره، نه گهر بنده نه وهی له سر به تی له به خشینه کانی نه به خشنی بی، وه وه فای نه بو بی برانبر به نه زره کان، یان نیازو مه بهستی بیان رازی کردنی به دی هینراوه کان بیت، نه وه ستمکاره و شتی له جگه له شوینی خوی داناوه، شایانی تولهی زور گه وره یه، که سیش له به دیهینراوان و خه لکی به که لکی نایه نو سه ری ناخن، له بر نه مه یه فرموویه تی: ﴿وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِّنْ أَنْصَارٍ﴾ (واته: ستمکاران پشتیوانان یان بو نیه).

(۲۷۱): ﴿إِنْ تَبَدُّوا الصَّدَقَاتِ فَنِعِمَّا هِيَ وَإِنْ تُخْفُوهَا وَتُؤْتُوهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَيُكَفِّرُ عَنْكُم مِّن سَيِّئَاتِكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ﴾ ﴿۲۷۱﴾
 ﴿إِنْ تَبَدُّوا الصَّدَقَاتِ﴾ (نه گهر خیر و چاکه کانتان) به دیار خستن و ناشکرا بوون و زانران، مه بهستیش ره زامه نندی خوا بوو ﴿فَنِعِمَّا هِيَ﴾ (واته: نه وه شتیکی زور باشه، ﴿هِيَ﴾ هاتنه جیی مه بهست بیان ﴿وَإِنْ تُخْفُوهَا﴾

واته: (وه نه گهر) یشارنه وهو به نهینی یانبه خشن ﴿وَتَوَاتَوْهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ﴾ نه مه نه وهی لیوره ده گیری که ینگومان خیر کردن به هه ژاران به نهینی باشتره له خیر کردنی ناشکرا، به لام نه گهر سه ده قه کان به هه ژاران نه درئی، نه وه (مفهوم) و تیگه یشتنی ده قه که نه وه به که نهینی و شاردنه وه چاکتر نه له ناشکرای، نه وهش ده گهر پته وه بو به رزه وه نندی، جا نه گهر له ناشکرا کردنی خیر و چاکه، ناشکرا کردن بیت بو دروشمه کانی نایین و به ده ستهینی به پیره وی کردن و نمونه ی نه وه، دیاره که نه وه باشتره له شاردنه وه و به نهینی نه نجامدانی، فرموده ی خوا به لگه به که ده فرموی: ﴿وَتَوَاتَوْهَا الْفُقَرَاءَ﴾ له سر چاکه کار و خیر خواهه، بگهری به دوا ی نه وانه ی که پیوستیان پیته تی خیر و چاکه کی بدات به نه وان، با نه یدا به پیداویستی کو له وی پیداویستی کی تر هه بی و پیوستر پی.

کاتیک خوا ﴿باس ده کات که خیر کردن چاکه بو خیر کره، دیاره ده سته بهر بونی پاداشتیش له خو ده گری، بویه فرموده تی: ﴿وَيُكَفِّرُ عَنْكُمْ مِنْ سَيِّئَاتِكُمْ﴾ ره تکرده وه و لادانی توله ی تیدایه ﴿وَاللَّهُ يَمَّا تَعْمَلُونَ خَيْرٌ﴾ (وه خوا شاره زایه به وهی ده بکه ن) له چاکه و خرابه، زور یان که م، مه به ست له وه پاداشت و توله سندنه وه به (پاداشت بو چاکه کاران، سزا بو خرابه کاران). (۲۷۴-۲۷۲): ﴿لَيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلِأَنْفُسِكُمْ وَمَا تُنْفِقُونَ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللَّهِ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿۱۷۶﴾ لِلْفُقَرَاءِ الَّذِينَ أُحْصِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا فِي الْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعْقُفِ تَعْرِفُهُمْ بِسِيمَاهُمْ لَا يَسْأَلُونَ النَّاسَ إِلْحَاقًا وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَاِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿۱۷۷﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِالْإِثْمِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۱۷۸﴾﴾

﴿لَيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ﴾ خوا ﴿به پیغمبره که ی ده فرموی: هیدایه ت دانی خه لکی له سر تو نیه، به لکو ته نها را گه یاندنی روون و ناشکرات له سره، هیدایه ت دان به ده ستی خوی گه وره به، نه مه به لگه ی نه وه ی تیدایه که به راستی به خشین هه روه ک چون له سر مسولمانه، ناوا له سر

کافریشه، هه چهنده نه گهر هیدایه تیشی وهرنه گرتبی، له بهر ئه وه به فهرموویه تی: ﴿فَلَا نَفْسِيْكُمْ﴾ واته: سوودو قازانجی بو ئیوه ده گهریته وه، ﴿وَمَا تُنْفِقُوْنَ اِلَّا اَبْتِغَاءَ وَجْهِ اللّٰهِ﴾ ئه وه وه واله ده رباره ی به خشینه کانی برواداران ه که له بروایانه وه ده رچووه وه سه رچاوه ی گرتووه، که تنه ا له بهر خوا ﴿تَبَوَّءُوْا﴾ بووه، چونکه بروا کانیان قه ده غه یان ده کات له مه بهستی نزمو بی نرخی، دل سو ز بونیان له بهر خوا بو پیویست ده کات، ﴿وَمَا تُنْفِقُوْا مِنْ حَیْرٍ یُّوْفِّ اِلَیْكُمْ﴾ روژی قیامت پاداشته کانتان وهرده گرنه وه و پیان ده گن، ﴿وَاَنْتُمْ لَا تَظْلُمُوْنَ﴾ واته: هیچ کهم نایته وه له کارو کرده وه کانتان به قه د گهردیله یه کیش، ههروه کو له خراپه کانیشتان بو تان زیاد ناکری، دوا ی ئه وه ی باسی ئه وان ه ی کرد که پیان ده به خشری، که له پیشتیری خه لکن بو به خشین، به شه ش خه سلته وه سفیان ده کات:

یه که میان: هه ژاری.

دووه میان: فهرمووده ی خوا: ﴿اُحْصِرُوْا فِی سَبِیْلِ اللّٰهِ﴾ واته: کورت هه لاتن له سه ر گو پراهه لی و جیه جیکردنی فهرمانه کانی خوا له جهنگ و جهادو غه یری نه ویش، ئه وان ه ناماده ن بو ئه وه و خو یان بو ی یه کلا کردوه ته وه. سییه م: (جهنگ و جهاد) ده سه وسانی کردون له گه شت و سه فهر کردن و گه ران به دوا ی رزق و روژی فهرموویه تی: ﴿لَا یَسْتَطِیْعُوْنَ ضَرْبًا فِی الْاَرْضِ﴾ واته: (ناتوانن) گه شت بکه ن بو به ده سه تینان و که سه بهت کردن. چواره م: ﴿یَحْسَبُوْهُمُ الْجَاهِلُ اَغْنِیَاءَ مِنَ الْعَقْفِ﴾ (ئه وه ی نه یانناسی، وا ده زانی ده وه له مه نده ن له بهر داوانه کردن و خو به هه ژار پیشان نه دانیان) ئه وه روونکردنه وه یه بو راستیتی نارامگرتنیان و چاکی و پاکیه تیان. پینجه م: ئه وه فهرموویه تی: ﴿تَعْرِفُوْهُمْ بِسِیْمَتِهِمْ﴾ (تو ده یانناسی به شیوه یان) واته: به و نیشانه ی که خوا له وه سه فکردنیان باسی کرده، ئه مه ئه وه ره تنا کاته وه، فهرمووده که ی: ﴿یَحْسَبُوْهُمُ الْجَاهِلُ اَغْنِیَاءَ﴾ نه زان و نه شه ره زا به بارو دوخیان تیگه یشتن و زیره کی ئه وه ی نیه تنه ا به بینین بیانناسی، به لام تیگه یشته و رووناس تنه ا به وه ی بیننی به نیشانه کانیانه وه ده یانناسی. شه شه م: فهرمووده ی خوا: ﴿لَا یَسْأَلُوْنَ النَّاسَ الْحَاكِمًا﴾ واته: داوا له خه لک

ناکەن بە پئی داگری، بە لکو ئە گەر پرساریان لئی دەرچوو ئە گەر پینداویست بوون بۆ ئەو پینداگری ناکەن لە سەر ئەو پرسیاریان لئی کردو، ئەوانە لە پشترین و شایانترین خەلکەن بۆ خیر پیکردن، لە بەر ئەو وەسفە جوانە ی که وەسفیان پیکراو، جا هەرچی بەخشین و چاکەشە وە کو ئەو ی که هەیه لە سەر هەر کەسیک بێت، ئەو خیر و چاکە یەو باشە یە خواوەنە کە ی پاداشتی لە سەر وەر دە گریتهو، لە بەر ئەو یە فەرموویە تی: ﴿وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ﴾ له پاشان باسی حالی خیر کەرە کانی کردو، له هەموو کاتە کان و لە سەر هەموو حال و بارە کان فەرموویە تی: ﴿الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ﴾ واتە: له پیناو رەزامەندی ئەودا، ئەو ک لە حەرام کراو و ناپەسەندو ئارەزوو کانی خویان ﴿بِالْأَيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ﴾ واتە: پاداشتیکی مەزنیان لە چاکە بۆ هەیه لە لایەن پەرور دگاری بە بەزە یەو، ﴿وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ﴾ له و کاتە ی بیباکە کان ترسان ﴿وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾ ئە گەر سنوور بەزینە کانی غەبار بوون، براو دەبن بە دەستە بەر بوونی مەبەستی خوازاویان، رزگار دەبن لە خراپە و لئی ترساو کەن، کاتی که خوا ﴿حَالًا﴾ باری چاکە کارانی بەندە کانی بە جوړەها بەخشین تەواو کرد، باسی حالی ستمکارو خراپە کارانی کرد لە و پەری خراپە کاری لە گەل بەندە کانیدا، فەرموویە تی:

(۲۷۵-۲۸۱): ﴿الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبْوَا لَا يَأْكُلُونَ الرِّبْوَا
 لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ
 الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا
 الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبْوَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ
 الرِّبْوَا فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَى
 فَلَهُ مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ وَمَنْ عَادَ
 فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ
 ﴿٢٧٥﴾ يَمْحَقُ اللَّهُ الرِّبْوَا وَيُبْرِي الصَّدَقَاتِ
 وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ ﴿٢٧٦﴾ إِنَّ
 الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ
 وَآتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ
 عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٧﴾ يَتَأْتِيهَا
 الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا مَا
 بَقِيَ مِنَ الرِّبْوَا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾ فَإِنْ لَمْ

الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبْوَا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي
 يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ
 مِثْلُ الرِّبْوَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبْوَا فَمَنْ جَاءَهُ
 مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَى فَلَهُ مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ وَمَنْ
 عَادَ فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٧٥﴾ يَمْحَقُ
 اللَّهُ الرِّبْوَا وَيُبْرِي الصَّدَقَاتِ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ
 ﴿٢٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ
 وَآتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ
 وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٧﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ
 وَذَرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبْوَا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾ فَإِنْ لَمْ
 تَقْعَلُوا فَاذْنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِنْ تُبْدَتْ فَلَا مَكْرَهَ
 أَنْتُمْ كَانُوا تَعْمَلُونَ ﴿٢٧٩﴾ تَنْظُرُونَ
 إِلَى مَسْرَفِ قَنظَرِكُمْ إِلَى مَيْسَرَةٍ وَأَنْ تَصَدَّقُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ
 كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٨٠﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى
 اللَّهِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٨١﴾

تَفْعَلُوا فَاذْنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِنْ تُبْدَتْ فَلَكُمْ رُءُوسٌ
 أَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٩﴾ وَإِنْ كَانَتْ
 ذُو عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلَى مَيْسَرَةٍ وَأَنْ تَصَدَّقُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ
 كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٨٠﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى اللَّهِ
 ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٨١﴾

﴿الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبْوَا لَا يَقُومُونَ﴾ ﴿خُوا﴾ هه ولدهدا ده رباره ی ریباخوران و خرابی
 دواروژیان و توندی و سه ره و خوار بوونیان، نه وان هه لئاسنه وه له گوره کانیان له پوژی
 دوایدا ﴿إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ﴾ (مه گهر وه ک که سیک)
 واته: شه یان به زه ویدا ده دات تووشی شیئی ده کات، که له گوره کانیان هه لده سنه وه
 بی هوش و سه رگردان و شله ژاوو شپه رهن، چاره پوانی سزای گه وره و توله ی به نازار
 ده کهن، هه ره و کو ژیری و عه قلیان سه راو ژیر بوه ته وه ﴿قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبْوَا﴾
 نه مه ش نابئی، مه گهر بو که سیک که زور جاهیل و نه فام بی، یان که سیک خوی گیل
 بکات که لله ره ق بی، خوا پر به پیستی حالی خویمان پاداشتیان ده داته وه، تا بهم شیوه
 وه ک شیئیان لی دی، وه ره نگه مه به ست له وته ی خوا: ﴿لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي

يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ﴿۱﴾ کاتی که عقل و ژیریان له ده ستدا له دواي به ده ستهینانی سووه کانیان (ریبا)، و بوو چوون و عقلیان سووک و لاواز بوو، تا وایان لیها ت له هه ست و جو له و ره فتاردا له شیت ده چوون له نه بوونی رینک و پیکي و دارنن له عقل و هوش و ره وشت و نه ده بی مه زنی، خوا وه لامیان ده داته وه به حکمه تی مه زنی خوی ﴿۲﴾ وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ ﴿۳﴾ (خوا کپین و فروشتنی ناسای حلال کرده) واته: له بهر به رژه وه وندي گشتی و پیوستی زوری ژیان پی، وه به ده ست هینانی زیان له قه ده غه کردنیدا، نه مه بنه مایه له حلال کردنی هه موو جو ره هه لسو که وته کانی ده سته که وت و که سابه ت، تا به لگه دیت بو قه ده غه کردنی مروف ﴿۴﴾ وَحَرَّمَ الرِّبَا ﴿۵﴾ له بهر شه وه زولم و ستم و سه ره نجامی خراپی تیدایه، رپاش دوو جو ره:

یه که م: رپای (سوود) دواختن و قهرز، وه ک کپین و فروشتنی سوود (رپیا) به وهی له عیله که ی هاوبه شه له گه لی به دواختن و قهرز، شه وهی له شه سته یه تی بیکاته سه رمایه، (بسلم): (سه له م واته: فروشتنی شتیک که له بهر چاونه یی و ناویشانی بوتری هه ره له م دانیشه ته دا پاره که ی بدریت).

دووه م: وه رپیا و سوودی زیاده (فضل) شه ویش بریتیه له کپین و فروشتنی شه و شته ی رپای تیدایه له ره گه زی خوی و زیاده ی تیدایه، هه ردوو رپیا که هه رامکراون به قورشان و فه رمووده، زانایان یه کده نگن له سه ر رپای دواختن و قهرز (نسیئة)، وه شه که سه ی رینگای داوه به رپای زیاده (فضل) ده گه نه، پیچه وانه ی کومه له ده قیکی زوری کرده، به لکو رپیا له گونا هه گه وره و مه تر سیداره کانه، ﴿۶﴾ فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ ﴿۷﴾ واته: په ندو بیرخته وه و ترساندنه له شه نجامدانی رپیا و سوو خویری، له سه ره ده سته ی شه وهی خوا بو په ندو ناموژ گاری بو ی ناردوو وه ده ریخته وه، وه ک به زه یسه ک له خواوه بو ناموژ گاری کراو په ند پیدراو بیانوو بر کردنی ﴿۸﴾ فَأَنْهَى ﴿۹﴾ (که واته: شه که سه با واز بین) له کاره که ی ﴿۱۰﴾ فَلَهُ مَا سَلَفَ ﴿۱۱﴾ (شه وهی پیشی بو خو یه تی) واته: شه مامه له و کپین و فروشتنانه ی که له پیشتر شه که سه کردوو یه تی پیش شه وهی په ندو ناموژ گاریه که ی پی گه یشتی. شه مش وه ک پاداشتیک له بینا و شه وهی ناموژ گاریه که ی وه رگرتوه، به تیگه یشتن له ده قه که به لگه یه له سه ره شه وهی که شه گه ر واز نه هینی به کرده وهی سه ره تاو کو تایی سزا ده دری ﴿۱۲﴾ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ ﴿۱۳﴾ له سزاو توله که ی و له وهی داهاتوو له کارو باره کانی تر، ﴿۱۴﴾ وَمَنْ عَادَ ﴿۱۵﴾ (هه ره که سه بگه رپته وه سه ره)

نه نجامدانی ئهم کاره دواى واز لى هينانى و په ندو ئاموژ گاريه كه سوودى پى نه گه ياندى، بهلكو سوور بى له سهر ئهم كاره ﴿فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ (واته: ئا ئه وانه هاوه لى دوزه خن، به هه مېشه يى تيدا ده مېننه وه).

زانايان راو بۆچوونى جياوازيان هه يه له ده قه كانى هه ره شه و تۆله، كه به روا له ته كانيان هه مېشه كردنى خاوه ن گونا هه گه و ره كانى له دوزه خدا، ئه و گونا هانه ي كه نزم ترن له هاوبه ش دانان و شيرك بۆ خوا، با شتر وايه بوترى: ئه و كارو بارانه ي كه خوا هه مېشه بوونى له ئاگردا له سهر داناون، پيوستكارو خوازيارى بۆ ئه وه، به لام پيوستكار ئه گه ر به ربه ستيك نه بى قه ده غه ي بكات ئه وه له سهرى پيوست ده بى، بيگومان زانراوه به قورئان و فهرمووده و كو ده نكي پيشينانى ئوممه ت كه به راستى به كتاپه رستى و ئيمان قه ده غه ي خاوه نه كانيان ده كه ن بۆ هه مېشه يى له ئاگردا بمېننه وه، جا ئه گه ر مرؤف به كتاپه رست نه بو وايه، ئه وه كارو كرده وه كه ي شياو بوو بۆ هه مېشه مانه وه ي له ناو دوزه خدا، به بى ته ماشا كردنى كوفره كه ي.

پاشان خواى گه و ره ده فهرموى: ﴿يَمْحَقُ اللَّهُ الرِّبَا﴾ (واته: (خوا ريباو سوود نابووت ده كات) لايده بات، وه پست و به ره كه ته كه شى لايده بات، خودى بى يان وه سفى بى، ده بيته هو كاريش بۆ روودانى به لاو ناخوشى و نه هيشتنى به ره كه ت تيدا، وه ئه گه ر لى بيه خشرى (خاوه نه كه ي) پاداشتى له سهر وه رئا گرى، بهلكو ده بيته زه خيره بۆى له نيو ئاگردا ﴿وَيُرِي الصَّدَقَاتِ﴾ (واته: نه ش و نماى پنده كاو پست و به ره كه تى له و سامانه ي كه لى ده ر كراوه داده نيئت و پاداشتى خاوه نه كه ي زياد ده كات، ئه مه ش له به ر ئه وه يه كه پاداشت و تۆله له جوړو ره گه زى كارو كرده وه كه يه، چونكه سوو خوړ به راستى سته مى له خه لكى كرده وه سامان و پارهى به شيوه يه كى ناشه رعى لى بردوون، به نه هيشتن و روپشتنى مال و سامانه كه ي سزا ده درى، چا كه كاريش بۆ خه لكى و له گه ل خه لكى به هه ر جوړه چا كه كردنيك بى ئه وه په روه رد گارى له و به خشنده تره، چا كه ي له گه لدا ده كات، هه روه ك ئه و چا كه ي له گه ل به نده كانى خوا كرده ﴿وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ﴾ (خوا ئه و كه سانه ي خوشناوى سپهن) بۆ نازو نيعمه ته كانى خوا، ئه وه ي له سهرى پيوست كراوه له خيرو صه ده قه كان نايكات، به نده كانى خوا له خووى و خراپه كانى سه لامه ت نابن، ﴿أَنَّمِ﴾ (واته: بيگومان نه وه ي كرده و يه تى هو كاره بۆ ئه و گونا هه و تۆله و سزا كه ي. كاتييك باسى سوو خوړان ده كات، شتيكى زانراوه ئه گه ر ئه وان بروادار بوونايه

بروا که یان سوودی پی ده گه یاندن، نهو شته ی پرویدا لیسان پرووی نهده دا، باسی حال و باری بر پرواداران و پاداشته کانیانی کردوه، به تیماندار نهوانی دواندوه و سوو خواردنی لی قهدهغه کردوون، نه گهر پروادار بن، نهوانه نهوانه که په ندو ناموژ گاری په روه رد گاریان وهرده گرنو بو فرمانه کانی ملکه چن، فرمانی پیدان خو پاریزین و لی بترسن، له کوی خو پاریزی و له خوا ترسانیان نهوه یه که وازیسن لهوه ی ماوه له ریباو سوودا، واته: مامه له و کرین و فروشته کانی نیستا که هه یه، به لام نهوه ی رویشتهوه و تی په ریوه، نهوه ی په ندو وانه ی وهر گرتی نهوه خوا لهوه ی رابردوه، لی خوشبوه، به لام نهوه ی په ندو ناموژ گاری خوایی وهر نه گرتی، نهوه دژایه تی په روه رد گاری ده کات و شه پی راگه یاندوه له گه ل خوا، بیگومان نهو که سه دهسته و سان و لاوازه، ناتوانی دژایه تی خوای زال و کار له جی بکات، نهو خوایی که جلهوی سته مکار دریز ده کات و ماوه ی پیده دات و فراموشی ناکات تا ده یگریت به گرتی زال و به توانای به هیز ﴿وَإِنْ تَبُوءْ﴾ (نه گهر په شیمان بینه وه) له ریباو سوو خوری ﴿فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ﴾ واته: دایه زینن به سه ریدا ﴿لَا تَظْلُمُونَ﴾ نهوه ی مامه له تان له گه ل کردبوو به وهر گرتی زیاده ی نهوه ی که ریباه ﴿وَلَا تَظْلُمُونَ﴾ به کم کردنی سه رمایه کانتان ﴿وَإِنْ كَانَتْ﴾ (نه گهر که سی) قه رزار ﴿ذُو عُسْرَةٍ﴾ نه دار بوو، نه بیو بیداته وه، ﴿فَنَظَرَةٌ إِلَىٰ مَسْرَةٍ﴾ نهوه له سه ری پیویسته مؤله تی بدات، تا توانای دانه وه ی قه رزه که ی ده بی ﴿وَأَنْ تَصَدَّقُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾ جا چ به هه لگرتی قه رزه که له سه ری و نهویسته وه ی هه موو قه رزه که، یان عفوو کردنی له هندی له قه رزه که.

﴿وَأَتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ﴾ (نه م ده قه له و ده قانه یه که له کۆتایی هاتنه خواره وه ی قورئان دابه زیون، کراوه ته کۆتایی بریارو حو کم و فرمان و قهدهغه کراوه کان، چونکه به لینی پاداشتی تیدایه له سه ر خیر و چاکه، هه ره شه ی تیدایه له سه ر کاری خراپه، جا هه ر که سیک که زانی ده گه ریته وه بو لای خوا پاداشت و توله ی بو هه یه، له سه ر بچوک و گه روه دیارو شاراه کان، وه دلنیا بوو خوا به نه ندازه ی گه ردیله یه ک سته می لئنا کات، نهوه هه زو ترسی له سه ر پیویست ده بیست (هه ز بو کاری چاک و به ده سته یانی به هه شت، ترس له کاری خراپ چوونه ناو دۆزه خ) نه مه ش به بی هه بوونی زانست و زانیاری له دلدا ده رباره ی نهوه هه چ ریگایه ک نیه بو (رزگار بوون).

(۲۸۲): ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَدَايَنُم بِدَيْنٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَاكْتُوبُهُ ۗ وَلْيَكْتُب بَيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَنْ يَكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ فَلْيَكْتُبْ وَلْيَمْلِكِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلْيَسْتَقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْئًا فَإِنْ كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيهًا أَوْ ضَعِيفًا أَوْ لَا يَسْطِيعُ أَنْ يُمِلَّ هُوَ فَلْيُمِلْ إِلَيْهِ بِالْعَدْلِ وَاسْتَشْهِدُوا شَهِدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ فَإِنْ لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ مِمَّنْ رَضَوْنَ مِنَ الشَّهَادَةِ أَنْ يَضِلَّ إِحْدَاهُمَا فَتُذَكَّرَ إِحْدَاهُمَا الْأُخْرَىٰ وَلَا يَأْبَ أَنْ تَكْتُبُوا صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَمَا أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ وَأَقْوَمُ لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَىٰ أَلَّا تَرْتَابُوا إِلَّا أَنْ تَكُونَ تَجْدِرُ عَلَيْهِمْ جُنَاحٌ وَلَا تَكْتُبُوهَا وَأَشْهَدُوا وَإِنَّمَا تَأَشْرُ وَلَا يُضَارُّ كَاتِبِينَ وَلَا تَشْهَدُونَ أَنْ تَقْعَلُوا قَائِمَهُمْ فَسَوْفَ يَكْفُرُونَ وَإِنَّمَا تَقْعَلُوا فَإِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ۝

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَدَايَنُم بِدَيْنٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَاكْتُوبُهُ ۗ وَلْيَكْتُب بَيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَنْ يَكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ فَلْيَكْتُبْ وَلْيَمْلِكِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلْيَسْتَقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْئًا فَإِنْ كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيهًا أَوْ ضَعِيفًا أَوْ لَا يَسْطِيعُ أَنْ يُمِلَّ هُوَ فَلْيُمِلْ إِلَيْهِ بِالْعَدْلِ وَاسْتَشْهِدُوا شَهِدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ فَإِنْ لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ مِمَّنْ رَضَوْنَ مِنَ الشَّهَادَةِ أَنْ يَضِلَّ إِحْدَاهُمَا فَتُذَكَّرَ إِحْدَاهُمَا الْأُخْرَىٰ وَلَا يَأْبَ أَنْ تَكْتُبُوا صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَمَا أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ وَأَقْوَمُ لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَىٰ أَلَّا تَرْتَابُوا إِلَّا أَنْ تَكُونَ تَجْدِرُ عَلَيْهِمْ جُنَاحٌ وَلَا تَكْتُبُوهَا وَأَشْهَدُوا وَإِنَّمَا تَأَشْرُ وَلَا يُضَارُّ كَاتِبِينَ وَلَا تَشْهَدُونَ أَنْ تَقْعَلُوا قَائِمَهُمْ فَسَوْفَ يَكْفُرُونَ وَإِنَّمَا تَقْعَلُوا فَإِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ۝

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَدَايَنُم بِدَيْنٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَاكْتُوبُهُ ۗ﴾ نهمه ده قسی نایه تی قهرزه که دریزترین ده قه کانی قورنانه، کومه له بریاریکی گوره و به رزی له خو گرتوه:

یه که میان: هه موو جوړه کانی قهرز له سه له مو هاوشیوه کانی دروسته، چونکه خوی گوره هه والی داوه ده باره ی نه و قهرزانه ی که برواداران له نیوانی یه کتردا نه نجامی دهن، به پنی یاسای شهرعی، شهوش به لگه یه له سه ر دروستی. دوهم و سیهم: پیویسته قهرزی سه له مو بو له وه دوا بیټ، وه پیویسته له بهر چاوو دیاری کراو بیټ، دروست نیه بو نیستا، وه بو کاتیکی دیار. چوارم: فرمان کردن به نویسی هه موو کاروباره قهرزیه کان، یان واجب و پیویسته،

يان چاک و ريگه پيدراوه، له بهر نه وه نووسين زور پيوسته، چونکه به بي نووسين هه له و بير چوونه وه و کيشه و گرفت له نيواني نه و دوو لايه نه دا رووده دات. پينجهم: فرماني به نووسر کرده که بنوسيت.

شه شتم: ده بيت نووسر له ناخه وه که سيکي دادپه روهر بيت، بو نه وه ي نووسينه که ي جينگاي بايه خ بيت، وه ناييت فاسق بيت، چونکه نه قسه ي ودره گيري و نه نووسينه که ي جينگاي بايه خه.

حه و تهم: پيوسته له سه ري دادپه روهر بي له نيوانياندا، مه يلي بو لاي هيجکاميان نه بيت به هو ي خزمايه تي، يان هاورپيه تي، يان هاوشيوه ي نه وانه.

هه شتم: ده بيت نووسر شاره زاييت به نووسيني گريه سه ته کان، وه نه وه ي که پيوسته له سه ر هه ر يه کيک له نه وان، نه وه ي متمانه به ده ست دنييت، چونکه هيج ريگايه ک نايگه يه بيت به دادپه روهر ي ته نها به وه نه بيت، نه مه ش له و ته ي خوا ي گه وره وه ر گيراوه:

﴿وَلْيَكْتُب بَيْنَكُمْ كَاتِبًا بِالْعَدْلِ﴾

نزيه م: نه گه ر نووسراويکي متمانه پيکراوي ده سته کوه ت کاري بي ده کات، نه گه ر نه وو شايه ته کاني مردبوون.

ده يه م: که ده فه رموي: ﴿وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَنْ يَكْتُبَ﴾ واته: ريگري ناکريت له که سيک خوا منه تي خو ي پيه خشيوه به شاره زابوون له نووسين، نه گه ر هه ستيت به نووسيني گريه سه تي نيوان دوو که س، وه ک چوون خوا ي گه وره چاکه ي له گه لدا کرده به فيربووني نه و زانسته، پيوسته نه و يش چاکه بکات له نيوان نه وانه دا که پيوستيان به نووسيني نه وه، وه نابي ريگري بکات له نووسيني گريه سه ت له نيوانياندا.

يازده: فرماني کرده به نووسر که جگه له هه ق هيج شتيکي دي نه نووسيت له قه رزه که.

دوازده: نه وه ي که گريه سه ته که پر ده کاته وه نه و که سه يه که قه رزه که ي له سه ره.

سي زده: فرماني پيکرده که سه رجه م نه و مافانه روون بکاته وه که به سه ري هه وه يه، وه هيجي لي که م نه کاته وه.

چوارده: به دلنيايي دان پيدانايي مروث له سه ر نه فسي خو ي قبول کراوه، چونکه خوا ي گه وره فرماني کرده به وه ي نه گه ر قه رزاره که خو ينده واري نه بو نه وه با که سيکي تر قه رزه که بنوسي، نه گه ر له سه ر زماني قه رزار قه رزه که نووسرا، نه وه ناوه روکي نه و

قهرزه جیگیر ده بی، نه گهر له دواي نهوه بانگه شهی نهوه بکات هه له ی کردوه، یان نه یزانیوه نهوه و ته که ی لی وهر ناگیری.

پازده یه م: نهوه که سهی که مافیک لهو مافانه ی له سه ره که بریتیه له به شیکی دیاری کراو به نه ندازه و وه سفی له زوری و له که می، به راستی و ته کانی وهر گیراوه، چونکه خوی گه و ره که م کردنه وه ی نهوه مافه ی لی قه ده غه نه کردوه، نهوه نده و ته ی وهر گیراوه که له سنووری هه ق و راستیدا بی.

شازده: چه پاره له سه ره نهوه که سهی که مافیک له مافه کانی به سه ره وه یه لیسی که م بکاته وه، به هه ره نه ندازه یه ک بی.

حه قده: نهوه ی که له توانیدا نیه نووسینه که بخوینیه وه، یان بینووسیت له بهر مندالی، یان که م عه قلی یان هاوشیوه ی نهوانه، نهوه خاوه ن داره که ی له جیگای نهوه ده بینوسی و دانی پیدایه نی.

هه زده: پیویسته خاوه ن دار دادپهروه ری و ه ک چو ن پیویسته له سه ره نهوه که سهی که مافی به سه ره وه یه دادپهروه ری و لیسی که م نه کاته وه، له بهر نهوه خوی گه و ره ده فهرموی:

﴿يَا لَعَدْلِ﴾

نۆزده: مه رجه خاوه ن دار دادپهروه ری بیت، چونکه پر کردنه وه به دادپهروه ری که باسکرا نابی له لایه ن که سیکی فاسقه وه بی.

بیست: جیگیر بوونی خاوه ن داریتی له مال و ساماندا.

بیست و یه ک: به راستی هه ق و ماف له سه ره مندال و که م عه ق و شیت و لاوازه نه ک له سه ره خاوه ن دار.

بیست و دوو: دان پیدانانی مندال و که م عه ق و شیت و شیت و که و هاوشیوه کانی دانامه زریت، چونکه خوی گه و ره فرمانی کردوه به خاوه ن داره کانیان بو یان پر بکه نه وه، وه هیچ نه کینکی نه خستوت ته سه رشانی نهوان وه ک په حمه تیک بو یان: له ترسی نهوه ی ماله کانیان به هه ده ره بدن.

بیست و سی: دروستی مامه له ی خاوه ن دار له مالی نهوانه ی که باسما ن کرد.

بیست و چوار: به لگه یه له سه ره ریگه پیدانی فیروونی نه م زانسته که له نیوان یه کتردا ده نووسری، چونکه مه به ست له مه دا دادپهروه ری و به ده سه تینانی متمانه یه، (نهوه کاره ی که ته نها به وه نه بی ته و او نابی نهوه ریگه پیدراوه).

بيست و پننج: قيربوني نووسين ريگه پندراوه به لكو فه رزي كيفايه يه، چونكه خوي گه و ره له نووسيني قه رزو هاوشيوه كانيدا فه رمانى پيكر دوه، وه شه و هس نايه ته جي به قيربوون نه بي.

بيست و شهش: فه رمان كراوه به شايه ت گرتن بو گريه سه ته كان، شم فه رمانهش بو سوننه ته، چونكه مه به سه ت له وه دا هاندانه بو پاراستنى مافه كان، شه و هس ده گه پي ته وه بو به رزه وه ندى راسپيراو، نه گه ر خه ر جكه ر خاوه ندارى هه تيو بي، يان وه قف كراوي، يان هاوشيوه ي شه وه، كه پيوسته پاريزري ت، ده ر كه وي ت كه شايه ت گرتن بو پاراستنى هه ق و مافه كه پيوسته.

بيست و سه و ت: نه ن دازه ي شايه تى دان له مال و سامان و هاوشيوه كاني، بري ته له دوو پياو، يان پياويك و دوو ئافره ت، وه به به لگه ي سوننه ت هاتووه، كه شايه تي ك وه ر ده گيريت له گه ل سويندى داوا كه ر.

بيست و هه شت: بيگومان شايه تى مندال قبول ناكريت، چونكه ده قه كه باس له وشه ي پياو ده كات.

بيست و نو: شايه تى دانى تايه ته به مال و سامان، له شته كاني تر دا وه ر نا گيريت، چونكه خوي گه و ره شايه تيانى وه ر نه گرتووه ته نها له گه ل پياودا نه بيت، وه ده و تر يت: خوي گه و ره دوو ئافره تى له ناستى يه ك پياودا باس كرده، له به ر نه و حيكه ته ي كه باسى كرده، نه و يش دياره يه كسانه نه گه ر له گه ل پياودا بن، يان به ته نها، خوا زانا تره.

سى: شايه تى كويله ي بالغ وه ر ده گيريت وه ك شايه تى كه سى نازاد، له به ر گشگيرى مانى ده قه كه: ﴿وَأَسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ﴾ وه كويله ي بالغ له پياوان.

سى و يه ك: شايه تى دانى بيروا نير بن، يان مى وه ر گيراو نيه، چونكه له نيمه نين، چونكه بنه ماي شايه تى له سه ر عه داله ته، نه و يش داد په ر وه ر نيه.

سى و دوو: به لگه يه له سه ر فه زلو چا كه ي پياو به سه ر ئافره ته وه، وه پياويك به رانه ره به دوو ئافره ت له به ر هيزى پاراستنى و نه و يش له به ر ناته واوى پاراستنى.

سى و سى: نه و كه سه ي شايه تيه كه ي بير چوو بوويه وه، پاشان بيرى كه و ته وه نه وه شايه تيه كه ي وه ر گيراوه، له به ر فه رمايشتى: ﴿فَتَذَكَّرْ أَحَدَهُمَا الْأُخْرَى﴾.

سى و چوار: له مانى ده قه كه شه وه وه ر ده گيريت، نه گه ر تر سا له وه ي شايه تيه كه ي بير بچيت له مافو واجباته كاندا، نه وه پيوسته بينو سي ته وه، چونكه ﴿مَا لَا يَتِمُّ الْوَجِبُ إِلَّا

بِه فَهَوَ وَاجِبٌ).

سی و پینج: پیوسته له سهر شایه ت نه گهر بانگکرا بو شایه تی و هیچ بیانویه کی نه بوو بچی، دروست نیه بوی یاخی بیت، له بهر فرموده ی خوی گه وره: ﴿وَلَا يَأْبُ الشُّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا﴾

سی و شش: نه وهی که وه سفی راسته قینه ی شایه تی دانی تیدانیه پیوست نیه له سهری وه لامی بداته وه، چونکه هیچ سوودیکی تیدانیه، له بهر نه وه نه وه له شایه ته کان نیه. سی و حهوت: قه ده غه کردنی خو بی تاقت کردن و سستی نواندن له نووسینی قهرزدا به گشتی، له مندالو گه وره، وه سیفه تی خو دواختن، وه هه موو نه وا کوسپانه ی له پیش نه و گریه سته دا دروست بگریت.

سی و ههشت: روون کردنه وهی حکمه ت و ریگه پیدانی نووسین و شایه تی دان له گریه سته کاند، به راستی نه و کاره ﴿أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ وَأَقْوَمُ لِلشَّهَدَةِ وَأَدْنَىٰ أَلَّا تَرْتَابُوا﴾ به راستی نه مه دادپه روه ری ده گریته خو، چونکه یاسای بنده کانه، وه شایه تیه ک بنووسریت باشترو به یزترو ته واوتره، دوورتره له گومان و دوو دلی بیرچوونه وه و کیشمه کیشم و رکابه ری.

سی و نو: له م ده قه دا نه وه وهرده گریت هه ر که سیک گومان له شایه تی دانی بگریت دروست نیه بانگ بگریت بو شایه تیدان، به لکو پیوستی به دلیایی هه به. چل: که ده فرموی: ﴿إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَلَّا تَكْتُبُوهَا﴾ به لگه یه له سه ر ریگه پیدان له وازهینانی نووسین، نه گهر بازار گانیه که حازر به حازر بوو (دهست به دهست بوو)، له بهر نه وه زور پیوست به نووسین ناکات.

چلو یه ک: نه گهر چی ریگه دراوه به نه نووسینی بازار گانی حازر، به لام شایه تی دان دیاری کراوه، چونکه ده فرموی: ﴿وَأَشْهَدُوا إِذَا بَيَعْتُمْ﴾ چلو دوو: قه ده غه کردن له زیان گه یاندن به نووسه ر، به وهی کاتیک بانگ بگری سه رقال بی به کاریکی تره وه و نه رکی سه ر شانی قورس بگریت.

چلو سی و چلو و چوارو چلو و پینج: قه ده غه کردنی زیاندان له شایه ت، به وهی له کاتیکدا بانگ بگری نه خوش بی، یان سه رقال بیت به کاریکی تره وه، یان هاوشیوهی نه وه، نه مه له سهر و ته ی خوی گه وره: ﴿وَلَا يُضَارَّ كَاتِبٌ وَلَا شَهِيدٌ﴾ فیعله که به

(مبنی للمجهول) هاتوه، وه نه گهر بکریت به (مبنی للمعلوم) نه وه قه ده غه کردنی شایه ت و نووسر ده گه یه نیست که زیان له خاوه ن ماف نه ده ن، به خو گرتنه وه، یان داوا کردنی کریه کی قورس و گران، ثم دووانه: چلو و چوارو چلو و پینج بوون.

چلو و شهش: به راستی نه جامدانی ثم حه رام کراوانه له نیشانه ی فاسق بوونه، له بهر فه رمایستی خوای گه و ره: ﴿وَإِنْ تَفْعَلُوا فَإِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ﴾

چلو و ههوت: وه سفه کانی تاوان و پروا و ئیمان و دووروی و دژایه تی و دوستانه تی و هاوشیوه ی نه مانه بهش بهش ده بیست له مروژدا، هه ندی جار مادده ی تاوان و جگه له تاوانی تیدا کو ده بیته وه، وه به هه مان شیوه پروا کوفر وه ک ده فه رموی: ﴿فَإِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ﴾ نه یفه رموو (فانتهم فاسقون) واته: ئیوه لاده رن، یان (فَسَاقٍ) واته: زور لاده رن. چلو و ههشت: هه قی خو یه تی پیش بخریت، چونکه بابه ته که ی له پیشه، نه ویش مه رج گرتنی دادپهروه ریه له شایه تدا، وه ک خوای گه و ره ده فه رموی: ﴿مِمَّنْ رَّضَوْنَ مِنَ

الشُّهَدَاءِ﴾

چلو و نو: به راستی له دادپهروه ریدا نه ریت به مه رج وهر گیراوه له هه موو شوین و کاتیکیدا، هه ر که سیک له لای خه لکی وه ربگیریت و خوشیان بویت شایه تیشی وه رده گیریت.

په نجا: نه وه ی لی وه رده گیریت که شایه تی که سی نه ناسراو وه رنا گیریت هه تا نه ناسریت.

(۲۸۳): ﴿وَإِنْ كُنْتُمْ عَلَىٰ سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا فَرِهَنَّ مَقْبُوضَةً فَإِنْ أَتَىٰ مِنْ بَعْضِكُمْ بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي أُؤْتِمِنَ أَمْنَتَهُ. وَلَيْسَ لِلَّهِ رَبُّهُ. وَلَا تَكْفُرُوا الشَّهَادَةَ وَمَنْ يَكْفُرْهَا فَإِنَّهُ إِثْمٌ قَلْبُهُ. وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ﴾

﴿وَإِنْ كُنْتُمْ عَلَىٰ سَفَرٍ﴾ واته: نه گهر ئیوه له گه شتدا بوون و ﴿وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا﴾ (نووسه رینک نه بوو) له نیوانتاندا بنوسیت و گریهسته که تهواو بکات ﴿فَرِهَنَّ مَقْبُوضَةً﴾ واته: خاوهن ماف وهری ده گریت و ده بیته بارمته به ک له لای هه تا ههقه که ی بو ده هینیته وه، ثم دهقه به لگه یه له سهر نه وهی که ره هنی وه رنه گیراو

گریهستی تیدا نا کریت، به لگه یه له سهر نه وهی که بارمته ده ر (قه رزاره که) و بارمته وه رگر نه گهر جیاوازیان هه بوو له نه ندازه ی نه وه شته ی که ده کریت به بارمته، نه وه وته ته نها وته ی بارمته وه رگره، له بهر نه وه خوی گه وه ره هنی له بری نووسین داناوه بو نه وهی خاوهن ماف که سی به رانه ری پی به سهیته وه، لی ره دا نه گهر وته ی بارمته وه رگر وه رنه گیریت له نه ندازه ی قه رزه که دا نه وه هیچ مانایه ک له ره هنه که دا به جی نایهت، له کاتی که دا نه گهر مه به ست له ره هن به سه ته وه بیته نه وه دروسته له گه شت و شوینی نیسته جی بووندا، له بهر نه وه خوا باسی گه شتی کردوه، چونکه پیویست به نووسین ناکات، نه مه هه مووی نه گهر خاوهن ماف حزی کرد جهخت له مافه که ی خوی بکاته وه، نه گهر خاوهن ماف نه مین بوو له قه رز پیدراوه که، وه حزی کرد مامه له ی له گه ل بکات به بی بارمته، نه وه پیویسته له سهر نه وه که سه ی که مافه که لایه تی به ته واوی مافه که ی خوی پییدات، به بی نه وه سته می لی بکات و لی که م بکاته وه ﴿وَلَيْسَ لِلَّهِ رَبُّهُ﴾ له پیدانی مافه که، به باشتین شیوه پاداشتی بداته وه، چونکه گومانی باشی بو بردوه ﴿وَلَا تَكْفُرُوا الشَّهَادَةَ﴾ چونکه ماف له سهر شایه تی بوونیا د ده نریت، نا کریت بشاریته وه، دیاره شاردنه وهی له تاوانه گه وه ره کانه، چونکه واز له هه والیک ی راسته قینه

• وَإِنْ كُنْتُمْ عَلَىٰ سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا فَرِهَنَّ مَقْبُوضَةً
فَإِنْ أَتَىٰ مِنْ بَعْضِكُمْ بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي أُؤْتِمِنَ أَمْنَتَهُ. وَلَيْسَ
لِلَّهِ رَبُّهُ. وَلَا تَكْفُرُوا الشَّهَادَةَ وَمَنْ يَكْفُرْهَا فَإِنَّهُ
إِثْمٌ قَلْبُهُ. وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿۲۸۳﴾ ﴿وَمَا فِي السَّمَوَاتِ
وَمَا فِي الْأَرْضِ﴾ فَإِنْ تَبَدَّدُوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوتُخَفَوهُ
بِحَاسِبِكُمْ بِمَا اللَّهُ تَعَفَّرَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ
وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۲۸۴﴾ ﴿أَمِنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ
مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَكِهِ كَتَبَتْهُ
وَكُتِبَ لَهُ وَرُسُلِهِ لَا تَقْرِئْ بَيْنَ أَعْيُنٍ رُسُلِهِمْ وَقَالُوا
سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿۲۸۵﴾ لَا يَكْفُرُ
اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا رِجْسًا أَتَىٰهَا مَا كَسَبَتْ وَرَعَىٰهَا مَا كَسَبَتْ
رَبَّنَا لَا نُؤْخِذُكَ إِلَّا أَنْ تَقْبَلَنَا أَوْ نُحِيطَ بِأَرْبَابِنَا وَلَا تَحْمِلْ
عَلَيْنَا إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا
وَلَا تُخِزْنَا مَا لَا لَنَا عَلَيْهِمْ وَلَا عَفْوَ عَنَّا وَغُفْرَانَنَا
وَأَرْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَاصْرُتْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿۲۸۶﴾

دههيني، له بهر نه مه ده فهرموي: ﴿ وَمَنْ يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ آتَمٌ قَلْبُهُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴾ بيگومان نه م برپاره جوانانه که خواي گوره رينمايي بنده کاني پيډه کات، پر له حکمه تي گوره و بهرزه و هندی گشتي، وه به لگه به له سر نه وهی نه گه ر خه لک به رينمايي خوا بجولینه وه، نه وه دنيايان باش ده بيت له گه ل چا کبوني ثاينيان، چونکه پر له له دادپه روه ري و بهرزه و هندی و پاراستني مافه کان و له ناو بردني رقو کينه و دژايه تي به کدي. سو پاس و ستايش بو نه و خوا بهی وه ک چون پيوسته ستايشي مه زني و گوره يي بکريت، هر گيز وه سفکردي له ژماردن نايه ت.

(۲۸۴): ﴿ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنْ تُبَدُّوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفَوْهُ يُحَاسِبْكُمْ بِهِ اللَّهُ فَيَعْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴾ (۲۸۴)

نه مه هه واليکه له لايه ن خوا وه که هر چي له ناسمانه کان و زه ويديايه هي نه وه، هه مو يان به دي هينراوي نه ون، رپوزيانده داو بهرزه و هندی دنيا و دوا رپوزيان بهرپوه ده بات، نه وان مولک و به نده ي نه ون، ناتوانن نه زيان و نه سوود به خويان بگه يه نن، به هه مان شي وه نه مردن و ژيان و زيندو و بوونه وه ش ، نه و په روه رد گاريانه و خوا ه نيانه به حکمه ت و دانايي و دادپه روه ري و چا که ي خوي و کاروباريان بهرپوه ده بات، بيگومان فه رمان ي پيکر دوون و قه ده غه شي ليکر دوون، وه له داها توودا ليبر سينه وه يان له گه ل ده کات له سر نه وه ي به نه يني و ناسکرا نه نجاميان دا وه ﴿ فَيَعْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ ﴾ نه وه بو که سي که که هو کاره کاني لي خوشبوني تي دايي، وه سزاي که سي گونا هباريش ده دات به هو ي گونا هه که ي نه گه ر بيه وي ﴿ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴾ هيج شتيک ده سته وساني ناکات، به لکو هه مو و به دي هينرا وه کان ژيرياري تواناو ده سه لات و ويست و نه ندازه گيري و پا داشتي نه ون.

(۲۸۵): ﴿ أَمَّا الرَّسُولُ فَمَا أَنْزَلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَأَتْ بِهِ وُجُوهُهُمُ وَرُسُلُهُمْ لَا تَفْرُقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِمْ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴾ (۲۸۵)

خوا ﴿ هه والده دا ده ربه ري بروا بووني پيغه مبه ر موحه ممه د ﴿ بروا دارا نيش له گه لي دا، وه گه ر دن که چي و گو يرا يه لي و پارانه وه يان له په روه رد گاريان، له گه ل نه وه دا دا واي لي بوور دن يش ده کن، جا هه والي دا نه وان بروايان هينا وه به خوا و فريشته کان و کتي به کان و پيغه مبه ران (عليهم الصلاة والسلام)، نه مه ش بروا بوون به هه مو و نه وان ده گري ته وه که خوا هه والي پي ناند او ه، وه پيغه مبه ر ﴿ هه والي پي دا ون، ده ربه ري سيفه ته ته وا وه کاني و وه سفه به رزو بهرپزه کاني به

کورتی و درژیویه، به پاک راگرتنی خوا له وینه بو دانان و وپه ک خستنی سیفته کانی، وه به پاک راگرتنی له هه موو سیفته ناته واوه کان.

وه ههروه ها بروابوون به فریشته کان که له شهریمه ته کانی تردا به درژیوی و کورتی باسکراون، وه ههروه ها بروا بوون به هه موو پیغه مبه ران و کتیبه کان، واته: به هه موو نه وانهی پیغه مبه ران هه والیان پیداو، نه وهش که له کتیبه کاندا باس کراون له هه والو فرمان و قه دهغه کراوه کان، بیگومان نه وان جیاوازی ناخه نه نیوان هیچ یه کیک له پیغه مبه ران، به لکو بروا به هه موویان ده هینن، چونکه نه وان نیوه ندن له نیوان خواو بنده کانی، کافر بوون به هندیکیان کافر بوون به هه موویان، به لکو کافر بوونه به خوا، ﴿وَقَالُوا سَمِعْنَا﴾ نه وهی فرمانت پیمان کردوه و لیمانت قه دهغه کردوه ﴿وَأَطَعْنَا﴾ نه وه بو تویه (فرمان و قه دهغه)، له وان نه بوون که وتیان: بیستان و سرپیچیمان کرد.

کاتی که بنده هه رده بی که م کورتی لیه وه به دی بیت ده رباره ی مافه کانی خوی به رز، نه وه به برده وام پیوستی به لیوردن و لی خوشبوونی خوا هه یه، وتیان: ﴿عُفْرَانِكَ﴾ واته: داوای لیوردن لی ده که ین له که م ترخه می و گونا هه کانمان، نه وه که م کورتی و عه بیانه ی پی و هه سف کراوین لایه ره ﴿وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ﴾ واته: سرچاوه ی گه رانه وهی هه موو به دیه پیراوه کان له لای تویه، هه ر خوت پاداشت و سزایان ده دیت، به وهی کردوویانه له چا که و خرابه.

(۲۸۶): ﴿لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إَصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لِإِطَاقَةِ لِنَابِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ﴾

﴿لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ﴾ کاتی نه م ده قه هاته خوار: ﴿وَإِنْ تُبَدُّوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخَفُّوهُ يُحَاسِبْكُمْ بِهِ اللَّهُ﴾ زور قورس بوو له سر مسولمانان بویه گومانیان برد که نه وهی ده که وینه ناو دله وه له هه ر شتیک جیگیرو ناجیگیره کان که به سر یاندا دیت ده ژمیردری و گونا هه ر دهن، خوا هه والی پیدان به م ده قه که نه و داوا له هیچ که سیک ناکات مه گه ر نه وهی له توانیدا هه یه، واته: فرمان و کارنیک که له هیزو وزه و توانای نه ودا بی، هیچ نه ر کیک ناخاته نه ستویان که له توانایاندا نه بی، وه ک فرمویه تی: ﴿وَمَا جَعَلْ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ﴾ (۷۸) ﴿الحج﴾

بنه مای فرمان و قه دهغه کراوه کان له و کاروبارانه نین که نار هه تن له سر دله کان، به لکو نه وان

خوراكو بژيون بۇ رووحه كانو ده رمانن بۇ جهسته كان، وه پاريزه رن له زيان، جا خواي گه وره فەرمانى په بهنده كاني داوه به وهى كه فەرمانى پيئانداوه وه ك به زه يى و چا كه يه ك له گه لياندا، له گه ل ئەمەشدا ئەگەر هەندىك له بيانوووه كان ئەوانه ي جى گوماني نارەحه تين بوونى هه بوو، ئەوه كار ئاسانى دهسته بهر ده بيت، يان به نه هيشتنى له نهستوى داوالىكراو، يان به هەندىكى وه ك ئەوهى سوک كراوه بۇ نه خو شى و گه شتيا رو جگه له وانيش.

پاشان خوا ﷻ هه واليداوه كه هەر كه سيك كاريكى چاك نه نجام بدات پاداشت و خيره كه ي هەر بۇ خو يه تي، وه هەر خراپه يه كيشى كرد به زياني خو يه تي و رووبه رووي خو ي ده بيته وه، هيج كه س گوناھى كه سى ديكه هه لئاگرى، وه چا كه كاني هيج كه سى بۇ غه يرى خو ي ناچي ت، هينانى وشه ي چا كه (خير) به (كسب) به لگه يه له سه ر ئەوه ي كه كاري خير بۇ مرو ف به كه مترين هه ول و كوشه ش دهسته بهر ده ي، تنها به نيازو نيه تي دل.

بۇ كاري خراب (شر) (اكتسب) ه ي هينا وه بۇ ئەوه ي به لگه ي ت له سه ر ئەوه ي كاري خراب له سه ر مرو ف نانوسر ي ت تا نه نجامى نه دات و هه ول و كوشه شه كه ي نيه ته دى.

له و كاته ي خوا ﷻ هه واليدا ده رباره ي برواي پيغه مبه ر ﷻ، وه بروادارانى له گه ليدان، هه موو كه سى له سه ر كرده وه كه ي پاداشت ده دري ته وه، مرو فيش له به رده م تووش بوونه به كه مته ر خه مى و هه له و له بير چونه وه، هه واليدا وه كه ئەو ئيمه رانا سپير ي ت مه گه ر به وه ي له توانا ماندا بيت و بتوانين نه نجامى بدين، هه واليدا ده رباره ي داواي برواداران به وه كه له له بير يان ده چي ته وه به هه له نه نجامى ده دن، بيگومان پيغه مبه ر ﷻ هه واليدا وه خوا فەر موويه تي: (قد فعلت) واته: به دنيا يى وام كرده، وه ك وه لامدانه وه بۇ وه لامدانه وه يه ك بۇ ئەم پارانه وه يه، ده فەر مو ي: ﴿رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِن نَّسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا﴾ جياوازي له نيوانياندا: بيگومان (النسيان) له بير چونه وه: فەرما وش كردنى دل له وه ي فەرمان پي كراوه وازى لى دىنى به هو ي له بير چونه وه.

وه (الخطأ) هه له: ئەوه يه نيه تي نه نجامدانى شتى ده كات وا ده زانى دروسته، پاشان نه نجامدانى كاره كه ي بۇ ده رده كه وي كه دروست نيه، ئەو دووانه به راستى خوا ئوممه تي ئيسلامى لى عه فو كردون كه لبيان رووبدات، وه ك به زه يى پيئان و چا كه كردن له گه لياندا، له سه ر ئەو بنچينه هەر كه س نو يژ بكات به جل و به رگى داگير كراو، يان پيس، يان بيرى چو وي پيسى سه ر جهسته ي بووه، يان به له بير چونه وه قسه بكات له نو يژ دا، يان به له بير چونه وه رۆژوو بشكي نى، يان له قه ده غه كراويك له قه ده غه كراوه كاني ئيحرام (له حج يان عومره) ئەوه ي كه فه وتاندى تيدا نه ي، ئەوه عه فوه و بور دراوه.

هروه ها نه وهی سویندی خواردی له سهر شتیك و دواپی سوینده كه نه باته سهر به له بیر چوونه وه نه وه سوینده كهی ناشکی و هیچی له سهر ناکه وی، هروه ها نه گهر هه لهی كرد كه سیکی فهوتاند، یان سامانیکی فهوتاند، نه وه گونا هبار نابی، به لكو دهسته بهر بوون و بهر پرسیاریه تی بژاردنی ده كه وئته سهر، هروه ها نه شوینانهی ناوی خوا هینان تییدا پیویسته نه گهر مروف ناوی خوی نه هینا به له بیر چوونه وه هیچ زیانی نه.

﴿رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا اَصْرًا﴾ واته: راسپارده ناره حه ته كان ﴿كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَي الدِّينِ مِنْ قَبْلِنَا﴾ بیگومان خوا ﴿وَاي كَرَد، خوا سووك و ناسانی كرد له سهر ثم ثوممه ته له فرمان پیکراوه كان له پاك و خاوینیه كان و په رسته شه كان، كه له سهر غهیری ثمان سووكی نه كرد بوو ﴿رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ﴾ (خوای گهوره) وای كرد، سوپاس و ستایش بو (خوا) ﴿وَأَعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا﴾ به لیوردن و لی خوش بوون، بهم دووانه لاجوونی ناخوشی و خراپه كانی به دهست دین، به بهزه ییش چاك بوونی كاره كان دهسته بهر ده بن ﴿أَنْتَ مَوْلَانَا﴾ واته: پهروه ردگارمان و پادشاو خاوه نمان و په رستراومانه، نه و خوییه! كه بهرده وام سهر په رشتی و فرمانره وایه تیمان ده كهی له و كاته وهی كه نیمه ت هیناوه ته بوون و دروست كردوین، نازو نیمه ته كانت به سه رمانه وه یه و دوباره ده بنه وه گه یشتون به ژماره ی كاته كان، پاشان نیمه ته ت به سه رماندا كرده به نیمه تی مه زن و خه لاتی گه و ره، كه بریتیه له نیمه تی ئیسلام كه هه موو نیمه ته كان به دواپی نه ودا دین، داوات لی ده كه ین نهی پهروه ردگارا، نهی خاوه ن و گه و ره مان ته وای نازو نیمه ته ت بریژی به سه رماندا سه رمان بخی به سه ر كومه لی كافره كان، نه وانه ی بیروا بوون به توو به ره وانه كراوانت، وه ركابه ری خاوه ن ری بازو ئینه كه تیان كرده، فرمانتیا ن شكاندوه و به لی نیا ن هه لوه شان دوته وه، سه رمان بخوا توانا دارمان بكه به سه ریا ن به به لگه ی روون و هیزی شمشیر و به وهی له سه ر زه ی ده سه لآتمان بكه وئته ده ست و نه وان ریسوا بكه ی، وه نیمه تی ئیمانمان پی بیه خشی كه سه ركه وتیا ن پی دهسته بهر ده بی، سوپاس و ستایش بو خوای پهروه ردگاری جیهانیان.

ته فیسری سووره تی (البقرة) به پشتیوانی خوا ته و او بوو

سه لآت و سه لام له سه ر پیغه مبه ری خوا بی.

تهفسیری سووره تهی (آل عمران)

مهدهنییه (۲۰۰) نایه ته

به ناوی خوی به بهزهیی به خشنده

سه ره تایی (ثم سووره ته) تا کو نایه ته کانی ههشتاو نهونده، ده رباره ی گفتوگو کردن و پوچهل کردنه وهی ریازی گاوره کان دابه زیوه، وه بانگیان ده کات بو دینی راست که دینی نیسلامه، وه ک چون پیشتر هینامان، (نایه ته کانی) سه ره تایی سووره تهی به قهره دابه زیوه بو گفتوگوو موناقه شه کردنی جووله که کان:

(۶-۱): ﴿الْعَبْرَةَ ۱﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ

الْقَيُّومُ ﴿۲﴾ نَزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَأَنْزَلَ التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ ﴿۳﴾ مِنْ قَبْلِ هَذَا لِلنَّاسِ وَأَنْزَلَ الْفُرْقَانَ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿۴﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْفَى عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ﴿۵﴾ هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۶﴾

خوای بهرز به باسی په رستراویتی خوئی ده ست پیسه کات، به راستی نهو تمنها خوئی په رستراوی هه قه و هیج په رستراویتی دیکه نیه جگه لهو، که ناگونجی غهیری خوا بگریت به په رستراوو عیاده تی بو بگری، وه هه موو په رستراویتی جگه لهو پوچ و باتلن، خوا خوئی په رستراوی به هه قه، که وه سف کراوه به سیفه ته کانی په رستراویتی، دیاره هه موو سیفه ته کانش سه رچاوه که یان ده گه ریته وه بو دوو سیفه، نهوانیش: ژیان (الحیاء)، راگره (القیوم)، جا (الحي): نهو په رستراوه یه که خاوه نی ژیانی مه زن و ته واه، که په یوه ست کراوه به هه موو نهو سیفه تانه ی ژیان پی ته واهو کامل نابی ته نها به وه نه بی، وه ک: بیستن و بینین و تواناو هیزو ده سه لات و شکوو مه زنی و هه میسه مانه وه، به رده وام بوون ﴿الْقَيُّومُ﴾ راگری نه فی خوئی ته بی نیازه له هه موو به دیه پیتره کانی،

وہ پاگری جگہ لہ خوشیەتی، بۆیە ھەموو بەدیھتێراوہ کان پێویستیان پێیەتی، لہ دروستکردن و ئامادە کردن و یارمەتیداندا، ھەر خۆی مشووری دروست کراوانی خۆی دەخوات و بەرپۆھیان دەبات، ھەر ئەو لاشەو دلو و رووحی دروست کراوہ کان بەرپۆھی دەبات.

وہ لہ پاگری خوای بەرز بۆ بەندە کانی، وە میھرەبانی پێیان ئەوہیە کہ کتیبی دابەزاندوہ بۆ سەر پێغەمبەرە کە ی موحمەد ﷺ، کہ گەورەترین و مەزنترین کتیبە ھەموو ھەق و راستیە کان لہ ھەوالو و فەرمانە کان و قەدەغە کراوہ کان دە گرتیە خۆی، ئەوہی ھەوالی پێداوہ راستە، ئەوہیشی برباری لہ سەر داوہ دادپەرورە، وە بە ھەق و راستی دابەزاندوہ بۆ ئەوہی خەلکی ھەلسن بە عیادەتی پەرورەد گاریان و قیری کتیبە کە ی بن، ﴿مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ﴾ (واتە: کتیبە کانی پێش خۆی بە راست دادەنێ)، لہ کتیبە کانی پێشین، کتیبە کانی پێش خۆی بە راست دەزانێ (پێش دەستکاری کرائیان)، ئەوہی ئەو شایەتی بۆ بدات ئەوہ وەرگیراوہ، ئەوہیشی ئەو پەرتی کردیئەوہ ئەوہ پەتکراوہیە، قورئان ھەموو ئەو شتانە ی لہ خۆ گرتووہ کہ سەرجم پێغەمبەران لہ سەری کۆکن، ئەویش شایەتی دانە بۆی بە راستی، خواوہن کتیبە کان ناتوانن کتیبە کە یان بە راست دابنێن ئە گەر بڕوا بە قورئان نہ کەن، بە راستی کوفر کردنیان بە قورئان، بڕوا بون بە کتیبە کە ی خۆیانان لێ ھەلدەوہ شینتەوہ.

پاشان خوای بەرز دەفەرموێ: ﴿وَأَنْزَلَ التَّوْرَةَ﴾ (تەوراتی دابەزاندووہ) بۆ سەر موسا، ﴿وَالْإِنْجِيلَ﴾ بۆ سەر عیسا ﴿مِنْ قَبْلُ﴾ (لە پێش دابەزاندنی قورئان)، ﴿هُدًى لِّلنَّاسِ﴾ بۆ پێنمایسی خەلکی، روالەتی ئایەتە کہ دە گەرتیئەوہ بۆ ھەر یە کێک لەوانە ی پێشوو، واتە: خوا ﷻ قورئان و تەورات و ئینجیلی دابەزاندووہ بۆ ھیدایەتی خەلکی لہ گومرایی، جا ھەر کە سینک پێنمایسی و ھیدایەتی خوا ﷻ وەر بگری ئەوہ ھیدایەت دراوہ، وە ھەر کە سینکیش ئەو پێنمایسە وەر نہ گری ئەوہ لہ سەر گومرایی خۆی دەمینتەوہ، ﴿وَأَنْزَلَ الْفُرْقَانَ﴾ واتە: ئەو بەلگە روون و سەلماندنە یە کلاکەرەوانە ی کہ ئاماژەن بۆ ھەموو مەبەست و داخوایە ک، بە ھەمان شیوہ درژە ی پێداوہ و راقە ی کردوہ ئەوہی خەلکی پێویستی پێ ھە یە، ھەتا حوکم و بربارە کانی بە روون و ئاشکرای ھیناوە، تا ھیچ کەس پاساو و بیانوی نە مینی لہ بڕواھینان بە ئایەت و نیشانە کانی، لە بەر ئەمە فەرموویەتی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ﴾ واتە: پاش ئەوہی روونی کردوئەوہ ھۆیە کانی لابردوہ، ﴿لَهُمْ

عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿١﴾ (هیچ کس ناتوانی ئەندازهی بکات، وه ده رک به وه سفی ناکری) ﴿١﴾ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ﴿٢﴾ به هیزه، هیچ شتیکی لیگیر نابی و بی توانا نیه به سه ریدها، ﴿٢﴾ ذُو انْبِقَارٍ ﴿٣﴾ بو که سیک که سه ریچی بکات، ﴿٣﴾ اِنَّ اللَّهَ لَا يَخْفَىٰ عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْاَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ﴿٤﴾ ئەمه ئەوه ده سه لمینی که زانستی خوا ده وری هه موو زانیاریه کانی داوه به گشتی، ناشکراو شاراوه، دیارو په نهان، وه له نیو ئەوانه شدا کۆر په له له سکی دایکیدا که چاوی مروف نایینی و درکی پیناکات، زانیاریشیان پی ناگات، ئەوه خوا ی تاک و تهنه ا ریکی ده خات به چاکترین ریکخستن، وه ئەندازه ی ده کات به جواترین ئەندازه کردن، له بهر ئەمه فهرموو به تی: ﴿٤﴾ هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْاَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ ﴿٥﴾ (واته: ئەوه خوا به زاتیکه شیوه تان ده کیشی له مندالده کاند چونی بو) له دروستکردنی ته واوو ناته واو جوانو ناشیرین و نیرو می، ﴿٥﴾ لَا اِلَهَ اِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦﴾ ئەم ده قانه جیگیر کردن و دیاریکردنی په رستراویتی خوا له خۆده گرن، وه به تال و پوچ کردنه وه ی پوچی جگه له وه ده گرنه خو، وه له نیو ئەوه شدا په تکرده وه ی گاوره کان ئەوانه ی پشان وایه عیسای کوری مه پریم په رستراوه.

وه جیگیر کردنی ژبانیکی کامل و راگریکی ته واو ده گریته خو، ئەم دوو وه سفه هه موو سیفه ته پیروژه کانی خوا ﴿٦﴾ له نیویاندا جیی ده بیته وه، هه روه ها شه ریعه ته گه وره کان، ییگومان په حمت و هیدایه ته بو خه لکی، خه لکی دابه ش ده کات بو دوو کۆمه ل: هیدایه تدرارو گومرا بوو، وه سزای ئەوه که سانه ی که هیدایه تی پی وه رناگرن، وه چه سپاندنی به رفراوانی زانستی خواو جیه جیگردنی مه شیته و ویست و حیکمه تی.

(۹-۷): ﴿٧﴾ هُوَ الَّذِي اَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ اُمُّ الْكِتَابِ وَاُخْرُ مُتَشَابِهَاتٌ فَاَمَّا الَّذِيْنَ فِي قُلُوْبِهِمْ رِيزٌ فَيَتَّبِعُوْنَ مَا تَشَبَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَاْوِيلِهِ ۗ وَمَا يَمْلِكُ تَاْوِيلَهُ ۗ اِلَّا اللّٰهُ وَالرَّاسِخُوْنَ فِي الْعِلْمِ يَقُوْلُوْنَ ؕ اَمَّا بَعْضُ مِمَّنْ عِنْدَ رَبِّنَا وَمَا يَذْكُرُوْا اِلَّا اَوْلُوْا الْاَلْبَابِ ﴿٧﴾ رَبَّنَا لَا تُرِغْ قُلُوْبَنَا بَعْدَ اِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً اِنَّكَ اَنْتَ الْوَهَّابُ ﴿٨﴾ رَبَّنَا اِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيْهِ اِنَّكَ اَللّٰهُ لَا يُخْلِفُ الْمِعَادَ ﴿٩﴾

ده فهرمووی: ﴿٧﴾ هُوَ الَّذِي اَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ ﴿٧﴾ قورئانی پیروژ هه موو ده قه کانی روون و رووشن (محکم)، وه ک خوا ی بهرز فهرموو به تی: ﴿٧﴾ كِتَابٌ اَحْكَمْتُ اَيْنَهُ، ثُمَّ فَضَّلْتُ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ﴿١﴾ هود. (واته: ئەمه کتییکه نا به ته کانی تۆ که وه قایم کراون، دوایی روونکراونه وه له لایه ن خوا ی کارزانی شه رزه وه)، ئەم قورئانه ئەوپه ری ورده کاریی و پته ویی و

دادپهروه ریبی و چاکه ده گریته وه، ﴿وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ﴾ (المائدة، واته: جا ئایا حوکمی کی له هی خوا چاکتره، بۆ کومه لیک پروایه کی پته وو بهر چاوپرو و نانه یان هه بی؟!)، وه هه مووی له یه ک چوو ه موته شاییهه، له جوانی و ره وان بیژی و به راست دانانی هه ندیکی بۆ هه ندیکی دیکه، وه بیژه و مانا کانی وه کو یه کترن، به لام رۆشن و نارۆشن (الأحكام والتشابه) که له م ده قه که دا باسکراوه، بیگومان قورئان ههروه کو خوا باسی کردوه ﴿مَنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ﴾ واته: مانا مه بهسته کانی روونه، هیج ناروونی و ئالۆزیه کی تیدانیه، ﴿هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ﴾ واته: بنچینه ی قورئانه، هه موو ده قیکی له یه کچوو ده گریته وه بۆ لای، ئه و نایه تانه زۆرینه ی قورئانن، ﴿وَأَخْرُمْتُ شَبَهَاتٍ﴾ واته: مانا کانی شپرزهن له لای زۆری له عه قل و بیره کان، چونکه دیلاله تی کورته (مجممل)ن، یان هه ندی به هه له لیبی تیده گهن و مه بهسته که ی ناپینکن، جا به پووختی ئه وه یه له قورئانی پیروژدا نایه تی روون و ناشکرا هه یه بۆ هه موو که سیک، ئه و ده قانه زۆرینه ی قورئانن، وه کومه له نایه تیکی تیدایه مانا کانی ئالۆزه به لای خه لکه وه، لیره دا پیویسته ده قه له یه کچوو ه کان بیرینه وه بۆ لای ده قه رۆشنه کان، وه شاراوه کان بۆ لای ناشکراکان، ئا به م رینگایه هه ندیکی به راستدانری هه ندیکی دیکه یه، وه دژ یه کو پیچه وانه له نیوانیاندایه روونادات، به لام لیره دا خه لکی ده بن به دوو ده ستوه: یه که م: ﴿فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ﴾ (نجا) ئه وانیه له دلیاندا چه وتی هه یه) واته: له رینگای راست لایاندا وه به رده وام نه بوون، چونکه مه بهسته کانیان خراب و تیکچوه، گومراو و سه رلیشیواو بوون، وه دلیان له رینگای هیدایه ته وه بۆ گومرای لایداوه، ﴿فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَبَهَ مِنْهُ﴾ واته: واز له ده قه موحه کم و روونه کان ده هینن، شوینی ده قه ناروونه کان ده که ون، وه کاره که پیچه وانه ده که نه وه، ده قه موحه که م کانش ده گیرنه وه بۆ لای ده قه موته شاییهه کان! ﴿أَتَبَغَاءَ الْفِتْنَةِ﴾ (واته: بۆ تیکدانی ییرو باوه ری مسولمانان)، بیگومان ده قه له یه کچوو موته شاییهه کان ده بنه هوی ناشووب به هوی ئه و نارۆشنیه ی له مانا که یاندا هه یه، ئه گه رنا نایه ته موحه که م روونه کان به هیج شیوه یه ک نابه مایه ی ناشووب، چونکه هه ق و راستی تیدا روونه بۆ که سی که بیهوی شوینی بکه وی.

وه وتی خوا ﴿وَأَتَّبَعَاءَ تَأْوِيلِهِ وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ﴾ راقه کارانی قورئان له وه ستان له سه ر ناوی (الله) له رسته ی: ﴿وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ﴾ دوو قسه یان هه یه: زۆریه ی زانیان له سه ر وشه ی (الله) ده وه ستن، وه هه ندیکیان ناوه ستن و عه طفی ده که ن

به سهر: ﴿وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ﴾ هه ممووی ده گونجی، مه به ست له (التأویل) نه گهر مه به ست پئی حه قیقه ته ناوه پوکی زانست بی، نه وه چا کترو ته ندر و ستر وایه له سهر وشه ی ﴿إِلَّا اللَّهُ﴾ بوه سستی، چونکه له یه کچوو ته نها خوا ﴿لَا تَنْتَهِیْ﴾ زانستی هه یه به ناوه پوکی حه قیقه ته که ی، وه کو حه قیقه تی سیفه ته کانی خواو چۆنیه تی، وه حه قیقه تی نه وه سفانه ی که باسی لیوه ده کری له پوژی دوا پیدا وه نمونه ی نه وانه ش، نه مانه هیچ که س نایزانی جگه له خوا نه بی، چونکه پرو به پروو بونه وه ی شتی که مانای ده سته بهر نابی، وه کو چۆن پر سیار کرا له پیشه و مالک ده باره ی ته ی خوا ﴿لَا تَنْتَهِیْ﴾ ﴿الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى﴾ طه، ده باره ی چۆنیه تی (استوی) پر سیاری لیکرا، پیشه و مالیک وتی: (استوی) شتی کی زانراوه، چۆنیه تیه که ی نادیاره، برپا پئی بوونی واجبه، پر سیار کردن ده باره ی شتی کی داهینراوو بیدعه یه.

به هه مان شیوه هه موو سیفه ته کانی دیکه ی خوا نه گهر پر سیار ده باره ی چۆنیه تیه که یان کرا ده بی به م شیوه یه وه لام بدریته وه، هه ر نه وه بوتری که نیمام پیشه و وتی، نه وه سیفه ته زانراوه، وه چۆنیتی که ی نادیاره، برپا بوونی واجبه و پیوسته، وه پر سیار کردن ده باره ی بیدعه یه.

خوا ﴿لَا تَنْتَهِیْ﴾ هه والی پنداوین ده باره ی، به لام هه والی پینه داوین ده باره ی چۆنیه ته که ی. پیوسته له سه رمان له شوینه بوه ستین که بومان دیاری کراوه، جا مروقی چه وت و لاده ر شوینی نه وه ده قه له یه کچووانه ده که وی، خو ی تووشی شتانی که ده کات که په یوه ندی به وه وه نیه، وه نه ر کییک ده خه نه سه رشانیا ن که پیوست ناکات زانیا ریا ن ده باره ی هه بی، چونکه نه وه ده قانه که س مانایان نازانی ته نها خوا ﴿لَا تَنْتَهِیْ﴾ نه بی، دو وه م: به لام نه وانیه دامه زراون له زانستی شه رعیدا، برپا یان پئی هه یه و مانا کانی ده گهر پینه وه بو لای خواو ملکه چی ده بن. وه نه گهر مه به ست له (التأویل) ته فسیر کردن و پروون کردن وه و ناشکرا کردن بی، نه وه کات پاسترو چا کتر وایه ﴿وَالرَّاسِخُونَ﴾ (عطف) بگریته سهر (الله)، نه وه کاته مانای نایه ته که ناوای لیدی، واته: خوا هه و الیدا وه ته فسیری ده قه له یه کچووه کان و گپرانه وه یان بو لای ده قه پروون و روشنه کان و لابر دنی هه ر گومانیک له سه ری، که س نایزانی ته نها خوا نه بی، وه نه و زانایانه ش که دامه زراوو پوچوون له زانیا ریدا، برپا یان به هه مووی هه یه، ده یگپرانه وه بو ده قه روشنه کان، وه ده لین: ﴿كُلُّ﴾ له ده قه روشنو له یه کچووه کان ﴿مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا﴾ نه وه ی له لای خواوه بیست دژیه کو پیچه وانه نیه، به لکو پپراو پره،

هه ندىكى پشت راستى هه ندىكى دىكهى ده كاته وه، وه هه ندىكى شايه تى بو هه ندىكى دىكهى ده دات، وه هه روه ها تا گادار كرده وهى تى دايه له سه ر بنچينه يه كى گه وه، نه وىش نه وه يه كه دواى زانويانه كه هه موو له لايه ن خواوه هاتووه، تووشى ئىشكالو ئالوزى بوون له شتىكى كورتى له يه كچوو موته شايه، به دنيايه وه ده زانن نهو ئالوزيه ده گىر دىرته وه بو ده قه رۆشنه كان، نه گه ر چى رووى نه وه شيان نه زانى، كاتى خوا سَلَامًا هانى دان بو ملكه چ بوون و بر و ابوون به بر يارو خو كه كانى، سه ر كو نه و سه ر زه نشتى كردن له شوينكه و تنى ده قه له يه كچوو هه كان، فه رمووى: وَمَا يَذْكُرُ واته: ئاموژ گارى وه رنا گرن به ئاموژ گارى خواو قىر نابن جگه له أُولُوا الْأَلْبَابِ واته: خواهن عه قل و هو شه كان، كا كه لو پالفتهى نه وه كانى ئاده م، ئاموژ گارى و به يىر هينانه وه ده گاته عه قله كانيان، نه وهى سوودى هه يه بويان كارى پى ده كهن، نه وه يشى زيانى هه يه بويان لى دوورده كه ونه وه، به لام جگه له نه وان بىر كرده وه يان وه ك تو يكل و ايه هى چ به ره ميكي لى به ده ست نايه ت، نه وانه سه ر زه نش كردن و ياد كرده وه سووديان پى نا گه به نى ت، چونكه عه قلىان بو شتى چاك به تاله. پاشان خوا هه والى داوه ده ر ياره ي نه وانه ي دامه ز راو و رۆچوون له ناو زانست و زانياريدا، نه وان ده پارينه وه وه ده لى ن: رَبَّنَا لَا تُرِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا (ئهى په روه رد گارمان) ده كانه مان لامه ده له ر پى راست به هوى نه زانين و نكو و لى كردنى خو مانه وه، به لكو رى گى كى راستمان پى نى شان بده، بو نه وهى رى نمايى كارو هيدا يه تده ر بى ن بو رى گى كى راستى، جى گى رمان بكه له سه ر رى نمايى خو ت و بمان پارينه له و تا قىر كرده وه يه ي كه لاده رانت پى تاقى كرده وه وه وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً واته: (وه له لايه ن خو ته وه) به زه يه كى مه ز نمان پى به خشه و سه ر كه و توومان بكات بو خى رو چاكه كان و بمان پارينه ي له هه موو خراپه كان إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ واته: به خشى ن به رفراوانه و خواهن چاكه ي زورى ت كه چاكه و به خشنده يى هه موو گياندارى كى گرتوه ته وه.

رَبَّنَا إِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَّا رَيْبَ فِيهِ إِنَّكَ لَآ يُخْلِفُ الْعِمَادَ پادا شتىان ده داته وه به كرده وه كانيان چاك به چاكه، خراپىش به خراپه، خواى مه زن وه سفى دامه ز راوان و رۆچووانى كرده وه له زانستدا به كه وت سى فات، نه وانه ش ناو نى شانى خو شه بختى به نده يه: يه كه م: زانست، به راستى نه وه رى گى كى گه يشته بو لاي خوا، به هوى زانست و زانياريه وه بر يارو شه رى به ته كانى خوا سَلَامًا روون ده يته وه.

دووهم: دامه ز راوه يى و رۆچوون له زانستدا، نه مه ش نه ندازه يه كى زياتره به سه ر زانستى

پووته وه، به پاستی پوچوو له زانست و زانیاریی دا وا ده خوازی زاناییت به حقیقه تی زانست، وردیین و شاره زایی، خوا ﷺ ناشکراو نهینی زانستی قیر کردییت، پوچوو بییت له ناو نهینی شهریهت به زانیاریی و حال و کرده وه.

سییه م: خوا وه سفی کردوون به ئیمان له هه موو کتیبه که یدا، وه وه سفی کردوون به گه پانه وهی ده قه له یه ک چوووه کان بو لای ده قه پوونه کان، به وتی خوی: ﴿يَقُولُونَ ءَاٰمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا﴾. (واته: ده ئین: پرومان پیی هیئاوه هه مووی له لایه ن په روهرد گارمانه وه یه).

چوارهم: ئه وان داوای لیوردنو و سه لامه تی ده که ن له و به لاو تاقیکردنه وه یه که لاده ران و ناله باران تووشی بوون.

پینجه م: دان پیدانانیان به فه زل و منه تی خوا ﷺ به سه ریانه وه به هیدایه تدان، وه ک فه رموویه تی: ﴿رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ اِذْ هَدَيْتَنَا﴾، (واته: ئه ی په روهرد گارمان! دلمان لامه ده له ریگای راست، پاش ئه وه ی که هیدایه تت داوین).

شه شه م: ئه وان له گه ل ئه مه شدا داوای میهره بانسی خوا ﷺ ده که ن، که هه موو خیرییک له خو ده گری و هه موو شه رییک دوور ده خاته وه، وه داوایان لیکردوه به ناوی مه زنی (الرهاب) به خشه رو به خشنده.

حه وته م: خوا ﷺ هه وایداوه ده رباره ی به ئیمان بوون و دلنیایان به پوژی دواپی و ترسان لی، ئه م پرواو دلنیایه ده بیته مایه ی کرده وه یه ک دوور بییت له هه لخلیسکان.

پاشان خوی بهرز فہرموویہ تی:

(۱۰-۱۳): ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ هُمْ وَقُودُ النَّارِ﴾ (۱۰) كَذَابٍ
 ۱۱ ﴿قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا سَعْتَلُونَ وَتَحْشُرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وَيَنسَ الْيَهُودُ
 ۱۲ قَدْ كَانَ لَكُمْ آيَةٌ فِي فِتْنَةِ النَّصَارَةِ قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَخْرَجُوا
 ۱۳ كَافِرًا يَرَوْنَهُمْ مِثْلَيْهِمْ رَأَى الْفَارِسِيُّ وَاللَّهُ يُؤَيِّدُ بَنَصْرِهِ مَن يَشَاءُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ﴾ (۱۳)

لَا لِيْلِي كَذْرُو لَنْ تُغْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ
 مِنْ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ هُمْ وَقُودُ النَّارِ ﴿۱۰﴾ كَذَابٍ ۙ
 لِيَعْرُونَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَآخَذَهُمُ اللَّهُ
 بِذُنُوبِهِمْ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۱۱﴾ قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا
 سَعْتَلُونَ وَتَحْشُرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ رِيَسَ الْيَهُودِ
 قَدْ كَانَ لَكُمْ آيَةٌ فِي فِتْنَةِ النَّصَارَةِ قَاتِلُوا فِي
 سَبِيلِ اللَّهِ وَأَخْرَجُوا كَافِرًا يَرَوْنَهُمْ مِثْلَيْهِمْ رَأَى
 الْفَارِسِيُّ وَاللَّهُ يُؤَيِّدُ بَنَصْرِهِ مَن يَشَاءُ إِنَّ فِي ذَلِكَ
 لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ ﴿۱۲﴾ رِيَسَ الْيَهُودِ حُبُّ الشَّهْرِيَّةِ
 مِنَ النِّسَاءِ وَالنَّبِيِّ وَالْقَطِيطِ وَالْمَقَطِرَةِ مِنَ الذَّهَبِ
 وَالنِّسَاءِ وَالْحَبْلِ السَّمُومَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْحَرْبِ ذَلِكَ
 مَتَعُ الْحَيَوةِ الدُّنْيَا وَاللَّهُ عِنْدَ مُخْسِنِ الْكِتَابِ ﴿۱۳﴾ قُلْ
 أُوْتِيْتُمْ بِخَيْرٍ مِّنْ ذَٰلِكُمْ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ
 جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَأُزْجَرَ
 مُطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْمَعَادِ ﴿۱۴﴾

خوا ۱۱ هو ال دہدات، بیرویان به خواو به
 پیغہ مہرانی ٹہوانہی ڈزایہ تی و نکوویان له دین و کتیبی خواو ده کرد، له راستیدا شایستہی تۆلہ و
 تووند ترین سزان، به هوی کوفرو تاوانہ کانیانہوہ، مال و سامان و مندالہ کانیان ہہر گیز کہ لک و
 سوودیان پی ناگہ یہنن، ٹہ گہر چی له دونیا یاندا به هوی ٹہوانہوہ زیان و نارہ حہ تی زوریان
 بہ سہردا ہاتوہ، وہ دہ لین: ﴿تَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا وَمَا تَحْنُ بِمَعْدِيْنَ﴾ (۲۵) ﴿سبأ﴾
 (واتہ: ٹیمہ مال و سامانمان زیاترہ له ٹیوہ، وہ ٹیمہ ہہر گیز سزا نادرین)، له رۆزی قیامہ تدا
 شتانیکیان بو دہردہ کہوی له خواوہ، کہ ہہر گیز بیریان لی نہ کردوہ تہوہ ﴿وَبَدَأَ لَهُمْ سَيِّئَاتُ
 مَا كَسَبُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ﴾ (۱۸) ﴿الزمر﴾ (واتہ: وہ بویان دہر کہوت
 چی خراپہ یان کردوہ، ٹہو سزای ٹہوانہی گالٹہ یان پی دہ کرد دہوری گرتن)، مال و مندال ہیچ
 قیمہ تیکی نیہ له لای خوا، بہ لکو بہندہ تنہا ٹیمان بوونی بہ خواو کردوہ چاکہ کانی سوودی
 پیدہ گہ یہنن، ہہر وہ کو خوی بہرز فہرموویہ تی: ﴿وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ بِاللَّيِّ تُقَرَّبُكُمْ
 عِنْدَنَا زُلْفَىٰ إِلَّا مَن ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الضَّعِيفِ بِمَا عَمِلُوا وَهُمْ فِي الْعُرْفَاتِ
 ءَامِنُونَ﴾ (۲۷) ﴿سبأ﴾ (واتہ: وہ سامان و مندالتان شتیک نین لای ٹیمہ پلہو پایہ تان نزیک
 بکہنہوہ، مہ گہر ٹہوہی ہر وی ہینابی و کردوہی چاکی ٹہجامدابی، بو ٹہوانہ پاداشتی دوو

به رانبر ههيه، به هوئی ئه و چا کانهی کردوویانه، وه ئه وان له کوشکه به رزه کانی به ههشت له هیمنی و ئاسایش دان).

لیره دا خوا ﷺ هه والی داوه که به دنیایی بیرویان سووته مه نی دۆزخن، به هه می شه یی و به رده وامی په یوهستن پێیانه وه، ئه م حاله ته خوی مزنی باسی کرده که مال و مندال به هیچ شیوه یه ک سوودیان نای بۆ بیرویان بی نیازیان ناکات، ئه مه سونهت و نهریتی خوی به له گه له کانی پیشوودا، وه کو ئه وه ی به سهر فیرعه ون و پیش فیرعه ون دوی ئه ودا له فیرعه ونه سهر کیش و له سنور ده رچه کان، ئه وانه خاوه نی مال و ده سه لات و سهر بازی زور بوون، کاتی نیشانه کانی خویان به درو داناو نکولی و لاساریان له په یامی پیغه مبه ران کرد، خوا ﷺ سزای دان به هوئی گونا هه کانیانه وه، به داد په روه ری خوی نه ک به سته م، خوا توله ی سه خته بۆ هه ر که سی هو کاره کانی سزا به سهر خویدا پیویست بکات، ئه ویش کوفرو تاوانه به جیا وازی جوړو په کانیانه وه، پاشان خوا ﷺ فرموویه تی: ﴿ قُلْ نَهَى مَوْحَمَدٌ بَلَى: ﴿ لِّلَّذِينَ كَفَرُوا سَتُغْلَبُونَ وَتُحْشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴾ (واته: به وانه ی که بیروان له مه ولا نه شکین و ژیر ده که ون، وه کو ده کرینه وه به ره و دۆزه خ که خراپترین شوینه)، ئه م ده قه ئامازه یه که بۆ پرواداران به سهر که وتن و زال بوون، ئاگادار کردنه وه شه بۆ بیرویان، به پراستی هه ر وه کو چون هه والی دا پرویدا، خوا ﷺ پرواداران سهر خست به سهر دوژمنه کانیاندا، له بیرویانانی بته رست و جووله که و گاوره کان، به دنیاییه وه خوی به رز به نده و سهر بازه پرواداره کانی سهر ده خات تا رۆژی دوی، له م ده قه دا په ندو ئامۆز گاری به دی ده کریت، وه نیشانه یه که له نیشانه کانی قورئان که به چاو ده بیئرئ.

خوا ﷺ هه والی داوه بیرویان له گه ل ئه وه دا له م دنیا یه دا ده شکین و ژیر ده که ون، له رۆژی دوا ییدا کۆده کرینه وه و به ره و هه ل دیر ده برین، ئه مه ئه و شوینه یه که بۆ خویان ئاماده کرده، ناخو شترین شوین شوینی ئه وانه، وه خراپترین سزاو توله ش، سزاو توله ی ئه وانه.

﴿ قَدْ كَانَ لَكُمْ آيَةٌ ﴿ فِي فِتْنَةِ الْبَنِي إِسْرَائِيلَ ﴾ (واته: په ندو ئامۆز گاریه کی مزنی (بۆ ئیوه) ﴿ فِي فِتْنَةِ الْبَنِي إِسْرَائِيلَ ﴾ (له و دوو ده سته ی دایان به یه کدا)، ئه مه ش له رۆژی به در بوو ﴿ فِتْنَةٌ تَقْتُلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ﴾ (ده سته یه ک له پیناوی خوادا ده جه نگان) ئه وانیش پیغه مبه رو هاوه لانی بوون، ﴿ وَأَخْرَجَ كَافِرًا ﴾ (واته: کافرانی قوره یش ئه وانه ی که له ماله کانیان ده رچوون به لووت به رزی و شانازی به خو کرده وه بۆ پروپامایی و به رچاوی خه لک، وه خه لکیان لاده دا له ریگه ی خوا، خوا ﷺ هه ردوو ده سته و تا قمه که ی کو کرده وه له رۆژی به در، بته رستان چه ند

هيندهى بڕواداران بوون، له بهر ئەمە فەرموو يە تى: ﴿يَرَوْنَهُمْ مِثْلَهُمْ رَأَى الْعَيْنِ﴾ واتە: بڕواداران بيبڕوايانيان دەبينى لەوان زياترن، دوو هيندهى خۆيان زياتریش، خوا ﷻ جهخت لەمە دەکاتەوه بە وتەى خۆى فەرموو يە تى: ﴿رَأَى الْعَيْنِ﴾ (بە بينىنى چاو) خوا ﷻ بڕوادارانى سەرخست يارمەتيدان بەسەرکەوتنى خۆى، دوژمنانى تىکشکاندو پياو ماقول و دەسەلاتدارە گەورە کانئان لەناو برد، بڕىکى زۆريانى لى دەستگير کرد، ئەو هەش تەنها لە بهر ئەو بوو خواى گەورە نايە کەى سەردەخات و ئەو هەيشى بيبڕوايه زەليل و سەرشۆرى دەکات، بەراستى ئەم يارمەتیه پەندى تىدايه بۆ ئەوانەى خواوەن ژيرين و عەقلىکى کاملن.

چونکە ئەوانە دەستەى سەرکەوتوو سەرخراون لە لايەن خواوە (الطائفة المنصورة)، بەردەوام هەق و راستيان لە گەلدايه، دەستە کەى دیکە بە تال و پوچە، ئە گەرنا هەر کەسێک بە روو کەش تەماشای هۆکارە ديارە کان بکات، لە پرووى ژمارەو نامادە کاريه وه، جهختە کاتەوه کە سەرکەوتنى ئەم دەستە کەمە بەسەر ئەو دەستە زۆرو زەبەلاحەدا شتىکى ئەستەم و محالە، بەلکو لە ئەوپەرى مەحالىدايه، بەلام لە پشتى ئەم هۆکارەى کە بە چاو دەبينى، هۆکارى مەزنتەر هەيه، کەس نايىنى جگە لەوانە نەبى کە خواوەن بەرچاوىکى رووين و ئيمانان بە خوا هەيه و تەنها پشت بە ئەو دەبەستو و متمانهيان بە خوا هەيه کە تەنها ئەويان بەسە. ئەویش عيززەت و سەرخستنى بەندە بڕوادارە کانیه تى بەسەر دوژمنانى بيبڕوادا.

(۱۴-۱۵): ﴿زَيْنَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْحَرْثِ ذَلِكَ مَتَعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَتَابِ ﴿۱۴﴾ قُلْ أُوْنِبْتُكُمْ بِخَيْرٍ مِّنْ ذَلِكَ لِّلَّذِينَ اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّتْ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَأَرْوَجُ مُطَهَّرَةً وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿۱۵﴾﴾

خوا دەفەرموى: ﴿زَيْنَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْحَرْثِ﴾ خوا ﷻ هەوال دەدا کە بە راستى خوشى ژيانى دۇنيای بۆ مرؤف جوان پازاندۆتەوه، ئەم شتانهيشى تايبەت کردوو باسى ليوه کردوون، چونکە مەزنترينى خوشى و ئارەزووه کانى دۇنيان، جگە لەمانەش شوينى ئەوانە دەکەون لەو خوشيانەى کە باسکراون، خوا ﷻ فەرموو يە تى: ﴿إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لِّهَا ﴿۷﴾﴾ (واتە: يىگومان ئيمە هەرچى لەسەر زەويدا هەيه کردوو مانە بە هۆى پازاندنەوه) دواى ئەوهى ئەوانەى جوانى کردوو بۆ خەلکى دەيانهينيت و باسيان

ده کات، ئنجا باسی ئه و پالنه رانه ده کات که مرؤفه کان ده ورووژینن بۆ به ده سهئینانی ئه و شتانه، نه فسی مرؤفه کانی پیوه گیرۆده ده بی و دلیان مهیلی بۆ لای ئه و جوانیانه ده جوولیننی، خه لکی به گویره ی واقع بوون به دوو به شه وه:

به شی یه کهم: چینیک له خه لکی جوانی دنیا یان کرده ته مه به ست و ئامانج، تا بیر کردنه وه ئه وه ی به دلیاندا دیت له کرده وه ی ئاشکرا و په نهان له پینا و ئه و مه به سته دایه، به راستی (دنیا) سه رقالم و بیئاگا) ی کردوون له و مه به ستی که له پینا ویدا دروستکراون، بوون به ئاژه لو مالآت ته نها خه میان چیژ وه رگرتنه له خو شیه کانی دنیا، ئیتر بیر ناکه نه وه ئه و مال و سامانه یان چۆن به ده سهئینا وه له چیدا خه رچی ده کهن، ئا ئه وانه ئه و مال و سامانه ده بیته تویشوو یه ک بو یان بۆ مالی به ده بختی و ناخو شی و سزا و ئازار.

به شی دو وه م: (که سائیکن) له مه به ست و خو شیه کانی دنیا جوان تیده گهن، وه ده زانن خوا ﷻ کردوو یه تی به به لا و تاقیکردنه وه بۆ به نده کانی، بۆ ئه وه ی بزانی کئی گویره یه لی و ره زامه ندی خوا پیش ده خات به سه ر چه زوو ئاره زوه کانی دنیا دا، دنیا یان کرده به وه سیله و ریگایه ک بۆ ئه وه ی بیانگه یه نیت به دوارپوژ، وه له زه تی لیوه رده گرن به شیوه یه ک خوا پئی رازی بی، به جه ستیانه ها وه لی ده کهن و به دلّه کانیان لیی دوورده که ونه وه، وه ده زانن ئه و له ززه ت و خو شیه وه کو ئه وه یه خوا ﷻ ده رباره ی فه رموو یه تی: ﴿ذَٰلِكَ مَتَكُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا﴾ (واته: ئه وانه خو شی ئه م ژیا نی دنیا یه ن)، جا ئه وانه ئه و نازوو نیعه تانه ده کهن به پردیک بۆ ژیا نی دوارپوژ، وه بازرگانیه ک ئومیدی سوودو قازانجی گه وه ی لی ده کهن بۆ ژیا نی دوارپوژ، ئا ئه وانه ئه و له ززه ت و خو شیا نه ده بن تویشوو یه ک بو یان بۆ لای په روه رد گاریان.

له م ده قه دا دلدانه وه ی هه ژرانی تیدایه ئه وانه ی که توانیا ن نیه بگهن به و خو شی و له ززه تانه ی به و شیوه ی ده و له مهنده کان توانیا ن هه یه، ئا گادار کردنه وه شی تیدایه بۆ ئه و که سانه ی پئی له خو بایی ده بن، ئاموژ گاریشه بۆ ئه و خا وه ن عه قل و ژیرانه که دنیا به کهم ته ماشا بکه ن.

ته واوی ئه وانه، خوا ﷻ هه و آیدا وه له پاش ئه وانه ده رباره ی مالی مانه وه که به هه شته داها تووی له خوا ترسان و پاریز کارانه، وه هه و آیدا وه ئه و ماله چاکتره له سه رجه م ئه وانه ی باسکرا، ئه ویش ئه و به هه شته به رزو کوشک و ته لاره رازا وانه ی که دیمه نیککی یه کجار عه جیب و سه رنچرا کیشیا ن هه یه، وه دارو دره ختی جوړاو جوړ به روو بوومی جیا وازه، وه چه ندين چه م و رووبار به ژیر دره خته کانی دا ده پروات به پئی ویست و ئاره زووی خو یان، خه یزانه کانیان پاک و بیگه ردن له هه موو پیسی نا ته واوی و شتی قیز لیکراوی دیارو نادیار، له گه ل مانه وه ی هه تا هه تایی که به وه

نیعمه ته کان ته واو ده بی، له گه ل په زامه ندی خوا ﷺ که گه وره ترینی نیعمه ته کانه، ده ی قیاسی
 ثم ماله مهزن گه وره یه بکه به و ماله بینرخه، پاشان خوت چاکترینیان بو خوت هه لبریره، وه
 نه مه بنه روو بو دلت، بزانه کامیان چاکتره لهوی دیکه یان؟

﴿وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ﴾ زانایه به وهی له دلپاندایه، له سیفه ته چاکه کان و سیفه ته
 خراپه کان، وه نه وه یسی شایسته یه به بارودوخیان، بیهوی هر که سی سرکه وتوو بکات
 سرکه وتووی ده کات، وه هر که سی سرشور بکات سرشوری ده کات. نه و به هه شته ی
 خوا ﷺ وه سفی کردوه به جواتترین وه سف کردن، ههروه ها وه سفی نه وانه یسی کردوه که
 شایسته ی نه و به هه شته ن، نه وانیش نه وانن که لیی ده ترسن و خویان ده پاریزن، به به جیهینانی
 نه وه ی خوا ﷺ فرمانی پیکردوه و واز هینان له وه ی خوا قه ده غه ی کردوه، له پارانه وه کانپاندا
 ده لین:

نازوو نیعمه ته کان، وه به راوردی نیوانی دنیاو دواروژی کردوه، چاکه ی دواروژی داوه به سر دنیاوا، ناگادارمان ده کاته وه که پیویسته دواروژ هه لپزیرین و کاری بو بکه یین، وه وه سفی خه لکی به هه شتی کردوه، نه وانیش که سانی پاریز کارن، پاشان ته فصیلی داوه و به تیرو ته سلی باسی نیشانه کانه خو پاریزی و ته قوای کردوه، نا به و نیشانه و سیفه تانه مروؤف ده توانی نهنس و دهرونی هه لسه نگینی، ثایا شه و له خه لکی به هه شته یان نا؟

(۱۸-۲۰): ﴿ شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱۸﴾ إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ اللَّهِ الْأَسْلَمُ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَعِيًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿۱۹﴾ فَإِنْ حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعْنِ وَقُلْ لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ أَسْلَمْتُمْ فَإِنْ أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلْغُ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿۲۰﴾

ده فهرموی: ﴿ شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ ﴾ (واته: خوا شایه تی ده دات که به راستی هیچ په رستراویک نیه ته نها شه و نه بی، وه فریشته کانیش شایه تی ده دن، وه زانایانیش)، شه مه چه سپاندنه له لایهن خوای به رزه وه بو یه کتاپه رستی به مه زترین ریگا که پیویسته بو شه و چه سپاندنه، شه ویش شایه تی دانی خوایه، وه شایه تی دانی تایبه ت مه ندرتینی دروستکراوه کانه، شه وانیش فریشته کان و خواهن زانسته کانن، به لام شایه تی خوای مه زن له وه ی که هیناویه تی له به لگه و سه لماندنی یه کلاکه ره وه له یه کتاپه رستی خو ی، وه له سر شه وه ی هیچ په رستراویک راست و ره وانیه جگه له خو ی نه بی، جا له و پیناوه دا به لگه کانی جو روا جو ر کردوون، له ناسوی دنیاو له خودی مروؤفه کان خو یاندا نیشانیان ده دات که به لگه ن له سر شه مه بنه ما مه زنه، جا شه گه هر که سیک هه لستیت به چه سپاندنی یه کتاپه رستی، شه وه به هر جو ریک بیت خوا سه ری ده خات به سر بته رست و نکولیکه ردا، به هه مان شیوه نازوو نیعمه ته مه زنه کانی که هر نیعمه تیک له لای به ننده کان هه بیت شه وه ته نها له لایهن خوا وه یه، که س به لا و نارپه حه تی دوورناخته وه ته نها خوا نه بی، هیچ یه کیک له به دیهینراوه کان ناتوان سوودو زیان به خو یان و غهیری خو یان بگه یه نن، شه مه به لگه یه کی یه کلاکه ره وه یه له سر پیویستبوونی یه کتاپه رستی و پووچی هاوبه ش دانان.

به لام شایه تی فریشته کان به یه کتاپه رستی، سوود له هه واله کانی خوا ﴿ و ه رده گرین ده رباره ی شه وه، به هه مان شیوه هه والی پیغه مبه رانیش.

به لام شايه تيدانى خاوهن زانست، له بهر نه وه يه، نه وان سه رچاوهن خه لكى بو لاي نه وان ده گه رينه وه بو كارووبارى ثاينيان، به تايبه ت بو مه زنترين كاروو گه وره ترين و به ريز ترينيان، نه ويش يه كتاپه رستيه، هه موويان له سه ره تاوه بو كو تاي يه كده نكن له سه ره نه وه، وه بانگه وازيان بو كردوه و ريگا كاني يه كتاپه رستيان بو خه لكى روون كردوه ته وه، پيوسته له سه ره خه لكى په يوه ست بن به م فه رمانه وه كه شايه تى له سه ره دراوه و كارى پي بكن، نه مه به لگه يه له سه ره نه وه ي به ريز ترين زانست، زانستى يه كتاپه رستيه، چونكه خوا ^{سوره} به خو ي شايه تى بو داوه، وه تايبه تمه ندرينى به ديه ينراوه كاني شايه تيان بو داوه، شايه تيدانيش ره واو دروست نيه ته نها به زانست و دلتيابى نه بيت، به جو ري ك بيت وه كو نه وه ي به چاو بينرى، نه مه ده بيته به لگه له سه ره نه وه ي هه ره كه سيك نه گه يشته نه م پله و پايه له زانستى يه كتاپه رستيدا، نه وه پي ناوترى خاوهن زانست.

نه م ده قه به لگه يه له سه ره ريزو شه رهنى خاوهن زانست و زانايان، له چه ندين رو ويكه وه: يه كه م: خوا له ناو هه موو خه لكيدا زانايانى تايبه ت كردوه بو شايه تى دان له سه ره گه وره ترين شت كه شايه تى بو بدرى.

دووه م: خوا شايه تى داني خاوهن زانستى خستوته ريزى شايه تى داني خو ي و فريشته كاني، نه م فه زل و گه وره ييه به سه بو خاوهن زانست.

سيه م: خوا كردوونى به خاوهن زانست، نه وانى داوه ته پال زانست، چونكه نه وان پي هه لده ستن، هه ره نه وان به و زانسته وه سف ده كرين.

چواره م: خوا ي مه زن زانايانى كردوه به شايه ت و به لگه به سه ره خه لكى، وه خه لكى پابه ند كردوه به كار كردن به شتيك كه نه وان شايه تيان بو داوه، نه وان بوونه ته ه و كار بو نه وه، بو يه هه ره كه سيك كار به م يه كتاپه رستيه بكات، زانايان له پاداشتى نه و كه سه دا به شدار ده بن، نه وه ش به راستى فه زل و چا كه ي خوايه ده يدا به هه ره كه سيك خو ي بيه وى.

پينجه م: به شايه ت دانانى خاوهن زانست له لايه ن خواوه نه وه ده گه يه نى كه خوا خاوهن زانستى ته زكيه كردوه به داد گه رى داناون، وه نه وه ده گه يه نى كه خواوهن زانست جي متمانه ي نه و كه سانه ن كه له ژير چاوديري نه وان دان، كاتى بريار له سه ره يه كتاپه رستى ده دن، دوايى بريار له سه ره داد گه رى بوونيشى ده دن، ده فه رموى: ﴿قَائِمًا بِالْقِسْطِ﴾ واته: به رده وام به داد په ره وه ره وه سف ده كرى، له كرده وه كاني و به رپوه بردنيدا له نيوان

دروستکراوه کانیدا، خوا له سهر رپښه په کی راسته، له هر شتیک که فرمانی پیده کات و قهده غمی ده کات، وه له هر شتیک دروستی کرده و نه اندازه ی کرده، پاشان دووباره به کتابه رستی خوی ده چه سپینی و ده فهرموی: ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾ (واته: هیچ په رستراوینکی هق نیه جگه له خوا که بالادهستی کار به جینه).

بزانه به راستی هم بنچینه یه، بریتیه له یه کتابه رستی خواو به تاک دانانی له په رستندا، چه ندین به لگه ی نه قلبی و عه قلبی له سهر هم بابه ته هن، هه تا له پیش چاو خاوه ن عه قل و خاوه ن ژیریه کان روونتره له رووناکسی خور، به لام به لگه ی نه قلبی: هم موو شه وه ی له کتیبی خواو فهرمووده ی پیغه مبره که یدایه، له فرمانکردن پی و چه سپاندنی، وه خو شو یستنی شوینکه و تووانی و رق لیبونه وه له وه ی که پی هه لئاسی و سزادانیان، وه سه رزه نشتی شیرک و نه وانیشی که هاوبه ش داده نیسن، هم موو نه وان له به لگه ی نه قلبی له سهر یه کتابه رستی، هه تا واده بینری که خه ریکه هم موو قورئان به لگه یی له سهر شه وه. به لام به لگه ی عه قلبی که ده رکی پی ده کری به بیرو هوش و عه قل، قورئانی پیروز له زور شویندا ناماژه ی به وه کرده، له مه زترینیان: دان پیدانان به په روه رد گاریتی خوا، به راستی هر که سیک بزانی خوا به دپهینه رو روزه درو رپنکخه ری هم موو کاروباره کانه، شه وه ی بوده رده که وی که تنها شه په رستراوه و نابی په رستش بو غه یری شه و بکری، که شه مه روونترینی شته کان و مه زترینیان، خوا ﷺ به لگه یه کی زوری هیناوه ته وه له قورئان ده رباره ی شه وه.

وه له به لگه عه قلبه کانی دیکه که پیویسته تنها خوا به رستری به تاک دانانیتی له به خشین و لابرندی نارپه حه تیه کان، چونکه شه گهر هر که سیک بزانی نیعمه ته ناشکراو په نهانه کان، وه زور که مه کان، هم موویان له لایه ن خواوه یه، وه هر ناخوشی و به لا و نارپه حه تیه ک به سه ریدا دی تنها خوا ﷺ ده توانی لاییدات، وه هیچ یه کییک له به دپهینه راره کان ده سه لاتی به سه ر نه فسی خویدا نیه، له به ده سه تیه تانی نیعمه ت و په تکرده وه ی خراپه کان، بوی ده رده که وی و دلنیا ده بی له پووچترینی پووچه کانه، وه به ندایه تیش نابی بکری تنها بو شه و خویبه نه بی که تاک و تنهایه، له پیدانی به رزه وه مندیبه کان و دوورخسته وه ی زیانه کان، شا له به ر شه مه یه خوی به رزو مه زن به لگه یه کی زوری هیناوه ته وه له کتیه که یدا.

هه روه ها له به لگه عه قلبه کانی دیکه له سهر یه کتابه رستی: شه وه یه که خوا هه والی پیداه

دەربارە ی ئه‌و پەرستراوانه‌ی که ده‌پرسترتین له‌ غه‌یری ئه‌و، به‌وه‌ی که هیچ قازانج و زیاتنیکیان نیه، وه‌ ناتوانن بیجگه‌ له‌ خویان سه‌ربخه‌ن، ته‌نانه‌ت ناتوانن خۆشیان سه‌ربخه‌ن، ئه‌و پەرستراوانه‌ نه‌ ده‌بیستن و نه‌ ده‌بینن، وه‌ نه‌ گه‌ر گریمان بیستن ئه‌وه‌ هیچ سوودنیکیان نیه، وه‌ غه‌یری ئه‌وانه‌ش له‌و سیفه‌تانه‌ی که به‌لگه‌ن له‌سه‌ر ناته‌واوی ئه‌و پەرستراوانه، ئه‌وه‌ی هه‌وآلی پنداوه‌ ده‌ربارە ی نه‌فسی مه‌زنی، له‌ سیفه‌ته‌ به‌رزو جوانه‌کانو، وه‌ تواناو زالبوون، وه‌ جگه‌ له‌و سیفاتانه‌ی که ده‌ناسرینه‌وه‌ به‌ به‌لگه‌ی بیستن و عه‌قلی، هه‌ر که‌سیک ئه‌مانه‌ی به‌ ته‌واوی زانی، بۆی ده‌رده‌ که‌وێ که به‌ راستی عیبادت شایسته‌ نیه بۆ هیچ که‌سیک غه‌یری په‌روه‌ردگاری مه‌زن، که‌ خاوه‌ن هه‌موو ته‌واویه‌ که، وه‌ هه‌موو گه‌وره‌ییو، هه‌موو ستایشو، هه‌موو تواناو هه‌موو بلندیه‌ که، نه‌ ک بۆ به‌ ده‌یه‌نراوه‌ به‌رپوه‌براه‌ ناته‌واوه‌ کان که‌ که‌رو لالنو بۆ عه‌قلن.

هه‌روه‌ها‌ یه‌ کێکی تر له‌ به‌لگه‌ عه‌قله‌ کان له‌سه‌ر یه‌ کتاپه‌رستی: ئه‌وه‌ یه‌ که‌ مرۆفه‌ کان هه‌ر له‌ دێر زه‌مانه‌وه‌ به‌ چاوی خویان ده‌بینن چ ریزنیک دراوه‌ به‌ خاوه‌ن یه‌ کتاپه‌رستی و چۆن سه‌رزه‌نشستو سزای بته‌پرستان دراوه، ئه‌مه‌ش ته‌نها له‌به‌ر ئه‌وه‌ یه‌ که‌ خوا یه‌ کتاپه‌رستی داناوه‌ بۆ گه‌یشتن به‌ هه‌موو رینگایه‌ کی خێرو کردوویه‌ تی به‌ مایه‌ی لاچوونی هه‌موو خراپه‌و شه‌رپنکی دینی و دنیاوی، وه‌ شیرکو و کوفری کردۆته‌ هۆکاری بۆ سزادانی دینی و دنیاوی، له‌به‌ر ئه‌مه‌یه‌ کاتێ خۆی به‌رز نه‌ گه‌ر باسی چیرۆکی پیغه‌مبه‌رانی کردبۆ، له‌ گه‌ل ئۆمه‌ته‌ گوپرايه‌لو سه‌رپیچی کاره‌ کاند، هه‌وآلی داوه‌ ده‌رباره‌ ی سزای سه‌رپیچی کارانو رزگار کردنی پیغه‌مبه‌رانو ئه‌وانه‌ی شوینیان که‌وتوون، پاش هه‌موو چیرۆکیک فه‌رموویه‌ تی: ﴿إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّمَن يَخْشَى﴾ واته‌: په‌ندو ئامۆژگاریه‌ بۆ ئه‌و که‌سانه‌ی که‌لکی لپوه‌رده‌ گرن، جا ده‌زانن ته‌نها یه‌ کتاپه‌رستی خوا ﷻ رزگاریان ده‌کات، وه‌ وازه‌ینان لێی ده‌بیته‌ مایه‌ی له‌ناوچوون، ئه‌مانه‌ کۆمه‌له‌ به‌لگه‌یه‌ کی گه‌وره‌ی عه‌قلی و نه‌قلین که‌ ئاماژه‌ن له‌سه‌ر ئه‌م به‌مه‌زنه‌ ئه‌ویش یه‌ کتاپه‌رستیه‌، بنگومان خوا ﷻ له‌ کتیه‌ که‌یدا زۆر جه‌ختی له‌سه‌ر کردۆته‌وه‌، وه‌ گوپروویه‌ تی و جوړاوچۆری کردوه، تاله‌ ناو بچن ئه‌و که‌سه‌ی به‌لای خواوه‌ له‌ناو چووه‌ له‌ رپی به‌لگه‌وه‌، وه‌ بۆ شه‌وه‌ش بژی ئه‌وه‌ی به‌لای خواوه‌ ده‌ژی له‌ رووی به‌لگه‌وه‌، سوپاس و ستایش هه‌ر بۆ خوايه‌.

کاتێ که‌ بریاریدا ته‌نها ئه‌و پەرستراوی راسته‌قینه‌یه‌، ئنجا عیبادته‌ و ئاینی روونکرده‌وه‌، که‌ دیاری ده‌ کری بۆ ئه‌وه‌ی پەرستشی پێی بکری ئه‌ویش ئیسلامه‌، ئیسلامیش بریتیه‌ له‌

ته سلیم بوون به خوا ﷺ به یه کتابه رستی و گوپرایه لی کردنی بهو شیوه یه ی پیغه مبه ران بانگه شه یان بو کرده و کتیبه پیروزه کان هانی خه لکیان له سه ر داوه، خوا ﷺ نه و خوایه یه هیچ ناینیکی دیکه جگه له ئیسلام له هیچ که سیک قبول نیه، دل سوژی بو خوا ﷺ له خوشه ویستی و ترسو و نومیدو گه رانه وه و پارانه وه و شوینکه و تنی پیغه مبه ره که ی له خوده گری، نا نه مه دینی هم موو پیغه مبه رانه، هر که سیکیش شوینان بکه وی نه وه له سه ر ریگای پیغه مبه رانه، به لام خاوه ن کتیبه کان جیاوازی که وته نیوانیان دوی نه وه ی که کتیبه کانیان جه ختیان کردبوه له سه ر کزبونونه بو لای دینی خوا، نه م لادانه شیان به هو ی گو مپرابوون و سته مکردن له دهروونی خو یانه وه بووه، نه گه رنا نه وان هو کاری گه وره یان بو هات که ئیسلامه، که پیویست بوو شوینی بکه ون و واز له دووبه ره کی بهینن، نه مهش له نه نجامی کوفریانه وه یه، بو یه خوا ده فرموی: ﴿وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ اُوتُوا اَلْكِتَابَ اِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْاَلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللّٰهِ فَاِنَّ اللّٰهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ﴾ (واته: جیاوازی له نیوانیان په یدا نه بوو، مه گه ر له دوی نه وه ی زانست و زانیاری ته و او یان بو هاتووه نه مهش به هو ی دنیا په رستی و سته مکردن یان بوو له نیو خو یان، جا هر که س بروای به فرمان و نایه ته کانی خوا ﷺ نه بیست، نه وه ییگومان خوا به خیرایی حیسابی خو ی ده کات له گه لیدا، پاداشتی هم موو که سیک ده داته وه به پیی کرده وه کانی، به تاییه ت که سیک واز له هه ق و راستی بهیننی پاش نه وه ی ناسیویه تی، به راستی نه مه شایسته ی هه ره شه ی تووندو سزای به ئیسه، پاشان خوا فرمانی کرده به پیغه مبه ره که ی ﷺ له کاتی گفتو گوو به لگه هینانه وه له گه ل گاوره کان و غه یری و انیش، نه وانیه ی فزلی غه یری ئیسلام ده دن به سه ر ئیسلامدا، پیان بلی: ﴿اَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلّٰهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ﴾ (واته: پروم سپارد به خوا و ملکه چی بووم له گه ل نه وانیه ی په پیره وی من ده که ن) واته: من و شوینکه و تووانم دانمان به وه داناهو و چه سپاندو و مانه و شایه تیمان داوه و مسولمان بووین و وازمان هیناوه له هم موو ناینه کانی تر جگه له ئیسلام، وه جه ختمان کردوته وه له سه ر پووچیان، نه مه ده بیته هو ی بی نومید بوونی نه و که سه ی چاوی ته ماحی بریوه ته ئیوه، وه نویوونه وه یه بو ناینه که تان کاتی که گومان و دوودلی دیته پیش، وه به لگه شه له سه ر نه و که سه ی کاروباره کانی لا تپه ر ده بی، له به ره نه وه ی پیشتر باسکرا خوا ﷺ شایه تیداوه له سه ر یه کتابه رستی خو ی به خاوه ن زانست و زانیاری له بهنده کانی، بو نه وه ی بیانووی غه یری خو یان بیرون و بینه

به لگه به سه ريانه وه، پشه او و زاناو به ريز ترينيان پيغه مبرمان موحه مده ﷻ، له دواي شه و شوينكه و تووه كانيه تي به پي جياوازي پله و پايه و دهره جه كانيان، شه وان خواهني زانستي راسته قينه و عه قلى ته و اون، كه هيچ به كيك له به ديهنراوه كان پي ناگات و ليشيان نزيك نايته وه، جا نه گهر به كتاپه رستي و ثايني خوا ﷻ جيگير و پوون بوويه وه به به لگه ي ناشكرا، وه ته او ترين و زانا ترينى به ديهنراوه كان پي هه ستا، به مه به قين به ده ست دى و هه موو گومان و دوو دليه ك لاده چي و ناميني، وه دهره كه وي جگه له ئيسلام هه موو ثاينه كان پو وچ و باتلن، له بهر شه مه فهرموويه تي:

ﷻ وَقُلْ لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ (واته: شه موحه مده! به خاوه ن كتيه كان بلي) له گا ورو و جووله كه كان، ﷻ وَالْأُمِّيِّينَ ﷻ بته رستاني عه ره بو غه يري و انيش، ﷻ ءَأَسْلَمْتُمْ فَإِنْ أَسْلَمُوا ﷻ به و شيويه ي كه برو اتان پي هينا ﷻ فَقَدْ أَهْتَدُوا ﷻ، (شه وه هيدا به تيان وه رگرت) وه ك ئيوه ن و بوون به بر اي ئيوه، هه رچ (ما فيك) بو شه وانه بو ئيوه شه، هه ر (نه ر كيك) له سه ر وانه له سه ر ئيوه شه، ﷻ وَإِنْ تَوَلَّوْا ﷻ نه گهر پوويان وه رگيرا له ئيسلام و رازي بوون به و ثاينه ي كه پيچه وانه به تي، ﷻ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلْغُ ﷻ (واته: تو ته نها را گه يان دنت له سه ره)، پا داشت لاي خوا ﷻ جيگير بووه، حو ججه و به لگه ت به سه ريانه وه پيوست كرده، له پاش شه مه هيچي تر نه ماوه ته وه ته نها شه وه نه بي سزا بدرين له سه ر تا وانه كانيان، بو يه فهرموويه تي: ﷻ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﷻ (واته: خوا بينا به به بنده كان).

(۲۱-۲۲): ﷻ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيَّيْنَ بَغْيٍ حَقٍّ وَيَقْتُلُونَ الَّذِينَ يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﷻ أُولَئِكَ الَّذِينَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﷻ:

شه وانه ي كه خوا ﷻ هه والى دهر باره يان داوه له م ده قه دا، تا و انبار ترينى ئيو مرؤفه كانن، جا چ تا و انيك مه زتره له كوفر كردن به ثا به ته كاني خوا ﷻ، كه به لگه به كي يه كلا كه ره وه ن له سه ر راستي، هه ر كه س كوفريان پي بكات دياره شه وه له و په ري بيروايي و عينادي و سه ر كيشي دا به، پيغه مبراني خوايان ده كوشت كه هه ق و ابو و پاش په رستي خوا ﷻ مافي شه وان له به رچاو بگرن، شه و پيغه مبرانه ي كه خوا گو يرا به لي كردنيان و ئيمان پيهنانيان ي واجب كرده، وه پيوستي كرده ريزيان لي بگيري، به مه زن ته ماشا بكرين، به لام شه وان پيچه وانه ي هه موو شه مانه جو و لانه وه، وه هه روه ها شه و

که سانه یان ده کوشت که فرمان ده کن به دادپه روه ری، ئه ویش فرمان به چاکه و قه ده غه کردنه له خراپه، که حقیقه ته که ی بریتیه له چاکه کردن له گه ل فرمان پیکراوان و ناموزگاری کردنیان، ئه وان به خراپترین شیوه له به رانبه ریدا وه ستان، به هوی ئه م تاوان و سه ریچیه یانه وه شایسته ی خراپترین توله بوون، ئه ویش سزای به ئیشه، که هیچ کهس ناتوانی وه سفی بکات و نه ندازه ی بکات، به ئیشه بو جهسته و دل و روو حه کان.

وه ئه و جووره که سانه کرده وه کانیشیان پووچ ده بیته وه که خویان بوونه ته هوکار، وه هیچ که سیک نیه بتوانی رزگاریان بکات له سزای خوا بکات، هیچ کهس ناتوانی به قه د تۆز قالییک سزایان له سه ر سووک بکات، ئه وان بی ئومید بوون له هه موو خیرییک، هه موو شه رو خراپه یه کیان به ده ست هینا، ئه م بارودوخه سیفه تی جووله که و هاوشیوه کانیانه، خوا پروویان ناشرین بکات له سه ر ئه و بویری و که لله په قیه ی که به رانبه ر خوا و پیغه مبه ران و پیاوچا کان نواندوو یانه.

ته‌نھا چه‌ند رۆژۆیکۆ ژمیرراو نه‌بیست، وه فریویان خوارده‌ له‌ ئاینه‌ که‌ یاندا به‌ و درۆیانه‌ی که‌ هه‌لیانده‌ به‌ست)، ئه‌و درۆیه‌ی هه‌لیانبه‌ست وایانده‌ زانی حه‌قیقه‌ت و راستیه‌، بۆیه‌ له‌سه‌ر ئه‌وه‌ کارو کرده‌ وه‌ یان ئه‌نجام ده‌دا، خۆیان نه‌ پاراست له‌ قه‌ده‌غه‌ که‌راوه‌ کان، نه‌فس و ده‌روونیان هه‌لیخه‌ له‌ تانندن، که‌ داها‌تووی ئه‌وان بۆ به‌هه‌شته‌، بینگومان له‌سه‌ر ئه‌و قه‌یه‌ درۆیان کرد، ئه‌وه‌ ته‌نھا بوختان و درۆیه‌، به‌لکو چاره‌نووسیان خراپترین چاره‌نووسه‌، بۆیه‌ خوا ﷻ فه‌رموویه‌تی:

﴿كَيْفَ إِذَا جَمَعْتَهُمْ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ﴾ واته‌: ده‌بی‌ حالیان چۆن بی، له‌ و تاوان و خراپانه‌ی که‌ پێشی خۆیان خستوه‌، حاله‌تیکه‌ ناتوانری و هه‌سف بکری، وه‌ نازانری چه‌ند خراپه‌، چونکه‌ ئه‌و رۆژه‌ پاداشت دانه‌وه‌ی نه‌فس و ده‌روونه‌ کانه‌ له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی کردوویه‌تی، به‌ دادپه‌روه‌ری نه‌ک به‌ سته‌م، بینگومان زانراوه‌ ئه‌و پاداشت دانه‌وه‌یه‌ به‌ پێی کرده‌وه‌ کانه‌، وه‌ له‌ کرده‌وه‌ کانیشیان ئه‌وه‌مان بۆ رپوون ده‌بیته‌وه‌ له‌ هه‌موو خه‌لکی زیاتر سزا ده‌درین.

(۲۶-۲۷): ﴿قُلِ اللَّهُمَّ مَلِكُ الْمُؤْمِنِينَ الْمَلِكُ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ وَتُعْزِزُ مَنْ تَشَاءُ وَتُذَلِّلُ مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۲۶﴾ تُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُؤَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَمْتِ وَتُخْرِجُ الْمَمْتِ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَنْ تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿۲۷﴾

خوای گه‌وره‌ به‌ پێغه‌مبه‌ره‌ که‌ی ﷺ ده‌فه‌رموی: ﴿قُلِ اللَّهُمَّ مَلِكُ الْمُؤْمِنِينَ﴾ واته‌: (ئهی موحه‌مه‌د بلی): تو پادشاو ده‌سه‌لاتداری فه‌رمانپه‌وای هه‌موو پادشاکانی، سیفه‌تی ده‌سه‌لاتداری په‌ها‌هه‌ر بۆ تۆیه‌، هه‌ر هه‌موو مولکی سه‌روو خواروو هی تۆیه‌، به‌رپۆه‌بردن و ریک‌خستنی هه‌ر له‌لایه‌ن تۆوه‌یه‌، پاشان درۆیه‌ی داوه‌ به‌و به‌رپۆه‌بردنانه‌ی که‌ ته‌نھا خوای مه‌زن ده‌توانی به‌رپۆه‌یان بیات، فه‌رموویه‌تی: ﴿تُوَفِّي الْمَلِكُ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ﴾ (واته‌: هه‌ر که‌سی خۆت به‌وێ مولکی پێی ئه‌ده‌ی هه‌ر که‌سی‌کیش خۆت به‌وێ مولکی لێده‌سه‌نیه‌وه‌).

له‌م ده‌قه‌دا ناماژه‌یه‌ک به‌دی ده‌کری که‌ خوا ﷻ ده‌سه‌لات ده‌سینیه‌وه‌ له‌ کیسراو قه‌یصه‌ره‌کان و ئه‌وانه‌یشی شوینی ئه‌وان که‌توون، ده‌بیدات به‌ ئۆمه‌ته‌ی موحه‌مه‌د ﷺ، بینگومان ئه‌وه‌ی کرد، سوپاس و ستایش بۆ خوا،

جا پيداني دهسه لات و لیسه ندنه وهی به ویست و ئیرادهی خوی به رزه،
 نه مه هیج تیگییرانیکی نیه له گهل شه سوخته تانهی که خوی پهروه دگار
 خوی ده یانروینی له هۆکاره دینی و دنیا به کان که ده بنه هوی مانه وهی
 دهسه لاتداره کان، وه هه ندیکیشی ده بنه هوی نه مانی شه دهسه لاتدارانه، هه موو
 نه وانه به ویست و ئیرادهی خوی به، هیج هۆکاریک نیه سه ره خو بی به
 خو به وه، به لکو هه موو هۆکاره کان شوینکه وتوی قه زاو قه دهرن، یه کیک له و
 هۆکارانهی که خوا کردوویه تی به هۆکاری به ده ست هینانی دهسه لات
 بریتیه له ئیمان و کرده وهی چاک، له نیواندا یه کدهنگی پرواداران، وه خو
 ناماده کردنیانه به وهی له توانیان دایه، وه ئارامگرتن و نه بوونی دوو به ره کی،
 خوا ﷻ فرموویه تی: ﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي
 الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ﴾ (النور، ۵۵) واته: خوا به ئینی داوه به و
 که سانه تان که ئیمانان هیناوه و کرده وه چاکه کانیان نه جامداوه که ییگومان
 ده یانکاته جینشین له زه ویدا هه روه ک ئیماندارانی پیش نه وانی کرده جینشین.
 خوا ﷻ هه والی داوه که ئیمان و کرده وهی چاک هۆکاریکن بو دهسه لات
 له سه ر زه ویدا، وه خوا ﷻ فرموویه تی: ﴿هُوَ الَّذِي أَيْدَكَ بِبَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ﴾ (۶۲)
 وَالْفَبِّقَ قُلُوبِهِمْ﴾ (الأنفال، ۶۱) واته: شه وه خوات به سه، هه ر شه به یارمه تی
 خوی و به هوی پرواداران هه پشتگیری کردووی. وه به جوړیک دلیانی
 پیکه وه گری داوه، که هه رچی مال و سامان له زه ویدایه به خشیات ئاوا دلیانت
 پیکه وه جوش نه ده دا، وه خوا ﷻ فرموویه تی: ﴿يَتَأْتِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيْتُمْ
 فِيكُمُ فَاتَّبِعُوا وَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ (۴۵) وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ، وَلَا
 تَنزَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَأَصِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ﴾ (الأنفال، ۶۱) واته:
 (شه نه وانیه پرواتان هیناوه! هه ر کات به ره نگاری کومه لیک له بیروایان
 بوونه وه چه سپاوبن، وه زور یادی خوا بکن، به لکو سه رفرازو سه ره که وتوو
 بن. وه فرمان به ریی خواو پیغه مبه ره که ی بکن و له نیو خوتاندا ناکوک
 مه بن، نه گه رنا ده دورین و هیزو پیزتان نامینی، وه خورا گربن به دلیایی خوا
 خورا گرانی خوشده وین).

خوا هه والی داوه یه کبوونی دلی پرواداران و جیگیرونیان و نه بوونی ته فره قه و

دوو بهره کی له نیوانیاندا، هؤ کاریکی گه وره یه بؤ سه ره کوتیان به سه ر دووژمنه کاندا، تو نه گه ر ته ماشای دهوله تی نیسلامی بکه ی دهینی گه وره ترین هؤ کار که بووه ته مایه ی له ده ستدانی مولکو ده سه لاتیان، وازه نیانان بووه له ناین، وه جیاوازی و دوو بهره کی، که بووه ته مایه ی شه وه ی دووژمنیان ته ماحیان تیکه ن، شه مش وای لیکر دوون هر به خو یانه وه خه ریک بن، پاشان فرمو یه تی:

﴿وَتَعْرِزُ مَنْ تَشَاءُ﴾ به گو یرایه لی کردنت، ﴿وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ﴾ به سه ریچی کردنت، ﴿بِيَدِكَ الْخَيْرُ﴾ واته: هه موو خیرو چا که یه ک هر به ده ستی خوته، ﴿إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ هیچ کاریک له کاره کان ریگریت لی ناکات، به لکو هه موو شته کان له ژیر ده سه لات و قودره تی تو دان ﴿تُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ﴾ واته: شه و ده به یته نیو رؤژ، وه رؤژیش ده به یته نیو شه و، له نه نجامی شه م چونه نیو یه کتیره وه، هه ریه ک له: وه رزه کان و تیشکو پروناکی و سیه رو سست بوون و بلاو بوونه وه دروست ده بن و پرووده دن، نا شه وانه گه وره ترین به لگه ن له سه ر قودره ت و تواناو مه زنی و به زه یی خوا ﴿وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ﴾ (واته: زیندوو له مردوو ده ردینی) وه ک ده ره نیانی جووچکه له هیلکه، وه ده ره نیانی دره خت له تو وه که یدا، وه مروقی نیماندار له مروقی کافر ﴿وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ﴾ (واته: وه مردوو له زیندوو ده ردینی)، وه ک ده ره نیانی هیلکه له بالنده، توو له داروودره خت، بیپروا له بروادار، شه مش گه وره ترین به لگه یه له سه ر تواناو ده سه لاتی خوا، به راستی هه موو شته کان له لایه ن خواوه ژیربار خراون و به رپوه ده برین، وه هیچ ده سه لاتیکیان نیه له به رپوه برندا، جا به دیه نیانی دژه کان له لایه ن خواوه، وه به دیه نیانی شتیک له شتیک دیکه ی پیچه وانه ی خوی، به لگه یه له سه ر شه وه ی به دیه نیرو بی ده سه لات و بی توانایه، ﴿وَتَرْزُقُ مَنْ تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾ واته: هر که سیکیش خوت ته وه ی رزق و رزوی ده ده ی، به شیوه یه ک که حسابی بؤ نه کردبی یان هه ولی به ده سه نیانی نه دابی، پاشان خوی به رزو مه زن ده فه رموی:

(۲۸-۳۰): ﴿لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَنْ تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاتَهُ وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ. وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ﴾ (۲۸) ﴿قُلْ إِنْ تَحْفَظُوا مَا فِي صُدُورِكُمْ أَوْ بُشِدُوهُ يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَيَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ

كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾ يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تُوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ أَمَدًا بَعِيدًا وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ، وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٣٠﴾:

ده فەرموي: ﴿لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ﴾. ئەمە قەدەغە کردنە لەلایەن خۆی مەزنەو بە بۆ برۆاداران، دەربارەى دۆستایەتی و پشتیوانی بێبرۆایان بە خۆشویستن و سەرخستن و یارمەتیدانیان، لە هەر کارووباریکی مسوڵمانان، وە هەر پەشەیشی کردووە لەسەر یارمەتیدانیان، فەرموویەتی: ﴿وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ﴾ (واتە: هەر کەسێک لە فەرمانی خوا دەرچێ و کافر بکاتە دۆستی خۆی، ئەو هێچ پەيوەندیەکی ئیمانی بە خواوە نیە) بە راستی ئەو لە لای خوا ﷻ یە کلابووەتەو، ئەو کەسە لە ئاینی خوادا هێچ بەشیکى نیە، چونکە ئەو کۆنایتەو لە گەل ئیماندا، لەبەر ئەوەی ئیمان فەرمان بە خواوە کە دە کات بە دۆستایەتی خوا و پشتیوانی برۆاداران و سەرخستیان، لەسەر بەرپا کردنی دینی خوا و جیهاد کردن لە پیناویدا، خوا دە فەرموي: ﴿وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ﴾ ﴿٧١﴾ التوبة، (واتە: ئیمانداران لە پیاوان و ئافەرەتان هەندیکیان دۆست و پشتیوانی هەندیکیان)، هەر کەسێک بێبرۆایان بکاتە دۆست جگە لە ئیمانداران، ئەو بێبرۆایانەى کە دەیانەو نووری خوا بکوژێنەو و دۆستە کانی خوا تووشی فیتنەو بە لا بکەن، ئەو لە حزبى برۆاداران دەردەچێ و، دەچێتە ناو حزبى کافرانەو. وە خوا ﷻ دە فەرموي: ﴿وَمَنْ يَتَّخِذْ مِنْكُمْ فَأِنَّهُ مِنْهُمْ﴾ ﴿٥١﴾ المائدة، (واتە: هەر کەسێک پشتیوانی و دۆستایەتی ئەوان بکات ئەو لەوانە)، ئەم ئایەتە بەلگەى لەسەر دوور کەوتنەو لە بێبرۆایان و هاوڕێتى و تیکە لاوى کردیان، هەر وەها مەیل و ئارەزوو کردیان، دروست نیە دەسەلات بدرێ بە کەسێکی بێبرۆا لە پلەو پایەى ک لە ولاتى مسوڵماناندا، وە نابێ پشتی پێ بیهستری لە سەر ئەو کارانەى کە بەرژەو هەندى گشتى مسوڵمانانى تێداى، خوا ﷻ فەرموویەتی: ﴿إِلَّا أَنْ تَكْفُرُوا مِنْهُمْ تَقَفَةً﴾ (واتە: مە گەر بۆ خۆ پاراستن بێ لیان) ئە گەر لە نەفسى خۆتان ترسان ئەو بۆتان دروستە کاریک بکەن کە خوێنى خۆتانى پێ پارێزن لە (التقية) خۆ پاراستن بە زمان و دەرخستنی ئەو شتەى کە دەبێتە هۆى پاراستنتان، پاشان خۆی بەرزو مەزن دە فەرموي:

﴿وَيُحَذِرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ﴾ واته: خوٽان تووښي تووره بووني خوا مه کهن بهوهی که سه ریچی نهو بکهنو ټه ویش له بهرانه ردا سزاتان بدات له سر ټم سه ریچی کردنه تان ﴿وَالِلَّهِ الْمَصِيرُ﴾ واته: گه رانه وهی بهنده کان له رږڙی کو کردنه وهدا که رږڙی قیامه ته، کرده وه کانیان سه رږمیر ده کاو به گویره ی ټهو کرده وانه ش پاداشت یان سزایان ده دات، جا تکایه ناگدارین له ټه نجامدانی کرده وهی خراپو قیزه ون که بیټه مایه ی ټه وهی شایسته ی سزای خواتان بکات، کار بو ټه و شته بکهن که ده بیټه مایه ی به ده سته ټیانی پاداشت، پاشان خوا هه والمان پیده دا ده رباره ی فراوانی زانستو زانیاری خو ی، به تایه ت له وهی له نفس و دهروونه کانداه گوزره ی، له وهیشی له ټاسمانه کان و زه ویدایه به گشتی، وه له ته وای قودره ت و توانای، ټم ده قه رینمایي ټیدایه بو خا وین کردنه وهی دلّه کان له هه موو کاتیکدا، هه ست کردن به زانستی خوا ﴿لَا﴾ له هه موو کاتیکدا، تا بیټه مایه ی ټه وهی بهنده شهرم له پهروه ردگاری بکات، که بیني دلّی بووه ته جیگایه ک بو کوفریکی پیسی بی نرخی دوور خراوه، به لکو بیرو هزری خو ی سه رقال بکات به و شته ی له خوا ﴿لَا﴾ نریکی ده کاته وه، له بیر کردنه وه ټیرامان له ده قیک له قورټانی پیرو ز، یان له سوننه ټیکی پیغه مبه ر ﴿لَا﴾ یان لیکولینه وه بکات له زانستیکدا سوودی بو ی هه بیټ، یان بیر بکاته وه له به دیه ټنراوه کانی خوا ﴿لَا﴾ نازوو نیعمه ته کانی، یا خود ټاموژگاری بهنده کانی خوا.

له ټیو ټه وهه والانه ی که خوی بهر زومه زن ده رباره ی زانستو ده سه لاتو توانای فراوانی خو ی پیداوین هه والی شټیکمان پیده دا که پیوستی ټم زانستو زانیاریه ی خو یه تی که ټه ویش بریته له پیدانه وهی سه ره نجامی ټه و کارو کرده وانه ی که بهنده کانی کردوویانه، شوینی ټم ټه نجام وه رگرته وهش رږڙی دوا یه، له و رږڙه دایه که خوا ټه نجامی کرده وهی هه ر یه کیک به خاونه که ی ده داته وه. له بهر ټه وه ده فه رموی:

يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْتَضَرًا وَ مِمَّا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ أَمَدًا بَعِيدًا وَيَحَدِّثُ كَمَا اللَّهُ نَفْسَهُ. وَاللَّهُ زَهْرٌ بِأَلْسَانٍ. قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ. قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ. إِنْ اللَّهُ أَصْطَفَىٰ بَادِرًا مِّنَ الْوُجَاهِ وَآلَ ابْنِ مَرْثَدَةَ وَآلَ عَمْرٍو عَلَى الْقَوْمِ الَّذِينَ دَرَجَةٌ بَعْضُهُمْ مِنْ بَعْضٍ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ. إِذْ قَالَتِ امْرَأَتُ عِمْرَانَ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ. فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا أُنْثَىٰ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتَ وَلَيْسَ الذَّكَرُ إِلَّا لِي وَبِئْسَ مَا يَرْضَىٰ رَبِّي فَأَيْدِي مَا يَكُفُّ وَوَدَّعْتَهَا مِنَ الشَّقِيقِ الرَّجِيمِ. فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ حَسَنٍ وَأَلْبَسَهَا ثِيَابًا حَسَنًا وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِجْلًا قَالَ يَا رَبِّ إِنِّي لَأَنْذَرُكَ هَذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنْ أَنْتَ إِلَّا نَذِيرٌ مِّنْ رَبِّكَ فَهَرَجَتْ بِهَا رَبِّهَا مِن تَوَلَّى

﴿يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْتَضَرًا﴾ واته: (رؤژیک دیت هموو کهس ده بیئت هه کاریکی خیری کردیی ناماده‌یه) هموو کرده‌وه کانی ده بیئیته‌وه، ته‌نانهت به‌قه‌ده مسقاله زهره‌یه کیش که‌می نه کرده‌وه، وه کو چون خوی به‌رز فه‌رموویه‌تی: ﴿فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ﴾ ﴿٧﴾ الزلزله. (الخیر): ناویکی کوکه‌روه‌یه بو هموو کرده‌وه‌یه کی چاک بچووک بیئت یان گه‌وره له خوا نزیکت بکاته‌وه. هه‌روه‌ک (السوء) ناویکی کوکه‌روه‌یه بو هموو کرده‌وه‌یه کی خراب بچووک بیئت یان گه‌وره بیئته‌مایه‌ی تووره‌یی خوا ﴿وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ

أَمَدًا بَعِيدًا﴾ واته: (وه هه‌ر کاریکی خرابی کردیی، ئاوات ده‌خوازیت له نیوان نه‌وو کاره خرابه‌که‌یدا) ماوه‌یه‌کی زور دور بیوایه، نه‌مه‌ش له‌به‌ر زور خه‌فت خواردن و دل ته‌نگ بوویه‌تی له‌نه‌نجامی نه‌و کارانه، ده‌ی با‌به‌نده‌ئاگاداری له‌نه‌نجامدانی کرده‌وه‌ی خراب، که‌سه‌رنجام تووشی خه‌فت و دلته‌نگی ده‌بیئت، با‌هه‌تا توانای هه‌یه‌ه‌یه‌ی وازی لییه‌نی پیش نه‌وه‌ی بلی: ﴿أَنْ تَقُولَ نَفْسٌ بِحَسْرَتٍ عَلَىٰ مَا فَرَطْتُ فِي جَنبِ اللَّهِ﴾ ﴿٥٦﴾ الزمر، واته: نه‌ی مه‌خابن له‌سه‌ر نه‌وه‌ی که‌مه‌تره‌میه‌م کرد بو‌گه‌یشتن به‌نزیک‌ی له‌خوا، ﴿يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصَوُا الرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّىٰ بِهِمُ الْأَرْضُ﴾ ﴿١٢﴾ النساء، واته: له‌و پوژده‌ا بیبروایانو نه‌وانه‌ی سه‌ریچی پیغه‌مه‌ریان کرده‌وه‌ی خوژگه‌ ده‌خوازن به‌زه‌ویه‌وه‌ته‌خت کرابان، ﴿وَيَوْمَ يَعْصُ الظَّالِمُ عَلَىٰ يَدَيْهِ يَقُولُ يَلَيْتَنِي أَخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا﴾ ﴿٢٧﴾ يَتَوَلَّى لِيْتَنِي لَمْ أَخَذْ فَلَنَا حَلِيلًا ﴿٢٨﴾ الفرقان، واته: رؤژیکه‌ که‌سه‌مه‌کار گه‌زه‌کات به‌هه‌ردوو ده‌ستی خویداو ده‌لی خوژگه‌ له‌گه‌ل پیغه‌مه‌ردا ریگه‌ی راستم بگرتایه‌به‌ر، ئای تیاچوون بو‌من خوژگه‌ فلان که‌سم نه‌کردایه‌به‌هاوه‌لو خوشه‌ویستی خو‌م. هه‌روه‌ها فه‌رموویه‌تی: ﴿حَتَّىٰ إِذَا جَاءَنَا قَالَ يَلَيْتَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ بَعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ فَيَسَّ الْقَرْيُنَ﴾ ﴿٣٨﴾ الزخرفه، واته: هه‌تا کاتبی (ده‌مری) و دیته‌وه‌لامان ده‌لی: خوژگه‌ نیوانی من و تو

به قعد نيواني ڀوڙهه لاتو ڀوڙاوا ٻووايه، ناي چ هاورپيه ڪي خراب ٻوويت)، جا سوڀند بهخو واز هيٺان له همموو حوزو و ٿاره زوو و له ززه ٽيڪ ٿه گهر چي چهنده گران و ٿه ستم بيت به سهر نه فس و دهرووندا، ٿاساتره له موعانات و ناخوشي ڀوڙي دوايي، به لام ٿينسان به هوڙي زولم ستم و نه فاميه وه تنها ته ماشاي ٿيستا ده کات، عه ڦليڪي ڪامل و ته ووي نيه ٿيبيئي سه رهنجامي ڪاروباره کان بڪات، تا پيشي بخت ٿه وهي سوودي هه به بوي چي له ٿيستا چي له داهاتوودا، وه دوور بڪه ويته وه له وهي زياني هه به بوي له ٿيستا له داهاتوودا، پاشان خوي گهوره دووباره ٿا گادارمان ده کات وه به نه فسي خوي، وه ڪو به زهي و ميهره بانيه ڪ بومان، له بهر ٿه وهي زورمان به سهردا ٿينه پهري ٿه وسا دلمان رهق بي، وه بو ٿه وهي بومان ڪو بڪات وه له نيوان هانداننڪي پيوست و بو ٿوميدو ڪرده وهي چاڪ، وه ترساندننڪي پيوست بو واز هيٺان له گوناھو تاوان، فرموويه تي: ﴿وَيُحَذِرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ﴾، وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿﴾ داوا له خوا ده ڪهين منتهي خوي بڪات به سهرماندا، به وهي وريا بين لئي به بهردهوام، هه تا ڪرده وه به ڪ نه ڪهين بيته مايه ي تووره ي و خه شم و قيني.

(۳۱): ﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ (۳۱)

ٿه م نايه ته پيوست بووني خوشه ويستي خوي ٿيدايه، وه نيشانه و ده رٿه نجام و بهر هه م ڪانيسي، جا فرموويه تي: ﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ﴾ واته: ٿه گهر ٿيوه بانگه شه ي ٿه م پله بهرزه ده ڪن، هيج پله به ڪي ديڪه له سهرووي ٿه وه وه نيه، تنها بانگه شه بهس نيه ٿيادا، به لڪو پيوسته راستگوي بيت له وتيدا، نيشانه ي راستگوي شوينڪه وتني پيغه مبهه ﴿﴾ له همموو ڪاروباره ڪانيدا، له وته کان و ڪرده وه ڪانيدا، له بنچينه ڪاني ٿاين و لقو پوڪاني، به ٿاشڪراو به په نهان، هه ڪه سيڪ شويني پيغه مبهه ﴿﴾ بڪه ويٽ، ٿه وه سه لماندويه تي خوي خوش دهوي، خوي گه ورهش ٿه وي خوش دهوي، له گوناھه ڪانيسي ده بووري، ميهره باني خوي ده باريني به سهريدا، راست و ره واني ده کات له هه موو جولان و وه ستانيدا، هه ڪه سي شويني پيغه مبهه نه ڪه وتبي ٿه وه خوي خوش ناوي، چونڪه خوشويستني خوا شوينڪه وتني پيغه مبهه ڪه ي له سهر پيوست ده کات، ٿه گهر شوينڪه وتني نه بوو به لگه به له سهر نه بووني خوشه ويستي، ٿه وه ڪه سه درو ده کات ٿه گهر بانگه شه ي بو بڪات، له گهل ٿه وه دا بانگه شه سوودي نيه، به بي مهرجه ڪه ي، بهم ده قه هه موو دروستڪراوه کان ده پوريت، جا به ٿه ندازه ي شوينڪه وتنيان بو پيغه مبهه ﴿﴾ خوشويستن و ٿيمانين هه به به خوا، وه به پيچه وانه شه وه چهنده شوينڪه وتني ڪه متر بيت، ٿه وه ند ڪه متر خوي خوش ده ويٽ.

(۳۲): ﴿قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ﴾ (۳۲)

ٿه م فرمانه له لايه ن خوي مه زنه وه بو بهنده ڪاني به فرمائينڪي گشتي، ٿه ويش گوڀراهي لئي خواو

پیغه مبهره که به تی، که ئیمان و یه کتاپه رستی ده چنه ئیویه وه، وه ئه وه یشی له لقو پۆکانی ئیمان و یه کتاپه رستی له کرده وه کان و وته ئاشکراو په نهانه کاند، به لکو ده چیته ناو گوپرایه لی خواو پیغه مبهره که ی دور که وتنه وه له هه موو ئه وانه ی قه ده غه یان کرده، چونکه دور که وتنه وه لیان به چیته نانی فرمانی خواو پیغه مبهره که به تی، هه ره که سی گوپرایه لی خواو پیغه مبهره که ی بکا ئه وه له سه ره که وتوانه، ﴿فَإِنْ تَوَلَّوْا﴾ واته: پشتیان هه لکرد له گوپرایه لی خواو پیغه مبهره که ی، هیچ شتیکی تر نه به گه ریته وه بۆلای ته نها کوفرو هه موو شه ی تانیکی یاخی و دور خراوه نه بی، ﴿كُتِبَ عَلَيْهِ أَنَّهُ مَنْ تَوَلَّاهُ فَإِنَّهُ يُضِلُّهُ وَيَهْدِيهِ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ﴾ (الحج، واته: له سه ری نووسراوه (بریار دراوه) که بیگومان هه ره که سیک خووشی بوی (شوینی بکه وی) ئه وه به راستی گوپرای ده کات، وه ری نمایی خه لک ده کات بۆ سزای ناگری هه لگیر ساوی دۆزه خ). له بهر ئه مه فه رمو یه تی: ﴿فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكٰفِرِينَ﴾ (واته: بیگومان خوی گه و ره بیپروایانی خووش ناوی) به لکو رقی لیان وه خه شم و قینی خوی داده بارینی به سه ریاند، وه به تووندترین شیوه سزایان ده دات، وه ک ئه وه ی ئه مه ده قه پیروزه روونکردنه وه و لیکدانه وه ی شوینکه وتنی پیغه مبه ری خوا بی، ئه وه ش به گوپرایه لی خواو گوپرایه لی پیغه مبه ره که ی ده بی، ئه مه شوینکه وتنی راسته قینه یه.

پاشان خوی بهرز ده فه رموی:

(۳۷-۳۳): ﴿إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ إِبْرٰهِيْمَ وَآلَ عِمْرٰنَ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ ﴿٣٣﴾ ذُرِّيَّةً بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ اِذْ قَالَتِ امْرَاَتُ عِمْرٰنَ رَبِّ اِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي اِنَّكَ اَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٥﴾ فَلَمَّا وَضَعَتَهَا قَالَتْ رَبِّ اِنِّي وَضَعْتُهَا اُنْثَىٰ وَاللَّهُ اَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتُ وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْاُنْثَىٰ وَاِنِّي سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ وَاِنِّي اُعِيذُهَا بِكَ وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ الشَّيْطٰنِ الرَّجِيْمِ ﴿٣٦﴾ فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُوْلٍ حَسَنٍ وَاَنْبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا قَالَ يَنْرَمِمُ اِنِّي لَكِ هٰذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٧﴾

﴿إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ إِبْرٰهِيْمَ وَآلَ عِمْرٰنَ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ﴾ خوی گه و ره هه و ال ده دات به هه لیژاردنی ئه وه ی هه لیژاردوه له دۆستان و پالته کراوان و خووشه ویستانی، واته: خووشه ویستانی خوی، وه هه و الی داوه که ئه و ئاده می هه لیژاردوه و ریژداری کرده، واته: هه لیژاردوه به سه ره سه رجه م به دیهینراوه کاند، به ده سه ته کانی خوی دروستی کرده وه له رووحی خوویه وه فووی به بهردا کرده، وه فه رمانی به فره شته کان کرده کپنوشی بۆ بهرن، وه له به هه شتدا چی نشینی کرده، وه زانست و له سه رخووی و فه زل و چاکه ی داوه به سه ره هه موو به دیهینراوه کاند، له بهر ئه مه یسه فه زلی

نەوہ کانیسی داوہ، وە کو فەر موویەتی: ﴿وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْوَلَدِ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا﴾ (۷) ﴿الإسراء﴾ (واتە: سویند بە خوا بیگومان ریزمان لە نەوہی ئادەم گرت، لە وشکانی و دەریادا هەلمان گرتن، وە پۆزی پاک و خاوینمان پێداون، وە فەزڵمان داون بەسەر زۆریک لەو شتانە ی که دروستمان کردوون بە فەزڵیکی گەورە).

وە نووخی هەلبژاردووەو کردوویەتی بە یە کەمین نێردراوی سەر زەمین کاتی که بته کان پەرستراون، وە سەرکەوتووی کردووە لە ئارامگرتن و سوپاسگوزاری و دەعوەو بانگەواز بۆلای خوا ﷻ لە هەموو کاتە کاند، ئەمەش بوو تە مایە ی هەلبژاردن و ریزلینانی، وە خوا خەلکی زەوی نەرو کرد بە هۆی نزاو پارانەوہی نووحوەو، وە ئەوانە ی لە گەل نوح دابوون رزگاری کردوون، لەو کەشتیە ی که پر بوو (لە مرۆڤو هەموو جۆرە گیاندارێک)، تەنھا نەوہ کانی نووخی هیشتنەوہ لەسەر زەوی، وە خوا سوپاس و ستایشی بۆ هیشتنەوہ، کە لە هەموو کات و سەردەمی کدا وەسف دە کری.

وە ئیبراھیمی هەلبژاردووە، ئەویش ئیبراھیمی دۆست و خۆشەویستی خوا یە، کە تاییەتی کردووە بە خۆشەویستی خۆی و پلەو پایە ی (خلة) پێبەخشیو، نەفسی خۆی پووبەرپووی ئاگر کردووە، مندالە کە ی کردە قوربانی، مال و سامانە کە یشی تەرخان کرد بۆ میوانان، بە درێژایی شەو پۆژ دە پارایووە بە ئاشکراو بەنھێنی، خوا ﷻ کردوویەتی بە سەرمەشتق و پێشەوا بۆ دوا ی خۆی، وە لەنەوہی ئەودا پێغەمبەرائی داناووە و کتییی بۆناردوون، مەبەست لە خانەوادە ی ئیبراھیم: هەموو ئەو پێغەمبەرانە دە گریتەوہ کە نێردراون لە دوا ی ئەو، چونکە هەموویان لەنەوہی ئەون، وە خوا ﷻ تاییەتی کردوون بە جۆرەھا فەزڵ و چاکە هەتا پیی بوون بە بەرپۆزترین و گۆلبژیاری بەدییەنراوہ کان،

لە نیوانیاندا گەورەو سەرمەشتقی نەوہ کانی ئادەم پێغەمبەرمان موحمەد ﷺ، بەراستی خوا ی گەورە لە ئەودا هەموو سیفەتە تەواوہ کانی کۆ کردووە، کە پەرتەوازە بوو لەلای بەدییەنراوہ کان، ئەو پێشەوا مەزنە لە نەوہی ئیبراھیمە ﷻ.

وە خوا ﷻ خانەوادە ی عیمرانی هەلبژاردو ریزداری کردن، کە ئەویش باوکی مەریەمی کچی عیمرانە، یان باوکی موسای کۆری عیمرانە سەلامی خوا ی لیبی، بەراستی ئەم مالانە کە خوا ﷻ باسی کردوون هەلبژاردووەو گۆلبژیاری ناو هەموو جیھانن،

خوا ﷻ چاکسازیی و سەرکەوتنی نەوہی پێغەمبەرائی بە ریزبەندی هیناوە: ﴿ذُرِّيَّةً بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ﴾ (واتە: نەوہیەکن هەندیکیان لە هەندیکیان کەوتوونەتەوہ) گونجان و لەیە کچوون

هه يه له نيواناندا، له دروستکردن و خوورپه و شتی جوان، ههروه کو چوَن خوا ﷺ کاتي که باسی کومه لي له پيغه مبه راني کرده، له چوار چيوه ی نهم ماله گه و ره مه زنانه دا فهرموويه تي: ﴿وَمِنْ آيَاتِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ وَأَجْنِبَتَهُمْ وَهَدَيْتَهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾ (۸۷) الأنعام (واته: وه هه ره له وه چه ی وی بوون، زوریک له بابو باپیرانیانو وه چه یانو برایه کانیانو، وه هه لمان بژاردنو به ره و راسته ری رینمایمان کردن). ﴿وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ خوا ده زانی کئی شایسته ی هه لژاردنه هه لیژاردووه، وه نه وه ی شایسته ی نه وه نیه ریسواو سه رشوری ده کات، نه مه به لگه یه له سه رنه وه ی نه وه پیغه مبه رانه خوا ﷺ هه لیژاردوون چونکه زانیویه تی نه وان شایسته ی نه وه مه قامه ن، فه زلو چا که ی خو ی رشتووه به سه ریاندا.

له سوودو و حیکمه تی نه وه چیرۆ که ی بوی باسکردو وین ده رباره ی هه والی پیغه مبه رانی پالفته کراو نه وه یه ئیغه خو شمان بوین و پهیره ویانو بکه ین، وه داوا بکه ین له خوا ﷺ سه رکه و توومان بکات وه کو چوَن نه وانی سه رکه و توو کرده، وه به رده وام به و شیوه ته ماشای خو مان بکه ین که ئیغه له خواری نه وانه وه ین، ناتوانین بیینه خاوه نی سیفاته به رزوو جوانه کانی نه وان، دپاره نه مه ش له به زه یی خوا یه بو نه وان، ده رختنی پیا هه لدانی نه وانه له لای پیشین و دواین، ئای له به خشین و سه خاوه ت و به زه یی خوا چه نده گه و ره یه!! ئای چ سوودو قازانجیکی زور له مامه له کردن له گه له خوادا به ده ست دیت!! نه گه ره خوا جگه له و ستایش کردن و باس کردنه ی ریزی نه وان بو خه لکی تا هه تابه و، باس کردنی ره وشت و ئاکاری جوانیان تا نه به د هیچی تریان پی نه دا نه وه نه وه فه زلو گه و ره یه هه موو شتی که بو نه وان.

کاتی باسی فه زلو چا که ی نهم ماله به ریزانه ی کرده، دوا ی دیته سه ر باسی نه وانه ی که به سه ر مه ریه می دایکی عیسادا هاتووه، وه چوَن خوا ﷺ به به زه یی بووه له گه لیدا له پهروه رده کردن و پیگه یان دیندا، فهرموويه تی: ﴿إِذْ قَالَتُ امْرَأَتُ عِمْرَانَ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا﴾ (واته: نه وه ی له ناو سکمدایه نه زرم کرده بو تو، بو خز مه تکر دنی ماله که ی تو ﴿فَتَقَبَّلَ مِنْهَا﴾ (واته: ده توش نهم کاره پیروزه م لی وه ربه گره ﴿إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾ (واته: به راستی تو بیسه ری دوعا کانی منی، وه له نیازو مه به ستم ده زانی، نه مه له کاتی که دا مه ریه له سکیدا بوو پیش نه وه ی داینا ﴿فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا أُنْثَى﴾ (جا کاتیک که سه که ی دانا وتی: پهروه رده گارم خو من کچم بوو)، وه ک نه وه ی چاوی له وه یی کو ری، چونکه به توانا تره بو خز مه تکر دنو پله و پایه ی به رزتر، له قسه که یدا جو ریک له پاسا و هیئانه وه به دی ده کری بو پهروه رده گاری، خوا فهرمووی: ﴿وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتَ﴾

واته: پیوست به راگه یاندنی ناکات، به لکو زانستی خوا په یوه سته پیوه، بهر له وهی دایکی بزانی چیه ﴿وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْأُنثَىٰ وَإِنِّي سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ﴾ (واته: کوریش وه ک کچ نیه، بیگومان منیش ناوم نا مهریم)، ثم ده قه به لگه یه له سره فزلی نیر به سر می، وه به لگه یه له سره ناوانان له کاتی له دایک بووندا، وه له سره وهی دایک ده توانی ناوی منداله که ی بنی نه گه باوک پی ناخوش نهی ﴿وَإِنِّي أُعِيدُهَا بِلِقَآءِ رَبِّكِ وَذُرِّيَّتَها مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ﴾ (دوعای بو خوی و کوربه که ی کرد که خوا بیانپاریزی له شهیتانی نفرین لیکراو ﴿فَنَقَّبَ لَهَا رَبُّهَا بِقَبُولِ حَسَنٍ﴾ (واته: نهو نزهری دایکی مهریم کردبووی خوا قبولی کرد، وه مهریم و منداله که ی پاراست له شهیتان ﴿وَأَنْبَتَها نَبَاتًا حَسَنًا﴾ (واته: به په روه رده یه کی چاک و جوان پی گه یاند، له پرووی به دیه پیمان و خو وره و شته وه، زه که ریاشی کرد به چاود پرو سره پرشتیاری ﴿وَكَفَّلَها﴾ (زه که ریا سره پرشتی نهو منداله ی کرد که مهریم بو، ثم مهش له سوزو به زهی خوابه بو نه وهی په روه رده ی بکات به باشرین شیوه، نهویش به عیاده تی خوا پینگه یشت پیشی هموو نافر تانی تر که وت، یه کلا بو یوه وه بو به ندایه تی کردنی په روه ردگاری، په یوه ست بوو به شوینی نویزه که یه وه، ﴿كَلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا﴾ (هر کات زه که ریا پر شتابه سر دانی مهریم بگردیایه له شوینی خوا په رسته که یدا خوراکی له لاهه بیینی)، واته: خوراکیکی له لاهه بیینی به بی ههول و ماندووبوون، به لکو رزق و روزه یه ک بوو خوا بوی فراهم هینابوو، وه ریزیک بوو خوا ﴿پیی به خشیبوو، زه که ریا پی ووت: ﴿أَنِّي لَأَبُوءُ بِمَا جَدَّدْتُهَا رِزْقًا﴾ (نهمت له کوئی بوو؟ مهریم ووتی: نهو له لایه ن خواوه یه)، به فزلی و چاکه ی خوی ﴿إِنَّ اللَّهَ يُرِزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾ (واته: به بی نه وهی به نده هستی پی بکاو ههولی بو بدا، خوی گه وره فرمو یه تی: ﴿وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا ﴿٢﴾ وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ﴾ (الطلاق، واته: وه هر که سیک پاریز کار پی خوا ده روی لی ده کاته وه، وه رزق و روزه یه ددات له لایه که وه که به خه یالیدا نه هاتوه). ثم نایه ته ده بیته به لگه بو چه سپاندنی که رامهت و ریزی دوستانی خوا ﴿که له ده روهی عادهت و نریته، ههروه کو چون به موته واترو یه ک له دوا ی یه ک فرمووده یه کی زور ده رباره ی نهو بابه ته هاتوه، به پیچه وانه ی نه وهی که رته ی ده کاته وه، کاتی زه که ریا ﴿ثُمَّ نَزَلُوهَا فِي مَدْيَنَ وَجَدَهَا عِنْدَ رَبِّهَا فَوَصَّاهَا﴾ (واته: نهو فزلی و منته ی خوی بیینی به سر مهریمه وه له گه له وه هموو ریزه دا له رزق و روزه ی خوش که خوا ﴿پیی به خشیبوه به بی ههول و ماندووبوون، ناره زووی نه وهی کرد که خوا مندایکی پی بدات، له بهر نه مه خوی ﴿ده فرموی:

په روه رد گاري ﴿وَنَبِيًّا مِّنَ الصَّالِحِينَ﴾ (واته: به كيكه له پڼغه مبه راني چاك كردار)، چ موژده يه ك مهزتره له موژده پيداني شم منداله، تنها بووني شو منداله خوځي له خوځيدا موژده يه، چونكه خاوه نني سيفاتي به رزوو ته واوه وه به كيكشه له پڼغه مبه ره پايه داره كان، زه كه ريباش له شو په ري خوشيدا وتي: ﴿رَبِّ اَنِّي يَكُونُ لِي عِلْمٌ وَقَدْ بَلَغَنِيَ الْكِبَرُ وَاَمْرًا اِي عَاقِرٌ﴾ (واته: زه كه ريبا وتي: شوي په روه رد گارم من چو مندالم ده بيت له كاتيكدا به راستي پيري يه خهي گرتووم وه ژنه كه يشم نه زوكه) هه ريه ك له م دوو شته (پيري و نه زوك بوون) رپنگرن له هاتنه بووني مندال، جا نه گه ر هه ر دوو هو كاره كه به يه كه وه بووني ان هه بوو بهم حاله وه مندال چو ده بي؟ خوا هه والي پيده دا كه شم مندال بوونه ي به شيوه يه كه له عاده تو نه ريت به دهره (خارقا للعاده)، ﴿كَذٰلِكَ اَللّٰهُ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ﴾ (كاري خوا بهو شيوه يه به چي بوي ده يكا) هه روه كو چو خوا ﴿يَا بُوونِي مندالي گر يداوه به هو كاره كانه وه كه به كيك له وانه (پيتاندي هيلكه ي نافرته ته له لايه ن تزوي پياوه كه يه وه)، نه گه ر يه وي به ديهيني به بي هيچ هو كاريك، نه وه بيگومان ده يهينيته بوون، چونكه هيچ شتيكي ليگير نابي، جا زه كه ريبا په له ي كرد له م كاره دا بوئه وه ي دل نارامي ته واو به ده ست بهيني، وتي: ﴿رَبِّ اجْعَلْ لِي اٰيَةً﴾ (واته: په روه رد گار! نيشانه يه كم بو دابني له سه ر بووني شم منداله، خواش پي فه رموو: ﴿قَالَ اٰيٰتُكَ اَلَّا تُكَلِّمُ النَّاسَ ثَلَاثَةَ اَيَّامٍ اِلَّا رَمَزًا﴾ (واته: زمانت ده به سترئ له قسه كردن له گه له خه لكيدا، بي نه وه ي هيچ به لاو نافاتي به سه ر زمانتدا هاتبي، توانات نيه قسه يان له گه لدا بكي ته نها به ناماژه وه هيا نه بي، شممه نيشانه يه كي گه وره يه كه نه تواني قسه بكي، وه هو كاريكي سه رسوور هينه ره، نه ويش نه وه يه كه وه ك چو رپنگري كرد له هو كاره كان له گه ل بووني اندا، هه ر شو ده يهينيته بوون به بي هو كار، بوئه وه ي نه وه بيته به لگه كه هه موو هو كاره كان ده چنه وه نيو قه زاو قه ده ري خو به وه، جا رپنگري ليكرد له قسه كردن بو ماوه ي سي رُوژ، وه فه رماني پي كره زور يادي په روه رد گاري بكات له ئيوارانو به يانيان، تا كاتي هاته دهر له شويني نوژه كه يه وه بو ناو خه لكه كه.

﴿فَاَوْحٰى اِلَيْهِمْ اَنْ سَبِّحُوْا بُكْرَةً وَّعَشِيًّا﴾ (۱۱) ﴿مریم﴾ (به ناماژه به گه له كه ي وت: به يانيان و ئيواران زيكري خوا بكن)، له سه ره تاي رُوژو كو تايه كه ي.

(۴۲-۴۴): ﴿وَإِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَا مَرْيَمُ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاكِ وَطَهَّرَكِ وَأَصْطَفَاكِ عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ ﴿۴۲﴾ يَا مَرْيَمُ اقْنُتِي لِرَبِّكِ وَأَسْجُدِي وَأَرْكَعِي مَعَ الرَّاكِعِينَ ﴿۴۳﴾ ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يُلْقُونَ أَقْلَامَهُمْ أَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿۴۴﴾﴾

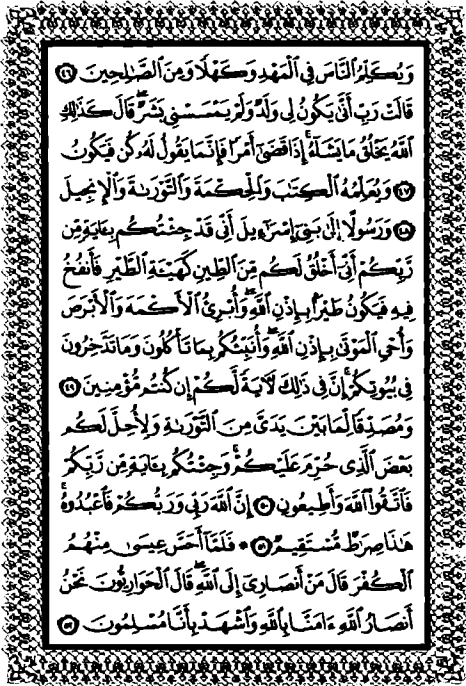
خوای گه‌وره ناماژہ به به‌رزى پله‌و پایه مہ‌ریم ده کات، وه فریشته کان ده‌بارہی ئەم گه‌ورہ ییہ له گه‌لی ده‌دوین و بیی ده‌لین: ﴿يَا مَرْيَمُ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاكِ﴾ واته: توی هه‌لبژاردوو، ﴿وَطَهَّرَكِ﴾ وه پاکی کردیتیه‌وه له هه‌موو ئەو شتانه‌ی که ناته‌واون ﴿وَأَصْطَفَاكِ عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ﴾ (واته: هه‌لبژاردووی له‌ناو ئافره‌تانی جیهاندا) هه‌لبژاردنی یه که‌میان: ده‌گه‌رپتیه‌وه بۆ سیفاته جوانه‌کان و کرده‌وه به‌رزه‌کانی، وه هه‌لبژاردنی دووهم: ده‌گه‌رپتیه‌وه بۆ هه‌لبژاردنی مہ‌ریم به‌سەر هه‌موو ئافره‌تانی جیهانه‌وه، یان ئەو جیهانه‌ی ئەو تیایدا ژیاوه، یان هه‌موو جیهان به‌گشتی، وه ئە‌گه‌ر چند ئافره‌تیکى تر به‌شداری بکا له‌م فه‌زل و چاکه‌یه‌دا وه‌کو خه‌دیجه‌و عایشه‌و فاتیمه، ئەو هه‌لبژاردنه‌ی ئایه‌ته‌که باسی کردوه هه‌لئاوه‌شینیته‌وه، کاتى فریشته‌کان هه‌والیان‌دا به‌وه‌ی که‌خوا هه‌لبژاردوو وه‌پاکی کردۆته‌وه، ئەمه‌بووبه‌ناز و نعيمه‌تیکى مه‌زن و چاکه‌یه‌کی بی‌پایان که‌وا پیوست ده‌کا له‌سەری سوپاسگوزارو شوکرانه‌بژیربی، له‌بەر ئەمه‌یه فریشته‌کان پێیان فرمووه: ﴿يَا مَرْيَمُ اقْنُتِي لِرَبِّكِ﴾ (القنوت): بریتیه‌له‌به‌رده‌وام بوونی عیاده‌تکردن به‌خوبه‌که‌م زانین و ملکه‌چیه‌وه ﴿وَأَسْجُدِي وَأَرْكَعِي مَعَ الرَّاكِعِينَ﴾ سوژده‌و چه‌مانه‌وی تایبەت کردوه له‌بەر فه‌زل و ریزیان، وه‌له‌بەر ئەوه‌ی به‌لگه‌ن له‌سەر ئەو‌په‌ری ملکه‌چی بۆخوا ﴿قَالَ﴾، ئەوه‌ی خوا ﴿قَالَ﴾ فرمانی به‌مہ‌ریم کرد ئەویش له‌به‌رانبه‌ردا شوکرانه‌بژیرو گوێرایه‌ل‌بسو، کاتیک خوا هه‌والی به‌په‌غه‌مبه‌ره‌که‌ی دا ده‌بارہی مہ‌ریم ﴿قَالَ﴾، وه‌چۆن هه‌والی تایبەت به‌حال و بارودۆخی مہ‌ریمى بۆ گواستۆته‌وه؟ ئا ئەمانه‌له‌هه‌واله‌په‌نه‌ان و غه‌بیه‌کانه، که‌که‌س نایزانی ته‌نها به‌وه‌حی و نیگا‌نه‌بی، خوا ﴿قَالَ﴾ فرموویه‌تی: ﴿ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ﴾ (ئەوه‌ی پیت و تراله‌هه‌واله‌په‌نه‌انه‌کانن به‌وه‌حی بۆت ده‌نی‌رین، وه‌تۆ‌له‌لای ئەوان نه‌بوویت) ﴿إِذْ يُلْقُونَ أَقْلَامَهُمْ أَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ﴾ (کاتیک که‌قه‌له‌مه‌کانیان هاو‌یشت کامیان سه‌رپه‌رشتی مہ‌ریم‌میان به‌رده‌که‌وی)، کاتى که

دایکی له گهل خویدا بردی بو (بیت المقدس) بولای نهوانه ی که کارووباریان به دهسته، نهوانیش ده مه قالیان کرد له نیوان یه کردا که کامیان دهسته بهری مه ریه می بهره که وی، له ناو یه کردا تیروو پشکیان بو کرد، به وهی قه له مه کانیان بهاویژن بوناو ده ریا که، جا هر کامیان قه له مه که ی ناو نه یبرد نه وه که فاله تی مه ریه له نه ستو بگری، نه مهش بو زه که ریا پرویدا که پیغه مه به رو باشترینانه. کاتی که تو هه والت پیدان نهی موحه مه مد ﷺ بهم هه والانه ی که نه تو ده یزانی و نه گه له که ت ده یزانی، به لگه یه له سر نه وهی تو راستگویت و نیرداوی راسته قینه ی له لایه ن خواوه، بویه پیوسته له سه ریان ملکه چی تو بکه ن و فه رمانه کانت جیه جی بکه ن، ههروه کو چون خوی بهرز فه رمویه تی: ﴿وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْفَرَسِ إِذْ قَضَيْتَ إِلَىٰ مُوسَىٰ الْأَمْرَ﴾ (۱۱) ﴿يَا لَيْتَ كُنْتُ نَارًا تَلْقَىٰ﴾ (واته: تو نهی موحه مه مد له لای خورئاوای کیوی طور نه بویت کاتی که فه رمانی پیغه مه به رایه تیمان دا به موسا).

(۴۵-۵۸): ﴿إِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَا مَرْيَمُ إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ مِّنْهُ اسْمُهُ الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ﴾ (۱۵) ﴿وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ الصَّالِحِينَ﴾ (۱۶) قَالَتْ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي وَلَدٌ وَلَمْ يَمَسِّنِي بَشَرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾ (۱۷) ﴿وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ﴾ (۱۸) ﴿وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَاتٍ مِّن رَّبِّكُمْ أَنِّي أَخْلَقُ لَكُمْ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ فَأَنْفُخُ فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ وَأُخِي الْمَوْتِ بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا تَدْخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّكُم إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾ (۱۹) ﴿وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَلِأَجْلِ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُمْ بِبَيِّنَاتٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَتَقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا﴾ (۲۰) ﴿إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ﴾ (۲۱) ﴿فَلَمَّا أَحَسَّ عِيسَىٰ مِنْهُمُ الْكُفْرَ قَالَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ عَامِنَا بِاللَّهِ وَاشْهَدْ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ﴾ (۲۲) ﴿رَبَّنَا آمَنَّا بِمَا أَنْزَلْتَ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُتِبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ﴾ (۲۳) ﴿وَمَكَرُوا وَمَكَرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ﴾ (۲۴) ﴿إِذْ قَالَ اللَّهُ لِيَعِيسَىٰ إِنِّي مُتَوَفِّيكَ وَرَافِعُكَ إِلَيَّ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَجَاعِلُ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأَحْكُمْ بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْلِفُونَ﴾ (۲۵) ﴿فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأَعَذَّ اللَّهُ لَهُمُ عَذَابًا شَدِيدًا فِي﴾

الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
فِيُوقِعُهُمْ أَجْرُهُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٥٧﴾ ذَلِكَ نَتَلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيَاتِ وَالذِّكْرِ الْحَكِيمِ
﴿٥٨﴾

﴿٥٨﴾ إِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَمْرَيْمُ إِنَّ اللَّهَ مُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ مِنْهُ اسْمُهُ الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ
خوای بهرز هه وال ده دات فریشته کان مژده یان دا به مریهم عليها السلام به مهزترین
مژده، نهویش وشه ی خوایه، وه بهنده و نیردراویتی عیسی کورپی مریهم، ناو
نراوه به وشه ی خوا، چونکه به وشه یه ک هاته بوون له لایه ن خوای مهزنده وه،
وه له بهر شه وه ی حاله تی بوونه که ی له دهره وه ی هوکاره کان بووه، خوا کردوویه تی
به یه کییک له نیشانه کانی خوئی و، یه کییک له شته سه رسورپهینه ره کانی نیو
درووستکراوانی، خوا جبریل سهلامی خوای لی بی نارد بو لای مریهم، فووی
کرد به گیرفانی شه شته ی که مریهم به خویدا دابوو، شه فووه پاکو
خاوینه چووه نیو لاشه ی و بلاو بوویه وه له لایه ن شه فریشته پاکو چاکه وه که
جبریل سهلامی خوای لی بی، خوائه م رووحه پاکه ی نیو لاشه ی مریهمی گهوره
کردو گه شه ی پیدا، ههروه ک چون خوا شه ماده رووحانیه ی دروست کرد،
ئاواش بوو به که سیکی رووحانی، له بهر شه وه ناوی نراوه رووحی خوا ووجهها
فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ﴿٥٧﴾ واته: خاوه ن ریزو پله و پایه ی بهرزه له دنیا و دواروژدا، خوا
کردوویه تی به یه کییک له پیغمبرانی خاوه ن عهزم نهوانه ی خاوه ن شه ریه تی
مهزنو شوینه که وتوون، وه ناوبانگی دهر کرده له خوهره لات و خوثرئاوادا، وه
له دواروژیشدا به ریزو تکا کاره له لای خوا عليها السلام شه فاعه ت و تکا ده کات وه کو
براکانی له پیغمبرانو نیردراوان، فهزلو چاکه ی دهرده که وی به سه ر زوربه ی
جیهانیاندا، له بهر شه وه یه یه کییک له نریکانی باره گای خوا، به لکو سهلامی خوای
لی بیت له گهوره ی نریکانی خوایه.

﴿وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا﴾
 (واته: له بیشکه داو به گه وره بیس له گه ل
 خه لکیدا قسه ده کات) مه به ست له م قسه کردنه دا
 قسه ی ناسایی نیه که خه لکی عاده تیان پیوه
 گرتووه، به لکو مه به ست نه وه یه به جوړی
 قسه یان له گه لدا ده کات سوودی هه یه بویان و
 سرفرازیان ده کات، نه ویش قسه کردنی
 پیغه مبه رانه، به م جوړه بانگی خه لکی ده کات
 بو لای په روه ردگاریان، وه له قسه کردنی
 له گه لیاندا نیشانه یه کی مه زن به دی ده کری
 له نیشانه کانی خوا ﴿﴾ که برواداران سوودی
 لیوه رده گرن، وه ده بیته به لگه و حوججه به سر
 که لله ره قو عیناده کانه وه، به راستی عیسا عليه السلام

نیرراوی په روه ردگاری جیهانیانه، وه به نده ی
 خویبه، وه بو نه وه یسی بیته هو ی پاک ی بو دایکی و سه ربه رزی خانه واده که ی له به رانه ر نه و
 تومه ته ناشربنانه ی دراونه ته پالی ﴿وَمِنَ الصَّالِحِينَ﴾ (واته: وه له پیاوچا کانیسه)، واته: منعت
 ده کات به سه ریدا به چا که خوازی، له وه ی که کردو یه تی به سه ریاندا، وه ده یخاته نیو نه وانه وه، نا
 له مه دا چه ندین مژده به دی ده کریت بو مه ریم عليه السلام، له گه ل ستایش کردن به باسی مه سیح عليه السلام.
 ﴿قَالَتْ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي وَلَدٌ وَلَمْ يَمَسِّنِي بَشَرٌ﴾ (مه ریم وتی: نه ی په روه ردگارم! من چون
 رپوله م ده بیته له کاتیکدا که پیاو نه هاتوته لام). مندا ل به شیوه یه کی ناسایی ناپه ته بوون مه گه ر
 له دوای جووت بوونی پیاو له گه ل نافرته دتا، نه مه ش جیگای سه رسورمان بوو به لای مه ریمه وه،
 گومانی نه بوو له قودرته و توانای خوی به رز ﴿قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا
 يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾ (واته: جبریل فرمووی: به و شیوه یه که ده یلا، خوا هه ر شتیکی بویت
 دروستی ده کات، کاتیک که بریاری شتیکی دا، هه ر نه وه نده ی ده ویت پی بلیت: به، ئیتر
 ده بیته)، خوا ﴿﴾ هه وایدا به مه ریم عليه السلام، نه م کاره له دهره وه ی باوی خه لکه، خوا هه ر شتیکی
 بو ی به دی به پی پی ده لی: به ئیتر ده پی، هه ر که سیک له مه دنلیا پی سه رسورمانی نامینی، له
 حیکمه ته کانی خوا نه وه یه که به پله به ندی هه وال به به نده کانی ده دا له هه والیکی ناموزه ده چیته

سه ره هوالیکي ناموتر، سه ره تا باسی له دایک بوونی یه حیای کرد له دایک و باو کیک یه کیکیان پیربوو چووبوه ناو ساله وه نه وهی دیکه یان نه زوک بوو، پاشان باسی شتیکی سه سووپه ینه تری کرد، نه ویش به دیهینانی عیسا علیه السلام بوو له دایکیکي بی باوک، بو نه وهی به بنده کانی نیشان بدات که خوا ههر شتیکی بوئی ده بکات، وه ههر شتیکی بوئی بووه، وه ههر شتیکی نه وئی نابئی. پاشان خوا علیه السلام باسی فزلو منتهی مزنی خوئی ده کات به سه ره مه ریهمه وه علیه السلام، فرموویه تی: ﴿وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ﴾ (واته: خوا فیری کتیبی ده کات)، ده گونجی مه به ست پی ره گه زی کتیب بیت، نه و کاته باس کردنی ته ورات و ئینجل تایبته ده بن، له بهر حورمهت و ریز له خو گرتیان بو هموو بریارو شریعه ته کان، که پیغه مبه رانی نه وه کانی ئیسرا ئیل بریاریان پیدا وه و خه لکیان فیر کرده، له بهر نه وه فیر بوونی بیژه و مانا کانی ده چنه نیویه وه.

وه ده گونجی مه به ست له وتهی خوای بهرز ﴿وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ﴾ نووسین بیت، له بهر نه وه نووسین یه کیکه له مزنترین نیعمه ته کانی خوا به سه ره بنده کانی وه، له بهر نه مه یه خوا علیه السلام منته ده کات به سه ره بنده کانیدا به فیر بوونیان به هوئی قه له مه وه له سه ره تای یه که م سوره ت که دایبه زاندو وه فرموویه تی: ﴿أَقْرَأَ بِأَسْرَرِكَ الَّذِي خَلَقَ ۙ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ ۚ أَلَمْ يَكُنْ أَلَّاكِرْمَ ۚ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ۚ﴾ (واته: نهی موحه ممد بخوینه به ناوی پهروه رد گار ته وه، که هموو شتیکی دروست کرده * مرؤفی دروست کرده له خوینیکی به ستوو * بخوینه پهروه رد گاری تو له هموو کهس به خشنده تره * نه وهی که (مرؤفی) فیر (ی نووسین) کرده به قه لم، وه مه به ستیش له حیکمهت له م ده قه دا: زانینی نهینی شرعه، وه دانانی شته کانه له جینگای خویناندا، نه و کات نه ویش ده بیته منه تیک به سه ره عیسا علیه السلام، به فیر بوونی کتیب و زانست و حیکمهت، نانه مه که مال و ته واویه بو مرؤف، پاشان باسی ته واویه کی دیکه و فزلیکی زیاتری کرده به سه رییدا، له و فزلو چا کانهی که پی به خشیوه، جا فرموویه تی: ﴿وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ﴾ (واته: خوا علیه السلام عیسای نارد بولای نه م گه له به ریزه که له سه رده می خویناندا نه وان به ریزترینی جیهان بوون، بانگه شهی ده کردن بولای خوا علیه السلام، وه خوا علیه السلام کومه له نیشانه یه کی پیدا نامازه بی بو نه و گه له که نه و نیردراوه له لایه نی خوا وه به هق و راستی، له بهر نه مه یه فرموویه تی: ﴿أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَاتٍ مِّن رَّبِّكُمْ ۖ أَنِّي أَخْلُقُ لَكُمْ مِنَ الطِّينِ﴾ (واته: (بیان ده لیت): به راستی من نیشانه یه کم بو هیناون له پهروه رد گار تانه وه، که من له قور شتیکتان بو دروست ده که م له وینه ی بالنده)، واته: وینه ی ده که م له سه ر شیوه ی بالنده ﴿فَأَنْفُخُ فِيهِمْ فَيَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ﴾ (واته: (فوی پیاده که م تا ده بیته) بالنده یه کی گیاندار به ویستی خوا علیه السلام،

﴿وَأَنْزِلْنَا إِلَيْكَ الْقُرْآنَ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْوَحْيَ﴾
 به ویستی خوا ^{٤٦} ﴿وَأَنْزِلْنَا إِلَيْكَ الْقُرْآنَ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْوَحْيَ﴾
 إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا ﴿٤٦﴾ (وه مردوو انیش زیندوو ده که موه به فرمانی
 خوا، وه هه و آلتان پیده ده چى ده خوون و چى هه لده گرن له ماله کانتاندا، به راستی لهم موعجیزانه دا
 به لگه ی به هیز هه به بو ئیوه، (له سەر راستی پیغه مبه ریتی من) چ نیشانه به ک گه وره تره له وه ی
 بی گیان بکریته گیاندار، وه چاره سهری جوړه نه خو شیه کی جهسته یی وه کو کویری و به له کی،
 که پزیشکه کان له چاره سەر کردنیدا ده سته و سنان، وه زیندوو کردنه وه ی مردوو، وه هه و آلبده ی
 ده رباره ی هه ندی مه سه له ی نادیار غه یی؟ هه ر به ک لهم شتانه خو ی به تنها نیشانه به کی مه زنه،
 جا چون هه موویان پیکه وه کو ببنه وه هه ندیکیان هه ندیکى دیکه یان به راست بزنان؟! به راستی
 نه وانه دلنیا یی پیوست ده که ن و بانگه شه ن بو ئیمان.

﴿وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ﴾ واته: نه ووم هیناوه له ره گزی ته و راته که
 موسا ^{٤٧} هینا و به تی، وه نیشانه ی راستگو ئه و به هه و آله که ی وه کو هه و آلی راستگو یان بی،
 هه و آلی به راستی بدا، و فرمان به داد په روه ری بکات، به بی هیچ جیا وازی و تیگگیرانیک، به
 پیچه وانه ی نه و که سه ی که بانگه شه ی دروینه ده کات، به تایهت مه زترین بانگه شه ئه ویش
 بانگه شه ی پیغه مبه رایه تیه، نه وه ی درو ده کات له بانگه شه ی پیغه مبه رایه تیدا، هه رده بی درو که ی
 بو هه موو که س ده ربکه و ی، چونکه پیچه وانه ی هه و آلی راستگو یانه، نه مه ش به زه یی خوی
 میهره بانه بو به نده کانی، که هه ر گیز راستگوو دروژن له بانگه شه ی پیغه مبه رایه تیدا له به ک ناچن،
 به پیچه وانه ی هه ندی کارووباری سه ره تایی، نه مه ده گونجی راستگوو دروژن تیایدا له به ک
 بچن، به لأم پیغه مبه رایه تی هیدایه تی خه لک یان گو مرابوونیان، یان خو شبه ختی و به دبه ختیان
 تیایدا بوونیات ده نری، بیگومان زانراوه راستگو له بانگه شه کردنی پیغه مبه رایه تیدا له ته و او ترینی
 دروستکراوانی خوا به، وه دروژنیش له خرابترین و یقیمه ترینی دروستکراوه کانی خوا به، وه
 دروژنترین و سه مکارترینیانه، حیکمه تی خوا و به بو به نده کانی به شیوه به ک جیا وازی له نیوانیاندا
 کردوه بو هه موو که سه یکی عاقل به پروونی ده رده که و ی. پاشان عیسا ^{٤٨} هه و آلی داوه، به راستی
 شه ریه تی ئینجیل شه ریه تیکه سوو که و کارناسانی تیدایه، جا فه رموو به تی: ﴿وَلَا حُلَّ لَكُمْ
 بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ﴾ (واته: بو تان حه لال ده که م هه ندی له وانه ی که له سه رتان قه ده غه
 کرابوو)، نه مه به لگه به له سه ر نه وه ی زور به ی بریارو حو که م کانی ته و رات نه سخ نه کراوه ته وه
 له لایه ن ئینجیله وه، به لکو ئینجیل ته و او ی کردوه دانئ پیداناه ^{٤٩} ﴿وَجِئْتُمْ بِآيَاتٍ مِنْ

رَبِّكُمْ ﴿۱﴾ (واته: وه به لگه م بو هيناون له لايه ن پهروه ردگار تانه وه)، هه موو نه مانه به لگه ن له سر راستي من و پيوست بووني شوينکه وتتم، مه به ست له هه موو نه وانهي باسکرا وته ي خوي خواهي به رزه که فه رمويه تي: ﴿۲﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ ﴿۱﴾ (له خوا بترسن) به نه جامداني نه وه ي خوا فه رماني پيکر دوه و واز هينان له وه ي خوا ﴿۳﴾ قه ده غه ي کرده، وه گوپرايه لي من بکه ن، چونکه گوپرايه لي پيغه مبه ر گوپرايه لي خواهي، ﴿۴﴾ إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ ﴿۱﴾ (به راستي خوا پهروه ردگاري من و پهروه ردگاري ئيوه يه ده ي بيه رستن)، به لگه ي هيناوه ته وه به يه کتاپه رستي پهروه ردگاري تي که هه موو که سيک داني پي داده نا، له سر يه کتاپه رستي په رستراوي تي که بته رستان نکولي لي ده کن، وه ک چون خوا ﴿۵﴾ دروستي کردووين و بزق و رۆزي پيداوين، نازوو نيعمه ته کاني رشتوه به سه رماندا به ناشکراو به پنهان، ده ي با تنها نه و په رستراومان ي، بيه رستين به خوشه ويستي و ترس و ئوميدو پارانه وه و پشت ي به ستن و هه موو جوړه کاني په رستش.

نم ده قه به لگه يه له سر رت کرده وه ي قسه ي گاوه کان که و توويانه: عيسا په رستراوه يا کور ي خواهي، نمه دان پيداناني خويه تي ﴿۶﴾ به وه ي که نه و بنده يه کي به رپوه براو و دروستکراوي خواهي، وه ک چون فه رمويه تي: ﴿۷﴾ إني عبدُ اللَّهِ ءَاتَنِ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ﴿۳﴾ (واته: من بنده ي خوام و په راوي ئينجيلم پنده داو ده مکاته پيغه مبه ر)، وه خوي گوره ده فه رموي: ﴿۸﴾ وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَعْيسَى ابْنُ مَرْيَمَ ءَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمَّيَ إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحٰنَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ ﴿۹﴾ المائدة، تا نه وه ي ده فه رموي: ﴿۱۰﴾ مَا قُلْتُ هُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ ﴿۱۱﴾ المائدة، وه وته ي خوا ﴿۱۲﴾ هَذَا ﴿۱﴾ (واته: به ندابه تي کردن بو خو پاريزي و گوپرايه لي کردني پيغه مبه ره که ي صراطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿۱۳﴾ (ريگاي راسته) ده يگه يه نيته لاي خوا ﴿۱۴﴾ به هه شته که ي، بيچگه له له و ريگايه، هه موو ريگايه کاني ديکه ده يگه يه نيته دۆزه خ.

﴿۱۵﴾ فَلَمَّا أَحْسَسَ عِيسَى مِنْهُمُ الْكُفْرَ ﴿۱﴾ (کاتي) بيني نه وان ملکه چي نابن و گوپرايه لي ناکه ن، وتيان: نمه جادوويه کي روون و ناشکرايه، ويستيان بيکوژن، له و پيناوه شدا هه ولي زور ياندا ﴿۱۶﴾ قَالَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ ﴿۱﴾ (عيسا ﴿۱۷﴾ وتي) کي پشتيوانيم لي ده کات و له گه لمدا هه لده ستي بو سه رخستي ثابني خوا؟ ﴿۱۸﴾ قَالَ الْخَوَارِثُوتُ ﴿۱﴾ پشتيواناني وتيان ﴿۱۹﴾ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ ﴿۲۰﴾ (واته: ئيمه پشتيوان و سه رخهري ديني خواين)، ده نگي خويان خسته پال ده نگي عيساو به و کاره هه لسان و وتيان:

رَبَّنَا آمَنَّا بِمَا أَنْزَلْتَ وَأَتَيْنَاكَ الرَّسُولَ فَأَعْتَبْنَا مَعَ
الشَّاهِدِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَكَرُوا وَمَكَرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرٌ الْمَكَرِينَ
﴿٥٤﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ لِيَسْحَبُوا مِنِّي مُتَوَفِّيكَ وَرَأَيْتَكَ إِذْ مَطَّهَرْتَهُ
مِنَ الدِّينِ كَفَرُوا وَجَاعِلِ الدِّينِ آتَمُّكَ فَوَقَّ الدِّينَ
كَفَرُوا إِلَى الدَّيْمِ ثُمَّ لَيْسَ لَكَ مِنْهُمْ كُفْرًا فَخَرَّكَ
بَيْنَ كُوفَيْتَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٥٥﴾ فَأَمَّا الدِّينَ فَكَفَرُوا
فَأَعْرَبْنَاهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُم
مِن نَّاصِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَرَأَى الدِّينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
فَبَوَّأْنَاهُمْ أَجْرَهُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٥٧﴾ ذَلِكَ تَتْلُوهُ
عَلَيْكَ مِنَ الْآيَاتِ وَالَّذِي فَخِرَ الْمَكْرِبِ ﴿٥٨﴾ إِنَّ مَثَلَ
عِيسَى عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ
كُنْ يَكُونُ ﴿٥٩﴾ لَمَّا مَنِ ذِكْرُكَ فَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَاثَةِ
﴿٦٠﴾ فَمَنْ حَاكَمَكَ يَوْمَ بَدَا مَا جَاءَكَ لَدَيْنَ الْمَلِكِ فَقُلْ تَعَالَوْا
نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنَدْعُ نِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنْفُسَنَا
وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمُ الْكَاذِبِينَ ﴿٦١﴾

لیره دا فرموویه تی: ﴿ وَمَكَرُوا ﴾

(واته: بیبرویان ویستیان پیغمبهری خوا بکوژنو نوورو پرووناکي خوا بکوژیننه وه
﴿ وَمَكَرَ اللَّهُ ﴾ (خوا ﴿ فَرُو قِيلِي پووجهل کردنه وه) وه کو پاداشتیك بویان له سر
پیلان گپریان ﴿ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِبِينَ ﴾ (خوا ﴿ بیلانه کانی رت کرده وه به سر خویناندا)
به خهساره تمه ندیه وه پروویان وه رگپرا. ﴿ إِذْ قَالَ اللَّهُ لِيَسْحَبُوا مِنِّي مُتَوَفِّيكَ وَرَأَيْتَكَ إِذْ
مَطَّهَرْتَهُ مِنَ الدِّينِ كَفَرُوا ﴾ (واته: کاتی خوا فرمووی من تو دهمرینم و بهررت
ده که مه وه بولای خویم وه پاکت ده که مه وه له نه وانیه که بیبروا بوون) خوا عیسی بهنده
پیغمبهری خوئی بهرزه وه بو ناسمان، شیوهی رهنگی خسته سر که سیکی تر، نه وانیش نه
که سه یان گرت که شیوهی خراوه سر عیسا ﴿ پاشان کوشتیان و له خاچیاندا وه لیانواسی،
تووشی گوناھیکی مه زن بوون، چونکه نیه تیان و ابو نه وان پیغمبهری خوویان کوشتووه، خوا ﴿
فرموویه تی: ﴿ وَمَا قُلْتُمْ وَمَا صَلَّبْتُمْ وَلَكِنْ شِبْهُهُمْ ﴾ ﴿ النساء، (واته: له کاتی کدا نه شیان
کوشتوو وه هه لیشیان نه واسیوو به لکو لیان گورا).

وه نم ده قه به لگه یه له سر بهرزی و بلندی خوای گوره وه قه رار گرتنی له سر عه رش به هه قیقی،
ههروه کو چون به لگه کانی قورپان نامازهی پیده کن، ههروه ها فرمووده کانی پیغمبهر که

نه هلی سونه وه ریان گرتوهو برپوایان پی هه یه و ته سلیمی بوون، بیگومان خوا ﷺ به هیزو به تواناو زاله، له به هیزی ئه و نه وه یه ریگری له نه وه کانی ئیسرائیل کرد پاش ئه وه ی هه موو توانایه کیان خسته کار بو کوشتی عیسا ﷺ وه کو چون فرموویه تی: ﴿وَإِذْ كَفَفْتُ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ﴾ (۱۱۰) المائدة، (واته: وه بیر بکه ره وه کاتی ریگری نه وه کانی ئیسرائیل لیکردیت (بتکوژن) کاتیکیش موعجیزه کانت بو یان هیئا جا ئه وانهی بیروا بوون وتیات: ئه مه هیچ نیه جگه له جادوویه کی ناشکرا) حه کیمو کار له جیه شته کان له جیگای خویدا داده نی، خوا ﷺ گه وره ترین حکیمه تی داناهه له شوبه اندنی کوژراوه که به عیسا لای به نی ئیسرائیل تا که و ته گومانه وه، هه ره وه کو چون خوا ﷺ فرموویه تی: ﴿وَإِنَّ الَّذِينَ أَخْلَفُوا فِيهِ لَفِي سَكِّ مِنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا أَنْبَاءَ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا﴾ (۱۰۷) النساء (واته: ئه وانهی بیگومان دوو به ره کیان تیکه وت ده رباره ی عیسا ﷺ له کوشته که یدا» به گومانن هیچ زانیاریه کیان ده رباره ی نیه جگه له شوینکه وتنی گومان نه بی وه به راستی و بیگومان نه یانکو شتوه).

پاشان خوی گه وره فرموویه تی: ﴿وَجَاعِلُ الَّذِينَ اتَّبَعُكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ﴾ (واته: په پره وانی راسته قینه ی تو به رزده که مه وه به سه ر بیروایاندا تا روژی دوا یی) له پیشه وه باسکرا که بیگومان خوا ﷺ برواداران ی سه رخستوه به سه ر بیروایاندا، پاشان گاوره کان شوینکه وتی عیسا ﷺ به به رده وام زال بوون به سه ر جوله که دا، چونکه گاوره کان نزیک تر بوون له شوینکه وتنی عیسا له جوله که کان، هه تا خوا ﷺ پیغه مبه ره که مان موحه ممه د ﷺ نارد پاش ئه وه مسولمانان بوون به شوینکه وتی راسته قینه ی عیسا ﷺ، خوا ﷺ پشتیوانی لیکردن سه ریخستن به سه ر گاوره کان و جوله که و سه رجه م بیروایان، هه ندی جار له هه ندی سه رده مدا ده بیتری بیباوه ران له گاوره کان و جگه له ئه وانیش سه رده که ون به سه ر مسولماناندا، دیاره ئه مه حکیمه تیکی تیدایه له لایه ن خوا ﷺ، وه سزاو تو له یشه له سه ر وازه نیانیان له شوینکه وتنی پیغه مبه ر ﷺ ﴿ثُمَّ إِلَىٰ مَرْجِعِكُمْ﴾ (واته: چاره نووسی هه موو به دیه پیتراره کان به گشتی بولای (خوا یه) ﴿فَأَحْكُم بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ﴾ هه ر یه که و بانگه شه ی ئه وه ده کات که هه ق له لای ئه وه و ئه و راست ده کاو غه یری ئه ویش هه له یه، ئه مه ته نها بانگه شه یه که پیویستی به سه لماندن هه یه، پاشان هه ولی داوه ده رباره ی بریاردانی له نیوانیاندا به داد په روه ری، جا فرموویه تی: ﴿فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ (واته: بیروا بوون به خواو ئایه ت و پیغه مبه رانی) ﴿فَأَعَذَّبَهُم عَذَابًا شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ﴾ به لام سزای دنیا ئه وه یه که تووشی کردوون له پیک

دادان و سزای بینراو و کوشتن و زلیل بوون، وه جگه له وانهش که به سه ریاندا هاتوووه نمودنیه کن بو سزای دوارپوژ، به لام سزای پوژی دواپی بریتیه له پرووداو به لای گهوره و به هیژ، که سزای ناگرو تووره بوونی خواو مه حروم کردنیانه له و پاداشتهی دهری به چاکه کاران ﴿ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴾ (واته: که سیک نیه رزگاریان بکات) وه سه ریان بخات له سزای خوا، نه ئه وانهی که پیشتر گومانیان و ابو دهنه تکاکار بویان لای خوا، نه ئه وانهشی که غیری خوا کردبوویانن به دوست و پشتیوانی خویمان، نه هاوری و خزمه کانیسیان، وه خویشیان ناتوان خویمان سه ربخن.

﴿ وَمَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ﴾ واته: ئه وانهی برویان هیئاوه به خواو فریشته کان و کتیه کان و پیغمبه ران و زیندوو بوونوهی دواپی مردن، وه جگه له وانهش ئه وانهی خوا ﴿ فَرَمَانِي بِمَكْرَدُوهِ بِه برواپه ییان، ﴿ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ﴾ (وه کردهوی چاکیان نه انجامداوه به دل و به زمان و به جهسته)، به پی ئه و شهریه تهی پیغمبه ران هیئاویانه، تنها مه به ستیان ره زامه ندی خوا ﴿ فَرَمَانِي بِمَكْرَدُوهِ بُووه ﴿ فَيَوْمَئِذٍ أَجُورُهُمْ ﴾ (خوا به ته وای پاداشتیان ده داته وه)، به لگه به له سهر ئه وهی ئه وان له دنیا دا به دهستی ده هیئن پاداشتی کرده وه کانیان، له ریزو سه ربهرزی و سهر که وتن و ژیا نیکی شه رف مندانه، وه له پوژی دواشدا ئه و کارو کرده وه چاکانهی نه انجامیانداه به چاوی خویمان به جوانترین شیوه ده بیسن، ههر که سی به پی کارو کرده وهی خو پی پاداشت ده دریته وه، وه خوا ﴿ فَرَمَانِي بِه فزل و به خشنده پی خو پی بویان زیاد ده کات ﴿ وَاللّٰهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴾ (واته: وه پیگومان خوا سته مکارانی خوش ناوی)، به لکو رقی لیانه و توشی خهشم و قین و تووره پی و خویمان ده کات ﴿ ذٰلِكَ نَتْلُوهُ عَلَیْكَ مِنَ الْآیٰتِ وَالذِّكْرِ الْحَكِیْمِ ﴾ (واته: ئه و به سه ره اتانهی که نه یان خوینیته وه به سه رتدا ئه ی موحه ممه د! له نایه تان قورثانی پر له حیکمه تن)، ئه مه منه تیکی گهوره به سه ر پیغمبه ره که ی موحه ممه د ﴿ وَه له سه ر ئومه ته که ی، به وهی که ئه م قورثانه پر له حیکمه تهی بو دابه زاندوون، قورثانیکی پته وو جی دنلیاییه، حوکه کان و حلال و چه رام و هه والی پیغمبه رانی پیشووتری به تیرو ته سه لی بو باس کردوون، وه هه موو ئه و به لگه و نیشانه و موعجیزه پروونانهی بو باس کردوون که له سه ر دهستی پیغمبه راندا پرویان داوه، ئه م قورثانه هه موو ئه و شتانهی بو تومار کردوون له وهی تاییه ته به هه وال و له وهی تاییه ته به ئه حکامه کان، به هو ی هه موو ئه وانهی تیایدان زانست و پهندو ئاموژ گاری و جیگیر بوونی دل کان به ده ست دیت که ئه وه مه زنترین میهره بانی پهروه دگاری به نده کانه.

(۶۰-۵۹): ﴿ اِنَّ مَثَلَ عِيسٰی عِنْدَ اللّٰهِ كَمَثَلِ ءَادَمَ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُوْنُ

﴿ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُنْ مِنَ الْمُمْتَرِیْنَ ﴾ ﴿ ٦٠ ﴾

خوایا عيسى هوال ددات و بهلگه دههينته وه بو ده مكو تكدني گاوره كان، نهوانه شتيك دهده نه پال عيسا عليه السلام كه هق نيه، به بي بهلگه و سه لماندن يان گومانتيك، بهلكو به بوچووني نهوان عيسا عليه السلام باوكي نيه بوئه شايسته ي نهويه كوري خوایا عليه السلام بيت، ياخود به شدار بيت له پهروه ردگار يه تيدا، بهراستي هم وتهيه ي نهوانه به گومانيش دانانري نهك به بهلگه، چونكه دروستكردني به ههمان شيوه له نيشانه كاني خوايه كه بهلگه له سه ر يه كتاپه رستي خواو بهريوه بردني، ههموو هوكاره كان به پني ويست و شويني ثيراده ي نهو ده كهون، نهوه ده بيت بهلگه بو پيچه وانه و دزي قسه كاني نهوان، وه بهلگه يه له سه ر نهوه ي هيچ شتيك شايسته ي نهوه نيه بكرت به هاوبهش به شيويه كه له شيوه كان، له گه له نه مه دا خوا عليه السلام ئادم عليه السلام دروستكردوه له خو، نه له دايك و نه له باوك، جا نه گه ر دروست نه بي ئادم بكرت به هاوبهش، به بوچووني گاوره كان، نهوه عيسا عليه السلام له پيشتره كه دروست نيه، چونكه مسيح عليه السلام دروستكراوه له دايك يك به بي باوك، جا نه گه ر هوا بي بانگه شه ي پيغه مبه رايه تي و په رستراوي تي له مسيحدا، نهوه بو ئادم له پيشتره، له بهر نه مه خوا عليه السلام فه رمويه تي: ﴿إِنَّمَا مَثَلُ عِيسَىٰ عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾ ۵۱ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ ﴿ واته: نهوه ي ئيمه هه والمان پيداوي ده رباره ي مسيح نهوه راسته و له بهر زترين پله ي راستگويه، چونكه له لايه ن پهروه ردگار ته وه يه له ريزي نهو پهروه رده تايبه ته ي توو ئوممه ته كه ته له لايه ن پهروه ردگار ته وه به هو ي باس كردني هه والي نهو پيغه مبه رانه سهلامي خوايان ليبي، ﴿فَلَا تَكُنْ مِنَ الْمُمْتَرِينَ﴾ واته: (له و كه سانه مبه كه) گومانيان هه يه له هر هه والي كه پهروه ردگار بيت ددها، هم ده قه و نهويه شي له دواي نهو ديت بهلگه له سه ر بنچينه يه كي مه زن: نهو يش نهويه هه رشتيك بهلگه ي له سه ر بوو كه هق و راسته، بهنده پابه ند بوو پييه وه له سه ره باسه كاني عقيده و جگه له نهوانيش، نهوه پيوسته پابه ند بيت بهوه ي هه رشتيك پيچه وانه ي بوويه وه نهوه به تال و پووجه له، وه هر گومانتيك به سه ريدا بيت نهوه پووجه له و به تاله، جا يه كسانه بهنده بتوانيت چاره سه ري بكات يان نه تواني، پيوست ناكات تانه له و شته بدات كه بوي سه لمي تراوه و پيشتر عيلم ي بي هه بووه به هو ي نهوه ي كه ناتواني گومانه كه شي بكاته وه، چونكه هر شتيك پيچه وانه ي هق بوو نهوه پووجه، خواي بهر ز فه رمويه تي: ﴿فَمَاذَا بَعْدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ﴾ يونس. بهم قاعيده و بنچينه شه رعيه زوري له ئالوزيه كان بو مروف چاره سه ر ده بي، كه نه هلي كه لام هيناويه تي و، (منطق) يه كانيش ريكيان خستوه، نه گه ر گومانه كه ي بو شي بوويه وه نهوه كار يكي چا كه، نه گه ر نا پيوسته به بهلگه و سه لماندني خو ي روون بكاته وه و بانگه شه ي بو بكات.

(۶۱-۶۳): ﴿فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ
وَأَنْسَاءَنَا وَأَنْسَاءَكُمْ وَأَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ ﴿٦١﴾
إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْقَصَصُ الْحَقُّ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٢﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ
عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٦٣﴾﴾

واته: ﴿فَمَنْ﴾ (هر که سیک) مشتو مرو ﴿حَاجَّكَ﴾ ده مه ده میبی له گهل کردی
ده رباره ی عیسا علیه السلام، پیی وابوو که عیسا علیه السلام له سه رووی پله ی پرستراو یتیه وه یه،
به لکو به رزی کردوه ته وه له سه رووی پله وه پایه ی خویره وه ﴿مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ
الْعِلْمِ﴾ (واته: دواى شه وه ی زانیوته) به وه ی عیسا علیه السلام بنده و نیردراوی خوایه، وه
روونت کرده وه بو شه وه که سه ی مشتو مپرت له گهلدا ده کا به پیی شه وه به لگانه ی
که له لاته، له سه ر شه وه ی شه وه بنده ی خوایه و خوا علیه السلام نازو نیعمه تی به سه ردا پرشتو وه،
به لگه یه له سه ر عینادی و که لله ره قی شه وه که سه ی که شوینت ناکه وی له م زانسته
دنیا که ره وه دا، جا له وه ده مه قالییه دا هیچ سوو دیک نه بو تو ده مینیتته وه نه بو شه وه،
چونکه هه ق و راستی روون بوویه وه مشتو مپر کردنی شه ده رباره ی شه وه تنها عینادی و
دژایه تیکردنی خوا و پیغه مبه ره که یه تی، مه به سستی شه وه یه شوینی هه واو ناره زوو بکه وی،
نه ک شوینی شه وه ی خوا علیه السلام دایه زانده وه، شه مه هیچ چاره سه ریکی نیه، بویه خوا علیه السلام
فرمانی به پیغه مبه ره که ی کرده مشتو مپر که ی بگوازیته وه بو دوعا و نه فرین کردن،
جا هه موویان له لای خوا دوعا ده که ن و ده پارینه وه، که نه فرین و سزای خو ی دایبارینی
به سه ر دروژنترین شه وه ده سته یه، خو ی و خو شه ویسترین که سی له خیزان و منداله کانی،
پیغه مبه ری خوا بانگی کردن بو شه وه دوعا و نه فرینه (حه سه ن و حوسین و فاطیمه ی
له گهل خویدا هینا، به لام بیبروایان که سیان له گهل خو یاندا نه هینا و) پشتیان تیکرد،
چونکه زانیان شه وان شه گهر نه فرین بکه ن شه وه نه فرینه ده گهر پته وه بو مال و مندالی
خویان، وه کاتنی که ده گهر پته وه ده بینن و خوا علیه السلام سزای بو پیش خستون و مال و
مندالیان له ناوچو وه، بویه رازی بوون به و ثابنه یان له گهل شه وه دا ده یانزانی به تال و
پووچه، شه مه ش شه و په ری فسادوو عینادیه، له به ره شه مه یه خوا علیه السلام فرموویه تی: ﴿فَإِنْ
تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ﴾ (واته: نجا شه گهر پشتیان هه لکرد شه وه به راستی خوا
ناگاداره به کرده وه ی به دکاران) سزایان ده دا له سه ر شه مه به تووندترین سزا.

إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْقَصَصُ الْحَقُّ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ
 الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٤﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا جُعِلَ سَوَاءٌ بَيْنَنَا
 وَبَيْنَكُمْ فِي الْفِتْنَةِ إِلَّا اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُوا فِيهَا الضَّلَاطَةَ وَلَا تَتَّبِعُوا
 بَعْضَنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا
 مُسْلِمُونَ ﴿٦٥﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا جُعِلَ سَوَاءٌ بَيْنَنَا
 وَمَا أَرْبَابُ النَّازِلَةِ وَالْإِنجِيلِ إِلَّا مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٦﴾
 قُلْ أَنْتُمْ هَذَا فَتَقُولُوا مَا نَشَاءُ فِيهَا عَمَلِكُمْ بِهِ عَمَلِكُمْ
 تُعْجَبُونَ ﴿٦٧﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا جُعِلَ سَوَاءٌ بَيْنَنَا
 وَبَيْنَكُمْ فِي الْفِتْنَةِ إِلَّا اللَّهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٨﴾
 قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا جُعِلَ سَوَاءٌ بَيْنَنَا
 وَمَا أَرْبَابُ النَّازِلَةِ وَالْإِنجِيلِ إِلَّا مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٩﴾
 قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا جُعِلَ سَوَاءٌ بَيْنَنَا
 وَمَا أَرْبَابُ النَّازِلَةِ وَالْإِنجِيلِ إِلَّا مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٧٠﴾

وه خوا ﴿٦٤﴾ هه والیداوہ ﴿٦٤﴾ (إِنَّ هَذَا)
 ئه و چیرۆکی خوا ﴿٦٤﴾ بۆ بنده کانی
 گپراوه ته وه بریتیه له ﴿٦٤﴾ الْقَصَصُ الْحَقُّ ﴿٦٤﴾
 هه موو ئه و چیرۆکانه ی بۆیان باسه کړی،
 ئه گهر پیچه وانه و دژی قورشان بی ئه وه
 به تالو پووچه، ﴿٦٤﴾ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ ﴿٦٤﴾ ئه و
 په رستراوی حه قیقیه، که په رستن دروست
 نیه ته نها بۆ ئه و نه بی، وه هیچ یه کیک
 له بنده کان شایسته ی ئه وه نیه په رستری
 ته نانه ت به قه د مسقاله زه ره یه کیش
 ﴿٦٤﴾ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْعَزِيزُ ﴿٦٤﴾ (واته: به راستی
 ته نها خوا بالاده سته) که زاله به سه ر
 هه موو شتی کدا، وه هه موو شتی کیش
 ملکه چی ئه وه ﴿٦٤﴾ الْحَكِيمُ ﴿٦٤﴾ کار له جینه

هه موو شته کان له جینگای خویدا داده نی، وه حیکه تی ته واوی هه یه له تاقیکردنه وه ی
 برواداران به بیپروایان، کوشتاریان ده که نو و مشت و مریان ده که نو و جهادیان ده که ن به
 کردارو به گوفتار.

(٦٤): ﴿٦٤﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا جُعِلَ سَوَاءٌ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ فِي الْفِتْنَةِ إِلَّا اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُوا فِيهَا الضَّلَاطَةَ وَلَا تَتَّبِعُوا بَعْضَنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٦٥﴾

﴿٦٤﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا جُعِلَ سَوَاءٌ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ فِي الْفِتْنَةِ إِلَّا اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُوا فِيهَا الضَّلَاطَةَ وَلَا تَتَّبِعُوا بَعْضَنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٦٥﴾
 ﴿٦٤﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا جُعِلَ سَوَاءٌ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ فِي الْفِتْنَةِ إِلَّا اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُوا فِيهَا الضَّلَاطَةَ وَلَا تَتَّبِعُوا بَعْضَنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٦٥﴾
 به خاوه نانی کتیب بلی له جووله که و گاوره کان ﴿٦٤﴾ تَعَالَوْا إِلَىٰ
 کَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ ﴿٦٤﴾ (وه رن با له سه ر ئه و وشه یه کۆبینه وه، که سه رجه م
 پیغه مبه ران و ئیردراوان له سه ری یه کده ننگن)، وه که س پیچه وانه ی نه کردوه ته نها
 که لله په قان و گو مریان نه بی، ئه و وشه یه تاییه ت نیه به یه کیکمان جگه له ویتسر، به لکو
 هاوبه شه له نیوان ئیمه و ئیو حدا، به راستی ئه مه داد په روه ری له قسه کردنو، به ویژدان بوونه
 له مشت و مر کردندا، پاشان ته فسیری ئه و وشه یه ی کردوه و فرموویه تی: ﴿٦٤﴾ إِلَّا اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُوا فِيهَا الضَّلَاطَةَ وَلَا تَتَّبِعُوا بَعْضَنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٦٥﴾
 به تاک و ته نهایی به ندایه تی بۆبکه ین و تاییه تی بکه ین به

خوشه ویستی و ترسو و ثومید، وه نه یکه یین به هاویهش هیچ به کئی له پیغه مبهرو، فریشته و، پیاو چاک و، بتو، گیاندارو بی گیان ﴿ وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ ﴾ (وه هندی کمان هندی کمان به په روه رد گار دانه نیین جگه له خوا)، به لکو هه موو گوپرایه لی بو خواو بو پیغه مبهره که بی، گوپرایه لی دروستکراوه کان نه که یین له سه ریچیکردنی خوادا، چونکه نه مه واده کات دروستکراوه کان بگه نه ناستی په روه رد گاریتی، جا نه گه ر خاوه نانی کتیب و غهیری نه وانیش بو نه وه بانگ کران، نه گه ر به ده میه وه هاتن نه وا وه کو تیوه وان، نه وه بی بو تیوه به بو نه وانیشه، وه نه وه یشی له سه رتانه له سه ر نه وانیشه، وه نه گه ر پرویان وه ر گیرا پشت گو بیان خست نه وه که لله رهن و شوینی هه واو ناره زووی خو بیان که وتوون، تیوهش به راشکاوی بیان بلین نیمه مسولمانین، وه له وه به سوود له و شایه تیه دا نه وه بی تیوه نه گه ر نه وه یان پی بلین، له کاتیکدا تیوه خاوه ن زانستی راسته قینه ن، نه وه ده بیته پیوست بوونی به لگه و حوجه به کی زیاتر به سه ریانه وه و بیانو یان ده بری، هه روه کو چون خوا ﴿﴾ خاوه ن کتیبه کان ده کات به حوجه و به لگه به سه ر ئینکارو نکولیکه ران، هه روه ها بو نه وه به نه گه ر تیوه مسولمان بوون و ئیمانان هینا خوا ناتانگری به هوی مسولمان نه بوونی خه لکانی دیکه وه، له بهر پاک نه بوونه و یان و پس و چه په لی ناخیان، وه ک خوی به رزو مه زن فه رموویه تی: ﴿ قُلْ ءَامِنُوا بِهِ ءَوْ لَا تُؤْمِنُوا إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ إِذَا يُسْئَلْنَ عَلَيْهِمْ بِخُرُونٍ لَلْأَذْقَانِ سُجَدًا ﴿١٧﴾ ﴾ (الإسراء، واته: نهی موحه مه د بیان بلی باهر به م قورنانه بینن یان باهری پی نه هینن به راستی نه وانیهی که زانیاریان پیه خسراوه له پیش نه م قورنانه دا کاتی بخوینر ته وه به سه ریاندا به چه سپانی ده که ون به روودا به سوژده بردن). بیگومان له کاتی هاتی گومان و دوودلی به سه ر بیروبروا و ئیماندا، نه وه پیوسته له سه ر بروادار بروای تازه بکاته وه و ئیسلامه تی خوئی ناشکرا بکا، هه وال بدا به دنیایی خوئی و شوکری نازوو نیمه ته کانی په روه رد گاری بکات.

(۶۸-۶۵): ﴿ يٰٓأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تُحَاجُّونَ فِيْ اٰیٰتِہِمْ وَمَا اُنزِلَتْ التَّوْرَةُ وَالْاِنْجِیلُ اِلَّا مِنْ بَعْدِہٖ ؕ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ﴿٦٥﴾ هَتَانُمْ هَتُوْلَآءُ حُجَجَتُمْ فِیْمَا لَكُمْ بِہٖ ؕ عَلِمَ فِیْمَ تُحَاجُّوْنَ فِیْمَا لَیْسَ لَكُمْ بِہٖ ؕ عَلِمَ وَّاللّٰهُ یَعْلَمُ وَاَنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ اِبْرٰہِیْمُ یٰہُوْدِیًّا وَلَا نَصْرَانِیًّا وَلٰكِنْ كَانَ حَنِیْفًا مُّسْلِْمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِکِیْنَ ﴿٦٧﴾ اِنَّ اَوَّلِ الْاِنْسِ بِاِبْرٰہِیْمَ لِلَّذِیْنَ اتَّبَعُوْهُ وَهٰذَا النَّبِیُّ وَالَّذِیْنَ ءَامَنُوْا وَّاللّٰهُ وِلِیُّ الْمُؤْمِنِیْنَ ﴿٦٨﴾ ﴾:

کاتی جووله که کان بانگه شهی نه وه یان کرد که ئیبراہیم جووله که یه و له نه وانیه، به هه مان

شيوه گاوره کانيش وتيان: نهو گاوره، له سهر نهو مشتو مروو دهمه ده مييان ده کرد، خواي گه وره دهمه ده مي و به لگه هي تانه وه که ياني رپت کرده وه له سي روه وه، يه که م: مشتو مړ کردنيان ده رباره ي ئيراهيم عليه السلام مشتو مړ کردنه له کار يکدا که په يوه ندي به نه وانه وه نيهو هيچ زانياره کيان ده رباره ي نيه، که و ابو و ناکري و ريگه يان پينادري گفتو گو و دهمه ده مي له کارو بار يکدا بکن که نه وان ينگانه ن تيدا، نه وان دهمه ده مييان ده کرد له برياره کاني ته ورات و ئينجيدا، يه کسانه هه له بن يان راست، چونکه نه وان هيچ به لگه يه کيان نه بوو ده رباره ي ئيراهيم.

دووه م: جووله که کان ده درينه پال ته ورات، گاوره کانيش ده درينه پال ئينجيل، ته ورات و ئينجيلش دواي ئيراهيم دابه زيون، ده ي چون ئيراهيم ده دهنه پال خو يان، له کاتيکدا نهو له پيش نه وانه وه بوه و پيشتر بوه به سه ريانه وه، تا يا نه مه له عه قلدا جيي ده بيته وه؟! له بهر نه مديه فرمو ويه تي: ﴿أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾ واته: نه گه ر ئيوه عه قلستان بخنه کار له وه ي ده يلين، نهو نهو قسانه تان نه ده کرد.

سيه م: خواي گه وره خه ليل و خوشه ويستي خو ي به ري کرده له جووله که و گاورو بته رستان، وه کردو ويه تي به يه کتا په رستي ملکه چي مسولمان، وه نزیکترين که س له نومه تي ئيراهيم عليه السلام نهو که سه يه برواي پنده هي ني، نه م پيغه مبره که موحه مده عليه السلام و نه وانه ي ئيمان يان پي هي ناوه له گه ليدا تنها نه وان به راستي شويني که وتوون، نه وان نزیکترن له ئيراهيمه وه له غه يري خو يان، وه خوا عليه السلام سه رخه رو هاو کارو پشتيوانيانه، به لام هه ر که سي ميله تي ئيراهيمي پشت گوي خستي وه ک جوله که و گاورو بته رست، نه نه وان له ئيراهيمن و نه ئيراهيميش له وانه، هيچ سوود يکيان پي ناگه يه ني خو دانه پال ئيراهيم، که به تاله له هه موو راستيه ک.

نهو ده دقانه قه ده غه کردني مشتو مروو دهمه ده مي بي زانست ده گريته وه، هه ر که سيک به بي زانياري ده رباره ي شتيک قسه بکات نهو قسه ي له کارو بار يکدا کرده نه بو نهو ده گونجي و نه ريگاي پنده دري قسه ي تيا بکات، به هه مان شيوه هاندان ده گريته وه له سه ر فيربووني زانستي ميژوو، بيگومان نهو زانسته ريگايه که بو ره تکر دنه وه ي زوريک له و قسه پروو بووچو بانگه شانه ي که پيجه وانه ي زانستي ميژوون.

(۶۹-۷۴): ﴿وَدَّتْ طَّائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكَتِّبِ لَوْ يُضِلُّوكُمْ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ﴾ ﴿١١﴾ يَتَّاهِلُ الْكَتِّبِ لِمَ تَكْفُرُونَ إِذْ يَأْتِيَنَّكُمْ اللَّهُ وَأنتم تشهدون ﴿٧٠﴾ يَتَّاهِلُ

الْكِتَابِ لِمَ تَلْسُونَهُ الْحَقَّ بِالْبَطْلِ وَتَكْمُونَ الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٧١﴾ وَقَالَتْ طَافِيَةٌ مِّنْ أَهْلِ
الْكِتَابِ آمِنُوا بِالَّذِي أُنزِلَ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَجْهَ النَّهَارِ وَكَفَرُوا ءَاخِرُهُ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَا
تُؤْمِنُوا إِلَّا لِمَنْ تَبِعَ دِينَكَ قُلْ إِنَّ الْهُدَىٰ هُدَىٰ اللَّهِ أَن يُؤْتَىٰ أَحَدٌ مِّثْلَ مَا أُوتِيتُمْ أَوْ يُحَاجُّوكُمْ عِنْدَ
رَبِّكُمْ قُلْ إِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَسِعَ عَلَيْهِ ﴿٧٣﴾ يَخْنُصُ بِرَحْمَتِهِ مَن يَشَاءُ
وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾

﴿ وَدَّتْ طَافِيَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يُضِلُّوكُمْ ﴾: خوا بهنده پرواداره کانی ناگدار ده کاتوه
له فرووفیلی نهم کومه له پسه له خاوه نانی کتیب، نهوان حزیان ده کرد ئیوهی
مسولمان گومرا بکن، ههروه کو خوا ﴿﴾ فرموویه تی: ﴿ وَدَّ كَثِيرٌ مِّنْ أَهْلِ
الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّونَكُم مِّنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كَفَارًا ﴾ ﴿١١٩﴾ البقرة، (واته: زور له خاوه ن
نامه کان ئاواته خوازن که بتانکه نهوه به یی بروا دواي پرواهیناتان)، نهوهی زانراوه و دياره
هه که سینک حهز له شتی بکا، ههول و کوششی بو ده کا بوئه وهی به دهستی بهینی، جا
نهم دهسته به ههول و کوششیان ده کرد مسولمانان گومرا بکن، تووشی گومان و دوودلیان
بکن به هه ره شیوه به له توانایاندا به، به لام له بهزه یی و میهره بانی خوا نهوه به که قیل و
ته له که ی خراب تنها زیان به خاوه نه که ی ده گه به نی، خوا ﴿﴾ فرموویه تی: ﴿ وَمَا
يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ ﴾ ههول و کوششیان له گومرا کردنی پرواداراندا ده بیته مایه ی
نهوهی زیاتر خویمان گومرا بن، وه سزای دوزه خیان زیاتر بو پیوست بکری، خوا ﴿﴾
فرموویه تی: ﴿ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا
كَانُوا يُفْسِدُونَ ﴾ ﴿١٨٨﴾ النحل، (واته: نهوانه ی بیروا بوون و خه لکشیان لاداوه
له ریگی خوا جگه له سزاکه ی خویمان سزایان بو زیاد ده که ین، له بهر نهوه ی که
خراپه کاریان ده کرد) ﴿ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴾ (بهم راستیه ش ههست ناکه ن) نهوان
ههول و کوشش ده دن زیان به خویمان بگه به نن، بیگومان نهوان زیان به ئیوه ناگه به نن،
﴿ يَأْهَلُ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ ﴾ چی وایلی کردوون کوفر
به نایه ته کانی خوا ﴿﴾ بکن، له گه ل نهوه دا ده زانن نهوه ی لای ئیوه به باتل و پووچه،
نهوه یشی که موحه مه د ﴿﴾ بو ی هیناون هه ق و راستیه و هیج گومانیکتان تیابدا نه،
به لکو خوتان شایه تی بو ده دن، وه هه ندیکتان بو هه ندیکتانی ئاسان ده که ن له هه ندی
کاتدا، نهوه قه ده غه کردنیان له گومرا بوونیان و سه رزه نشتیان ده کاو هه ره شه یان لی
ده کات له سه ر گومرا کردنی خه لکی له لایه ن نهوانه وه، فرموویه تی:

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ
 وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۷۱﴾ وَقَالَ طَاهِرٌ بَيْنَ أَهْلِ الْكِتَابِ مَا إِسْمَاءُ
 بِالَّذِي أُنزِلَ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا مِنْهُ أَلَمْ يَكُنْ لَكُمْ رَسُولٌ أَمَّا الْأَخْرَجُ
 فَكَلَّمُهُ يَرْجِعُ إِلَى اللَّهِ لَأَسْأَلَهُ بِتِلْكَ الْأُمَّةِ قَدْ خَلَّيْنَا مِنْ
 أَلْفِئَةٍ مَلَكًا هُنَا وَتُرَكَّبُ إِلَهُ اللَّهِ لِتَتْلُو آيَاتِهِ عَلَى الْقَوْمِ
 الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ لِيُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَلِيُذَكِّرَ الَّذِينَ لَمْ يَرْجِعُوا
 إِلَى اللَّهِ أَنَّهُمْ آيَاتُ اللَّهِ الْعِزَّةُ الْكُبْرَىٰ ﴿۷۲﴾ وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ
 مَنْ آتَمَّتْ خُدُوعَهُمْ خُيُوفُهُمْ حُجُوبَ الْعِلْمِ وَاللَّهُ لَعَلِيمٌ خَبِيرٌ
 ﴿۷۳﴾ وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ آتَمَّتْ خُدُوعَهُمْ خُيُوفُهُمْ حُجُوبَ
 الْعِلْمِ وَاللَّهُ لَعَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿۷۴﴾ وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ آتَمَّتْ
 خُدُوعَهُمْ خُيُوفُهُمْ حُجُوبَ الْعِلْمِ وَاللَّهُ لَعَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿۷۵﴾
 وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ آتَمَّتْ خُدُوعَهُمْ خُيُوفُهُمْ حُجُوبَ الْعِلْمِ
 وَاللَّهُ لَعَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿۷۶﴾ وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ آتَمَّتْ
 خُدُوعَهُمْ خُيُوفُهُمْ حُجُوبَ الْعِلْمِ وَاللَّهُ لَعَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿۷۷﴾

﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ
 وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾ (واته:
 نهی خواهن کتیبه کان بو پوشاکی
 دروده کن به بهر راستیدا وه راسته که
 ده شارنه وه له کاتیکدا خوشتان نه مه
 ده زانن) خوا ﴿۷۱﴾ سه رهنشتی کردوون
 له سه ر نه وهی بهرگ و پوشاکی هق
 ده که نه بهری پووج و نارپه وا، وه له سه ر
 شار دنه وهی هق و راستی، چونکه نه وان
 بهم دووکاره شوینکه و توانی خویمان
 گو مپراو سه رلیشیواو ده کن، بیگومان
 زانایان نه گهر پوشاکی هق بکنه بهر
 پووج و باتل وه جیاوازی و جیاکاری
 له نیوانیاندا نه کن، به لکو به نادیا ری و

شاراوهی بیهنه وه، وه هق و راستی بشارنه وه که پیویسته له سه ریان ده ریخنه، نه و
 کات هق ده شاردریته وه و پوچیش ناشکرا ده بی، له م حاله ته دا خه لکی ساده و عوام
 نه وان هی راستیان ده بی هیدایهت وه رناگرن، هه تا هق که یان بو نه گوازیته وه و بیان
 رانه گه یه نری، مه به ست له خواهن زانست نه وه یه که هق و راستی بو خه لکی ناشکرا
 بکنه، هق له به تال جیا بکنه وه، وه پاک و پیس و حه لال و حه رام و بیروباوه ری
 راسته قینه و بیروباوه ری پووج له یه کتر جیا بکنه وه، بوئه وهی بیته مایه ی هیدایهت
 بوئه و که سانه ی به دوا ی هیدایه تدا ده گه ریسن، وه گو مپرا که رانیش بگه ری نه وه و په شیمان
 بینه وه، وه حوجه و به لگه ی خوا ﴿۷۲﴾ له سه ر نکولیکاران پیویست بیی.

﴿وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لُبِّيْنَهُ، لَنْ نَأْسِرَنَّكُمْ، وَنَجِدُكُمْ فِي
 ظُهُورِهِمْ﴾ (آل عمران، (واته: کاتی که خوا په یمانی له وان وه رگرت که نامه یان
 پییه خسرابوو ده بی نه و نامه یه روون بکنه وه بو خه لکی و نه یشارنه وه به لام نه وان فریان
 دایه پستی خو یانه وه).

پاشان خوا هه وال ده دا له سه رنه وهی به بی ری نه م ده سه ت و تا قمه پیس و بوگنه دا هاتوو

ویستیان فروو قیل بهرانبهر به برواداران بکن ﴿ وَقَالَتْ طَافِيَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ ءَامِنُوا بِالَّذِي أُنزِلَ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَجَهَ النَّهَارِ وَكُفِّرُوا ءَاخِرَهُ ﴾ واته: بچنه ناو ئاینه که یانه وه و باوهر بهینن له سهره تاي پوژدا، به شیوهی فروو قیلکردن، له کوتای و ناخیری پوژدا په شیمان بینه وه و به درویان بخنه وه ﴿ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴾ (به لکو مسولمانان بگه رپنه وه) له ئاینه که یان و په شیمان بینه وه، بلین: نه گهر ئیسلام راست بوایه نه وانه ی خواوه کتیین چوون لئی په شیمان نه بوونه وه، ئه مه ی که ویستیان بیکه بهرانبهر برواداران سهرسام بوون بوو به نفس و دهروونی خویمان، وه وایان ده زانی خه لکی گومانی باشیان بو ده بن و شوینی قسه و کرده وه کانیان ده که ون له وه ی که ده بلین و ده بیکه، به لام خوا نه وه قه بوول نا کاو خوئی زور له وه به گه وره تر ده گری، پرووناکی خوئی هر ته او ده کات نه گهر کافرانش چه زی پی نه که ون پشیان ناخوش بی. ﴿ وَلَا تُؤْمِنُوا إِلَّا لِمَنْ نَّبِعَ دِينَكُمْ ﴾ (واته: متمانه تان به که س مه که ون و دنیامه بن و که س به راسته مزان، جگه له و که سه نه پی که له سهر دینی خو تانه)، وه رازوو نیازتان بشارنه وه بیگومان نه گهر ئیوه هه وال بدن به غیری خو تان وه جگه له وانه ش له سهر ئاینه که تانن، نه وه نه وانش وه کو ئیوه زانست به ده ست ده هینن، یان له لای خوا ﴿ هَلْ دَعَبْنَ بِهٖ سَهْرَتَانَهُوَهٗ ﴾ که به لگه و حوجه تان له سهر پیوست کراوه و بیانوتان نه ماوه، وه رپنماییتان بو پروون بو ته وه و شوینی نه که وتوون، پوخته ی باسه که نه وه یه: نه وان وایان ده زانی نه گهر نه و زانیاریه ی لایانه به ئیماندارانی رانه گه یه نن نه و زانیاریان پی ناگات، چونکه زانست به بو چرونی نه وان هه رده بی له لای نه وانه وه بی، وه ده بی نه وان بینه به لگه و حوجه به سهر ئیماندارانه وه، خوا ﴿ هَلْ نَمَسَى رَهْتَ كَرَدَهُوَهٗ بِسَهْرِيَانْدَا بِهٖوَهٗ ﴾ ﴿ اَلْهٰدِیْ هٰدِیْ اَللّٰہِ ﴾ (هیدایهت هه ر هیدایه تی خوایه)، کپوکی هیدایهت ته نها له لای خوایه، بو هه ر که سی یه وی هیدایهت وه ربگری، بیگومان هیدایهت یان زانیی هه قه، یا پیشختیتی به سهر هه موو شتیکی دیکه دا، وه هیچ زانیاریه ک نه جگه له و زانسته ی پیغه مهران هیناویانه، وه هیچ که س سهر که وتوو نایی ته نها مه گهر خوا ﴿ هَلْ سَهْرَهٗوَتُوِی بَكَاتِ، خَاوَهٗن کَتِیْهٖ کَانِیْش زَانَسْتِیَان پِنَهٗدِرَا تَهٗنَا تُوْزِنِکِی کَهٗم نَهٗبِی، بِهٗ لَامْ نَهٗوَان لَهٗ سَهْرَهٗوَتِن یِبَهٗشِن، لَهٗبَهْر پِیْسِی رَاْزُو نِیَاْزُو مَهٗبَهٗسَهٗ کَانِیَان، بِهٗ لَامْ نَهٗم نُوْمَهٗ تَهٗ بهٗرَاسْتِی بُوِیَان دَهٗسَهٗبَهْر بُوو سُوپَاس و سَتَایْش بُو خَاوَا ﴿ لَهٗ هٰیْدَیْهٖ تِی خَاوَا ﴿ لَهٗو زَانَسْتِو زَانِیَارِیَانَهٗی لَهٗ گَهٗل کَرَدَهٗوَه پِنکرَدَنْدَان، بُوَهٗ مَیْهٖ نَهٗوَهٗی پِنش بکهٗوَن

به سهر هم موو که سيکدا، نه وان بوونه پرنمايي کار که به فرماني خوا ﷺ پرنمايان ده کرد، نه ماش دياره له فزلو چاکه و مه زني خوايه بويان، له بهر نه مه فرموويه تي: ﴿قُلْ إِنْ أَلْفُ ضَلِّ بِدِ اللَّهِ﴾ (واته: تنها خوي گوره چاکه له گهل بنده کانيده ده کات به جوړه ها چاکه) ﴿يُؤْتِيهِ مِنْ يَشَاءُ﴾ ههر که سيک به هو کاره کاني هه ستيت ﴿وَاللَّهُ وَسِعَ﴾ خاوه ني فزلي زورو چاکه کانه، ﴿وَسِعَ عَلَيْهِمُ﴾ زانا به به وي کي شايسته ي نهو چاکه به پني ده به خشي، وه کي شايسته ي نيه لني ده گريته وه، ﴿يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ﴾ (ره حمت و ميهره باني خوي تاييهت ده کات بوهر که سي بيه وي ت)، به به زه بي ره هاي واي ليده کات ههر له دنيا دا په يوه ندي دروست بکات له گهل دواروژ، نه ويش نيحه تي دين و ته او کار به کاني تي ﴿وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ﴾ (واته: خوا ﷺ خاوه ن چاکه و فزلو به هره ي زور مه زنه) که وه سفکاران ناتوانن وه سفي بکن، وه به ختوره به دلي هيچ که سيکدا نايه، به لکو فزلو چاکه ي خوا ﷺ که يشتوته نهو شوينه ي که زانستي پني گه يشتوه، په روه ردگار مان! ده وري هم موو شتيکت داوه به ميهره باني و زانست).

(۷۷-۷۵): ﴿وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بِقِطَارٍ يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بِدِينَارٍ لَا يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمَّتْ عَلَيْهِ قَائِمًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمْنِ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ بلي من اوني به هده، واتقن فان الله يحب المتقين ﴿٧٦﴾ إِنْ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَئِكَ لَا خَلْقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٧﴾﴾

﴿وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ﴾ خوي به زرو مه زن هه وال ده دا ده باره ي حالي خاوه ن کتيه کان له ده ستيکي و خيانه تدا له مالو سامان، کاتي باسي خيانه تي کردوون له نايندا، وه فيلکردن و شاردنه وه ي هق و راستي، هه والي داوه هم خيانه تکارو هم به وه فاو ده ستيکيان تيايندا ﴿مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بِقِطَارٍ﴾ نه ويش مالو سامانيکي زوره ﴿يُؤَدِّهِ﴾ (ده يدا ته وه) جا نه گهر ماله که که م بيت نه وه له پشته، وه تيايندا هه به ﴿وَمِنْهُمْ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بِدِينَارٍ لَا يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ﴾ (وه هي واشيان تدايه نه گهر ديناريکي لا دابني ناتدا ته وه)، نه گهر مالو سامانه که زور بيت نه وه له پشته بو ندانه وه ي، نه وه ي بووه ته مايه ي نه وه ي ناپاکي و بي وه فاي له گه لتاندا، نه وان بيان وايه که ﴿لَيْسَ﴾ له سهريان ﴿فِي الْأُمْنِ سَبِيلٌ﴾ (له خواردني مالي نهو نه خوئينده واران)، گوناهيان ناگات

نه گهر ماله كانيان پښه ده نه وه، له بهر شه وهی به بوجوونی پوچو بوجوګنيان زور به كه ميان داده نان، خوځيان له شه پهری مه زيدا ته ماشا ده كرد، له حه قيقه تدا خوځيان ريسواو زه ليل و بئى نرخن، هيچ ريزنيكيان بو نه خوځينده واره كان دانه دنا، شه كاره يان بو خوځيان بهر وه ده بينی، دوو شتيان پيكه وه كو كرده وه خوار دني قه ده غه كراوو به حلال زانينی، نا شه مه درو بوو به ديم خواوه، چونكه زانا كه قه ده غه كراويك حلال ده كات لای خه لكی زانراوه شه برپاره له لایه ن خواوه ده دات، له خوځيه وه قسه ناكات، جا شه گهر له خوځيه وه بيت شه وه دروځيه، بويه فرمويه تى: ﴿وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ﴾ (واته: درو بو خوا هه لده به ستن، وه خوځيان ده زانن كه درو شه كهن)، شه مه مزنترين تاوانه به دهم خواوه به بي زانست.

پاشان بوجونه پوچه كه ياني ره تکرده وه، فرموي: ﴿بَلَى﴾ (واته: نه خير وانيه)، بهو جوړه نيه كه بيتان وايه، مالي نه خوځينده واران بخون به ناهق، به لكو خوار دنی مالي شوان مزنترين تاوانه توند ترين سه ريځيه ﴿مَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ وَاتَّقَى﴾ (واته: هر كه سيك په يمانی خوځي به جي بيت و پاريز كاری بكات)، په يمان: شه په يمانه ده گريته وه كه له نيوانی بنده و په روه رد گاری دايه، شه ويش هموو شه مافانه يه كه خوا پيوستی كرده له سر بنده كه له مافه كانی خوځي، هه روه ها په يمانی نيوان بنده و بنده كانی تريش ده گريته وه، ته قوا له م جيگايه يه دا به مانای خوځياراستن ديت له و سه ريځيانه ی كه له نيوان بنده و په روه رد گاريدايه، وه له نيوان بنده و بنده كانی تر دايه، جا هه كه سي بهوشيوه يه بوو، شه وه له خوځياريزان و له خواترسانه، خوا ﴿خَوَّشَىٰ دَهْوِينَ﴾، په كسانه شه گهر له نه خوځينده واره كان بيت، يان غه يری شه وان، جا هه كه سي بلي: گونا همان ناگات له خوار دنی مالي شه نه خوځينده واران، شه په يمانی خوځي به جيته هيناوه ته قواي خواي نه كرده، له وانه نيه كه خوا ﴿خَوَّشَىٰ دَهْوِينَ﴾، به لكو له وانه يه كه خوا ﴿خَوَّشَىٰ دَهْوِينَ﴾ رقی ليانه، جا شه گهر نه خوځينده واره كان بزنان به به وه فابوون به په يمانه كان و به ته قواي خوا ﴿بَوَّيْرَىٰ نَهْ كَهْنَهْ لَهْ سَهْرَهْ مَالَهْ قَهْ دَهْ غَهْ كِرَاوَهْ كَانَهْ﴾، شه وانه له خوځه ويستاني خواو له خوا ترسانن، شه وانه ن به هشتيان بو تاماده كراوه، وه باشترينی به ديه تر او ه كانی خواو به ريز ترينيانن، به پيچه وانه شه وانه شه ده يانوت: گونا همان ناگات له خوار دنی مالي شه نه خوځينده واران، شه وانه ده چنه شو وته ی خوا ﴿إِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا﴾ (بيگومان شه وانه شه يمانی خواو سوښنده كانيان به نرخيكي كه م ده فروشن)،

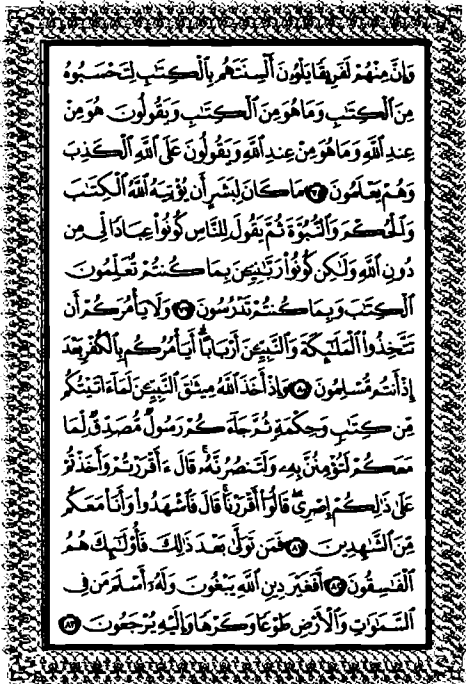
وه ده چټه نيو شم ده قهوه هم موو نو كه سانه لې دنيا د شتې وهرده گرن له بهر ان بهر
وازه ينانې ههندي لې و شتانه لې كه مافي خوان به سر بهنده كانيه وه، يا خود مافي خه لكين،
هروه ها نو كه سې سويند ده خوا بو نو هې مالي كه سيكي بيتاوان بو خوي بيات،
نو هې ده چټه نيو شم ده قهوه، جا نو كه سانه: ﴿لَا خَلْقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ﴾ واته: هېچ
به سيكي چا كه يان نيه له دنيا د ا ﴿وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ﴾ (واته: وه خوا قسه يان له گه ل
ناكات) له روي دو ايده له بهر نو هې ليان تو وره يه، چونكه هه واو نارو زوويان پيش
خستوه به سر ره زامهندي په روه رد گارياندا ﴿وَلَا يُزَكِّيهِمْ﴾ واته: پاك يان ناكاته وه و
له گونا هيان خوش ناييت، وه عيب و كه مو كور په كانيان لي لانا بات ﴿وَلَهُمْ عَذَابٌ
أَلِيمٌ﴾ واته: سزايه كي به نيش بو دل و جهسته كان، نو و يش سزاي تو ره يي و پرده
پوشيه، وه سزاي دوزه خ، داوا ده كه ين له خوا بمان پاريزي.

(۷۸): ﴿وَإِنْ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلْوُونَ أَلْسِنَتَهُمْ بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ مِنَ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنْ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكِبَابِ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿۷۸﴾﴾

﴿وَإِنْ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلْوُونَ أَلْسِنَتَهُمْ بِالْكِتَابِ﴾: خوا هه وال ده دات دهسته به ك له خاوه ن كتيه كان له كاتى خویندنه وهى كتيه كاناندا جوریک زمانيان به به كدا ده دن، واته: مانا كهى ده گورنو له مه به ستى خوى لا يده ده دن، نه مه ش گورین و ده ستكار يكر دن يیژه وه و اتا كانی ده گریته وه، له راستیدا مه به ست له كتيب نه وه به وشه و بیژه كانی پپاریزری و

ده ستكاری نه كری، وه له مه به ستی تیگاو خه لكی تیگه به نئی، به لام نه وان نه وه بابه ته یان پیچه وانه كرده وه، ده میان باده داو خه لكیان به به له تیده گه باند، یان در یژیان كردو ته وه و فراوانیان كرده، یا ده ریان بریوه، جا نمونه ی در یژ كردنه وه خوا ﴿فَرَمُوهُ تى﴾ فرمویه تى: ﴿لِتَحْسَبُوهُ مِنَ الْكِتَابِ﴾ واته: زمانیان پیچ پنده ده نو ده میان لار ده كه نه وه، وه هم و گومان یكتان لا دروست ده كه ن گوايه نه وه له لایه ن خوا وه به، له كاتيكدا نه وه مه به ست نیه، وه نمونه ی ده برین وه ك خوا ﴿فَرَمُوهُ تى﴾ فرمویه تى: ﴿وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكِبَابِ وَهُمْ يَعْلَمُونَ﴾ (واته: وه ده لیس نه وه له لایه ن خوا وه به له كاتيكدا نه وه له لایه ن خوا وه نیه، وه درو به دم خوا وه ده كه ن خوشیان ده زانسن) نه مه معزترین تاوانه له وهى قسه ی به دم خوا وه بكات به بی زانست، نه وانه درو به دم خوا وه ده كه ن، ره تکرده وه ی مانای راستی و جیگیر كردنی مانای پوچ پیکه وه كوده كه نه وه، وه شه و وشانه ی كه به لگه ن له سه ره ق راستی بو مانای پوچ و به تال به كاریده هینسن، له گه ل نه وه دا زانستیان پیی هه به.

(۷۹-۸۰): ﴿مَا كَانَ لِشِرِّ أَنْ يُوتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا

عِبَادَا لِي مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ كُونُوا رَبَّانِيِّينَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ
 وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُمْ بِالْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٧٩﴾
 ﴿٨٠﴾

ئهم دهقه دابه زيويه له وه لامدان هوهي ئهو كه سانهي له خواهن كتبين، كاتى پيغه مبه ر **﴿٧٩﴾** فرمانى كرد به بروا هنيان پيى و گويزا به ليكر دنى ئه وان بهر بهر چيان دايه وه و وتيان: ئه ي موحه مئه د ئايا ده ته وى تو له گهل خوادا بهرستين؟ كه وته ي خوا **﴿٨٠﴾** ما كان لبشر ان يؤتية الله الكتاب والحكم والنبوة **﴿٧٩﴾** (واته: رهوا نيه و ئهسته مه مروفتيك كه خوا منته تي كرديى به سه ري داو كتبيى بو دابه زانديى، وه فيرى زانست و زانياره كي كرديى پيشتر نه يزانيى، وه كرديتبه نير دراو بو ناو خه لكى، كه **﴿٧٩﴾** يقول للناس كونوا عبادا لي من دون الله **﴿٧٩﴾** (واته: به خه لكى بلى بين به بهنده ي من له جياتى خوا **﴿٧٩﴾** به راستى ئه مه له ئهسته مترينى ئهسته مه كانه كه يه كى له پيغه مبه ران شتى و ابلى، چونكه ئه مه خراپترينى فرمانه كانه، وه پيغه مبه رانيش ته واوترينى ناو مروفايه تين، بويه فرمانه كانيان گونجاوه له گهل پله و پايه ياندا، ئه وان فرمان ناكه ن تنها به و كاره بهر زوو جوانانه نه يى، ئه وان مهزنترينى ناو مروفايه تين له قهده غه كر دنى كاره ناشرين و قيزه ونه كان، له بهر ئه مه فرموويه تى: **﴿٧٩﴾** وَلَكِنْ كُونُوا رَبَّانِيِّينَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ **﴿٧٩﴾** بهلكو فرمان به خه لكى ده كه ن به وه ي كه ملكه چى ته واوى فرمانه كاني خوا **﴿٧٩﴾** بن، مه بهست له (ربانين)، واته: زاناو حه كيم و له سه رخو، ماموستاى خه لكى و پهروه رد كه ريان، خه لكى فير بكه ن به زانستى بچووك له پيش گه وره كان، وه خويمان كاري پيى كه ن، ئه وان خه لكى فيرى زانست و، كرده وه و، فير كردن ده كه ن، ئا ئه م سيانه چه قى خوشبه ختى مروفايه تين، وه به له ده ستدانى شتيك له مانه ناته واوى و بو شايى دروست ده بى، وه پيى (ب) له وته ي خوا: **﴿٧٩﴾** بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ **﴿٧٩﴾** تا كو تايى، ئه م (باء) ه، (باء السببية) ي پى ده و تى، واته: بسائى هو كار، واته: به هو ي ئه وه ي خه لكى فيرده كه ن له و زانستى كه هه يانه، وه خوشستان فيرى كتبيى خواو سوننه تي پيغه مبه ره كه ي ده بن، كه به خو يندن و وانه و تنه وه زانستان ده چه سى و ده مي نيته وه، به و شيويه ده بن به (رباني).

﴿٧٩﴾ وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا **﴿٧٩﴾** وه (فرمانتان پى ناكات كه فرشته و پيغه مبه ران بكه ن به په رستراوى خو تان)، ئه مه گشتان دنه دواى تاييه ت كردن، واته:

فهرمانتان پئی ناکات به به ندایه تی نه فسی خوئی، وه به به ندایه تی هیچ یه کیک له دروستکراوانی خوا له فریشته کان و پیغه مبه رانی خوا و جگه له نه وانیش ﴿ آیامرکم بِالْكَفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴾ (واته: چوَن فهرمانتان پئی ده کات بی پروا بن، دوا ی نه وه ی تیوه پروا دار بوون)؟ نه مه به هیچ شیوه یه ک نابی و وه عقل ناپیری که سیک خوا ﴿ منه تی پیغه مبه رایه تی کردبی به سهریداو قسه ی له و جو ره بکات، جا هر که سی نه وان له که دار بکات به جو ری له و قسه و قسه لژ کانه، نه وه به راستی تاوانیکی مه زن و کوفر یکی زیانه خشی نه نجامداوه.

(۸۱-۸۲): ﴿ وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِءَ وَلَتَنْضَرُنَّهُ. قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ إِصْرِي قَالُوا أَقْرَرْنَا قَالَ فَاشْهَدُوا وَأَنَا مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨١﴾ فَمَنْ تَوَلَّىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٨٢﴾

خوا ﴿ هه وال ده دات که په یمانی له پیغه مبه ران وه رگرتووه، وه به لینی پته وو به هیزی لیوه رگرتوون، به هوی نه و کتیبی که بو ناردوون، وه به هوی نه و حکمه ته جیا که ره وه له نیوان هه ق و پووچ و هیدایه ت و گو مری، بیگومان خوا ﴿ پیغه مبه ریکی بو ناردن به راستدانه ری نه و کتیبانه یه که بو تیوه هاتووه، پیوسته نیمانی پیهینن و به راستی بزنانن، وه ده بی هه والی نه م پیغه مبه ره ش بگه یه نن به گله کانی خو تان و به لینیان لی وه ربگرن، خوا ﴿ پیوستی کردوه له سهر پیغه مبه ران (علیهم السلام) هه ندیکیان پروا به هه ندیکیان بهینن و هه ندیکیان به راست دانه ری هه ندیککی دیکه یان بن، چونکه نه وه ی له لای هه موویانه له لای خواوه بویان دابه زیوه (له یه ک سه رچاوه وه)، هه رشتیکیش له لایه ن خواوه بیت پیوسته به راست دابنریت و پروای پیهینریت، هه موو پیغه مبه ران وه کو یه ک شت وان، بویه زانرا به راستی موحه مه د ﴿ کوتا پیغه مبه رانه، هه موو پیغه مبه ران (علیهم السلام) نه گه ر بگه شتبان پئی، نه وه پیوست بوو له سهر یان پروای پیهینن و شوینی بکه ون و سه ری بخه ن، موحه مه د ﴿ ده بووه پشه واو رابه رو سه ره مشقیان، نه م ده قه پیروزه له مه زترینی به لگه کانه له سهر به رزی پله و پایه ی گه وره یی ریزو حورمه تی، بیگومان نه و چاکترینی نیو پیغه مبه ران و گه وره ترینانه، کاتی خوا ﴿ په یمانی داپیدانانی له پیغه مبه ران وه رگرت: ﴿ قَالُوا أَقْرَرْنَا ﴾ واته: نه وه ی فهرمانت پیکردین وه رمان گرت و خستمانه سه سه رو سه رچاومان ﴿ قَالَ ﴿ خوا پئی فرموون:

﴿فَاشْهَدُوا﴾ شایه تی بدن له سهر خوټان و له سهر گه له کاتان به وه، فره مووی: ﴿وَأَنَا مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ﴾ (۸۱) ﴿فَمَنْ تَوَلَّى بَعْدَ ذَلِكَ﴾ (واته: وه منیش له گهل ټیوه یه کیکم له شاهیدان * جا نه وهی پشتی هه لکرد دواي) ثم په یمان و به ټینه جهخت له سهر کراوه، له دانپیدانان و شایه تیدان به خوا و پیغه مبره که ی ﴿فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾ (واته: که واته هر نه وانن ده سته ی دهر چروان له فرمانی خوا)، جا به پیی نه مه هر که سیک بانگه شهی نه وه بکات که نه و له شوینکه و ته ی پیغه مبرانه (علیهم السلام) وه کو جوله که و گاوره کان و شوینکه و تووانیان، به راستی ثم په یمانه پته و به هیزه یان پشتگویی خستوه، له بهر نه و له سنور ده چوونه یان، شایسته ی نه وهن بو هه میسه یی له دوزه خدا بمیننه وه، نه گه بر و ا به موحه مه د ﷺ نه هیتن.

(۸۳): ﴿أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ﴾

﴿أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ يَبْغُونَ﴾ (واته: نایا داوا کاران و ټاره زومندان داوا ی ناینی ده که ن بیجگه له ناینی خوا)؟ نه مه نه ده بی و نه ده گونجی، چونکه هیچ ناینیک چا کتر نیه له ناینی خوا ﴿وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا﴾ (واته: له کاتیکدا هه رچی له ناسمان و زه ویدا هه یه ته سلیمی خوان یانه وی یان نه یانه وی) دروستکراوان هه موویان ملکه چو ژیر بارو ته سلیمی فرمانی خوا ی گه وره ن به ویست و ټاره زووی خو یان، نه وانیش بر و ادارانی گو پرایه لن بو عیبادهت کردنی په روه رد گاریان، ﴿وَكَرْهًا﴾ ناچارن، نه وانهش هه موو دروستکراوه کانن، ته نانهت بی بر و ایانیش، ملکه چو ته سلیمی قه زاو قه دهری خوا ی مه زتن، ناتوانن لیی دهرچن، ناشتوانن ریگری لیکن، گه رانه وه و سه ره نجامی هه موو دروستکراوه کان ته نها بو لای خوا یه، دادوه ری له نیوانیندا ده کات و پاداشتیان ده داته وه له نیوان فه زلو چا که و داد په روه ریدا.

ثا ئه وانه سته میان کردو وازیان له هه ق و راستی هیئا پاش شهوی ناسیوویان، وه شوینی پووج که وتن له گه ل شه ودا ده یانزانی پووجه، شه میش به هوی شهوی سته مکاروو گو مپراو شوینی هه و او ناره زوویان که وتبوون، ئانه وانه خوا ﷻ سهر که وتوویان نا کا بو رینمایی کردن چونکه که سی ئومیدی هیدایه تی لیده کری هه ق نه ناسی و سووری له سهر دوزینه وهی، ئانه مه نه سته مه خوا ﷻ هو کاره کانی هیدایه تی بو ده سته بهر بکاو بیپاریزی له هو کاره کانی گو مپراوون.

پاشان هه والی داوه ده رباره ی سزای که لله ره قه سته مکاره کان له دونیا و دواړوژدا، جا فرمووه تی: ﴿أُولَئِكَ جَزَاءُهُمْ أَنْ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ٨٧﴾ خَلِيدِينَ فِيهَا لَا يَخْفَى عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٨٧﴾ (واته: ئه وانه سزایان شه وه به نه فرینی خوا و فریشه و هه موو خه لکیان له سهره، له و (نه فرینه دا) ده میننه وه به یه کجاری، سزایان لی سووک ناکریت، وه مؤله تیش نادرین)، واته: سزایان له سهر سووک ناکریت بو ته نها ساتیکش، نه ک به لابرندی، یان لابرندی هه ندیک له و ناره حه تیه ﴿وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ﴾ (واته: مؤله ت نادرین) چونکه کاتی مؤله ت پیدان کو تایی پیه اتوو، به راستی خوا بیانوی پیدان، وه شه و نه ده ش ته منی دریز کردن که بتوانن بیر بکه نه وه، شه گهر چاکه و خیریان پیوه بو وایه شه وه هیدایه ت ده دران، شه گهر دووباره ش بگه رینرینه وه بو دونیا دووباره ده چنه وه سهر شه و خراپه و سته مه ی پیشتر ده یان کرد.

(۹۰-۹۱): ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بَعْدَ إِيمَانِهِمْ ثُمَّ أَزْدَادُوا كُفْرًا لَنْ نَقْبَلَ تَوْبَتَهُمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الضَّالُّونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفْرًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِمْ مِلءُ الْأَرْضِ ذَهَبًا وَلَوْ افْتَدَى بِهِ ۗ أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٩١﴾﴾ خوا ﷻ هه و ال ده دا هه ر که سی بی برپوا بی دوا ی برپوا هیئانی، پاشان بی برپوا یه که ی زیاتر بی له بی برپوا یی پیشووی، به هوی رپوچوونی له گو مپرای سهر لیشیواییدا، وه به رده وام بوونی له سهر وازه ییان له رینمایی هیدایه ت، شه وه خوا ﷻ ته و به یان لیوه رناگری و سهر که وتووشیان ناکات بو ته و به کردن، به لکو ماوه یان ده دات تا له سهر کیشی خو یاندا سهر لیشیو او بن، خوا ﷻ فرمووه تی: ﴿وَنَقَلِبُ أَفْسَدْتَهُمْ وَابْصَرْتَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ ۗ أَوَّلَ مَرَّةٍ ﴿٩١﴾﴾ الأنعام، (واته: دلو چاویان وه رده گیرین و لاده ده یین هه روه کو له سهره تاوه برپوا یان به قورئان نه هیئا)، هه روه ها فرمووه تی: ﴿فَلَمَّا زَاغُوا أَزَاغَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ ﴿٥﴾﴾ الصف، (واته: جا کاتیک لایاندا له هه ق خواش دلی وه رگیران) گوناوه تاوانه کان خراپه ی

دیکه به دواى خوځاندا به ره هم دینن، به تایبته که سى ده ستیښخه رى بکات بو کوفرى مه زن، وه کو وازه ینان له ریگای راست، بیگومان به لگه و حوججه ی له سه ر پیوست کراوه و بیانوی نه ماوه، خوا ﷺ نیشانه کانی بو پروون کرده ته وه، نم که سه خو ی هه ولده دا بو برینی هو کاره کانی په حمه تی په روه ردگاری، خو ی ده رگای ته و به ی به سه ر خویدا داخستوه، له بهر نه مه یه گو مرایى کورت هه له یناوه له م تا قمه دا، جا فه رمو یه تی: ﴿وَأُولَٰئِكَ هُمُ الضَّالُّونَ﴾ (واته: نه واننه گو مرایان) چی گو مرایه ک له وه مه زتره له گو مرایى نه و که سه ی وازی له ریگای راست هینابى دواى به رچاو پروونى ته واو، نه و بى پروایانه نه گه ر به رده وام بن له سه ر بى پروایان تا مردن، نه وه له ناو چوونو به دبه ختی هه تا هه تایان تووش ده بى، هچ شتی سوودى نابى بو یان، نه گه ر که سیکیان پر به هه موو زه وى زپرى هه بیته بیه خشی له بری نه وه ی رزگاری بى، هچ سوودیکى بو ی نابى، به لکو به رده وام له سزای به نازاردان، هچ تکا کارو یاریده ده رو پشتیوانیکیان نابى رزگاریان بکات له سزای خوا، بى ئومید بوون له هه موو خیریک، وه مانه وه بو هه میشه ی له ناو سزاو خه شم و قینی خوا دا، په نا ده گرین به خوا ﷺ له بارودوخیان.

(۹۲): ﴿لَنْ نَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا حُبَبْتُمْ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ﴾

ئەمە هاندانیکە لە لایەن خواوە بۆ بەنده کانی لەسەر بەخشین لە رینگا کانی خێرو چاکەدا، جا فرموویەتی: ﴿لَنْ نَنَالُوا﴾ ناگەن بە پلە ی چاکە (البر) که بریتیه له: هه موو خیریک، له جوړه کانی گوێرایه لێ و جوړه کانی پاداشت، که خواونه که ی ده گه یه نن به بههشت ﴿حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا حُبَبْتُمْ﴾ (واته: هه تا هه ندی له و مال و داراییه ی که خوشتان دهوی نه بیه خشن) واته: له و مالانه تان که به نرخ و گرانه هان، که نفس و دهروونتان

لَنْ نَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا حُبَبْتُمْ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿۹۲﴾ ﴿۹۳﴾ ﴿۹۴﴾ ﴿۹۵﴾ ﴿۹۶﴾ ﴿۹۷﴾ ﴿۹۸﴾ ﴿۹۹﴾ ﴿۱۰۰﴾

حه زى پێده کا، جا نه گه ر ئیوه خوشه ویستی خواتان پیش خست به سه ر خوشه ویستی مال و سامانه کاتان، وه خه رجانکرد له ره زامه ندی شه ودا، ئه وه به لگه یه له سه ر راستی ئیمان و چاکى دلّه کاتان و له خوا ترسانتان، ده چینه ئیو ئه م به خشینه وه: به خشینى ماله به نرخه کان، وه به خشینى ماله له کاتیکدا خواونه که ی پیویستی به و به خشینه بی، وه به خشین له کاتى له ش ساغیدا.

ئەم دەقه به لگه یه له سه ر ئه وه ی بهنده به پێی به خشینى له وانه ی خوشى دهوی چاکه ی دهست ده که وی، وه به پیچه وانه وه له چاکه ی که م ده کات به پێی ناته واوی و خوشنه ویستی ئه و ماله ی که ده بیه خشی، کاتى که به خشین به هه رجوړی بی خواونه که ی پاداشت ده درپته وه، به کسانه ئه گه ر زوړی یان که م، خوشه ویست بی به لای نه فسه وه یان نا، وه وته ی خوا ﴿لَنْ نَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا حُبَبْتُمْ﴾ له به ره ئه وه ی که سی واتینه گا خێرو چاکه ئه گه ر به م شیوه یه نه بی ئه وه سه وودى نه، خوا پاریزی کردوه له م جوړه خه یاله به وته ی خوی که فرموویه تی: ﴿وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ﴾ (وه هه رچی به خشن له چاکه ئه وه بینگومان خوا ناگای لیه تی)،

له سه رتان تنگ ناکات، به لکو پاداشستان ده داته وه به پی نیازو نیه ته کانتان، وه به پی سوودی شه و ماله ی ده بیه خشن.

(۹۳-۹۵): ﴿كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حِلا لِنَبِيِّ إِسْرَائِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسْرَائِيلُ عَلَى نَفْسِهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُنَزَّلَ التَّوْرَةُ قُلْ فَأَتُوا بِالتَّوْرَةِ فَاتْلُوهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩٣﴾ فَمَنْ أَفْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩٤﴾ قُلْ صَدَقَ اللَّهُ فَاتَّبِعُوا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٩٥﴾﴾

ئمه رتدانه وه به له سه ر جو له كه كان، ده رباره ی شه و گومانه پووجه یان كه پیان و ابوو نه سخ دروست نیه، بیبر و ایسان کرد به عیساو پیغه مبه ر (علیها السلام) چونكه شه وان هندی برگیان هیئابه پیچه وانه ی هندی له نه حکام و برپاره كان ته ورات به حال ل کردن و قه ده غه کردن، له ویزدانی ته و او له کاتی موشت و و مر کردن له گه لیاندا په یوه ست کردنیانه به وه ی له ناو کتیبه كه یاندا یه كه ته وراته، هه موو جو ره کانی خوارده مهنی حال ل بووه بو نه وه کانی ئیسرائیل، ﴿إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسْرَائِيلُ﴾ (بیجگه له وه ی (یسرائیل) حه رامی کرد)، نه ویش به عقوب بوو ﴿عَلَى نَفْسِهِ﴾ (واته: به پی شه وه ی خوای گوره قه ده غه ی بکات) به لکو خو ی قه ده غه ی کرد له سه ر نه فسی خو ی، کاتی تووشی نه خووشی سه خت بوو، كه ناوی (عرق النسا) یه نه زری کرد له سه ر خو ی نه گه ر خوا شیفای بدا، شه وه خو شترین خواردن له سه ر خو ی حه رام بکات، هندی شتی له خو ی حه رام کرد له وه ی كه باسی ده كه ن: گوشتی حوشترو شیره كه ی، منداله کانی شی له سه ر شه وه چاویان لی کرد، شه و پروداوه پیش دابه زینی ته ورات بوو، پاشان له ته وراتدا حه رام کردنی هندی شت دابه زی، جگه له وه ی یعقوب حه رامی کرد بوو له سه ر نه فسی خو ی كه پیشتر حال ل و پاک بوو بویان، هه روه كو خوا ﴿فَإِظْلَمُوا مِنْ الدِّينِ هَادُوا حَرَمًا عَلَيْهِمْ طَبِيتِ أُحِلَّتْ لَهُمُ﴾ (النساء، به هو ی سه مکر نه وه له لایه ن جووله كه کانه وه حه رامان کرد لیان چهنه خورا کینی خاوین كه حال ل کرابوو بویان) خوا فرمانی به پیغه مبه ره كه ی موحه ممه د ﴿کرد، نه گه ر جووله كه كان نکولیان له وه کرد فرمانیان پی بکا به ناماده کردنی ته ورات، له پاش شه وه شه وان به رده وام بوون له سه ر سه مکر دن و نکولیان، ﴿فَمَنْ أَفْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾ (واته: نجا له دوا ی شه وه هر كه س درو به ده م خاواه هه لبه ستی كه واته: شه وانه خویان سه مکارن)، چ سه میک له وه مه زتره

که سيک بانگ بکري بۇ دادوهري کردن به کتبه کهي خوي له نيوانياندا نهو ريگري ليکات، به هوي عينا دي و لووت به رزي و سر که شيه وه، نه مه مهزنترين به لگه يه له سر راستي پيغه مبرايه تي موحه ممد ﷺ، وه هاتني نيشانه روون و جورا و جوره کان له سر راستي نهو و راستي نهو په يامه ي که هه والي پيدا وه، ده رباره ي نهو کارو و بارانه که که س نايزاني تنها به وه نه بي خوا ﷺ هه والي لييدات، له بهر نه مه فرموويه تي: ﴿قُلْ صَدَقَ اللَّهُ﴾ (نه ي موحه ممد! بلي: خوا راستي فرموو)، واته: له وه ي هه والي پيدا وه دادوهري تيدا کرده، نه مه ش فرمانیکه له لايه ن خواهه بۇ پيغه مبره که ي و نه وانه ي شي شوي نه ده که ون به زمانيان بلين: خوا راستي فرموو، له ناخ و بيرو و باوه رياندا برويان به و شايه تيه هه بي که پشت راست کراوه ته وه به به لگه ي يه کلا که ره وه، نه م شايه تيه رو و به رووي نه وانه بکه نه وه که نکولي ليده که ن، ليره دا نه وه ت بۇ ده رده که وي نه وه ي ثيماني له هه موو خه لکي دي که به هيز تره نهو که سه يه عيلم و يه قيني زياتري هه بي به به لگه تيرو ته سه له بيسراوي و عه قليه کان، پاشان فرماني پيکر دوون شوين ميلله تي ثيپراهيم ﷺ بکه ون له يه کتاپه رستي و وازه نيان له شيرک و هاوه لدانان، که نه وه چه قی خوشبه ختبه، وه به وازه نيان لي ي به دبه ختي و گومراي به ده ست ده هيني.

نه م ده قه به لگه يه له سر نه وه ي که جووله که و غه يري نه وانش له وانه ي که له سر ميلله تي ثيپراهيم نين، موشريک و هاوه لدانه رن و يه کتاپه رست نين.

کاتي فرماني پيکر دوون به شوينکه وتني ميلله تي ثيپراهيم له يه کتاپه رستيدا و وازه نيان له هاوه لدانان، فرماني پيکر دوون به شوينکه وتني و به مه زنداناني مالي حرام به چه جکردن و غه يري نه ويش، جا فرموويه تي:

(۹۶-۹۷): ﴿إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ ﴿۹۶﴾ فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حُجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿۹۷﴾﴾

خوا ﷺ هه وال ده دات ده رباره ي ريزو گه وره ي نه م ماله پيروزه (بيت الحرام)، که نهو ماله يه که مين مال بوو بۇ مروف سازي کرد به ندايه تي په روه رديان ده که ن تاييدا، نه ويش له گونا هه کانيان خوشده بي و چاوپوشي له لار و ويريان ده کات، هه ندي جور له په رستش و گوپرايه لي و نزيک بوونه وه له خوي خويان به ده ست ده هينن، به هوي نهو ماله پيروزه وه که ده يته مايه ي نزيک بوونه وه يان له په روه رديان و به ده سته ياني

پاداشت و رزگار بوون له سزای خوا ﷺ، له بهرئه مه‌یه فەرموو یه‌تی: ﴿مُبَارَكًا﴾ واته: جیگایه‌کی پیروژه، پر له خیر و سه‌رچاوه‌ی ژبانه، که سوودی تیدایه بو دین و دنیا یان. هه‌روه‌ک چون خوا ﷺ فەرموو یه‌تی: ﴿لِيَشْهَدُوا مَنَفَعَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَّعْلُومَةٍ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُمْ مِّنْ بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ﴾ (الحج، ۳۸) واته: تا ناماده‌ی جوړه‌ها سوود و قازانجی خو یان بن، وه ناوی خوا بیهن کاتی قوربانی سه‌رده‌برن له روژاتیکی دیاری کراودا له‌سه‌ر ئه‌و ناژه‌لانه‌ی خوا پینداون، ﴿وَهُدَىٰ لِلْعَالَمِينَ﴾ (وه هیدایه‌ته بو جیهانیان)، هیدایه‌ت دوو جوړه: هیدایه‌ت له زانیندا، وه هیدایه‌ت له کرده‌وه‌دا، جا هیدایه‌ت له کرده‌وه‌دا ئاشکراو دیاره، که بریتیه له هه‌موو ئه‌و جوړه په‌رستانه‌ی خوا تایه‌ت به خو‌ی دایناون، به‌لام هیدایه‌تی له زانست و زانیاریدا: وا له خاوه‌نه‌که‌ی ده‌کات به هۆیه‌وه زانست و زانیاری به‌رانیه‌ر هه‌ق و راستی به ده‌ست یینی به هۆی ئه‌و نایه‌ته پروون و روژشانه‌وه که خوی په‌روه‌ردگار باسی کرده، فەرموو یه‌تی: ﴿فِيهِ آيَاتٌ﴾ چهند به‌لگه‌یه‌کی راون و ئاشکراو سه‌لماندنی یه‌کلا که‌روه‌ی تیدایه له‌سه‌ر جوړه‌ها زانستی په‌رستراویتی و داواکاریه به‌رزه‌کان، وه‌ک به‌لگه له‌سه‌ر یه‌کتا په‌رستی و، میه‌ره‌بانی و، حیکمه‌ت و مه‌زنی و، ته‌واوی زانست و به‌رفراوانی به‌خشنده‌یی، وه ئه‌وه‌ی شی خوا ﷺ منه‌تی کرده به‌سه‌ر دو‌ست و یاران و پیغه‌مه‌رانی‌دا، جا له‌و نیشانه: ﴿مَقَامُ إِبْرَاهِيمَ﴾ (شوین وه‌ستانه‌که‌ی ئیبراهیم)، ده‌گونجی مه‌به‌ستی پی ئه‌و شوینه دیاریکراوه بی، ئه‌ویش ئه‌و به‌رده‌یه که ئیبراهیمی خه‌لیل ﷺ له‌سه‌ری وه‌ستا بو، بو دروست کردنی که‌عبه کاتی ماله‌که‌ی به‌رز کرده‌وه، ئه‌و به‌رده به دیواری که‌عبه‌وه نووساوه، کاتی که پیشه‌وا عوم‌ه‌ر هات خوا لینی پازی بی، خستی ئه‌و جیگایه‌ی ئیستا لیه‌تی، وه ده‌قه که ده‌باره‌ی و تراوه: شوینه‌واری شوین پیه‌کانی ئیبراهیمه، شوین پیه‌کانی له‌و به‌رده‌دا ده‌رچوو، ئه‌م شوینه‌واره‌ش ماوه‌ته‌وه تا سه‌ره‌تا‌کانی ئه‌م ئوممه‌ته، ئه‌م نیشانه‌یه‌ش له‌و شتانه‌یه که له‌باوی خه‌لک‌دا نین (خارق للعادة)، وه و تراوه: به‌راستی ده‌قه که ئه‌وه‌ی تیدایه که خوا له‌ده‌ل کاندایناوه مه‌زنی و ریزوو به‌حورمه‌تدانانی ئه‌و ماله.

وه ده‌گونجی مه‌به‌ستی له شوین وه‌ستانه‌که‌ی ئیبراهیم به‌ شیوه‌ی تاکی پالدەر (مفرد مضاف) هاتووه، مه‌به‌ستی پی هه‌موو شوین وه‌ستانه‌کانی بی له‌به‌جیهانی هه‌موو خوا په‌رستیه‌کانیدا، جا ئه‌گه‌ر به‌م جوړه‌لیکی بده‌ینه‌وه ئه‌وه هه‌موو به‌شه‌کانی حج نیشانه‌ی پروون و ئاشکران، وه‌ک ته‌واف و چوون و هاتن له‌نیوان سه‌فاو مه‌روه، وه

وهستان له عهړه فو موزده ليفه و په جم كردن، وه هم موو دروشمه كانی ديكه، وه نيشانه و به لگه ی شوينه: نه و په خورا له ناو دله كاندا به مهن ديناوه، ريزو پيژيكي ئيجگار گوره ی هه په له دلی خه لكيدا، خه لكی له پيناويدا نه فس و ماله گرانبه ها كانیان ده به خشن تا بگن پی، وه له پيناويدا به رگه ی هم موو ناخوشيه كانی گه یشتن به و شوينه ده گرن، سه ره پای نه وانه ش چنده ها نهیسی سه رنج راكیش و مانای به رزی له خو گرتوون، وه له له كرده وه كانی كه له شوينه دا نه نجام ده درین، حكمت و به رژه وه ندی ئيجگار زوری تیدا به، كه مرؤفه كان بیتوانا بیانژمیرن، په كیكي تر له نيشانه پروونه كانی مه قامی ئیپراهیم هه ر كه سیک بچيته ناو كه عبه وه نه وه نه مین و پاريزراوه، هم له پرووی شه رعوه هم له پرووی قه ده ره وه، له پرووی شه رعوه خواو پیغه مبه ره كه ی ئیپراهیم فرمانیان كرده به ریز گرتنی و لاقه و دستکاری نه كردنی نه وه كه سه ی ده چيته نیویه وه، ته نانه ت قه ده غه كردن گه یشتوته نه و ناسته ی كه پاو كردن و برینی داروودره خت و گژوو گیا كانی گرتوته وه، به شیک له زانایان نه م ده قه بیان كردوته به لگه كه نه گه ر هه ر كه سی تاوانیک نه نجام بدا، پاشان په نا بیاته بهر مالی پروژ نه وه نه مین ده بی و حده ی له سه ر نادری هه تا لیی دهرده چی، وه پاريزراو بوونی نه و شوينه له پرووی قه ده ری خواوه له وه دایه خوا ی په روه ردگار به قه زاو قه ده ری خو ی وای له ده روونی خه لكی كرده هه تا نه گه ر نه و كه سه هاوبه شدانه ریش بی كه ده چيته نه و شوينه ریزی نه و شوينه بگری، ته نانه ت په كی له نه وان له گه ل نه و هم موو ده مار گیری و په گه ز په رسته دا بكوژی باوكی ده بینی له ناو مالی پروژدا لاقه ی نه ده كرد، وه له پروژ دانانی هه ر كه سی بیهوی بازار به كه عبه بگه یه نی، خوا سزای بو پیش ده خات هه روه كو چو ن سزای بو خواوه ن فیله كان پیش خست، وه جگه له نه وانیش، به راستی و ته په کی جوانی (ابن القیم) مم بینی حه زم كرد لیره دا باسی بكم له بهر زوری پیویست بوون پی، فه رموویه تی:

سوودو وه ده سته اتوو: ﴿وَلِلّٰهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ اِلَيْهِ سَبِيْلًا﴾ (واته: بو خوا هه په به سه ر ناده ميه وه هج كردنی مالی خوا، هه ر كه سیک كه توانای گه یشتنی هه بیست بو ی). ﴿حِجُّ الْبَيْتِ﴾ (مبتدا) خه به ره كه ی له په كیک له و دوو مه جروره په له پیش خو په وه كه بریتین له ﴿وَلِلّٰهِ﴾، ﴿عَلَى النَّاسِ﴾^(۹۱) نه ویشی مانا كه ده خوازی،

(۹۱) لله: لام/ حرف جر، الله: اسم مجرور، (على الناس) على: حرف جر، الناس: اسم مجرور.

ئەو یە لە وتەى خوا ﷻ: ﴿عَلَى النَّاسِ﴾، چونکە بۆ ئەرک و پێویست بوونە (وجوب)، وە ئەرک و پێویست بوونیش ﴿عَلَى﴾ دەخوای، وە دروستیشە ئەمەش بخوای لە وتەى خوا ﷻ: ﴿وَلِلَّهِ﴾ لەبەر ئەوە پێویست بوون و شایستە بوون لە خو دەگریت، ئەم تەقدیرە دەگەرێتەووە بۆ ئەوەى که خەبەر و ئیستگەو شوینی سوودە، وە پێشخستنی لەم شوینەدا لە نیتى دواکەوتنە، چاکتر وایە بەم شیوەیە بێت ﴿وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ﴾ و تەى یە کەم بۆ ئەوە دەگەرێتەووە کە بوتری: (حج البيت على الناس) زۆرتر بە کار دیت لە بەشى پێویست بووندا (وجوب) لەوەى کە بوتری: (حج البيت لله)، واتە: هەق و پێویستە بۆ خوا ﷻ چاک بیری لیکرەووە.

لەسەر ئەمە لە پێشخستنی مەجرورى یە کەمدا ﴿وَلِلَّهِ﴾ بەبێ ئەوەى خەبەر بێت دوو سوودی هەیه: یە کەمیان: ئەو ناوہ بۆ واجب بوون و پێویست بوونی حەجە، بۆیە لەپێشترە پێش بخریت لە باسکردنی پێویستبووندا، دەقە کە سى شت لەخو دەگری بە پێى واقع:

یە کەم: پێویستکەرى ئەم فەرزه (ئەویش خوای مەزنە) بۆیە لە سەرەتاوہ بەوہ دەستى پێکردوہ.

دووہم: جیہەجیکەرى ئەرکە کە، ئەویش ئەوہ یە کە فەرزه کراوہ بەسەریدا کە مرفە کانی. نیسبەت و دانەپال، دانە پالی حەج بۆ لای خوا تاییەت بوون بە ئەو دەگریتەووە، وە پێویست بوونیش دەگریتەووە لەسەر بەندە کان

سوودی دووہم: ناوی مەجرور ﴿وَلِلَّهِ﴾ لەو رووہى ناوی خوای مەزنە، پێویستە گرنگی بدری بە پێشخستنی، لەبەر ریزی ئەم فەرزهى کە خوا ﷻ پێویستی کردوہ، بۆ ئەوەى لەدەست نەچى، دیارە ئەوہى خوا ﷻ پێویستی بکات، وە کو ئەوہ نیه کەسیکی دیکە پێویستی بکات.

بەلام وتەى خوا ﷻ: ﴿مِنْ﴾ ئەوہ (بەدل) (۱۰۱)، هەندى لە خەلکی کەوتوونەتە هەلەوہ دەئین: ئەوہ بکەرە (فاعل) بە چاوگ (مصدر)، وە ک ئەوہى بلى: (أن يحج البيت من

۱۰۱) بدل: بابەتیکە لە زانستی نەحودا دەخوینرى، پێناسەى: (التابع المقصود بالحکم بلا واسطه)، (بدل) شوینی (مبدل منه) دەکەوینت لە (إعراب) دا، ئەگەر (مبدل منه) مرفوع بوو، ئەوہ (بدل) یش مرفوع دەبى.... هتە، نموونە: زارني محمد عمك. زارني: فعل ماضي، ن: نون الوقایه/ ي/ مفعول به، محمد: فاعل، مبدل منه، عمك: بدل مرفوع، لیرەدا دەبینین بەدەل هەمان رەفیەى (مبدل منه) ی وەر گرتووہ. وەر گیر.

استطاع إليه سبيلاً) ئەم بۆچۈنە لاوازه لە چەند پرووپە كەوہ: يە كەم: حەج كەردن فەرزى (عين)ە، ئە گەر ماناي ئايەتە كە ئەوہ بىي كە باسى كەردوہ، ئەوہ ئەوہى لىي وەرەدە گيرىي كە فەرزى كىفايە يە، بەماناي ئەوہ دىت ئە گەر ئەوانەى لەتواناياندايە حەجيان كەرد ئەوہ لەسەر غەيرى ئەوانيش دە كەوئى، مانا كە بەم شىوہ لە يەك دەدرىتەوہ: (ولله على الناس حج البيت مستطيعهم) واتە: بۆ خوا ھەيە بەسەر ئادەميەوہ حەج كەردنى مالى خوا، تەنھا ئەوانە كە لەتواناياندا ھەيە. جا ئە گەر ئەوانەى لەتواناياندا ھەيە حەجيان بە جىھىنا ئەوہ فەرزە كە لەسەر بىي تواناكان دە كەوئى، ئەمە بەو شىوہ يە نيە، بەلكو حەج فەرزى (عين)ە لەسەر ھەموو تاكيك پىويستە، ئەوہى كە حەجى كەردوہو ئەوہيشى دانىشتوہ، بەلام خوا بيانووى بۆ ئەوانە ھىناوہ تەوہ كە بىي توانان لەسەرى سزا نادرين داواشيان لىي ناكريي بە جىھىنانى، جا ئە گەر حەجى كەرد تەنھا فەرزە كە لەسەر نەفسى خوئى دە كەوئى، حەج كەردنى ئەوانە توانايان ھەيە نايىتە مايەى ھەلگەرتنى لەسەر ئەوانەى بىيتوانان، ئە گەر پروونكەردنەوہى زياتەرت دەوئى، ئە گەر بلىي: واجبە لەسەر دانىشتوانى شارۆچكە يەك ئەو دەستەى تواناي ھەيە بۆ جىھاد كەردن، جىھاد بكن، جا ئە گەر ئەو دەستە يە جىھاديان كەرد ئەوہ ئەو ئەر كە ھەلدە گيرىي لەسەر غەيرى ئەوان، بەلام ئە گەر وت: پىويستە لەسەر ھەموو خەلكى بە گشتى جىھاد بكات ئەوانەى لەتواناياندايە، ئەوہ واجب بوون پەيوەندى ھەيە بە ھەموويانەوہ، ئەوہيشى لەتوانايدا نيە لەسەرى دە كەوئى، جا دارشتنى ئەم دەقە بەم جۆرە يە، بەراستى ئەمە دارشتنىكى سەيرو داھىنەرو جوانە سەرنجى بەدو لىي رابمىنە.

پرووى دووہم: دانە پالىي چاوك (إضافة المصدر) بۆ لاي بكەر (فاعل) ئە گەر بىنرا ئەوہ لە پىشتەرە لە دانە پالىي بۆ لاي (مفعول)، لەم بنەمايە لادان نيە تەنھا بە بەلگە يە نەقلكرائو نەبىي، جا ئە گەر (مَنْ) بكەر (فاعل) بوو، ئەوہ سەراچاوە كە (المصدر) دەدرىتە پالىي، ئەوجا دەوترا: (ولله على الناس حج البيت من استطاع) وە ھەلگەرتنى بۆسەر بابەتى (يعجبني ضرب زيد عمراً) وە لەوہيشى جىاي دە كاتەوہ لە نيوان چاوكو (مصدر) بكەر (فاعل) كەى، دراوہ پال بە كارتىكرائو (المضاف إليه بالمفعول) وە ئاوەل فەرمان (الظرف) نيش دەخرىتە سەر نووسراوى پەسەند كراو، ئەميش خوئىندنەوہى (ابن عامر) قتل اولادەم شر كائەم)، نەگەرپىتەوہ بۆ لاي، وە ئە گەر جىگىر بوو بەراستى (مَنْ) بەدەلى

هه ندی که (بدل البعض من الكل)^(۱۱۳) نهوه پئویسته راناویک (ضمیر) هه بی بگه پئته وه بؤ وشه ی (الناس) وه ک نهوه ی و ترابی: (من استطاع منهم) لابرندی نهه راناوه له زور شوینی قسه کردن و رسته دا شتیکی چاک نیه، به لام لهه جیگایه دا لهه قورئاندا زور جوان و گونجاوه، له بهر نهه هؤ کارانه:

یه کهم: به راستی (من) بؤ عاقل به کارهاتووه، وه کو ناویکی (مبدل منه) به یه کهوه به سترای بی.

دووه م: (من) ناوی (موصولة)، که تاییه تتره له ناوی یه کهم، جا نه گهر گه یاندنه که گشتگیر بویه، نهوه لابرندی نهه راناوه ی ده گه پئته وه شتیکی ناشرین ده بوو، وه نموونه ی نهه: نه گهر بلئی: (رأيت أخوتك من ذهب الى السوق منهم) نهوه شتیکی ناشرین ده بوو، چونکه نهه که سه ی ده چی بؤ بازار گشتگیر تره له براکان، وه بهه مان شیوه نه گهر بلئی: (ألبس ثياب ما حسن وجمل) وه باسی راناوی نهه کردوه، نهوه دوور تره له ریگه پیدان، چونکه بیژهی (ما أحسن) گشتگیر تره له (الثياب) جل و بهرگ.

وه بابته سی (بدل البعض من الكل) ده بی تاییه تری له (مبدل منه) جا نه گهر گشتگیر بوو، وه داته پال راناویک یان کورتت هه لهینا بهه راناویک بگه پئته وه بؤ یه کهم، نهوه گشتگیری هه لده گیری و تاییه تمه ندی ده مینی، وه له جوانی لابرندی (مضاف) لهه شوینه دا له بهر نهه وه یه رسته که دورو دریژ نه بیته وه به (الصلة والموصول).

به لام (مجرور) له وته ی خوا: ﴿وَلِلَّهِ﴾ ده گونجی دوو پرووی هه بی: یه که مینیان: نهوه یه له جیگای (من سبیل) له ریگای، وه کو نهوه وایه سیفه یه کی نهه ناسراو بی پیشکه وتی به سه ریدا، چونکه نهه گهر دوا بکه وی نهوه له جیگای سیفه تی (لسبیل) له بهر نهه ریگای ده بیته. دووه م: یان نهوه یه په یوه ست کرابی به (بسبیل) به ریگای، نهه گهر بلئی: چون ده بی په یوه ست بگری پیسه وه له گهل نهوه دا مانای (فعل) ناگه یه نی، و تراوه: (السبیل) لیره دا عیبارت لهوه ده کات که بگاته مالی پیروزی خوا ﴿لَهُ﴾ به خواردن و پیویستی ریگای بان، نهوه نهه کاته بونی فعلی لیوه دی، مه به ست (السبیل) لیره دا به مانای ریگای نهه هاتووه، که واته ده گونجی مه جرور بگری، وه پیش خستی (مجرور) جوانی و تبعجازی بیژه ده خوازی، نهه گهر چی شوینه که یشی بؤ دوا که وتنه (التأخیر) چونکه راناویکه ده گه پئته وه بؤ مالی پیروز، وه مه به ستیش له مالی پیروزدا تنها خه مخوری،

(۱۱۲) نمونه: (حفظت القرآن ثلثه) لیره دا راناوی (ثلثه) ده گه پئته وه بؤ (القرآن). وهر گیر.

ئهوان پئشی ده خهن له قسه کانیاندا ئه وهی به لایانه وه گرنگه و پروونکردنه وهی پئویسته، ئه مهش بۆ چوونی (السهیلی) به راستی ئه مه دووره، به لکو راست ئه وهیه له په یوه ندی (جار و مجرور) دا پروویه کی دیکه له دووانه چاکتری، وه شایسته نیه به دهقه که تنها ئه مه نبی، وه تنها ئه مهش فه رزو پئویسته، مه فهمی وتی خوا ﷻ: ﴿عَلَى النَّاسِ﴾ واته: پئویسته بۆ خوا ﷻ له سه ر خه لکی جه جکردن، ئه وه هه قیکه پئویسته بۆ خوا ﷻ، به لام هه لواسینی به (سییل) وه کردنی به حال بۆ حج له ئه و په ری دووریدا، سه رنج بده و رابمینه، به به رده وام به خه یالیدا نایه ت له و نایه ته دا، وه کو ئه وه وایه بلی: (بۆ خوا پئویسته له سه رت نوژی و زه کات و رۆزوو).

له سوودو نه ئیه کانی ئه مه دهقه به راستی خوا ﷻ، ئه گه ر باسی شتی بکات که پئویست بی ئه نجام بدری یان قه ده غه ی بکات، زور جار به بیژه ی فه رمان و قه ده غه کردن ده یه ئی، وه هه روه ها به بیژه ی واجب بوون و نووسین و (کتابه) و (تحریم)، بۆ نمونه: ﴿كُنِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ﴾ ۱۸۳ ﴿البقرة﴾ ﴿حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ﴾ ۳ ﴿المائدة﴾ ﴿قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ﴾ ۱۵۱ ﴿الأنعام﴾

وه له جه جدا به م بیژه هینایه تی که به لگه یه له سه ر جه ختکردنه وه له ده پرووه وه: یه که مینیان: خوا ﷻ ناوی خو ی پئخشستوه، وه (ل) شایسته بوون و تابه کردنی خستوه ته سه ری، پاشان باسی ئه وهی کردوه که فه رزی کردوه له سه ریان، به شیوه ی گشتی (عموم) پیتی (علی) خستوه ته سه ری، کردویه تی به (بدل) بۆ ئه وانه ی که توانای حج کردنیان هه یه، پاشان باسی رینگای (سییل) به نه ناسراو هیناوه له سیاقی (شرط) دا، وه کو ئاگادار کردنه وه یه ک که حج پئویسته به هه ر رینگایه ک ئاسان بکریت، له ئاماده کردنی بژیوی یان مال و سامان، فه رز بوونی هه لواسیوه به بده سه ته یانی ئه وهی پئی ده و تری رینگا (سییل)، پاشان به دوایدا مه زنترین هه ره شه ی کردوه به کوفر، وه کو فه رموویه تی: ﴿وَمَنْ كَفَرَ﴾ (واته: هه ر که سی بیسروا بی) واته: به هو ی پابه ند نه بوونی ئه م ئه ر که و وازه ینان لی، پاشان خوا ﷻ باسه که ی به مه زن داناوه وه هه ره شه ده کات به وهی که ئه و بی نیازه له وه، خوا خو ی بی نیازی ستایش کراوه، پئویستی به هه یج که س نیه، به لام به باس کردنی بی نیازی خو ی لی ره دا جو ری له را گه یانندن و تووره یی و پشتیکردنی تیدا یه، که خو ی له خویدا مه زنترین هه ره شه له خو ده گری، پاشان جه خت له سه ر ئه وه ده کاته وه، به باس کردنی ناوی

جیهانیان (العالمین) به گشتی، نه یفه رموو: (فإن الله غني عنه) واته: به پراستی خوا بی نیازه لی. چونکه نه گهر خوا ^{بیت} بی نیازی له هه موو جیهانیان، نه وه بی نیازی ته واوه له هه موو رووه کانه وه، نه مه په وان بیژ تره بو مه زنی تو ره بی خوا ^{بیت}، به رانه بر به و که سه ی واز له مافه کانی ده هیئی که پیوستی کردوه له سه ریان، پاشان جهختی له سه ر نه مانا کردوه ته وه به نامرازی (إن) که به لگه یه له سه ر جهخت کردنه وه، تا نه مه ده رووه مه زنی نه م فه رزه ده خوازن.

وه سه رنج بده له نه نیی (بدل) له م ده قه دا که دوو جار باسی پیوست بوونی دانه پال (الإسناد) ده کات، جاری به دانه پالی بو لای هه موو خه لکی، وه جاری به دانه پالی تایهت بو لای که سانه ی که توانای حج کردنیان هه یه، نه مه له سووده کانی (بدل) ه، به هیژ کردنی مانا و جهخت کردنه وه ی به دوو باره کردنه وه ی دانه پال (الإسناد)، له بهر نه مه یه له نه تی دوو باره کردنه وه نه و که سه یه که پی هه لده ستی.

پاشان سه رنج بده و رابینه له ده قه که دا له روونکردنه وه دوا ی ئالوژی، وه دریزه پیدان دوا ی کور تکردنه وه، وه چون نه وه ی له خو گرتوه له دوو وینه ی هاوشانی یه کتردا، وه کو گرنگی پیدان و جهخت کردنه وه له پله و پایه ی، پاشان سه رنج بده چون ده ستی کردوه به باسکردنی چا که کانی نه م ماله و پله و پایه ی به به رز را گرتووه، به وه ی نه فس و ده روونه کان که مه ن کیش بکرین بو پیروزی جه جکردن، جا فه رموو یه تی:

﴿إِنْ أَوَّلَ بَيْتٍ تَقُومُوا فِيهِ لَلْحَرَامِ﴾ تا کو تایی ده قه که، وه سفی مالی پیروزی خوی کردوه (بیت الحرام)

به پینج سیفات:

یه که م: له پیشتین مالی سه ر زهویه.

دووهم: نه و ماله پیروزو به پیت و به ره که ته، به ره که تیش بریتیه له: خیر و چا که ی زور و به رده وام بوون، له ماله کانی هه موو جیهاندا له و ماله پیروژ تر و پر خیر تر و به رده وام تر و به سوود تر نه بو به دیهینراوه کان.

سیه م: نه و ماله هیدایهت و رینمایه، وه وه سفی کردوه به چا وگ (مصدر)، ته نانهت به و شیوه باسی کردوه که سه رچاوه ی خودی هیدایه ته.

چوارهم: نه و ماله چه ندین به لگه ی روون و ناشکرای له خو گرتووه، که زیاتره له چل نیشانه .

پینجه م: نیای نه و ماله پره له ئاسایش و ئارامی، وه له وه سفکردنیدا به م سیفاتانه وای له

نه فسو دهر وونه كان كرده كه يين بو خزمه تي نهو ماله پيروزه بو حج كردن، له شوينه دووره كانه وه ولا ته كاني خويان جيبه لسن و بچن بو نهو په رسته شه، پاشان به دواي نه وه دا به چه ندين به به لگه ي روون و ناشكرا رووني كردوته وه، نه مهش به لگه يه له سر گرنكي پيداني خوا ﷺ بو نهو ماله پيروزه، وه هاندان به ياد كردنه وه ي و به گه وره ته ماشا كردني، وه به رز كردنه وه ي پله و پايه ي، به راستي نه گهر نهو ماله هيچ شه ره ف و حورمه تيكي نه بوايه ته نها نه وه نه بي كه خوا ﷺ داويه تيه پال نه فسي خو ي، وه كو فه رمويه تي: ﴿وَطَهَّرَ بَيْتِي﴾ (۹۶) الحج. نه وه به س بوو، نه وه نهو ماله دانه پاله به س بوو بو شه ره ف و حورمه تي، ناهم دانه پاله بووه مايه ي نه وه ي دلي خه لكي جيهان رابكيشي بو لاي نهو ماله، وه دله كانياني بردووه بو لاي نهو زنجيره، وه تامه زوري بينيني، ناهمه جيگاي نوميدو پاداشتي نه وانه يه كه ناره زووي ده كن، هه رگيز ليني بيزار نابن، هه ر جاري زياره تي بكن خوشه ويستي و هه زوو تامه زرويان بو ي زياتر ده بي، نه له نزكي شيفايان بو دي، وه نه له دووري تو قره ده گرن، هه روه ك و تراوه:

أطوف به والنفس بعد مشوقة ... إليه وهل بعد الطواف تداني
 وألثم منه الركن أطلب برد ما ... بقلبي من شوق ومن هيمان
 فوالله ما ازداد إلا صباة ... ولا القلب إلا كثرة الخفقان
 فيا جنة المأوى ويا غاية المنى ... ويا منيتي من دون كل أمان
 أبت غلبات الشوق إلا تقربا ... إليك فما لي بالبعاد يدان
 وما كان صدى عنك صد ملالة ... ولي شاهد من مقلتي ولسان
 دعوت اصطباري عنك بعدك والبكا ... فلبى البكا والصبر عنك عصاني
 وقد زعوا أن المحب إذا نأى ... سيلى هواه بعد طول زمان
 ولو كان هذا الزعم حقا لكان ذا ... دواء الهوى في الناس كل زمان
 بلى إنه يبلى والهوى على ... حاله لم يبلى المملوان
 وهذا محب قاده الشوق والهوى ... بغير زمام قائد وعنان
 أذاك على بعد المزار ولو ونت ... مطيته جاءت به القدمان

(۹۸-۱۰۱): ﴿قُلْ يٰٓأَهْلَ الْكِتٰبِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيٰتِ اللّٰهِ وَاللّٰهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا تَعْمَلُونَ﴾ (۹۸) قُلْ يٰٓأَهْلَ الْكِتٰبِ لِمَ تَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللّٰهِ مِنۡ ءَامَنَ تَبِعُونَهَا عَوَجًا وَأَنْتُمْ شٰهَدَآءُ وَمَا اللّٰهُ بِغَفْلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۹۹﴾ يٰٓأَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوا إِن تَطِيعُوا قَرِيبًا مِّنَ الَّذِيْنَ أُوتُوا الْكِتٰبَ يَرُدُّكُمْ

بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كُفْرِينَ ﴿١٠٠﴾ وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ وَمَنْ يَعْتَصِم بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٠١﴾

خوای به‌رز سه‌رزنه‌شتی خاوه‌ن کتیبه‌کان ده‌کات له‌جوله‌که‌و نه‌صرانیه‌کان له‌سه‌ر کوفر کردنیان به‌نایه‌ته‌کانی خوا‌که‌بو پیغه‌مبه‌ره‌کانی دابه‌زانده‌وه، نه‌و نایه‌تانه‌ی که‌کردوونی به‌هوکاری به‌زه‌یی هاتنه‌وه‌و هیدایه‌ت وه‌رگرتنی به‌نده‌کانی، نه‌و نایه‌تانه‌ی که‌به‌نده‌کانی ده‌توانن بیکن به‌هوکاری دوزینه‌وه‌ی هم‌وو نه‌و داوا‌کاریه‌گرنگ‌و زانیاریه‌به‌سوودانه‌ی که‌داوای ده‌کهن، نه‌م بیروایانه‌ده‌باره‌ی نایه‌ته‌کانی خوا‌دوو شتیان له‌خویناندا کو‌کردوته‌وه: بیروا‌بوون پیی، وه‌پرگرتن‌و کو‌سپ‌خسته‌به‌رده‌م نه‌و که‌سانه‌ی که‌پروایان به‌نایه‌ته‌کان هیناوه، هه‌روه‌ها ده‌ستکاری کردن‌و گو‌پینی نایه‌ته‌کانیش کاری دووه‌میانه، که‌ده‌شزانن نا‌نه‌م کاره‌یان گه‌وره‌ترین کوفره‌و تووندترین سزایان بو‌پیوست ده‌کات، (وه‌ک له‌شوینی دی ده‌فرموئ: ﴿الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ﴾ ﴿٨٨﴾ النحل، بو‌یه لی‌رده‌ا ده‌یانترسینی به‌وه‌ی که‌ده‌فرموئ: ﴿وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾ به‌لکو خوا‌ده‌وری کارو کرده‌وه‌و نیه‌ت و قیل‌ه‌خرابه‌کانی تیره‌ی داوه، وه‌له‌سه‌ر نه‌و کرده‌وانه‌شتان خرابترین سزاتان ده‌داته‌وه، وه‌ک نه‌وه‌ی به‌لینی پیداون‌و هه‌ره‌شه‌ی لی‌تان کردوه، نه‌مه‌شی له‌نه‌جاملی به‌زه‌یی و به‌خشین‌و چاکه‌ی خو‌یه‌وه‌دوو‌باره‌کردوته‌وه، وه‌پروادارانیشی له‌قیل‌و ته‌له‌که‌ی نه‌و خاوه‌ن کتیبه‌نه‌ ناگادار کردوته‌وه‌نه‌وه‌ک فیلیان لی‌کری‌و هه‌ستیش به‌خو‌یان نه‌که‌ن، نه‌جا ده‌فرموئ: ﴿يَتَأْتِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تُطِيعُوا أَوْفِقًا مِنَ الَّذِينَ أَوْتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كُفْرِينَ﴾ نه‌مه‌ش به‌هو‌ی تیره‌یی و دژایه‌تی و دوژمنایه‌تیان بو‌تیوه‌وه‌له‌به‌ر زور سووربوونیان له‌سه‌ر هه‌لگه‌رانه‌وه‌تان له‌نایینه‌که‌تان، وه‌ک خوای گه‌وره‌ده‌فرموئ: ﴿وَدَّ كَثِيرٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّونَكُمْ مِن بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفْرًا حَسَدًا مِّنْ عِنْدِ أَنْفُسِهِمْ مِّنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّ لَهُمُ الْحَقَّ﴾ ﴿١٠٩﴾ البقره، (واته: زوریک له‌خاوه‌ن کتیبه‌کان به‌هو‌ی هه‌سوودی یه‌که‌وه‌که‌له‌ده‌روونیاندا یه‌پاش نه‌وه‌ی که‌هه‌قیان بو‌روون بو‌ته‌وه، پی‌شان خو‌شه‌که‌له‌دوای تیمان هینان هه‌لتان بگپرنه‌وه‌و کافرتان بکه‌نه‌وه).

پاشان خوا‌باسی گه‌وره‌ترینی هو‌کاری دامه‌زراوی و جیگیری پرواداران ده‌کات له‌سه‌ر تیمانه‌که‌یان، هه‌لنه‌خلیس‌کانیان له‌ناست نه‌و یه‌قین و بروایه‌ی که‌هه‌یانه، که‌نه‌مه‌له‌شته هه‌ره‌دوو‌ره‌کان، وه‌ده‌فرموئ:

لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠٣﴾

ئەمە فرمانە لە لایەن خوای گەورەووە بۆ بەندە پرۆادارە کانی که پارێز کار بن و لێی بترسن، بەشیۆه یە ک که شایستە ی ئه و بیّت، وه بەرده وام بن له سەری و پابه ندو چه سپاو بن هه تا مردن، بێگومان هه ر که سیک له سەر شتیک بژیت له سەر ئه وه ده مریت، هه ر که سیک له کاتی تهن دروستی و له ش ساغیدا چوست و چالاک و بەرده وام بیّت له سەر پارێز کاری و گوێز پرایه لی کردنی په روه رد گاری، ئه وه خوای میهره بان باشترین سه ره نجامی پێده به خشیّت، به مه رجی بەرده وام بیّت به ته وای، خوای گه وره له سه ره مه رگدا چیگیری ده کات و سه ره نجامی مردنی په ر ده کات له خیر، وه باشترین له خواترسان و خو پاریزی پێده به خشیّت وه ک (ئینو مه سعود ده لی: بریتیه له وه ی که گوێز پرایه لی بکریت و سه ره پیچی نه کریت، یادی بکریت و له بیر نه کریت، به رده وام سوپاسگوزاری بکری و سپه لی به رانه سه نه کات) ئه م ده قه ئاشکرای ده کات که خوای گه وره چه نده شایستە ی په رسته، به لام ئه وه ی که پێویسته له سه ر به نده وه ک خوای میهره بان ده فه رموی: ﴿فَأَنْقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ﴾ ﴿١٠٤﴾ التغابن، درێژه پێدان و ورده کاری ته قوای خوا که په یوه ندی هه یه به دل و ده روون و ئه ندانه کانی جه سته وه زۆر زۆره، له وه دا کۆی ده کاته وه جیه چیگرددنی ئه وه ی که خوا فه رمانی پیکردوه و ازه ینان له هه موو ئه و شتانه ی که خوا قه ده غه ی کردوه. پاشان خوای گه وره فه رمانی پیکردوون به وه ی که هاو کاریان بکات له سه ر پارێز کاری و له خوا ترسان، ئه ویش بریتیه له کۆده نگگی و په نا گرتن و ده ستگرتن به ئاینی خوا، وه تیگه ن که بانگه وازی په رواداران یه ک شته، ئه ویش ئه وه یه په یوه ست و نا کۆک نه بن، چونکه به راستی له یه کده نگگی مسولماناندا له سه ر ئاینه که یان و په یوه ست بوونی دلّه کانیان دنیا و دوا رۆژیان باش ده کات، وه به کۆده نگگی زال ده بن به سه ر هه موو کاریکدا، ئه و به رژه وه ندیانه به ده ست دینن که له سه ری په یوه ست بوون وه ستاوه که له ژماره نایه ت، له هاو کاری یه کتر له سه ر چاکه و خوا په رستی، وه ک چون به دوو به ره کی و جیاوازی و دژایه تی یه کتر که لێن ده که و پته ریازو یاسا کانیانه وه و په یوه ندیان ده ترازیت و ده په چریت، تا وای لی دیت هه موو تاکیک بۆ خو ی کار ده کات، هه و لده دات به رژه وه ندی هه و او ئاره زووی خو ی تیر بکات، ته نانه ت ئه گه ر به زه ره ری گشتیش ته وای بیّت.

پاشان خوای میهره بان باس له نازو نعه مه ته کانی خو ی ده کات و فه رمانیان پی ده کات یادی بکه نه وه، وه ک ده فه رموی: ﴿وَأَذْكُرُوا لِعَمَّتِ اللَّهُ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً﴾ ﴿١٠٥﴾ که هه ندیکتان

هه ندیکتی ترتان ده کوشت، وه هه ندیکتان له مالی هه ندیکتی ترتان ده برد، ته نانهت له نیو هوزیکدا هه ندیک دژایه تی هه ندیکتی تری ده کرد، وه خه لکی یه ک شوین دژایه تی و شهرو کوشتار له نیواناندا پرووی ده دا (مه بهستی مه دینه یه)، له شهرو خراپه یه کی گه وره دا بوون، ئانه مه حالی عه رهب بوو پیش هاتنی پیغه مبه ر ﷺ کاتیک که خوی گه وره خه لاتی کردن و ناردی بو نیویان و پروایان پی هیئاو، له سه ر ئیسلام کو بوونه وه، دله کان له سه ر پروا ئیمان په یوست بوون، وه ک یه ک که سیان لیها ت، له په یوه ست بوونی دله کانیا ن و پشتگیری و دوستایه تی هه ندیکیان بو هه ندیکتی تریان، له بهر ئه مه خوی میهره بان فرموویه تی: ﴿فَالْفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ﴾ به راستی ئیوه ئاگرتان بو خو تان مسوگر کردبوو، هیچ نه ما بوو له نیوانی ئیوه ئه ودا مه گر ئه وه نه بی ت که بمر دنیا یه و پرؤشتبانا ته دوزه خه وه، ﴿فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا﴾ (رزگاری کردن) به و منه ته ی که کردی به سه ر تاندا له بر وا هیئا ن به پیغه مبه ر موحه ممه د، ﴿كَذَٰلِكَ يَبِيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَايَاتِهِ﴾ واته: پروونی ده کاته وه و شی ده کاته وه، راستی و پوو چیتان بو ئاشکرا ده کات، وه هیدایه ت و گو مر اییتان بو پروون ده کاته وه، ﴿لَعَلَّكُمْ يَهْتَدُونَ﴾ به ناسینی هه ق و راستی و کاریکردنی، ئه م ده قه به لگه یه له سه ر ئه وه ی خوی گه وره پی خۆشه به نده کانی یادی نیعمه ته کانی بکه نه وه به دل و زمانیا ن، ئه مه ش بو ئه وه یه زیاتر سو پاسگوزار بن و خوشیا ن بویت، به هه مان شیوه هه ز ده کات چاکه و به خشنده یی خوی زیاتر برژئییت به سه ر یاندا، به راستی گه وره ترینی نیعمه ته تی خوا بو به نده کانی رینمایی کردنیا نه بو ئیسلام و شوینکه وتنی پیغه مبه ر ﷺ و یه ک ده نگی بر واداران و نه بوونی جیا وازی و دووبه ره کی.

(۱۰۵-۱۰۴): ﴿وَلَتَكُنَّ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٤﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٥﴾﴾

واته: پیویسته له سه ر ئیوه ئه ی ئه و بر وادارانه ی که خوا چاکه ی خوی به سه ر یاندا داباران به ئیمان هیئا ن و ده سترتیا ن به ئاینی خوا وه، ﴿أُمَّةٌ﴾ واته: کۆمه لیک (تان هه بن)، ﴿يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ﴾ (که بانگه وازی بو چاکه بکه ن) ناوکی گشتگیره بو هه موو نزیک بوونه وه یه ک له خوا و دور که وتنه وه یه ک له خه شم و قین و تووره یی، ﴿وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ﴾ بریتییه له هه موو ئه وانیه که به عه قل و به شه رع چاکه، ﴿وَيَنْهَوْنَ عَنِ

الْمُنْكَرِ ﴿۱۰۸﴾ بریتیه له هه موو ئه وانهی که به عه قلو به شهر خراپه، ئا ئه مه پری پشاندانه له لایه ن خوای گه وره وه بو برواداران که کومه لیک هه لسن به بانگه واز بو لای ئاینی خوا، وه هاندانی خه لکه بو لای دینه که ی، ئه مه ئه و زانایانه ده گریته وه که خه لکی فیری ئاینی ئیسلام ده کهن، به هه مان شیوه ئه و ئاموژ گاریکارانه ده گریته وه که بانگه وازی ئاینه کانی تر ده کهن بو هاتنه ناوه وه ی ئیسلام، وه بانگی لاده ران ده کهن بو هاتنه ریزی فیکری مسولمانان، بانگه شه ی موجهیدان ده کات که له پیناو خوادا کوشش بکه ن، وه بانگه شه ی ئه وانه ش ده کات که ئاگایان له یاسا رپساکانی ئیسلام نیه و پابه ند بوونیان به شهرعی خوا وه ک: پینج فه رزه ی نوپژو زه کات و پوژوو گرتن و حه ج کردن هاوشیوه ی ئه مانه که دروشمی ئیسلامن، وه ههروه ها کیشانه و پیوانه کان، وه ههروه ها رپنمای خه لکی بازارو رپنگرتنیان له غه ش و قیل کردن و مامه له ی پرو پووج، وه هه موو ئه م کارانه فه رزی کیفایه ن، وه ک چو ن ئایه ته که ئامازه ی پی ده کات ده فه رموی: ﴿وَلَتَكُنَّ مِنْكُمْ أُمَّةٌ﴾ واته: پیویسته له ئیوه کومه لیک پیک بیته ئه و مه به سه ته به یینه دی، ئه وه ی که پروونه فه رمان کردنه به کاریک، ئه و شته نایه ته به ره م هه تا فه رمانی پینه کریت، هه ر شتی که له سه ر ئه مه بو نیاد بنریت ئه وه فه رمانی پیکراوه، بو نمونه: وه ک: خو ئاماده کردن بو جهاد به هه موو جوړه کانی ژماردنه وه، به وه زال ده بن به سه ر دوژمنداو ئیسلام سه ر به رز ده بیته، وه فیروونی زانسته که ته نها به وه بانگه واز بو لای خیرو چاکه به ده ست دیت، وه ئامرازه کان و مه به سه ته کانی و دروست کردنی قوتابخانه بو فیر کردن و پری پشاندان، وه هاو کاری زانایان له سه ر جیه جیکردنی شهرع له ناو خه لکدا به گو فتارو کردارو مال، وه هه ر شتی که دی په یوه ندی هه بیته به و بابه تانه وه، وه ئه و ده سه ته و کومه له ی که ئاماده ن بو بانگه واز بو لای خیرو فه رمان کردن به چاکه و رپنگری کردن له خراپه، ئه وانه خه لکانی تابه ته ی ناو بروادارانن، هه ر بو یه خوای گه وره ده رباره یان ده فه رموی: ﴿وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ ئه وانه سه ر که وتوو سه رفرازن به وه ی که داویان لیکراوه، رزگار بوون له وه ی که لئی ترساون.

پاشان قه ده غه ی کرده خو یان لیک بچوینن به خاوه ن کتیه کان، له جیاوازی و دووبه ره کیان له نیو به کنردا، ﴿وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا﴾ به راستی جیاوازیان په کیکه له شته سه رسورپه نه ره کان، ﴿مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ﴾ که پیویسته جیاوازی دووبه ره کی وه لا بنین، ئه وان له پشترن له خه لکی به پابه ند بوونیان به ئاینه وه،

کاره که بیان پیچهوانه کرده‌وه، له کاتیگدا نه‌وان خاوه‌ن زانست و زانیاری بوون سه‌ریچی
 فه‌رمانی خویان کرد، له‌به‌ر ئه‌وه شایانی سزای زۆر سه‌خت بوون، ئا له‌به‌ر ئه‌مه خوی

گه‌وره ده‌فه‌رموئ: ﴿وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ﴾ (۱۰۵)
 (۱۰۸-۱۰۶): ﴿يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ فَأَمَّا الَّذِينَ اسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ أَكْفَرْتُمْ بَعْدَ
 إِيمَانِكُمْ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ﴾ (۱۰۶) ﴿وَأَمَّا الَّذِينَ أَبْيَضَتْ وُجُوهُهُمْ فَبِمَا رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ
 فِيهَا خَالِدُونَ﴾ (۱۰۷) ﴿تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعَالَمِينَ﴾ (۱۰۸)

خوای گه‌وره بارو‌دوخی رۆزی قیامت رایده‌گه‌یه‌نیت له پاداشت دانه‌وه به دادپه‌روه‌ری و
 چاکه، وه هه‌ریه‌که له هاندان و ترساندن له خو‌ده گری‌ت که واله مرو‌ف ده‌که‌ن له
 نینوانی ترسو و ئومیددا بژیت، ده‌فه‌رموئ: ﴿يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ﴾ ئه‌وه رو‌خساری ئه‌و
 که‌سانه‌یه که کامه‌ران و چاکه‌خوازن، ئه‌وانه‌ی که ده‌ستیان به کتییی خوای گه‌وره‌وه
 گرت‌وه، ﴿وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ﴾ ئه‌وه رو‌خساری خه‌لکی خراپه‌کار و به‌دبه‌ختانه (که ره‌ش
 هه‌لگه‌راون)، ئه‌و خه‌لکه‌ی که جیا‌وازی و ناکۆکی له نا‌و یه‌کت‌ردا به‌رپا ده‌که‌ن، ئا
 ئه‌وانه رو‌خساریان ره‌ش هه‌لده‌گه‌ری‌ت، به هۆی ئه‌وه‌ی ریسوایی و زه‌لیلی له نا‌خایاندا به‌دی
 ده‌گری‌ت، وه ئه‌وانه‌ی که رو‌خساریان سه‌ی ده‌بیته‌وه، له دلیاندا خو‌شی و کامه‌رانی نازو
 نعمه‌ت و شادمانی به‌دی ده‌گری‌ت که شوینه‌واره‌که‌ی له رو‌خساریاندا ده‌رده‌که‌وئیت،
 وه‌ک خوای گه‌وره فه‌رموئ: ﴿وَلَقَّهْم نَصْرَةٌ وَسُرُورًا﴾ (۱۱) ﴿الْإِنْسَانَ، پوو گه‌شی له ده‌م و
 چاویاندا و خو‌شی له دله‌کانیاندا‌یه، وه‌ک خوای میه‌ره‌بان ده‌فه‌رموئ: ﴿وَالَّذِينَ كَسَبُوا
 السَّيِّئَاتِ جَزَاءُ سَيِّئَةٍ بِمِثْلِهَا وَتَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ مَّا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ كَأَنَّمَا أُغْشِيَتْ وُجُوهُهُمْ قِطْعًا
 مِّنَ اللَّيْلِ مُظْلِمًا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ (۱۷) یونس.

﴿فَأَمَّا الَّذِينَ اسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ﴾ (واته: پاشان ئه‌وانه‌ی که رو‌خساریان ره‌ش هه‌لگه‌راوه)
 پیشان ده‌وت‌ری: له پووی سه‌رزه‌نشست و تو‌وردانه‌وه: ﴿أَكْفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ﴾ واته: چۆن
 کوفرو گو‌م‌رایتان هه‌ل‌بژارد به‌سه‌ر ئیمان و رینمایی دا؟ وه چۆن وازتان له رینگه‌ی ژیری
 هینا و رینگه‌ی خراپه‌کاری و سه‌ریچیتان گرت‌به‌ره‌؟ ﴿فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ﴾
 که‌واته: هه‌چ شایه‌نی ئیوه‌نیه‌جگه‌له‌دۆزه‌خو‌ئاگر نه‌بی، وه شایانی هه‌چ نین جگه‌له
 ریسوایی و سه‌رشو‌ری و شه‌رمه‌زاری نه‌بی، ﴿وَأَمَّا الَّذِينَ أَبْيَضَتْ وُجُوهُهُمْ﴾ (به‌لام ئه‌وانه‌ی
 که رو‌خساریان سه‌ی و گه‌ش و جوانه) ئه‌وه به‌باشترین شی‌وازی پيش‌وازیان لی‌ده‌گری‌ت و
 گه‌وره‌ته‌رین مو‌ژده‌یان ده‌دری‌تی، مژده‌ی به‌هه‌شتیان پی‌ده‌دری، مژده‌ی خو‌الی‌پازی

بسونو به زهیی خوای میهره بان، ﴿فَفِي رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ بۆ هه تا هه تایی له ژیر رهحمه تی خوادا ده میننه وه، به هه شت نیشانه یه که له نیشانه کانی رهحمه تی خوای میهره بان، تیایدا ده میننه وه له نازو نبعمه تی زۆرو به فرراوان جیگیر ده بن به هه میسه یی، وه ژیانیکی خوڤ له نزیک به به زه یترین و به سۆزترینی به سۆزه کان به سه ر ده بن.

کاتیگ خوای گه و ره بریاری سزاو پاداشتی پروونکرده وه بۆ پیغه مبه ره که ی ﴿فَهَرَمُوهُ﴾: ﴿تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا﴾ (ئه وانه نایه ته کانی خوایه به سه رتدا ده یخوینینه وه) واته: ده یخوینینه وه ﴿عَلَيْكَ بِالْحَقِّ﴾ چونکه به راستی فرمان پیکراو قه ده غه کراوه کانی خوای گه و ره گشتگیرن له دانایی و سۆزو پاداشت و سزا، به هه مان شیوه پره له دانایی و سۆزو داد گه ری و دووره له هه موو جو ره سته میگ، له به ر ئه مه خوای گه و ره ده فه رموی: ﴿وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعَالَمِينَ﴾ خوای گه و ره هه یج سته میکی ناویست و لای په سندنیه به رانه ر هه یج که سیک له دروستکراوه کانی بکری، هه یج که سیک ناتوانیست له چاکه ی خوا کم بکاته وه، هه یج سته مکاریک جگه له مافی خو ی سته می لینا کریت، به لکو هه موو پاداشت وه رده گرن به گویره ی کرداره کانیا ن، پاشان خوای گه و ره ده فه رموی:

(۱۰۹): ﴿وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ﴾^{۱۰۹} :
 واته: هه رچی له نیو ناسمانه کان و زه ویدایه
 خوا خاوه نیانه، نهو خوایهی که دروستی
 کردوون و رزق و رۆزیان پیسده دات و قه زاو
 قه دهرو چاره نوسیان هه ر له لای خو به تی
 چۆن بیه ویت بهو شیوهیه دیاری ده کات،
 له فرمان و ریساو یاسا کاند، وه هه موو
 بو لای نهو ده گه ریته وه له رۆزی دوا بی دا
 پاداشتیان ده داته وه به پیسی کرده وه کانیا،
 کرده وه باشه کان و خراپه کان.

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ
 ﴿۱۰۹﴾ كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
 وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ ءَامَنَ أَهْلُ
 الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمْ
 الْفَاسِقُونَ ﴿۱۱۰﴾ مَنْ يَضُرُّكُمْ إِلَّا ضَرُّكُمْ أَلَّا تَدِينُوا فَرَأَيْتُمُ
 الْبَدِيلَ أَيْنَ مَا تَدْعُوا إِلَّا لَيْسَ مِنَ اللَّهِ وَحَبْلٌ مِّنَ النَّاسِ
 وَبَدَلٌ يَبْدُلُهُم مِّنَ اللَّهِ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةُ ذَلِكَ
 بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ الْأَنْبِيَاءَ
 بِغَيْرِ حَقٍّ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿۱۱۱﴾ لَسْنَا
 سَوَاءٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَالِمَةٌ يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ
 ءَاتَاءَ اللَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ ﴿۱۱۲﴾ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ
 الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ
 وَيُسَبِّحُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَأَوَّلَتْكُمْ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۱۱۳﴾ وَمَا
 يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَن يُكْفَرَهُ وَكَانَ عَلِيمٌ بِالْمُنْفِقِينَ ﴿۱۱۴﴾

(۱۱۰-۱۱۲): ﴿كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ
 لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ
 عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ ءَامَنَ
 أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ
 وَأَكْثَرُهُمْ الْفَاسِقُونَ﴾^{۱۱۰} لَنْ
 يَضُرُّكُمْ إِلَّا أَدَىٰ وَإِن يَفْتَلُوكُمْ يُولُوكُمْ أَلَّا تَدِينُوا فَرَأَيْتُمُ
 الْبَدِيلَ أَيْنَ مَا تَدْعُوا إِلَّا لَيْسَ مِنَ اللَّهِ وَحَبْلٌ مِّنَ النَّاسِ
 وَبَدَلٌ يَبْدُلُهُم مِّنَ اللَّهِ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةُ
 ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ الْأَنْبِيَاءَ
 بِغَيْرِ حَقٍّ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا
 يَعْتَدُونَ﴾^{۱۱۱}

خوای گه وره لهه نایه تانه دا ستایشی شه ئومه ته ده کات و رایده گه به نیت که باشترین
 ئومه تیکن که خوای گه وره هینا و به تیه مه یدان، له بهر شه وهی نفس و ده روونی خو یان
 پر کرده له ئیمان و سه رجه م فرمانه کانی خوا جیبه جی ده کن، وه ئیمانی ته واو
 کردوون، چونکه فرمان به چاکه ده ده ن و قه ده غه ی خراپه ده کن، شه مه بانگه وا زی
 خه لکه بو لای خوای میهره بان، وه جیهاد و کوششیان ته نها بو شه مه به سته یه، وه شه وه ی
 له توانا یاندا بیته له وه لامدانه وه ی گو مپراکان و له سنوور ده رچوان وه لامی ده ده نه وه و
 در یخی ناکه ن، نا له بهر شه مه یه بوون به چاکترین ئومه ته، وه ک چون له ده قه که ی
 پیشوودا خوای گه وره فرمانووی: ﴿وَلَنَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ

وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ ﴿۱۰۹﴾ فرمانه له لایه ن خوی گه وره وه، وه فرمانیش فرمان پیکراو له وه یه جیه جیی بکات و پی هه ستیت له وه شه پی هه لئه سیّت، لهم ده قه دا خوی گه وره هه والی داوه که به راستی ئه م ئومه ته به ئه رکی سه شانی خویان هه ستاون و گو پرایه لی فرمانی په روه رد گاریان کرده، بویه شایانیا نه فزل و چاکه یان بدریت به سه سه رجه م گه لو نه ته وه کانی دیکه دا، ﴿وَلَوْ ءَامَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ ﴿۱۱۰﴾ لیره دا خوی گه وره به نه رم نیانی بانگی خاوه نانی کتیب ده کات بو لای نیمان هیان، به لام نیمانیان نه هیئا جگه له که میکیان نه بی، زور به یان گونا هبارو تاوانکارو در چوون له فرمانی خوا، دژایه تی دوستانی خوا ده که ن به هه موو جوړه کان، به لام خوی گه وره به سوژو به زه یی خوی بو برواداران هه موو فیلو ته له که کانیانی رت کرده ته وه، برواداران له لایه ن ئه وان هه رگیز زیانیان پیناگات نه به ئایه که یان نه به جه ستیان، ته نها شه وه نه بی به زمان قسه و قسه لوکی بی مانا ده که ن، هیچ دوژمنیک بیسه ش ناییت له قسه و جنیوی دوژمنه که ی، ئه گه ر روبه رووی برواداران بینه وه و بجه نگن شه وه پشتیان تیده که ن و هه لدین، پاشان پشت هه لکردن و سه رشو پریان به رده وام ده بی، له وه و دواش سه ر که وتوو نابن له هیچ کاتی که دا، له بهر ئه مه خوی گه وره هه والی داوه به راستی سزایان ده دات به زه لیلی له ناخه کانیان داو سه رشوری له شوین و جیگیان به ئاشکرا، هه رگیز ئارام و نیسته جی نابن و دلنیا نابن، ﴿إِلَّا يَجِبَلِ﴾ واته: (مه گه ر به) په یمانیک ﴿مَنْ﴾ اللَّهُ وَجَبَلِ مِنَ النَّاسِ ﴿۱۱۱﴾ جووله که ده بییت یان له ژیر ده سه لاتی مسولماناندا بجه وینه وه سه رانه یان به سه رشوری لی وه ربگیریت، یان له ژیر ده سه لاتی نه صرانیه کان، وه بیگومان ﴿وَبَاءُ﴾ (گه رانه وه شایسته ی) ﴿بِعَضَبٍ مِنَ اللَّهِ﴾ (خه شم و قینی خوا بوون) ئه مه گه وره ترین سزایه، هوکاری شه وه ی که به م حاله گه یشتن خوی گه وره باسی کرده ده فه رموی: ﴿ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ﴾ (چونکه ئه وان به پروایان نه بوو به نایه ته کانی خوا) که دایه زانند بو پیغه مبه ره که ی موحه ممد که راسته و هیچ گومانیکی تیدا نیه، له گه ل شه و شدا نکوولی و سه ریچیان ده کرد، ﴿وَيَقْتُلُونَ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقِّ﴾ واته: له به رانه ر شه وه ی که پیغه مبه ران چاکه یان له گه لدا ده کردن به باشتین شیوه، ئه وان به (واته: کافره کان) به خراپترین شیوه مامه لیان له گه ل (پیغه مبه راندا) ده کردن، ئه ویش بریتی بوو له کوشتن، نایا هیچ شتیک هه یه له و تاوانه گه وره تر بی؟ هه موو ئه وان به هو ی سه ریچی کردن و له سنوور ده رچوونیا نه وه بوو، شه و تاوانه وای لی کردن

که نه ترسن له بیروایی و کوفر کردن به خواو کوشتی پیغه مهران.
 (۱۱۳-۱۱۵): ﴿لَيْسُوا سَوَاءً مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَائِمَةٌ يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ ءَانَاءَ اللَّيْلِ وَهُمْ
 يَسْجُدُونَ ﴿۱۱۳﴾ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ
 الْمُنْكَرِ وَيُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَأُولَئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۱۱۴﴾ وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ
 يُكْفَرُوهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿۱۱۵﴾﴾

کاتیځ خوای گه وره حالی ټو کوټمه له تاوانبارهی له جووله کهو نه صبرانیه کان وه سف
 کرد، وه کردار و سزاکانیانی باس کرد، ټنجا باسی ټومه تی خواون راسته شه قام ده کات و
 کردارو پاداشته کانیان روون ده کاته وه، هه والی داوه ټو دوو تاقمه وه ک په کتر نین لای
 ټهو، به لکو ټه وه ننده جیاوازی له نیوانیادا هه یه هه ژمار ناکری، ټهو کوټمه له تاوانباره
 له پیښه وه وسفکرا، به لام کوټمه له ی برواداران، خوای گه وره ده رباره بیان ده فهرموی:
 له (نیو) وان هه ن ﴿أُمَّةٌ قَائِمَةٌ﴾ واته: په کسان له سر ټاینی خواو فرمانه کانی
 جیبه جی ده کهن، له وانه نویزه کانیان له کاتی خویدا ده کهن، ﴿يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ ءَانَاءَ
 اللَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ﴾ ټه مه به لکه په له سر ټه وه ی نویزه کانیان له شه ودا، وه خویندنی
 کتیبی په روه رد گاریانو کرټوش و سوجه بردنیان بو خوای گه وره، ﴿يُؤْمِنُونَ
 بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ﴾ واته: وه ک ټیمانی برواداران باوه رپیک له سر دان پیدانان به
 هه موو پیغه مهران بیټ که خوا ناردوونی، وه هه موو کتیبیک که خوا دایگر تیټ،
 وه ټیمان هیټانی به روژی دواپی تایهت کرده، چونکه ټیمانی راسته قینه به روژی
 دواپی بروادار هانده دات بو ټه وه ی زیاتر له خوا نریک بیټه وه واز له هه موو شټیک
 به نیټ که سزای له سر ده دری: ﴿وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ﴾ به و
 شیوه په ټیمانیان ته وواو جیگیر ده بی، ټنجا خه لکی بانگ ده کهن بو ټو رینگایه و ټه وه ی
 چاک بیټ پیشانی ده دن و فرمانی پی ده کهن، وه ټه وه ی خراب بی لی قه ده غه
 ده کهن، له وانه گرنگی دانیان به خواون ټاینه کانی تر به بر وایټان به پیغه مهران
 موحه مه د ﴿يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ﴾ پاشان خوای گه وره وه سفیان ده کات به سیفه ته به رزه کان: ﴿وَيُسْرِعُونَ
 فِي الْخَيْرَاتِ﴾ واته: ټه وان ده سټیشخه ری ده کهن به دواي هه لیکدا ده گهرین، وه له
 په که م کاتدا ټه گه ر توانیایان بیټ ټه نجامی ده دن، ټه مه ش له بهر ټه وه یه زور تامه زرو ی
 خپرو چاکه ن، چونکه زانیاریان هه یه به سودو قازانچ و داهاتووی پرشنگذار له لای
 خوای گه وره، ټه وانه خوای گه وره وه سفی کردوون به و سیفه ته به رزو جوانانه و کرداره

به‌رزانه، ﴿مِنَ الصَّالِحِينَ﴾ نه‌وانه‌ی که خوای گه‌وره دیانخاته ناو په‌حمه‌ت و میهربانی
 خویه‌وه و لیسان خوش ده‌بی، وه فه‌زل و چاکه‌ی خوی به‌سه‌ریاندا ده‌بارینی، وه نه‌وانه
 هه‌ر خیره و چاکه‌یه ک بکه‌ن زور بی‌ت یان که‌م، ﴿فَلَنْ يُكْفَرُوهُ﴾ خوای گه‌وره
 په‌نج به‌خه‌ساریان نادات و به‌فیره و ناچیت، به‌لکو به‌باشترین شیوه پاداشتیان ده‌داته‌وه،
 به‌لام پاداشتی کرده‌وه کان په‌یوه‌ندیان هه‌یه به‌دلی خاوه‌نه که‌یه‌وه له‌برواو پاریزکاری،
 له‌به‌ر نه‌مه خوای میهره‌بان ده‌فه‌رموی: ﴿وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ﴾ وه‌ک چو‌ن
 ده‌فه‌رموی: ﴿إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ﴾ (المائدة) بیگومان خوا کرده‌وه‌ی چاک
 له‌پاریزکاران قبول ده‌کات).

(۱۱۶-۱۱۷): ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ نُغْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالَهُمْ وَلَا أَوْلَادَهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۱۱۶﴾

مَثَلُ مَا يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتُهُ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ أَنفُسُهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿۱۱۷﴾

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ نُغْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالَهُمْ وَلَا أَوْلَادَهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۱۱۶﴾

مَثَلُ مَا يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتُهُ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ أَنفُسُهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿۱۱۷﴾

بَيِّنَاتٍ لِّلَّذِينَ آمَنُوا لَّا تَجِدُوا بَطَانَةً مِن دُونِكُمْ لَا يَأْتُونَكُم بِآلٍ وَلَا رُزُقَةٍ وَلَا مَاعِيَةٍ قَد بَدَأْنَا بَشَرًا مِّن قَوْمِهِمْ وَمَا تَخْفَىٰ صُدُورُهُمْ أَكْثَرُ مِمَّا نَبِّئُكَ الْآيَاتِ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۱۱۸﴾

مَتَّاعَةً لَّآلِهَةٍ مَّا تَشَاءُونَ وَلَا تَحْسَبُوا أَنَّكُمْ مُّؤْتَمَرُونَ بِالْكِتَابِ عَلَيْكُمْ وَإِذَا التَّوَكَّلْتُمْ فَإِن مَّا نَشَاءُ إِنَّا نَعْلَمُ غَيْبُكُمْ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۱۱۹﴾

الَّذِينَ آمَنُوا مِن الْقُرَيْشِ قُلْ مُؤْتَمَرِينَ لَّيْسَ كَانَ اللَّهُ عَلَيْهِم بِدَاتٍ الصُّدُورِ ﴿۱۲۰﴾

إِن تَسْتَكْفِرُوا خَسَفَتْ قُرُوبُهُمْ وَإِن تُتُوبُوا سَيِّئَةٌ يَّفْرَحُ بِهَا قُلُوبُهُمْ وَإِن تُتُوبُوا لَآتِيَنَّكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَصْنَعُونَ مُجِيبٌ ﴿۱۲۱﴾

مَا زِلْنَاكَ مِّن لَّدُنكَ نَبِيًّا لَّا تَكْفُرُ بِآيَاتِهِ لَئِن لَّمْ يَظْهَرْ عَلَيْكُمْ إِذْ هُمْ يَنْصُرُونَ أَنَّهُ لَأَنزِلُ إِلَيْكُم مِّن سَمَوَاتِهِ آيَاتٍ لَّا تَعْلَمُونَ ﴿۱۲۲﴾

خوای گهوره هه وال ده دات به راستی نه وانهی کافرن هه رگیز مال و مندالیان فریایان ناکه وی له خه شم و قینی خوا رزگاریان نابیی، مانای نه وه به بهر گری له سزای خوا ناکات و وه ک چوَن سودو که لکی نیه، وه ک خوای گهوره ده فهرموی: ﴿وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ

بِالَّتِي تَقْرَبُونَ عِنْدَنَا زُلْفَىٰ إِلَّا مَن ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الصَّعِيفِ بِمَا عَمِلُوا وَهُمْ فِي الْغُرُفَاتِ ءَامِنُونَ ﴿۳۷﴾

سبأ، (واته: نه مالتان و نه نه وه تان نابنه هوئی شه وهی که به ته واوی نزیکتان بخه نه وه له تیمه، مه گهر که سبک بر وای هینابیت و کارو کرده وهی چاکسی نه نجام دابی)، به لکو مال و منداله کانیان ده بن به تویشوو به ک بو ناو دوزه خ، وه ده بن به به لگه له سهریان که خوای گهوره زیاتر نازو نیعمه تی خوئی داباراندوه به سهریاندا، پیویست بوو له سهریان سوپاسگوزاری بکه ن، وه سزا ده درین له سهر شه وهی که به کاری خویان له دنیا دا هه لئه ساون، له بهر شه وه خوای گهوره ده فهرموی: ﴿وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۱۱۶﴾

پاشان خوای گهوره نموونه به ک ده هینیته وه ده بهاره ی به خشین بیروایان بو دژایه تی کردنی ثابنی خوا، به لام به تال ده هینیته وه ده پو کیته وه، وه ک نمونه ی که سبک وایه کشتو کالیکی کردیست چاوه پروانی نه نجامه که ی بکات، له کت و پر نکدا ره شه بایه کی زور سارد بدات به سهر کیلگه که یداو هه مووی تیا بچیت، ته نها ماندوو بوون ناخو خه فته هه لمژیت، به هه مان شیوه نه و بیروایانه خوای گهوره ده بهاره یان ده فهرموی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ

لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَسَيُفْقَهُنَّهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُعْلَبُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ ﴿۳۱﴾ ﴿الأنفال﴾ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ ﴿﴾ خَوای گه‌وره سته‌می لینه کردوون به پوچ کردنه‌وهی کرده‌وه کانیان، ﴿﴾ وَلَكِنْ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿﴾ به‌لکو هسر خویمان سته‌میان له خویمان کرده‌وه، کاتیکی که بیپروا بیوون به نایه‌ته کانی خواو پیغه‌مبه‌ره که بیان به درو خستوه‌ته‌وه و سوور بوونه له‌سه‌ر کوژاندنه‌وهی شه و بانگه‌وازه، شه کارانه بووه مایه‌ی شه‌وهی کرده‌وه کانیان پوچ بیته‌وه.

پاشان خوی گه‌وره ده‌فهرموی:

(۱۲۰-۱۱۸): ﴿﴾ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّخِذُوْا بٰطِنَانَهٗ مِنْ دُوْنِكُمْ لَا يٰۤاَلُوْنَكُمْ خَبٰٓآ وِدُوْا مَا عَنِتُّمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ اَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِيْ صُدُوْرُهُمْ اَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْاٰيٰتِ اِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُوْنَ ﴿۱۱۸﴾ هٰٓاَنْتُمْ اَوْلٰٓءٌ يُحِبُّوْنَهُمْ وَلَا يُحِبُّوْنَكُمْ وَتُوْمِنُوْنَ بِالْكِتٰبِ كُلِّهٖ ۚ وَاِذَا لَقُوْكُمْ قَالُوْا ءَاْمَنَّا وَاِذَا خَلَوْا عَضُّوْا عَلٰٓيْكُمْ اَلَا نَاْمِلُ مِنَ الْعٰقِطِ قُلُومًا مِّمَّنْ اَلَيْتُمْ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌ بِذٰتِ الصُّدُوْرِ ﴿۱۱۹﴾ اِنْ تَمَسَسْتُمْ حَسَنَةً سَوَّهْتُمْ وَاِنْ تَصَبَّيْتُمْ سَيِّئَةً يَفْرَحُوْا بِهَا وَاِنْ تَصَبَّرُوْا وَتَقْوُّوْا لَا يَضُرَّكُمْ كَيْدُهُمْ شَيًْۤٔا اِنَّ اللّٰهَ بِمَا يَعْمَلُوْنَ مُحِيطٌ ﴿۱۲۰﴾ ﴿﴾

خوی گه‌وره قه‌ده‌غی کرده‌وه له‌سه‌ر به‌نده پروداره کانی متمانه بکه‌ن به دووروه کان له خاوه‌ن کتیبه‌کان و هاوشیوه کانیان، نه‌ینی کانیان له‌لا باس بکه‌ن، یان هه‌ندی کارو فه‌رمان بخه‌نه ژیر ده‌ستیان، له‌به‌ر شه‌وهی شه‌وان شه و دوژمنه‌ن که ده‌ل کانیان پره له دژایه‌تی و رقو کینه که له‌سه‌ر زمانیان ده‌ر که‌وتسوه، ﴿﴾ وَمَا تُخْفِيْ صُدُوْرُهُمْ اَكْبَرُ ﴿﴾ شه‌وهی که لیان ده‌بیستیت، له‌به‌ر شه‌مه‌یه ﴿﴾ لَا يٰۤاَلُوْنَكُمْ خَبٰٓآ ۙ واته: دریحی ناکه‌ن بو شه‌وهی زیانتان لیده‌ن و نازارتان پیگه‌یه‌نن، وه هه‌موو هو‌کاره کان ده‌گر نه‌به‌ر بو شه‌وهی زهره‌رتان لیده‌ن و یارمه‌تی دوژمنانتان ده‌ده‌ن بو له ناوبردنن تیوه، خوی گه‌وره به‌نیمانداران ده‌فهرموی: ﴿﴾ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْاٰيٰتِ ۙ واته: شه‌وهی له‌قازانجی دین و دنیای تیوه‌دایه، ﴿﴾ اِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُوْنَ ﴿﴾ واته: (نه‌گر عه‌قل و ژیریتان بخه‌نه کار) بیاناسنه‌وه و دوست و دوژمن له‌یه‌کتر جیا بکه‌نه‌وه، ناییت متمانه به هه‌موو که‌سیک بکریت، به‌راستی که‌سی عاقل نه‌گر تووشی به‌لا بوو تیکه‌لاوی دوژمنی کرد، با تیکه‌لاویه‌که‌ی تنه‌ها به‌پوو‌کesh بیته، با شه‌وهی له‌ناخیدایه‌ بو‌ی ناشکرا نه‌کات ته‌نانه‌ت نه‌گر خویشی هینایه پیشه‌وه و سویندی بو‌خوارد که شه‌وه له‌دوسته‌ کانیه‌تی. خوی گه‌وره پروداران ناگادار ده‌کاته‌وه که خویمان پپاریزن له‌دووروه کان به

تایبته له خاوهن کتیبه ئاسمانیه کان، وه پروونی ده کاتهوه که چهنده قین ئهستورن بهرانبهر به برواداران: ﴿ هَكَأَنْتُمْ أَوْلَاءٌ يُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ وَتُؤْمِنُونَ بِالْكِتَابِ كُلِّهِ ﴾ واته: له ره گهزی هه مان کتیبه که خوی گهوره دایبه زانده بو سه ر پیغه مبه ران، که چی ئهوان بر وا به کتیبه که ی تیوه ناکه ن که قورنانه، به لکو کاتیک بگه ن به تیوه ئیمانی خویان ئاشکرا ده که ن، ﴿ وَإِذَا لَقُوكُمْ قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَوْا عَضُّوا عَلَيْكُمُ الْأَنَامِلَ مِنَ الْغَيْظِ ﴾ (کاتیک که به ته نها ده بن) لیواری په نجه یان ده گه زن ئه وهنده رق ئهستورو داخ له دلن، ﴿ قُلْ مَثُورًا بِغَيْظِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴾ (ده ی بو خوتان له داخانا بمرن به راستی خوا زور زانایه به وه ی که له ناو سینه کاندایه)، ئا ئه مه مژده یه کی تیدایه بو ئیمانداران، بریته له وه ی ئه وانیه که ده یانه ویت زه ره ر بدنه له تیوه ته نها خویان زه ره رمه ند ده بن، وه ئه و رق و کینه ی هه یانه ناتوانن جیهه جی بکه ن، به لکو به رده وام ئازار ده چیژن هه تا ده مرن و ده گوازیته وه له سزای دونیا بو سزای دوا رۆژ. ﴿ إِنْ تَمَسَّكُمُ حَسَنَةٌ ﴾ وه ک سه ر که وتن به سه ر دوژمنداو به ده ست هیئانی مال و سامان و ده سه ته کوه ت ﴿ نَسَّوْهُمْ ﴾ واته: بیروان بیان ناخوش ده بیته و دلته نگ ده بن ﴿ وَإِنْ تُصِيبْكُمْ سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا بِهَا وَإِنْ نَصِرُوا وَتَتَّقُوا لَا يَضْرِبْكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴾ (۱۲۰) ئه گه ده سه ت به و هو کارانه وه بگرن که خوی گهوره په یمانی داوه سه رتان بخات ئه ویش بریته له - ئارامگرتن و خو پاریزی - پیلان و ته له که ی ئه وان هیه زبانیکتان پیناگه به نیت، به لکو خوی گهوره قیل و ته له که یان له ناو ده بات، چونکه خوا ده وری پیلانیی داوه به زانست و ده سه لاتی خو، بیروان هیه رینگا چاره یه کیان نه، وه هیه شتیک له خوا ناشارد ریته وه.

(۱۲۱-۱۲۲): ﴿ وَإِذْ عَدَوْتَ مِنْ أَهْلِكَ تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِينَ مَقْعِدَ الْقِتَالِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴾ (۱۲۱) إِذْ هَمَّتْ طَافِقَتَانِ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلَا وَاللَّهُ وَلِيُّهَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿۱۲۲﴾

ئهم نایبته له میانه ی جهنگی ئو خوددا دابه زیون، چی رۆ که که ی به ناو بانگه له کتیبه کانی ژبانامه و میژوودا باس کراوه، وه ده کریت حکمه تی باسکردنی له م شوینه دا، وه به هه مان شیوه له ناو ئه م باسه دا پروودای (بدر) یش باسکراوه، له بهر ئه وه بیته که خوی گهوره په یمانی داوه به برواداران ئه گه ر ئارام بگرن و خو پاریزی بکه ن سه ریان ده خات به سه ر دوژمنداو قیل و ته له که ی دوژمنان هه لده وه شیئیه وه،

ئەو ھوكميكي گشتیە و پەیمانکی راستەقینە یە دیتە دی ئە گەر مەرجه كانی جییه جی بکریت، خوای گەورە دوو نمونە ی دەربارە ی ئەو دوو چیرۆکە هیناوە تەو، کە ییگومان خوای گەورە ئیماندارانی لە جەنگی بەدردا سەر خست، چونکە ئارامگرو خو پارێز بوون، وە دوژمنی بەسەردا سەر خستن کاتیک لە لایەن هەندیکیانەو کەم تەرخەمی کرا بەرانبەر بە تەقواو خو پارێزی، وە یە کێک لە حکیمە تە کانی کۆکردنەو لە نیوان ئەو دوو بەسەر هاتەدا ئەو یە کە بە دلتیایی خوای میهرەبان ئەو بەندانە ی خوش دەوئیت کاتیک توشی بە لایە ک دەبن، یادی ئەو بەکەنەو کە خوشیان دەوئیت، ییگومان بە لاکە یان لەسەر سوک دە کریت، وە سوپاسی خوا بکەن لەسەر ئەو نازو نیعمە تە گەورە یە، کە لە راستیدا خیری تیدا یە بو ئەوان، بە لاو ناخوشی بە نیسبە تی خوشبوستراو شتیکی زۆر ئاسانە، خوای گەورە ئاهازی بەم حکیمە تە کردووە لە وتە کە یدا ﴿أَوْلَمَّا أَصَبْتَكُمْ مُصِيبَةٌ قَدْ أَصَبْتُمْ مَثَلِهَا قُلْتُمْ ۖ آل عمران، پوختە و کورتە ی بەسەر هاتی جەنگی ئو خود ئەو یە کاتیک ییروایان لە جەنگی بەدردا بەسەر شوپرەو شەکتیان خوارد و گەرانهو بو شاری مە ککە، ئەویش لە سالی دووهمی کۆچیدا بوو، بت پەرستانی قورەیش خوایان ئامادە کرد بە هەموو ئامرازیکێ خو ئامادە کردن لە رووی ژمارەو مالو پیاوو سەرجم پێداویستە کانی جەنگ، لە گەل کۆبوونەو ی ئەو هەموو رقی هە یانبوو بەرانبەر بە ئیمانداران، پاشان لە شاری مە ککەو بە سی هەزار سەربازەو روویان کردە مەدینە، هەتا لە نزیک مەدینە جیگیر بوون، پێغمبەری خوا دەرچوو بوو رووبەر بوو بوونەو یان پاش راوێژو کۆبوونەو هەتا یە ک دەنگ بوون لەسەر دەرچوون، پێغمبەر دەرچوو بە هەزار پیاووە، کاتیک کەوتە ری ئەندازە یە ک رینگایان بری لە نیو ی رینگا عەبدو لئالی کورپی توبەیی دووروو بە سییە کی سەربازە کانهو گەرانهو بو مەدینە، خەریک بوو لە نیو ی رینگا ئەو دوو دەستەش لە ئیمانداران بگەرێنەو، ئەوانیش بریتی بوون لە ھۆزی (بنی سلمة) ئەو کانی سەلەمەو (بنو حارثة) ئەو کانی حاریسە، بە لام خوا جیگیری کردن، کاتیک گەشتن بە ئو خود پێغمبەری خوا ریکی خستن لە شوینە کانی خوایان دا یە زانندن و پشتیاندا بە کیوی ئو خودەو، پێغمبەر پەنجا پیاوی لە هاو ئە کانی جیگیر کرد لەسەر کیوی ئو خود لەبەر ئەو ی دوژمن لە پشتەو زیانیان لێنەدات، پێی فەرموون ئەو شوینە بە هیچ شیو یە ک چۆل ناکەن، کاتیک

مسولمانان و بت پرستان رووبه پرووی یه کتر بوونه وه بت پرسته کان شکستیکی خرایان خوارد، سه نگره کانیاں به جیهیشت و رسولمانان دوایان که وتن لیانیان ده ستگیر ده کردن و ده کوشت، کاتیک نه و هاوه لانهی سر کیوه که که پیغه مبری خوا جیگیری کردبون، نه و سر که وتن یان بینی، هه ندیکیان به هه ندیکیی تریان و ت: ده ستکهوت، ده ستکهوت، بو دابنیشین لیردا که ده زانین بت پرستان تیک شکاون، سر کرده که یان عه بدوللای کوری جوبه بیر ناموژگاری کردن که نه و کاره سه ریچیجه، به لام نه وان ناوریان لی نه دایه وه، کاتیک شوینه کانی خوئیانیان چول کرد، جگه له چند که سیکي که م که س له سر کیوه که نه مایه وه له وانه سر کرده که یان عه بدوللای کوری جوبه بیر، کومه له نه سپیک له بت پرستان هاتنه نه و شوینه و پشتیان له رسولمانان گرت، رسولمانانیش توشی نه و به لایه بوون، نه وه بوو به مایه ی که فاره تی سه ریچیجه که یان و سزایان وه رگرت، نه وه ی پرویدا پرویدا له کوشتن و کوژران لیان، پاشان رسولمانان پروویان کرده سر کیوی ئوحود، خوی گه وره دهستی بت پرستانی لی دوور خسته وه و گه رانه وه بو ولاته که ی خوئیان، پیغه مبری خوا و هاوه لانی گه رانه وه بو مه دینه، خوی گه وره فهرمووی: ﴿وَإِذْ عَدَوْتَ مِنْ أَهْلِكَ﴾ (الفدو) لیردا ده رچوونی گشتگیره، مه به ست له ده رچوونی ده مه و به یان نیه، چونکه پیغه مبر ﴿دوای نویژی هه بینی ده رچوو، ﴿تَبَوُّءُ الْمُؤْمِنِينَ مَقْعِدِ الْقِتَالِ﴾ واته: پیگه ی گونجاوی جهنگت بو برواداره کان دیاری ده کرد، نه م ده قه نه وه ی لی وهرده گیریت که گه وره ترین وه سفه بو پیغه مبری خوا، چونکه نه و راسته و خو شوینی بو برواداران دیاری کرد، نه مهش ته وای زانست و زانیاری و بیر تیژی و به رزی وره و به توانایی پیغه مبر ﴿ده رده خات، که راسته و خو خوی به و کارانه هه لده ستا، ﴿وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾، به راستی خوا بیسه ری هه موو بیستراوه کانه، به شیوه یه ک که هرچی گفتوگوی برواداران و دوورووه کان بیت ده بیسیت، هه روه ها زانترین به نیه تی دلی به نده کان، پاداشتیان ده داته وه به ته ووترین پاداشت، به هه مان شیوه خوا بیسه رو زانایه به ئیوه، ده تانژینیت، کاروباری ژیانسان ریک ده خات، وه پشتگیریتان ده کات به سر که وتن، وه ک به مووساوو هاروونی فهرموو: ﴿إِنِّي مَعَكُمْ أَسْمَعُ وَأَرَى﴾ (طه، واته: بیگومان من له گه لتانم، ده بیسم و ده بینم)، یه کیکی دی له سوزو به زه یی چاکه کانی خوا به رانه بر به ئیمانداران

کاتیک که ﴿ هَمَّتْ طَائِفَتَانِ ﴾ خه ریک بوو دوو دهسته له ئیوه په شیمان بینه وه، نهوانیش بریتی بوون له نهوه کانی سه له مهو نهوه کانی حاریسه وه ک له پیشه وه باس کرا، خوای گه وره نیعمه تی خوئی جیگیر کرد له سر سه رجهم برواداران و دلیانی دامه زرانده له سر فرمانداریی، له بهر نه مه ده فرموی: ﴿ وَاللَّهُ وَلِيُّهَا ﴾ واته: یارو یاوه رو پشگیری پشت پی به ستوانه، شهوش سوژی خوئیته تی به دوسته کانی و سرخستیانه بو شهوی که چاکه بو دنیاو دوا رژیان، وه پاراستونی له وهی که ده بیست به مایه ی زهره رو زیانیان، یه کیک له پشگیری خوا بو شهو دوو هوزه شهوه

إذ هَمَّتْ طَائِفَتَانِ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلَا وَاللَّهُ وَلِيُّهُمَا وَعَلَى اللَّهِ
فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿۱۲۲﴾ وَقَدْ نَصَّرَكُمُ اللَّهُ يُدْرِكُ أُولَئِكَ
فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُشْكُرُونَ ﴿۱۲۳﴾ إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ
أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُمَدَّ ذِكْرُكُمْ بِثَلَاثَةِ آلِفِينَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ
مُنزَلِينَ ﴿۱۲۴﴾ بَلْ أَنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا أَنْتُمْ مِنْ قَوْلِهِمْ
هَذَا يُعَذِّبُهُمْ ذِكْرُكُمْ بِحَسْرَةٍ مِنَ الَّذِينَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُؤْمِنِينَ
﴿۱۲۵﴾ وَمَا حَسْرَةُ اللَّهِ إِلَّا لِنَاسٍ لَكُمْ وَتَنْظُرُونَ فَلَوْ كُفِرْتُمْ بِهِ
وَمَا لَتَقْتُلُوا آلَ مَنْ عِندَ اللَّهِ الَّذِينَ كَفَرُوا لَقَدْ كُفِرْتُمْ بِهِ
مِنْ آلِهِمْ كَمَا كُفِرْتُمْ مِنْ آلِهِمْ قَالُوا يَا عَائِذُ بِ
لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبُهُمْ فَلَهُمْ
عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۱۲۶﴾ وَلَوْ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَيْءٍ
يُنقِضُ ظُلْمَ الْيَوْمِ وَاللَّهُ عَفُوفٌ ذُو الْجُنُودِ ﴿۱۲۷﴾ يَا أَيُّهَا
الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمُ الَّتِي كُنْتُمْ كَسَبَتْمْ
وَأَقْرَبُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۱۲۸﴾ وَأَقْرَبُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ
لِلكَافِرِينَ ﴿۱۲۹﴾ وَإِطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿۱۳۰﴾

بوو کاتیک هات به خه یالیندا شهو تاوانه گه وره نه انجام بدهن شهوش: په شیمان بوونه وهو را کردن و به جیهیشتی پیغمبر ﷺ بوو، خوا پاراستنی له گدل شهو ئیمانیه که هه یانه، وه ک ده فرموی: ﴿ وَاللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ ﴾ البقرة، (واته: خوا پشت و په نای بروادارانه له تاریکایه کان ده ریان دینیت به ره و رووناکی)، پاشان ده فرموی: ﴿ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴾ له م دوو ده قه دا فرمان کردنی تیدایه به پشت بهستن که گرنگی دانسی دل شهو به ده ستهینانی چاکه کان و دوور خسته وهی خراپه کان له متمانه بوون به خودا، بیگومان پشت بهستن به پی ئیمانی خاوه نه که یه تی، تا چهند ئیمان به رز بیست به پشت بهستن به هیتر ده بی، وه به راستی برواداران له پیشترن به پشت بهستن به جگه له خوئیان، به تایبته له کاتی ناره چه تیداو له کاتی جهنگ کردن به رانبر به دوژمندا، شهوان ناچارن به پشت بهستن و داوای یارمه تی لیکردن له په روه ردگاریان، وه داوای سرخستن، وه خویره ی کردن و شانازی نه کردن به هیزو توانای خوئیان، پشت بهستن به هیزو تواناو ده سه لاتی خوا، بهو شهویه سه ریان ده خات و به لاو ناره چه تیان لی دوور ده خات وه.

(۱۲۳-۱۲۶): ﴿وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرِ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۱۲۳﴾ إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُمَدِّدَ رَبُّكُمْ بِثَلَاثَةِ آفَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُنَزَّلِينَ ﴿۱۲۴﴾ بَلَىٰ إِنْ تَصَبَّرُوا وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُم مِّن فَوْرِهِمْ هَذَا يُمَدِّدْكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ آفَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُسَوِّمِينَ ﴿۱۲۵﴾ وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ وَلِتَطْمَئِنَّ قُلُوبُكُم بِهِ ۗ وَمَا لِنُصْرَ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿۱۲۶﴾﴾

ئەمە منەتى خوايه بەسەر بەندە برواداره كانى خویدا، وه یادخستته وه که به سەر که وتنیان له رۆژی بەدردا هەرچەندە لاوازو کەم بوون له رۆوی ژماره و کەرستەى جەنگیه وه له گەل ئەوه شدا دوژمنه کانیان له ژماره و کەرستەى جەنگیه وه له وان زۆرتر بوون، جەنگی بەدر دە که ویتە سالی دووه می کۆچیه وه، پیغه مەهر ﷺ له گەل سى سەدو ئەوه ند که سە وه، تەنها حەفتا حوشتریان پى بوو له گەل دوو ئەسپدا، دەرچوون له مەدینه بو رینگرتن له کاروانیه کەى قورەیش که له شام دە گەرايه وه، بت پەرستانی مە ککه بەم پیلانە یان زانى، خویمان نامادە کرد بو رزگار کردنى کاروانیه کە یان، دەرچوون بە نزیکەى هەزار سەربازە وه له گەل کەرستەى تەواوو چە کى چاک و ئەسپکى زۆر، له گەل مەسولماناندا گەیشتن بە یە کتر له نزیک ئاویک پى دەوترا (بدر) که دە که ویتە نىوان مە ککه و مەدینه وه، کوشتار له نىوانیاندا دەستى پیکرد، خواى گەوره مەسولمانانى سەر خست بە سەر خستىکى گەوره، حەفتا سەربازیان له بت پەرستە کان کوشت ژماره یە ک له گەوره پیاوو دەسە لاتداریان تیدا بوو، وه حەفتا کەسیان بە دىل لى گرتن و دەستیان گرت بەسەر سەربازگە کە یاندا. (إن شاء الله) ئەم چیرۆکە له سوورەتى ئەفئالدا باس دە کە یان، چونکە لەوى شوینی خویەتى باس بکریت، بەلام ئەوهى لیرەدا خواى مەزن باسى کردوه بو ئەوه یە بیخاتە وه بیری باوه پەداران هەتا سوپاسگوزار بن، لەبەر ئەمە دەفەرموی: ﴿فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ﴾ چونکە هەر کە سىک له خوا ترسا بى ئەوه سوپاسگوزارى کردوه، وه هەر کە سىک واز له خواترسان بەیئیت ئەوه سوپاسگوزارى خواى نە کردوه.

کاتیک تۆ ئەى موحەمەد ﷺ له رۆژی بەدردا بە بروادارانت دەفەرموو مژدەى سەر کە وتنت پى دەدان: ﴿أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُمَدِّدَ رَبُّكُمْ بِثَلَاثَةِ آفَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُنَزَّلِينَ ﴿۱۲۴﴾ بَلَىٰ إِنْ تَصَبَّرُوا وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُم مِّن فَوْرِهِمْ هَذَا﴾ (واتە: ئایا ئەوه ندە بەس نیه که پەروردگارتان بە سى هەزار فریشتە کۆمە کتان بکات و دايانبەزینى، بەلى ئە گەر خورا گرین و خوپاریز بر هەر ئیستا دین بو لاتان)، مەبەستى جەنگى بەدرە، ﴿يُمَدِّدْكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ آفَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُسَوِّمِينَ﴾ (واتە: پەروردگارتان پینج هەزار فریشتەى نیشانە دارتان بو پەوانە

دہ کات بؤ ئوہوی کؤمہ کیتان بکات)، مہبستی لہ فریشتہی نیشانہ دار ئوہویہ کہ شارہ زاو بہ توانان لہ شہر کردندا، بؤ ھاو کاریان سی مہرجی داناوہ: ئارامگرتن «لہ خواترسانو خؤپاریزی» ہانتی فریشتہ بؤ لہ ناو بردنی بت پەرستہ کان، ئہم بہ لئینہ بہ دابہ زاندنی ئو فریشتانہ یہ کہ باسکراون.

بہ لام بؤ پیمانی سہر کہوتن و ھلؤہ شانہ وہی فیلی دوژمنان خوی گہورہ دوو مہرجی بؤ داناوہ، وہ ک چؤن لہ پئشہوہ باس کرا لہ وتہی ﴿وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا ۝۱۲۰﴾ آل عمران، واتہ: ئارامگرتن و خؤپاریزی، ﴿وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ ۝﴾ (ئوہ فریشتانہ لہ لایہن خواوہ تہنہا) مژدہ یہ ک بوو دلہ کانتان خوش بکات ﴿وَلِنُظْمِنَ قُلُوبَكُمْ بِهِ ۝ وَمَا لِنَنْصُرَ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ۝﴾ کہ واتہ: پشت بہ ھؤ کارہ کان مہبستن، بہ لکو ھؤ کارہ کان ئارامیہ کہ بؤ دلہ کانتان، بہ لام سہر کہوتنی راستہ قینہ دژایہ تی ناگری، ئوہ تہنہا لہ ویستی خودایہ بیہوی ھہر کہ سیک سہر بخات سہری دہخات، بہ راستی ئہ گہر بیہویت ئوہ بہندہ سہر دہخات کہ سہرجہم ھؤ کارہ کانی گرتوتہ بہر، ئوہ سونہت و پړوگرامی خویاہ لہ سہر زہویدا، وہ ئہ گہر بیہویت بہندہ لاوازہ کانی سہر دہخات بؤ ئوہی بؤ بہندہ کانی پروون بکاتوہ کہ بہ راستی فرمان و بریار تہنہا لہ لای خویہ تی، لہ بہر ئہمہ یہ دہفرموی: ﴿عِنْدَ اللَّهِ الْعَزِيزِ﴾ ہیج دروستکراویک ناتوانیت ریگری لی بکات، بہ لکو دروستکراوہ کان ملکہ چی ژیر ویست و فرمانی ئہون، ﴿الْعَلِيمِ﴾ کارہ جیہو ھہموو شتیک لہ جینگای خؤیدا دادہ نیست، وہ خواوہ دانا ییہ لہ سہرخستی بیروایان ھہندی جار بہ سہر پرواداراندا سہرخستیکی کاتی، نہ ک بہر دہوام، وہ ک خوی گہورہ دہفرموی: ﴿ذٰلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللّٰهُ لَانْصَرَ مِنْهُمْ وَلٰكِنْ لِّيَبْلُوْا بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ ۝۱۲۱﴾ محمد. (۱۲۷): ﴿لِيَقْطَعَ طَرَفًا مِّنَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا اَوْ يَكْتُمُوْهُمْ فَيَنْقَلِبُوْا حٰیثِيْنَ ۝۱۲۷﴾:

خوی گہورہ ھہوالی داوہ کہ سہرخستی بہندہ پروادارہ کانی تہنہا لہ بہر دوو ھؤ کارہ: لہ ھیزی کافرہ کان دابریت ھہتا سہر کوت و نابوتیان بکات بہ کوشتن بیست، یان بہ دیل گرتن، یان دہستگرتن بہ سہر ولات، یان دہستکوت و مال، مسولمانان بہوہ بہ ھیز دہبن و بت پەرستانیش زہلیل و سہرشور دہبن، لہ بہر ئوہ بہر گری کردن و دژایہ تی کردنیان لہ بہرانبہر نیسلام پینک دیت لہ کہ سہ کانیان و چہ ک و مال و ئہرزہ کانیان، بہم شتانہ دہ توانن بہرگری و شہر بکہن، برینی ھہندیک لہوانہ برینی ھہندیک لہ ھیزو دہسہ لاتیانہ. کاری دووہ: بیروایان لہ بہر زوری ھیزو دہسہ لاتیان تہماعی مسولمانان دہ کہن، نہفس و

ئاره زوويان بهوه جوڻ ده ڪن، وه سوور ده بن له سهرى نهوپهري سوربوون و مالو سهروهت و سامانيان بوئم مههسته خهرج ده ڪن، خواي گهوره برواداران سر ده خات بهسهر يانداو بهسهر شوپري ده يانگه پڻي ته وه به بيئ ته وهى بگه ن به ئامانجه كانيان، به لكو به زه رهرو خه م و په ژاره وه ده گه پڻه وه، وه نه گه ر ته ماشاي واقيع بگه ي ده بينيت سره كه و تني خوا بو برواداران له نيوانى ئه م دوو كاره دايه، به ده ر له م دووانه ني، يان سره كه و تن بهسهر ياندا، يان سره شوپري ده بن.

(۱۲۸-۱۲۹): ﴿لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبَهُمْ فَإِنَّهُمْ ظَالِمُونَ﴾ ۱۲۸ ﴿وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ﴾ ۱۲۹

كاتيڪ ته وهى كه له روڙي ئو خوددا روويدا روويدا، وه نهو به لايه ي هات بهسهر پڻه مبر ۱۲۸، خواي گهوره پلهو پايه ي پڻي به رز ڪرده وه، سهرى بريندار بوو دداني پيروزي شكاو رووخساري خويناوي بوو، پاشان فرموي: {كَيْفَ يُفْلِحُ قَوْمٌ شَجُوا نَبِيَّهُمْ} (آخرجه البخاري برقم: (۳۸۴۱)، ومسلم برقم: (۴۷۴۶))، (واته: گهلو هوڙيڪ چوڻ سره ده ڪون پڻه مبره كه يان خويناوي بگه ن؟) پاشان نزي ا ڪرد له هه ندي له ده سه لاتداراني بت په رستان له وانه: نه بو سوفياني ڪوپري جه رپ بو صفواني ڪوپري ئومه يه و سه وه يلى ڪوپري عه مپرو حاريسى ڪوپري هيشام، خواي گهوره نهو نايه تي داگرت قه ده غه ي لسي ڪرد نزيان لي بڪات به نفرين ڪردن و له په حمهت و ميهره باني خوا ده ريان بڪات ﴿لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ﴾ به لكو ته وه له سهر توپه په يامه كه بگه يه نيست و پڻي مياي خه لڪ بگه يت و سوور بيت له سهر قازانجيان، بيگومان پريار تنها له لاي خوايه نهو ڪاري به نده كاني بهري ده خات، هه ر ڪه سيڪ ويستي له سهر بيت پڻي مياي ده كات، هه ر ڪه سيڪ ويستي له سهر بيت گومراو سه رليشواوي ده كات، ده ي تو نزيان لي مه ڪه، به لكو ڪاري نه وان ده گه پڻه وه بو لاي پهروه ردا گاريان، نه گه ر پڻي سيست بڪات خوا به دانايي خوي ليان خوش ده بيت به مسولمان بوون منهت ده كات بهسهر ياندا، وه نه گه ر پڻي سيست بڪات خوا به دانايي خوي له سهر بيپرواي ده يانه يپڻه وه و پڻي مياي ناكات، چونكه به راستي نه وان نهو ڪه سانه بوون سه ميان له خويان ڪردو تنها خويان هو ڪار بوون له سهر نهو ڪاره، بيگومان خوا له وانه و له ڪو مه ليكي تريش خوش بوو ڪه ديارى ڪرابوون، پڻي مياي ڪردن بو له سهر پڻي گاي ئيسلام خوا ليان رازي بيت، نه م نايه ته به لگه يه له سهر ته وهى، ويستي خوا زاله بهسهر ويستي به نده كاني، وه به نده ي خوا چهنده پلهو پايه ي به رز بيته وه

له ویه شتیک هه لَبْؤُ رِيَّتْ خَيْرُو چا که له غه یری ئه وه دا هه بیئت، وه پیغه مبه ر ﷺ هیچ شتیکی له کارو باری بهنده کان به ده ست نیه، ئه وه که سانی تر هه ر هه چیان نیه، ئه مه گه وره ترین وه لامدانه وه یه بو ئه وه که سانه ی که خو یان هه لده واسن به پیغه مبه رانه وه یان پیاو چا کان، به راستی ئه مه شیر کو هاوه لدانانه بو خواو کهم عه قلیه، واز له وه ده هیئن که هه موو کاره کانی به ده سته، ده پارینه وه له وه ی که تۆز قاله زه ره یه ک شتی به ده ست نیه، به راستی ئه مه گو مراهیه کی زۆر دوره، ته ماشا بکه کاتیک خوی میهره بان باسی لیبوردنی خو ی ده کات له و بت په رستانه کاره که ده داته پال خو ی، باس له وه ناکات که نه وان هو کار بوونه بو ئه و لیخو شبوونه، ئه مه به لگه یه له سه ر ئه وه ی که خوی گه وره خوا وه نازو نیعه مه تی ته واوه بو بهنده کانی به بی بوونی هیچ هو کاریک یان نامرازیک، وه کاتیک باسی سزاده کات باسی سته میان ده کات، به وشه ی (ف) که له گه ل وشه ی (العذاب) سزادا هاتوه، که مه به ست له و (ف) له زمانی عه ره بیدا بو هو کاریکه وه ک ده فهرمو ی: ﴿ اَوْ يُعَذِّبُهُمْ فَاِنَّهُمْ ظَالِمُونَ ﴾ (۱۳۸) ئه مه ش به لگه یه له سه ر ته واوی داد په روهری و حیکمه تی خوا، حیکمه تی به و شیوه یه سزاهه جیگای خویدا داده نیئت، هه ر گیز سته م له بهنده که ی ناکات، به لکو بهنده خو ی سته م له خو ی ده کات، وه کاتیک نه فی ئه وه ده کات له پیغه مبه ره که ی که هیچ شتیک له کارو باری بهنده کانی به ده ست نیه، بریاردان له کارو باره کان ته نها له لای خو یه تی، ده فهرمو ی: ﴿ وَلِلّٰهِ مَا فِی السَّمٰوٰتِ وَمَا فِی الْاَرْضِ ﴾ له فریشته کان و مرؤف و جنو که و گیاندارو بی گیان و هه موو ئه وانیه له ئاسمانه کان و زه ویدایه به گشتی، هه مووی مولکی خوا یه و دروستکراوی ئه وه له ژیر فرمانی ئه و دایه، به ئه ندازه ی تۆز قاله زه ره یه ک که س هیچی به ده ست نیه، که واته: ئه گه ر هه موو وه ک یه کتر هه چیان به ده ست نه بیئت، ده بی له چا وه پروانی ره حمه ت و لیبوردن و سزای خوادا بن، ئه وه ی ویستی له سه ر بیئت لی خو ش ده بیئت به هیدایه ت و رینمایی کردنی بو ئیسلام، دوا یی منه ت ده کات به سه ریدا به خو دوور گرتنی له تاوان و پاشان لی خو ش ده بیئت، ﴿ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ ﴾ به وه ی ده یداته ده ستی ئه و ئاره زووه نه قام و سته مکاره ی که هانی ده دات بو کاری خراپه، پاشان کاری خراپه ده کات و له سه ری سزاده دریت، پاشان به دوو ناوی پیروزی خو ی کوتایی به نایه ته که هیناوه، که نامازه ده کن به سۆزو ره حمه ت و لیبورده یی خوا به گشتی، وه ک ده فهرمو ی: ﴿ وَاللّٰهُ عَفُوٌّ رَحِيْمٌ ﴾ ئه مه گه ورتین مژده ی تی دایه که ره حمه تی خوا زاله به سه ر خه شم و قین و تو وره یه که ی، وه

لیبوردنی زاله به سهر تۆله کردنه وه بیدا، ئهم نایبه ته به لگه به له سهر بارودۆخی خه لک، تیا یاندا هه به خوا لئی خووش ده بی، وه تیا یاندا هه به خوا سزای ده دات، خوا ی گه و ره نایبه ته که ی کۆتایی پی نه هیناوه به دوو ناو به کیکیان نامازه به رحمه ت بکات و ئه وی تریان نامازه به تووره یی بکات، به لکو به دوو ناو کۆتایی پیهیناوه هه ردوو کیان نامازه به رحمه ت ده که ن، خوا ئه وه نده سۆزو په حمه تی هه به به رانه ر به به نده کانی، وه له به نده کانی خووش ده بی ت که به با ی خه یالیاندا نه هاتی و له وه سفکردندا نیه، ئیمه ش داوا ده که ین خوا ی گه و ره به په حمه تی خو ی دامان پۆشیت و له گه ل به نده کانی به سۆزو به زه یی خو ی بمانخاته ریزی پیاوچا کان.

به شی یه که م له م ته فسیره پیروژه ئاسانه دا به پشتیوانی خوا ی گه و ره، ته واو بوو، سوپاس و ستایش بو ئه و، وه داوا ی فه زلو چا که ی زیاتری لئی ده که م، وه به دوا یدا به رگی دووم دیت، سه ره تایی به م نایبه ته پیروژه ده ستی پنده کات: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَرْبَابًا أُضْعَفُوا مِضْعَفَةً﴾ ئه ویش له به رواری (۲۹) له مانگی (ربیع الأول) له سالی (۱۳۴۳هـ) به قه له می کۆکه ره وه ی (عبد الرحمن بن ناصر بن عبد الله السعدي) خوا له خو ی و دایکو و باکو و برا مسولمانه کانی لئی خووش بی ت، وه سوپاس و ستایش بو په روه ردگاری جیهانیان.

(۱۳۰-۱۳۶): ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَرْبَابًا أُضْعَفُوا مِضْعَفَةً وَأَتَّكُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ (۱۳۰) وَأَتَّكُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿۱۳۱﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿۱۳۲﴾ وَسَارِعُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ﴿۱۳۳﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكَنُظُمِ الْغَيْظِ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۳۴﴾ وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَجَسَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَن يَغْفِرُ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن مَّغْفِرَةٍ إِلَّا اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿۱۳۵﴾ أُولَٰئِكَ جَرَّأُوهُمْ مَغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَجَنَّتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَيَقَمُّ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿۱۳۶﴾

له پشه کی ئهم ته فسیره دا باسی ئه وه مان کرد که: به راستی به نده ی خوا پیویسته ناگای له فه رمان پیکراوه کان و قه ده غه لیکراوه کان بی ت، هه م بو خو ی ئنجا خه لکیش پی فیر بکات، وه نه گه ر خوا فه رمانیکی پیکرد، پیویسته له سه ری یه که م جار سنوو رو پیناسه ی ئه و فه رمانه بزانی، وه بزانی ت ئه وه ی که فه رمانی پیکراوه بو ئه وه یه کاری پیکات،

نه گهر شه وهی زانی کوشش ده کات و پشت ده به ستیت به خوا هم بؤ خوی و هم بؤ جگه له خوی، به پیی توانا بانگه شهی بؤ ده کات، به هه مان شیوه نه گهر کاریکی له سه ر قه ده غه بکریت، پیویسته سنووری بزانیت، وه به هه مان شیوه پیویسته بزانیت چی شتیک په یوه ندی پیوه هه یه چیش په یوه ندی پیوه نیه، پاشان کوشش بکات و پشت به خوا بیه ستیت له نه کردنیدا، به راستی پیویسته ناگارداری نه مه بییت له هه موو فرمانه خواهیه کان و قه ده غه لیکراوه کانیدا.

وه نه م ده قه پیرو زانه، بی گومان گشتگیره له سه ر کومه له فرمان و نیشانه به ک له نیشانه کانی خیر که خوی گه و ره فرمانی پیکردوه، وه هانیداوین له سه ر نه نجامدانی، وه هه والی داوه به پاداشتی شوینکه و توانی، وه هانی داوین له سه ر واز لیهینان له خراپه کان. وه له وه یه حکمهت له م ده قه دا که (خوا زانترینه له خسته ناوی نه م نایه تانه له ناو چیرۆکی ئوحودا شه وه بییت، وه ک له پیشه وه باسکرا خوی گه و ره په یمانی داوه به به نده باوه رداره کانی، به راستی نه وان نه گهر نارام بگرن و ته قواو خو پاریزیان هه بییت) خوا به سه ر دوژمندا سه ریان ده خات، وه دوژمنیان بؤ سه رشور ده کات، وه ک چون له وتی خوی گه و ره دا هاتوه: ﴿وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا﴾ آل عمران، پاشان ده فهرموی: ﴿بَلَىٰ إِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُم مِّن فَوْرِهِمْ هَذَا يُمْدِدْكُمْ رَبُّكُمْ بِثَمَلٍ ۖ﴾ آل عمران، وه ک چون بلیی نه فس و ناره زووه کان به په رووشن به نیشانه کانی ته قواو خو پاریزی که سه ر که وتن و خووش گوزه رانی به وان هه به ده ست دیت، خوی گه و ره نه م ده قانه ی باس کردوه، که گرنگترین نیشانه کانی ته قواو خو پاریزیه که نه گهر به نده ی خوا پیی هه لسیت، نه وه بؤ به شه کانی تر به شیوه یه کی ئاسایی ده توانیت پیی هه ستیت. به لگه له سه ر شه وهی که باس مان کرد، خوی گه و ره باسی وشه ی (التقوی) له م سی ده قانه ی لای خواره وه ده کات: جاریک به په هاییه ده فهرموی: ﴿أَعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ﴾ وه دوو جار کووت و نه ندازه کراوی، وه ده فهرموی: ﴿وَأَتَقُوا اللَّهَ﴾ (پاریز له خوا بکن)، ﴿وَأَتَقُوا النَّارَ﴾ خوی گه و ره ده فهرموی: ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ شه وهی له قورئاندا هاتوه به ده سه تها وهی: ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ شه وه کاره نه نجام بدهن، یان واز له وه کاره بهینن، به لگه یه له سه ر شه وهی که ئیمان تاکه هو کاره که ده مانبات بؤ فرمانه بری کردنی و دوور که وتنه وه له قه ده غه کراوه کانی، چونکه ئیمان بریتیه له به راست دانانی ته واو به وهی که پیویسته به راستی بزانیست، که په یوه نده به کرداره کانی سه رجه م

نهدامه کانی جهسته وه، قهده غه ی لیگردن له خواردنی ریباو سوود به چند قات و به سر
 یه که وه، نه مه نه وه یه که نه فامه کان له سرده می نه فامیدا خوویان پیوه گرتبوو، نه وه ی
 که گوئی به حوکه شه ریعه کان نادات، نه گهر قهرزی به لای که سیکه وه بییت، گوئی
 به وه نادات که له سهری گران بکات، وه ک ده لییت: نه گهر نه توانیت قهرزه که م بدهر وه
 نه گهرنا نه وه له ماوه یه ک بو ماوه یه کی تر زیاد ده بییت له سهرت، دواپی قهرزار وای لی
 دیت تنها ماوه ی جاریک فریای نه وه ده که ویت تنها زیاده که بداته وه.

که ده فهرموئی: ﴿أَضْعَفْنَا مِضْعَفَةً﴾ ۱۳۰ ناگادار کردنه وه یه له سهر ناشرینی و دزیوی به
 زور کردنی پاروو چه ندین قات له سهر یه کتر، وه هوشیار کردنه وه یه بو حیکمه تی
 قهده غه کردنی، به راستی حه پام کردنی سوودو ریبا، حیکمه ته که ی نه وه یه خوای مه زن
 ریگری کرده له وه ی که سته می تیدایه، فهرمانی به قهرزار کرده تنها قهرزه که
 بداته وه، نه وه ی ده مینیت له گهر دیندا تنها قهرزه که یه، ناچار کردنی له سهرووی قهرزه که
 سته میکی که له که کراوه، بو یه پیویسته له سهر برواداری پاریز کار وازی لی بهینیت و به
 هیچ شیوه یه ک نزیک ی نه که ویتسه وه، چونکه واز هینان لی له پیویسته کانی پاریز کاریه.
 سهر که وتن و سهر فراز بوون له سهر ته قواو پاریز کاری وه ستاوه، له بهر نه مه یه ده فهرموئی:
 ﴿وَأَتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ ۱۳۰ ﴿وَأَتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ﴾ ۱۳۱ به واز هینان
 له وه ی که ده بیته مایه ی نه وه ی بتخته دوزه خه وه، له بیروایی و سه ریچی کردن به
 هه سوو جوړه کانیه وه، به دنیایی تاوان به گشتی و تاوانه گموره کان به تابه تی مروف
 به رهو بیروایی هه یات، به لکو له سیقه تی شه بیروییاته یه که خوا ناگری دوزه خی بویان
 دیاری کرده، واز هینان له تاوان و سه ریچی بزگاری ده کات له دوزه خ، وه له تورپی خوا
 ده پاریزیت، وه کرداری چاک و گوپرایه لی کردن په زامه ندی خوای میهره بان به ده ست
 ده هینیت، له گدل نه وه شدا چونه ناو به هه شت و به ده ستهینانی سوژی خوا، نا له بهر نه مه یه
 ده فهرموئی: ﴿وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ﴾ ۱۳۲ به جیه جی کردنی فهرمانه کان و دور که وتن وه
 له قهده غه کراوه کان ﴿وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ﴾ ۱۳۲ گوپرایه لی خواو پیغه مبه ره که ی له
 هوکاره کانی به ده ست هینانی ره حمه ته، وه ک خوای گه وره ده فهرموئی: ﴿وَرَحِمَتِي
 وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ﴾ ۱۳۱ الاعراف

• وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا
السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٣﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ
فِي السَّرَّاءِ وَالْفُرْطَةِ وَالْكَظِيمِ وَالْعَافِيَةِ
عَنِ النَّاسِ وَاللَّهِ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٤﴾ وَالَّذِينَ إِذَا قَالُوا
فِتْنَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاَسْتَغْفَرُوا
لذُنُوبِهِمْ وَمِن تَغْفِرِ الذُّنُوبِ إِلَّا اللَّهَ وَلَمْ يُبْصِرُوا عِلْمًا
مَّا كَانُوا بِهِ يَسْكُرُونَ ﴿١٣٥﴾ أُولَئِكَ جَزَاءُ مَن قَدَفُوا مِن
رَبِّهِمْ وَجَحَّتْ جَنَّتِي مَن تَحْتَهَا إِلَّا تَنْهَرُ خَلِيلِينَ فِيهَا أَوْفَرَةٌ
أَجْرُ الْعَمِلِينَ ﴿١٣٦﴾ قَدْ خَلَّتْ مِن قَبْلِكُمْ سُنَّتٌ قَبِيرَةٌ
فِي الْأَرْضِ فَأَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَذَابُهُ الْمُكذِبِينَ
﴿١٣٧﴾ هَذَا آيَاتُ النَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٨﴾
وَلَا تَهْتُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ
﴿١٣٩﴾ إِن يَمَسُّكُمْ كَرْحٌ مِّنَ الْقَوْمِ فَزُجِرْ مِنْهُ وَرَيْكَ
الْأَيْمَانُ دَوْلَاتُهَا بَيْتِ النَّاسِ وَيُغْلِبَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا
وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٠﴾

پاشان خوی گه‌وره فه‌رمانی پیکردوون به په‌له بنو پیشبرکی بکه‌ن تا ده‌گه‌نه لیخوشبونی و به ده‌سته‌ینانی به‌هسته‌که‌ی، که پانتایه‌که‌ی ناسمانه‌کان و زه‌وی گرتوته‌وه، ده‌ی ده‌یی دریزیه‌که‌ی چون بیت! که خوا ناماده‌ی کردوه بو پاریزکاران، نه‌وان به راستی شایانی نه‌وه‌ن، وه کرداره‌کانی خو‌پاریزی ده‌یگه‌ینیته‌ نه‌و به‌هسته‌.

پاشان وه‌سفی له‌ خواترسان و خو‌پاریزانی کردوه، ده‌فه‌رموی: ﴿الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالْفُرْطَةِ وَالْعَافِيَةِ﴾، واته: له‌ حالته‌ی ناخوشی و خوشیدا، نه‌گه‌ر حالیان زور باش بیت درینخی ناکه‌ن، وه‌ نه‌گه‌ر حالیان قورس

بیت هیچ‌خیرو چاکه‌یه‌ک به‌ کم‌نازائیت،

هه‌رچه‌نده‌ که‌میش بیت، ﴿وَالْكَظِيمِ الْعَافِيَةِ﴾، واته: نه‌گه‌ر که‌سینک‌نازاریکیان بدات پیویست بکات تووره‌بن، نه‌وه‌یه‌ که‌ دلّه‌کانیان پر ده‌بیت له‌ تولّه‌سه‌ندنه‌وه‌ به‌ زمانو به‌ کردار، نه‌وانه‌ کار ناکه‌ن له‌سه‌ر سروشتی مرو‌فایه‌تی، به‌لکو‌ نه‌وه‌ی له‌ دلایندایه‌ له‌ تووره‌یی ر‌قو کینه‌ ده‌بخونه‌وه‌و نارام ده‌گرن له‌ رووبه‌رووبوونه‌وه‌ی کاری خراب له‌گه‌ل به‌رانه‌به‌که‌یان. ﴿وَالْعَافِيَةِ عَنِ النَّاسِ﴾ ده‌چیته‌ چوار‌چیوه‌ی لیخوش بوون له‌ خه‌لک، وه‌ لیخوش بوون له‌ هه‌موو نه‌و که‌سانه‌ی خرابه‌ت له‌گه‌ل ده‌که‌ن به‌ گو‌فتار بیت، یان به‌ ره‌فتار.

وه‌ لیبوردن به‌هیزترو باشتره‌ له‌ تووره‌یی خواردنه‌وه‌، چونکه‌ لیبوردن واز هینانه‌ له‌ تولّه‌ کردنه‌وه‌، له‌گه‌ل چاوپوشی کردن له‌ تاوانبار، نه‌مه‌ ته‌نها له‌ که‌سینکدا ده‌بیت که‌ به‌ خو‌په‌وشتی جوان خوی رازاندیته‌وه‌و دوور که‌وتیته‌وه‌ له‌ خو‌په‌وشتی خراب و ناشرین، وه‌ ده‌بوریت له‌ به‌نده‌کانی خوا، به‌ سوزه‌بو‌یان، چاکه‌خوازه‌ له‌گه‌لیان، حمز ناکات شه‌رو ناخوشی بیته‌ریگایان، بیگومان خوا لئی خوش ده‌بیت و پاداشتی ته‌نها له‌ لای په‌روه‌ردگاری به‌خشنده‌یه‌، نه‌ک له‌ لای به‌نده‌ی هه‌زار، وه‌ که‌ ده‌فه‌رموی: ﴿فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ﴾ الشوری، پاشان باسی حاله‌تیک ده‌کات گشتگیرتره‌ له‌ هه‌مووی، وه‌ چاکترو به‌رزترو

گه ووره تره، ئه ویش بریتیه له چاکه کاری (الإحسان) خوای گه ووره ده فهرموی: ﴿وَاللَّهُ يُحِبُّ
الْمُحْسِنِينَ﴾ چاکه دوو جوړه: چاکه له به ندایه تی کردنی په ووه رد گاردا، وه چاکه له گه
دروستکراوه کاندا، چاکه له به ندایه تی کردنی په ووه رد گاردا، پیغه مبه ر پوونی کردوه ته وه
وه ک ده فهرموی: ﴿أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ، فَإِنَّكَ إِنْ لَا تَكُنْ تَرَاهُ، فَإِنَّهُ يَرَاكَ﴾ (أخرجه أحمد برقم:
۹۴۹۷)، والبخاري برقم: (۵۰)، ومسلم برقم: (۹) عن أبي هريرة، (واته: به ندایه تی خوا بکه ی
وه ک نه وه ی که ده بیینیت، نه گهر نه تبینی نه وه بیگومان نه و تو ده بیینیت).

به لام چاکه به رانبر به دروستکراوه کان، بریتیه له گه یاندنی قازانجی ناینی و دنیای پیان و دوور
خستنه وه ی شهرو خرابه ی ناینی و دنیای لیان، ده چیته نه و چوار چپوه وه، فهران به چاکه و
قه ده غه کردنی خرابه و غیر کردنی نه فامه کانیا و ناموژ گاری ییثا گاکانیا و ناموژ گاری بو
هه موویان و هه ولدان بو یه کخستنی یه کده نگیان و گه یاندنی خپرو چاکه و به خشینه کان نه وه ی
که پیویسته و نه وه ی که پیویست نیه، به جیاوازی رهنگ بو یانه وه.

به هه مان شیوه ده چیته چوار چپوه ی چاکه له گه دروستکراوه کاندا، به خشینده یی و وازهینان له
نازاردان و خو به دور گرتن له هه ر شتیک بیته مایه ی تیش و نازار به خه لکی، وه ک چون خوا
وه سفی پاریز کارانی پیده کات له م ده قاندا، هه ر که سیک به و کارانه هه لسیت، نه وه به هه قی
خواو هه قی به نده کانی هه ستاوه.

پاشان باس له داوای لیبور دنی به نده کان ده کات له په ووه رد گاریان له سه ریچی کردنو
تاوانه کانیا، ده فهرموی: ﴿وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ﴾ واته: تاوانی
بچوک بیت یان گه ووره، په له ده کهن بو داوای لیخوشبوون و یادی خوا ده که نه وه، وه له سه
نه و به لیانه ی که داوایه تی به سه ریچی که ران و نه و به لیانه ی داوایه تی به پاریز کاران، ئنجا داوای
لیخوشبوون ده کهن، وه پاراستنی عیب و ناته و او یه کانیا له گه خو دارنیا لئی و په شیمان
بوونه له نه نجامدانی، له بهر نه مه ده فهرموی: ﴿وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ﴾،
﴿أُولَٰئِكَ﴾ نه وانه وه سفکراون به و سیفه تانه ی که باسکرا ﴿جَرَّأُوهُمْ مَعْصِرَةٌ مِّنْ
رَّبِّهِمْ﴾ هه موو شتیکی خرابیا له سه لا ده بات ﴿وَجَنَّتْ تُجْرِي مِّنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ﴾
وه به هه شتایک هه موو نازو نیعمه ت و خوشیه کی بی سنووری تیدایه، وه کوشکی به رزو
نایاب و زور سه رنج راکیشی تیدایه، وه باخی به به ره هم و رووباری سه رنچرا کیش به به رده م
کوشکه کانیا ندا ده روات، به راستی نه وه خوشترین شوینی نیشته چی بوونه، ﴿خَلْدِيرٌ
فِيهَا﴾ ژیا نی هه میسه یی ده به نه سه ر، جیگور کیان پیثا کریت، وه نازو نیعمه ته کانیا هه ر گیز

که‌م ناکات، ﴿وَيَقَمَّ أَجْرُ الْعَمَلِينَ﴾ کاری که‌میان بُو خوا کرده به لَام پاداشتی زوربان له بری وه‌ر گرتوه، ف (عند الصباح يحمدُ القومُ السرى) واته: له به‌ره به‌یاندا خه‌لکی سوپاسی شه‌ورپویی ده‌کات، وه له کاتی پاداشتا کریکار مافی خوئی وه‌رده گریئ به ته‌واوه‌تی.

ئا ئه‌م نایه‌تانه له به‌لگه‌کانی ئه‌هلی سوننه‌و جه‌ماعه‌یه، له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی کرده‌وه‌کان له چوار چیوه‌ی ئیمان دان به پیچه‌وانه‌ی کومه‌له‌ی (المرجئة)، له سووره‌تی (الحدید) هاوشیوه‌ی ئه‌م ده‌قانه‌ی نامازه‌ی پیکراوه، وه‌ک خوی گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿سَابِقُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ﴾ ﴿۱۱﴾ ﴿الحدید، باسی هیچی نه‌کرده‌و جگه له زاراوه‌ی بروا به‌خواو به پیغه‌مبه‌ره‌که‌ی نه‌بیئت، وه لی‌ره‌دا ده‌فه‌رموی: ﴿أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ﴾ پاشان وه‌سفی پاریز کاران ده‌کات به‌م دوو کرداره‌ی ئه‌ویش بریتیه له مال و جه‌سته‌یان، ئه‌مه به‌لگه‌یه له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی، ئه‌و پاریز کارانه‌ی وه‌سف کراون به‌و سیفه‌تانه، بریتین له‌و بروادارانه‌ی که له سووره‌تی (الحدید) دا باسکراون. پاشان خوی گه‌وره ده‌فه‌رموی:

(۱۳۷-۱۳۸): ﴿قَدْ خَلَّتْ مِن قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَنَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ﴾ ﴿۱۳۷﴾ هَذَا بَيَانٌ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِلْمُتَّقِينَ ﴿۱۳۸﴾

ئه‌م ده‌قه پیروزانه‌و ئه‌وه‌یشی که له دوایان دیت له چیرۆکی ئوحووددا، خوی گه‌وره دلی برواداران ده‌داته‌وه‌و بیان راده‌گه‌یه‌نی که له پیش ئه‌وان چه‌ندین چه‌رخ و سه‌ده هه‌بوون و تا‌قی کراونه‌توه، برواداران له ئه‌وان تا‌قی‌کرانه‌وه به‌شهر کردن له‌گه‌ل بی‌پروایاندا، به‌رده‌وام له‌و نیوانه‌دا بوون، هه‌تا سه‌ره‌نجام بُو له خواترسان و خو‌پاریزان بوو، وه سه‌رکه‌وتنیش ته‌نها بُو به‌نده برواداره‌کانی خوا بوو، وه کۆتا‌شت ئه‌وه بوو درۆزنه‌کان ده‌ر که‌وتن و خوا سه‌رشۆری کردن به سه‌رکه‌وتنی پیغه‌مبه‌ره‌که‌ی و شوینکه‌وتوانی ﴿فَنَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا﴾ به جه‌سته‌و دله‌کانتان ﴿كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ﴾ بی‌گومان بی‌پروایان نایینن ئیلا سزادراون به‌جۆره‌ها سزای دنیایی، ولاتیان داروخا و داته‌پی، زیانه‌کانیان له لای هه‌موو که‌س پروونه، وه تاجی ده‌سه‌لات و شکۆو سه‌ره‌زیان کۆتایی پیهات، ئایا ئه‌مه گه‌وره‌ترین به‌لگه‌یه! وه گه‌وره‌ترین شایه‌تی دان نیه له‌سه‌ر راستی پیغه‌مبه‌رایه‌تی!؟

حیکمه‌تی له تا‌قی‌کردنه‌وه‌ی به‌نده‌کانیدا ته‌نها بُو ده‌ر که‌وتنی راستگۆ‌کانه له درۆزنه‌کانیان، له‌به‌ر ئه‌مه خوی گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿هَذَا بَيَانٌ لِلنَّاسِ﴾ واته: به‌لگه‌یه‌کی ئاشکرایه، راستی و پوچ بُو خه‌لک ده‌رده‌خات، وه کومه‌لی به‌ختیارو کامه‌ران له کومه‌لی به‌دبه‌خت و

نه گهت جيا ده کاتهوه، ئا ئهوه ئاماژه يه بۆ ئهوه ي که خوا به سهر دروژناندا هينايه تي.
 ﴿وَهُدَىٰ وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ﴾، چونکه به راستي پاريز کاران و له خوا ترسان سوږو
 که لکيان له ده قانه وه رگرتووه، رينمايان ده کات بۆ رينگاي چاکه و هيدايت دان، وه
 ئاموژ گاريان ده کات و دووريان ده خاتهوه له رينگاي گومرپاي و سهر ليشيواي، به لام بۆ
 خه لکانی تر تنها ئاگادار کردنه وه يه و ده بيته به لگه له سهر يان، بۆ ئهوه ي ههر کهس له وانه که
 له نيو ده چيټ هيچ بيانويه کي نه ي.

رهنگه مه به ست له م پرسته: ﴿هٰذَا بَيَانٌ لِّلنَّاسِ﴾ قورپاناي پيروژ بيټ، به راستي قورپان
 ئاگادار کردنه وه يه بۆ هه مووان به گشتي، رينمايي به خش و ئاموژ گاريشه بۆ خو پاريزان به
 تايه تي، هه ردوو و اتا که ته و اوو راستن.

(۱۳۹- ۱۴۳): ﴿وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمُ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾ ۱۳۹
 يَمَسَّكُمْ فَرَحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ فَرَحٌ مِّثْلُهُ. وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نَدَاوْهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ
 اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿۱۴۰﴾ وَلِيُمَحِّصَ اللَّهُ الَّذِينَ
 ءَامَنُوا وَيَمْحَقَ الْكٰفِرِينَ ﴿۱۴۱﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخَلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا
 مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الضَّٰلِمِينَ ﴿۱۴۲﴾ أَلَمْ تَكُنْتُمْ تَمَنُّونَ الْمَوْتَ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنْتُمْ
 نَنْظُرُونَ ﴿۱۴۳﴾

خوای گه وه هانی برواداران ده دات و هيمه تيان به رز ده کاتهوه و ده فره موي: ﴿وَلَا تَهِنُوا
 وَلَا تَحْزَنُوا﴾ واته: کۆل مه ده ن و لاواز مه بن له هيزو توانا تاندا، وه له دلشموه خه ميار مه بن،
 کاتيک به لايه کتان تووش ده بيټ، چونکه خه ميار بوون له ده روون و لاوازي له جه سه کاندا،
 به لايه کي زياتر تان دينته سه رو ده بيته مايه ي ئهوه ي دوژمه کانتان به هيز بکات.

به لکو هانی دل کانتان به ن و فيري ئارامگرتيان بکه ن و ئهوه ي خه م و بيتاقه تي ليان دوور
 بخه نه وه، وه به هيز بن له کاتي جهنگتان به رانه ر به دوژمنان، خوای گه وه باسي ئهوه ده کات
 که قهت نايټ و ره وانيه بۆ برواداران تووش بيتاقه تي و خه ميارى بين، چونکه ئه وان له بروادا
 پله و پايه يان به رزه و چاوه پرواني سه ر که وتن و پاداشتي خوا ده کهن، برواداري راسته قينه ئه وه يه
 که خوای گه وه به ليني پنداوه به پاداشتي دنيا و دوا روژ بويه نايټ خه ميار بيټ.

وه له بهر ئه مه يه خوای گه وه ده فره موي: ﴿وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾ پاشان دليان
 ده داته وه به و شکسته ي که خواردوويانه به ده ست بت په رستان، وه حيكه تي گه وه ي خوي
 له و باره وه بۆ روون کردووتته وه، ده فره موي: ﴿إِنْ يَمَسَّكُمْ فَرَحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ فَرَحٌ

مَسَّ لَهُ ۞ تَبَّوهُ وَهُوَ نَهْوَانِ يَهْ كَسَانِنِ لَهْ زَامِ بَرِينْدَا، بَه لَامِ نَهْوَهْ يِ تَبَّوَهْ چَاوَه پَرَوَانِي دَه كَه كَنِ لَهْ لَآيِ
خَوَا دَه سَتَانِ بَكَه وَيْتِ كَه بَه هَشْتَه نَهْوَانِ بَه تَه مَا نِينِ، وَهْ كِ چُونِ خَوَايِ گَه وَرَه دَه فَرَمَوِي:
۞ اِنْ تَكُوْنُوْا تَالْمُوْنَ فَاِنَّهُمْ يَالْمُوْنَ كَمَا تَالْمُوْنَ وَرَجُوْنَ مِنْ اَللّٰهِ مَا لَا يَرْجُوْنَ ۞ وَكَانَ
اَللّٰهُ عَلِيْمًا حَكِيْمًا ﴿١٤٠﴾ ۞ اَلنِّسَاءُ (واته: وه له ليخه فتاني خه لكي (كافري دوژمندان) سستی و
بیهیزی مه کن، چونکه نه گهر تبوه نیشتان پیده گات نهوه بیگومان نهوانیش وه ک تبوه نیشیان
پیده گات، وه تبوهش نومید بیکتان به خوا هه به (وه چاوه پروانیه کتان هه به) که نهوان نهوه
نومیده یان نه، وه خوا زانای کار به حییه).

یه کییک له حیکه مه ته کانی خوای گه وره نهوه به، که نه م دنیا به ده به خشیت به ایماندارو کافر،
وه چاک و خراب، چه رخ و رۆژگار ده گهریت له تبو مروقه کاند، رۆژیک بو نه م تاقمه و
رۆژیک دی بو تاقمیک تر، چونکه نه م دنیا به کاتیه و به سر ده چیت، به پیچه وانیه رۆژی
دوایی، که تنها و تنها بو پرواداران، ۞ وَلَيَعْلَمَنَّ اَللّٰهُ الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا ۞ نه مهش به هه مان شیوه
له وه حیکه تانه به که خوای گه وره بهنده کانی تووشی شکست و به لاو نار هه ته ده کات، بو
نهوه ی باوه پردارو دوو پروو جیا بکاته وه له به کتر، چونکه نه گهر سر که وتن به رده وهام هه ر بو
پرواداران بیت له هه مو کاته کاند، که سانییک ده هاتنه تبو نیسلامه وه که هه زیان پی نه بوو،
به لام نه گهر له هندی کاتدا جوریک له نار هه ته و به لا تووشی پرواداران بوو، پرواداری
راسته قینه جیا ده بیته وه که هه زی له نیسلامه و نیسلام خوازه.

۞ وَيَتَّخِذْ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ ۞ به هه مان شیوه نه مهش هندیکی تره له حیکه مه ته کان، چونکه شهیدی
له لای خوا به رزترین پله به، وه نه م پله بهش به ده ست نایه ت له دوای به ده ست هینانی هوکاره کانی
نه بیت، نه مهش له ره هه ته خوای گه وره به بو بهنده پرواداره کانی، که هندی هوکاری بو ده ست
نیشان کردون نه فس و هه واو نار هه زوو هه زی پی نه، بو نهوه ی نهوه پله و پایه به رزه یان به
نسیب بکات، ۞ وَاللّٰهُ لَا يُحِبُّ الظّٰلِمِيْنَ ۞ نهوانیه که سته م له نه فس و هه واو نار هه زوو یان ده که نو
دانیشتوون و ناچن بو شهر کردن له پیناو خوادا، نه مه وه ک نهوه وایه سه رزه نشتی دوو پرووه کان
بکات، که نهوان بوغز نیراون له لای خوا، له بهر نهوه خوای کردنه وه له شهر کردن له پیناو خوادا،
وه ک ده فَرَمَوِي: ۞ وَلَوْ اَرَادُوْا الْخُرُوْجَ لَاعْتَدُوْا لَهُ عُدَّةً وَلٰكِنْ كَرِهَ اللّٰهُ اَنْ يُعٰثَهُمْ
فَتَبَطُّهُمْ وَقِيلَ اَعْتَدُوْا مَعَ الْقَعْدِيْنَ ﴿١٤١﴾ ۞ التَّوْبَةُ (واته: نه گهر و بستبایان بیته ده ر بو
جهنگ، پیدا و بستیه کانیان بو ناماده ده کرد، به لام خوا پی ناخوش بوو ده ر بچن، بویه هه زیمه ت و
نیراده ی خاو کردنه وه وه پینان و ترا: وه ک بلئی فرمانیان پیکرابی، له گهل دانیشتواندا دابنیشن)،

﴿وَلِيْمَحْصَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾ نيمه ش له
 حيكمه ته كاني خواي گه وره يه كه به راستي
 خوا نيمانداران بهو (جهنگ و جيهاده) پاك
 بكاته وه له تاوان و كه مو كورپه كانيان،
 وه ههروه ها بهلگه يه له سهر نه وه ي كه به
 راستي شه هيد بوون و كوشتن له پيناوي خوادا
 ده بيته مايه ي پاك بوونه وه له تاوانه كان و
 ناته واويه كان ده شاريته وه، وه نيمانداران
 پاك ده كاته وه جگه له دوورپوه كان، وه
 رزگاريان ده بيت ليسان و بهو هويه وه برودارو
 دوورپو له يه كتر جيا ده كه نه وه.

پاشان خواي گه وره ده فهرموي: ﴿أَمْ
 حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ
 الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمِ الصَّابِرِينَ﴾

﴿وَلِيْمَحْصَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَتَمَتَّعُوا بِالْكَثِيرِ﴾ **أَمْ**
 حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا
 مِنْكُمْ وَيَعْلَمِ الصَّابِرِينَ ﴿وَلَقَدْ كُنْتُمْ تَمَتُّونَ مِنَ الْمَوْتِ مِنْ
 قَبْلِ أَنْ تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿وَمَا مَحْسَبُكُمْ
 إِلَّا أَنْ تَقُولُوا مَا نَالْنَا مِنَ الرَّسُولِ إِذْ قِيلَ مَا نَالُوا قَوْلَ
 أَنْفُسِهِمْ عَلَىٰ تَغَيُّبِ رَسُولٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَهُمْ مِنَ اللَّهِ
 سَخِرَ مَا يَنْصُرُونَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ مِنْ عِبَادِهِ وَمَا كَانَ
 لِيُغَيِّرَ اللَّهُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿وَمَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُبَدِّلُوا
 آيَاتِ اللَّهِ فَتُؤْتُوا بِهَا كُفْرًا تَوَدَّ بَعْضُكُمْ أَنْ يَخْتَلِفَ
 أَلْسِنَتُهُمْ كُفْرًا وَأَنْ حَتَمَ اللَّهُ أَلْسِنَتَهُمْ بِحُكْمِهِ
 وَأَنَّ أَكْثَرَهُمْ كَافِرُونَ ﴿فَتَأْتِيهِمْ اللَّهُ أَهْلًا
 قَرَابًا ﴿الَّذِينَ تَوَدَّ بَعْضُهُمْ أَنْ يَخْتَلِفَ أَلْسِنَتُهُمْ
 كُفْرًا وَأَنْ حَتَمَ اللَّهُ أَلْسِنَتَهُمْ بِحُكْمِهِ وَأَنَّ أَكْثَرَهُمْ
 كَافِرُونَ﴾

﴿۱۴۲﴾ نيمه پرسيار كرديكي نكوولي ليكه رانه يه، واته: وا گومان نه بن، وه وا نه يه ت به
 خه يالتاندا كه بچنه به هه شته وه به يي ماندوو بوون و نارچه تي له پيناوي خواداو به ده سته يناني
 ره زامه ندي نهو، چونكه به راستي به هه شت به زرترين داواكاريه، وه باشتريني نهو شتانه يه كه
 له پيناويدا كيپر كي بكريت، وه هه تا داواكارو گه وره بيت هوكاره كه ي گه وره تر ده بيت و
 كار بو پينگه يشتي گرانتر ده بيت، ناگات به حه وانه وه هه تا واز له وانه نه هيئت، وه ناگات به
 نازو نيعمه ت هه تا واز له خووشي نه هيئت، به لام ناخوشيه كاني دونيا كه به سهر بروداردا ديت
 له پيناوي خوادا، به ناماده كردي نفس و ناره زوو وهرزش كردن له سهر ي پينجه وانه ده بيته وه،
 نارچه تيه كان ده بن به چيژو خووشي له لاي نهو كه سانه ي كه ژيرو خاوه ن بيناين، بهو ريگادا
 ده روژن به يي ماندوو بوون، نه وه يش فزلو چاكه ي خوايه ده بيه خشيت به هه ر كه سيك كه
 بيه ويئت.

پاشان سه رزه نشتي بروداران ده كات له سهر نه بووني نارامي به وه ي كه ناواتيان يي ده خواست و
 چه زيان ده كرد به ده ستي به يين، ده فهرموي: ﴿وَلَقَدْ كُنْتُمْ تَمَنَّونَ الْمَوْتَ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَلْقَوْهُ﴾
 بويه زوريك له هاوه لان خوايان لي رازي بيت، كه جهنگي به دريان له ده ست چوو بوو،

ئاواتی ئهوه یان دهخواست خوی گهوره وینایه کی لهو جوړه یان به نسیب بکات، هه تا هه موو توانا کانی خوینان تیدا خهرج بکه.

خوی گهوره پینان دهفهرموی: ﴿فَقَدْ رَأَيْتُمْوهُ﴾ واته: ئهوهی ئاواتان بو دهخواست به چاوی خو تان بینتان ﴿وَأَنْتُمْ لَنْظُرُونَ﴾ ئهی بو ئارامتان نه گرت؟ ئههه حاله تیکه ناگونجیت و جوان نه، به تایبته بو که سیک ئاوات به شتیک بخوازیت، وه ئاواته کهی هاتیته دی، پیوسته لهسهری توانا کانی خهرج بکات و هه موو توانا کانی لهو بواره دا به تال بکاته وه. ئههه ئایه ته به لگه به لهسهر ئهوهی که ئاوات خواستی شه هادهت دروسته، چونکه خوی گهوره ره زامه ند بوو لهسهر ئاواته کانیان، وه نکولی لی نه کردن، به لکو نکولی ئهوهی لی کردن که کار نه کن به پیوسته بوونی ئهوهی که لهسهر یانه.

(۱۴۵-۱۴۴): ﴿وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَىٰ عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾ وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كِنَبَأًا مُّوجَّلاً وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ مِنْهَا وَسَيَجْزِي الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٥﴾﴾

خوا دهفهرموی: ﴿وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ﴾ واته: موحه مهه ده دا هینه ریک نه له ناو پیغه مبه راندا، به لکو له ره گزی ئههه پیغه مبه رانه به له پیشی ئههه راپوردوون، کاریان بریتیه له گه یاندنی په یامی خوا بو مرؤفه کان، بو هه میسه یی نامینه وه، وه مانه وه یان مه رج نه بو فه رمانه دراری فه رمانه کانی خوا، به لکو پیوسته لهسهر هه موو ئومه ته کان به ندایه تی بو خوا بکه نه له هه موو کات و دؤخیکدا، له بهر ئههه دهفهرموی: ﴿أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ﴾ پاشگه ز ده بنه وهه واز ده هینن له بره واینان، یان جهاد کردن و هاوشیوه کانی، ﴿وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَىٰ عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئًا﴾ ته نه زیان به خوئی ده گه به نی، نه گه رنا خوا پیوستی به کهس نه، ئاینی خوئی به رپا ده کات و به نده کانی بالاده ست ده کات، کاتیک خوا سه رهنه شتی ئههه کهسه ده کات که پاشگه ز ده بیته وهه هه لده گه ریته وهه بو دواوه، وه سفی ئههه کهسه ش ده کات که پابه نده له گه ل پیغه مبه ره کهی و گوپرایه لی په روره دگاری ده بی.

پاشان دهفهرموی: ﴿وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ﴾ سوپاس گوزاریش ته نه به به ندایه تی کردن ده بی بو خوا له هه موو حالیکدا.

ئهم ئایه ته پیروژه، ئامازه به که له لایه نی خواوه که برواداران لهسهر به ک حاله ت بنو گوزرانکاری نه بهت بهسهر ئیماناندا، یان بهسهر به شیک له ئیمانان به هوئی له ده ستدانی

سرؤ کییک ہەرچہندہ گہورہ بیټ، نہویش تہنہا بہ خوٴ نامادہ کردن دەییٰ لہ ہہموو کارنیک لہ کاروبارہ کانی ٹائندا، ئەمەش بہ بانگہوازی خەلکی شارەزا دەییٰ لہو بواردەدا، ئەگەر کەسینک شتیکی لہ دەستدا کەسینکی تر بۆی تہواو دەکات، وە پێویستہ برواداران بہ گشتی مەبەستیان بەرپا کردنی ٹاینی خوا بیټو جیہاد کردن لہو پیناوەدا، بہ پنی توانا، نایی مەبەستیان سرؤ کییک جگہ لہ سرؤ کییکی تر یی، بہو شیوہیہ کارہ کانیان رایی دەییٰو فەرمانہ کانیان جینگیر دە کرئت. وە لەم ٹایہ تەدا گہورہترین بەلگہ بەدی دە کرئت لہسەر ریزو شکۆی ئەبو بہ کرو ہاوەلہ کانی خوا لیان رازی یی، ئەوانە ی کە لہ پیناوی خوادا شەری ہەلگہ پراوہ کانیان کرد پاش پیغەمبەر ﷺ چونکە ئەوان سەر مەشقی سوپاسگوزارانن.

پاشان خوا ی گہورہ ہەوال دەدات کە بہ راستی نەفسہ کان ہەریہ کەو پەبوندی ہەیہ بہ کاتو ٹاکامینکی دیاریکراوہو، بہ ویستو قەزاو قەدەری خوا، ہەر کەسینک قەدەری وا بوو کە بمرئت، بینگومان دەمرئت ئەگەر بەییٰ ہو کاریش بیټ، وە ہەر کەسینک خوا ویستی بمینی، ہەرچی بہسەردا بیټ سەرەنجام دەمینئت، پیش ہاتنی ٹاکامی دیاریکراوی ہیچ شتیک ناتوانئت مردنی پیش بخت، چونکە قەزاو قەدەری خوا وایہ ہەر کەسینک سەرەنجامی دیاری کراوہ، وە ک دەفەرموئ: ﴿فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ﴾ ۱۴۱ ﴿الاعراف﴾ پاشان خوا ہەوالیداوہ کە لہ پاداشتو دەستکەوتی دنیاو دوارؤژ دەدات بہ مرؤف، بہ پنی ویستی خو بان، دەفەرموئ: ﴿وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كَتَبْنَا مُوَجَلًّا وَمَنْ يَرُدُّ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِيهِ مِنْهَا وَمَنْ يَرُدِّ ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُؤْتِيهِ مِنْهَا﴾ (وہ لہ شوینی دیکہ) دەفەرموئ: ﴿كَلَّا نُمَدِّدُ هُنَّوَلَاءَ وَهُنَّوَلَاءَ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ وَمَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا﴾ ۱۴۰ ﴿انظر كيف فضلنا بعضهم على بعض وللآخرة أكبر درجات وأكبر تفضيلاً﴾ ۱۴۱ ﴿الإسراء﴾ ﴿وَسَنَجْزِي الشَّاكِرِينَ﴾ پاداشتیانی دیاری نە کردوہ تا ٹامازہ یی بۆ زۆری و گہورہیی، وە بزائری پاداشت بہ ئەندازہی سوپاسگوزاریہ کەمو زۆرو چاک.

(۱۴۸-۱۴۶): ﴿وَكَايِنٍ مِّن نَّبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِيثُونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّادِقِينَ﴾ ۱۴۶ ﴿وَمَا كَانَ قَوْلُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ﴾ ۱۴۷ ﴿فَعَانَهُمُ اللَّهُ تَوَابًا دُنْيَا وَحَسَنَ تَوَابٍ الْآخِرَةِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ﴾ ۱۴۸ ﴿:

ئەمە دلدانەوہیہ بۆ بروادارانو ہاندانہ بہ پەپرہوی کردنیان، وە کار کردن وە ک ئەوان، بہ راستی ئەمە کارنیکہ کە لہ پیشتر پروویداوہ، بہ لأم سونتتو رییازی خوا لہسەر ئەمە بەردەوامہ،

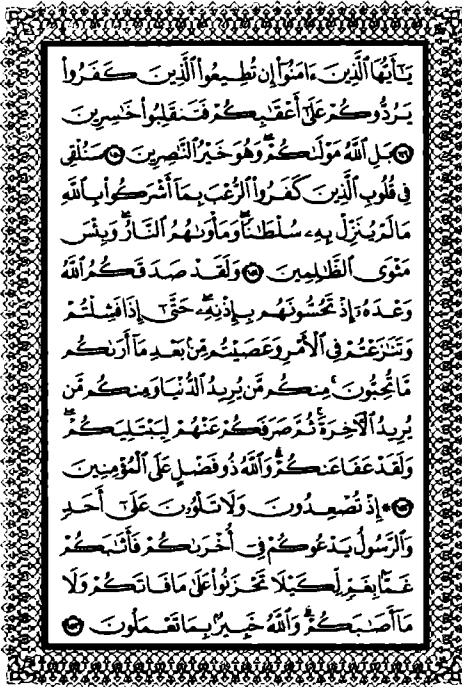
ده فهرموی: ﴿وَكَايِنٍ مِّن نَّسِيٍّ﴾ واته: زور له پیغه مبهران ﴿قَتَلَ مَعَهُ رَبِّيُونَ كَثِيرٌ﴾ واته: کومه له خه لکانیکی زور له شوینکه و تووانیان، نه وانه ی که پیغه مبهران په روره ده یان کردن به ټیمان و کرده هی چاک، روو به رووی کوشتن و بریندار کردن و شتی تر بوونه وه.

﴿فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا﴾ واته: دله کانیان بیهیزو لاواز نه بوو، وه سست و دهسته پاچه و زه لیلی ژیر دهستی دوژمن نه بوون، به لکو نارامیان گرت و جینگیر بوون و هانی خو یانیا نندا، نا له بهر نه مه یه ده فهرموی: ﴿وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ﴾ (واته: وه خوا نارامگرانی خو شده وئی).

پاشان باسی و ته کانیان ده کات و، باسی داوا کردنی سر که وتن له په روه دگاریان، ده فهرموی: ﴿وَمَا كَانَ قَوْلُهُمْ﴾ واته: له م شوین و مه نزلگایه ناخو شه، ﴿إِلَّا أَنْ قَالُوا رَبَّنَا آغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا﴾ (الإسراف): زیده پړوی و له سنور تیه پراننده بو لای نه و شته ی که حه رام کراوه، زانیان که تاوان و زیده پړوی کردن له گه و ره ترین هوکاره کانی سر شو پړی و زه لیلیه، وه دوور که وتن وه لټیان یه کیکه له هوکاره کانی سر که وتن، بو یه داوای لیخو شبوونیان له په روه رد گاریان کرده.

پاشان نه وان له سر نه و ماندو بوون و ټیکو شانه پالیان نه دایه وه، به لکو له گدل نه وه شدا تنها پشتیان به خوا به ست و نزیان کرد خوای مه زن پینه کانیان جینگیر بکات له کاتی روو به روو بوونه وه ی دوژمندا، وه سر که و توویان بکات به سر دوژمناندا، نه وان دوو شتیان پیکه وه کو کرد بوو یه وه: نارامگرتن و واز هینان له دژه که ی، وه داوای لیخو شبوون و سر که وتن په روه رد گار، بیگومان خوا سهری خستن و سهره نجامی دنیا و دوا پړوی پی به خشین.

﴿فَعَانَهُمُ اللَّهُ تَوَابَ الدُّنْيَا﴾ له سر که وتن و ده سته کوه ت، ﴿وَحَسَنَ تَوَابِ الْآخِرَةِ﴾ نه ویش سر که وتن به رهامندی په روه رد گاریان و ژیانیکی به رده و ام که دووره له هه موو ناخو شیه ک، نه مه ش له بهر نه وه یه که نه وان چاکترین کرده وه یان بو خوا نه نجامدا، خوایش پاداشتی دانه وه به باشتین شیوه، له بهر نه مه ده فهرموی: ﴿وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ﴾ (واته: چاکه کار) له به ندایه تی کردن خواداو مامه له له گدل دروست کراوه کاندا، وه له چاکه کاری نه وه یه که له کاتی جهاد کردن له گدل دوژمندا وه ک نه و که سانه جهاد بکات که وه سف کراون.

پاشان خوی گه وره ده فهرموی:
 (۱۴۹-۱۵۱): ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا
 إِن تَطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا يُرَدُّوكُمْ
 عَلَيَّ أَعْقَابِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ ﴿۱۴۹﴾
 بَلِ اللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ خَيْرُ النَّاصِرِينَ
 ﴿۱۵۰﴾ سَنُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا
 الرُّعْبَ بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ
 بِهِ سُلْطَانًا وَمَأْوَهُمُ النَّارُ وَبِئْسَ
 مَثْوَى الظَّالِمِينَ ﴿۱۵۱﴾

ئمه قه ده غه کردنی خوی گه وره یه بو
 بروداران که گوپراهی بیروایان بکن،
 له دوورووه کانو بت په رستان، نه گه ر
 گوپراهی لیان بکن تنها زانیان ده ست
 ده که ویست، چونکه ئه وان نیازیان ئه وه یه

بیانگه ریښه وه بو بیروایی که سه رهنجامی په شیمانی و زهره رهنه ندیبه.

پاشان هه والیدوه که ئه و گه وره و سه رخنه ریانه، له نایه ته که دا ناماره ی پیکر دوه و مژده ی
 داوه که ئه و له داهاتویه کی نزدیکدا کاره کانی به میهره بانسی خوی بو یان به ری ده خات،
 ده بیانپاریزی له هه موو جوړه کانی شه رو خراپه کاریه ک.

وه هر له و چوار چپوه دا هانی برودارانی داوه که تنها خوا بکن به دوست و
 پشتیوانیان، له نیشانه کانی پشتیوانی کردنی خوا بو بروداران ئه وه یه که ترسی خستوه ته
 دلای دوژمنان بیروا، ئه و ترسه ریگریان لای ده کات که زوریک له پیلانه کانیان جیه جی
 نه کهن، بو نمونه: کاتیک که بت په رستانی قورپه یش له جهنگی نوحود گه رانه وه
 راویژیان کرد له نیوان خو یاندا، وتیان: چون وازیان لای بهینین له کاتیکدا ئه وان به
 دهستی نیمه شکستیان هیئا، به لام خوی مه زن ترسی خسته دل کانیانه وه به سه ر شوپی و
 خه جاله تیه وه گه رانه وه.

گومانی تیدا نیه ئه مه باشتین سه ر که وتنه، وه ک له پیشتر باسمان کرد سه ر که وتنی
 خوا بو بروداران له سه ر دوو هو کاره: یان بو داپرین و له نیو بردنی به شیک له بیروایانه،

یان بۆ ئه وه یه خهفه تبارو نا ئومیدو خه جاله تیان بکات به سه رشوړی بگه رپنه وه، دووم بۆ جهنگی ئو حوده.

پاشان باسی هوکاری ئه و ترسه ده کات که خسته دلئ بیروایانه وه، ده فهرموئ: ﴿يَمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانًا﴾ واته: له بهر ئه وه ی جگه له خوا بتیان دانا بوو ده یان په رستن، له په رستی ئه و بتانه دا تنها شوینی هه واو ئاره زووه کانیان ده که وتن به بی به لگه و رپنمای، وه دابران له پشتیوانی خوی به سوژو به بهزه بی. له لایه کی دیکه وه بته رست له به پروادار ده ترسیت، چونکه هیچ په ناگه یه کی ده روونی نیه په نای بۆ به ریت که له ناخوشی و تنگه تاویه کاندازگاری بکات.

ئهمه حالیه تی له دنیا، له دواړو ژیشدا خراپترین سه ره نجامی ده بیت، ئا له بهر ئهمه ده فهرموئ: ﴿وَمَا أَوْلَاهُمْ النَّارُ﴾ واته: شوینی نیسته جی بوونیان و په ناگه یانه، وه لئ رزگار نابن، ﴿وَيَسْئَلُونَ الظَّالِمِينَ﴾ به هوئ تاوان و دژایه تی کردنیانه وه ئاگر بووه به جیگیان.

(۱۵۲): ﴿وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ إِذْ تَحُسُونَهُمْ بِأَذْنِهِ حَتَّى إِذَا فَسَلْتُمْ وَتَنَزَّعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِمَّا أُرْسَلْتُمْ مَا تُحِبُّونَ مِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمَنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ ثُمَّ صَرَفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ﴾

که ده فهرموئ: ﴿وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ﴾ (خوا به لینه که ی له گه لتان راست برده سه ر) واته: به سه ر که وتن، ئیوه ی سه رخست به سه ر ئه واندا، هه تا پشتیان تیکردن و تیکشکان و که سانیکی زورتان لی کوشتن، هه تا خوتان بوون به هوکار که پشتیوانی دوژمه کانتان کرد له سه ر خوتان، ئهمهش له کاتیکیدا بوو که شکستان هینا به هوئ لاوازی و بی توانایتان، ﴿وَتَنَزَّعْتُمْ فِي الْأَمْرِ﴾ که فه رمانی خواتان واز لئ هینا و ئازاوه و دوو بهر کیتان تیکهوت، هه ندیکان ده یوت: له شوینی خویمان ده مینینه وه که پیغه مبه ر ﴿بُؤی دباری کردوین، وه هه ندیکی تر ده یوت: چی بکه ین لیره دا که دوژمن شکاوه و ترس له سه رمان نه ماوه، سه ریچی پیغه مبه ر﴾ تان کردو فه رمانی ئه وتان شکاند پاش ئه وه ی که خوا ئه وه ی که له جهنگه که دا پیتان خوش بوو پشانی دان، سه ر که وتن له سه ره تایی جهنگه که داو، زه لیلی دوژمه کانتان بوو، ئه و که سه ی که خوا نازو نیعمه تیک ده ریژیت به سه ریدا که خوئ پی خوشه، ئه و نازو نیعمه ته گه وره تره

خوای گهوره باسی حالیان ده کات له کاتی تی شکان له شه پری ئو خودو سه رزه نشتیان ده کات له سه ر ئه و کاره، ده فهرموی: ﴿إِذْ تَصْعَدُونَ﴾ واته: کاتیک که شپرزه بوون و په له تان ده کرد له را کردند ﴿وَلَا تَكُونُوا عَلَىٰ أَحَدٍ﴾ واته: هه ر به ک له ئیوه پایدیه کردو به پری که سه نه ده وه ستاو ئاوری له که سه نه ده دایه وه، به لکو هیچ له بیر تاندا نه بوو جگه له را کردن نه بیئت و رزگار بوون له کوشتار.

له راستیشدا مه ترسی گهوره له سه رتان نه بوو، ئیوه کوئا که سه نه بوون که دوژمن به دوا یاندا بیئت و رووبه رووی جهنگ بینه وه، به لکو ﴿وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِيٰ أُخْرَانِكُمْ﴾ واته: پیغه مبه ر له دواتانه وه بانگی ده کردن و ده یفه رموو: ﴿إِلَىٰ عِبَادِ اللَّهِ﴾ واته: بین به ده ممه وه ئه ی به نده کانی خوا! که ستان لاتان لی نه کرده وه و نه رویشتن بو لای، را کردن بو خوی سه رزه نشتی پیویست ده کات له سه ر خاونه که ی، وه بانگ کردنی پیغه مبه ر ﴿﴾ که پیویسته پیش بخریت به سه ر نه فسدا دوا که تن لی شایسته ی گهوره ترین لومه و سه رزه نشتیه.

﴿فَأَثْبِرْكُمْ﴾ (خوای گهوره) پاداشتی دانه وه له سه ر کرده وه کانتان، ﴿غَمًّا يَغْمِرُ﴾ واته: خه میک خه میکی تری به دوا ی خویدا هیئا: خه می له ده ستدانی سه ر که و تن و له ده ستدانی ده سته که وت، وه خه می تی شکانتان، وه خه میک هه مووی خه مه کانی له بیر بردنه وه، ئه ویش ئه وه بوو بیستان که موحه ممه د ﴿﴾ کوژرا.

به لام خوا به سوژو به زه یی خوی هه موو ئه مانه ی کرد به ره حمه ت بو به نده برواداره کانی، وه ک ده فهرموی: ﴿لِكَيْلَا تَحْزَنُوا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ﴾ (تا کو دلته نگ نه بن بو ئه وه ی له ده ستاندا) له سه ر که و تن، ﴿وَلَا مَا أَصَابَكُمْ﴾ له تیشکان و به زین و کوشتن و بریندار بوون، ئه گه ر گه یشتن به و راستیه ی که موحه ممه د ﴿﴾ نه مردوو، هه موو ئه و به لایانه ئاسان ده بیئت، وه شاد ده بنه وه به بیننی که هه موو به لاکان له سه رتان ئاسان ده کات، وه هه موو ناخووشی و به لاکان دنیا به ک حیکمه ت و نه یئی تیدایه.

هه موو ئه مانه ده رچوو له زانست و زانیاری و که مالی خوا به کرده وه کانی ئیوه، وه ئه وه ی ئاشکرای ده که ن و ئه وه ی ده یشارنه وه، له به ر ئه مه به ده فهرموی: ﴿وَاللَّهُ خَبِيرٌ﴾ ﴿بِمَا تَعْمَلُونَ﴾، ده گونجیت مانای: ﴿لِكَيْلَا تَحْزَنُوا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا مَا أَصَابَكُمْ﴾ واته: خوای گهوره ئه م خه م و به لایه ی له سه رتان نووسی بیئت، بو ئه وه ی نه فستان راییت له سه ر ناخووشی و ئارامگرتن له سه ری، وه نا په حه تیه کان سوو ک بیئت له سه رتان:

ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ بَعْدِ الْغَمِّ الَّذِي كُنْتُمْ فِيهِ رَحْمَتَهُ رَبُّكُمْ وَقَدْ آتَاكُمْ مِنْ قَبْلِ هَٰذَا نِعْمَتًا كَيْدًا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥٤﴾
 ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ بَعْدِ الْغَمِّ الَّذِي كُنْتُمْ فِيهِ رَحْمَتَهُ رَبُّكُمْ وَقَدْ آتَاكُمْ مِنْ قَبْلِ هَٰذَا نِعْمَتًا كَيْدًا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥٥﴾
 ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ بَعْدِ الْغَمِّ الَّذِي كُنْتُمْ فِيهِ رَحْمَتَهُ رَبُّكُمْ وَقَدْ آتَاكُمْ مِنْ قَبْلِ هَٰذَا نِعْمَتًا كَيْدًا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥٦﴾
 ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ بَعْدِ الْغَمِّ الَّذِي كُنْتُمْ فِيهِ رَحْمَتَهُ رَبُّكُمْ وَقَدْ آتَاكُمْ مِنْ قَبْلِ هَٰذَا نِعْمَتًا كَيْدًا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥٧﴾

﴿ ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ بَعْدِ الْغَمِّ الَّذِي كُنْتُمْ فِيهِ رَحْمَتَهُ رَبُّكُمْ ﴾
 تووشتان بوو ﴿ اَمَنَةً نُّعَاسًا يَغْشَى طَآئِفَةً مِّنْكُمْ ﴾
 گومانی تیدا نیه نومه رهحمهتی
 خوابه بو پرواداران، وه چاک کردنو
 جیگیر کردن دله کانیانه، وه نارام بهخشیه کی
 زیاتره، چونکه نهوهی ده ترسیت وه نهوزهو
 خهوه نوچکهی بو نایبت، به پیچهوانهی
 نهوهی که ترس له دلیدایه، نه گهر ترس
 نه مینیت ده کریت خهوه نوچکه بیباتهوه.
 وه ثم دهستهیهی که خوا نیعمهتی
 خوی رشتوه بهسه ریاندا به وه نهوزه، نهو
 باوهردارانیه که هیچ خه میکیان نیه جگه له
 بهریا کردنی ثابنی خوا نهیی، وه په زامه نندی
 خواو پیغمبهره که ی ﴿﴾ بهرزه وه نندی برا
 مسولمانه کانیان.

به لام دهسته کی دیکه نهوانه ی که ﴿ قَدْ أَهَمَّتْهُمْ أَنفُسُهُمْ ﴾ هیچ خه میکیان نه بوو جگه له
 خویان، له بهر دوورپویی، یان ثیمان لاوازیان، له بهر نومه وه نهوزهو خه نوچکه یان لی نه کهوت،
 به پیچهوانه ی نهوانی ترهوه که خهوه نوچکه یان لیکهوت ده یانوت: ﴿ هَلْ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ مِنْ شَيْءٍ ﴾
 نومه پرسیار کردنیکی نکوولی لیکه رانه یه، واته: تیمه لهم کاره دا هیچ شتی کمان نیه،
 واته: سهرکهوتن و دهرکهوتن، گومانی خراپیان بو خواو دینه که ی و پیغمبهره که ی برد، وه
 گومانیان وابوو خوی گهوره پیغمبهره که ی سهرناخت، وه ثم شکسته جیا که ره وه و دادوره
 له سهر دینی خوا.

خوی گهوره له وه لامیاندا فرمووی: ﴿ قُلْ إِنْ الْأَمْرُ كُلُّهُ لِلَّهِ ﴾ ثم فرمانه فرمانی قهدهری
 خوا ده گریتهوه، وه فرمانی شهرعیش ده گریتهوه، وه هه موو شته کان به قهزاق قهدهری خوابه،
 دهره نجامه که ی سهرکهوتن و سهربه رزیه بو دوستان و پشتیوانانی خواو نهو که سانه ی که
 گوپرایه لی ده کن، وه نه گهر هه رچی به سهریان بیت له ژیاندا، ﴿ یُخْفُونَ ﴾ (ده یشارنه وه)
 مه بهستی دوورپوهه کانه ﴿ فِي أَنفُسِهِمْ مَا لَا يُبْدُونَ لَكَ ﴾ پاشان نهوهی باسکرده که

ده‌بشارنه‌وه، ده‌فهرموی: ﴿يَقُولُونَ لَوْ كَانَ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ ۖ وَاتِهِ: نه‌گهر ئیمه له‌وه رووداوه‌دا شتی‌کمان به‌ده‌ست بووایه، ﴿مَا قَتَلْنَا هَهُنَا ۖ﴾ (نه‌وه لی‌ره‌دا نه‌ده کوژراین).
 نه‌مه نکوولی له‌لایه‌ن نه‌وانه‌وه‌وه به‌درؤ خسته‌وه‌هی قه‌ده‌ری خویبه‌وه به‌که‌م زانی‌نی بو‌چوونی پی‌غه‌مبهر ﷺ هاوه‌له‌کانیه‌تی، وه به‌پاک زانی‌نی ده‌روونی خوئیانه، خوی‌گه‌وره، وه‌لامیانی دایه‌وه به‌وه‌فرمایسته‌ی: ﴿قُلْ لَوْ كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ ۖ﴾ که‌ماله‌کان جی‌گای کوشتن‌نین: ﴿لَبَرَزَ الَّذِينَ كَتَبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَىٰ مَضَاجِعِهِمْ ۖ﴾ هؤ‌کاره‌کان چه‌نده‌گه‌وره بن له‌کاتی‌کدا سوودی‌ان هه‌یه‌روویه‌رووی قه‌زاو قه‌ده‌ر نه‌بنه‌وه، نه‌گهر روویه‌رووی قه‌ده‌ر بوونه‌وه هه‌چ سوودی‌کیان نامینی‌ت، به‌لکو پی‌ویسته نه‌وه بیته‌جی که‌له (لوح‌المحفوظ) دیاری‌کراوه له‌مردن و ژیان، ﴿وَلِيَبْتَلِيَ اللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمْ ۖ﴾ واته: بو‌نه‌وه‌ی خوا‌تاقی بکاته‌وه نه‌وه‌ی که‌له سنگتان دایه‌له‌دوو‌رووی و ئیمان و لاوازی ئیمان، ﴿وَلِيُمَحِّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمْ ۖ﴾ له‌خوتخوته‌کانی شه‌یتان، وه نه‌وه‌ی کاری‌گه‌ری له‌سه‌ر هه‌یه له‌سیفه‌ته‌خراب و په‌سته‌کان.
 ﴿وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ۖ﴾ واته: نه‌وه‌ی له‌سینه‌وه‌روونه‌کاندایه، نه‌وه‌ی ده‌بشاریته‌وه، له‌زانسته‌و حکمه‌تی خوا‌وایه ئه‌ندازه‌یه‌ک له‌هؤ‌کاره‌کان ده‌بنه‌مایه‌ی نه‌وه نه‌یینه‌کانی نیو دله‌کان ناشکرا‌بین.

پاشان خوی‌گه‌وره ده‌فهرموی:

(۱۵۵): ﴿إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنْكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا ۖ وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ۝۱۵۵﴾:

خوی‌گه‌وره له‌م ده‌قه‌دا هه‌وال ده‌رباره‌ی حالی نه‌وانه‌ده‌دات که‌تیشکان و رایان کرد له‌رؤ‌زی ئو‌حودا، وه‌چی شتی‌ک وای لیان کرد پابکه‌ن، وه نه‌وه له‌گومرا کردن و رازاندنه‌وه‌ی شه‌یتان بوو، وه شه‌یتان زال بوو به‌سه‌ریاندا به‌هؤ‌ی هه‌ندی له‌تاوانه‌کانیان، نه‌وان خوئیان شه‌یتانان خسته‌ناو ده‌روونی خوئیانه‌وه زالیان کرد به‌سه‌ر خوئیاندا، نه‌گهر پابه‌ند بوونایه به‌گو‌پرایه‌لی په‌روه‌رد گاریانه‌وه نه‌وه ده‌سه‌لاتی نه‌ده‌بوو به‌سه‌ریاندا.

خوا ده‌فهرموی: ﴿إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ إِلَّا مَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغَاوِينَ ۝۱۵۶﴾
 ﴿الحجر﴾ پاشان هه‌والی داوه که‌لیان خو‌ش بووه، دوا‌ی نه‌وه‌ی نه‌وه کاره‌یان کرد که‌پی‌ویسته بوو له‌سه‌ری سزا‌بدرین، نه‌گهر بی‌گرتایه له‌ناوی ده‌بردن.

﴿إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ ۖ﴾ بو‌نه‌وه که‌سه‌نه‌ی که‌تاوان و هه‌له‌یان نه‌نجامداوه، بو‌نه‌وه‌ی سه‌رکه‌وتوو‌یان بکات له‌ته‌وبه‌کردن و داوا‌ی لی‌خو‌شبوون: ﴿حَلِيمٌ ۖ﴾ په‌له‌ناکات له‌سزادانی نه‌وه که‌سه‌ی

که سه‌ریچی ده‌کات، به‌لکو به‌سۆزه‌وه مامه‌له‌ی له‌گه‌ل ده‌کات و بانگی ده‌کات بۆ داوای لیخۆشبوون و پروو تیکردنی.

پاشان نه‌گه‌ر داوای لیخۆشبوونی کردو گه‌رایه‌وه لئی قبول ده‌کات، به‌شیوه‌یه‌ک ته‌ماشای ده‌کات وه‌ک نه‌وه‌ی تاوانی نه‌کردییت، وه‌هیچ عه‌یبکی لینه‌وه‌شایته‌وه، سوپاس و ستایش ته‌نها بۆ خوا له‌سه‌ر چاکه‌کانی.

(۱۵۸-۱۵۶): ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لَا تَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَقَالُوْا لِيٰخَوٰنِهِمْ اِذَا ضَرَبُوْا فِي الْاَرْضِ اَوْ كَانُوْا عَزْرٰى لَوْ كَانُوْا عِنْدَنَا مَا مَاتُوْا وَمَا قُتِلُوْا لِيَجْعَلَ اللّٰهُ ذٰلِكَ حَسْرَةً فِى قُلُوْبِهِمْ وَاللّٰهُ يَخْبِىْ وَيُمِيتُ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ ﴿١٥٦﴾ وَلِيْنَ قُتِلْتُمْ فِى سَبِيْلِ اللّٰهِ اَوْ مُتُّمْ لَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللّٰهِ وَرَحْمَةٌ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُوْنَ ﴿١٥٧﴾ وَلِيْنَ مُّتَّمْ اَوْ قُتِلْتُمْ لِيٰلِى اللّٰهِ تَحْمُرُوْنَ ﴿١٥٨﴾﴾

خوای گه‌وره قه‌ده‌غه‌ی کردوه له‌بهنده‌پر واداره‌کانی خو‌یان بچو‌ینن به‌بی‌پروایه‌کان نه‌وانه‌ی که بر وایان به‌په‌روه‌ردگاریان نه‌یه، بر وایان به‌قه‌زاو قه‌ده‌ریش نه‌یه له‌دوو‌پرووه‌کان و هاوشیوه‌کانیان. قه‌ده‌غه‌ی لئێ کردوه له‌خۆچواندن به‌بی‌پروایان له‌هموو شتیک و به‌تایبه‌ت له‌م کاره‌دا، نه‌ویش نه‌وه‌یه که نه‌وان به‌برا بر واداره‌کانیان ده‌لین، یان به‌برای دایک و باوکیان ده‌لین: ﴿اِذَا ضَرَبُوْا فِي الْاَرْضِ﴾ واته: گه‌شت بکن ﴿اَوْ كَانُوْا عَزْرٰى﴾ واته: غه‌زا بکن، پاشان کوشتن یان مردن بی‌ت به‌سه‌ریاندا، دژی قه‌ده‌ر ده‌وسته‌وه‌وه‌ ده‌لین: ﴿لَوْ كَانُوْا عِنْدَنَا مَا مَاتُوْا وَمَا قُتِلُوْا﴾ (واته: نه‌گه‌ر لای تیمه‌بوونایه نه‌ده‌مردن و نه‌ده‌کوژران)، به‌راستی نه‌مه‌درویه له‌لایه‌ن نه‌وانه‌وه، خوای گه‌وره ده‌فهرموئ: ﴿قُلْ لَوْ كُنْتُمْ فِىْ بُيُوْتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِيْنَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ اِلٰى مَضٰجِحِهِمْ ﴿١٥٤﴾﴾ آل عمران، به‌لام نه‌م درویه سوودی به‌دوو‌پرووه‌کان نه‌گه‌یاند، مه‌گه‌ر نه‌وه‌ نه‌بی‌ت نه‌و و ته‌و بیرو باوه‌په‌ بی‌ت به‌ئاخ و مه‌راقیک له‌دله‌کانیاندا، ئنجا به‌لاکه‌یان به‌وه‌هویه‌وه بۆ زیاتر بکات، به‌لام بر واداران ده‌زانن نه‌مه‌به‌قه‌ده‌رو ویستی خوا بووه، بر وای پی‌ده‌که‌ن و خو‌یان ده‌ده‌ن به‌ده‌سته‌وه، پاشان خوا دله‌کانیان رینمایى ده‌کات و جینگیر ده‌کات، به‌هۆی نه‌وه‌وه به‌لاکه‌یان له‌سه‌ر سووک ده‌کات.

خوا فهرموویه‌تی: ﴿وَاللّٰهُ يَخْبِىْ وَيُمِيتُ﴾ واته: نه‌و زاته تاکو و ته‌نهایه به‌وه، نه‌گه‌ر قه‌زاو قه‌ده‌ر هات خۆپاراستن هیچ سوودیکی ناییت.

﴿وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ﴾ خوا پاداشتیان ده‌داته‌وه به‌کرده‌وه‌کانیان و به‌به‌درو‌دانانیا.

پاشان خوی گهوره ههوالی داوه به
کوشت چوون له پیناوی نهودا،
یان مردن هیچ ناتهواویه کی تیدا
نیه، بهراستی دهبوو له و پیناوهدا
پیشبر کیکه ران پیشبر کیان بگردایه،
چونکه هۆ کاریکه بو گه یاندنیان
بو لیخوش بوون و میهره بانای خوا،
بهراستی نهوه له هه موو دنیا باشته
که مرووف کوی ده کاتهوه.

به هه مان شیوه دروستکراوه کان
نه گهر بمرن، یان به کوشت بچن
به هه ر شیوه یه ک بیست، نهوه
سه رهنجام گه رانه وه یان تهنه ا بو
لای خوایه، هه ر که سه و به پیی

وَلَيْنَ مُشْرِكًا وَلَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ فَسَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ۝ فِيمَا رَحِمَهُ مِنَ اللَّهِ
لَيْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَأَنْفَضُوا مِنْ حَوْلِكَ ۝ فَاعْفُ
عَنَّهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَسَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ
فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ ۝ إِنْ يَضُرَّكُمْ اللَّهُ
فَلَا عَالِيَّ لَكُمْ فَانْجِدُوا كَيْفَ تَكْفُرُونَ ۝ وَالَّذِي يَضُرُّكُمْ مِنْ
بَعْدِهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ۝ وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ
يَعْلَىٰ وَمَنْ يَفْلُلْ يَأْتِ بِمَا عَدَلَ تَوْبَةً أَلَيْسَ اللَّهُ تَوَّابًا كَلَّا
فَعَسَىٰ أَنْ تَكُونُوا مِنْ لَدُنْهُمْ وَأَنْ تَكْفُرُوا ۝ أَلَمْ يَنْصَحْكُمْ اللَّهُ
أَلَّا تَكُونَ لَكُمْ آيَةٌ مِنَ اللَّهِ وَتَلْمِزُوا ۝ وَاللَّهُ يَضُرُّ مَنْ يَشَاءُ
وَلَا يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ ۝ وَاللَّهُ يَضُرُّ مَنْ يَشَاءُ وَلا يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ
وَاللَّهُ يَضُرُّ مَنْ يَشَاءُ وَلا يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ ۝ وَاللَّهُ يَضُرُّ مَنْ يَشَاءُ
وَلَا يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ ۝ وَاللَّهُ يَضُرُّ مَنْ يَشَاءُ وَلا يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ ۝

کرده وه کانی خوی پاداشت ده داتهوه.

دهی که واته پاکردن و هه لهاتن بو کوی جگه له لای خوا، دروستکراو هیچ
په ناگه یه کی نیه، جگه له وهی که ده ست بگریست به ئاینی خواوه.

(۱۵۹): ﴿فِيمَا رَحِمَهُ مِنَ اللَّهِ لَيْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَأَنْفَضُوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ
عَنَّهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَسَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ
﴾

به هوی به زه یی و په حه متی خواوه یه بو تو ئهی موحه مه د ھاوه له کانت،
خوی گه وره منه تی کردوه به سه رتدا که له گه لیاندا هیمن و نه رم نیان بووی و
بالی به زه یست بو نه وی کردن و به جوانترین په وشت مامه له ت له گه لیاندا ده کرد،
له بهر نه مه کۆبوونه وه له ده ورت و خوشیان ویستی و فرمانه کانی تو یان جیه جی
ده کرد.

﴿وَلَوْ كُنْتَ فَظًا غَلِيظَ الْقَلْبِ﴾ نه گهر تو به د خوو، دل په قو بی به زه یی بویتایه،
﴿لَأَنْفَضُوا مِنْ حَوْلِكَ﴾ (لیت دور ده که وتنه وه) چونکه په وشتی خراب ده یان تو رینی و

رَقْ نَهْ سَتُورِيَان دَه كَات، بَه لَام رَه وَشْت و نَا كَارِي جِوَان لَه لايَهَن سَه رُو كَه وَه لَه پايَه سَه رَه كِيَه كَانِي نايَنه، خَه لَكِي رَا دَه كِيَشِي وَ حَزِيَان دَه جُولِيْنِيْت بُو لاي نايِنِي خِوَا، لَه گَه لُ نَه وَه دَا خَا وَه نَه كَه ي پادا شْتِي تايِبَه ت وَه رَدَه گَرِيْت.

وَه خِوَو رَه وَشْتِي نَا شَرِيْن لَه لايَهَن سَه رُو كَه وَه دَه يْتَه هُو ي دُور كَه وَتَنَه وَه ي خَه لَكِي لَه دِيْن و رَقِيَان لِي ي دَه يْتَه وَه، لَه گَه لُ نَه وَه ي خَا وَه نَه كَه ي سَه رَزَه نَشْت دَه كَرِيْت و لَه سَه رِي سَزَا دَه دَرِيْت، جَا نَه مَه پِيْغَه مَبَه رِي خِوَا يَه و مَه عَصُومَه، خِوَا نَه وَه دَه رِبَا رَه ي دَه لِيْت، نَه ي جِگَه لَه نَه وَ دَه بِي ي چُون ي يْت؟!

نَا يَا نَه مَه لَه نَه وَه پَه رِي پِيْوِيْسْتِيَه كَان و گَرَنگَرِيْنِيَان نِيَه، وَه پَه پِرَه وَ كَرْدَن بَه رَه وَشْتَه جِوَانَه كَانِي، وَه مَامَه لَه كَرْدَن لَه گَه لُ خَه لَك بَه وَه ي پِيْغَه مَبَه ر ﷺ مَامَه لَه ي پِي كَرْدَه، لَه نَه رَم و نِيَانِي وَ رَه وَشْتِي جِوَان و پَه ي وَه نَدِي وَ بَرَا يَه تِي، وَه ك جِيْبه جِي كَرْدَنِي فَه رَمَانِي خِوَا و رَا كِيْشَانِي بَه نَدَه كَان بُو لاي دِيْنِي خِوَا؟

پاشان خِوَا فَه رَمَانِي بَه پِيْغَه مَبَه ر ﷺ كَرْدَه كَه بِيورِيْت لِيَان لَه بَه رَا نَبَه ر نَه وَ كَه مَتَه رَخَه مِيَه ي كَه نِوَانْدُو وَيَانَه لَه هَه قِيْدَا، وَه دَاوَا ي لِيْخُوش بُو وَيَان بُو بَكَا ت لَه وَ كَه مَتَه رَخَه مِيَه ي كَه بَه رَا نَبَه ر پَه رَه وَ رَد گَارِيَان كَرْدُو وَيَانَه، نَه وَ كَا ت لِيْسُورْدَن چَا كَه خِوَا زِي پِيْكَه وَه كُو دَه كَا تَه وَه.

﴿وَسَّأَوْرُهُمْ فِي الْأَمْرِ﴾ وَا تَه: نَه وَ كَارَانَه ي كَه پِيْوِيْسْتِي بَه رَاوِيْژُو تِيْپُرَاوَانِيْن و بِيْر كَرْدَنَه وَه هَه يَه، چُونكَه لَه رَاوِيْژُو كَرْدَن سِوُود و بَه رْژَه وَه نَدِي نايِنِي وَ دِيْنَا يِي هَه يَه كَه لَه ژِمَارْدَن نَا يَه ت، لَه وَا نَه:

- رَاوِيْژُو كَرْدَن لَه وَ جُورَه بَه نَدَا يَه تِيَه يَه كَه مَسُولْمَان پِي ي نَزِيك دَه يْتَه وَه لَه خِوَا.
- لَه رَاوِيْژُو كَرْدَن دَا بَه خَشْنَدَه يِي بُو بِيْرُو كَه كَانِيَان، وَه لَا بَرْدَنِي نَه وَ شَتَا نَه يَه لَه دَلَه كَان دَا رُو و دَه دَه ن پاش بَه سَه رَهَا تَه كَان، چُونكَه هَه ر كَه سِيْك فَه رَمَانِي هَه يْت بَه سَه ر خَه لَكِي دَا، نَه گَه ر خَا وَه ن بُو چِوَوْن و رِيْز دَا رَه كَانِي كُو كَرْدَه وَه و رَاوِيْژُو ي پِيْكَرْدَن لَه رُو و دَاوِيْكَدَا، نَه فَسِيَان نَارَام دَه يْتَه وَه وَ خُوشِيَان دَه وَيْت، وَه بُوْشِيَان دَه رَدَه كَه وَيْت كَه زُور دَا ر نِيَه بَه سَه رِيَانَه وَه، بَه لَام تَه مَاشَا ي بَه رْژَه وَه نَدِي گَشْتِي دَه كَا ت، نَه وَنَا يَش لَه بَه رَا نَبَه ر دَا هَه ر چِي تَوَا نَا و دَه سَه لَاتِيَان هَه يَه بُو گُوْپَرَا يَه لِي دَه يَخَه نَه كَار، چُونكَه دَه زَا نَن نَه وَ كَار بُو بَه رْژَه وَه نَدِي گَشْتِي دَه كَا ت، بَه پِيْچَه وَنَه ي كَه سِيْك كَه وَ نَه يْت، (رَاوِيْژُو بَه چِوَا ر دَه وَرِي نَه كَا ت) يِيْگُومَان نَه وَنَا وَ خُوشِيَان

دهوئیت خوښه ویستیه کی پراسته قینه، به لام گوپرایه لئی ناکه ن، وه نه گهر گوپرایه لئی بکه ن، به باشی جینه جینی ناکه ن.

- به راستی راویژ ییرو هزره کان پروناک ده کاته وه، به هوی شو کارانه ی که بوی دارپژراوه، نه وهش ده بیته مایه ی زیاتر به هیزبوونی عه قله کان.

- راویژ کردن به زوری بوچوونی چاک ده پیکیت، هندی جار راویژ کار هله ده کات له کاره که یدا، نه گهر هله ی کرد، یان نه وهی داواکراوه به دهستی نه هینا، نه وه سه رزه نشت ناکریت.

نه گهر خوی گه وره به پیغه مبره که ی ﷺ بفرموی، که ته اوترین و کاملترین پیای ناو مرفه کانه و زانترینیانه و خاوه ن به هیزترین بوچونه: ﴿وَسَاوِرُهُمْ فِي الْأَمْرِ﴾ ده بی بوجگه له شو راویژ چهنده گرنگ بیت؟! پاشان خوی گه وره ده فرموی: ﴿فَإِذَا عَزَمْتَ﴾ واته: (نه گهر بریار نکدا) له سر کاریک له کاره کان پاش راویژ کردن تیایدا، نه گهر پیویست به راویژ بکات ﴿فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ﴾ پشت به هیزو ده سلاتی خوا بیسته ﴿إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ﴾ خوا شو که سانه ی خوشدهوئیت که پستی پی ده به ستن.

(۱۶۰): ﴿إِنْ يَضْرُكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُمْ مِنْ بَعْدِهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ﴾

واته: نه گهر خوا به یارمته ی و پشتیوانی خوی سه رتان بخات، ﴿فَلَا غَالِبَ لَكُمْ﴾ نه گهر هه موو سه ر زه وی کویته وه له سه رتان به هه موو ژماره و که ره سته ی جهنگی پیویسته وه سه رناکه ون به سه رتاندا، چونکه که س ناتوانیت زال بیت به سه ر خوی گه وره دا، بیگومان خوا زاله به سه ر بهنده کاند او ته ختی نیوچاوانیانی گرتوه، هیچ گیانداریک ناجوئیت به ویستی شو نه بیت، وه له جوله ناکه وئیت به ویستی شو نه بیت.

﴿وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ﴾ بتاندا ته دهستی هه واو ناره زووتانه وه، ﴿فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُمْ مِنْ بَعْدِهِ﴾ پیویسته سه ری بو بنوینن، نه گهر هه موو دروستکراوه کانش پشتیواتان بن.

وه له چوار چینه ی نه مه دا فرمانکردنه به داواکردنی سه ر که وتن له خواو پشت پی به سستی، وه خو به ری کردن له هه موو هیزو ده سلاتیک، له بهر نه مه

ده فرموى: ﴿وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ﴾ پيشخستى كار تياكراو بو كورت هه لهنان (حصر)ه، واته: (على الله توكلوا) تنها پشت به خوا بيهستن، پشت به جگه لهو مه بهستن، چونكه تنها نهو سه رخه ره، پشت بهستن پيى يه كتاپه رستيه، وه پشت بهستن به جگه له خوا هاوهل برياردانهو هيچ سوودى نيه بو خاوه نه كهى، بهلكو زيانى هه يه.

وه نه ناپه ته فرمان ده كات به پشت بهستن تنها له سه رخه خوا، كه بينگومان نه مهش به پيى نيمانى كه سه كه يه.

(۱۶۱): ﴿وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغُلَّ وَمَنْ يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ﴾

(الغلول): برتبه له شار دنه وهى شتى له ده سته كوت و غه نيمه ت، وه خيانه ت كر دنه له هه موو نه و شتانه ي له نه ستوى نينساندايه، نه وهش به يه كده ننگى زانايان حه رام ياساغ كراوه، بهلكو له تاوانه گه و ره كانه، وه ك چون نه مه ده قه و غه يري نه مه ده قهش به لگه يه له سه رى و نامازه ي پيده كات، جا خوا هه والى داواه كه بينگومان نابى و ناگونجى به پيغه مبه ريك خيانه ت بكات، چونكه خيانه ت له گه و ره ترين گونا هه كانه و ناشريتري ن عه بيه كانه.

خو اى مه زن پيغه مبه ره كانى خو ي پاراستوه له هه موو نه وانه ي ناشرين و له كه داريان ده كان، وه كر دوونى به چا كترينى ناو خه لكى و پا كترين نه فسى پي داون و پا ك رايگر توون له هه موو كه مو كو رى و ناته واويه ك، وه له ناست و پيگه ي په يامه كهى دايناون، وه كانزاي حيكه تى ﴿اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ﴾ (۱۱۴) الأنعام. (واته: خوا چاك ده زائيت په يام و پيغه مبه رى خو ي له كو ي داده ني ت). مرؤف تنها يه ك پيغه مبه ريان بناسيت، نه و دنيا ده ني ت له سه لامه تى نه وان له هه ره په له و له كه يه ك، وه پيويستى به به لگه نيه له وهى دوژمنايان ده رباره يان و تو يانه، چونكه ناسينى به وهى كه پيغه مبه رن ره تكه ره وه يه بو هه موو نه و گومانانه كه ده درينه پاليان، بو يه به ده سته واژه يه ك هيناويه تى كه كارى له و شيوه له نه وان ناوه شيته وه، فرمويه تى: ﴿وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغْلُ﴾ (۱۱۱) واته: خيانه ت له نه واندا بوونى نيه، نه سته مه خو اى گه و ره كه سائيك بو پيغه مبه رايه تى هه لبژيريت خيانه ت بكه ن.

پاشان باسی هه پره شهی کردوه له سه ره نهو که سهی خیانه ت ده کات، فه رموو به تی:
 ﴿وَمَنْ يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ واته:

واته: ده یگر ته کۆ له وه له سه ره شانی، جا نازه ل ییت، یان هر که ره سه ته به کی تر، پی سزا ده دریت له رۆژی دواییدا، ﴿ثُمَّ تَوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ﴾ نهو که سهی که خیانه تی کردوه، یان هر که سیک کی تر، هه رچی کردییت پاداشت ده دریت وه باش بی، یان خراب ﴿وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ﴾ واته: خراپه کانیان بو زیاد ناکریت، وه له کرده وه چا که کانیان که م ناکریت.

پروانه و سه رنجی جوانی ثم خۆ پاراسته بده له م ده قه پیرو زده دا، کاتی که باسی سزای خیانه تکار ده کات، که له رۆژی قیامه تدا به و خیانه ته وه ناماده ده ییت، وه کاتیک که ده یه ویت باسی پاداشتی بکات ته نها باسی خیانه تکاره که ناکات، به لکو به گشتی باس ده کات.

(۱۶۲-۱۶۳): ﴿أَفَمَنْ اتَّبَعَ رِضْوَانَ اللَّهِ كَمَنْ بَاءَ بِسَخَطٍ مِنَ اللَّهِ وَمَأْوَهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

﴿۱۶۳﴾ هُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿۱۶۴﴾

خوای گه وره هه والی داوه به کسان نیه که سیک شوینی په زامه ندی خوا که وتبی، له گه ل که سیکدا به دوای تاوان که وتییت و خوای له خوی تووره کردبی و شایسته ی خه شم و تووره یی خوا بی، ثم دوو ده سه ته له حوکمی خوادا به کسان نین، وه له لای مرویش به هه مان شیوه: ﴿أَفَمَنْ كَانَ مُؤْمِنًا كَمَنْ كَانَ فَاسِقًا لَا يَسْتَوُونَ﴾ السجده، (واته: نایا که سیک که بروای هیناوه، وه ک که سیکه که لاده ره؟ وه ک به ک نین).

نا له بهر نه مه یه لیره دا ده فه رموی: ﴿هُم دَرَجَاتٌ عِنْدَ اللَّهِ﴾ واته: هه موو نه وانه پله و پایه کانیان جیا وازه به پی جیا وازی کرده وه کانیان، نه وانه ی که شوینی په زامه ندی خوا که وتوون تیده کۆشن بو پله و شوینی به رز له به هه شتدا، خوای گه وره له چاکه ی خوی و به پی کرده وه کانیان پشان ده به خشیت، وه نه وانه ی که شایانی خه شم و تووره یی خوای گه وره ن هه ول نه ده ن خراپترین و نرمترین شوین بو خۆیان مسوگر بکه ن هه تا خواری خواره وه، هه ر به که و به پی کرده وه ی خوی، خوای گه وره بینه ری کرداره کانیانه، هه چ شتیک له کرداره کانیان له خوا ون ناییت، به لکو خوا ده یزانی، وه له (لوح المحفوظ) دا جیگیری کرده، وه فریسته ی

ده سټپاکو به ریزی بؤ کردوه به وه کیل که بینوسنو و بیاریزنو و ریکی بخهن.
 ﴿۱۶۴﴾: ﴿لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ
 وَيُرَكِّبُهُمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾

ثم منتهی که خوی گهوره کردووه تی به سر بهنده کانیدا گهوره ترین نيعمه ته،
 به لکو بنچینهی نيعمه ته کانه، نه ویش منته کردنیه تی به سه ریاندا بهم پیغه مبه ره
 زور به ریزه صلات و سه لامی خوی له سر، که خوا به بونهی نه وه وه له
 گو مریای رزگاری کردن، وه پاراستنی له له ناوچون، ده فهرموی: ﴿لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ
 عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ﴾ ره چه له کی ده ناسنو و حالی ده زانن، وه
 زمانی له نه ته وه وه هوزی خو یانه، ناموژ گاریکاره بویان، نه نمو نیانه له گه لیاندا
 له خه میاندا به، ده قه کانی قورثانیان به سر دا ده خو نیته وه و فیریان ده کات و مانا کانی
 قورثانیان بؤ روون ده کاته وه ﴿وَيُرَكِّبُهُمْ﴾ پاکیان ده کاته وه له هاوه ل بریار
 دان و سه ریچی کردن و ره فتاری نامو و سه رجه م ره فتاره خراپه کانی تر.

﴿وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ﴾ لیره دا یان هه مان کتیه که قورثانی پیروزه، که
 ده فهرموی: ﴿يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ﴾ یان مه به ست له نایاته کان نیشانه گه ردوونه کانن،
 یان مه به ست له (کتاب) لیره دا: نووسینه، نه و کاته خوی گهوره منته ده کات
 به سه ریاندا به فیر کردنی کتیب و نووسین که له ریگایه وه زانست درکیان
 پنده کریت و ده پاریزرین.

﴿وَالْحِكْمَةَ﴾ بریتیه له: سونته، که هاوشانی قورثانه، یان دانانی شته کانه
 له جیگای خو یاندا و زانیاری ده رباره ی نه نیته کانی شه ريعته، خوی گهوره بوی
 کو کردنه وه له نیوان فیر بوونی نه حکامه کان و چونه تی جیه جی کردنیان، وه
 سوود و قازانچ و به ره مه کانشی بؤ روون کردنه وه، بهم هه موو کاره گه وره وه پیشی
 هه موو دروستکراوه کان که وتن و بوون به زانای خواناس و له خوا ترس.

﴿وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ﴾ پیش هاتنی ثم پیغه مبه ره ﴿لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾ واته: نه و
 ریگایه ی ده یانگه نیته به خوا نه یانده زانی، وه نه یاده زانی چون ده روونیان پاک
 بکه نه وه، به لکو هر شتیک نه فامیانی جوان بگردایه شاره زا بوون لی، نه گه ر
 پیچه وانیه عه قلی هه موو جیهانیش بووایه.

(۱۶۵-۱۶۸): ﴿أَوْلَمَّا أَصَبْتَكُمْ مُصِيبَةً قَدِ أَصَبْتُمْ مِثْلَهَا قُلْتُمْ أَنَّى هَذَا قُلْ هُوَ مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۶۵﴾ وَمَا أَصَابَكُمْ يَوْمَ التَّنْفِ الْجَمْعَانِ فَيَا ذِينَ اللَّهِ وَليَعْلَمِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۶۶﴾ وَليَعْلَمِ الَّذِينَ نَافَقُوا وَقِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ ادْفَعُوا قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَاتَّبَعْنَاكُمْ هُمْ لِلْكَفَرِ يَوْمَئِذٍ أَقْرَبُ مِنَّا لِلْإِيمَانِ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ﴿۱۶۷﴾ الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قَاتَلُوا قُلْ فَادْرَأُوا عَنْ أَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۱۶۸﴾

وَمَا أَصَابَكُمْ يَوْمَ التَّنْفِ الْجَمْعَانِ فَيَا ذِينَ الْمُؤْمِنِينَ
 ﴿۱۶۵﴾ وَليَعْلَمِ الَّذِينَ نَافَقُوا وَقِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
 أَوْ ادْفَعُوا قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَاتَّبَعْنَاكُمْ هُمْ لِلْكَفَرِ يَوْمَئِذٍ
 أَقْرَبُ مِنَّا لِلْإِيمَانِ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ
 وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ﴿۱۶۶﴾ الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوا
 لَوْ أَطَاعُونَا مَا قَاتَلُوا قُلْ فَادْرَأُوا عَنْ أَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ إِنْ
 كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۱۶۷﴾ الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
 أَوْ ادْفَعُوا قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَاتَّبَعْنَاكُمْ هُمْ لِلْكَفَرِ يَوْمَئِذٍ
 أَقْرَبُ مِنَّا لِلْإِيمَانِ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ
 وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ﴿۱۶۸﴾

نهمه دلنه وایه که له لایه ن خواوه بو بهنده

برواداره کانی، کاتیک که تووشیان بوو له رژی نوحودداو حفتا کهسیان لی کوژرا، خوا دهفرموی: تیوه ﴿قَدِ أَصَبْتُمْ مِثْلَهَا﴾ له جهنگی بهدردا دوو نهونده تان به نهوان کرد، حفتا پیایوی گهوره تان لیکوشتن و حفتا پیایوتانیش لی به دیل گرتن، با نهم به لایه به گهوره وهر نه گرن و دلنه وایی به کتر بکن و به لاکه یان له سر سووک بیست، له گهل نهوده تیوه و نهوان به کسان نین، کوژراوانی تیوه له بهه شته کوژراوانی نهوان له دوزه خه.

﴿قُلْتُمْ أَنَّى هَذَا﴾ واته: له کوپوه تووشمان بووه و تیشکاین؟ ﴿قُلْ هُوَ مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِكُمْ﴾ که کاتیک دوویره کیتان تیکهوت و سه ریجیتان کرد دواي نهوی خوا هندیک شتی نیشانان که چه زتان لیده کرد، بگه پینه وه بو سه رزه نشترکردنی ده رووتنان، وه به ناگا بن لهو هوکارانه ی که ده بنه مایه ی نهوی شکست بینن. ﴿إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ ده خیله به گومانی خراب بردن، به راستی خوا به توانایه له سر سرخستتان، به لام له لای خوا گهوره ترین حکیمت هه یه له تووشبوتان بهو به لای نارچه تیانه، وه ک دهفرموی: ﴿ذَلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَأُنْصَرَ مِنْهُمْ وَلَكِنْ لَيَبْلُوَنَّكُمْ بِبَعْضِ﴾ محمده پاشان خوی گهوره هه والی داوه نهوی که دوو چاری تیوه بووه وه لهو رژی که نهو دوو کومه له گه یشتن به به کتر که بریتی

بوون له: کومملی پرواداران و کومملی بت په رستان له جهنگی (ثوحد) له کوشتن و تی شکان، به پاستی نه وه به ویستی خواو قهزاو قهدهری نه و بوو، قهزاو قهدهری خوا که هات په تکردهوهی نیه و دهیبت هر پروو بدات.

وه فرمانی قهدهری، نه گهر جینه جیکرا، هیچ نایینه وه جگه له خو بدهسته وه دان نهیبت، وه خوای گه وره نه و قهدهره ی هیناوه له بهر حکمه تیک و سوو دیکي زور گه وره، وه بیگومان بو نه وهی مروفی پروادار له دوو پروو جیا بکرته وه، نه وانه ی کاتیک فرمانی کوشتاریان پیکرا ﴿وَقِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا فِی سَبِيلِ اللَّهِ﴾ واته: (پیان و ترا) له پیناو دینی خوا داو پاریزگاری لیکردنی و له پیناو په زامندی خوا دا، ﴿أَوْ اَدْفَعُوا﴾ (یان) بهرگری له شه په ف و ولاته که تان بجهنگن، با نه گهر نیه تی چا کتایش نهیبت.

بهر په رچیان دایه وه و بیانویان هیناوه به وهی که ﴿قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَاتَّبَعْنَاكُمْ﴾ نه گهر بمانزانیابه جهنگ هه به شویتان ده که وتین، نه وان له مه دا درویان کرد، چاک ده یانزانی و دلنیا بوون، به پاستی نه و بت په رستانه دلان پر له قین و توو په یه به رانه به به پرواداران که له جهنگی به دردا چیان به سر هینان، وه نه وان مال و سامانیان خه رج کرد، وه بو نه و مه به سه نه وهی پیویست بوو له پیاوو خو ناماده کردن کویان کرده وه، وه به هیزیکي گه وره ی پر چه که وه پرویان کرده پرواداران بو کوشتار کردن له به رانه ریان، نه گهر نه مه حال و دؤخیان بیبت، چون بیر ده کریته وه که جهنگ له نیوانی نه وان و پرواداراندا پروونه دات؟ به تاییه ت پروادارانیش له شاری مه دینه ده رچونه و خو یان بو نه وان ناماده کرده، نه مه ش مه حاله، به لام دوو پرووه کان وا گومانیان برد نه م بیانووه بازاری پرواداران گهرم ده کات و قه ناعه تیان پی ده که ن.

خوا ده فرموی: ﴿هُمْ لِلْكَافِرِ يَوْمَئِذٍ﴾ واته: له و پروژده دا که وازیان له پرواداران هینا، ﴿اَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلْاِیْمِنِ يَقُولُونَ يَا قَوْمِ هُمْ مَا لَیْسَ فِی قُلُوبِهِمْ﴾، نه مه تاییه ته به دوو پرووه کان، به زمانیان پروا ناشکرا ده که ن، نه وهی له ناخیاندا یه ده ریناخه ن و ده یشارنه وه. وه له وانه که ده لین: ﴿لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَاتَّبَعْنَاكُمْ﴾ نه وان به پاستی ده یانزانی کوشتار پوده دات. نه م ده قه ده کریته به لگه بو بنچینه ی: (ارتکاب اخف المفسدین لدفع اعلاها، و فعل ادنی المصلحتین للعجز عن اعلاها) واته: نه جامدانی سوکترین خراپه بو پالنن به بهر زترینیانه وه، وه کردنی که مترین بهر ژه وهندی، له بهر نه توانینی بهر زترینان، له بهر نه وه دوو پرووه کان فرمانیان پیکرا بوو که له پیناو نایندا بجهنگن، نه گهر نه یانتوانی با له پیناوی مال و مندال و خاکیاندا بجهنگن، ﴿وَاللَّهُ اَعْلَمُ بِمَا یُکْتُمُونَ﴾ ناشکرای ده کات بو بنده پرواداره کانی و له سهری سزای داون،

پاشان خوی گه وره ده فهرموی: ﴿الَّذِينَ قَالُوا لِأَخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُوا﴾ دوو شتیان له گهل یه کتردا کؤ کرده وه: دوا که تن له جیهاد کردن و بیانو و گرتن و به درؤ خستنه وه به قه زاو قه دهری خوا، خوا له وه لامدانه وه یاندا ده فهرموی: ﴿قُلْ فَأَدْرَأُوا﴾ (واته: نهی موحه مه مد پشیان بلی) بهر گری بکن، ﴿عَنْ أَنْفُسِكُمْ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ (۱۶۸) نهوان نه گه به گوئی تیوه یان بکر دایه نه ده کوژران، نه وه له ده سه لاتی تیوه دا نیه و ناتوانن بهر گری لی بکن. نم نایه تانه به لگن له سر نه وهی که به ندهی خوا هندی جار نیشانه یه کی کوفرو نیشانه یه کی باوهری تیدا کؤ ده بیته وه، هندی جار له یه کیکیانه وه نزیکتره به پیچه وانهی نهوی تر.

(۱۶۹-۱۷۰): ﴿وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْواتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزُقُونَ﴾ (۱۶۹) ﴿فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾ (۱۷۰) ﴿يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةِ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ (۱۷۱)

نم ده قه پیروزانه چاکه ی شهیدان و ریژی نهوانی تیدایه، وه نهو منهت و چاکه ی که خوا دایاراندوه به سر یاندا، له چوار چیوهی نهوانه یشدا دلدانه وه وه سره خوشی زیندوه و کانه له سر کوژراوه کانیا، وه هاندانیا له سر کوشتار کردن له پیناوی خودا و رو به روو بونه وهی شهیدی، وه ک ده فهرموی: ﴿وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾ (واته: له جیهاد کردنی دوژمنانی خودا، تنها مه بهستیان بهر ز راگرتنی وشهی خوا (لا إله إلا الله) بیّت، ﴿أَمْواتًا﴾ (واته: با نهیت به خه یالتدا، به بیرتدا که نهوان مردوون و له ناوچوون و چیژی دنیا یان له ده ست داوه، که مرؤف خوی لی ده پاریزیت، بویه ده ترسیّت له کوشتارو خوی ده پاریزیت له شهیدی! ﴿بَلْ﴾ به لکو نهوان به دهستیان هینا گه وره تر له وهی کیبیر کیکاران کیبیر کئی له سر ده کهن، نهوان: ﴿أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ﴾ (زیندوون له لای پهروه رد گاریان) له مالی ریژداری پهروه رگاردان، وه وشهی: ﴿عِنْدَ رَبِّهِمْ﴾ بهرزی پله و پایه یان ده گه به نیت، وه نزیکیا له پهروه رگاریان، ﴿يُرْزُقُونَ﴾ له جوړه ها نبعمهت که له وه سف کردن نایهت، مه گه تنها خوا وه سفی بکات، له گهل نه مه دا، ﴿فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ﴾ (واته: زور دلخوش و کامهران و ناسوودهن به و نازو نبعمه تهی خوا پی به خشیوون، نهویش له بهر جوانی و زوری و گه وره یی به هه شته، وه نهو په ری چیژ وهر گرتن له ناو به هه شت، وه هیچ بهرنگار بونه وه یه کی تیدا نیه، خوی گه وره دوو شتی بو کؤ کردنه وه نهویش چیژ وهر گرتنی جهسته به رزق و رۆزی زور چاک، وه چیژ وهر گرتنی دل و رووح بهو خوشیهی که له چاکه و فزلی خوی پی

به خشيون، هه تا نازو نيعمهت و دلخوشي بو ته اوو کردن، هه تا وایان لی هات: ﴿وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ﴾ هه ندیکيان مژده ددهن به هه ندیکي تريان به گه یشتنی براکانیان، نهو برابانهی که هیشتا پیمان نه گه یشتون، بیگومان نه وانش بهو نازو نيعمهت ده گه کن که براکانیان پیی گه یشتن.

﴿الْأَخَوْفُ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾ واته: مژده ددهن به لابردنی مهترسی له سهریانو هیچ خه مو په زاره به کيان بو پیش نايهت، ﴿يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةِ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ﴾ واته: هه ندیکيان مژده ددهن به هه ندیکي تريان گه وره ترين مژده، نهویش بریتیه له: نيعمهت و چاکه و ریزی په وره ردگاریان ﴿وَأَنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ به لکو زیادی ده کات به چه ندین قات که کوشه کانيان هه رگیز پیی ناگات.

نهم ده قانه خوشی چيزی ژيانی به رزه خ (دوای مردنی ژيانی نیو گور) ده سه لمین، وه شهیدان به رزترین پلهو پایه یان هه یه له لای په وره ردگاریان، وه به هه مان شیوه به لگه یه له سه ر گه یشتنی رووحی بروادارانی چاکه خواز به یه کتری، وه چاکه ی هه ندیکيان به سه ر یه کتره وه، وه مژده دانی هه ندیکيان به هه ندیکيان.

(۱۷۲-۱۷۵): ﴿الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقُوا أَجْرٌ عَظِيمٌ﴾ ﴿۱۷۲﴾ الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿۱۷۳﴾ فَأَنْقَلَبُوا بِنِعْمَةِ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ لَمْ يَمَسَّهُمْ سُوءٌ وَأَتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ ﴿۱۷۴﴾ إِنَّمَا ذَلِكُمُ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُ فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُوا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۷۵﴾

کاتیک که پیغه مبه ر که له جهنگی نوحود گه رایه وه بو مه دینه، بیستی که نه بو سوفیان و نه وانه ی له گه لیدان له بت په رستان ده یانه ویت بگه رینه وه بو شاری مه دینه، فرمانی به هاوه لانی کرد به ده رچون، نه وانش ده رچون له گه لیدا، له سه ر نهو برینه ی که پیمان وه بو، بو وه لامدانه وه ی خواو پیغه مبه ره که ی، هه تا گه یشتنه (حمراء الأسد) دواتر که سینک هات بو لایان و پیی وتن: ﴿إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ﴾ (خه لک بو تان کوبوونه ته وه) ده یانه ویت له ریشه ده رتان به یتن و له ناوتان به رن، به شیوه یه کی ترس نامیز، به لام نهو قسه یه هیچ کاریگه ریه کی نه بوو جگه له وه نه ییت که نیمانیان زیاتر دامه زراو چاکتر پشتیان به خوی گه وره به ست، ﴿وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ﴾ واته: (وتیان): خوامان به سه، ﴿وَنِعْمَ الْوَكِيلُ﴾ نهو باشتترین یارمه تیده ر (و کاری پیپردراوه)، که ده سه لاتی هه یه به سه ر ریکخستن و به رژه وه ندی کاروباری به نده کانی،

فَأَقْبَلُوا بِمُنْقَلَبٍ رَضُونَ فَهُوَ فَضْلٌ أَلَمْ تَسْمَعُوا مَوْعِظَةً مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ أَفَأَنتُمْ كَذِبُونَ ﴿١٧٤﴾
 رَضُونَ اللَّهُ وَاللَّهُ دَرُغْتٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٥﴾ إِنَّمَا ذَلِكُمُ الشَّيْطَانُ
 يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُ فَلَا تَخَافُوهُم وَخَافُوا اللَّهَ إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٧٦﴾
 وَلَا يَخَافُكَ الَّذِينَ يَسْتُرُونَ فِي الْكُفْرَانِ أَن يَضُرُّوا اللَّهَ
 شَيْئًا بِرِيدَةِ اللَّهِ أَلَا يُحِصِلُ لَهُمُ حِطَّاءِي الْآخِرَةَ وَلَهُمُ عَذَابٌ
 عَظِيمٌ ﴿١٧٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالْكَافِرَ بِالْإِيمَانِ لَنَضُرُّوا اللَّهَ
 شَيْئًا وَلَهُمُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٨﴾ وَلَا يَجْرِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا آثَمًا
 نَسِلَ لَهُمُ حَيْرَتًا لَّنُنْصِفَهُنَّ إِنَّنَا نَمْلِكُ لَهُمُ أَيْمَانًا وَأَنَّا
 عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٧٩﴾ مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنْتُمْ
 عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِمَكُمْ
 عَلَى الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِيٰ مِن رُّسُلِهِ مَن يَشَاءُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ
 وَرُسُلِهِ ۚ وَإِن تَوَلَّوْا أَنتُمْ وَآلُكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٨٠﴾ وَلَا يَجْرِمُ
 الَّذِينَ يَبْتِغَلُّونَ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ مِن قُضْيَاهُ فَهُوَ حَيْرَتٌ لَهُمْ
 بَلْ هُمْ شَرُّ لَّهُمْ سَيِّئُونَ مَا يَخْلَعُونَ بِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَاللَّهُ
 مِيرِثُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٨١﴾

﴿فَأَقْبَلُوا﴾ واته: نجا مسولمانان
 گه رانه وه، ﴿بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ لَّمْ
 يَمَسَّهُمْ﴾ پاشان هه وال گه يشت به
 بت پرسته كان كه پيغه مبهرو هاوه له کانی
 ده رجرون بو گیانان، وه په شیمان بو وه وه
 شه وهی كه دوا كه وت له بر واداران، خوی
 گه وره ترسی خسته ناو دلپانه وه، هه تا
 گه رانه وه بو شاری مه ككه، وه بر واداران
 به نيعمهت و فزلی خوا گه رانه وه،
 كه خوا منتهی خوی كرد به سه رياندا
 به سه ركه وتن له و ده رجونهی به و حاله وه و
 پشت به ستیان به په و ره رد گاریان، پاشان
 خوی گه وره پاداشتی غزایه کی ته وای
 بیان به خشی، به هوی شه وهی به چاکی

گوپرایه لی په و ره رد گاریان كرد، وه خویمان پاراست له سه ریچی كردنی، پاداشتی کی
 گه وریان هه یه، شه ویش فزل و گه وریه یی خوا به له سه ریان.
 پاشان خوی گه وره ده فرموی: ﴿إِنَّمَا ذَلِكُمُ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُ﴾ به راستی شه و
 كه سه ی له بت پرستان كه ویستی بر واداران بترسینیت، وتی: به راستی شه وان بو
 تیوه خویمان كو كرده شه وه، بانگ كه ریك بو له بانگ كه رانی شه یتان، (شه یتان)
 دؤستانی خوی ده ترسینیت، شه وان هی كه تیمانان نه، یان لاوازه، ﴿فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُوا
 إِنَّ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾ واته: له بت پرستان مه ترسن دؤسته کانی شه یتان، چونكه ته ختی
 نیوچا وانیان به دهستی خوا به، هیچ ناكه ن به ویستی خوا نه ییت، بهلكو له خوا بترسن
 كه دؤستانی خوی سه رده خات، شه وان هی كه لسی ده ترسن و فرمان به رداری ده كهن.
 شه ده قه ترسان له خوی تاك و تنها پیویست ده كات، وه یه كینكه له پیویستیه کانی
 تیمان، به پیی تیمان به ننده له خوا ترسانی له دل ده ییت، وه ترسی چاك شه وه یه كه
 ریگری بكات له بر وادار خوی له قه دهغه كراوه كان بپاریزیت.

(۱۷۷-۱۷۶): ﴿ وَلَا يَحْزُنكَ الَّذِينَ يَسْتُرِعُونَ فِي الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا يُرِيدُ اللَّهُ أَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حِطًّا فِي الْأَخِرَةِ وَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۱۷۶﴾ إِنَّ الَّذِينَ أَشْرَوْا الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۷۷﴾ ﴾

پنہ مہر ﷺ سوور بوو له سہر رینمای دوسترکراوه کانو زور هه ولی دہدا، نه گہر هیدایہ تیان وەر نه گرتیایہ خہ مبار دہ بوو، خوی گہورہ فہرموی: ﴿ وَلَا يَحْزُنكَ الَّذِينَ يَسْتُرِعُونَ فِي الْكُفْرِ ﴾ له زور حہز لیکردنیان و سووربوونیان له سہر بیروای ﴿ إِنَّهُمْ لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا ﴾ چونکہ خوا سہرخہری ٹاینی خوہ تی، و ہ پشگیری تہواو له نیردراوہ کہی دہ کات، بہ بی ٹہوان فہرمانی خوئی جیہ جی دہ کات، کہواتہ: گوئیان مہدہری و دلت پیان خوئ نہ بیت، تہنہا خوئیان زہرہ رمہندن و کوشش دہ کہن بو ٹہوی زیان بہ خوئیان بگہ یہ نن، بہ لہ دہستدانی ٹیمان له دنیا داو بہ دہست ہینانی سزای سہخت لہ پوژی دوا پیدا، لہ بہر بی نرخی و بہ کہم زانینیان له لای خوا، وہ ویستی خوا لہ سہر ٹہویہ کہ ہیچ پاداشتیکیان نہ بیت لہ پوژی دوا پیدا، سہرشوری کردوون و سہر کہوتووی نہ کردوون لہ بہرانبہر ٹہوہدا دؤستانی سہریہرز کردوہ، وہ ہہر کہسیک خوا خیری بویت بہ دادپہرورہری و حکمہ تی خوہ تی، وہ دہزانیٹ ٹہوانہ ہیدایہت وہرنا گرن، وہ قبولی ری پیشاندان ناکہن، لہ بہر خراپی خو پوشتیان و خراپی نہ تہ کانیان.

پاشان خوی گہورہ ہہوال دہدات ٹہوانہی کہ کوفرو بیروایان ہہلبارد بہ سہر ٹیمان ہینان، زیان بہ خوا ناگہ یہ نن، وہ حہزیان لیہ تی بہ حہز لیکردنیک، وہ ک کہسیک چون حہز لہ شتیک بکات نامادہ بہ بہ پارہش بیت بیکریت، ﴿ لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا ﴾ چون زیان بہ خوا دہ گہ یہ نن کہ ٹہوان ٹہوپہری کہ متہرخہ میان دہ کرد لہ بروا ہیناند، وہ ٹہوپہری حہزیان لہ بیروای دہ کرد بہ پہرورہد گاری خواوہن بہزہ بی؟! خوا پیوستی بہوان نہ. بیگومان بو سہرخستی ٹاینہ کہی بہندہ گہ لیککی پاکو پالفتہی ہہن، جگہ لہوان، وہ بو سہرخستی ٹاینہ کہی نامادہی کردوہ، ٹہو کہسہی کہ پیسی رازیہ لہ برواداری، ہہرورہا خواوہنی عہقل سالاری و بہہیزیہ، وہ ک خوی گہورہ دہ فہرموی: ﴿ قُلْ ءَامِنُوا بِهِ أَوْ لَا تُؤْمِنُوا إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ إِذَا يُسْئَلْنَ عَلَيْهِمْ يَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ سُجَّدًا ﴾

﴿ الإسراء ١٧٧ ﴾

(۱۷۸): ﴿ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّمَا نُطَمِّلُ لَهُمْ خَيْرٌ لِّأَنفُسِهِمْ إِنَّمَا نُمَلِّ لَهُمْ لِيُذَادُوا إِثْمًا وَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿۱۷۸﴾ ﴾

واته: هر گیز نهوانه‌ی کوفریان کرده به پهروه رد گاریان و ثابنه که یان پشت گوئی خستوه و دژابه‌تی پیغه‌مبهره که یان کرده با وا گومان نه‌بن، که نیمه له دنیا دا و ازمان لی هیناون و توله یان لینا که یسه‌وه و مؤله تمان داون خیری تیدایه بویان و خوشمان ده‌وین! نه‌خیر وایه، به‌و شیوه‌یه نیه که نه‌وان گومان ده‌بن، به‌لکو نه‌وه بو شه‌رپکه خوا ده‌یه‌ویت بویان به‌ریا بکات، وه سزادانی زیاتره و توله‌یه بویان، له‌بهر نه‌مه ده‌فهرموی:

﴿ إِنَّمَا نُمَلِّ لَهُمْ لِيَزْدَادُوا إِثْمًا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴾ خوی گوره مؤله‌تی ستمکار ده‌دات هه‌تا ستمی زور ده‌بیت، وه بیروایان یه‌ک له دوی یه‌ک ده‌بیت، هه‌تا نه‌گه‌ر راپیچی کرد به راپیچکردنکی زال و به‌توانا، ده‌ی با به‌ئاگابن ستمکاره کان له مؤله‌ت پیدانان، با وا گومان نه‌بن له ژیر ده‌ستی خوا رز گاریان ده‌بیت.

(۱۷۹): ﴿ مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُطْلِعَكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِي مِن رُّسُلِهِ مَن يَشَاءُ فَتَمَنُّوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ۖ وَإِن تَوَمَّنُوا وَتَتَّقُوا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴾

واته: حکمه‌تی خوا به‌و شیوه‌یه که واز له برواداران به‌نیت هه‌ر وه‌کو نه‌وه‌ی ئیستا ئیوه له‌سهرین (دل‌سوزو دل‌ره‌ش) پیس و پاک، به‌بی جیا کردنه‌وه، هه‌تا پیس و پاک له یه‌ک جیا بکاته‌وه، وه بروادار له دووروو، دروزن له راستگو، به‌هوی جوړه‌ها تاقیکردنه‌وه و پیشه‌اته‌وه.

وه به‌همان شیوه له حکمه‌تی خوا نیه، که غیب و په‌نهان ناشکرا بکات بو بنده کانی، حکمه‌تی خوا به‌و شیوه‌یه که بنده کانی تاقی بکاته‌وه و تووشی به‌لایان بکات هه‌تا پیس له پاک جیا ده‌کاته‌وه، به‌جوړه‌ها به‌لاو تاقیکردنه‌وه، خوی گوره پیغه‌مبهرانی ناردوه‌ه فرمانی کرده به‌گوپرایه‌لی کردنیان، ملکه‌ج بوون بویان و باوه‌ر پیهنانیان، وه په‌یمان‌ی داوه له‌سهر ئیمانداران و له خواترسان به‌پاداشتی گه‌وره، ئنجا خه‌لکی به‌پی شوینکه‌وتیان بو پیغه‌مبهران کرده به‌دوو به‌شه‌وه: گوپرایه‌لی کاران و سه‌رپیچی کاران، برواداران و دوورووه‌کان، مسولمانان و بیروایان، له‌بهر نه‌وه رپکی بخت بویان له‌سهر پاداشت و سزا، وه هه‌تا داد‌گه‌ری و چاکه و حکمه‌تی بو دروستکراوه کان ناشکرا بکریت.

(۱۸۰): ﴿ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۖ هُوَ خَيْرٌ لَّهُمْ بَلْ هُوَ سَرُّهُمُ سَيْطُونٌ مَّا يَخْلُوا بِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ وَاللَّهُ مِيرَاثُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴾

واته: با ٿه وانهي وا ٻه زيلي ده كه ن وا گومان نه بن، واته: ده بگر نه وه ٿه وهي كه له لايانه كه خوا پئي به خشيون به چاكي خوي، له مالو سامان و ناوبانگ و زانست و جگه له وانه، وه فرماني پيكر دوون له جيگاي خويدا به كاريان بهينن به يي ٿه وهي زيان له بنده كاني بدن، ٿه وان ٻه زيلي لي ده كه ن وه ديگر نه وه، ده يشار نه وه له بنده كاني خوا، وا گومان ده بن ٿه وه خيري تيدايه بو ٿه وان، نه خير، به لكو شه ري تيدايه بو دين و دنيايان، له ئستاو له داهاتودا، ﴿سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخَلُوا بِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ واته: ٿه وهي كه ٻه زيلي پيده كه ن ده بيته كوت له گردن ياندا، سزاي پيده درين، وه ك له فرموده ي صه حيدا هاتوه: {عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ آتَاهُ اللَّهُ مَالًا، فَلَمْ يُؤَدِّ زَكَاتَهُ، مَثَلٌ لَهُ مَالُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ شَجَاعًا أَقْرَعًا، لَهُ زَبَيْبَتَانِ يُطَوَّقُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، ثُمَّ يَأْخُذُ بِلَهْزِمَتَيْهِ، (بِعْنِي: سِدْقِيهِ)، ثُمَّ يَقُولُ: أَنَا مَالِكٌ، أَنَا كَنْزُكَ»، ثُمَّ تَلَا: ﴿وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ﴾ (رواه أحمد برقم: (۸۶۴۶)، وَالتَّبَخَارِيُّ برقم: (۱۴۰۳)، وَالتَّنَائِي فِي (الكبرى) برقم: (۲۲۶۱)).

واته: ٿه بو هو ٻه ٻه خوا لسي رازي بي، ده لي: پيغه مبه ري خوا ﷺ فرموده تي: هر كه سيك خوا مالو سامانيكي پييدات، زه كاته كه ي لينه دات، له روي دوايي دا ٿه مالو سامانه ي كه زه كاتي لينه داوه بو ي ده بيته نيره مارنيكي كه چهل. (ٿه و مارانه ي كه چهلن و توو كي سه ريان نيه، ٿه هره كه يان زور پيسه)، دوو خالي ره شي له پشت چاويه تي (هروه ها ٿه و مارانه ي كه خالي ره شي له پشت چاويانه ٿه هريان زور پيسه)، ٿه و ماره له گه ردي ده ٿالي له روي دوايي دا، پاشان شه ويلگه كاني ده گري (ياني كه له ملي ٿالا، ٿنجا پارووي له هه ردو شه ويلگه كاني ده دات) دوايي پسي ده لي: من مال كه تم، من خه زنه كه تم (واته: ٿه و مال هم كه خه زنت ده كردم و كوتده كردمه وه) دوايش ٿه و ٿايه ته ي خوينده وه: ﴿وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ﴾، ٿه وانه پيسان وا بوو كه چروو كه يان سوودي ده بيت بويان و سه ربه رز ده بن، به لام كاره كه پيچه وانه بوويه وه، وه بوو به گه و ره ترين زيان و هو كاري سزادانيان.

﴿وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ واته: خواي گه و ره خاوه ني هه موو مولكيكه، وه هه موو مولك و سامانيك بولي خاوه نه كه ي ده گه رپته وه، بنده كان هيچيان به ده سته وه ناميبت، نه دره م نه دينار، وه نه هيچ شتيك له مالو دارايي، وه ك خوا ﷺ ده فرموي: ﴿إِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْأَرْضَ وَمَنْ عَلَيْهَا وَإِنَّا يُرْجَعُونَ﴾ (مريم، سه رنج بدو و بزانه چو ن باسي هو كاري سه ره تاي و هو كاري كوتايي ده كات، هر يه ك له و دو وانه وا

پئويست ده كات يان وا به مرؤف ده ففرموي: كه ره زيلي نه كات له و شته ي كه خوا پئي ده به خشيت.

سهره تا هه والي داوه: ئه وه ي كه له لاي بهنده يه وه له ده ستيدايه فه زل و چا كه وه نيعمه تي خوايه، مولكي بهنده يه، به لكو نه گهر فه زل و چا كه ي خوا نه بيت به سه ريه وه، هه رگيز پئي ناگات، وه گرته وه ي ئه وه ماله ئه وه ده گه به نيت فه زل و چا كه ي خوا ده گريته وه، وه له بهر ئه وه چا كه كردني خوا چا كه كردن پئويست ده كات له گه ل بهنده كانيدا، وه ك خوي گه و ره ده ففرموي: ﴿وَإِحْسِنَ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ﴾ القصص، ئه گهر هه ر كه سيك بزائيت ئه وه ي له ده ستى دايه چا كه وه فه زلي خوايه، به ربه ستى ئه وه چا كه يه ناكات كه زياني نه بيت بو ي، به لكو سوودي ده بيت بو دل و مال و ساماني و زياد كردني ئيماني و پاراستني له به لاو موصيه ته كان.

پاشان باسي دووه مي كردوه ئه وه ي كه به ده ستى بهنده كانه هه مووي ده گه ريته وه بو لاي خواو، هه ر بو خوي به رزه، بيگومان ئه وه باشتريني ميراتگرانه، هيج مانايه ك بو ره زيلي نيه به هيج شيوه به ك، هه موو ده پروات و له ده ستت ده چييت، ده گوازيته وه بو لاي كه سيكي دي.

پاشان باسي سيه مي كردوه كه هو كاري پاداشتيه ده ففرموي: ﴿وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ﴾ ئه گهر خوا شاره زاييت به كرده وه كانتان به گشتي، كه واته: ده بيت له سه ر كرده وه ي چاك پاداشت بداته وه وه له سه ر كرده وه ي خراپيش سزا بدات، هه ر كه سيك مسقاله زه ربه ك ئيماني هه بيت له به خشين دوا ناكه وييت كه پاداشتي له سه ر ده دريته وه، وه رازي ناييت به خو گرته وه له به خشين كه به هو يه وه سزا ده درييت.

(۱۸۱-۱۸۲): ﴿لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ

قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاهُ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا وَقَتْلَهُمُ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَنَقُولُ ذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿۱۸۱﴾ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ

لِلْعَيْدِ ﴿۱۸۲﴾
 خوی گهوره ههوال ده دات دهر باره ی یاخی و سه رکیشه کان، نه وانه ی که خراپترین و ناشرینترین و چه په لترین قسه یان کرد (وتیان: خوا هه ژاره و یتیمه دهوله مه ندین) بیگومان خوی گهوره دهینوسیته و ده یباریزیت له گه ل کرده وه ناشرینه کانیاندا نه ویش بریتیه له: کوشتنی یتیمه مهران، وه له داهاتویه کی

زور نریکدا سزایان ده دات به تووندترین

سزا، بیگومان بهو جووله که دهغه لانه دهوتری له بری نه وه ی که وتوویانه: (خوا هه ژاره و یتیمه دهوله مه ندین) ﴿وَنَقُولُ ذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ﴾ سزای سووتینهر که جهسته یان ده بریت تا ده گاته دلّه کانیان، بیگومان سزادانیان ستم کردن نیه لیان له لایه ن خوی مزنه وه، چونکه به پراستی ﴿لَيْسَ بِظُلْمٍ لِّلْعَبِيدِ﴾ ﴿۱۸۲﴾ خوی گهوره پاک و بیگه رده له هه موو ستم لیکردنیک. نه و سزایه تنها بو نه ویه که جووله که کان ریسوایی سه رشوریان بو خویان پیشخستوه، که پیویست بکات سزا بدرین و بیبهش بکرین له پاداشت.

تویژه ره وانی قورئان باسی نه وه یان کرده که نه م دهقه له سه ره قومیک له جووله که دابه زیوه، له وانه: (فنحاص بن عازوراء) که سه رو کی زاناکانی جووله که بوو له مه دینه، وه نه و کاتیک نه م فه رمایشته ی خوی گهوره ی بیست: ﴿مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا﴾ ﴿۱۱۵﴾ البقرة، وه که ده فه رموی: ﴿وَأَقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا﴾ ﴿۱۱﴾ الحديد، نه م قسه ی له رووی لووت به رزی و خو به گهوره زانیه وه کرده، خوا ناشرینی بکات، خوا دهر باره یان، ده دویت که نه وان له شتی خراپدا داهیتان ده که ن، له گه ل نه ودها نه وان له و بواره دا هاوشیوه ی نه و کاره قیزه ونه پیشینه یان هه یه، بیگومان نه ووش ههروه ک کاره کانی دیکه یان وایه، وه ک ده فه رموی: ﴿وَقَتْلَهُمُ الْأَنْبِيَاءَ

بِعْزِ حَقِّ ۞ مَهَبَسْت لَمْ وَابَسْتَه كَرَدَنَه، ئه وه یه ئه وان و یرایان ده ستیان بجیته خوینی پیغه مهران له گه له ئه وه دا باش ده یانزانی چه نده کاریکی قیزه ون و خراب ئه نجام ده دن، له نه فامیان نه بوو، وه له گومرای و سهر لیشوانیشیاندا نه بوو، به لکو له یاخی بوون و نکوولی و سهر سه ختیاندا بوو.

(۱۸۴-۱۸۳): ﴿الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ عٰهَدَ اِلَيْنَا اَلَّا نُرْسِلَ رِسُوْلًا حَتّٰی يٰتِنَا بِرَبْرٰنٍ تَاْكُلُهٗ النَّارُ قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رُسُلٌ مِّنْ قِبَلِيْ بِالْبَيِّنٰتِ وَاِلٰذِيْ قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوْهُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿۱۸۳﴾ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿۱۸۴﴾ فَاِنْ كَذَّبُوْكُمْ فَقَدْ كَذَّبَ رُسُلٌ مِّنْ قِبَلِكُمْ جَاؤْا بِالْبَيِّنٰتِ وَالزُّبُرِ وَاَلْكِتٰبِ الْمُنِيْرِ ﴿۱۸۵﴾﴾

خوای گه وه هه وال ده دات ده رباره ی حالی ئه و بوختانکارانه که ده یانوت: ﴿اِنَّ اللّٰهَ عٰهَدَ اِلَيْنَا﴾ واته: خوا په یمانی داوه به ئیمه و سه ته تی بو کردوین که: ﴿اَلَّا نُرْسِلَ رِسُوْلًا حَتّٰی يٰتِنَا بِرَبْرٰنٍ تَاْكُلُهٗ النَّارُ﴾ (جوله که کان) دوو شتیان پیکه وه کو کرده وه، درو کردن به ناوی خوای گه وره وه، وه کورت هه له یمانی نیشانه ی پیغه مهرابه تی پیغه مهران، له شیوه ی ئه م بوختانه روونه، وه ئه وان ئه گه ر بروا به پیغه مهریک نه که ن ئه وه خوا قوربانیه که یان بو ناهینیته خواره وه ئاگر بیسوئینیته، ئه وان له وه دا فرمانه برداری په روه ردگاریان، پابه ندن به په یمانه کانی وه، بیگومان زانراوه هه ر پیغه مهریک که خوا ناردییتی پشتیوانی کرده به نیشانه ی روون و ئاشکراو به لگه دار خه لکی له سه ر ئه و شیوه یه بروایان هیناوه، کورتی نه کرده ته وه له سه ر ئه وه ی که (جوله که کان) باسی لیه ده که ن، له گه له ئه مه دا به راستی بوختانیکیان و تووه پابه ندن نه بوون پیسه وه و سه یه کی پوچ و بی مانایان کرده و کاریان پیته کرده، له به ر ئه وه خوا فرمان به پیغه مهره که ی ﴿كُلٌّ﴾ ده کات که بیان بلئ: ﴿قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رُسُلٌ مِّنْ قِبَلِيْ بِالْبَيِّنٰتِ﴾ (پیغه مهران ی پیش من به نیشانه و به لگه وه هاتن بو لاتان که) به لگه و نیشانه ن له سه ر راستگو یان، ﴿وَاِلٰذِيْ قُلْتُمْ﴾ به وه ی که هات بوتان ئاگر بیخوات، ﴿فَلِمَ قَتَلْتُمُوْهُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ﴾ واته: له بانگه شه کردنیان به بروا هینان به و پیغه مهره ی که دیت به قوربانیه که وه که ئاگر ده یخوات، به راستی به مه روون بوویه وه، درو که یان و نکوولی و سه دژ به که کانیان.

پاشان دلی پیغه مهره که ی ﴿كُلٌّ﴾ ده داته وه ده فه رموی: ﴿فَاِنْ كَذَّبُوْكُمْ فَقَدْ كَذَّبَ رُسُلٌ مِّنْ قِبَلِكُمْ﴾ واته: ئه مه سروشتی سته مکارانه، وه پیشه یان ئه وه یه که بیروای ده که ن به خواو پیغه مهره کانیان و به درو یان ده خه نه وه، به دورخسته وه ی پیغه مهرانیان له به ر ئه وه نیه که پیغه مهران که م ترخه مبون، یان به لگه ی روونکه ره وه یان له به ر ده ستدا نه بوو، به لکو به راستی ﴿جَاؤْا بِالْبَيِّنٰتِ﴾ واته: به به لگه ی عه قلی و سه لماندنی نه قلی (دهق)، ﴿وَالزُّبُرِ﴾ کتییی

روونكراوه و دابه زینراو له ناسمانه وه، كه كس ناتوانیت بیهینیت جگه له پیغه مبهران نه بی، ﴿وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ﴾ بۆ حوكم و دهقه شهريه كان، وه روون كردنه وهی هه موو شته جوانه كان كه عقل ده یگریته خو، وه رووناك كه ره وه به به هه مان شیوه بۆ هه واله راسته كان، نه گه ره هه موو پیغه مبهران كه نه مه وه سفه كه یانه، كه واته: با كاروباری نه وان خه مبارو بیتاقت نه كات و گرنگی مه ده به بارو دۆخیان.

(۱۸۵): ﴿كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّقُونَ أُجُورَكُمْ يَوْمَ الْفِتْمَةِ فَمَنْ زُحِرَ عَنِ النَّكَارِ وَأَدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَمْتَعٌ الْغُرُورِ﴾

نهم دهقه پیروژه باس له خوگرته وه له دنیاو نه مانی ده كات كه بۆ هه چ كهس نامینیته وه، وه ئارزو وه کی فریوده ره، به زرق و بریقی تووشی فیتنه ده کریت و پی هه لده خه له تینریت، وه به جوانیه كانی یاخی ده کریت، پاشان دنیا ده گوازیته وه، وه به جیده هیلریت بۆ شوینی نیشه جی بوونی هه میسه ی، كه كه سه كان له سه ر کرده وه كانیان پاداشت وهرده گرن له دنیا به دا له چا كه و خراپه، ﴿فَمَنْ زُحِرَ عَنِ النَّكَارِ﴾ واته: سه ر كه وتنی به ده ست هیئا له ئاگری دۆزه خ و گه یشتن به به هه شته كانی پر له نازو نیعمه ت كه (شتی وای) تیدایه چا و نه بیسته وه به خه یالیشدا نه هاتوه، مانای دهقه كه نه وه به كه هه ر كه سیک دوور نه خریته وه له ئاگری دۆزه خ، وه نه چیت به هه شته وه، نه وه سه ر كه وتوو نه بووه، به لكو بۆ هه تا هه تایی تیاچوو، وه بۆ هه تا هه تابه سزا ده دریت.

وه له مه ده قدا ئاماژه به کی جوان و سه رنجراکیش هه به بۆ خووشی و ناخووشی ژیبانی دوا ی مردن (به رزه خ)، وه به دلنایی نه وان کاریان نه نجامدا وه هه ندی پاداشت ده دریته وه به بۆنه ی کرداره كانیانه وه، وه نموونه به کیان پیشكه ش ده كه نه به پی نه وه ی كه رابردوو، نه مه تیده گه ین له رسته ی: ﴿وَإِنَّمَا تُوَفَّقُونَ أُجُورَكُمْ يَوْمَ الْفِتْمَةِ﴾ واته: به ته وای پاداشتی کرده وه کانتان پی ده دری، نه مه ش ته نها له رۆژی دوا ییدا ده بی، به لام به هه مان شیوه له خوار نه وه وه له پاش مردن له ژیبانی به رزه خ پاداشت وهرده گرن. هه ندی جار پیش ده كه ویت له دنیا دا وه گ خوی گه و ره ده فرموی: ﴿وَلَنذِيقَنَّهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْأَدْنَى دُونَ الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ﴾ السجدة.

(۱۸۶): ﴿لَتَجَلَّوْا فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَلَتَسْمَعُنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذًى كَثِيرًا وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ﴾

خوای گه وره په پیام ده دات و قسه له گه ل برواداراندا ده کات که ینگومان له داهاتوویه کی نزدیکدا تاقی ده کریته وه له مالّه کانیان، له و خهرجیانه ی که پیوسته و چاکه، وه به هه مان شیوه له پروبه پروبونه وهی له ناو چوونی مالّه کانیان له ریگای خوادا، وه نه فس و پروحیان له سه پانندن، به سه پانندی باره قورسه کان له سر زوربه ی خه لکی، وه ک جیهادو تیکوشان له ریگای خوادا، وه پروبه پروبونه وهی نارپه حته ی و کوشتن و به دیل گرتن و بریندار بوون، وه نه و نه خوشیانه ی که تووشی ده بیته له نه فسیدا، یان نه و که سانه ی که خووشی ده وین.

ده فرموی: ﴿وَلَسَّمَعْرَبٌ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذَىٰ كَثِيرًا﴾ له تانه دان لیثان، وه له ناینه که تان، وه له قورثانه که تان، وه له پیغه مبه ره که تان، نه م په یامه بو بنده برواداره کان چهن دین سوودی هه یه:

له وانه: حیکه مه ته ی خوا و پیوست ده کات، هه تا برواداری راستگو له ناراستگو جیا بگریته وه. له وانه: خوای گه وره نه م به لایانه یان به سر دینی، چونکه ده یه ویت خیر و پله و پایه یان پی بیه خشیت و پاکیان بکاته وه له تاوان، وه به هو ی نه وه وه پروایان به هیز بکات و دنیایان له لا دروست بکات.

ینگومان خوا هه والی ده رباره ی نه وه پیداون، وه ک ده فرموی: ﴿قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا﴾ ۲۲ ﴿الأحزاب﴾

له وانه: خوای گه وره هه والی پیداون بو نه وهی ده روونیان له سر نه وه راپیته، وه نارام بگرن نه گه ر پرویدا، چونکه خو یان بو نه وه ناماده ده که ن، نه و کات هه لگرتنی چاره سهری ناسان ده بیته، وه په نا ده به نه بهر نارامگرتن و له خوا ترسان، له بهر نه مه یه خوا ده فرموی: ﴿وَإِنْ نَصَبُوا وَتَسَفَّوْا﴾ نه گه ر نارام بگرن له سر تیاچوونی مال و دارایی و پروحتان (خویشتان) دا له و به لا و تاقیکردنه وانه ی که هات به سهر تاندا، وه له سر نازاردانی سته مکاران، وه له خوا بترسن و خو تان بیاریزن و نارامی له سر بگرن، به وهی که ته نها مه به ستان ره زامه ندی و نزدیک بوونه وه بیته له خوای گه وره، به مهر جیک له نارامگرتنه که تاندا سنوری خوا پیشیل نه که ن، له جیگایه کدا نارام بگرن که حه لال نه بو تان، به لکو له و شوینه دا و پیوست ده کات توله له دوژمنی خوا بکه نه وه، ﴿فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ﴾ واته: نه و کارانه ی که پیوسته له سهری پایه ند بیته و کیپر کئی له سر بگریته، به راستی نه مه ته نها له گه ل خاوه ن هه لو یسته کان و، وره به رزه کاندا ده گونجیت، وه ک چون خوای گه وره ده فرموی: ﴿وَمَا يُلْقِيهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلْقِيهَا إِلَّا ذُرِّي عَظِيمٍ﴾ ۳۰ ﴿فصلت﴾.

(۱۸۷-۱۸۸): ﴿وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ
 أَوْتُوا آلَ كَتَبَ لَتُبَيِّنَنَّهِنَّ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْفُرْنَ بِهِ
 فَسَبِّدُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَأَشْرُوا بِهِ ثُمَّ
 قَلِيلًا فَيُنَسِّسَ مَا يَشْرُونَ ﴿۱۸۷﴾ لَا تَحْسَبَنَّ
 الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا آتُوا وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا
 بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مِنَ
 الْعَذَابِ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۸۸﴾﴾

په یمان: برتیه له گریه ستنکی قورس و
 توندو تولو سه نگین، وه شه په یمان
 خوی گه وره وه ری گرتووه له
 هه موو نه وانهی که کتیسی ناسمانی بو
 دابه زاندوونو فیری زانست و زانیاری
 کردوون، که بو خه لکی پروونی بکاته وه
 شه وهی که فیری بووه نه یشاریته وه لیان

فَاذْأَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أَوْتُوا آلَ كَتَبَ لَتُبَيِّنَنَّهِنَّ لِلنَّاسِ
 وَلَا تَكْفُرْنَ بِهِ فَسَبِّدُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَأَشْرُوا بِهِ ثُمَّ
 قَلِيلًا فَيُنَسِّسَ مَا يَشْرُونَ ﴿۱۸۷﴾ لَا تَحْسَبَنَّ
 الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا آتُوا وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا
 بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مِنَ
 الْعَذَابِ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۸۸﴾﴾

به پی پیویست، وه که مته رخه می و ره زیلی نه کات له گه یاندیندا، به تایهت نه گه
 داوای لی بکن، به تایه تر نه گه و پیویست بکات، چونکه به راستی هه که سیک
 زانست و زانیاری له لایب پیویسته بو خه لکی پروون بکاته وه هه قو راستی له ناهه قو
 باتل ناشکرا بکات.

بیگومان نه وانهی که سه رکه و توو سه ره رز بوون به جوانترین شیوه بهم نه رکه
 هه ستاون، وه خه لکیان فیر کرده له وهی که فیری بوون ته نها له بهر ره زامه ندی
 په روه رد گاریانو سوزو به زه بیان بو خه لک و ترسانیان هه بووه له تاوانی شاردنه وهی
 شه و زانست و زانیاریه می که فیری بوون.

به لام خاوهن کتیبه کان له جووله که و نه صرانیه کان و شه وهی له وان ده چیت، په یمان و
 گریه سته کانیان خسته پشتی خویانه وه، بهر گهی قورسایه کانیان نه گرت، پاشان
 راستیه کانیان شاردنه وه و پوچ و به تاله کانیان ناشکرا کرد، و یرایان سنوره کانی خوا
 پیشیل بکن، که مته رخه میان کرد به رانه به مافه کانی خوا و مافه کانی خه لک، وه به و
 شاردنه وه هه رزان فروشیان کرد، هه ندیک له دهسه لاته کانی دنیا و مال و سامانی بی

نرخیان به ده ستیان هیئا، له خه لکی سووک و ریسوا کانیان که شوینی هه و او ئاره زوو که و تبوون، ئاره زوو کانیان پیش خستبو به سهر هه قدا، ﴿فَيْتَسَّ مَا يَشْتَرُونَ﴾ به راستی خراپترین و بی نرخترین شتی که کریویانه له بریدا، نه وهی که بوو به هوئی نه وهی پشتی تی که ن بریتی بوو له وهی که له کتیبه کانی خودا باسی هه ق و راستی تیدا بوو که مایه ی خوشبختی دنیا و دوا روژیان بوو، نه وه گه و ره ترین به رژه وه ندیبه، بی نرخیی و سووکی و گو مراییان هه لبارد، وه وازیان له بهرزو به ریزه کان هیئا، له بهر به دبه ختی و بی ریزیان، وه له بهر نه وهی که نه وان ته نها بوو نه وه مه به سه بوو گه گانه دروستکراون.

پاشان خوی گه و ره ده فهرموئی: ﴿لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا آتَوْا﴾ واته: له خراپه کان، وه قسه ی بووچ و کرداره بووچه کان.

﴿وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا﴾ واته: (حه ز ده که نو بیان خوشه) سو پاس بکرین له سهر نه وه کاره چا کانه ی که نه نجامیان نه داوه، که هه ق وایه باس نه کرین، دوو شتیان پی که وه کو کرده وه، کردار و گو فتاری خراپ، به هه مان شیوه دلیان به وه خوش بوو، وه هه زیان به سو پاس کردن ده کرد له سهر کاری خیر و چا که که نه نجامیان نه داوو.

﴿فَلَا تَحْسَبَنَّاهُمْ بِمَفَازَةٍ مِنَ الْعَذَابِ﴾ واته: هه رگیز و امه زانه له دهستی سزا به سه لامه تی رز گاریان ده بیست، به لکو رز گاریان ناییت و شایانیانو له داها توویه کی زور نزیکدا پیی ده گهن، له بهر نه مه به خوی گه و ره ده فهرموئی: ﴿وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾ ده چیته چوار چیوهی نه م ده قه پیرو زوه خواهن کتیبه کان نه وانیه که دلیان خوش بووه به و زانسته ی له لایان هه یه و ملک هچ نه بوون بوو پیغه مبه ری خوا ﴿﴾، وه گومانی نه وه یان بردووه که نه وان راستن له حال و وته کانیاندا، وه به هه مان شیوه هه ر یه ک له وانیه ده گریته وه که دا هینان (بدعه) یان کرده به زمان بیست، یان به کردار، دلی پیی خوش بووه و بانگه وازی بوو کرده، وه گومانی نه وه ی بردووه که نه وه له سهر هه قه و پیچه وانه که ی له سهر ناهه قه، وه ک چو ن نه وه حالی خواهن بیدعه کانه.

وه ده قه که به هه مان شیوه به لگه به به تیگه یشتن لیی که هه ر که سیک هه ز بکات سو پاس و وه سف بکریت له کاریکی چا کدا و له شوینکه وتی هه قدا، نه گه مه به سه تی روو پامایی و ناویانگ نه بیست، نه وه سه رزه نشت نا کریت، به لکو نه مه له و کاره پیویستیانیه به که خوا هه والی داوه پاداشتی چا که خوازان ده دا ته وه له کردار و گو فتاره کانیان، وه نه وه

پاداشتي بنده دلسوزه كاني ده داته وه كه لسي پاراونه ته وه و داوايان ليكردوه، وه ك
 ئيبراهيم عليه السلام ده فهرموي: ﴿وَأَجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ﴾ (۸۱) ﴿الشعراء﴾ وه وه ك
 خوا ده فهرموي: ﴿سَلِّمْ عَلَيَّ نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ﴾ (۷۸) ﴿إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾ (۸۰) ﴿الصفات﴾
 وه وه ك بنده كاني خوا كه ده لين: ﴿وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا
 قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا﴾ (۷۶) ﴿الفرقان﴾ ثمه له نيمه ته كاني خوايه
 له سر بنده كه ي، وه منه تي نه وه كه پيوست به سوپاس و ستايشي ده كات.

(۱۸۹): ﴿وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ (۱۸۱)

واته: هر چي له ناسمانه كانو زه ويده هيه ته نها خوا خاونه تي له هه موو جوړو
 به شه كاني دروستكراو، وه هر خوي فهرانزه او سه دراريانه و كاره كانيان راده به پريښت و
 ريكي ده خات به كه مالي هيزو ده سه لاتي و به داهينه رتريښستن، هيچ يه كيك له
 دروستكراوه كان ناتواني به رگري لي بكات، وه هيچ كه س ناتواني له كاري بخات.

(۱۹۰-۱۹۴): ﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِّأُولِي
 الْأَلْبَابِ﴾ (۱۹۰) ﴿الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَطْلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ﴾ (۱۹۱) ﴿رَبَّنَا إِنَّكَ مِنْ
 تَدْخِيلِ النَّارِ فَقَدْ أَخْرَجْتَهُ، وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ﴾ (۱۹۲) ﴿رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي
 لِلْإِيمَانِ أَنْ آمِنُوا بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَقَّنَا مَعَ
 الْأَبْرَارِ﴾ (۱۹۳) ﴿رَبَّنَا وَءَايَاتِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلَىٰ رُسُلِكَ وَلَا نُحْزِنَا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِعَادَ﴾
 (۱۹۴)

خوای گه وره هه وال ده دات: ﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
 لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ﴾ له چوار چيوه ي نم ده قه دا هاني بنده كاني داوه له سر
 بير كرده وه له ناسمانه كانو زه وي، وه وردبونه وه له دروستكراوو نيشانه كاني.

وه وشه ي: ﴿لَآيَاتٍ﴾ به نالوزي هيناوه، نه يفهرمووه: (على المطلب الفلاني) واته: له سر
 داوا كاري فلانكس، هه تا نامازه بيت بو گشتگيري و زوري نيشانه كاني، وه له به ر نه وه
 به راستي چهندين ده قي سر سوور هينه ري تي دايه بينه ران دلخوش ده كات، وه بير كره وان
 قايل ده كات و قه ناعه تيان پي ديني، وه دلي راستگويان به لاي خويدا راده كيشي، وه دله
 گه شواوه كان ناگدار ده كاته وه له سر جيبه جي كردني داوا كاريه خوايه كان.

به لام دريژه ي نه وه ي كه له ده قه كه دا هاتوه، نه وه يه: كه بو هيچ دروستكراويك

نیه نیشانه کانی خوا کورت بکاته ووه دهوری ههنډینکی بدات، وه به گشتی، شهوهی له ناسمانه کان و زهویدا هه په له گهوره یی و بهر فراوانی و ریکخستی رپړه ووو جول، به لگه په له سر گهوره یی دروستکراوه که یی و بهر فراوانی دهسه لاتی، وه شهوهی که تیایدایه له پته ویی و ورده کاریی له دروستکراوداو جوانی دیمه نه کان به لگه په له سر دانایی خوی گهوره و دانانی هه موو شته کان له جیگای خویاندا، وه به لگه په له سر زانستی فراوانی، وه شهوهی تیایدایه سوودو قازانجی هه په بو دروستکراوه کان، به لگه په له سر سوژو ره حمت و چاکه یی خوا که پیویست ده کات سوپاسی بکریت. هه موو شه مانه به لگه په له سر په یوه نندی دل به دروستکهره که یی و داهینه ره که یی و تیکوژشان بو ره زامه نندی و هاوه لی بو په یدا نه کریت له که سیک که هیچی به ده ست نیه، ته نانه ت به شه نده هی کیشی گهر دپله یه ک نه بو دهورونی خوی نه بو خه لکیش، نه له ناسمانه کان و نه له زهوی، خوی گهوره ده قه کانی تاییه ت کردوه به (أُولِي الْأَلْبَاب) خاوه ن ژیری و هوشمه نده کان، چونکه سیفه ته کانی شه وان بریتیه: ﴿يَذْكُرُونَ اللَّهَ﴾ له هه موو کاته کانیا ندا: ﴿فِي مَآ وَفَعُوذًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ﴾ شه هه موو جوړه زیکره کان ده گریته ووه به زمان و به دل، له و چوار چپوه شدا نویژ کردن به پیوه، شه گهر نه یوانی به دانیشتنه ووه، شه گهر نه یوانی با له سر ته نیشته.

وه (یه کیککی دی له سیفه ته کانی) شه وانه: ﴿وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ واته: له بهر شه ووه بیکن به به لگه بو شهوهی که پیویسته له ناسمانه کان و زهویدا، وه شه هه لگه په له سر شهوهی که بیر کردنه ووه خوا په رسته ووه له سیفه ته کانی دوستانی خوا و خواناسانه، شه گهر بیران کرده ووه، ده زانن که خوی گهوره ناسمان و زهوی به گالته و هاوه نته دروست نه کردوون، پاشان ده لین: ﴿رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَطْلًا﴾ شه هه موو دروستکراوانه به بی هووده و بی نامانج له گه ل گه ووه یی تو دا نه گونجیت، به لکو به هه ق و له پینا و هه ق و راستی دروست کردوه.

﴿فَقِنَا عَبْدًا النَّارِ﴾ بهوهی که بمانپاریزیت له تاوانه کان و یارمه تیمان بده ییت بو کرداره چاکه کان، هه تا به و هویه ووه رزگارمان بییت له ناگر، وه پرسیری خه لکی ناو به هه شتیش ده گریته خو، پاش شهوهی خوا رزگاری کردن له ناگری دوژه خ به هه شتیان بده ست هینا، به لام کاتیک ترس له دل کانیا ن ده نیشیت داوا له خوا ده که ن به گرنگریین شت، ﴿رَبَّنَا إِنَّكَ مَن تُدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ أَخْرَجْتَهُ﴾ واته: چونکه پرسوایی له

لایه ن خواوه به سهره اتوه، وه له لایه ن فریشته و خواناسانه وه دوو چاری سهر شوپریه ک بووه ته وه رزگاری ناییت لی، وه که سیش نیه رزگاری بکات له بهر نه مه یه ده فهرموی: ﴿وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ﴾ رزگاریان بکات له سزای خوا، نه مه به لگه یه له سهر شه وه ی نه وانه ده چنه دۆزه خ به هوی سته می خو یانه وه، ﴿رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ﴾ نه ویش پیغه مبه ره ﷺ، واته: خه لکی بانگ ده کرد بۆ لای یه کتاپه رستی و هانی ده دان، وه بۆ قیر بوونی بنه ماو لقه کانی ئیسلام، ﴿فَتَأْمَنَّا﴾ واته: وه لاممان دایه وه ده ست پیسخه ریمان کردو به په له رۆشتین به ده میه وه، نه مه په یامیکه له لایه ن نه وانه وه به وه ی که خوامه تی کردوه به سه ریاندا، وه نزا کردنه که لیان خوش بیته و تاوانه کانیان بسرپته وه، چونکه به راستی کرده وه چاکه کان تاوانه کان ده سرپنه وه، وه نه و که سه ی به پرواهینان منه تی کرد به سه ریاندا، له داهاتوویه کی نزدیکدا منه ت ده کات به سه ریاندا به ئاسایشی ته واو.

﴿وَتَوَفَّنا مَعَ الْأَبْرارِ﴾ نه م پارانه وه یه هاندان له سهر کاری چاک و واز هینان له کاری خراب ده گریته خو، به نه جامدانی ده بیته به یه کیک له و که سانه ی که رزگاریان بوو، وه به رده وامی له سهری و پابه ند بوونی هه تا مردن. وه کاتیگ باسی سهر که وتن ده که ن له لایه ن خواوه که بر وای پیبه خشیون، وه گه یاندوونی به ته وای نیعمه ته کان، ئنجا داوای پاداشت ده که ن له سهری، شه وه بۆیان جیبه جی بکات له سهر په یمانه ی که پیی داو ن له سهر زمانی پیغه مبه ره کانی له سهر که وتن له دنیا دا، وه به ده ست هینانی ره زامه ندی خواو چوونه به هه شت له رۆژی دوایدا، به راستی خوا ی گه وره په یمانی خو ی ناشکی نیته، خوا ی گه وره یش وه لامی دانه وه و پارانه وه که یانی قبول کرد، له بهر نه مه ده فهرموی:

له خوښی دنیاو چیژ وهر گرتیان لئی، وه گه رانیان له نیو ولاتاندا به جوړه ها بازرگانی و کارو که سابهت و چیژو خوښی بینین، وه جوړه ها سهر برزی و سهر که وتن له هندی کاتدا به راستی نه مانه همووی ﴿مَتَّعَ قَلِيلًا﴾ (خوښه که ی که من چونکه) نه و خوښی و نازوو نیعمه تانه نه جیگیرنو نه بهره وامن، به لکو چیژیکي که می پی وهرده گرن، وه له سهری سزایه کی گوره ده درین، نه مه بهرترین حاله ته که بو بیروایان هه یه له دنیا دا.

به لام نه وانه ی پاریز له خوا ده که نو نیمانیان هیناوه، له گدل نه وه ی له دنیا دا سهر برزی و ریز به ده ست دینن، ﴿لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا﴾ نه گه ر وا دابرنیت نه وان له ژیانی دنیا دا تووشی هموو ناخوښه کو و نارچه تی و تنگه تاوی و کوله مهرگیه ک بووین، نه مه بهرورد ناکرئ به به هه شتی خوش و پر له نازو نیعمه تی کامهرانی، وه ک خوی گوره ده فهرموی: ﴿وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِلْأَبْرَارِ﴾ نه وانه که دله کانیان پاک بووه ته وه و به هوپه وه زمان و کرداره کانیان جوان بوون، خوی به به زه یی خوی پاداشتی گوره ی داونه ته وه، سهر که وتنی بهره وامیان به ده ست هیناوه.

(۱۹۹-۲۰۰): ﴿وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ خَشِيعِينَ لِلَّهِ لَا يَسْتُرُونَ بِعَايَتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٣١﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣٢﴾﴾

به راستی هندی که س هه له خاوه نانی کتیب خوا سهر که وتووی کردوون له سهر خیرو چاکه نیمان به خوا دینن، وه ههروه ها نیمان به قورنانش که بو ئیوه ره وانه کراوه، وه به و کتیبانه ش (که پیشتر) ره وانه کراوه، به راستی نه مه نیمانی سوود گه یه نره (به خاوه نه که ی)، نه ک وه که هندی که س نیمان به هندی له پیغه مهران و کتیبه کان دینی و نیمان به هندی کی دی ناهینئ، وه له بهر نه مه کاتیک که بروا که یان گشتی و راسته قینه بوو، سوودی هه بوو بویان و ترسی خوا له دله کانیاندا جیگیر بوو به ملکه چیه وه فهرمانه کانیان جیبه جئ ده کردو له سهر سنوره کانی خوا ده وه ستان.

له راستیدا نه وانه خاوه ن کتیب و زانستن وه ک چو ن خوی گوره ده فهرموی: ﴿إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ ﴿٣٨﴾﴾ فاطر، (واته: بیگومان له نیو بهنده کانی خوا ته نیا زانیان وه ک پیویست له خوا ده گرسن) له ته وای ترسیان له خوا، ﴿لَا يَسْتُرُونَ بِعَايَتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ﴾ دونه ی پیش ناخن به سهر نایندا، وه ک چو ن له ری لاده ره کان نایه ته کانی خویان ده شارده وه و به نه خیکي که م ده یانفر وشت.

به لّام ئهوانه‌ی که ژيرو هۆشمه‌ند بوون ده‌یانزانی که گه‌وره‌ترین زهره‌ر ئه‌وه‌یه‌ پزازی بێت به کۆ‌کردنه‌وه‌ی مالّو سامانو بایه‌خ نه‌دان به‌ دینداری، وه‌ شوینکه‌وتنی تیر‌کردنی نه‌فس و ئاره‌زوو، واز هینان له‌ راستی که گه‌وره‌ترین به‌شه له‌ دنیاو دوا‌رپۆژدا، ههر بۆیه‌ شوینی هه‌ق و راستی که‌وتوون و پروونیان کرده‌ته‌وه‌و بانگه‌شه‌یان بۆ کرده‌وه، وه‌ خه‌لکیان ئاگادار کرده‌ته‌وه‌ له‌ شته‌ پووچ و بێ‌ بنه‌ماکان، خوای گه‌وره‌یش له‌سه‌ر ئه‌وه‌ پاداشتی دانه‌وه، وه‌ په‌یمانی پێدان به‌ پاداشتی بێ‌ پایانو نه‌براه‌وه‌ مژده‌ی پێداون له‌ نزیک‌ی خۆی جینگایان بۆ دابین بکات، ئه‌وانیش له‌به‌رانه‌ر ئه‌و په‌یمانه‌دا که‌مه‌ترخه‌میان نه‌ کرده‌وه، چونکه‌ ئه‌وه له‌ داهاتوو‌یه‌کی نزیکدا ده‌بێ‌ و ئه‌وه‌ نزیکه‌ پرووبدات (که‌ ئه‌م پاداشته‌ وه‌ربگرن).

پاشان هانی برواداران‌ی داوه‌ له‌سه‌ر ئه‌و شته‌ی که‌ ده‌یانگه‌یه‌نیت به‌ سه‌رکه‌وتن و خوۆشه‌ختی له‌ دنیاو دوا‌رپۆژدا، وه‌ به‌ حه‌قیقه‌تی ئه‌و رینگایه‌ی که‌ ده‌یگه‌یه‌نیت به‌و ئامانجه‌ ئه‌ویش پابه‌ند بوونه به‌ ئارامگرتنه‌وه، که‌ بریتیه‌ له‌ کۆت و به‌ند‌کردنی نه‌فس و ده‌روون له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی که‌ حه‌زی لێه‌تی له‌ وازه‌ینان له‌ سه‌رپنجیکردن، وه‌ له‌ ئارامگرتن له‌سه‌ر به‌لا‌کان، وه‌ له‌سه‌ر جیه‌جی‌ کردنی ئه‌و فه‌رمانه‌ قورس و گرانانه‌ی که‌ به‌سه‌ر نه‌فس و ده‌روونه‌وه‌یه، فه‌رمانیان پێده‌کات به‌ ئارامگرتن له‌ هه‌موو ئه‌وانه‌دا (المصابرة) واته‌: به‌رده‌وامی و جیا‌نه‌بوونه‌وه‌و به‌رگری کردن له‌ به‌رانه‌ر دوژمندا له‌ هه‌موو حاله‌ته‌کاندا.

وه‌ (المرابطة) واته‌: بریتیه‌ له‌ پاراستن و پابه‌ند بوون له‌و شوینه‌ی که‌ مه‌ترسی ئه‌وه‌ی لێده‌کری دوژمن پێی بگات، وه‌ ده‌بیت چاودێری دوژمن بکه‌ن و به‌ره‌له‌ستیان لێ بکه‌ن له‌ گه‌یشتن به‌و شوینه، به‌لکو سه‌رکه‌وتوو بن، وه‌ بینگومان سه‌رکه‌وتوو ده‌بن له‌ به‌ ده‌سته‌ینانی دنیاو دوا‌رپۆژدا وه‌ رزگاریان ده‌بیت له‌و شتانه‌ی که‌ ئازاریان ده‌دات.

که‌واته‌ له‌مه‌وه‌ زانرا هه‌چ رینگایه‌ک نیه‌ بۆ سه‌رکه‌وتن به‌ بێ‌ ئارامگرتن و دان به‌ خۆدا‌گرتن و شه‌ونخوونی له‌ پیناوی خوادا. هه‌چ که‌س سه‌رکه‌وتوو نه‌بووه‌ مه‌گه‌ر به‌ جیه‌جی‌ کردنی ئه‌و رینگایانه‌ نه‌بێ‌، وه‌ هه‌چ که‌سیک سه‌رکه‌وتنی له‌ ده‌ست نه‌داوه‌ مه‌گه‌ر که‌م و کورپه‌ک هه‌بووه‌ له‌و شتانه‌دا.

تەفسیری سووره‌تی (آل عمران) به‌ پشتیوانی و ته‌وفیقی خوا ته‌واو بوو

سه‌لّات و سه‌لام له‌سه‌ر پێغه‌مبه‌ری خوا بێ.

*****

ته فسيري سوورهي (النساء)

مهده نبيه (۱۷۱) نايه ته

به ناوي خواي به به زهبي به خشنده

(۱): ﴿يَأْتِيهَا النَّاسُ أُنْقُوا رَيْكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَجِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَأُنْقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ۝۱﴾

خوای گه وره سه ره تاي نهم سووره ته ی به فرمان کردن ده ست پیکردو به پاریز کاری و سوور بوون له سر به نندایه تی و فرمان کردن به په یوهندی خزمایه تی و جه ختکر دنه وه له سه ریان،

وه هو کاری پیویست بوونی هه ریه ک له وانهی روون کردوه ته وه، بیگومان شه وهی له پاریز کاران پیویست ده کات شه وه یه که: ﴿رَيْكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ﴾ بزقو و رۆزی پیداون، وه په روه رده ی کردوون به نیعمه ته هه ره گه وره کان له نیویاندا شه وه که دروستی کردوون، ﴿مِنْ نَفْسٍ وَجِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا﴾ بو شه وهی بو ی بی، وه له پالیدا به حسیه ته وه، وه شه نیعمه ته به و کامل و ته وا و ده بی و پیی دلخوش ده بی.

به هه مان شیوه شه وهی که پیویسته بو پاریز کاری پارانه وه یه لی و به گه وره زانیه تی، (له پیویسته کانی له خواتر سان شه وه یه لی بی بهارینه وه به گه وره ی بزانتن)، هه تا شه گه ر بتانه ویت کاره کانتان رای بی بکریت، داوا له خوا ده که ن.

هه روه ها هه والی داوه به وهی که چاودیره به سه ر بنده کانی وه له کاتی جووله و وه ستاندا، وه له کاتی کاری نهیسی و ناشکرایاندا، وه له سه رجه م باروودوخه کانیان چاودیره به سه ر یانه وه، شه وهی که پیویسته بو چاودیریکردن له بنده دا هه بیت بریتیه له شه رمکردن له خوا و پاریزیکردن لی، وه به هه مان شیوه هه والی داوه که شه و له یه ک نه فس دروستی کردوون، وه به لاوه ی پیکردوون له سه ر زه ویدا، له گه ل شه وه دا که ده گه ریته وه

بو یه ک په چله ک که نه ویش ئاده مه، نه مېش تنها له بهر نه ویه به سوژو نهرمو نیان بن به رانبهر به یه ک، دیاره نه مېش به له خواترسانو خو پاریزی ده بیست، وه به فرمانکردن به به جیه نانی په یوه نندی خزما یه تی و، قه ده غه کردنی پچرانندی بو نه ویه هم راستیه ده ربکه ویت، وه ک چون پیوسته که مروف ههستی به به جیه نانی فرمانی دروستکراوه که ی به هه مان شیوه پیوسته هه ستیت به ریکخستنی په یوه نندیه که ی له گه ل خه لکیداو مافه کانیان پاریزی به تاییه ت خزم و که س، به لکو هه ستان به جیه جیکردنی مافه کانیان که بریتیه له جیه جی کردنی مافی خوا که فرمانی پیکردوه، بیر بکه روه که چون خوا ﷻ هم سووره ته ی دست پیکردوه به فرمان کردن به له خواترسانو خو پاریزی، وه جیه جیکردنی په یوه نندی خزما یه تی و ژنو میردایه تی، پاشان هه ریه ک له م بابه تانه ی به دریزی باسکردوه له سه ره تای سووره ته که وه بو کو تاییه که ی وه ک چون بلی هی هه موو سووره ته که له سه ر هم کارانه بوونیات نراوه.

که ده فرموئ: ﴿وَحَقَّقَ مِنْهَا زَوْجَهَا﴾ ناگادار کردنه ویه که بو له بهر چاو گرتنی مافی پیاوان و ژنان به سه ر یه کتروه، وه جیه جیکردنی به و پییه ی که ئافره تان له پیاوان دروستکراونو له نیوانی نه مان و نه واندا نزدیکترین ره چله ک هه یه و به هیژترین په یوه نندی هه یه .

(۲): ﴿وَأَتُوا آلَ النَّسَبِ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا الْحَبِثَ بِالطَّيِّبِ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ إِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا﴾

نه مه یه که م شتیکه که خوا ﷻ وه سیه تی پیکردوه له مافی دروستکراوه کاندا له م سووره ته پیروزه دا نه ویش بریتیه له و هه تیوانه ی که باو کیان له دست داوه له قوناغی مندالیدا که له و قوناغدا هه لئاستن به نه نجامدانی به رژه وه نندیه کانی خو یان، خوی به سوژو به ره حم فرمانی کردوه به به نده کانی که له گه لیاندا چاک بن، وه توخنی مال و سهروه ت و سامانیان نه که ونه وه مه گه ر به باشترین شیوه نه بی، وه سهروه ت و سامانیان بدریتی کاتیک که بالغ بوونو پیکه یستن. ﴿وَلَا تَتَّبِعُوا الْحَبِثَ﴾ که بریتیه له خواردنی مالی هه تیو به ناهق ﴿بِالطَّيِّبِ﴾ بریتیه له مالی حه لال که هیچ کیشه یه کی تیدانیه و ناییه مایه ی هیچ گرفتیک ﴿وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ﴾ واته: له گه ل ماله کانی خو تاندا.

ناگادار کردنه ویه کی تیدایه له پیسی و ناشرینی خواردنی مالی هه تیو به م شیوه یه که

له راستيدا مروث پيوستي بهو ماله نيه، چونكه خوا رزقو رزقي بو ديار يكردوه هر كه سيك بويريت مالي هه تيو (بخوات) نهوه بهراستي نهو كاره ﴿حُوبًا كَثِيرًا﴾ سته مو تاوان و گوناهايكي گه وره يه، وه له گوريني خواردني مالي پيسه به پاك، به شيوه يه كه كه خاوه ندار له مالي پاكی هه تيو بيات و بيخوات له بري نهوه دا پاريز گاري له ماله پيسه كه ي خوي بكات، وه نم دهقه به هه مان شيوه به لگه يه له سر خاوه نداريتي به سر هه تيو وه، هه روه ها به لگه يه له سر فرمان كردن به چا كه له مالي هه تيو دا، چونكه پيداني ماله كه ي به ته واوه تي برتبه له پاراستني وه هه ستان بهو نه كه ي كه له سر شائيتي له بهرزه وه ندي هه تيو و ماله كه ي، وه دوو چاري كيشه و گرفت و مه ترسي نه كاته وه.

(٤-٣): ﴿وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَمِينِ فَأَنْكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَتًى وَتَلْتُمْ وَرَبِّعَ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ذَلِكَ أَدْفَىٰ أَلَّا تَعُولُوا ﴿٣﴾ وَأَتُوا النِّسَاءَ صَدَقَاتِهِنَّ مِثْلَهُ فَإِنْ طَبَنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِّنْهُ فَكُلُوهُ هِنًّا مَّرِيئًا ﴿٤﴾﴾

نه گه ترسان له نه نجامه داني داد به روه ري له گه كچه بي باو كه كاندا كه له مالتان و له ژير سه ره شتي خو تان دان (كه بيان كه به هاوسه ري ژياتان) وه له وه ترسان مافي خويانيان پيسه، له بهر نه وه ي كه خوشتان ناوين، نه وه له نافرته تاني تر كه له لالن بو تان ژن ماره بكن، ﴿مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ﴾ واته: نه وه ي كه هه ليده بو ژيرنو هه زتان ليه تي، له دينداران، خاوهن سه روه ت و سامان، خاوهن جواني، خاوهن ريزو ره چه له ك، وه جگه له وان هه هر سيفه تيكي تر كه ده بيته مايه ي هه ليزاردني له لايه ن خو تانه وه.

باشتريني نهو سيفه تانه برتبه له سيفه تي دينداري وه كه پيغه مبهر ﴿٤﴾ ده فهرموي: ﴿تَتَكَحَّ الْمَرْأَةُ لِرَبِّعٍ لِّإِلَّهَاتِهَا وَلِحَسْبِهَا وَجَمَالِهَا وَلِدِينِهَا، فَاظْفَرُ بِذَاتِ الدِّينِ، تَرَبَّتْ يَدَاكَ﴾ (أخرجه البخاري برقم: (٤٨٠٢)، ومسلم برقم: (١٤٦٦)).

واته: نافرته له بهر چوار شت ماره ده كر يت: له بهر مال و دارايي، له بهر جواني، له بهر بنه ماله و ره چه له كي، له بهر ثائني، ده ست بگه به خاوهن ثائنه وه ده ست ده چيت به خير دا.

له م نايه ته دا نه وه مان بو درده كه وي ت كه پيوسته له سر مسولمان پيش ماره برين ديار ي بكات، به لكو ري گاي پي دراوه نهو كه سه ي كه ده به وي ت ماره ي بكات سه ي ري بكات، تاكو له سر كارامه يي هه ليزير يت.

پاشان باسی ئه و ژماره ده کات که رینگه پیدراوه بؤ ماره کردن، ده فهرموی: ﴿مَشَىٰ
وَأُلْثَثَ وَرُيِّعَ﴾ واته: هر که سیک حمز ده کات دوو ژن بهیئیت با بهیئیت، وه هر
که س حمز ده کات سی ژن بهیئیت با بهیئیت، وه هر که سیک حمز ده کات چوار ژن
بهیئیت با بهیئیت، با له وه زیاتر نهیئیت، چونکه له ریزه ندیی سو پاس و پیزانین دایه،
به یه ک ده نگی زانایان دروست نیه زیاتر له وهی خوا ﴿تَلَّحَّ﴾ باسی کردوه.

وه له بهر نه وه پیاو ئاره زووی به ئافره تیک کۆتایی نایهت، بؤی حه لال کراوه یه کیک
له دوا ی نه وی تر هه تا ده گات به چوار دانه، چونکه پیاو به چوار ژن پیوستی به
که سی تر نیه مه گهر زور به که می، وه له گه ل نه مه دا بؤی حه لال کراوه به مهر جیک
بزائیت که ستم ناکات و مافیان ده سته بهر ده کات.

ئه گهر له شتیک له مانه تر سا که نه توانیت داد به روهر بیت له نیوان هاوسه ره کانیدا
با یه ک ژن ماره بکات، یان نه وه که نیه که ی که له لایه تی، پیوست نیه له سه ری
شه وه کان دابهش بکات له که نیه کدا، ﴿ذَلِكَ﴾ واته: له تنها یه ک ژندا، یان
که نیه کیک، ﴿أَذَىٰ أَلَّا تَعُولُوا﴾ واته: ستم نه که ن.

لیره دا مروف رو به پرووی نه وه ده بیته وه که لی ده ترسیت نه ویش ستم و تاوانه، وه
هه لئه سان به ئه کی سه ر شانی شه گهر چی رینگه پیدراویش بیت - به راستی پیوست
ناکات پرو به پرووی نه و کیشه بیته وه، به لکو نه وه پیوسته سه رفرز و له ش ساغ بیت،
چونکه سه رفرزای باشترین شتیکه که به نده ی خوا پیی ده دریت.

وه کاتیک زور به ی خه لکی ستم له ژنان ده که ن و مافه کانیا ن ده خو ن به تایهت ماره یی
که شتیک زوره، وه به یه کجار ده دریت به ژنه که، فه رمانی پیکردوون و جه ختی له سه ر
نه وه کردوه ته وه که بدریت به ئافره تان ﴿صَدَقْتِهِنَّ﴾ واته: ماره یه کانیا ن، ﴿مَخَلَّةَ﴾
واته: له دله وه دهر بجیت و به خو شیه وه بی بدات، نه که ن که مته رخه می تیدا بکه ن و
دوا ی بخه ن، یان هه ندیکی لی کم بکه نه وه، ئه مه به لگه یه له سه ر نه وه که ماره یی ده بی
بدریت به ئافره ته که، ئه گهر له ته مهنی پیوستدا بوو، به گریبه ست ده بیت به خاوه نی،
چونکه دراوه ته پالی نه و درانه پاله شی خاوه نی تی ده گریته وه.

﴿فَإِنْ طَبَّنَ لَكُمْ عَنْ سَيِّئٍ مِّنْهُ﴾ واته: له ماره یی ﴿نَفْسًا﴾ به ویستی ره زامه ندی خو ی
هه رچه نده بیت، هه ر کات بیت، زوو بیدات، یان دوا یخات به بی ناخوشی ﴿فَكَلَّوْهُ هَيْئًا
مَرِيئًا﴾ واته: هیج کیشه و گرتیکی تیدانیه.

که ده ففرموي: ﴿فَأَنْكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ﴾ به لگه يه له سر نه وه ففرمان نه کراوه نافرته تي خراپه کار ماره بکريت، به لکو قه ده غه کراوه، وه نافرته تي بت په رست و خراپه کار، وه ک چوَن خوا ﷻ ده ففرموي: ﴿وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَةَ حَتَّىٰ تُؤْمِنَ﴾ ﴿٣٣﴾ البقرة، (واته: نافرته تاني هاوبه ش دانر ماره مه کن، هه تا بروا دينن) وه ده ففرموي: ﴿وَالزَّانِيَةُ لَآيْنِكُمْهَا إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ﴾ ﴿٣٢﴾ النور، (واته: نافرته تي داوينيس و زينا که ماره ي ناکات مه گر که سيکی زينا که ريان هاوبه ش دانر).

(۵): ﴿وَلَا تُؤْتُوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَمًا وَارزُقُوهُمْ فِيهَا وَاكْسُوهُمْ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا﴾ ﴿٥﴾

(السفهاء) کوی (سفيه) بریتیه لهو که سهی که نازانیت به جوانی مامله بکات، يان عه قلی ته واو نيه وه ک شیت يان شیتو که، يان جارې پینه گه شتووه، وه ک مندال و که سی ناژير، خوا ﷻ قه ده غه ی کرده له سر سه رپرشتياران مالي ثم جوره که سانه بدن به ده ستیانه وه، چونکه هیشتا کم عه قلن مه ترسی نه وه يان لیده کريت به هه ده ری بدن، چونکه خوا مال و دارايه کانی بو خزمهت کردنی به نده کان داناوه بو به رژه وه ندي دنياو دواروژيان، وه نه وانه ناژيرو کم عه قلن، بويه ناتوانن شو مال له به رژه وه ندي خو ياندا به کار بينن. بويه ففرمانی کرده به سه رپرشتياران مال و سامانه که يان نه دن به ده ستیانه وه، به لکو پيوستيه کانيان بو ته واو بکن له رزق و رۆزی و جلو به رگ، وه مامله ی جوانيان له گه لدا بکن و په يمانيان بدنی که نه گر گه وره بوون ماله کانيان پي ده ده نه وه، وه دليان را کير بکن، خوا ﷻ نه مال و سامانه ده داته پال سه رپرشتياران، ثم دانه پاله خوی له خويدا ناماژه يه که بو نه وه ی که پيوسته له سه ريان چوَن مال و سامانی خو يان ده پاريزن، به هه مان شیوه پيوسته مال و سامانی هه تيوانيش پاريزن.

وه ثم نايه ته به لگه يه له سر نه وه ی که خه رجي هه ر يه ک له شیت و مندال و کم عه قل له ماله که ی خوی بو خه رج ده کريت، نه گر ماليان هه بوو، له به ر رسته ی: ﴿وَارزُقُوهُمْ فِيهَا وَاكْسُوهُمْ﴾ به هه مان شیوه به لگه يه له سر نه وه ی که وته ی سه رپرشتيار قبول ده کريت نه گر بليت نه وه نده پاره م بوی خه رج کرده، چونکه خوا ﷻ کردوونی به ده ست پاک به سه ر به ماله کانيانه وه، وه پيوسته متمانه به وته ی سه ر راست و ثمين بکريت.

(۶): ﴿وَابْتَلُوا الیْسَمٰی حَتَّىٰ اِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَاِنَّ اَنْتُمْ مِنْهُمْ رُشْدًا فَادْفَعُوا اِلَيْهِمْ اَمْوَالَهُمْ وَلَا

تَأْكُلُوهَا إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَنْ يَكْبُرُوا وَمَنْ كَانَ غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْ ۖ وَمَنْ كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ ۚ
فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ فَأَشْهَدُوا عَلَيْهِمْ ۖ وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴿٦﴾

(الابتلاء): بریتیه له تاقیردنه وه، بهو شیوهی که ماله که هندیکی بدریت به هه تیوه که که له نزیک قوناغی ژیریدایه، هه تا بزانیته نه توانیته مامه له ی پیوه بکات، نه گهر له حاله تیکدا نه توانی به تندرسته وه مامه له ی پیوه بکات و پاره که ی به هه دهردا، نه وه ماله که له لای سه ره رشتیار ده مینیته وه و پی نادات هه تا ژیرو عاقل ده بیته، نه گهر ته مه نیشی گوره بیته.

نه گهر ژیری و تیگه یشتنی دهر که وت و گه یشته قوناغی ژن هینان، یان شو کردن، ﴿فَادْفَعُوا إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ﴾ به ته وای و بی که مو کورتی ﴿وَلَا تَأْكُلُوهَا إِسْرَافًا﴾ واته: سنور مه شکین نه وه ندهی که ریگه پیدراوه له لایه ن خواوه، زیده پوی می که ن تیایدا، ﴿وَبِدَارًا أَنْ يَكْبُرُوا﴾ واته: وه ماله کانیان مه خون کاتیک نه وان مندالن که له داهاتوودا نه توانن لیسان وهر بگرنه وه، وه نه توانن بهر هه لستیان لی بکن له خوار دنیا، نه م ده سپیخه ری زوریک له سه ره رشتیاران ده گریته وه که له خوا ناترسن و هیچ سوزو به زه بیه کیان نیه له دلدا به رانبر به وانهی که له ژیر ده ستیان دان، نه مه به هه لیک ده زانن شتیکیان تیایدا ده ست بکه ویت و په له بکن هه تا زوو ماله حرامه که یان به ده ست بکه ویت، خوا ﴿تِلْكَ﴾ به تاییه ته مه ی قه ده غه کردوه.

(۷): ﴿لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ
وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ
وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرُ نَصِيبًا
مَّفْرُوضًا ﴿٧﴾

عرب له سرده می نه فامیدا به هوئی
خوبه زل زاینو دل ره قیانه وه میراتیان نه ده دا
به لاوازه کان، وه ک نافرته تان و مندالان،
به لکو ده یاندا به پیاره به هیزه کان، چونکه
نه وان- به گومانی خویمان- پیای ناو شهرو
کوشتر تالانکاری و دزیکردن بوون، خوی
به ره حمو به به زهی ویستی یاسایه ک بو
بهنده کانی دابریژیت، پیوان و نافرته تانیان
به کسان بکات، وه به هیزو لاوازه کانیان،
هه تا فرمانیکی کورت و بوختی پیشککش

لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ
مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرُ نَصِيبًا
مَّفْرُوضًا ﴿٧﴾ وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ
وَالْمَسْكِينُ فَأُولُو الْقُرْبَىٰ مِنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا
﴿٨﴾ وَلِيَخْشَ الَّذِينَ لَوْ تَرَكَوا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ إِسْمًا
ظَاهِرًا عَلَيْهِمْ فَلْيَسْمُوا اللَّهَ وَلْيَسْمُوا أَقْرَبًا سَيِّئًا ﴿٩﴾
الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي
بَطْنِهِمْ نَارًا وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا ﴿١٠﴾ يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
أُولُو الْقُرْبَىٰ لِلَّذِينَ كَرِهْتُمْ خِطَابًا لِّتُنَبِّئَهُمْ عَلَىٰ نِسَاءِ
قَوْلٍ كَلِمَاتٍ فَلْيَمْسِكُوا بِاللِّسَانِ إِنَّكَ أَنْتَ رَجُوعُهُمْ فَلَمَّا
الْقِسْفُ وَلَا جَنْدٍ لَهُمْ وَلَا يُدْرِكُهُمْ الْبَصِيرُ ﴿١١﴾ وَمِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ
كَانَ لَهُ وَالَّذِينَ لَمْ يَرْكَبُوا لَهُ وَلَمْ يُورَثُوهُ أَزْوَاجُ الْأَقْرَبِينَ
كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلْيَأْتُوا الشُّرُفَ مِنْهُ بِمَدِينَةٍ مُّصَيَّبَةٍ بِرَأْيِ
أَزْوَاجِهِنَّ مَا بَلَغْنَ وَأَيْتُوا ذُرِّيَّتَهُمْ أَقْرَبًا ﴿١٢﴾
تَقَعْنَا قُرْبَىٰ مِنْكُمْ وَأَنْتُمْ أَنْتُمْ أَقْرَبُ لِلَّذِينَ آمَنُوا فَلْيَقْرُبُوا
أَقْرَبًا ﴿١٣﴾

کردن، هه تا نه فس و دهروونه کان له سه ری رایین، پاشان دریزه پیدان دیت دوی کورته کان،
دهروونه کان به پرویدا کرانه وه، وه دلته نگی رویی که سه رچاوه که ی عاده تیکی ناشرین و
خراب بوو، ده فهرموی: ﴿لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ﴾ واته: (پیوان) به شو و پشک (ی خویمان هه به)
﴿مِمَّا تَرَكَ﴾ واته: به جیی هیلراوه، ﴿الْوَالِدَانِ﴾ واته: باوک و دایک ﴿وَالْأَقْرَبُونَ﴾
گشتیه پاش تایه تی، ﴿وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ﴾.

وه ک نه وه وایه بوتری: نایا نه و به شه ده گه ریته وه بو عورفو عاده ت، یان به خشش و خه لاتیکی
که میان بده نی به قهد ویستی نه وان؟ یان شتیکی دیاریکراو؟ خوا ﴿تَقَعْنَا قُرْبَىٰ﴾ ده فهرموی: ﴿نَصِيبًا
مَّفْرُوضًا﴾ واته: بیگومان دیاری کردوه بوی خوی زاناو دانا، وه له داهاتوویه کی نزدیکدا باس
ده کریت.

به هه مان شیوه لیله دا خه یالیکی بی بنه مای تر هه به، ره نکه که سیک و گومان بیات که
نافره تان و مندالان به شیان نیه مه گهر له مالی زورو که له که بوودا نه بیست، خوا ﴿تَقَعْنَا قُرْبَىٰ﴾ نه و گومانه ی
ره واندوه ته وه به م پرسته موباره که: ﴿قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرُ﴾ (ماله که که م بی، یان زور) پاکو و
بیگهردی بو باشتیری داد گهران.

(۸): ﴿وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينُ فَأَرْزُقُوهُمْ مِنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا﴾ ۸

ئەمە یە کینکە لە فەرمانە جوان و گەورە کانی خوا یە کە دل بە لای خۆیدا رادە کیشیت، دە فەرمویت: ﴿وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ﴾ واتە: (ئە گەر لە کاتی) دابەشکردنی میرات (ئەوانە لەوی بوون) ﴿أُولُو الْقُرْبَىٰ﴾ واتە: ئەو خزمانە ی کە میرات نابەن بە بەلگە ی ﴿الْقِسْمَةَ﴾ چونکە میرات بەران لەوانەن کە مال دابەش دە کریت بە سەریاندا، وە ﴿وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينُ﴾ واتە: ئەو هەژارانە ی کە شایستەن ﴿فَأَرْزُقُوهُمْ مِنْهُ﴾ واتە: شتیک لەو مالە یان پێ بدەن، ئەو مالە کە هاتۆتە ژێر دەستان بە پێ هەول و تەقلا و ماندو بوون و نارەحەتی و کولەمەرگی، چونکە دەروونیان حەزی لێەتی و دلایان بۆی دە جو لیت، دلە کانیان ناچار کردووە کە حەز لەو نازو نەعمە تە بکەن، کە زەرەری نیە بۆ ئێو، سوودی هە یە بۆ ئەوان.

لەو مانایەدا ئەمە وەر دە گیریت کە هەر کە سێک بزانی، یان تە ماشای شتیک بکات لە بەر دەستی مرۆفدا بیت، پێو یستە لە سەری پێی بدات بە پێی توانا، وە ک چۆن پێغەمبەر ﷺ دە فەرمویت: { إِذَا أَتَى أَحَدَكُمْ خَادِمُهُ بِطَعَامِهِ، فَإِنْ لَمْ يُجْلِسْهُ مَعَهُ، فَلْيَتَاوَلْهُ أَكْلَةً أَوْ أَكْلَتَيْنِ، أَوْ لُقْمَةً أَوْ لُقْمَتَيْنِ } (آخرجه أحمد برقم: (۷۷۹۲)، والبخاري برقم: (۵۱۴۴)، ومسلم برقم: (۱۶۶۳)).

واتە: ئە گەر یە کینک لە ئێو خەزە تکارە کە ی هات بۆ لای بە خوار دێو، بە دایبەشیت لە گەل خۆیدا، ئە گەر دایبە نیشان دە لە گەل خۆی، بە پاروویە ک یان دوو پارووی بداتی.

هاو لەانی پێغەمبەری خوا ﷺ ئە گەر کاتی بەرو بووم بە تەبایە تە پێش، دە یان هێنا بۆ خەزە تی پێغەمبەر ﷺ ئەو یش پیرۆزی لە سەر دە کرد، (واتە: داوای بەرە کە تی بۆ دە کرد)، ئنجا تە ماشای مندالتیرین کە سی دە کردو پێی دە بە خشی، دە یزانی ئەو مندالە بە تەمە زۆرییە و تە ماشای دە کات، ئەمە هەمووی ئە گەر بە خشین گونجاو بوو، ئە گەر ئەو نە گونجا- لە بەر ئەو ی مافی کەم عەقلانی تیدا بوو، یان شتیک لەو گرن گتر بوو- بە پێیان بلی: ﴿قَوْلًا مَعْرُوفًا﴾ رە تیان دە کاتو بە تکر دینکی جوان، بە و تە ی چاک، جگە لە و تە ی خراب و نارینک.

(۹-۱۰): ﴿وَلِيَحْشَ الَّذِينَ لَوْ تَرَكُوا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَةً ضِعَافًا خَافُوا عَلَيْهِمْ فَلَيْسَتْ فِي اللَّهِ وَّلِيَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ۝۹ إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا ۝۱۰﴾

وتراوه: ئەم وتارە بۆ کە سێکە کە ئامادە بیت لە کاتی کۆچکردنی کە سێکداو ستم لە وە سیه تە کە ی بکات، خوا ﷻ فەرمانی بە دادپەروەری کردووە لە وە سیه تدا، وە بە یە کسان ی

تايدا، به به لگهي ثم پرسته يه: ﴿وَلْيَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا﴾ واته: گوفتاري به جي که له گهل دادپهروهري و چاکه دا بگونجيت، ثوان فهزمانيان پينکراوه بهوهي هر که سينک که ده بهوي وهسيهت بکات بو منداله کاني، وهسيه تيکي باش و دروست.

وتراوه: مه بهست له مه دا سه ره رشتياري کهم عه قله کانه، له شيت و مندالو لاوازه کان، که مامه له يان له گهلدا بکريت له بهر ژه وهندي دين و دنيايان بهو شيوه بهي که بو خويان حه زده کهن له دواي مردنيان مامه له يه کي جوان و ته ندروست له گهل منداله کانياندا بکري ﴿فَلْيَسْتَقُوا اللَّهَ﴾ له سه ره رشتي کردنيان بو که ساني تر، واته: به شيوه به ک مامه له يان له گهلدا بکهن که له خواترسان و خو پاريزي پيوه ديار بيت، به جوړيک که نازاريان نه دنه و گالته يان پي نه کهن، به لکو پهروه رده يان بکهن به خوا په رستي.

وه کاتيک که فه زماني کرده به سه ره رشتياران که بهو کاره ههستن قه ده غهي ليکروون له خواردني مالي هه تيو، وه به ليني داوه به سزايه کي زور سهخت، وه ک ده فه رموي: ﴿إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ آلِيَتِنِمْ ظُلْمًا﴾ واته: (ته وانه ي مالي هه تيوان ده خون) به ناههق، ثم په يوه ند کردنه له وه ي پيشوه وه ده رده کري، له وه ي که دروسته سه ره رشتياري به هه ژاري، وه به شيوه به کي دروست، به يي زنده رويي مالي هه تيو بخوات، وه به هه مان شيوه دروسته نهو خواردنه ي که ده يخون تيکه لي يه کتري ده کهن، هر که سينک به سته م نهو ماله بخوات ﴿إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا﴾ واته: به راستي نه وانه ي که مالي هه تيوان خواردوه نه وه ناگريکيان خواردوه وه نهو ماله ده يي به ناگر له سکياندا، بيگومان هر خويان هوکاري نه وه بوون ﴿وَسَيَصْلُونَ سَعِيرًا﴾ واته: ناگريکي سووتينه ري گرگرتوو، به لگه يه له سهر پسي و ناشريني خواردني مالي هه تيو، نه وه ده يته مايه ي پيوست بووني چوونه نيو دوزه خيان، وه به لگه يه له سهر نه وه ي که (خواردني مالي هه تيو) به کيکه له تاوانه گه وره کان.

(۱۲-۱۱): ﴿يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثِيَيْنِ فَإِنْ كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَإِنْ كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ وَلِأَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِنْ كَانَ لَهُ وَلَدٌ وَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَلَدٌ وَوَرِثَهُ آبَاؤُهُ فَلِلَّذَّكَرِ ثُلُثُ ثُلُثٍ فَإِنْ كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلِلَّذَّكَرِ السُّدُسُ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةِ يُوصِي بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَأَبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَنَّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفْعًا فَرِيضَةٌ مِنَ اللَّهِ إِنْ اللَّهُ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١﴾ وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ أزواجكم إن لم يكن لهن ولد فإن كان لهن ولد فللكم الربع مما تركن من بعد وصية يوصين بها أو دين ولهن الربع مما تركتم إن لم يكن

لَكُمْ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ الثَّمَنُ مِمَّا تَرَكْتُمْ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّتِي
تُصَوِّتُ بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَإِنْ كَانَتْ رَجُلٌ يُورَثُ كَلَلَةً أَوْ امْرَأَةً وَلَهُ أَحٌ أَوْ أُخْتُ فَلِكُلِّ
وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ فَإِنْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي الثُّلُثِ مِنْ بَعْدِ
وَصِيَّتِي يُوصِي بِهَا أَوْ دَيْنٍ غَيْرَ مُضَارٍّ وَصِيَّتِي مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿١٢﴾

نہم نایبہ تانہ و نہو دہ قہی کہ لہ کورتای نهم سوورہ تہ دا دین کومہ لہ دہ قیکن کہ باس لہ میرات
دہ کہن بہ راستی لہ گہل فہرمودہی عہ بدوللای کورپی عہ باسدا ہاتوہ، سہ رجہم فہرمانہ کانی
میرات دہ گریتہ خو وہ کو چون لہ داہاتویہ کی نزیکدا باس دہ کریت کہ پیغہ مہری خوا ﷺ
دہ فہرموی: {الْحَقُّوا الْفَرَائِضَ بِأَهْلِهَا، قَمَا بَقِيَ فَهَوَ لِأَوْلَى رَجُلٍ ذَكَرٍ} (أخرجه البخاري برقم:
۶۳۵۱)، ومسلم برقم: (۱۶۱۵).

واتہ: میراتہ کان بگہ یمن بہ خواوہ نہ کانیان، نہوہی کہ مایہوہ با بو نزیکترین پیاوی نیرینہ
بی). ہہ لہ تہ جگہ لہ میراتی دا پیرہ نہ بی کہ لیرہ دا باس نہ کراوہ. بہ لام لہ کتیبی (السنن)
جینگیر کراوہ لہ ریگای (موغیرہی کورپی شوعہ، وہ موحمہ مہدی کورپی مہ سلمہ مہ)، وہ ک
دہ فہرموی: {أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَعْطَى الْجَدَّةَ السُّدُسَ} (أخرجه الطبراني في الأوسط
برقم: (۶۹۲۸)) واتہ: پیغہ مہری خوا ﷺ شہش یہ کی دا بہ دا پیرہ. لہ گہل یہ ک دہنگی سہ رجہم
زانا یان لہ سہر نہو بابہ تہ.

خوا ﷺ دہ فہرموی: ﴿يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ﴾ واتہ: مندالہ کانتان، نہی دایکو
باو کان کومہ لہ سپاردہ یہ کان لایہ خوا ﷺ و ہسیہ تی لہ سہر کردوون کہ بہ بہرژہوہندی
دنیاو دوا رپوژیانہوہ ہہستن، قیری زانست و زانیاری و رپوشت و ٹاکاریان بکہن، وہ دوریان
بخنہوہ لہ شتی خراب و پروو پوچ، وہ فہرمانیان بی بکہن بہ گویراہ لی خواو بہردہوام بوون
لہ سہر خو پاریزی، وہ ک چون خوا ﷺ دہ فہرموی: ﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنفُسُكُمْ وَأَهْلِيكُمْ
نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ﴾ ﴿٦﴾ التحريم.

مندالہ کان لہ لای دایکو باو کہ کان و ہسیہ تیان بو کراوہ. یان ہہ لہ دہستن بہ جیبہ جی کردنی
نہو و ہسیہ تہ، یان وازی لیدہ ہینن و لہ بیری دہ کہن، نہو کات تووشی ہہرہ شوہ سزا دہ بن، نہمہ
بہ لگہ یہ لہ سہر نہوہی کہ خوا بہرانبہر بہ ہندہ کانی لہ دایکو باو کیان بہ سوزترہ بو یان، وہ ک
چون و ہسیہ تی کردوہ بو دایکو باو کان، لہ گہل نہو پہری سوزیاندا بہرانبہر بہ مندالہ کانیان.
پاشان باس لہ چونیتی دا بہ شکردنی مال (ی میرات) دہ کات، وہ ک دہ فہرموی: ﴿لِلَّذَكَرِ مِثْلُ
حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ﴾ واتہ: مندالانی پشت، وہ مندالانی کور، بہ شی نیرینہ یہ کیان بہ نہندازہی

به‌شی دوو مینه‌یه، به مهرچیک خاوه‌ن به‌شیان له‌گه‌لدا نه‌بی، یان نه‌وه‌ی که له به‌شه‌کان ماوه‌ته‌وه به ههمان شیوه دابه‌شی ده‌که‌ن، زانایان له‌سه‌ر نه‌وه یه‌ک ده‌نگن، وه له‌گه‌ل بوونی مندالی پشتدا نه‌وه نه‌وان ده‌بن به میراتگر، وه له‌م حاله‌ته‌دا بو مندالانی کور هیچ به‌شیک نیه، له کاتیکدا مندالانی پشت نیر بن یان می بن، نه‌مه له‌گه‌ل کو‌کردنه‌وه‌ی نیرو می‌کاندا، وه لی‌ره‌دا دوو حاله‌ت هه‌یه: به‌ته‌نیا بوونی نیرینه‌کان، له‌داها‌توویه‌کی نریکدا حوکمی دینه‌پیش، وه به‌ته‌نیا بوونی مینه‌کان، وه‌ک خوا ﷻ ده‌فه‌رموی: ﴿فَإِنْ كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ اٰثْنَتَيْنِ﴾ واته: کچانی پشت، یان کچانی کور، له‌سی دانه زیاتر بن، نه‌وه ﴿فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَإِنْ كَانَتْ وَاحِدَةً﴾ واته: نه‌گه‌ر یه‌ک کچ بوو، یان کچی کور بوو ﴿فَلَهَا النِّصْفُ﴾ نه‌مه‌ش به یه‌ک ده‌نگی زانایان.

نه‌وه‌ی ماوه که بلین: نه‌مه‌چ سوودیکی تیدا‌یه که بلین بو دوو کچ دوو نیوه‌یان به‌رده‌که‌وی، یان دوو له‌سه‌ر سی پاش یه‌ک ده‌نگی زانایان له‌سه‌ر نه‌مه.

وه‌لام نه‌وه‌یه: سوود وه‌رده‌گیریت له‌وته‌ی خوا ﷻ ﴿وَإِنْ كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ﴾ واته: نه‌گه‌ر له‌یه‌ک دانه زیاتر بوو، به‌شه‌که ده‌گوازی‌ته‌وه بو نیوه، نه‌وسا هیچ شتیک نامینی جگه له‌سینه‌ک نه‌بی، به ههمان شیوه خوا ﷻ ده‌فه‌رموی: ﴿لِلَّذَكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ﴾ واته: نه‌گه‌ر کچو کورپیکی له‌پاش خوی به‌جیه‌شت نه‌وه کوره‌که دوو له‌سه‌ر سی ده‌با، خوا ﷻ هه‌والی داوه که به‌قه‌د دوو ئافره‌ت ده‌بات، به‌لگه‌یه له‌سه‌ر نه‌وه‌ی که بو دوو کچ دوو له‌سه‌ر سی هه‌یه.

به ههمان شیوه نه‌گه‌ر کچ دوو له‌سه‌ر سی برد له‌گه‌ل برا‌که‌یدا - کوره‌که زیاتر زه‌ره‌ر ده‌کات له‌خوشکه‌که‌ی - نه‌گه‌ر به‌شی خوی بیات له‌گه‌ل خوشکه‌که‌یدا نه‌وه باشترو گونجاوتره، وه هه‌روه‌ها وته‌ی خوا ﷻ ده‌رباره‌ی دوو خوشک ﴿فَإِنْ كَانَتَا اٰثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا الثُّلُثَانِ مِمَّا تَرَكَ﴾ النساء، باس له‌دوو خوشک ده‌کات نه‌گه‌ر نه‌وه دوو خوشکه له‌گه‌ل دوو‌ریاندا له‌یه‌کتر دوو له‌سه‌ر سی به‌ن، نه‌وه دوو کچه له‌گه‌ل نریک بوونیان له‌پیشترن نه‌وه مافه‌یان پی بدری، پی‌غه‌مبه‌ر ﷻ دوو له‌سه‌ر سی داوه به‌دوو کچه‌که‌ی سه‌عد، وه‌ک چون له‌فه‌رمایشی سه‌حی‌حدا هاتووه، نه‌وه ماوه که بوت‌ریت: سوود له‌م ده‌قه‌دا ﴿فَوْقَ اٰثْنَتَيْنِ﴾ کامه‌یه؟

ده‌وت‌ریت: سوودیکی تر له‌م ده‌قه‌دا نه‌وه‌یه سخاوش زاناته‌ره - بو نه‌وه‌ی بزانی‌ت نه‌وه به‌شه‌ی که بریتیه له‌دوو له‌سه‌ر سی، زیاد نابیت به‌ریژه‌ی ئافره‌تان له‌سه‌روی دوو که‌سه‌وه، به‌لکو له‌دوو به‌ره‌و سه‌روه‌ه ده‌بیت، به ههمان شیوه ده‌قه که به‌لگه‌یه له‌سه‌ر نه‌وه، نه‌گه‌ر کچی مردووه‌که

تهنھا بوو، بهرانبهر به کچه کورپی مردووه که، یان کچانی کورپی مردووه که، نهوه کچی مردووه که نیوهی بهر ده که ویت، نهوه دوو لهسهر سی ده مینیتتهوه که خوا دیاری کردوه بو کچه کان، یان کچانی کورپی مردوو شهش لهسهر یه ک ده بن، وه له بهر نه مه یه پئی ده وتریت شهش یه ک، تهواو که ری دوو لهسهر سیه، وه هاوشیوهی نهوه کچه کورپی مردوو له گهل کچانی کور، که خوا لَا تَنْکِحُوا ده باره ی دایبه زان دووه. ده قه که به لگه یه لهسهر نهوه که هر کاتیک کچانی مردوو، یان کچانی کورپی مردوو دوو لهسهر سیان بهر که وت، نهوه جگه له نهوهی که له خوار نهوا نه وه یه له کچانی کور هیچی تریان بهر ناکه وی، چونکه خوا تهنھا دوو لهسهر سی بو دیاری کردوون، وه هه موو تم فرمانانه یه کدهنگی زانایانی لهسهره.

که ده فرموی: مِمَّا تَرَكَ به لگه یه لهسهر نهوهی که میراتگران هه رچی له پاش مردوو به جیده مینی ده بی به میراتیان، له مال و سامان و خانوو به ره و زیرو زیوو هاوشیوهی نهوا نه، تنانته خوینبایش له دوا ی مردنی پیویست ده بیته، وه ههروه ها قهرزه کان که له گه ردندان. پاشان باسی میراتی دایک و باوک ده کات و ده فرموی: وَلَا بُؤَيْهِ واته: دایک و باوک لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا الشُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِنْ كَانَ لَهُ وَلَدٌ واته: مندالی باوک، یان مندالی کورپی مردوو، نیر بیته، یان می، یه ک بیته، یان چهنده که سیک، نهوه دایک له شهش یه ک زیاتری بهر ناکه ویت، له گهل یه کیک له منداله کان.

وه باوک له گهل نیرینه کاندای له نهوان، شهش یه ک زیاتر بهر ناکه ویت، نه گه منداله که می بی، یان زیاتر له میه ک بوو، وه له پاش به شه کان هیچ نه مایه وه وه ک باوک و دایک و دوو خوشک- وه هیچ عه صه به یه کیش نه مابوو، نه گه شتیک مایه وه له پاش به شی کچ یان کچه کان، نهوه باوک شهش یه ک ده بات به بهش، نهوهی ده مینیتتهوه ده بیته به عه صه به، چونکه نیمه به شه کانماندا به خاوه نه کانایان، نهوهی که مایه وه بو نزیکترین که سی پیوا ده بی، نهوه له پیشته له براو مامو هاوشیوه کانی فَإِنْ لَّمْ يَكُنْ لَهُ وَلَدٌ وَوَرِثَهُ أَبَوَاهُ فَلِأُمِّهِ الثُّلُثُ واته: نهوهی ماوه ته وه بو باوک، چونکه ماله که ی داوه ته پال باوک و دایکه وه پیکه وه، پاشان به شی دایکی جیا کردوه ته وه، نهوه به لگه یه لهسهر نهوه، نهوهی که ده مینیتتهوه ده دریت به باوک. وه له مه وه نهو فیر ده بی که باوک- له گهل نه بوونی مندالدا- به شی نیه، به لکو بهش به عه صه به ده بات هه موو ماله که، یان نهوهی ماوه ته وه له پاش دابه شکر دنه که، به لام نه گه له گهل باوکدا یه کیک له نه کان مایه وه، نهو نه به شی خو ی ده بات، پاشان دایک سیه کی مانه وه که ی ده بات، وه باوکیش نهوهی ماوه ته وه ده بیات.

به لگه له سهر نهمه فهرموده‌ی خوی گه وره‌یه: ﴿وَوَرِثَهُ أَبَوَاهُ فَلِأُمِّهِ الثَّلَاثُ﴾ واته: دایکی سیه ک ده بات و نعو تریشی بو باو کی ده بی، نعو له م دوو حاله تدها، یان شش یه ک بو ژنو دایک و باو ک، یان چواریکه له ژنو دایک و باو ک، ده قه که نامازه نیه له سهر میراتگری دایک به سیه ک به ته اووی له گه ل نه بوونی مندالدا، هه تا بوتریت: نعو دوو وینه یه جیا کراوه ته وه له مه. نعو روون ده پیته وه به وه ی که پی او یان ژن وه ری ده گریت له ئاستی وه رگریتی غه راهه دایه، راسته وخو له ماله که ده بیت، وه نعو ی ده مینیته وه بو باو ک و دایکی تی. له بهر نعو نه گه ر سیه کی ماله که بده ین به دایک، نعو ده بیت زیاتر بدریت به باو ک له مه سه له ی پی او ه که دا، یان ده بی زیاتر بدریت به باو ک له مه سه له ی ژنه که یدا زیاتر بیت له نیوه ی شش یه ک نهمه یش هاوشیوه ی نیه، بیگومان وا باشتره یه کسان بگریته وه له گه ل باو کدا، یان دوو نعو هندی دایکی پی بدریت.

﴿فَإِنْ كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلِأُمِّهِ السُّدُسُ﴾ جا براکان له یه ک دایک و باو ک بن، یان باو کی یان دایکی، به ربه ست (حجب) کرابوون به باو ک، یان باپیره، (به لام هندی جار و تراوه: مه به ست له روو که شی ده قه که نیه).

که ده فهرموئ: ﴿فَإِنْ كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ﴾ گشتگریه بو جگه له میراتگران، به به لگه ی نعو ی به ربه ست (حجب) نه کراوه به نیوه نایگریته وه، له سهر نهمه براکان له سی یه ک به ربه ست ناکات، جگه له و برایانه نه بیت که میرات ده بن، وه حیکمه ت له به ربه ست بوونیان له سی یه ک، له بهر نعو یه که شتیکیان له و ماله بو به ده ست بیت، نعو هس بوونی نیه، خوا زاناتره، به لام به و مرجه ی دوو که س زیاتر بن، لیره دا ئالوزیه ک دروست ده بیت، نعو یش هینانی وشه ی (الإخوة) براو خوشکان به کو، وه وه لامی نعو ده دریته وه به و شیوه ی که مه به ست له و کو کردنه وه دا تنها بو ژماره یه بو دوواته، هندی جار وشه ی کو به کار دیت، به لام مه به ستی پی دووه، وه ک چون له فهرمایشتی خوی گه وره دا هاتوه ده رباره ی داوودو سوله یمان (علیها السلام) ده فهرموئ: ﴿وَكَانَ لِحُكْمِهِمْ شَهَدِينَ﴾ ﴿٧٨﴾ ﴿الأنبياء﴾

وه ده رباره ی برای دایکی ده فهرموئ: ﴿وَإِنْ كَانَ رَجُلٌ يُورَثُ كَلَلَةً أَوْ امْرَأَةً وَلَهُ أَخٌ أَوْ أُخْتٌ فَلِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ فَإِنْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي الثَّلَاثِ﴾ به هه مان شیوه وشه ی کو ی به کارهیناوه که مه به ستی پی له دوو زیاتره، نهمه یش به یه ک ده نگه ی زانایان، نه گه ر که سیک بمریت، دایک و باو ک خوشک به جی به یلیت، نعو دایکه که شش یه کی بهر ده که ویت و نعو ی ده مینی بو باو که که ده بیت، چه جی کردوون له

سیّ یه ک، له گدلّ ئه وه دا باوک همموویانی حه جب کردوه، (به مهرجیک له سه ر شیوه یه کی تر بی، دایک سیّ یه ک بیات و نه وه ی ده مینی بو باوک بی).

پاشان ده فهرموی: ﴿مِنْ بَعْدِ وَصِيَّتِ يٰوَصِيَّ بِهَا اَوْ دِيْنٍ﴾ واته: ئه م به شه میراتیانه له کاتی کدا شایسته ی میراتگرانه، دوی لیّ ده رهینانی قهرزی خوا له سه ر مردووه که، یان قهرزی مروّقه کان، وه پاش وه سیه ت که که سی مردوو وه سیه تی بیّ کردوه، نه وه ی که ده مینیته وه نه وه مالی به جیماوه که شایسته ی میراتگرانه. وه وه سیه تی پیش خستوو له گدلّ ئه وه دا ده که ویته دوی قهرزه وه، نه مه پیش له به ر گرنگیه که یه تی، وه له به ر نه وه نه سه مه له لای میراتگر که هه ستیت به جیبه جیکردنی وه سیه ته که، نه گه رنا پیوسته قهرزه کان له پیش وه سیه ت جیبه جی بکرین، له پاره ی سه ره کی مال، به لام وه سیه ت دروسته له سیّ یه ک یان که متر، بو که سیکی نه ناسراو جگه له میراتگر، به لام نه گه ر وه سیه ته که له وه زیاتر بوو جیبه جی ناکری، مه گه ر به پرسی میراتگر، خوا ﴿اَبَاؤُكُمْ وَاَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُوْنَ اَيُّهُمْ اَقْرَبُ لَكُمْ نَفْعًا﴾ نه گه ر خوا ﴿اَقْرَبُ﴾ نه ندازه ی میراتی بگپرایه ته وه بو عقل و ویسته کانتان، نه وه زیان پرووی ده دا هه ر خوی زانا ده یزانیّت، چونکه عه قله کان ناته واون، نازانن کامه شایسته و چاکه له هه موو کات و شوینی کدا، نه یده زانی کام مندال، یان کام دایک و باوک بو نه وان به که لکه و ده توانیّت ویسته کانی دنیاو دواروژیان بو ده سه به ر بکات، ﴿فَرِيضَةٌ مِّنْ اَللّٰهِ اِنَّ اَللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا حَكِيْمًا﴾ واته: نه و خوی به قهرزی کردوه که زانیاریه که ی ده وری هه موو شته کانی داوه، وه شه ریعه ته که ی پره له دانایی، وه به جوانترین شیوه نه ندازه گیری کردوه، عه قل ناتوانیّت په ی به و حو کمانه بیات که پرن له به رزه وه هندی له هه موو کات و شوین و دوخی کدا ده گونجیّت.

له كار ده خه ن، به بوونى نه وان مندالى دايك به شى به رنا كه ویت له میرا تگری به یه ک دهنگى زانایان.

وه پرسته ی: ﴿فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي الثُّلُثِ﴾ ناماژه یه بو نه وه ی که برای دایک و باو کی نه و مه سه له ی که ناو نراوه به (الحما ریه) له کار ده خات، نه ویش بریتیه له: میرد، دایک، برای دایکی، برای دایک و باو کی. بو پیا و نیوه، بو دایک شه ش یه ک، بو خوشکی دایک شه ش یه ک، وه برای دایکی باو کی بی به ش ده کریت، چونکه خوا سی یه کی داوه ته پال برایان له دایک، نه گهر به شداری به برا دایک و باو کیه کان بکریت، نه وه کو کردنه وه یه له نیوان دوو شتدا که خوا حو که مه کی جیا کردوه ته وه، به هه مان شیوه برای دایکی خاوه ن فه رزن، وه دایک و باو کی بنچینه ن (عصبه) ن. پیغه مبه ر ﴿ده فه رموی:﴾ {الْحِقُّوا الْقَرَائِضَ بِأَهْلِهَا، فَمَا بَقِيَ فَهِيَ لِأَوْلَىٰ رَجُلٍ ذَكَرٍ} (أخرجه البخاري برقم: (۶۳۵۱)، ومسلم برقم: (۱۶۱۵)).

واته: میرا ته کان بگه یه نن به خاوه نه کانیان، نه وه ی که مایه وه با بو نزیکترین پیاوی نیرینه بی).

وه خاوه ن فه رزه کان نه وان نه که خوا شک و به شیان ی دیاری کردوه، له و با به ته دوا ی وان هیچ شتیک نامینته وه، وه تا نه وه ش راسته له مه دا.

به لام به شى برا و خوشکه دایک و باو کیه کان، یان باو کیه کان، باس کراوه له فه رمایشی خوا ی گه وره دا ﴿يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي الْكَلْبَةِ﴾ ﴿النساء﴾ خوشکیک به تنها دایک و باو کی بی، یان باو کی بی، نیوه ی به ر ده که ویت، وه نه گهر دو وان بوون نه وه سی یه کیان به رده که ویت، وه یه ک خوشکی دایک و باو کی له گه ل خوشکی باو کیدا، یان چند خوشکیک، نیوه ی به ر ده که ویت، نه وه ی که ده مینته وه له سی یه که که بو خوشکه که یه، یان بو خوشکه باو کیه کانه، نه ویش بریتیه له شه ش یه ک که ته وا و که ری سی یه که، وه نه گهر خوشکه دایک و باو کیه کان سی یه کیان برد، نه وه به شى خوشکانی باو کی ده که ویت واته: (بی به ش ده بن)، وه ک له پیشه وه با سمان کرد ده رباره ی کچه دایک و باو کیه کان و کچانی کو ر، وه نه گهر میرا تگریه کان چند خوشک و برایه ک بوون، نه وه بو هه ر نیرینه یه ک به نه ندازه ی دوو مینته یه.

نه گهر بو تریت: سوود وه ر ده گیری ت له حو کمی میرا تی بکو ژ، وه کو یله، وه

پېچه وانه کاری له نایندا، (المُبْعَض) (۱۲) وه نیره مووک، وه داپیره له گهل برا دایکيه کاندا، وه (العول)، وه په تکردن، وه په یوه نندی خزمایه تی، وه پاشماوه ی بنچینه (عصبة)، وه خوشکانی له دایکیکی تر، له گهل کچان، یان کچانی کوپ، له قورئاندا یان نه خیر؟ ده وتریت: بلی، چندی ناکادار کردنه وه و ناماژه ی تیدایه تیگه یشتن لئی گرانه بو که سیک بیری لی نه کاته وه و رانه مینی تیایدا، که ناماژه ده کات بو هه موو نه وانه ی که باس کراوه، به لام بکوژو پېچه وانه له نایندا، ده زانریت نه مانه بهش له میرات نابه ن له حکمه ته کانی خوی گه وره یه له دابهشکردنی مالدا له سهر میراتگر، به پیسی نزیکیوون و قازانجی دنیاو دواروژیان. خوی گه وره ناماژه ی بهم حکمه ته کردوه که ده فهرموی:

﴿لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفْعًا﴾ به پرستی زانراوه که بکوژ گه وره ترین زبانی داوه له کوژراو، ده ی هیچ زیان له وه گه وره تر نیه، بویه ده بیت لئی بیبهش بکریت، وه ده زانریت که کوشتن گه وره ترین ریگره له میرات بردن، وه ده بیته مایه ی پچراندنی په یوه نندی خزمایه تی، خوا ﷺ ده رباره ی ده فهرموی: ﴿وَأُولُوا الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ﴾ (۷۵) الانفال، له گهل نه وه دا نهو یاسا شهرعیه جیگیر بووه، نه وه ی: (نهو که سه ی که په له بکات له شتی کدا پیش کاتی خوی، سزا ده دریت به بیبهش بوون لئی). وه بهم بنچینه و هاوشیوه ی نه مه ده زانریت نه وه ی پېچه وانه ی ناینی مردوو بیت، هیچ میراتیه کی پی نادریت، له بهر نه وه دژ یه کی پیویستی کردوه که گه یاندنی په یوه نندی خزمایه تیه و ره چه له که، وه به ره له سستی کردوه که بریتیه له هه لبژاردنی نایکیکی تر، له هه موو روویه که وه جیاوازه، لیره دا جیاوازی ناین و په یوه نندی خزمایه تی پیکه وه له دابهشکردنی پیدانی میراتدا کونا کریته وه، وه نه مه نه وه مان بوو ده رده خات که مافی مسولمان له پیشته ره له مافی خزمایه تی بیروای دنیایی، نه گهر مسولمانیک بمریت، ماله که ی ده گوازریته وه بو نهو که سه ی که له پیشته بو ی، نه مهش فرمایشتی خوی گه وره یه: ﴿وَأُولُوا الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ﴾ (۶) الاحزاب، بهو شیوه ده بیت یه ک ناینان هه بیت، به لام نه گهر له نایندا جیاواز بوون، نه وه برایه تی ناینی به هیتره له برایه تی ره چه له ک. ئینول قه سیم له کتییی (جلاء الإفهام) دا ده لی: (بیر له م و اتایه بکه ره وه له ده قی میراتدا، خوا ﷺ باس له واتای میرات له یه کتر گرتن به وشه ی ژن (الزوجة) ته عبیری کردوه نه ک (المرأة) وه ک ده فهرموی: ﴿وَلَكُمْ نِصْفُ

(۱۲) (المُبْعَض) نهو که سه یه که به شیکي کوزله یه و به شیکي تری نازاده. وه رگپر.

مَا تَرَكَ أَزْوَاجُكُمْ ﴿۱۴﴾ ئەمە ئاگادار کردنەویە بەوہی کہ ئەم دابەشکردنە تەنہا بە خیزانداریە (الزوجیة) کہ ھاوشیوہ بوون و پەیوہندی دروست دە کات. وە بپرۆادارو ببپرۆا، تیکەلبوون و پەیوہندی لە نیوانیاندا نیە، بۆیە میرات لە نیوانیاندا نیە، وە نھینی وشە کانی قورئان لە تاک و پیکھاتە کان لە سەر ووی عەقڵی مرۆفە کانەوہیە).

بە لām کۆیلە میرات نابات و میراتی لى نابریت، ئەوہی کہ بۆچی میراتی لى نابریت پروونە، چونکہ مالتیکی نیە میراتی لى ببریت، بە لکو ئەوہی لە لایە تی هی گورە کہ یە تی، بە لām دەربارە ی ئەوہی کہ میرات نابات، چونکہ هیچی بە دەست نیە، ئە گەر ھەرچیسی ھەبیت بۆ گورە کہ یە تی، وە ئەو ھیچی مردووہ کہ ناییت، ئە گەرنا وە ک ئەوہ دە بوو کہ خوا ﷻ دە فەرموی: ﴿لِلَّذَكَرِ مِثْلَ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ﴾، یان ﴿وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ أَزْوَاجُكُمْ﴾، یان ﴿فَلِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا الشُّدُسُ﴾ وە ھاوشیوہ ئەمانە، بۆ کہ سیکە مولکایە تی بۆ ھەبیت، بە لām کۆیلە خواەنی ھیچ شتیک نیە، بۆیە میراتی بۆ نیە. بە لām کہ سیک ھەندیکی ئازاد بیت ھەندیکی کۆیلە، ئەوہ حوکمە کانی جیاوازە، بە ئەندازە ی ئەوہی کہ ئازادە شایستە یە تی، بە پنی ئەوہی کہ خوا ﷻ بۆی دیاریکردوہ لە میراتدا، چونکہ ئەوہندە ئازادی تیدایە، کہ شایستە ی مولکایە تیە، وە بە ئەندازە ی ئەوہی کۆیلایە تی تیدایە شایستە ی میرات نیە، کہ واتە (المبعض) میرات دە بات و میراتی لى دە ببریت، وە ئەندازە ی ئەو ئازادیە ی کہ ھە یە تی حە جب دە کریت، وە ئە گەر کۆیلە یە ک سوپاسکراو ببت و سەرزەنشتکراو ببت، پاداشتی وەر گرتببت و سزا درا ببت، بە ئەندازە ی ئەوہ پئویستە ی کانی بۆ جیبە جی دە کریت، ئەمەش ھەر بە و شیوہ یە.

ئنجای ئەوہی کہ نیرەموو کہ (الخنثی) لە یە کییک لەمانە دەرناچبت، یان ئەوہ یە نیرینە یی پروونە، یا مینە یی پروون و ئاشکرایە، یان ئالۆزە، ئە گەر پروون بوو، ئەوہ دیارە و ھیچ کیشە ی تیدا نیە، ئە گەر نیرینە بوو حوکمی نیرینە ی ھە یە، وە ئەو دەقانە ی کہ دەربارە ی ئەوہ ھاتووہ دە یگریتەوہ، وە ئە گەر مینە ی پروون بوو، ئەوہ حوکمی مینە ی ھە یە، سەر جەم ئەو دەقانە ی دەربارە ی مینە ھاتوون دە یگریتەوہ. وە ئە گەر ئالۆز بوو، ئە گەر نیرۆ مئی تیدا یە کسان بوو لە وەر گرتنی میراتدا وە ک برای دایک- ئەوہش پروونە و ھیچ گرفتیک ی نیە، بە لām ئە گەر میرات وەر گرتتە کە ی جیاواز بوو بە ئەندازە ی نیرینە یی و بە ئەندازە ی مینە یی، وە ھیچ پرێگایە کمان لە بەردا نە بوو بگە ین پیی، پیی نادە ین زیاتر لە دوو شیوہ، لە بەر ئەوہ سە تم لە و کە سانە نە کە ین کہ میراتی لە گە لدا

ده‌بن، وه که‌متریشی پیناده‌ین، له‌به‌ر مه‌ترسی شه‌وه‌ی سته‌می لینه‌ که‌ین، پیوسته‌ ناوه‌ندگیری له‌و دوو کاره‌دا بکه‌ین، وه دادپه‌روه‌ترین ریگایه‌ک له‌و دوو ریگایه‌ بگرینه‌ به‌ر، خوا ﴿۳۸۱﴾ ده‌فه‌رموی: ﴿۳۸۰﴾ **أَعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ** المائدة، وه هیچ ریگه‌و شیوازیکی دیکه‌ی دادپه‌روه‌رانه‌مان جگه‌ له‌مه‌ نیه‌ که‌ باسکرا، ﴿۳۸۱﴾ **لَا يَكْفُلُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا** البقرة، وه ده‌فه‌رموی: ﴿۳۸۱﴾ **فَأَنْفُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ** التغابن.

ئججا (میراتی داپیره) برا دایک و باوکیه‌کان، یان باوکی، ئیا میراتی له‌گه‌لدا ده‌بن یان نایه‌ن؟ بیگومان له‌نامه‌که‌ی شه‌بو به‌کری صیددیق ئامازه‌ به‌وه‌ کراوه، که‌ به‌راستی باپیره‌ چه‌جی برا باوکی و دایکیه‌کان ده‌کات، یان برای باوکی یان دایکی، وه‌ک چون باوک هه‌موویان چه‌جب ده‌کات. وه‌ پروونکردنه‌وه‌ی شه‌وه‌ به‌و شیوه‌ ده‌بیته‌: به‌راستی با پیره‌ به‌ باوک ده‌ژمیردریته‌ له‌ چه‌ندین شوینی قورئاندا هاتوه، وه‌ک خوا ﴿۳۸۱﴾ ده‌فه‌رموی: ﴿۳۸۱﴾ **إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِن بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَاللَّهُ ءَابَاؤُنَا وَإِنَّهُمْ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ** البقرة، وه یوسف ﴿۳۸۱﴾ که‌ ده‌فه‌رموی: ﴿۳۸۱﴾ **وَأَتَّبَعْتُم مِّلَّةَ ءَابَائِي** ابرهیم و اسحاق و یعقوب ﴿۳۸۱﴾ یوسف، خوا ﴿۳۸۱﴾ باپیره‌ و باپیره‌ی باوکی به‌ باوک ناو هیناوه، شه‌مه‌ به‌لگه‌یه‌ له‌سه‌ر شه‌وه‌ی که‌ باپیره‌ پله‌و پایه‌ی باوکی هه‌یه، میرات ده‌بات وه‌ک چون باوک ده‌بیات، وه‌ چه‌جب ده‌کات وه‌ک چون باوک چه‌جب ده‌کات، زانایان یه‌کده‌نگن له‌سه‌ر شه‌وه‌ی که‌ باپیره‌ هه‌مان حوکمی باوکی هه‌یه‌ له‌ کاتی نه‌بوونی باوکدا، له‌ میراتی له‌گه‌ل منداله‌کان و جگه‌ له‌وان، له‌ نه‌وه‌ی برا و مام و منداله‌کانیان، وه‌ سه‌رجه‌م بره‌گه‌ کانی میرات، به‌ هه‌مان شیوه‌ پیوسته‌ حوکمی له‌ چه‌جب کردنی برای جگه‌ له‌ دایکی هه‌بیته‌. وه‌ شه‌گه‌ر کورپی کورپ له‌ ئاستی کورپی باوکی و دایکیدایته‌، شه‌ی بو باپیره‌ له‌ ئاستی باوکدا نه‌بیته‌؟ وه‌ شه‌گه‌ر باپیره‌ی باوک له‌گه‌ل برزای مردوودا، زانایان یه‌ک ده‌نگبن له‌سه‌ر شه‌وه‌ی که‌ چه‌جی ده‌کات، شه‌ی بو باپیره‌ی مردوو برای مردوو چه‌جب نه‌کات؟ هیچ به‌لگه‌یه‌ک نیه‌ له‌سه‌ شه‌وه‌ی که‌ برای مردوو له‌گه‌ل باپیره‌دا میرات بیه‌ن، نه‌ ده‌ق، نه‌ ئامازه‌، نه‌ ئاگادار کردنه‌وه‌، نه‌ قیاسی راسته‌قینه‌.

ئججا باسی (العول) بیگومان سوود له‌ حوکمه‌که‌ی وه‌رده‌ گیریت له‌ قورئاندا، له‌به‌ر شه‌وه‌ی خوا ﴿۳۸۱﴾ فه‌رزی کردوه، وه‌ بو خواوه‌ن میراته‌کان به‌شی دیاری کردوه، شه‌وانیش له‌ دوو حالته‌ تیناپه‌رن: یان هه‌ندیکیان چه‌جی هه‌ندیکیان ده‌که‌ن، یا چه‌جی ناکه‌ن.

ئەگەر هەندیکیان حەجبی هەندیکیان کرد، ئەووە حەجب کراو دەر دەچیت، وە شایستە ی هیچ بە شیک ناییت، وە ئەگەر هەندیکیان هەندیکیان حەجب نە کەن خالی نیە، یان گشت بە شە بە جیماوە کە ناگریتەووە، یان دە یگریتەووە بە بی زیادو کەم، یان بە شە کە زیاترە لە سەر ماله بە جیماوە کە. لە دوو حالەتە کە ی بە کەمدا هەموو کە سینک بە شی خوی دە بات، وە لە حالەتە کۆتاییدا بریتە لەووە ئەگەر بە شە کان زیاتر بوون لە ماله بە جیماوە کە، ئەووە لە دوو حالەت تپەر ناکات: یان هەندی لە بە شی میراتگرە کان کەم دە کە ینەووە کە بوی دیاری کردووە، بە شە کانی ئەوانی تری پی تەواو دە کە ین، ئەمە ییش پیش خستتە بە بی پیشخەر (ترجیح بغير مرجح)، بیگومان کەم کردنەووە بە شی بە کیکیان لە پیشتر نیە لە بە شی ئەووە تر، حالەتە کە دووم دیاری دە کریت، ئەویش بریتە لە: ئیمە بە قەد پیویست هەموو دانە یە ک بە شی خوی پیدە دە ین، وە دابە شی دە کە ین بە سەر یاندا وە کۆ قەرزە زیادە کان لە سەر مالی قەرزار، وە هیچ ریگایە ک نیە بمانگە یە نیت بە وە تەنھا بە (العول) نە ییت، لیرووە زانرا کە عول لە بە شە کاندە خوا ﷻ روونی کردووە تەووە لە کتیبە کە یدا.

وە بە پیچەوانە ی ئەم ریگایە ی سەرەووە کە باسما ن کرد (رد) دە ناسریت، ئەگەر ماله بە جیماوە کە بە شی خواوە ن بە شە کانی پەر نە کردووە، وە شتیک مایەووە مافی عەسە بە ی نزیکو دووری تیدا نە بوو، ئەووە گەر پانەووە ی ئەو ماله پیی دەوتریت: پیش خستن بە بی پیشخەر (ترجیح بغير مرجح)، وە ئەگەر بیدە ن بە یە کیکێ تر جگە لە خزمی مردوووە کە تاوانە و لادانە و دژی فەرما یستی خوا یە کە دە فەر موی: ﴿وَأُولُوا الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ ۗ﴾ (۷۵) الأنفال، دیاری کردووە هەموو خواوە ن بە شە کان بە شی خویان پی بدریت، بە ئەندازە ی بە شە کانیان. لە کاتیکدا ژنو میرد لە خزما نین، ناییت لە مافی خویان زیاتریان پی بدریت (ئەمە لای ئەووە ی کە بە شی ژنو میرد لە میراتیدا بە (رد) (واتە: پەر تکر دنەووە) نادات، ئەوانە ش بوو چونکی زۆربە ی زانا یانە کە کار بە (رد) دە کەن، کەواتە: لە سەر ئەمە هۆ کاری (رد) ئەووە یە دە ییت خواوە ن بە ش خزم ییت، وە لە سەر بوو چونکی تر ژنو میرد وە ک خواوە ن بە شە کانی دیکە ن، وە ک چۆن بە (العول) بە شە کە یان کەم دە ییت، بە هەمان شیووە بە (رد) زیاد دە ییت، هۆ کار لیروە دا ئەووە یە کە ئەمانیش خواوە ن بە شن، ئەمە ئاشکرا و پرووتەرە لە ئاماژە ی قورئان و سوننەت و قیاسی راست و تەواو، خوا زانەرە.

به هه مان شيوه به مه ده زانريٽ (ميراتي خاوهن خزمان) نه گهر مردوو خاوهن بهش، يان عهسه بهي لي به جي نه مابوو، كاره كه ده ميٽيه وه له نيوان ته وهي مال و سامانه كه ي بگهريته وه بو (بيت المال) خه زينه ي ده ولت بو قازانجي خه لكي، يان بگهريته وه بو خزمه كاني كه ناماژن به ميراتگري كه هيچ گومان له خزمه يه تياندا نيه، وه به لنگه له سه ر ته وه فدرمايشتي خوي گوره يه كه ده فدرموي: ﴿وَأُولُوا الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ ۗ﴾ (۷۵) الأنفال، وه نه گهر ميراتگريان ديارى كرا، ته وه بيگومان زانراوه كه ته وان هيچ به شيكي دياريكراويان نيه له كتيبي خوادا، وه له نيواني ته وان و كه سي مردودا ته نها ناوهندياريك (وسيط) يك هه يه به هوي ته وه وه بوون به خزم، له و پله و پايه ي خوياندا ده ميٽيه وه. خوا زانتره.

ئيجا (ميراتي ته وه ي ماوه ته وه له عهسه به) وه ك كورو براو منداله كانيان، وه مامو منداله كاني... هتد، به راستي پيغه مبر ﷺ ده فدرموي: ﴿الْحَقُّوا الْقَرَائِضَ بِأَهْلِهَا، فَمَا بَقِيَ فَهُوَ لِأَوْلَىٰ رَجُلٍ ذَكَرَ﴾ (أخرجه البخاري برقم: (۶۳۵۱)، ومسلم برقم: (۱۶۱۵)) واته: ميراته كان بگه يه نن به خاوهن كانيان، ته وه ي كه مايه وه با بو نزيكترين پياوي نرينه بي). وه خوا ده فدرموي: ﴿وَلِكُلِّ جَعَلْنَا مَوْلَىٰ مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ﴾ (۳۳) النساء، ته گهر ميراته كانمان به خاوهن كانياندا، ته وه ته وه كه سي به عهسه به مال ده بات هيچي بهر ناكه ويٽ، وه نه گهر شتيك بميٽيه وه، ته وه كي له پيشتره لاي عهسه به ده دريٽ به ته وه، وه به پسي روو پله كانيان ده يٽ.

رووه كاني عهسه به كان برتين له پينج دانه: كور، پاشان باوك، پاشان براو منداله كانيان، پاشان مامو منداله كانيان، پاشان (الولاء) كي نزيكتر يٽ ته وه پيش ده خريٽ، ته گهر له يه ك لاوه بوو كي پله ي نزيكتره، ته گهر له پله دا وه ك يه كتر بوون كي به هيتره، ته ويش دا يكو باوكه، ته گهر له هه موو رووه كانه وه وه ك يه كتر بوون ته وه هه موويان به شدار ده بن. خوا زانتره.

به لام بووني ته وه خوشكانه ي كه له دا يكيكي ديكه ن له گهل كچي مردوو كه دا، يان كچاني كوري مردوو عهسه به كان، ته وه ي مايه وه له به شه كان پاش دابهش كردن بو ته وان ده يٽ، چونكه له قورئاندا شتيك نيه كه ناماژه بكات به وه ي كه خوشكان بي بهش ده كرين به هوي كچاني مردوو كه. ته گهر كاره كه بهو شيوه يه بوو، وه شتيك مايه وه پاش ته وه ي كه كچه كان به شي خويان برد، ته وه ده دريٽ به خوشكه كان،

ناگه رپته وه بؤ عه سه به يه ك دوور تر بيټ له وان وه ك كوري براو مامه، وه نه وه ي له وان دوور تره. خوا زانتره.

(۱۳-۱۴): ﴿ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۱۳﴾ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿۱۴﴾

دریژه ی نهو بابه تانه ی که خوا ﷻ باسی کرد سنووری خوی گه وره ن، (مسولمان) پیویسته له سه ریان بوه ستیت، وه نهو سنوورانه نه شکینیت و که مته رخمیان تیدا نه کات، وه به هه مان شیوه نهو ده قه به لگه یه له سه ر نه وه ی وه سه یه تی میراتگر نه سخ کراوه ته وه به ویستی خوی کار به جی، چونکه له بری نه وه دا به شی بؤ دیاری کردون له میرات. پاشان خوا ﷻ ده فهرموی: ﴿ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ ﴾ وه سه یه تی بؤ میراتگر به زیاتر له مافی خوی ده چپته چوار چپوه ی سنوور به زاننده وه، له گه ل نه م فهرما یسته ی پیغه مبه ردا ﷻ که ده فهرموی: [فلا وصیة لوارث] (أخرجه أحمد برقم: (۲۲۳۴۸)، والترمذي برقم: (۲۱۲۰) وصححه الألبانی).

واته: میراتگر هیچ وه سه یه تیکی بؤ نه.

پاشان باس له گوپرایه لی کردن و سه ریچی کردنی خوا و پیغه مبه ره که ی ده کات به گشتی، له به ر نه وه ی بچپته چوار چپوه ی گشتیه وه له پابه ند بوون به یاسای میراته وه، ده فهرموی: ﴿ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ ﴾ به فهرمان به رداری فهرمانه کانی، که گرنگترینیان گوپرایه لی کردنی ته ی له یه کتا په رستیدا، پاشان فهرمانه کان به پی جیاوازی پله کانیان و دوور که وتنه وه له قه ده غه کراوه کان که گه وره ترینیان شیرک و هاوه لدانانه بؤ خوا، پاشان سه ریچی ه کان له سه ر جیاوازی پله کانیان، ﴿ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ﴾ هر که سنیک فهرمانه کان جیه جی بکات، وه دوور بکه ویته وه له قه ده غه کراوه کان، نه وه ده چپته به هه شته وه و رزگاری ده بیټ له ناگری دوزه خ ﴿ وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴾ سه ر که وتنیکه که به هویسه وه رزگاری بووه له توور ه یی و سزای خوا ﷻ، وه سه ر که وتووه به به ده ست هینانی پاداشت و ره زامه ندی خوا، به چپژو له زه تیکی هه تا هه تایی که له توانای که سدا نیه وه سفی بکات. که ده فهرموی: ﴿ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا

حَكْلِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿۱۲﴾ ده چنه چوار چيوه‌ی سه‌رپيچيه‌وه هه‌ر
 به‌ك له‌ كوفرو بيپروايي و هه‌موو ئه‌و تاوانانه‌ی له‌ خوار ئه‌وه‌وه‌يه، هيچ ليكچوون
 شوبه‌اندنيكي تيدا نيه به‌ خه‌وار بجه‌ كان كه‌ ته‌ كفيري سه‌رپيچيكاران ده‌ كهن. به‌ راستي
 خوا يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا چوونه به‌هه‌شتي په‌يوه‌ست كرده به‌ گوپرايه‌لي كردني خو‌ی و پيغه‌مبه‌ره‌ كه‌ی،
 وه به‌ هه‌مان شيوه چوونه ناو دوزه‌خيشي په‌يوه‌ست كرده به‌ سه‌رپيچي كردني خواو،
 سه‌رپيچي پيغه‌مبه‌ره‌ كه‌ی، هه‌ر كه‌سيك به‌ ته‌واوي گوپرايالي بكات ئه‌وه ده‌چيته به‌هه‌شت
 به‌بي سزادان، وه هه‌ر كه‌سيك سه‌رپيچي خواو پيغه‌مبه‌ره‌ كه‌ی بكات به‌ ته‌واوي له‌ گه‌ل
 ئه‌وه‌دا هاوه‌لي بو دابني ئه‌وه ده‌چيته دوزه‌خ و به‌ هه‌ميشه‌ي تيدا ده‌ميينته‌وه، وه هه‌ر
 كه‌سيك سه‌رپيچي و گوپرايه‌لي تيدا كووبيته‌وه، ئه‌وه‌نده چا كه‌ی هه‌بيت شايسته‌ی
 پاداشت بيت، به‌ هه‌مان شيوه له‌ به‌رانبه‌ردا ئه‌وه‌نده خراپه‌ی هه‌بيت شاياني سزاو تو له
 بيت، سه‌رجه‌م ده‌قه كان به‌لگه‌ن له‌ سه‌ر ئه‌وه‌ی به‌ كتاپه‌رسته كان كه‌ گوپرايه‌لي خويان
 كرده، به‌ به‌ كتاپه‌رستي بو هه‌ميشه‌ي له‌ دوزه‌خدا ناميننه‌وه، چونكه به‌ كتاپه‌رستي
 ريگره له‌ مانه‌وه‌يان بو هه‌ميشه‌ي له‌ نيو دوزه‌خدا.

(۱۵-۱۶): ﴿وَالَّتِي يَأْتِيكِ الْفَحِشَةُ مِنْ نِسَائِكَ فَاسْتَشْهِدُوا عَلَيْهِنَّ أَرْبَعَةً مِنْكُمْ فَإِنْ شَهِدُوا فَأَمْسِكُوهُنَّ فِي الْبُيُوتِ حَتَّى يَتَوَفَّيَهُنَّ الْمَوْتُ أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ لَهُنَّ سَبِيلًا ﴿۱۵﴾ وَالَّذَانِ يَأْتِيَنَّاهُمَا مِنْكُمْ فَتَادُوهُمَا فَإِنْ تَابَا وَأَصْلَحَا فَأَعْرِضُوا عَنْهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ تَوَّابًا رَحِيمًا ﴿۱۶﴾﴾

وَالَّتِي يَأْتِيكِ الْفَحِشَةُ مِنْ نِسَائِكَ فَاسْتَشْهِدُوا عَلَيْهِنَّ أَرْبَعَةً مِنْكُمْ فَإِنْ شَهِدُوا فَأَمْسِكُوهُنَّ فِي الْبُيُوتِ حَتَّى يَتَوَفَّيَهُنَّ الْمَوْتُ أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ لَهُنَّ سَبِيلًا ﴿۱۵﴾ وَالَّذَانِ يَأْتِيَنَّاهُمَا مِنْكُمْ فَتَادُوهُمَا فَإِنْ تَابَا وَأَصْلَحَا فَأَعْرِضُوا عَنْهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ تَوَّابًا رَحِيمًا ﴿۱۶﴾ إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَ الشُّرُكَ بِمَعْنَى أَنْ يَتَوَلَّوْا مِنْ قَرِيبٍ فَأُولَئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿۱۷﴾ وَلَسْتَ التَّوْبَةَ لِلَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَ الشُّرُكَ حَتَّى إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْفَنِّ وَلَا الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَ مِنْهُمْ كَذَّبُوا أَوْلِيَاءَهُمْ فَمَا تَوَلَّوْا عَلَيْهِمْ قَالُوا إِنَّا نَعْتَدُ نَأْتِيَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿۱۸﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَجِدُ لَكُمْ أَنْ تَكْفُرُوا إِلَّا أَنْ تَكْفُرُوا كَرِهًا وَلَا تَصُولُوا لَنْفُسِكُمْ يَتَعَلَّقُونَ لَئِنْ كُنْتُمْ حَسْبَ مَاءٍ تَتَذَكَّرُونَ لَأَنْ يَأْتِيَنَّكُمْ الْفَحِشَةُ سُبُطًا وَعَاشِرُونَ بِالْمَعْرُوفِ فَإِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ فَمَسَى أَنْ تَكْفُرُوا شَيْئًا وَيَجْعَلَ اللَّهُ فِيهِ خَبَرًا كَثِيرًا ﴿۱۹﴾﴾

واته: نهو ئافره تانهى ﴿وَالَّتِي يَأْتِيكِ الْفَحِشَةَ﴾ واته: زيناو داوینیسى ده كهن، وه وه سفى كردوه به فاحشه له بهر خرابسى و قیزه ونى و ناشرىنى كاره كه ﴿فَاسْتَشْهِدُوا عَلَيْهِنَّ أَرْبَعَةً مِنْكُمْ﴾ واته: له پساوه بروداره دادپهروهه كاتنان ﴿فَإِنْ شَهِدُوا فَأَمْسِكُوهُنَّ فِي

الْبُيُوتِ﴾ (نه گهر شايه تياندا) زيندانيان بكن له ده چوونيان له مال له بهر نه وهى كه تومه تبارن، به هه مان شيوه زينداني حه پس كردن، يه كيكه له سزاكان ﴿حَتَّى يَتَوَفَّيَهُنَّ الْمَوْتُ﴾ كهواته: نه مه نه وپه رى زيندانيه ﴿أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ لَهُنَّ سَبِيلًا﴾ واته: ريگايه ك جگه له زينداني كردن له مالدا. وه نم ده قه نه سخ نه كراوه، هه له وه شينراوه ته وه، به لام داده نريت هه تا كاتى دياريكراوه، له سه ره تاى ئيسلامدا بهم شيوه يه بوو، هه تا خوا ﴿فَإِنْ شَهِدُوا فَأَمْسِكُوهُنَّ﴾ (بى هاوسه ر).

﴿وَالَّذَانِ يَأْتِيَنَّاهُمَا﴾ به هه مان شيوه نهو دووانه ي كارى خراب ده كهن ﴿مِنْكُمْ﴾ له پساوان و ئافره تان ﴿فَتَادُوهُمَا﴾ ئازاريان بدهن به زمان و سه رزه نشتيان بكنه و لبيان بدهن ليدانيك بيته مايه ي نه وهى واز له و كاره قيزه و نه بهينن، كهواته: نه گهر پساوان نهو فاحشه يان نه جامدا ئازار ده درين، به لام ئافره تان زينداني ده كرين و سزاش ده درين. زينداني كردن هه تا مردنه، وه ئازاردان كو تايبى ديت به داواى ليوردن و خو چاك كردن، وه له بهر نه مه خوا ﴿فَإِنْ تَابَا﴾ ده فهرموى: ﴿فَإِنْ تَابَا﴾ واته: گه رانه وه لهو تاوانه ي

که کردوویانه و په شیمان بوونه وه، وه جهختیان کرده وه له سهر نه وهی جار یکی تر نه و کاره نه کن، ﴿وَأَصْلَحَا﴾ چاکه یان کرد که به لگه بیت له سهر راستی و دروستی تهوبه کردنیان ﴿فَاعْرِضُوا عَنْهُمَا﴾ واته: واز له نازاردانیان بهینن ﴿إِنَّ اللَّهَ كَانَ نَوَّابًا رَحِيمًا﴾ واته: زور لیورده به به رانبر به تاوانباران و هه له کاران، زور به ره حمو به به زه یی و خاوه ن چاکه یه - له چاکه کانی - سهر که وتوی کردوون له تهوبه کردن و لی قبول کردوون له و تاوانانهی که بیشتر کردوویانه.

له م دوو دهقه که دا نه وه دهرده که ویت که به لگه ی سه لماندنی زینا پیویسته چوار پیوی بروادار بی، وه نه وه باشتر و چاکتره به مهرج گرتنی عه دالت له و چوار شایه ته دا، چونکه خوا ﴿تَلَّ﴾ زور جهختی کرده ته وه له م کاره خراب و قیزه ونه که زینایه، ته نانت شایه تی نافرته تی به ته نا ناوی، به هه مان شیوه له گه نافرته تانیشدا، وه نایی له خوار چوار که سه وه بی.

وه پیویسته شایه تیه که یان به روونی رابگه یه نن، وه ک چون فهرمووده راسته کان به لگه ن له سهر نه و بابه ته، وه نه م دهقه ش نامازه ی پی ده کات: ﴿فَأَسْتَشْهَدُوا عَلَيْهِنَ أَرْبَعَةً مِّنْكُمْ﴾ به مهش قابل نه بووه هه تا ده فهرموئی: ﴿فَإِنْ شَهِدُوا﴾ واته: پیویسته شایه تیه کی روون و ناشکرا بی به چاو بینری، نه ک به کینایه و نامازه کردن.

(۱۷-۱۸): ﴿إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السُّوءَ بِجَهْلَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ قَرِيبٍ فَأُولَٰئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧﴾ وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّىٰ إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْإِنِّ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمْ كُفَّارٌ أُولَٰئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٨﴾﴾:

تهوبه و گه پانه وه بو لای خوا به دوو جور ده بی: خوا یارمه تی بدات بو گه پانه وه، وه قبول کردنی پاش نه وهی که له بهنده که دا بینی، لیره دا هه والی داوه که داوای لیخوشبوونی شایسته له سهر خوا، مافیکه خوا له سهر خوئی دایناوه، ریزو شکویه که له لایه ن خوویه وه بو ههر که سیک تاوانیک بکات ﴿بِجَهْلَةٍ﴾ به نه فامیه ک که ناگی له دهره نجامی نه بووی که ده بیته مایه ی تووره یی و سزای خوا، وه نه فامیه ک له لایه ن تاوانباروه که خوا ده بینیت و چاودیری ده کات، وه نه فامیه کی تر به وه لیکده دریته وه بروای لاواز بووه، یان نه یماوه، به م جوره هه موو سه ریچیکاریک نه فامه، نه گه زانایش بیت که نه و شته حه پام و قه ده غه کراوه، به لکو زانیی به حه پام مهرجه بو سه ریچی

کردن (واته: هه تا نه زائیت حه رانه ناوتریت سه ریچی کردوه) بویه له سه ری سزا ده دریت.

﴿ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ قَرِيبٍ﴾ ده گونجیت مانا که بهو شیوه بی که تهوبه بکه ن پیش مردن، چونکه به دنیایی خوا تهوبه له بندهی خوئی قبول ده کات پیش مردن، به لام پاش ناماده بوونی مردن به هیچ شیوهیه ک تهوبه له سه ریچی کاران قبول ناکات، وه گه رانه وهش له سه ریچی کاران وه رنا گریست، وه ک ده فه رموی: ﴿حَتَّىٰ إِذَا أَدْرَكَهُ الْغَرَقُ قَالَ ءَأَمِنْتُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي ءَأَمَنْتُ بِهِ. بَنُو إِسْرَائِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ﴾ (۱۰) یونس (واته: هه تا کاتیک که خنکانی گه یشتی «فیرعهون» وتی: بروام هینا که جگه له وهی بهنو ئیسرا ئیل نیمانیان بیهنه ناوه، هیچ په راستراویکی دیکه نیه، وه من له گه ردنکه چانم بو خوا)، وه ده فه رموی: ﴿فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا ءَأَمَنَّا بِاللَّهِ وَحَدُّهُ. وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ﴾ (۸۱) ﴿فَلَمْ يَكْ يَنْفَعُهُمْ إِيْمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا سُنَّتَ اللَّهُ الَّتِي قَدْ خَلَتْ فِي عِبَادِهِ﴾ (۸۰) غافر.

وه لیره دا ده فه رموی: ﴿وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ﴾ واته: سه ریچییه ک که کوفر نه بی.

﴿حَتَّىٰ إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْإِسْلَامَ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمْ كُفَرَاءُ أُولَئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا﴾ له بهر شه وهی تهوبه له م حاله ته دا تهوبه ی ناچاریه، بویه سوودی نایی بو خوا وه نه که ی، تنها تهوبه ی به ئیراده و ئاره زووه وه سوودی هه یه، وه ده گونجی مانای رسته ی ﴿مِنْ قَرِيبٍ﴾ (شه وه بی) واته: تهوبه کردنه که ی نزیک بیست له و تاوانه ی که نه انجامیداوه، که بیویسته تهوبه ی له سه ر بکری.

واتا که ی بهم شیوهیه دیت: هه ر که سیک ده سته شخه ری بکات دوا ی نه انجامدانی تاوانه که، وه په شیمان بیته وه شه وه بیگومان خوا لئی خوش ده بیست. به بیچه وانه ی شه وه که سه ی به رده وامه له سه ر تاوان و سه ریچی، هه تا وای لیدیت تاوان ده بیته سیفه تیکی چه سپاو تئیدا، به راستی زور قورسه له سه ری تهوبه ی لی بکات، به زوری شه وه که سانه سه ر که وتوو نابنن له تهوبه کردن و گه رانه وه بولای خوا، وه هه کاره کانی ئاسان ناکات، وه ک که سیک تاوان نه انجام ده دات له سه ر زانیاری و دنیایی ته وواو، وه که مته رخمه می ده کات له وه ی که خوا ده بیینیت، شه وه به راستی خوئی ده رگای په حمه ت و میهره بانی له خوئی داخستوه.

دہیسترئی)، نہ وہ لہم حالہ تہ دا دروستہ ریگری لی بکات، وہ ک سزایہ ک لہسر نہو کردارہ خراپہی، وہ مافی خوئی لی وہ ریگریت، نہ گہ ریگریہ کہ شرعی بوو داد گہرانہ بوو (۱۳).

پاشان دہ فہرموی: ﴿وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ﴾ نہ میس مامہ لہ دہ گریتہ وہ بہ گو فتارو کردار، پیویستہ لہسر پیاو مامہ لہی جوان لہ گہل ژنہ کہیدا بکات، وہ ک هاوړنی چاک، وہ دہست ہہ لگریت لہ نازاردانی، وہ چی لہ توانای دایہ لہ چاکہ دریغی نہ کات، پیویستہ لہسر پیاو بہ رانہر بہ ژنہ کہی چاکہ بہ چاکہ بداتہ وہ لہو کات و شوینہ دا، نہ مہش بہ پیسی حالہ تہ کان گوارانکاری بہ سہر دا دی.

﴿فَإِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ فَعَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُنَّ شَيْئًا وَيَجْعَلَ اللَّهُ فِيهِ خَيْرًا كَثِيرًا﴾ واتہ: نہی پیوان پیویستہ لہسہرتان دہستہ ردازی خیزانہ کانتان نہ بن، با حہزیشان لہ چارہ یان نہ بی، رہنگہ نہ مہ خیریکی زوری تیدا بیت بوتان، لہوانہ جیہ جی کردنی فرمانی خواو قبول کردنی وہ سیہ تی کہ خوشگوزہ رانی دنیاو دواروژی تیدایہ.

وہ لہوانہ: زور کردن لہ نہ فسی خوئی لہ گہل نہوہی کہ خوشی ناویت، بہ راستی خوگرتن و تیکوشانی نہفس و دہروونی تیدایہ، وہ خو رازاندہ وہیہ بہ ناکارو رہوشتہ بہرزه کان، وہ خوشہویستی بہ دواي خویدا دینیت، وہ نہ مہ راستیہ کی پروونہ، وہ رہنگہ بہ بونہی نہوہوہ مندالیکی چاکی پی بیہ خشی، کہ قازانجی ہہ بیت بو دنیاو دواروژی، نہ مہ ہہ مووی لہ گہل نہوہ دایہ کہ مروف بتوانی خوئی لہ تاوان پاریزی.

(۱۳) نہ گہر ژن داوین پیسی کرد دہ کری میزدہ کہی بو ماوہیہ ک رایگری ہہ تا لہ بہردہم دادگا بہ یاسای نیسلام (ملاعنة) لہ یہ کتر جیادہ کرینہوہ، وہ بہ ہمان شیوہ نہ گہر ژنہ کہ قسہی ناشرینی بہ میزدہ کہی وت، میزدہ کہی پاش نہوہی دہ گہریت بہ دواي ہوکارہ کانیدا خیزانہی نازاد دہ کات لہوہی دہیہویت یان نایہویت، پیاو مافی نہوہی نہ لہسر قسہی ناشرین خیزانی ہہ لبواسیت نہ تہ لاقی بدات و نہ لای خوئی بیہیاتہوہ، نہ مہ ستمہ، ستمیش لہ نیسلامدا رتدہ کریتہوہ، وہ (عضل) بہو مانایہ نایہت کہ پیاو بہ ویستی خوئی ریگری لہ ژن بکات بو زہواج، باشترین بہ لگہ خیزانی (نابت)ی کوری قسہی کوری شہماسہ بو نہو مہسہلہ. مہبستی شیخ ہر نہوہیہو ہجی تر. والله أعلم. وہر گیر.

فَإِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ سَبِّدَ آلَ زَوْجٍ مَّكَانَ زَوْجٍ وَءَاتَيْتُمْهُ
 إِحْسَانًا فَغَيْرَ مَأْذَنٍ فَلَا تَأْخُذُوا مِنْهُ شَيْئًا أَنْتُمْ أَخَذْتُمْهُ
 بُهْتَانًا وَإِنَّمَا بُهْتَانٌ عَرِيفٌ تَأْخُذُوا مِنْهُ وَقَدْ أَفْضَى
 بَعْضُكُمْ إِلَى بَعْضٍ وَأَخَذْتُمْ مِنْكُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا
 ۝ وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ آبَاؤُكُمْ مِنْ النِّسَاءِ
 إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَمَقْتًا وَسَاءَ
 سَبِيلًا ۝ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أُمَّهَاتُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ
 وَأَخَوَاتُكُمْ وَعَوَالِدُكُمْ وَأَخَاطِبُكُمْ وَأَنْتُمْ
 بِالْأَخَاطِبِ وَأَخْتِبُكُمْ وَلَمْ يُخَرِّجُوا لَكُمُ الْيَتَامَى
 وَالنِّسَاءَ مِنْكُمْ فِي الْبُرْجِيِّكُمْ مِنْ نِسَائِكُمْ
 الَّتِي دَخَلْتُمْ بِهِنَّ قَبْلَ أَنْ تَكُونَ لَكُمْ مِنْ قَبْلِ
 جُنَاحَ عَلَيْكُمْ دَخَلْتُمْ أَبْنَاءَ بِهِنَّ الَّتِي رَوَيْنَ
 لَكُمُ الْمَالَ مِنْ بَنَاتِكُمْ وَأَنْ تَنْكِحُوا الْأَخْتِبِ
 إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا رَحِيمًا ۝

وه نه گهر زانسی جیابوونه وه تا که
 چاره سهره، وه خوگر تنه وه هیچ چاره سهر
 نیه، پیویست ناکات خوی بگریته وه،
 به لکو هر کاتیک ﴿وَإِنْ أَرَدْتُمْ
 أَنْ سَبِّدَ آلَ زَوْجٍ مَّكَانَ زَوْجٍ﴾ واته:
 ویستی له سهر نه وه بی له خیزانه که ی
 جیابیته وه و نافرته تکی تر بخوازی،
 نه وه هیچ گیروگریکی تیدا نیه و
 گوناهار نابیی، به لام نه گهر ﴿وَأَتَيْتُمْ
 إِحْسَانًا﴾ واته: جیابوونه وه، یان نه وه ی
 که ده بخوازی ﴿فَقِنْطَارًا﴾ واته: مالیکی
 زوری بی بدات ﴿فَلَا تَأْخُذُوا مِنْهُ
 شَيْئًا﴾ واته: به لکو بویان ناماده بکه نو
 دوی مهخن، وه هم نایه ته به لگه یه

له سهر نه وه ی که حهرام نیه ماره یی هر چهنده زور بی، به لام باشترو شایسته تر نه وه یه
 شوین پیغه مبهر ﴿بِكُمُومٍ﴾ به کوین له کهم کردنه وه ی ماره ییدا، نه وه ی که ده کریت به به لگه
 نه وه یه که خوا ﴿هَوَالَى﴾ ده وه ی داوه له سهر نه وه ی مروقه کان هم کاره ده که نو نکوولی
 لی نه کردوون لیشی قدهغه نه کردوون، نه وه ش به لگه یه له سهر نه وه ی که حهرام نیه،
 به لام هندی جار خوا ﴿مَارَهَی﴾ ماره یی زور قدهغه ده کات، نه گهر هاتوو زیانیکی ثانی
 تیدایی، وه هیچ قازانجیکی نه بی.

پاشان ده فهرموی: ﴿أَنْتُمْ أَخَذْتُمْهُ بُهْتَانًا وَإِنَّمَا بُهْتَانٌ عَرِيفٌ﴾ واته: به راستی نه مه چه لال
 نابیی، نه گهر به چهنده ها جور قیلی شهرعی چه لالی بکه ن (که له شهرعیش دا قیل
 بونی نیه)، چونکه گوناها که ی دیارو ناشکرایه.

وه خوا ﴿حِکْمَةً﴾ تسی نه وه ی روون کردو ته وه وه ک ده فهرموی: ﴿وَكَيْفَ تَأْخُذُونَهُ
 وَقَدْ أَفْضَى بَعْضُكُمْ إِلَى بَعْضٍ وَأَخَذْتُمْ مِنْكُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا﴾ (واته: وه چون
 چونی وه ریده گرنه وه له حالیکدا که چوونه ته لای یه کدی، پیشتر به یمانیکی پته ویان
 لیسان وه رگریبوو).

روونکردنه وهی بهو شیوه به ژن پیش گریهستی هاوسه رگیری حه پامه له پیاو، وه رازی نه بووه به وهی که حاللی بی مه گه بهو ماره ییه نه بی که پیی ده دات، نه گه ر جووت بوو له گه لیاو چووه لای که پیشتر له سه ری حه پام بووه و رازی نه بووه به وه نیلا بهو ماره ییه نه بی نه وه پیوسته نه و ماره ییه ی پی بدری، چون ده چینه لای ئافره تیکه وه له بری ماره ییه کدا که جار ی پی نه دراوه، چون ده کری کاره که بکری و پاره که ش به قهرز بمینته وه و پاره که ش له کوتایی دا پیی بدری، نه مه ش گه وره ترین ستمه له ئافره ت ده کری، به هه مان شیوه خوا ﷻ په یمان و به لینیکی قورسی له پیاوان وه رگرتووه بو پیدانی مافی ئافره تان، پاشان ده فهرموی:

(۲۲) ﴿ وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ آبَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَمَقْتًا وَسَاءَ سَبِيلًا ﴾

نه و ئافره تانه مه خوازن که باو کسان خواستونی ﷻ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً واته: چونکه کاریکی دزیوو ناشرین و زور قیزه ونه ﷻ وَمَقْتًا و توره ییه له لایهن خواو له لایهن خه لکه وه به هوی نه وهی که کوره که ژنی باو کی ماره ده کات، یان باو که که نه و کاره ده کات له به رانه ر کوره که ی، له گه له نه وه شدا فه رمان کراوه به وهی که چاک بیست له گه له باو کیدا ﷻ وَسَاءَ سَبِيلًا واته: خراپترین رینگیه بو نه و که سه ی که گرتویه تیه بهر، چونکه نه وه له پاشماوه کانی نه فامیه، که نیسلام فه رمانی پی کردوه به خو پاراستن و خو به ری کردن لی.

(۲۳-۲۴): ﴿ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أُمَّهَاتُكُمْ وَبَنَاتُكُمْ وَأَخَوَاتُكُمْ وَعَمَّاتُكُمْ وَخَالَاتُكُمْ وَبَنَاتُ الْأَخِ وَبَنَاتُ الْأُخْتِ وَأُمَّهَاتُكُمْ الَّتِي أَرْضَعْنَكُمْ وَأَخَوَاتُكُمْ مِنَ الرَّضَاعَةِ وَأُمَّهَاتُ نِسَائِكُمْ وَرَبِّبَاتِكُمُ الَّتِي فِي حُجُورِكُمْ مِّنْ نِّسَائِكُمُ الَّتِي دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَإِن لَّمْ تَكُونُوا دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلَائِلُ أَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ مِنْ أَصْلَابِكُمْ وَأَن تَجْمَعُوا بَيْنَ الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴾ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ وَأُحِلَّ لَكُمْ مَا وَرَاءَ ذَلِكَ أَن تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسْفِحِينَ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا تَرَضَيْتُمْ بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴾

نه م نایه ته پیروزانه نه مانه ده گره خو: حه پامکراوه کان به ره چه له ک، حه پامکراوه کان به

شيردان و شير خواردن، هر پرامکراوه کان به خزمایه تی، هر پرامکراوه کان به کؤ کر دنه وه (ی دوو خوشک)، وه له سهر چه لالکراوه کان له نافرته تاندا، به لام هر پرامکراوه کان له ره چه له کدا بریتین له حهوت دانه که خوا ﷺ باسی کردوون: دایک، همموو نه وه که سانه ده گریته وه که له داوینی دایکه وه له دایک بوون، وه نه گهر دووریش بیته، وه ده چیته چوار چیوهی کچه وه، خوشکی دایک و باو کی، یان له باو کی یان له دایکی، وه پوور خوشکی باوک، یان خوشکی باپیره، میمک (پلک): بریتیه له همموو خوشکیکی دایک، یان خوشکی داپیره، وه بو سهر وه به شه میرات بیات، یان نه بیات، کچانی برا، کچانی خوشک هه تا خواره وه، نه مانه همموویان هر پرامکراوه کانن به نه ژاد به یه ک دهنگی زانایان وه ک چؤن له دهقی نایه ته که دا هاتووه، وه جگه له وانه ده چیته چوار چیوهی ﷺ وَأُحِلَّ لَكُمْ مَا وَرَاءَ ذَلِكَ ﷻ وه ک: کچی پوور: کچه خوشکی باوک، وه کچه مام، کچه خال، وه کچه خوشکی دایک.

نجنا هر پرامکراوه کان له رینگه ی شیردانه وه خوا ﷺ باسی کردوه، له وانه: دایک، خوشک، وه هر امبوونی دایک له گهل نه وه دا که شیره که هی نه و نیه، هی خاوه ن شیره، به لگه یه به نامازه که خاوه ن شیر ده بی به باوک بو شیر پیدراو، نه گهر باو کایه تی و دایکایه تی جیگیر بوو، نه وه له سهر لق و پوکانشی ده چه سپیت، وه ک خوشکه کانیان، وه ره چه له ک و لقه کانیان، وه پیغه مبهری خوا ﷺ ده فهر موی: {يُحْرِمُ مِنَ الرَّضَاعِ مَا يُحْرِمُ مِنَ النَّسَبِ} (أخرجه أحمد برقم: (۳۱۴۴)، والبخاري برقم: (۲۵۰۲)).

واته: نه وه ی له رینگای شیردانه وه هر پام بیته، نه وه به ره چه له کیش هر پام ده بیته. قه دهغه کراو پهرش و بلاو ده کات به بؤنه ی شیردانه وه، وه نه وه یشی که شیریه هیه وه ک و چؤن خزمایه تی بلاو ده بیته وه، وه له مندالی شیره خوره وه ته نها بو وه چه کانی، به لام به مهر جیک شیر دانه که پینج جار بیته له ماوه ی دوو سالدا، وه ک له سونه تدا هاتوه که پیغه مبهر ﷺ پروونی کردوته وه.

نجنا هر پرامکراوه کان له رینگای خزمایه تیه وه بریتین له چوار: چه لالی باو کان هه ره چند بؤ سهر وه بی، چه لالی مندالان هه ره چند بؤ خواره وه بی، میراتگربن، یان هر چه کراو بن، دایکانی ژن هه ره چند بؤ سهر وه بی، نه م سی دانه قه دهغه ده کرین به به ستنی گریه ستنی هاوسه رگریی.

چواره م: (الربیبة) کچی ژنی خو به تی، هه ره چند بؤ خواره وه بی، نه مه هر پام نایته هه تا

نه چیته لای ژنه که یه وه، وه ک لیره دا ده فهرموی: ﴿وَرَبِّبُكُمُ اللَّتِي فِي حُجُورِكُمْ مِّنْ نِّسَائِكُمُ اللَّتِي دَخَلْتُم بِهِنَّ﴾ زوره ی زانایان ده لین: که ده فهرموی: ﴿اللَّتِي فِي حُجُورِكُمْ﴾ ئەم پیوه نده به زوره، تیگه یشتن له ده قه که نه، چونکه ره بیبه حه رام ده بیته نه گهر چی له کوشی نه ودا نه بیته، به لام بو ئەم په یوه نده کردنه دوو سوود هه یه:

یه که میان: ناگادار کردنه وهی تیدایه له حیکمه تی قه ده غه کردنی ره بیبه، وه چونکه کچی ژنه که ی له پله ی کچی خۆیدایه ناشرینه ریگای پیدریت. دووه میان: به لگه ی تیدایه له سه ر نه وهی که دروسته به تنها له گه ل ره بیبه دا بمینیته وه، چونکه له پله ی نه وه دایه له کوشی پیاوه که دا بیته وه ک یه کیسک له کچه کانی. خوا زاناتره.

ئنجنا نه وانه ی که حه رام کراون به هوی کو کردنه وهی دوو ژن له گه ل یه کتردا پیکه وه له لای یه ک پیاو، بیگومان خوا ﷺ کو کردنه وهی دوو خوشکی پیکه وه قه ده غه کردوه، وه پیغه مبه ر ﷺ قه ده غه ی کردوه کو کردنه وه له نیوان ژنو پوره که ییدا (نافره تیک و خوشکی باو کی نافره ته که)، یان میمک (پلک) ه که ییدا^(۱۴).

چونکه له نیوانی هه ریه ک له و دوو ژنه دا خزمایه تی قه ده غه کراو هه یه، نه گهر وا دابنریت یه کیکیان نیره و نه وی تریان میبه حه رامه له یه کتر ماره بکرین، که واته: حه رامه پیکه وه کو بکرینه وه، وه له بهر نه وهش نه و کاره ده بیته هوی دابرانو له ناوبردنی په یوه ندی خزمایه تی، وه له حه رام کراوه کانی ژنو ژنخوازیدا.

(۱۴) {لَا تَنْكَحُ الْمَرْأَةَ وَخَالَتَهَا وَلَا الْمَرْأَةَ وَعَمَّتَهَا} (أخرجه مالك برقم: (۱۱۰۸)، والبخاري برقم: (۴۸۲۰)، ومسلم برقم: (۱۶۰۸) من حديث أبو هريرة).

• وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ
 كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ وَإِجْلَ لَكُمْ تَارَةً ذَلِكَ كَوْنٌ تَتَشَرَّعُوا
 بِأَمْرٍ لَكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسْفِحِينَ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ
 مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ قَرِيبَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا
 قَرَضْتُمْ بِهِ مِنْ بَدْلِ الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا
 حَكِيمًا ۝ وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ طَوْلًا أَنْ يَنْصَحَ
 الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ فَمِنْ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ
 قَتَلْتُمْ الْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِكُمْ بَعْضُكُمْ
 مِنْ بَعْضٍ فَأَنْكِحُوهُنَّ بِإِذْنِ أَهْلِيهِنَّ وَبِأَوْثَرِ
 الْأُجُورِ بِالْمَعْرُوفِ الْمُحْصَنَاتِ غَيْرَ مُسْفِحِينَ وَلَا تَحْذَرُوا
 الْفِتْنَةَ فَإِذَا أَحْبَبْتُمْ بَعْضَهُنَّ فَمِنْ بَعْضٍ
 مَا عَلَ الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ ذَلِكَ لِمَنْ خَفِيَ الْعَصَتِ
 مِنْكُمْ وَأَنْ تَصِيروا خَيْرًا لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ
 ۝ يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ الَّذِي
 مِنْ قِبَلِكُمْ وَيُطَهِّرَ عَلَيْكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ۝

﴿وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ﴾ واته: خاوهن
 هاوسره كان، نه وانه قه ده غه به ماره برينيان،
 چونكه له گهردني پياو نكدان، هه تا
 جيا ده كر ينه وهه سووري مانگانه يان ته او
 ده بي ﴿إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ﴾ واته:
 كه نيزه ك، نه گهر نافر هه تيكي بيرواي
 خاوهن مي رد ده ستگير بكرى حه لاله بو
 مسولمانان پاش دنيايي، به لام نه گهر
 كه نيزه كيكي به شوو دراو بفر وشريت،
 يان خوي پيشكهش بكات، نه وه ماره
 برينه كه ي هه لئاوه شيته وه، چونكه خاوهني
 دووهم له جيگاي به كه مدياه، وه ك
 به سه رهاتي بورپره خوا لبي رازي بي،
 كاتيک كه پيغه مبر ﴿سَهْرِشْكِي﴾
 كرد (۱۵).

كه ده فهرموي: ﴿كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ﴾ واته: ده ستي پيوه بگرنو رينمايي لي وه برگرن،
 چونكه به راستي شيفاو نووري تيدايه وه به دريژي باسي حه لالو حه رامكراوه كاني
 تيدايه.

وه ده چي ته چوار چيوه ي فهرمايشتي: ﴿وَإِجْلَ لَكُمْ مَّا وَرَاءَ ذَلِكَ﴾ هه ر شتيك باس
 نه كرايت له م ده قه دا بيگومان حه لاله و پاكه، به لام نه وه ي حه رام دياري كراوه، وه
 حه لال سنووري بو نيه دياري نه كراوه، نه وپش ره حمي كه له لايه ن خواوه و ناسانكار ي كه
 بو به نده كان.

كه ده فهرموي: ﴿أَنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ﴾ به ويستي خوتان حه زتان له كي هه لو
 نافر هه تانه ي كه حه لال كراون بو تان خوازي نيان بكن له كاتيكا خوتان ﴿مُحْصِنِينَ﴾
 واته: داوين پاك بن له زينا داوين پيس نه بن.

﴿غَيْرَ مُسْفِحِينَ﴾ (السفح): ده وترئ: (سفع الماء في الحلال والحرام) واته: ناوي

(۱۵) (أخرجه البخاري برقم: (۵۲۸۳)، وأحمد برقم: (۱۸۴۴) من حديث ابن عباس).

خوئی له حه لال و حه رامدا ده پریژیت، واته: زینا که ران، زینا که ر ناتوانیت ژنه که ی
پاریژیت، چونکه ئاره زووی له حه رام و قه ده غه که رادا خالی ده کاته وه، حه زی بو
حه لال که متر ده بیته وه، ئه و کات ناتوانیت پاریزه ری ژنه که ی بیته، وه به هه مان
شیوه ده بیته به لگه له سه ر نه وه ی که ماره ناکات جگه له داوین پاک نه بیته، له به ر
نه وه ی خوا ﷺ ده فهرموی: ﴿الزانی لا ینکح الا زانیة او مشرکة والزانیة لا ینکحها الا زان او
مشرکة﴾ النور.

ده فهرموی: ﴿فما استمتعتم به منهن﴾ واته: له وانه ی هاوسه رگیرتان له گه لدا کردوون
﴿فان توهنن اجورهن﴾ واته: ماره یه که یان (پیسده ن) به رانه ر به چیژ وه رگرتن،
هه ر بویه نه گه ر پیاو بجیته لای ژنه که یه وه ماره یه که پیویست ده بیته له سه ری
﴿فریضة﴾ واته: پاداشتی ماره یه کان فه رز که راره له سه رتان له لایه ن خوای گه وره وه،
نه ک وه کو به خشین و کومه کی نه گه ر به ویست جیبه جی بکات نه گه ر به ویست په تی
بکاته وه، یان مانای وته ی ﴿فریضة﴾ واته: دیار که راره له لایه ن خو تانه وه، پیویسته له
سه رتان ه یچی لی که م نه که نه وه.

﴿ولا جناح علیکم فيما ترصیتنم به من بعد الفریضة﴾ واته: گونا هبار نابن نه گه ر
زیاتر له سه رووی ماره یه وه بده ن به ژنه کانتان، یان هه ندیکی لی که م بکه نه وه به
په زامه ندی هه ردوولاو له دله وه ده ر بچیت له پاش دیار یکردنی ماره یی ئه مه قسه ی
زوری ک له توژ هه روانی قورنانه، وه زوره یان و توویانه: ئه م ده قه ده رباره ی چیژ
وه رگرتن (متع) له ئافره تان دابه زیوه له سه ره تای ئیسلامه وه، پاشان پیغه مبه ری خوا ﷺ
قه ده غه ی کردو فهرمانی به وه ستاندنی کرد، پاشان نه گه ر ئه و ماوه یه ی که له نیوانیاندا
بوو ته و او بووایه ت رازی ده بوون دوا ی دیار یکردنی ماره یه که، ه یچ کیشه یه کیان له سه ر
نیه، خوا زاناره.

﴿ان الله کان علیما حکیما﴾ واته: ته و او ی زانستو ته و او ی حکمه ت و دانایی، له
زانستو داناییه کانی ئه م شه ریعه ته ی بو داناون، وه ئه م سنووره ی بو دیاری کردوون
که جیا کاره له نیوان حه لال و حه رامدا.

(۲۵): ﴿ومن لم یستطع منکم طولا ان ینکح المحصنات المؤمنات فین
ما ملکتم ائمتکم من فنیتکم المؤمنات والله اعلم بائمتکم بعضکم من بعض
فانکوهن باذن اهلهن وءاتوهن اجورهن بالمعروف محصنات غیر مسفححت ولا

مُتَّخِذَاتِ أَخْدَانٍ فَإِذَا أُحْصِنَ فَإِنَّ أَتَيْنَ بِفَجْشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ
مِنَ الْعَدَابِ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ مِنْكُمْ وَأَنْ تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

پاشان خوا سبحانه و تعالی هر که سیکه ماره یی هاوسه رگیری نافرته تانی داوین پاکى
پى نه درا، واته: نافرته تانی نازاد، وه له خوشى ترسا تووشى گونا هو تاوان بى، واته:
زينا كردن، يان ناره حه تيه كى زور، وه بوى دروسته هاوسه رگیری له گهل كه نيزه كه
برواداره كان بكات، نه مه به پى رواله تى حاله ته كه نه گه رنا خوا زاناره به بروادارى
راستگول ه غه یرى خوى، وه كاروباره كانی دونيا له سه ر رواله تى شته كان مامه له ی له گهل
ده كرى، به لام نه حكامه كانو كاروباره كانی دواروژ له سه ر بنچينه ی شاره وه وه پنهانه كانه.
﴿فَأَنكِحُوهُنَّ﴾ واته: كه نيزه كه كان ﴿بِأَذْنِ أَهْلِهِنَّ﴾ واته: گه وره كانیان، يه ك
دانه، يان چند دانه يه ك ﴿وَأَتُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ﴾ واته: با كه نيزه كيش
بن، پيوسته ماره ييان پى بدریت وه ك چو ن ده دریت به نافرته تى نازاد. به لام دروست
نيه ماره كردنى كه نيزه كه مه گه ر ﴿مُحْصَنَاتٍ﴾ داوین پاک بن له زينا ﴿غَيْرَ
مُسْفِحَاتٍ﴾ واته: به ناشكرا زينا نه كه ن ﴿وَلَا مُتَّخِذَاتِ أَخْدَانٍ﴾ واته: دوستداری
به پنهانی نه كه ن (وه ك چو ن به ناشكرا نايكه ن).

به پوختى به راستى دروست نيه بو مسولمانى نازاد كويله ماره بكات، مه گه ر به چوار
مه رج كه خوا ﴿لَهُنَّ﴾ له قورپاندا باسى كردوه: بروابوونيان، وه داوین پاكیان به ناشكراو
نهینى، وه له توانايدا نه بیست نافرته تى نازاد ماره بكات، وه له وه بترسیت كه تووشى
داوین پسی بیست، نه گه ر نه م مه رجانه ی تیدا هاته جی دروسته ماره يان بكات.
وه له گهل نه مه دا نارامگرتن له وه باشتره كه ماره يان بكات، له به ر نه وه منداله كانی
رووبه پرووی كوילה تیه ده بنه وه، وه جوریک له به كه م زانینو عه یبه ی تیدایه، نه مه
نه گه ر له توانايدا بوو نارام بگریت، به لام نه گه ر نارامی نه گرت له شته قه ده غه كراوه كان
ئیللا به وه نه بیست كه ماره يان بكات، نه وه پيوسته نه جمای بدات، وه له به ر نه مه خوا ﴿لَهُنَّ﴾
ده فهرموى: ﴿وَأَنْ تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾

وه كه ده فهرموى: ﴿فَإِذَا أُحْصِنَ﴾ واته: نه گه ر كه نيزه كه كان شوویان كرد، يان
مسولمان بوون ﴿فَإِنَّ أَتَيْنَ بِفَجْشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ﴾ (پاشان
خرابه يه كى ناشكرايان كرد وه ك زينا نه وه) نیوه ی نافرته ته نازاده كانیان له سه ره

﴿ مِنْ الْعَذَابِ ﴾ (له سزاداندا). وه ئه‌و سزایه ده‌بی جیابکریته‌وه‌و به‌ش بکریت که بریتیه له: جه‌لد لیدان، لیان ده‌دریت په‌نجا جه‌لد، به‌لام په‌جم له‌سه‌ر که‌نیزه‌ک نیه، له‌به‌ر ئه‌وه به‌ش ناکریت، له‌سه‌ر قسه‌ی یه‌که‌م ئه‌گه‌ر ژنیان نه‌هینا بوو تۆله‌یان (حد) یان له‌سه‌ر نیه، ته‌نها سه‌رزه‌نشست ده‌کرین و دوور ده‌خرینه‌وه له‌فاحیشه، وه له‌سه‌ر قسه‌ی دووه‌م: ئه‌گه‌ر که‌نیزه‌که بیروا‌کان کاری فاحیشه ئه‌نجام بده‌ن، به‌هه‌مان شیوه سه‌رزه‌نشست ده‌کرین، وه به‌م دوو ناوه پیروژه ئه‌م ئایه‌ته پیروژه‌ی ته‌واو کرده ﴿ عَفْوٌ رَّحِيمٌ ﴾ چونکه ئه‌م حوکمانه په‌حمه‌ت و ریزو چاکه‌ی خوایه بو بنده‌کان، کاره‌کانی له‌سه‌ر ته‌نگ نه‌کردوون، به‌لکو گه‌یشتوه‌ته ئه‌وپه‌ری به‌رفراوانی، وه له‌وه‌یه له‌باسکردنی لیخوشبووندا له‌پاش باسی تۆله‌و سزادا (حد) ئاماژه‌یه‌ک بیست بو ئه‌وه‌ی که به‌هزی تۆله‌کانه‌وه (حدود) خوا له‌تاوانی به‌نده‌کانی خوش بیست، وه‌ک چون له‌وباره‌وه فه‌رمووده هاتوه، وه حوکمی کۆیله که‌باسکراوه وه‌ک حوکمی که‌نیزه‌ک وایه، چونکه جیاوازی نیه له‌نیوانیاندا.

(۲۶-۲۸): ﴿ يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذَيِّبَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ سُنْنَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦﴾ وَاللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهَوَاتِ أَنْ لَا يَمِيلُوا مَيْلًا عَظِيمًا ﴿٢٧﴾ يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُخَفِّفَ عَنْكُمْ وَخُلِقَ الْإِنْسَانُ ضَعِيفًا ﴿٢٨﴾

خوا ھه‌وال ده‌دات به‌منه‌تی گه‌وره‌و چاکه‌ی فراوانی خوی، وه جوان په‌روه‌رده کردنی به‌نده‌کانی و ئاسانی ئایه‌که‌ی و ده‌فه‌رموی: ﴿ يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذَيِّبَ لَكُمْ ﴾ واته: ئه‌وه‌ی که پیوستان پیی ده‌بیست له‌روونکردنه‌وه‌ی هه‌ق له‌ناهه‌ق و پووچ، وه له‌حه‌لال و چه‌رام. ﴿ وَيَهْدِيَكُمْ سُنْنَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ ﴾ ئه‌و نعه‌مه‌تانه‌ی که پشتوویه‌تی به‌سه‌ریاندا له‌پیغه‌مبه‌ران و شوینکه‌و‌توانی، له‌ژیانه ستایش کراوه‌کانیانداو له‌کرداره‌پر مانا‌کانیاندا، وه سه‌ر که‌وتی ته‌واویان له‌سه‌رجه‌م بواره‌کاندا، هه‌ر بۆیه ئه‌وه‌ی ویستویه‌تی جیبه‌جیی کرده‌و روونی کردووته‌وه، وه به‌شیوه‌یه‌ک روونی کرده‌ته‌وه که‌پیشتر به‌و شیوه‌یه‌روون نه‌کراوته‌وه، وه رینماییه‌کی مه‌زن له‌زانست و کرداره‌کانیاندا.

﴿ وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ ﴾ واته: نه‌رم و نیان بووه‌بو‌تان له‌سه‌رجه‌م بارودوخه‌کانتاندا، وه له‌دارپشتی شه‌ریعه‌تدا هه‌تا توانیوتانه سه‌ر که‌وتوو بین له‌به‌رانبه‌ر سنوره‌کانی خوادا، وه رازی کردوون به‌وه‌ی که پیی به‌خشیون، پاشان تاوانه‌کانتانی که‌م کرده‌ته‌وه، ئه‌مه‌ش

به هوى نه وهى كه خوا كار ئاسانى بو كردوون، وه به كيكي تر له په حمه ته كاني
 خوا ﷻ نه وه يه نه وان كاتى كه تاوان ده كهن نه وه ده رگا كاني سوزو به زه يى خوى
 ده كاته وه به پرووياندا، وه پينمايى ده كانيان ده كات بو ملكه چ بوون و لىي ده پارينه وه،
 پاشان ته وبه بيان لى قبول ده كات به قبول كردنى نه وهى كه خوا سه ركه وتووى
 كردوون.

كه ده فهرموئى: ﷻ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ واته: ته واوى كار به جيى، له زانياريه كاني كه
 قير كردوون و پيشتر نه تان ده زانى، وه له وان نه وه هموو سنووره ي بو دارشتوون، وه
 له دانايى و كار به جيى له وه كه سه خوش ده بيت كه حيكمه ت و دانايى و سوزو به زه يى
 وا ده خوازيت، وه سه رشوړو زه لىلى ده كات كه حيكمه ت و داد په روهرى وا بخوازى هر
 كه سيك شايسته ي ته وبه و گه رانه وه نه بيت.

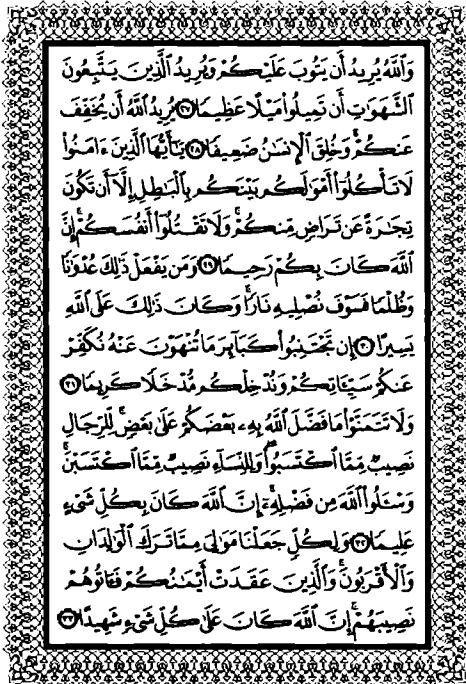
که ده فهرموی: ﴿وَاللّٰهُ يُرِيدُ اَنْ يُّتُوْبَ عَلَیْكُمْ﴾ واته: لیخوش بوونیک که پهرته وازه بیتان کوبکاته وه، وه دورتان بو نریک بکاته وه.

﴿وَرُبُّدُ الَّذِیْنَ یَسْتَعِیْنُ الشَّهَوَاتِ﴾ واته: شوینی ناره زووه کانیان ده که ون به هر شیوه یه ک لایان بدات، وه شهوی په زامه ندی خوشه ویسته کانی تیدا بیت جیه جیی ده که ن، وه به ندایه تی ناره زووه کانیان ده که ن له هاوشیوهی کافرو سه ریچیکاران که نفسو هه او ناره زوویان پیش خستوه به سر گویرایه لی په روه رد گاریاندا.

ثا نه وانه ده یانه وی: ﴿اَنْ مِّمْلُوْا مِیْلًا

عَظِیْمًا﴾ واته: لابه دن له ریگای راست، وه ریگای شهو گومرا که رانه بگرنه بهر که خوا خه شم و قینی خوی به سر دا پرشتون، نه وانه ده یانه وی له فرمانبه رداری په روه رد گارتان لاتان بدهن، بو فرمانبه رداری شه یثانه کان، وه له پابه ند بوونی سنوره کانی خوش به ختی له جیه جیکردنی فرمانه کانی خوی گه وردها به ره و ریگای گومرا که ران، نه گهر زانیتان خوا ﴿فَلَمَّا﴾ فرمانتان پی ده کات به وهی که به رژه وه ندی و سر که وتن و خوشبه ختی ئیوهی تیدایه، وه به راستی نه وانه ی که شوینی ناره زووه کانیان که وتوون داواتان لیده که ن به شتی که زهره مه ندی دنیا و دوا روژتانی تیدایه، به لام ئیوه باشتیری شه دوو ریگایه تان هه لیزارد.

﴿رُبُّدُ اللّٰهِ اَنْ یُّحْفَفَ عَنْكُمْ﴾ واته: خوا ده یه وی کارتان له سر ناسان بکات، واته: به ناسانی شهو کارهی که فرمانی پیگردوون و نه وه یشی که قه ده غهی لیگردوون، پاشان له گه ل شه ودا له هندی له شه ریعه ته کاند که ناره حه تی تیدابوو خوا کار ناسانی کرد بو ئیوه به پی پیویسته کانتان وه ک مرداره وه بوو، خوین، هاوشیوه یان، به تایهت بو که سی ناچارو پی چاره له ئیوه، وه ماره کردنی که نزه ک بو پیواوی نازاد به و مهرجانه ی

که له پشه وه باسکران، دياره نه مهش تنها له بهر په حمه تي ته واوی خوی په روه ردگارو چاکه ی گشتگیره تي، وه زانستی ته واوو دانایی و کار به جی نه وه به لاوازی مروه کان له هموو بارو دوخه کاند، لاوازی پیکهاته، لاوازی ویست، لاوازی عزمهت، لاوازی نیمانو لاوازی نارامگرتن، وا گونجاوه که خوا ﷻ له سهریان سووک بکات، له وهی که لاوازن که له توانای نیمانو نارامگرتن و هیزی نه واندا نیه.

(۲۹-۳۰): ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿۲۹﴾ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ عَدُوًّا وظَلْمًا فَسَوْفَ نُصَلِّيهِ نَارًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿۳۰﴾﴾:

خوا ﷻ قه ده غه ی کرده له برواداران که مال و سامانی په کتر له نیوانی په کتر دا به ناره وا بخون، وه خواردنی مال به داگیر کاری و دزی کردن و قومار کردن و شو کارو که سابه تانه ده گریته وه که پر له فرت و فیله، ته نانهت خواردنی مالی خوت به ناهه قو ئیراف و ده ست بلاویه وه ده چپته شو چوار چپوه وه، چونکه نه مه ناره واو ناهه قه.

پاشان خوا ﷻ کاتیک که هر پامی کرده مالی په کتر له نیوانی په کتر دا به ناره وا بخوری له بهر انبه ردا بازرگانی و که سابه تیک که فرت و فیلی تیدا نه بی و مه رجه شه ریه کانی تیدا بی دروسته و هیچ کیشه ی تیدا نیه.

﴿وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ﴾ واته: با هندیکتان هندیکی ترتان نه کوژن، وه با که س نفسی خوی نه کوژی، وه ده چپته شو چوار چپوه به وه که سیک نه فسی خوی تووشی مه ترسی له نیو چوون ده کات ﴿إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا﴾ واته: وه له په حمه تی خوی په روه رد گاره وه یه که نه فس و مالی پاراستون وه قه ده غه ی لیکر دوون به فیرو ی بدن، وه یاساو ریسا کانی ریڅخستوه به پیی توله و سزا (حدود)، وه سه رنج بده له م کورت کردنه وه و کو کردنه وه له فه رمایشته که یدا ﴿لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ﴾، ﴿وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ﴾ ته ماشای بکه چوون مالی جگه له توی گرتوته وه وه مالی خوت، وه کوشتی نه فست وه کوشتی که سانی تر به کوردترین ده سته واژه له رسته ی: (لا یأکل بعضکم مال بعض) واته: با هندیکتان مالی هندیکتان نه خوون ﴿وَلَا يَقْتُلُ بَعْضُكُمْ بَعْضًا﴾ واته: با هندیکتان هندیکتان نه کوژن، له گه ل کورتی هم ده سته واژه دا له سه ر مال و نفسی غه یری خوتتان، له گه ل دانه پالی مال و نفسی سه رجه م برواداران، نه مه به لگه به له سه ر نه وهی که برواداران له سوزو به زه یی و نه رم و نیانی و به رزه وه نندی وه کو یه ک جه سته

وان، چونکه نیمان و بروا کویان ده کاته‌وه له‌سه‌ر به‌رژه‌وه‌ندی به‌ نایبی و دنیا‌یه کان. وه کاتیک که خوا **لَا تَهَيُّوا لِلْيَوْمِ الَّذِي تَخَافُونَ** نه‌هی کرده له‌ خواردنی مال به‌ ناهق که ده‌بیته مایه‌ی نه‌وپه‌ری زهره‌ر له‌سه‌ر نه‌و که‌سه‌ی که ده‌یخواو نه‌و که‌سه‌یشی که ماله‌ که‌ی ده‌خوری، له‌ به‌رانبه‌ردا بوی چه‌لالو ره‌وا کردوون که به‌رژه‌وه‌ندی نه‌وانی تیدایه له‌ جوړه‌ها که‌سابه‌ت و بازرگانی، وه جوړه‌ها پیشه‌و به‌ کریدان، وه ک ده‌فهرموی: **لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْ تَكُونَ** **بِحُكْمٍ** **عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ** واته: بیگومان نه‌وه ره‌وایه بو نیوه. وه مهرجی ره‌زاه‌ندی له‌ گه‌ل نه‌وه‌دا که بازرگانی بیته، ناماژه‌به به‌وه‌ی که نه‌و گریه‌سته، گریه‌ستی ریباو سوود نه‌بیته، چونکه ریباو سوود بازرگانی نیه، به‌لکو پیچه‌وانه‌ی مه‌به‌سته که‌یه‌تی، بیگومان کرین و فروشتن ده‌بیته هه‌ریه‌ک له‌ کرپارو فروشیار رازی بن به‌و بازرگانیه به‌ نازادی خو‌یان.

وه له‌ ته‌واوی ره‌زاه‌ندی‌دا ده‌بیته نه‌و شمه‌که دیار بیته، چونکه نه‌ گه‌ر دیارو ناشکرا نه‌بیته، ره‌زاه‌ندی دروست نایته له‌سه‌ر پیدانی، چونکه شتیک دیاری نه‌ کرایته، نه‌وه له‌ قورمار ده‌چیت، کرین و فروشتنی شتی نادیار به‌ هه‌موو جوړه‌کانیه‌وه خالی به‌ تاله له‌ ره‌زاه‌ندی، بویه به‌ هیچ شیوه‌به‌ک دانامه‌زریته.

وه به‌لگه‌یه له‌سه‌ر نه‌وه‌ی که گریه‌سته کان داده‌مه‌زریته له‌ سه‌ر بنه‌مای گوفتارو کردار، چونکه خوا ره‌زاه‌ندی به‌ مهرج گرتووه، به‌ هه‌ر رینگایه‌ک ره‌زاه‌ندی دروست بوو گریه‌سته که‌ش دروست ده‌بی، پاشان شه‌م نایه‌ته پیروژه‌ی به‌مه ته‌واو کرده **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** **كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا** وه له‌ ره‌حه‌تی خوا نه‌وه‌یه که خوین و مالو ناموسیانی پاراستووه، وه قه‌ده‌غی لیکردوون سنوره‌کانی پیشیل بکه‌ن.

پاشان ده‌فهرموی: **وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ** واته: هه‌ر که‌سیک مالی خه‌لک به‌ ناهق بخوات و یه‌کیک بکوژیت **عُدُوْنَا وَظَلَمْنَا** واته: نه‌ به‌ نه‌فامی و نه‌زاین نه‌ به‌ بیرچوونه‌وه **فَسَوْفَ نُصَلِّيهِ نَارًا** واته: ناگریکی گه‌وره‌و ترسناک، چونکه به‌ نه‌ناسراو هاتوه به‌لگه‌یه له‌سه‌ر نه‌وه **وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا** (واته: وه نه‌وه‌ش له‌سه‌ر خوی به‌روه‌ردگار زور ناسانه).

(۳۱): **إِنْ تَجْتَنِبُوا كَبَائِرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَنُدْخِلْكُمْ**

مُدْخَلًا كَرِيمًا

نه‌مه له‌ فه‌زلو چاکه‌کانی خوی گه‌وره‌یه به‌سه‌ر به‌نده‌ پر‌وادار‌کانی، په‌یمانی پیداون

نه گهر له تاوانه گه ووره كان دوور بکه ونه وه که لیبان قه ده غه کراوه، نه وه له هه مورو تاوانه کانیان خوښ ده بیټ، وه ده یان خاته شوینیکي چاکو ریزداره وه که بهه شته، که تایدا هه یه نه وه ی چاو نه بیبیه، وه گوی نه بیستوه، وه به ختووره ش به دلی مرو قدا نه ها تو وه.

نه نجام نه دانی نه وانه کارانه ی خوا فه پزی کرده، وه ک: پینج نویژه کان، وه جومعه، وه روژی په مه زان، دچپته چوار چپوه ی تاوانه گه ووره کانه وه، وه ک پیغه مبری خوا ﷺ ده فه رموی: { الصَّلَاةُ الْخَمْسُ، وَالْجُمُعَةُ إِلَى الْجُمُعَةِ، وَرَمَضَانُ إِلَى رَمَضَانَ، مُكْفَرَاتٌ مَا بَيْنَهُنَّ إِذَا اجْتَنَبَ الْكَبَائِرَ } (رَوَاهُ أَحْمَدُ بِرَقْمٍ: (۹۱۸۶)، وَمُسْلِمٌ بِرَقْمٍ: (۲۳۳)، وَأَبِي عَوَانَةَ بِرَقْمٍ: (۲۶۹۵) مِنْ حَدِيثِ أَبِي هُرَيْرَةَ)

واته: پینج نویژه فه رزه کان، وه جومعه یو جومعه، وه په مه زان یو په مه زان، گونا هه کانی نیوانیان ده سر نه وه، مادام پاریز کاری کرابی له گونا هه گه ووره کان.

وه با شترین شتیک که تاوانی گه ووره ی پی دیاری بکریټ، نه وه یه که تاوانی گه ووره له دنیا دا توله ی (حدی یو دیاری کراوه، یان هه په شه ی لیکراوه یو دواړوژ، یا نه فی نیمان لیکراوه، یان نه فرین (لعنة) ی لیکراوه، یان غه زه بو خه شم و قین (غضب) ی لیکر توه.

(۳۲): ﴿ وَلَا تَتَمَنَّوْا مَا فَضَّلَ اللَّهُ بِهِ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبُوا وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبْنَ وَسَأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ۝۳۲﴾

خوا ﷻ قه ده غه ی ده کات له بر واداران که هه ندیکیان ناوات بخوازن به و پله و پایه ی که فه زلی هه ندیکیان داوه به سهر نه وی تر دا له و شتانه ی که ده کریټ بی، یان نه وانه ی که نا کریټ بی، با ئافره تان ناوات به تایه تمه ندیه کانی پیاوان نه خوازن، که به وه فه زلو باوی داون به سهر ئافره تاندا، وه با هه ژار، یان نات ه او ناوات به ده وله مه ندو ته او نه خوازن، ناواتیکسی رووت و په تی، چونکه نه مه ده بیته تیره ی و حه سوودی، ناوات خواستی نیعمه تی خوایه که رشتویه تی به سهر که سیکی تر دا که یو تو بی و له وی دار نیټ.

نه مه ده بیته مایه ی نه وه ی که تو وره یی به لای خویدا رابکی شیت و به رده وامی بکات له تنه لی و خه یال پلاوی که کارو داهینان به دوا ی خویدا نادووانه: مرو ف یو خو ی کوشش بکات و هه ول بدات یو به ده سته نانی نه و شته ی که له به رژه وه ندی دنیا و دواړوژ یدا یه، وه داوا له خوا ﷻ بکات له فه زلو چاکه ی خو ی، وه پشت به خو ی و به که سی

دیکه ش نه به ستیت جگه له خوای تاک و تنها نه بی، شا له بهر نه مه خوا ﴿۲۷﴾ ده فهرموی:
 ﴿لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا أَكْتَسَبُوا﴾ واته: له کرداره کانیان له وهی که به دهستی ده هیین
 ﴿وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا أَكْتَسَبْنَ﴾ واته: هر یه ک له نه وان نه وه به ده ست دیتیت که
 کوشی بو ده کات و ماندوو ده بیت له یینا ویدا.

﴿وَسَأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ﴾ واته: له هموو بهر نه وه ندیبه کانتاندا له دین و دنیا، نه مه
 که مالی به ندهی خویبه و نونیشانی خو شبه ختیه تی، نه ک وه ک که سیک واز له کارو
 کرده وه ده هیینیت، یان خوی ده دات به دهستی نه فس و نار ه زووی خویبه وه، وه ک نه وهی
 که پیوستی به په روه ردگاری نه بیت، یان نه و دوو کاره پیکه وه کو ده کاتوه، به راستی
 نه مه سه رشورو ریسواو زه ره رهنده.

که ده فهرموی: ﴿إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا﴾ ده بیه خشیت به که سیک
 شایسته ی بی، وه له که سیک ده گریته وه که شایسته ی نه بی.

(۳۳): ﴿وَلِكُلِّ جَعَلْنَا مَوْلَىٰ مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ﴾ وَالَّذِينَ عَقَدَتْ
 أَيْمَانَكُمْ فَآتُوهُمْ نَصِيبَهُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿۳۳﴾
 واته: ﴿وَلِكُلِّ﴾ له خه لکی ﴿جَعَلْنَا مَوْلَىٰ﴾ واته: ده بگر نه نه ستوو ده یان گریته
 نه ستو به سه ره رزی و سه ر که وتن و پشتگیری کردن له کاره کاندا ﴿وَمِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ
 وَالْأَقْرَبُونَ﴾ نه مه هموو خزمه کان ده گریته وه له ره چه له ک و لقه کان و نه وهی له
 ده ور یاندا به، هموو نه وانه میراتگرن له ریگه ی نزیکیه وه.

پاشان باسی جوړیکی تر ده کات له میراتگر ده فهرموی: ﴿وَالَّذِينَ عَقَدَتْ أَيْمَانُكُمْ﴾
 واته: نه وانه ش که په یمانتان له گه ل هه ن له سه ر سه رخستن و هاو کاری و به شداری کردن به
 مال و سامان و جگه له وانه ش، هموو نه مانه له نيمه ته کانی خویبه له سه ر به نده کانی،
 کاتیک که به ده سه ته جهمی هه ندیکتان هاو کاری نه ویتر ده کن، به ته نها نه و کاره بو
 هه ندیکتان نه نجام نادریت.

ده فهرموی: ﴿فَآتُوهُمْ نَصِيبَهُمْ﴾ واته: میراتگره کان به شی خویانیان پی بدن، نه وه
 که پیوسته پیی هه ستیت له سه رخستن و پشتگیری و هاو کاری له سه ر سه ریچی خوا
 نه بیت، وه پیدانی میرات بو خزمه نزیکه کان له میراتگران ﴿إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ
 شَيْءٍ شَهِيدًا﴾ واته: به سه ر هه موو شتیکدا ناگداره، به زانستی بو هه موو کاره کان، وه
 بینهری جو له ی به نده کانیه تی و بیسه ری هه موو ده نگه کانیانه.

(۳۴): ﴿الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ ۖ
 بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ وَبِمَا
 أَنْفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ ۚ فَالَّذِينَ نَحْنُ
 قَانِدُونَ لَلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ وَاللَّيْلِ
 نَحْوَهُنَّ فَظُهُنَّ وَأَهْجُرُوهُنَّ فِي
 الْمَضَاجِعِ وَأَضْرِبُوهُنَّ ۖ فَإِنْ
 أَطَعْتَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا
 إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا كَبِيرًا ﴿۳۴﴾

خوا ﴿۳۴﴾ هه والی داوه که ﴿۳۴﴾ الرِّجَالُ
 قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ ﴿۳۴﴾ واته:

سه‌ر په‌شتیاریو کار به ده‌ستن به‌سه‌ر
 ژنه کانیان، به پابه‌ند کردنیان به مافی
 خوا ﴿۳۴﴾ له پاریزگاری له‌سه‌ر فه‌رزو
 ئه‌ر که کان، وه دوور خسته‌وه یان له شتی

خرابو پپرو پووج، پیویسته له‌سه‌ر پیواون به‌و کاره هه‌ستن، وه به هه‌مان شیوه مشوور
 خوژن به‌سه‌ریانه‌وه به هژی شه‌وهی له سامانه کانیان خه‌رج ده‌که‌نو و جل و به‌رگ و
 شوینی نیشته‌جی بوونیان بو دایین ده‌که‌ن.

باشان هوکاری پیویست ده‌ریاره‌ی کار به ده‌ستی پیواون به‌سه‌ر ئافره‌تانه‌وه باس
 ده‌کات و ده‌فه‌رموی: ﴿بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ وَبِمَا أَنْفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ﴾
 واته: چاکه‌ی پیواون به‌سه‌ر ئافره‌تانه‌وه، جا فه‌زلو چاکه‌ی پیواون به‌سه‌ر ئافره‌تانه‌وه
 له چه‌ند روویه‌که‌وه: له‌و رووه‌ی سه‌ر په‌رشتیاری تاییه‌ته به پیواون، وه پیغه‌مبه‌رایه‌تی،
 وه په‌یامی خوا، وه تاییه‌تمه‌ندیان به زوری‌ک له په‌رسته‌کان، وه ک جه‌یهاد کردن، وه
 جه‌ژنو و جومعه‌کان. وه له رووی عه‌قله‌وه تاییه‌تی کردوون به هیمنی و ئارام‌گرتن، وه
 به هه‌مان شیوه زوری‌ک له به‌خشینه‌کان پیواونی تیدا تاییه‌ت کراوه و جیا ده‌کرینه‌وه
 له ئافره‌تان.

وه له‌وه‌یه نه‌مه نه‌ینی فه‌رمایشی خوا ﴿وَبِمَا أَنْفَقُوا﴾ لایردنی (مفعول به) ئامازه‌به‌ک
 بیست بو گشتگیری به‌خشین، له هه‌موو ئه‌مانه وا زانراوه پیوا و ه‌ک سه‌ر په‌رشتیاریو

الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَىٰ
 بَعْضٍ وَبِمَا أَنْفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ ۚ فَالَّذِينَ نَحْنُ
 قَانِدُونَ لَلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ وَاللَّيْلِ نَحْوَهُنَّ
 فَظُهُنَّ وَأَهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ وَأَضْرِبُوهُنَّ
 ۖ فَإِنْ أَطَعْتَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا
 إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا كَبِيرًا ﴿۳۴﴾

فانئرا حه‌کمانن اهله، وحه‌کمانن اهله‌مان
 بريدنا اصلحنا بوقه الله بيه‌مانن الله كان عليه‌سا
 حه‌بران و انعمدوا الله ولا تشركو به شتيا
 وبالزواني احسانا وبذی القربى واليتيمى والسكين
 والجاريى القربى والجار الجنب والصاحب بالجنب
 وانئرا السبيل وما مَلَكَت اَيْمَانُكُمْ مِنَ اللَّهِ
 لا يَحِبُّ مَنْ كَانَ مُحْتالًا فَخُورًا ﴿۳۴﴾ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ
 بِأَمْوَالِهِمْ الَّتِي بَاءَ بِالْحِلِّ وَيَكْفُرُونَ بِمَا آتَاهُمُ
 اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِمًا ﴿۳۴﴾

گه وره ی ژنه كه ی وايه، نه و له لای میړده كه ی دیل و خزمه تكاره، كاری پیاو نه و په كه چاودیری فرمانه كانی خوا ﷻ بکات.

وه كاری نافرته جیبه جی كړدنی فرمانه كانی په ورو رد گاربه تی، پاشان گوپراهلی میړده كه ی، وه له بهر نه مه ده ففرموی: ﴿فَالصَّالِحَاتُ قَنَاطَتْ ۖ واته: نه وانه ن گوپراهلی خوا ﷻ ده كهن ﴿حَفِظَتْ لِلْغَيْبِ ۖ واته: گوپراهلی میړده كانیان تنانته له و كاته شدا كه له پیش چاویان نادیارن، میړده كه ی به نه فسی خو ی ده پاریزیت و مالیسی ده پاریزیت، نه مهش به پاریزگاری و یارمه تی خوا ده بی بو نه وان، نه ك به نازیه تی نه فسی خو یان، چونكه به راستی نه فس فرمان به خراپه ده كات، هر كه سیک پشت به خوا بیه ستیت، خوا ده پپاریزیت له كاری دنیا و دوا روژ.

پاشان ده ففرموی: ﴿وَاللّٰی نَحَاوُنُ شُوْرَهُرُ ۖ واته: خو یان به رز ده گرن له به رانه به گوپراهلی كړدنی میړده كانیان، سر كیشی ده كهن، به شیوه به ك كه به گو فتارو به كردار سه ریچی ده كات، پویسته له سه ر میړد به ناسانتین ریگه قیری نه ده بی بکات ﴿فِعْظُوْهُرُ ۖ واته: ناموژگاری ده كات به وه ی حيكه تی خوا وا ده خوازیت له ژن گوپراهلی میړده كه ی بکات و به هیچ شیوه به ك ناییت سه ریچی بکات، وه هانی ده دات له سه ر پاداشتی گوپراهلی كړدن و ده تر سنییت له سه ر سه ریچی كړدن، نه گه ر كو تایی پی هینا نه وه كاریکی زور باشه، نه گه ر نا جیگای لی جیا ده كاته وه له سه ر سه ر جیبه له گه لیدا ناخو ییت و ناچیته لایه وه، به نه ندازه ی نه وه ی كه پویسته، نه گه ر هر باش نه بو، لیی ده دا، به لام لیدانیک كه له شی بریندارو عه بیدار نه كات. نه گه ر به یه كینك له م كاره نامانج به ده ست هات و گوپراهلی كړد (زور باشه) ﴿فَلَا بُعُوْا عَلَیْهِنَّ سَكِیْلًا ۖ واته: نه وه ی چه زتان لیده كړد هاته جی، ئیر واز له سه رزه نشتر كړدنیان بهینن و هیچ ریگایه ك له دژیان مه گرنه به ر له سه ر نه و كارانه ی كه پیشتر كړدو ویانه، وه نه و ناته و او ویانهش بیوشن كه به باس كړدنی شهرو نازاوه ی لیده كه ویته وه.

﴿اِنَّ اللّٰهَ كَا نَ عَلِیًّا كَبِیْرًا ۖ واته: به رزو بلندی په ها تنها بو خواجه له هم مو رووه كانه وه، به رزی زاتی، به رزی قه ده ر، به رزی زالی و ده سه لاتی، گه وره یه و هیچ گه وره یه ك نیه به سه ریوه خو ی له هم موو گه وره تره، وه كس له و شكومه ندر نیه، خودو سیفه تی زور گه وره و به رزو بلنده.

(۳۵): ﴿وَ اِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَیْنِهْمَا فَاَبْعَثُوْا حَكَمًا مِّنْ اَهْلِیْهِ ۚ وَ حَكَمًا مِّنْ اَهْلِهَا اِنْ یُرِیْدَا

إِصْلَحًا يَوْفِقُ اللَّهُ بَيْنَهُمَا إِنْ اللَّهُ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٣٥﴾

﴿وَإِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا﴾ نه گهر ترسان له تیکچوونی نیوان ژنو میرد له دوور کهوتنه وهو له به کتر پستی تیکرد هه تا که لین کهوته نیوانیان ﴿فَابْعَثُوا حَكَمًا مِّنْ أَهْلِهِ وَحَكَمًا مِّنْ أَهْلِهَا﴾ واته: دوو ناوبژیوانی عاقل و دادپهروهرو تیگه یشتوو، کیسه ی نیوان ژنو میرده که بزانش، نه مه وهرده گیریت له وشه ی (الحکم) ناوبژیوان، چونکه پیی ناوتریت ناوبژیوان هه تا نهو سیفه تانه ی تیدا نه ییت، هه ره که لهو دوو ناو بژیوانه ته ماشای هاوه له که ی ده کات، پاشان هه ردوو کیان رینگای پیویست بو نهو مه بهسته ده گر نه بهر، نه گهر به کیکیان نه یوانی نهو به کات، نهو هه نهاعت به میرده که ی تر ده که ن پازی بی به وهی که خوا ناسانی کردوه له پزق و پوزی، وه به هه شیوه به ک بتوانن بگن به به کگرتن و ناشتی و رینککه و تن ناییت دریغی بکن. به لام نه گهر کار گه یشته نه وهی که ناتوانن پیکه وه رینک بکه ون و کوک و ته باین، مه گهر به دژایه تی و شهرو دابران و سه ریچی خوا، وه بینان که جبابوونه وه باشترین چاره سه ره، جبابان ده که نه وه، وه مه رج نه ره زامندی میرده که وه ربگیریت، وه ک چون ده هه که ناماژه ی پیده کات، که به راستی خوی گه وره به دوو ناوبژیوان ناوی هیناوه، وه ناوبژیوانیش بریار ده دات، وه نه گهر بریار به سه را دراویش رازی نه بی. وه له بهر نه مه ده هه رموی: ﴿إِنْ رِيدَا إِصْلَحًا يَوْفِقُ اللَّهُ بَيْنَهُمَا﴾ واته: به هوی بوچوونی جوان و قسه ی سه رنجرا کیش نیوانیان چاک ده که نه وه ﴿بَيْنَهُمَا إِنْ اللَّهُ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا﴾، واته: زانایه به سه رجهم ناشکراو نهینه کان، وه له زانستی نهو نهو به که نه بریاره گه ورانه ی بو ئیوه دارشتوو، له گهل نهو شه ریعه ته جوانه.

(۳۸-۳۶): ﴿وَأَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْعًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا ﴿٣٦﴾ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبَحْلِ وَيَكْتُمُونَ مَاءً أَنَّهُمْ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿٣٧﴾ وَالَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِثَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَن يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ قَرِينًا فَسَاءَ قَرِينًا ﴿٣٨﴾﴾

خوا ﴿فَلْيَعْلَمُوا﴾ فه فرمان به بهنده برواداره کانی ده کات به به ندایه تی کردنی به تاکو تنهاو هاوه لی بو بریار نه دن، نهویش نهو به شان بده نه ژیر عیبادت کردنی پهروه ردگاره وه،

ملکه چی فرمانه کانو قهدهغه لیکراوه کانی بن، به خوشیستن و زه لیلی و دلسوزی ته و اووه، له هه موو په رسته شاکراو نهینه کاندا، وه قهدهغه چی کردوه لیان هاوبه شی بو بریار بدن، نه شیر کی بچوو کو نه شیر کی گوره، نه فریشته و نه پیغمبر و نه پیاوچاک نه هیچ شتیکی تر له دروستکراوه کان نه که نه هاوبه شی، به لکو پیوسته دلسوزی و عیادهت بو شه و خواجه بیت که خاوه نی که مالی ره هابه له هه موو رووه کانه وه، هه موو کاره کان هه لده سوپرینیت و کس شه ریک و هاوه لی نیه، وه کس پشتیوانی لی ناکات، پاش شه وهی فرمانی به عیادهت کردنی کردوه، پاشان فرمانی کردوه به مافه کانی دروستکراوه کان، له نزدیکتره وه بو نزدیک، پاشان ده فرموی: ﴿وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا﴾ واته: له گه ل دایکو و باو کتان چاک بن به تهی جوان و له سه رخوو نه روو نیان و کرداری جوان، به چی به چیکردنی فرمانه کانیان و دور که و تنه وه له قهدهغه کراوه کانیان، وه ریزگرتن له و که سانهی که نه وان خوشیان ده وین، وه په یوه نندی سوژداری له گه لیاندا سوژدار ناییت ئیلا ده بی له نه وان هه ده ست پیکه یت.

﴿وَبِذِي الْقُرْبَىٰ﴾ به هه مان شیوه له گه ل نزدیکان و خزمانیش چاک بن، نه مه هه موو خزمان ده گریته وه، نزدیک بن یان دور، ده بی له گه لیان چاک بیت به گوفتار و کردار، وه ناییت په یوه نندی خزمایه تی بچرینیت به گوفتاری یان به کرداری.

﴿وَالْيَتَامَىٰ﴾ واته: نه وان هه که باو کیان له ده ست داوه له مندالیدا، نه مانه مافیان هه په به سه ر برواداران هه وه خزم و کس بن، یان خزم نه بن، به ده سه ته به ری و به خییو کردنیان و چاکه له گه لیاندا و په رده رده کرنیان به جوانترین شیوه، له به رژه وه نندی دنیا و دواروژیان. ﴿وَالْمَسْكِينِ﴾ نه وان هه که توانای ته و او یان نیه به سه ر نه وه نندی به شیان بکات بو به خواجه گه و ره فرمانی کردوه به چاکه کردن له گه لیاندا و پر کردنه وهی پیوسته کانیان و گرنگی پیدانیان و هه ستان به وهی که پیوسته له سه ر یان.

﴿وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ﴾ واته هاوسی نزدیک که دوو مافی هه به، مافی هاوسی هه تی، مافی خزمایه تی، مافه له سه ر هاوسی که چی چاک بیت له گه لیدا ﴿وَالْجَارِ الْجُنُبِ﴾، واته به هه مان شیوه شه و هاوسی هه که خزم نیه، هه تا هاوسی که ده رگای نزدیکتر بیت لیت شه وه مافی زیاتره له سه رت، پیوسته له سه ر هاوسی دیاری و خیر و چاکه و ناموژگاری و تهی جوان و کرداری باش له گه ل هاوسی که یدا بکات، وه به دور بی له هه ر شتیکی که ده بیته مایه ی نازاردانی به زمان بیت، یان به کردار.

﴿وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ﴾ و تراوه: مه به ست پىنى هاوړپى سه فهره، وه و تراو يشه: ژنه، وه ده شلین: هاوړپيه به گشتى، ده كړيت ته مه راسترينيان بيت، چونكه هاوړپى هميشه بين هاوړپى سه فهر ده گړپته وه، وه به هه مان شيوه ژنیش ده گړپته وه. هاوړپى به رانبر به هاوړپكهى مافى هه يه له هاو كارى كردنى له بواری ثاينى و دنيايدا وه ناموزگارى كردنى وه به وه فا بوون له گه ليدا، له خوښى و ناخوشيدا له رپوژانى تنگانده دا، وه نه وهى بو خوښى پى خوشه ده بى بو هاوړپكه يشى پى خوش بيت، وه نه وهى بو خوښى پى ناخوشه ده بى بو هاوړپكه يشى پى ناخوش بيت، هه تا هاوړپيه تيه كه به هيتر بيت مافه كان زياتر ده بن.

﴿وَأَبْنِ السَّبِيلِ﴾ برتپه له و گه شتپاره يان نه و بيگانهى كه له ولايتكى تره وه هاتووه و پيوستى به پاره هه يه، يان پيوستى به پاره نيه له هه ردوو حاله ته كه دا پيوسته له سهر برواداران پيوستيه كانى بو پرپكه نه وه، چونكه نه و له ولاتى خویدا نيه، هه تا بگات به نامانجه كانى، يان بگات به به شيك له نامانجه كانى (وه پيوسته زور رپزى لى بگيرى و دلى رابگيرى).

﴿وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ﴾ واته: له مرووف و نازه له كان، وه پر كردنه وهى پيوستى و ناته و اوپه كانيان به پشتيوانى كردنيان له سهر نه و شتهى كه له توانا ياندا نيه، وه ته مې كردنيان له وهى كه به رزه وه ندى نه وانى تپدايه، ييگومان هه كه سيك هه ستيت به جيبه جيكردى ته م فرمانانه نه وه ملكه چى بو خوا نواندووه و فرمانه كانى جيبه جى كردوه، وه سه لماندوويه تى كه خو به كم زانه به رانبر به بنده كانى خواو جيبه جيكرارى فرمانه كانى په روه ردگاريتى، به راستى ته مه شايسته ي پاداشتيكى بى پاينه و پياهلدانيكى شايسته و جوانه. هه كه سيك به م كارانه هه لته سيته نه وه بنده يه كه پشتى له په روه ردگارى كردوه، فرمانه كانى نه وى جيبه جى نه كردوه، ملكه چى بو خوا نه نواندووه، به رانبر به بنده كانى خو به كم نه زانپوه، به لكو نه وه كه سيكى لووت به رزه و موعجيبه به خوښى، شانازى به و تهى خو به وه ده كات، شا له بهر ته مه ده فهرموى: ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَالًا﴾ واته: سهرى به خوښى سوورده مينى و لووت به رزه له ناستى خه لكيدا ﴿فَخُورًا﴾ واته: شانازى به خو به وه ده كات له خو به گه و ره زانين و، نكولى به رانبر به بنده كانى خوا.

ته وانه كه شانازى به خو پانه وه ده كه ن و خو به زل زانينيان تپدايه، نه و سيفه ته خراپه

رینگریان لیّ ده کات ههستن به جیبه جیّ کردنی مافه کان، وه له بهر ئه مه خوا ﴿۳۴﴾
 سه رزه نشتیان ده کات به وت هی: ﴿الَّذِينَ يَبِخُلُونَ﴾ واته: ئه وانه رینگری ده کهن له و
 مافانه ی که پیویسته له سه ریان، ﴿وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ﴾ به گوفتارو کرداریان
 ﴿وَيَكْتُمُونَ مَاءَ آتِهِمْ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ﴾ واته: له و زانسته ی که گو مپرا که رانی
 پیّ هیدایه ت دهری، وه نه فامانی پیّ رینمایی ده کری، لیان ده شارنه وه، وه ئه وه ی پو وچ و
 بیّ مانا بیست بویان ناشکرا ده کهن هه تا نیوان ئه وان و راستی دوور بکه ویتسه وه، پیکه وه
 کوّ کردنه وه ی ره زیلی به مال و ره زیلی به زانست، وه زهره ر دان له خو یان و زیاندان
 له خه لکی تر، ئا ئه مه سیفه تی بیروایانه، له بهر ئه مه خوا ﴿۳۵﴾ ده فهرموی: ﴿وَأَعْتَدْنَا
 لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا﴾ واته: وه ک چوّن لووت به رزیان کرد به سه ر به نده کانی
 خواداو به رگریان کرد که بگهن به مافه کانیان، له ره زیلی و چروکی وه رنه گرتنی
 رینمایی، خوی گه وره ش سه رزه نشتی کردن به سزای به ئیش و سه رشوری به رده وام،
 ده ی په نا به تو ئه ی خودایه له هه موو خراپه یه ک.

وَالَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِيقًا لِلنَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ
وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ قَرِينًا فَسَاءَ
قَرِينًا وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْفَقُوا
مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ عَلِيمًا إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ
شَيْئًا ذَرَفًا وَإِنْ تَكَ حَسَنَةً يَضَعْفُهَا وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ
أَجْرًا عَظِيمًا فَكَيْفَ إِذَا جِئْتُمْ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ
وَجِئْتُمْ بِالْحَقِّ وَالْحَقَّ لَا يُكْفِرُونَ وَمَنْ يَزِرْ يَزِيرُ الَّذِي
كَفَرُوا وَعَصُوا الرَّسُولَ لَوْ سَأَلْتُمُ بِهِمُ الْأَرْضَ وَلَا يَكْتُمُونَ
اللَّهَ حَدِيثًا بَلَّغْنَا إِلَيْكَ الْحَقَّ ءَامَنُوا لَا تَقْرُبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ
سُكَرَىٰ حَتَّىٰ تَسْكُمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي
سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغْتَسِلُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ
أَمْتٌكُمْ مِنَ الْبُحُلِّ أَوْ كُنْتُمُ الْبُحُلِّ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَامْسُكُوا
بِأَيْدِيكُمْ فَإِنْ كَانَ تَابِعًا فَامْسُكُوا بِأَيْدِيكُمْ وَأُيُدِكُمْ
إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُوًّا غَفُورًا الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا
إِلْحَادًا بِشِرْكِهِمْ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّالِحُونَ يُحِبُّونَ مَا رَزَقُوا مِنْهُ
وَلَا يَبْذُرُونَ فِي السَّبِيلِ

پاشان خوا **﴿﴾** ههوال ده دات دهر باره ی
 شهو به خشینه ی که ده بیه خشن له پیناو
 رپاو تیره یی و ناوبانگداو بروایان پیی
 نیه، ده فهرموی: **﴿﴾** وَالَّذِينَ يُنْفِقُونَ
 أَمْوَالَهُمْ رِيقًا لِلنَّاسِ **﴿﴾** واته: له بهر
 شهوی بینن و وه سفیان بکه نو به
 گه وره یان بزائن **﴿﴾** وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ
 وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ **﴿﴾** واته: به خشینه که یان
 له سونگهی دلسوزی و برپا به خوا
 بیون چاوه پروانی پاداشته وه دهر ناچیت،
 واته: نه مه له ههنگاهو کان و کرداره کانی
 شهیتانه، که تاقم و کومه له که ی بو
 ده کات، بو شهوی بینه هاوه لانی ناگرو
 هه لگیر ساوی دوزخ، وه شهو به خشیتانه ی

که دیه خشن له سونگهی هاورییه تی و دوستایه تی شهیتانه وه یه له بهر نه مه ده فهرموی:
﴿﴾ وَمَنْ يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ قَرِينًا فَسَاءَ قَرِينًا **﴿﴾** واته: به راستی خراپترین هاوری و دوسته
 که ده یه ویست هاریکه ی له نیو بیات، وه شهو پهری ههول ده دات بو شهو مه بهسته. وه ک
 چون شهوی ره زیلی ده کات له وهی که خوا پیی به خشیه، وه شهو ده شاریته وه که
 خوا به و هویه مه تهی خوی ده کات به سه ریذا، سه ریچیکارو تاوانباره و پیچه وانهی
 فرمانی پهروه ردگاری ده جولیته وه، به هه مان شیوه شهوی له پیناو غهیری خوا
 بیه خشیت و به ندایه تی بو غهیری خوا بکات، بیگومان تاوانبارو سه ریچی پهروه ردگاری
 کرده، وه شایسته ی سزادانه، چونکه خوا ته نها فرمانی به گوپرایه لی و فرمانداری
 فرمانه کانی خوی کرده له سهر شیوه ی دلسوزی وه که ده فهرموی: **﴿﴾** وَمَا أُمْرًا إِلَّا
 لِعِبَادِ اللَّهِ مَخْلِصِينَ لَهُ الَّذِينَ **﴿﴾** البینه. شه کارداره قبول کراوه و شایسته و پیا هه لدان و
 پاداشته، له بهر نه مه خوا **﴿﴾** جهخت ده کاته وه له سهری که ده فهرموی:

(۳۹): **﴿﴾** وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ
 عَلِيمًا **﴿﴾**

واتہ: چ زیانکیان بہر دہ کہوت؟ وہ چ نارہحتہ تہ کیان دہ کہوتہ سہر؟ نہ گہر ٹیمانان بہ خوا بہنایہ کہ لیرہدا بریتہ لہ دلسوزی، وہ بیان بہ خشیاہ لہو مالہی کہ خوا پی بہ خشیون، ہہ تا دلسوزی و بہ خشینان پیکہ وہ کو بگرداہ تہ وہ۔ لہ کاتیکدا دلسوزی و ٹیخلاص نہنہ کہ لہ نیوان بہندہ و خوادا، کہس بہی پینابات جگہ لہ خوا، خوا ﷺ رایگہ یاندوہ کہ زانایہ بہ ہموو بارودوخہ کان، وہ ک دہ فہرموی:

﴿وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ عَلِيمًا﴾ (واتہ: وہ خوا پینان زانایہ).

(۴۰-۴۲): ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ وَإِن تَكُ حَسَنَةً يُضَعِفْهَا وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا﴾ ﴿٤٠﴾ فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى هَؤُلَاءِ شَهِيدًا ﴿٤١﴾ يَوْمَئِذٍ يُوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصَوُوا الرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّى بِهِمُ الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ حَدِيثًا ﴿٤٢﴾

خوا ﷺ ہوالی داوہ دہ بارہی تہ واوی دادپہ روہری و چاکہی بہ سہر بہندہ کانہو، وہ خوئی بہ پاک راگرتوہ لہ ہموو نہوانہ، لہ ستہمکردن زور بیت یان کہم، دہ فہرموی: ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ﴾ واتہ: خوا ستہم ناکات لہ کہم کردنہ وہی چاکہی بہندہ کانی، یان لہ تاوانہ کانی زیاد بکات، وہ ک چون دہ فہرموی: ﴿فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ﴾ ﴿٧﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ﴾ ﴿٨﴾ الزلزلة.

کہ دہ فہرموی: ﴿وَإِن تَكُ حَسَنَةً يُضَعِفْهَا﴾ واتہ: لہ بہرانبہرہوہ بو زیاتر، بہ پی بارودوخو قازانجی بہندہ، وہ بارودوخی خواونہ کہی لہ دلسوزی و خوشویستی تہ واوی تہنہا بو خوا.

﴿وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا﴾ واتہ: زیاتر لہو کارہی کہ بہندہی خوا نہنجامی داوہ، لہ یارمہ تی ہاو کاری خوایی و بہردہ وامی و پیدانی خیرو بیری بی سنور. پاشان دہ فہرموی: ﴿فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى هَؤُلَاءِ شَهِيدًا﴾ واتہ: حالی بہندہ کان دہبی چون بیت لہ کاتیکدا کہ دادپہ روہری دادپہ روہران بہ تہ واوی زانست و تہ واوی دادپہ روہری و تہ واوی حیکمہ تہوہ بہ شایہ تی پاکترین دروستکراوہ کانی کہ بریتن لہ پیغہ مہران لہ گہل دانپیدانانی حوکم بہ سہر دراودا؟! نہمہ خوابہ کہ دادورہ، کہ گہورہ ترین و دادپہ روہرترین و بالاترینانہ. تہوہی کہ دہمیئتہوہ حوکم بہ سہر دراوہ کانن، کہ دان بہوہدا دہننن خوا خواون

ته وای چاکه و دادپه روه ریه، وه خاوه ن سوپاس و ستایشی بی پایانه، له و پوژده دا کومه لیک خوشه بخت ده بن به سر که وتن و سه ربه رزی رزگار بوون، وه کومه لیک تیاده چن و به سه رشوری و ریسوایی و سزای زور سهخت.

بویه ده فهرمویی: ﴿يَوْمَ يَذُودُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصُوا الرَّسُولَ﴾ واته: هه ریه ک له مانه بیان کو کرده ته وه کوفر به خواو پیغه مبه ره که ی، وه سه ریچی پیغه مبه ر ﴿لَوْ سُوِّيَ بِهِمُ الْأَرْضُ﴾ واته: بخرینه ناو زه ویه وه و بین به خو لو نه مینن، وه ک چون خوا ﴿(له سه زاری کافران) ده فهرمویی: ﴿وَيَقُولُ الْكَافِرُ يَا لَيْتَنِي كُنْتُ تُرَابًا﴾ (۴۰) النبأ، واته: بیروا ده لا هاوار بو من، خو زگه خو لو ده بووم، ﴿وَلَا يَكْفُرُونَ

اللَّهِ حَدِيثًا﴾ (۴۲) واته: دان به وه دا ده نین که کردوو یانه و زمان و پیه کانیا ن شایه تی له سه ر کرده وه کانیا ن ده دن، له و پوژده دا پاداشتی راسته قینه ی خو یان وه رده گرن، وه شه و کات ده زانن به راستی خوا هه ر خو ی زاتیکی راست و دروست و ناشکرایه.

به لام شه وه ی که هاتوه ده رباره ی بیروا کان که کوفره که یان ده شارنه وه نکولی ده که ن، شه له هه ندی شوینی پوژی دواییدا ده بی، که وا گومان ده بن نکولی کردنیا ن رزگاریان ده کات له سزای خوا، به لام کاتیک راستیه کانیا ن بو ناشکرا ده بیست و شه نداهه کانی جهسته یان دینه گوو شایه تیا ن له سه ر ده دن، شه و کات کاره کان ده رده که ون و هیچ شوینی ک نامینیت بو شارده وه که سوودیا ن پیگه یه نی.

(۴۳): ﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَرَىٰ حَتَّىٰ تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغْتَسِلُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِّنْكُم مِّنَ الْغَايِبِ أَوْ لَمْ تُسْمِعُوا النِّسَاءَ فَلَمْ يَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُورًا﴾ (۴۳)

خوا ﴿قه ده غه ی کرده له بر واداران که نزیک نویژ بکه ونه وه له کاتیکدا که سه رخوشن، هه تا بزنان چی ده لین، شه له وه ده گریته وه دروست نیه که سی سه رخوش نزیک سی شوینی نویژ کردن بکه ویته وه، وه ک مز گه وت، بیگومان ناییت سه رخوش بیچته نیو مز گه وته وه، وه گشتگیر بو نویژ کردن، به هیچ جو ریک دروست نیه بو سه رخوش نویژ کردن و عیبادت کردن، چونکه عه قلی له جیگای خو ی نیه و نازانیت چی ده لیست، له به ر شه خوا ﴿دیاری کرده وه په یوه ستی کرده وه به بوونی زانسته وه، شه ده قه پیروژه نه سخ کراوه ته وه وه له وه شیئراوه ته وه به قه ده غه کردنی

مهى و شه راب به ره هاى، بيگومان مهى له سه ره تاي نيسلامه وه حه رام نه بوو، پاشان خوا ﴿۳۸﴾ قه ده غهى كرد له سه ر به نده كاتى، به نايه تى: ﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَإِنَّهُمَا آكْبَرُ مِنْ نَفْعِهِمَا﴾ البقرة. (واته: پرسيارت ليده كه ن ده ر باره ي مهى (شه راب) و قومار بلى: گونا هيكي گه و ره يان تي دايه، هه ندى سوودو به رژه وه نديش بو خه لك به لام گونا هه كه يان گه و ره تره له قازانجه كه يان).

پاشان خواى گه و ره له كاتى ناماده بوونى نويزدا قه ده غهى لي كردن شه راب بخونه وه، وه ك چون لهم ده قه دا باسى ده كات، پاشان قه ده غهى كرد به ره هاى له هه موو كاته كاندا له و فه رمايشته ي: ﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَمُ رَجَسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ﴾ المائدة. (واته: نهى نه وانه ي ثيمانان هيناوه شه راب و قومار و بته كان و زه له مه كان^(۱)، هه موو نه وانه پيسن له كرده وه ي شه يتانن، لبيان دوور كه ونه وه).

وه له گه ل نه مه دا به راستى قه ده غه بوونى قورسه له كاتى ناماده بوونى نويزدا، چونكه نه م مه فسه ده گه و ره يه ده گريته خوى، كه بريته له روو و مه به ستى نويز، كه خشوع و ناماده بوونى ده له له نويزدا، چونكه به راستى مهى دل سه رخوش ده كات و ريگرى ده كات له يادى خواو له نويز كردن، وه له ماناي نه م ده قه نه وه و ه ده گيريت كه ناييت مرؤف بچيته ناو نويزه وه له كاتى خه و بردنه وه كى قولدا كه خاوه نه كه ي نه زانيت چى ده لبت و چى ده كات، به لكو نامازه به وه ده كات نه و كه سه ي كه ده يه وييت نويز دايه ستيت، پيوسته خوى دايبريت له هه موو شتيك كه ده بيته مايه ي سه رقال كردنى، وه ك: نه و كه سه ي كه ميز سه غه تى ده كات و ده ستنويزى هه يه، به و شيوه يه نويزه كه ي ده كات، يان له كاتيكا كه زور برسى بيت و دلى بو خواردن بچيت، وه خوار دنش ناماده بيت، وه ك له فه رموده ي سه حيدا هاتوه. پاشان ده فه رموى: ﴿وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ﴾ واته: نزيك نويز مه كه ونه وه له كاتيكا كه له شان گرانه مه گه ر لهم حاله ته دا نه بيت، نه و يش تيپه ر بوونه به نيو مز گه و تدا، وه له مز گه و تدا نامينه وه ﴿حَتَّى تَغْتَسِلُوا﴾ واته: نه گه ر خوتان شوردا، نه مه نه و په رى قه ده غه كردنه له نزيك بوونه وه له نويز بو كه سى له ش گران، ته نها

(۱۶) (أزلام): شتيك بووه بو يانسيب به كار يان هيناوه.

تېپەربوون بە ئىو مزگەوتدا بۆ كەسى لەش گران حە لالە. ﴿وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْحُومًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِّنكُم مِّنَ الْغَائِطِ أَوْ لَمَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا﴾ خوا رېنگەى بە نەخۆش داوہ تەيەموم بکات بە رەھايى لە گەل ھەبوون و نەبوونى ئاودا، وە ھۆکارە کەش بریتىە لە نەخۆشى كە رېنگرە لە بە کارھینانى ئا، بە ھەمان شىوہ گەشت کردنىش، ئەویش گومانى ئەوہى لیدە کریت ئا و دەست نە کەویت، ئە گەر گەشتيار ئاوى دەست نە کەوت، يان ئەوہندەى دەست کەوت بە پى پىوستى خوى، لە خواردن ھاوشىوہى، ئەوہ دروستە تەيەموم بکات. بە ھەمان شىوہ ئە گەر مروّف بى دەست نويز بوو، بە ميز کردن، يان دەست بە ئا و گەياندن، يان دەستبازى لە گەل خيزانە کانیدا، ئەوہ رېنگەى پیدراوہ كە تەيەموم بکات ئە گەر ئاوى دەست نە کەویت، لە شوينى خویدا بيت، يان لە سەفەر، وە ک چۆن دەقە كە بە گشتى ئاماژەى پى دە کات.

بە پوختى: ﴿خَوَّاهُ﴾ رېنگاى بە تەيەموم داوہ لە دوو حالەتدا: کاتىک ئا و دەست نە کەویت، ئەمە بە رەھايى لە شوينى نىشتە جييون و سەفەردا، وە حالەتى نارەحەتى بە بە کارھینانى بە ھوى نەخۆشىوہ.

تويزرە وەوانى قورئان بۆچوونى جياوازيان ھەيە دەربارەى ماناى: ﴿أَوْلَمَسْتُمُ النِّسَاءَ﴾ نایا مەبەست لەمەدا جووت بوونە؟ ئەو نايەتە كە دەبيتە بەلگەيە ك بۆ دروستى تەيەموم، وە ك چۆن فەرموودەيە كى زۆر لەو بارەوہ ھاتوہ، يان مەبەست پى: تەنھا دەست لیدانە، ئەوہش ئە گەرى ھاتنە خواریوہ (المذي) لیدە کریت، كە بریتىە لە دەست بەر كەوتنىك بە ئارەزووہوہ، كەواتە: نايەتە كە دەبيتە بەلگە بۆ شكاندنى دەستنويز؟ شەرەزانە كان ئەم دەقەيان کردوہتە بەلگە ﴿فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً﴾ بە پىوست بوونى گەران بە دواى ئاودا لە چوونە ئىو كاتى نويزوہوہ، و توويانە: لەبەر ئەوہى نەيفەرمووہ (لم يجد) بۆ كەسىك كە بە دوايى ئاودا نە گەریت، بەلكو نايەتەجى ھەتا بە دواى ئاودا نە گەریت، وە ھەر وەھا بەلگەيە لەسەر ئەوہى ئاوى گورائو بە ھوى شتىكەوہ لە پاكیە كان و بە کارھینانى دروستە، بەلكو دەبيت خوى پى پاك بکاتوہوہ، چونكە دەچیتە چوار چىوہى فەرمايشتى: ﴿فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً﴾ ئەمە ئاوہ، وە بەو شىوہ تەماشای دە كەين كە ئاوىكى رەھانىە (ماء غير مطلق) وە لەوہدا قسە ھەيە.

وہ ئەم دەقە پیرۆزە بەلگە یە لەسەر رەوا کردن و رینگە پێدانی ئەم حوکمە گەورە، کە خوا ﷻ بە هۆی ئەو وە منەتی خۆی رشتوو بەسەر ئەم ئوممەتەدا، ئەویش رینگە پێدان و بە رەوا کردنی تە یە مومە، بێگومان زانا یان یە کەدەنگن لەسەر ئەو. وە بە راستی تە یە موم پێویستە بە خۆ لێکی پاک بێت، ئەویش بریتێ لە هەر خۆ لێک کە لەسەر رووی زەوی بێت، یە کسانە ئە گەر تۆزی هە بێت یان نە بێت، وە دە گونجیت مە بەستی پێی تۆز بێت، چونکە خوا ﷻ دە فەر موی: ﴿فَأَمْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ﴾ المائدة. ئەو هە ی کە تۆزی پێو نە بێت مە سحی لەسەر ناکریت. وە ک خوا دە فەر موی: ﴿فَأَمْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ﴾ ئە مە شوینی مە سح کردنی تە یە مومە: روو خسار بە گشتی، وە دە ستە کاتان هە تا ئانی شکتان وە ک چۆن فەر موو دە راستە کان بە لگە ن لەسەری، وە سوننە تە بە یە ک جار بێت، وە ک فەر موو دە کە ی عە ممار ئامازە ی پێ دە کات، وە بە لگە یە لەسەر ئەو هە ی کە تە یە موم ی لە ش گران وە ک تە یە موم ی کە سی بی دە ست نوێژ وایە، بە روو خسار و دە ستە کانە.

سوودە وە دە ست هاتوو کان:

بزانه کە یاسا کانی پزیشکی لەسەر سی بنە ما بە نندە: پاراستنی تە ندروستی لە زیانە کان، وە خۆ بە تال کردنە وە لێیان، وە خۆ پاراستن لێیان، بێگومان خوا ﷻ لە کتیبە کە یدا ئامازە ی پێ کردووە. هەر چی دە ربارە ی پاراستنی تە ندروستی و خۆ پاراستنە لە زیانە کان، بێگومان فەرمانی بە خواردن و خواردنە وە کردووە، بە بی زیدە رەوی تیدا کردن، وە گە شتیار و نە خۆش رینگە یان پیدراوہ کە رۆژوو نە گرن، ئە مە ش لە بەر پاراستنی تە ندروستیان، بە بە کار هێنانی ئەو هە ی کە چاکە بۆ جە ستە، لە رووی داد پە وەر یە وە، وە پاراستنی نە خۆش لەو هە ی کە زیانی پێ دە گە یینیت.

هەر چی دە ربارە ی خۆ بە تال کردنە وە یە لە شتە زیان بە خشە کان، خوا ﷻ رینگە ی بە ئەو کە سە داوہ کە لە حە جدا ئیحرام دە بە ستیت سەری بتاشیت ئە مە ش لە بەر ئەو هە پارێزارو بێت لە نە خۆشی، وە هەر وە ها بە لگە یە لەسەر خۆ بە تال کردنە وە لەو هە ی کە لەو لە پێ شترە، لە میز کردن و سە رئاو کردن و رشانە وە وە، مە نی و خوین و جگە لەوانە، ئیمامی ئیبنو قە ییم ئامازە ی پێ کردووە رە حمە تی خوای لیبیت.

وہ دە قە کە بە لگە یە لەسەر ئەو هە ی کە پێویستبوونی روو خسار و دە ستە کان، وە بە راستی دروستە تە یە موم کردن، ئە گەر لە کۆتایی کاتە کە شدا نە بێت، وە داوای گە ران بە

دوای ناودا ناکات مه گهر له پاش بوونی هوکارى پيوست بوون، خوا زاناتره. پاشان نايه ته كهى بهمه تهواو كرده ﴿إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُوًّا غَفُورًا﴾ واته: زور ليوورده و ليخوش بووه بو بهنده كاني، بهوهى كه كارى بو ئاسان كردوون به نهوپهري ئاسان كردن، به شيويه كه كه جيبه جيى كردنى گران نيه بو مسولمان.

وه به كيكي تر له ليوردنه كاني نهويه كه پهحمى بهم نوممه ته كرده به پاكي و به كارهينانى خوول له برى ناو، له كاتيكددا كه ناو دهست نه كهويست. وه به كيكي تر له ليوردنه كاني نهويه كه ده رگاي ليخوشبوونى هر گيز به پرووى بنده تاوانباره كانيدا داناخات و بانگيان ده كات بو لاي ليخوشبوونى، وه به كيكي تر له ليوردنه كاني نه گهر پروادار به قهد زهوى تاوان نهجم بدات پاشان بچيته لاي خواى گهوره و هاوهلى بو دانه نايست، خواى گهوره به قهد پانتايى زهوى به ليخوشبوونه وه ده چيته پيريه وه.

(۴۴-۴۶): ﴿أَلَمْ تَر إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكُتُبِ يَشْتَرُونَ الضَّلَالََةَ وَيُرِيدُونَ أَن تَضِلُّوا السَّبِيلَ ۗ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَعْدَائِكُمْ وَكَفَى بِاللَّهِ وَلِيًّا وَكَفَى بِاللَّهِ نَصِيرًا ۗ ﴿۴۵﴾ مِّنَ الَّذِينَ هَادُوا يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَن مَّوَاضِعِهِ وَيَقُولُونَ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأَسْمَعُ غَيْرَ مُسْمِعٍ وَرَاعَيْنَا لِيًّا بِأَلْسِنَتِهِمْ وَطَعْنَا فِي الدِّينِ وَآزَأْتَهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأَسْمَعُ وَأَنْظُرْنَا لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ وَأَقْوَمَ وَلَٰكِن لَّعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ۗ ﴿۴۶﴾

نهمه سه رزنه نشت كردنه بو نهوانهى نه هلى كتبين، وه كه ده فهرموى: ﴿أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكُتُبِ﴾ وه لهو چوار چيوه دا ناگادار كردنهويه بو بهنده كاني كه نهوان ياخي نه بنو وه كه نهوان نه كه ونه ناو شير كه وه، هه والى داوه نهوان له ناخى خو ياندا ﴿يَشْتَرُونَ الضَّلَالََةَ﴾ واته: هه زيان لى ده كرد نهوپهري ههز ليكردن، وه بو نهو مه بهسته مال و سامانيان خه رج ده كرد، فه زلى گومر ايان ده دا به سه ر پينمايى داو بيبروايش به سه ر نيمانداو به دبه ختيش به سه ر خوشبه ختیه وه، وه له گهل نه مه دا ﴿وَيُرِيدُونَ أَن تَضِلُّوا السَّبِيلَ﴾. نهوان سوورن له سه ر گومر اكر دتسان به نهوپهري سوور بوون، توانا كاني خو يان لهو مه بهسته دا به كارهينا، به لام كاتى خوا پشتيوانى پروادارانه و سه ر خه رiane بوى ئاشكرا كردوون نهوان چهنده له سه ر گومر ايسى و سه ر ليشيو اوين، له بهر نه مه ده فهرموى:

وَأَقْرَبُ إِلَيْنَا بِأَعْيُنِكُمْ وَكَفَى بِاللَّهِ وَلِيًّا وَكَفَى بِاللَّهِ نَصِيرًا ﴿۱۰﴾
 مِنَ الَّذِينَ هَادُوا لِحُزْقُونَ الْكَلِمَةَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَيَقُولُونَ
 سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأَسْمَعُ غَيْرَ مُسْمِعٍ وَرَاعَيْنَا بِالْحَسَنَةِ
 وَوَعَدْنَا فِي الَّذِينَ دَلَّوْنَا أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأَسْمَعُ وَأَنْظُرْنَا
 لَكَانَ خَيْرًا أَنَّهُمْ رَأَوْهُ وَلَكِنْ لَعَنَهُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ
 إِلَّا قَلِيلًا ﴿۱۱﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا الْكَذِبَ إِذَا سَأَلْتُمُ النَّاسَ
 فَمَاذَا قَالُوا فَاصْبِرُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَقُولُوا مِنْ حُبِّهَا قَوْلًا مَر
 عًا أَوْ بَارِهًا أَوْ تَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعَنَ اللَّهُ أَصْحَابَ النَّبِيِّ وَكَانَ اللَّهُ
 مُبْغِضًا ﴿۱۲﴾ إِنْ أَنَا اللَّهُ لَا يَقُولُ مَا يُسْمِعُكَ بِهِ مِنْ قَبْلِ مَا دُونَ
 ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ مَنْ يَشَاءُ بِاللَّهِ فَقَدِ افْتَرَى إِثْمًا عَظِيمًا
 ﴿۱۳﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يُزَكُّونَ أَنفُسَهُمْ بَلِ اللَّهُ يُزَكِّي مَنْ يَشَاءُ
 وَلَا يُلْحِقُونَ الْبِرَّ إِلَّا الظَّالِمِينَ كَيْفَ يَقْفَرُونَ عَلَىٰ أَهْلِ الْكُذِبِ
 وَكَفَىٰ بِهِمْ إِثْمَانُهُمْ ﴿۱۴﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا
 مِنَ الْكَسْبِ يُؤْمِنُونَ بِالْجَنَّةِ وَالْقُلُوبُوتِ وَيَقُولُونَ
 لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَاتُوا لَهُمْ آهْدِنَا مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا سَبِيلًا ﴿۱۵﴾

﴿وَكَفَى بِاللَّهِ وَلِيًّا﴾ واته: حالى
 بهنده کانی بهرئ دهخات ، وه
 له گه لیاندا نهرمو نیان ده بیست له
 ههموو کاره کانیاندا، وه چى بو
 خوشبهختیان باش بئ بویان ناسان
 ده کات ﴿وَكَفَى بِاللَّهِ نَصِيرًا﴾ سهریان
 دهخات به سهر دوژمنه کانیاندا، وه
 شهوهی پیویست بئ بویان پروون
 ده کاتهوهو پشتیوانیان ده کات له سهر
 جیبه جئ کردنی، پشتیوانی خوا پره
 له خیرو سهر کهوتن به دواى خویدا
 ده هنیست.

پاشان چونیه تی گومرایی و نکولیان
 دردهخات، وه درخستنی ناهق

به سهر هه قدا، ده فهرموی: ﴿يُحَرِّقُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ﴾ یان به گورانی
 وشه که، یان واتاکه ی، یان ههردوو کیان، یه کییک لهو گورپانانه بریتیه له
 دابه زاندنی شهو سیفه تانه ی له کتییکه یاندا باسکراوه که ناگونجیست و به راست
 دانانری مه گهر تنها بو موحه مهده ﴿نَهَيْتُمْ﴾ شهوان وا خه لکی چه واشه ده کهن
 که مه بهستی پی پی پئغه مبهه ﴿نَهَيْتُمْ﴾ نیه، به لکو مه بهستی پی پی که سیکی تره، وه شه
 هه قیقه ته ده شارنه وه.

شه حالپانه له زانستدا که خراپترین حاله، شهوهی راستی بیست هه لیان
 گیرابه وه وهق و راستیان له جیگای ناراستی داناو سهره رای شهوش دژایه تی
 هه قیان ده کرد، به لام حالپان له کارپیکردن و ملکه چ بووندا شهوان ﴿وَيَقُولُونَ
 سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا﴾ واته: (ده لیسن) قسه که مان بیست و سهر پیچی فرمانه کاتمان
 کرد، شهوش شهوپهری بیروایی و به ره لهستی له بری ملکه چ بوون.

وه به ناشرینترین شهوه قسه یان له گهل پئغه مبهه ﴿وَأَسْمَعُ غَيْرَ مُسْمِعٍ﴾ ده کرد، هه تا بلیی دوور
 بوون له شهدهب، ده یانوت: ﴿وَأَسْمَعُ غَيْرَ مُسْمِعٍ﴾ مه بهستیان شهوه بوو: گوی

بگړه قهت گویت لى نه ییت نه وهی که هزی لى ده که ی، به لکو لیمان بیسته نه وهی هزی لى ناکه ییت.

﴿وَرَاعِنَا﴾ (واته: چاک گویمان بو بگړه، به لام به زمانى جووله که واته: تو خراپترینمانى) مه به ستیان له م وتهدا نه وه بوو: عه بیى ناشرین بوو، وه وا گویمان دهر دهر به زمان پیسه یان ده توانن تانه له دین بدنو و عیب له پیغه مبه ر ﷺ ده ر موی: ﴿لِيَا يٰ اَلْسِنَتِهِمْ وَطَعْنَا فِي الدِّينِ﴾.

پاشان پینمایى کردوون بولاى نه وهی که خیرى تیدایه بویان، وه ک ده فرموی: ﴿وَلَوْ اَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَاَطَعْنَا وَاَسْمَعُ وَاَنْظُرْنَا لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ وَاَقَوْمَ﴾ به راستى هم ده قه ده سته واژه یه کی جوان ده گریته خو له چونه تی قسه کردن له گهل پیغه مبه ردا ﷺ که پره له نه وپه ری نه ده بو گو پرایه لى ته واو، وه داواو پرسیار کردن به جوانترین شیوه که شایسته ی پیغه مبه ر ﷺ بی. ده بوو به م شیوه یه مامه له یان له گهل پیغه مبه ردا ﷺ بکردبایه ت، به لام چونکه سروشتیان پاک نه بوو، بویه خواى گه وړه دووری خسته وه له بهر بیروایى و چاوقایمى خویان، له بهر نه مه ده فرموی: ﴿وَلٰكِنْ لَّعَنَهُمُ اللّٰهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوْنَ اِلَّا قَلِيْلًا﴾. (۴۷): ﴿يَتَّأَيُّبُهَا الدِّينَ اُوْتُوْا اَلْكِتٰبَ اٰمِنُوْا بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ مِّنْ قَبْلِ اَنْ نَّطْمِسَ وُجُوْهَا فَرْدَهَا عَلٰى اَدْبَارِهَا اَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعْنَا اٰصْحٰبَ السَّبْتِ وَاَنَّ اَمْرَ اللّٰهِ مَفْعُوْلًا﴾ (۱۷).

خو ﷺ فرمان به خاوهن کتیبه پیروژه کان ده کات له جووله که و گاور، که نیمان بینن به پیغه مبه ر موحه مبه د ﷺ، وه به و قورثانه ی که بوی دابه زاندوون، که له سه رووی کتیبه کانی تره وه یه که بیشتر دابه زینراون و به راست دانهری هم کتیبانه یه، وه هه والیان داوه دهر باره ی، کاتیک که هه وال پیدراو هات پیویسته برپواى پی بکن. وه به هه مان شیوه نه وان نه گهر برپوا به م قورثانه نه کن، نه وه برپوايان به و کتیبانه نیه که له ژیر ده ستیان دایه، چونکه کتیبی خوا هه ندیکى به راست دانهری هه ندیکى تره، وه هه ندیکى له گهل هه ندیکى تریدا ده گونجیت، بانگه شه ی برپوا هینان به هه ندیکو برپوا نه هینان به هه ندیکى دیکه بانگه شه یه کی به تالو بی بنه مایه و نا کریت باوه پری پی بکریت.

وه له پرستی: ﴿ءَامِنُوا بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ﴾ هانی داو، وه ئەوان وا پێویست بوو له پیش هه موو کەس دەسپێشخەریان بکرا یە بە هۆی ئەو زانستی کە خوا پێی بەخشیوون، وه بە هۆی ئەو کە بۆی ناردبوون، لەبەر ئەمە پەیمانێ داوه لەسەر بپروا نەهینانیان وه ک دەفەرموی: ﴿مِن قَبْلِ أَنْ نَطْحَسَ وُجُوهاً فَنَرُدَّهَا عَلَیْ أَذْبَارِهاً﴾ ئەمەش پاداشت لە بەرانبەر ئەو کردەوانە ی کە کردوویانە، وه ک چۆن وازیان لە راستی هینا و شوین بەتال و ناهەق کەوتوون و راستیە کانیان هەلگیراوه تەوهو شیواندوویان، ئەوه ی کە پووچە کردوویانە بە هەق و راستی، وه ئەوه ی کە هەق و راستیە کردوویانە بە پووچ، بۆیە پاداشت دراو نەتەوه له بری ئەو کردەوه خراپانەیان کە ئەنجامیان داوه. بە ساف کردنی پوو خساریان، وه ک چۆن هەق و راستیان داپۆشی، وه هەروەها پوو خساریانی خستە پشتی سەریانەوه ئەمەش ناشرینترین شیوه یە.

﴿أَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعْنَا أَصْحَابَ السَّبْتِ﴾ بەوه ی کە لە پەحمەتی خۆی دەریان بکات، وه سزایان بدات و بیانکات بە مەیمون، وه ک چۆن وه ی کرد لە برا کانیان، ئەوانە ی کە لەرۆژی شەمەدا دەستدریژیان کرد (وه ک لە شوینی دی خوا دەفەرموی: ﴿فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ﴾ البقرة، ﴿وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا﴾ وه ک ئەو ئایەتە ی دەفەرموی: ﴿إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾ ۸۲ ییس.

(۴۸): ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا﴾ ۴۸

خوا ﷻ هه وال دەدات لە هێچ کەسێک خۆش ناییت هاوه لێ بۆ دانبیت لە دروستکراوه کان، وه بێجگە له وه له هه موو تاوانە کان خۆش دەبیت، بچووک بن، یان گەوره، ئەویش لە کاتی کدا وستی لەسەر بێت و حیکمەتە کە ی بێخواییت. ئەو تاوانانە ی جگە لە هاوبەش دانان، خوا هۆکاری زۆری داناو بۆ لێخۆشبوونیان، وه ک چاکە کان کە دەبنە مایە ی سەرپنەوه یان، وه موسیبهت و بە لا کان کە دەبنە کەفارهت لە دنیا دا، وه بەرزەخ (نیوگۆر)، وه پۆژی قیامت، وه پارانەوه ی برواداران هەندیکیان بۆ هەندیکێ تر، وه شەفاعەت و تکای تکاکاران، وه له سەر ووی هه موو ئەمانەوه پەحمەت و بەزەیی خوا بۆ

ٿي مانداران و به ڪتاپه رستان.

ٺهه به پيجه وانهي هاوبه شدانانه، چونڪه به راستي هاوه لڏانهر ده رگا ڪاني لئي خوشبوني له سر خوي داخستوه، عيادهت و خواپه رستي هيچ سوودو به ها به ڪي نيه به بي يه ڪتاپه رستي، وه به هه مان شيوه به لا ڪانيس سووديان نيه بو مرو ف له روي دواييدا، ﴿مِنْ شَفْعِينَ ۱۰۰﴾ وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ ﴿۱۰۱﴾ الشعراء. وه له بهر ٺهه خوا ﴿لَا يَخْشَوْنَ الْعَذَابَ ۱۰۰﴾ ده فهر موي: ﴿وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افترى إثماً عظيماً﴾ واته: تاوانيس ڪي گه وره ي هه له بستوه، چ ستم ڪ له وه گه وره تره دروست ڪراويڪ ڪه له خوي ڪي ناته واو دروست ڪراوه له هه موو رووه ڪانه وه، هه ٺاره به هه موو ماناي هه ٺاري، هيچي به ده ست نيه، نه قازانچ نه زهره نه مردن و نه ٺيان و نه زيندو و ڪر نه وه، بچو ٺي ريت به دروست ڪري هه موو دروست ڪراوه ڪان، ڪه ڪامل و ته واوه له هه موو رووه ڪانه وه، پويستي به هيچ دروست ڪراويڪ نيه، به ده ستي تي سوودو ٺيان، به خشين و ريگري ڪرڊن، وه هه ر نازو نيعمه ٽيڪ لاي هه ر دروست ڪراويڪ بيت ته نهاله لاي ٺهه وه هاتوه، ٺيا ستم ڪ هه به له مه گه وره تر بيت؟ له بهر ٺهه به ده ٺهه خي سه پاندوه به سر خواهه ڪه يدا بي به شي ڪرڊوه له پادا ست ﴿إِنَّهُ، مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَهُ النَّارُ ۷۲﴾ المائدة، ٺهه ده ڪه بو ڪه سيڪه ڪه ته ويه ي نه ڪرڊبي. به لام ٺهه ڪه سي ڪه ده گه ري ته وه و داواي لي خوشبون ده ڪات، ٺهه وي بيگومان خوا له گشت تاوانه ڪاني تريش و هاوبه ش دانانه ڪه شي خوش ده بي، وه ڪ خوا ﴿لَا يَخْشَوْنَ الْعَذَابَ ۱۰۰﴾ ده فهر موي: ﴿قُلْ يٰٓعِبَادِىَ الَّذِينَ اسْرَفُوا عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا ۵۳﴾ الزمر، واته: بو ڪه سيڪ ڪه بگه ري ته وه و داواي لي خوشبون بڪات.

(٤٩-٥٠): ﴿الَّذِينَ تَرَىٰ إِلَىٰ الذِّينِ يُرْكُونَ أَنفُسَهُمْ بِلِ اللَّهِ يُرْكِي مَن يَشَاءُ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ۵۹﴾ أَنْظَرَ كَيْفَ يَفْرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَكَفَىٰ بِهِ إِثْمًا مُّبِينًا ﴿٥٠﴾:

ٺهه سه سر سوورمانه له لايه ن خواي گه وره وه بو به نده ڪاني، وه سه رزه نشت ڪرڊنيسه بو ٺهه ڪه سانهي ڪه ته زڪيه ي نه فسي خويان ده ڪن، خويان به چاڪ له قله م ده دن له جووله ڪه و گاهه ره ڪان، وه ٺهه وانه ي شو ٺيان ڪه وتوون، وه جووله ڪه و گاهه ره ڪان ده يانوت: ﴿مَنْ أٰبْتَوٰهُ اللَّهُ وَأٰجَبْتُوهُ ۱۸﴾ المائدة. (واته: ٺيمه رولي خويان)، وه ده يانوت: ﴿لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَن كَانَ هُودًا أَوْ

نَصْرِي ﴿۳۳﴾ البقرة. (تہ نیا جو ولہ کہو گاور دہ چنہ بہ ہشت) بیگومان تہ وہ بانگہ شہیہ کی بی بی لگہ یہ، وہ بہ لگہ ی روون تہ وہ یہ کہ قورٹان ہہ والی پیداوہ وہ ک دہ فہرموی: ﴿بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾ ﴿۳۳﴾ البقرة.

تہ وانہ، تہو کہ سانہن کہ خوا ﴿۳۳﴾ تہ زکیہی کردوون، بویہ لیرہ دا دہ فہرموی: ﴿بَلَىٰ اللَّهُ يَرْكِي مِنْ يَسَاءٍ﴾ واتہ: بہ ٹیمان و کرداری چاک، وہ خو بہ دوور گرتن لہ خوورہ وشتہ نا پہ سہندہ کان و خو رازاندنہ وہ بہ سیفہ تہ جوانہ کان. بہ لام تہ وانہ تہ گہر چی وہ سفی خو یان بکہن و بلین خوا ﴿۳۳﴾ تیمہ ی جیا کردوہ تہ وہ، تہ وہ درؤ دہ کہن لہ وہ دا، بہ ہوی ستم و کوفریانہ وہ، نہ ک خوا ستمیان لی بکات، وہ لہ بہر تہ مہ دہ فہرموی: ﴿وَلَا يُظَلَّمُونَ فِتْيَلًا﴾ تہ مہ گشتیہ، واتہ: بہ ہیچ شیوہ یہ ک ستمیان لی نا کریت، تہ نانت بہ تہ ندازہ ی تہو دہ زووی کہ لہ ناو خورمادا ہہ یہ.

وہ خوا ﴿۳۳﴾ دہ فہرموی: ﴿أَنْظُرْ كَيْفَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ﴾ واتہ: بہ تہ زکیہ ی نفسی خو یان، چونکہ تہ مہ گہورہ ترین بوختانہ لہ سہر خوا، چونکہ نیوہ پو کی خو بہ پاک زانینان، ہہ والی تہ وہ یان دابوو کہ ہہرچی تہ وان دہ یکہن لہ لایہن خواوہ یہ و راستہ، وہ تہ وہ ی بروادارن و مسولمانان لہ سہری دہ پوون پو وچ و بہ تالہ، تہ مہ گہورہ ترین درؤ یہ، وہ ہہ لگنیرانہ وہ ی راستیہ کانہ، راستی کردنہ پو وچ و پو وچ کردنہ راستیہ، وہ لہ بہر تہ مہ خوا ﴿۳۳﴾ دہ فہرموی: ﴿وَكَفَىٰ بِهِ إِثْمًا مُّبِينًا﴾ واتہ: ناشکرا و دیارہ، شایانی سزایہ کی سہخت و بہ ٹیشہ.

(۵۱-۵۷): ﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْجَنَّةِ وَالطَّغُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَتُّؤُلَاءِ أَهْدَىٰ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا سَبِيلًا ﴿۵۱﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ وَمَنْ يَلْعَنِ اللَّهُ فَلَنْ نَجِدَ لَهُ نَصِيرًا ﴿۵۲﴾ أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِنَ الْمُلْكِ فَإِذَا لَا يُؤْتُونَ النَّاسَ نَقِيرًا ﴿۵۳﴾ أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَىٰ مَا ءَاتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ فَقَدْ ءَاتَيْنَا ءَالَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَءَاتَيْنَاهُمْ مُلْكًا عَظِيمًا ﴿۵۴﴾ فَمِنْهُمْ مَنْ ءَامَنَ بِهِءِ وَمِنْهُمْ مَنْ صَدَّ عَنْهُ وَكَفَىٰ بِجَهَنَّمَ سَعِيرًا ﴿۵۵﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصَلِّيهِمْ نَارًا كَمَا نُصَلِّيَتْ جُلُودُهُمْ بَدَلْنَاهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيمًا حَكِيمًا ﴿۵۶﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَنُدْخِلُهُمْ ظِلًّا ظَلِيلًا ﴿۵۷﴾﴾

ئەمە لە سیفەتە ناشرینە کانی جووله کە یەو ئیرەیی بردنیانە بە پێغەمبەری خوا ﷺ و برواداران، بە راستی خورپەوشتە ناپەسندە کانیان و سروشتە پێسە کانیان هانیدان لە واز هێنان لە ئیمان بە خوا، لە بری ئەوەدا باوەڕیان بە شتی بێ نرخ و بێ کەلک و بەرنامە ی غەیری خوا کرد، لەو چوار چۆشدا جادووگەر و فالچیەکان و بەندایەتی غەیری خوا و گۆپرایەلی شەیتان، بە هەمان شیوەی بێ بروایی و ئیرەیی بردنیان بوو بە مایە ی ئەوەی رینگای بیرواکان هەلبۆرن لە بت پەرستان بەسەر رینگای ئیمانداراندا وە ک دەفەرموی: ﴿وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا﴾ واتە: لەبەر خاتری ئەوان، وە کاسە لێسی بو کردنیان، وە رقبوونیان لە ئیمان: ﴿هَتُوْلَاءَ اَهْدَىٰ مِنَ الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا سَبِيْلًا﴾ واتە: رپیازیان راسترە، ئای چەندە گەمژەن چەندە سەر سەختن چەندە کەم عەقلن!! ئایا بلی و گومانیان بردیبت کە کەسی عاقلی پی لەخستە بەرن، یان دە یخەنە عەقلی کەسانی نەفامەو، ئایا ئاینیک بە چاک دەزانریت بروای بە بت پەرستی بیت! وە بەر دەوام بیت لەسەر قەدەغە کردنی پاکەکان و رینگە بدات بە شتە پێسەکان، وە حەلا کردنی بەشیکی زۆر لە قەدەغە کراوەکان، وە بەرپا کردنی ستم لە خەلکی و یە کسان کردنی دروستکەر لە گەل دروستکراوەکان، وە بیروایی کردن بە خوا و پێغەمبەران و کتیبە کانی، بەسەر دینیکەو لەسەر بەندایەتی خوی بە بەزەییەو بونیاد نراوە، وە دلسۆزی بو خوا لە ناشکراو نھینیدا، وە بیروایی بەو هی کە بەندایەتی دە کریت لە بت و شەیتانەکان و درۆزان، وە جەخت دە کاتەو لە پە یوەندی خزمایەتی و چاکە بەرانبەر بە هەموو دروستکراوە کانی، وە بەرپا کردنی دادپەروری لە ناو خەلکید، وە قەدەغە کردنی هەموو پیسی و خراپە یە ک، وە راستگویی لە هەموو گوفتار و کردارە کاند، ئایا ئەمە وە ک ئەوی تر وایە. بە راستی خاوەنی ئەم قسە یە یان نەفامترین مرۆشە و لاوازترین عەقلی هە یە، یان لە گەورەترین سەر سەختە کانیان و سەر پیچی کارترینیانە بەرانبەر بە هەق. ئەمە حەقیقەتە، لەبەر ئەمە خوا ﷻ دەفەرموی:

﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ﴾ واته: له
 ره حمه تی خوئی به دووری گرتوون و
 سزای خوئی بو حلال کردوون. ﴿وَمَنْ
 يَلْعَنِ اللَّهُ فَعَلَنْ نَجِدَ لَهُ نَصِيرًا﴾ واته: (خوا)
 پشتی تیده کات، (ثو که سهش) دوی
 بهرزه وه ندیه کانی ده که ویت و دیپاریزیت
 له هه موو مه ترسیه ک که له دهستی
 ده ریستی، نه مهش ئه وپه ری سر شوپی و
 ریسوایه.

﴿أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِنَ الْمُلْكِ﴾ واته: هه
 که سیک بیان ویت فه زلی بدهن به سهر
 شه ودا که ده یانه ویت، نه مه ته نها له بهر
 هه او نارزه و کانیانه، له پاشان بین به
 هاو به شی خوا له رینک خستی مولکایه تیدا،

نه گهر به و شیوه بووایه شه خویمان ده گرتووه ره زلیان ده کرد به شه وپه ری ره زلی، وه
 له بهر نه مه ده فدر موی: ﴿فَإِذَا﴾ واته: نه گهر پشکیان هه بووایه له ده سه لات و پادشایی
 ﴿لَا يُؤْتُونَ النَّاسَ نَقِيرًا﴾ واته: (نه یان ده به خشی به نه ندازه ی تو بکله خورمایه ک)
 شتیک، یان که متریش، نه مه وه سفی جووله که یه له زور ره زلیدا، نه گهر وا دابنریت
 شه وان به شدارین له گهل خوادا له مولک و دارایدا، نه مه ته نها پرسار کردنیکی نکوولی
 لیکه رانه یه، (نه گهر نا وه لآمه که) لای هه موو که سیک روون و ناشکرایه.

﴿أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَى مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ﴾ واته: نایا شه وای لیکر دوون که
 ده یانوت تیمه له گهل خوادا به شدارین، هه که سیک خویمان بیان ویت چاکه ی بدهن
 به سهر که سیک تر دا؟ یان چه سوودی و تیره یی به پیغه مبه ری خواو ﴿يَمَانِدَارَانِ﴾ یمانداران وای
 لیکر دوون، له سه شه وه زلو چاکه ی که داویه تی به سه ریاندا، شه و شتیک داهینراو
 نامو نیه له فه زلو چاکه ی خوا. ﴿فَقَدْ آتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَآتَيْنَاهُمْ مُلْكًا
 عَظِيمًا﴾ خوا ﴿يَمَانِدَارَانِ﴾ نهمه تی خوئی رشتووه به سهر ئیپراهیم و نه وه کانیدا له پیغه مبه ری تی و
 کتیب و پادشایه تی، وه شه و پادشایه تیه ی که به خشیویه تی به پیغه مبه ره کانی وه ک داوودو

أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ وَمَنْ يَلْعَنِ اللَّهُ فَعَلَنْ نَجِدَ لَهُ نَصِيرًا ﴿٥٢﴾
 أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِنَ الْمُلْكِ فَإِذَا لَا يُؤْتُونَ النَّاسَ نَقِيرًا ﴿٥٣﴾ أَمْ
 يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَى مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ فَقَدْ آتَيْنَا
 آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَآتَيْنَاهُمْ مُلْكًا عَظِيمًا ﴿٥٤﴾
 فَيَحْسَدُونَ عَلَى مَا اسْمَوْهُمْ مِنْ مَدَنَةٍ وَمَنْ يَحْسَدِمْ يَحْسُدِمْ سَعِيرًا ﴿٥٥﴾
 إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُضَلِّهِمْ أَفَأَنْتُمْ مُصْحَفُونَ ﴿٥٦﴾ فَتَوَلَّوْهُمْ
 جُلُودُهُمْ بِدَلْفِهِمْ أَذَى وَآخِرُهَا يُدْرَأُ أَفْعَادًا ﴿٥٧﴾ إِنَّ اللَّهَ كَانَ
 عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٥٨﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ
 جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَمْ يَمُوتْ فِيهَا
 فَرَجٌ مُتَّفَعٌ وَمَن يَدْخُلْهَا فَلَا غَلِيلًا ﴿٥٩﴾ إِنَّ اللَّهَ بِأَمْرِهِ لَكَلِمَةٌ
 أَنْ تَقُولَ وَالْأَمْسِيبُ إِلَى أَهْلِهَا وَإِنَّا حَاكِمُهُ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ
 نَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ اللَّهَ نِعْمًا بِحَكْمِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا ﴿٦٠﴾
 بَصِيرًا ﴿٦١﴾ وَإِلَيْهَا الَّذِينَ آمَنُوا وَالْطَّيِّبَاتُ مِنَ الرِّجَالِ وَالَّذِينَ
 الْأَتْرَابُ كَمَا نَسَرْتَهُمْ فِي حَقِّهِمْ وَرُؤُوسِهِمْ وَالْقَوْمُ الرَّسُولِ إِنَّ كَثِيرًا
 مِّنْهُمْ بِلِقَاءِ اللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكُمْ فَحَسْرَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ

سوله یمان، نیعمه تی خوا بهره وامه له سهر برپواداران، ئیتر چۆن نکولی نیعمه ته کانی ده کهن، به پیغه مبرایه تی و سهر که وتن و پادشایه تی بو موحه مه د ﷺ باشتی نی دروستکراو به ریژترین و گه وره ترین و زاناترینیان له خواناسیداو له خواتر سترینیان؟! ﴿فَمِنْهُمْ مَنْ آمَنَ بِهِ﴾ واته: (هه یانه ئیمانیا ن هیناوه) به موحه مه د ﷺ شه وه به و ئیمان هینانه خوشه بختی دنیاو دواپوژی به ده ستهیناوه ﴿وَمِنْهُمْ مَنْ صَدَّ عَنْهُ﴾ له سهر که شی و لووت به رزی و حه سوودیدا، نهوانه له دنیا دا سهر لیشیواون، تووشی به لاو ناخوشی بوون به هوی شوینه واری سهرینچی کردنیانه وه.

﴿وَكَفَىٰ بَعْضَهُمْ سَعِيرًا﴾ ناگریکی هه لگی رساوه بو شه وهی که بیروا ده بی به خوا، وه نکولی پیغه مبرایه تی پیغه مبران ده کات له جووله که و گاورو هاوشیوه کانیان، له گشت چینه کانی بیروایان، وه له بهر شه مه ده فرموی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصَلِّبُهُمْ نَارًا﴾ واته: ناگریکی گه و ره وه لگی رساوو زور گه رم و به تین.

﴿كُلَّمَا نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ﴾ واته: پیستیان سووتا ﴿بَدَّلْنَاهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ﴾ واته: له بهر شه وه نهوپه ری سزا بدرین، وه ک چۆن بیروایی و سه سه ختیان دووباره بووه شه وه، هه تا بووه به وه سف و خویک بویان، به هه مان شیوه سزاش له سه ریان دووباره ده بیته وه به پیی کرده وه کانیان، بویه ش ده فرموی: ﴿إِنَّكَ اللَّهُ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا﴾ واته: خاوه ن عیززه تیکی گه و ره یه، وه خاوه ن حکمه ته له دروستکراوه کانی دا، وه له فرمان و پاداشت و سزایدا.

﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا﴾ واته: (نهوانه ی بروایان هیناوه) به خوا، وه شه وهی پیویسته له بنه ما کانی ئیمان و ئیسلام ﴿وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ نهوانه ی که پیویست و نهوانه ی که چاکه ﴿سَنَدْخُلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا هُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ﴾ (ده یانخه ی نه چهن ده هه شتیک که ئاویان به ژیردا ده روون و به هه می شه یی تیدا ده میننه وه)، (مُطَهَّرَةٌ) واته: (ئافره تانی به هه شت دوورن) له په وشته خراپه و نابه جیکان، وه خو ره وشتی ناشرین، وه شه وه په وشته ی له ئافره تانی دنیا دا هه یه، له هه موو پیسی و عیب و ناته وای (هیچی له ئافره تانی به هه شت نین).

(۵۸-۵۹): ﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا﴾ ﴿٥٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِن تَنَزَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهٖ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ

الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٥٩﴾

ئەمانەتە کان: ھەموو ئەو شتانە یە کە سپاردە کراون بە مەرۆف، وە فەرمانی پیکراوە بەرپایان بکات، خوا ﷻ فەرمانی کردووە بە دانەوێ ھەموویان، بە تەواوی و بێ کەم و کورتی و بێ دواکەتن، دەسەلاتە کان بە گشتی دەچنە چوارچێوەی ئەم دەقەووە لە مال و سامان و داریی و سەرچەم فەرمان پیکراوە کان و ئەوانەش کە تەنھا خوا پێی دەزانیت. شارەزایانی فێھی ئیسلامی دەلین: ھەر کەسیک سپاردە یە ک بەدریئە لای، پێویستە وە ک خۆی پارێزگاری لێ بکات، و توویانە: چونکە ناتوانیت بیداتەو بە پاراستنی نەیت، بۆیە پاراستنی واجە.

کە دەفەرموی: ﴿إِلَىٰ أَهْلِهَا﴾ بەلگە یە لەسەر ئەوێ کە ناییت بەدریئەت بە دەستی متمانە پێ نە کراو، وە ئەوێشی دەبێت بە وە کیلی دەبێت ھەمان پلە ی ھەبێت، ئە گەر بیدات بە دەستی جگە لە خواو نە کە ی ئەو سپاردە کە ی نە گە یاندووە، ﴿وَإِذَا حَكَمْتُم بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ﴾ ئە مە ھەموو دادووەریە کان دە گریئەو، لە بواری خوین، مال و سامان و نامووس، جا ئە گەر کەم بێت یان زۆر، بۆ نزیک بێت یان دوور، پیاو باش بێ، یان پیاو خراب، دۆست بێ، یان دوژمن، مەبەست لە (العدل) کە خوا فەرمانی پیکردووە، بریتێ لە شەریعەتی ئیسلام کە لەسەر زمانی پێغەمبەرە کە ی ﷺ پروونکراوە تەو، لە سزاو تۆلە و حوکمە کان، مەبەست لە (العدل) ئە مە بە کە دەبێت کاری پێ بکریئەت، وە کاتی ک دەر کەوت کە ئەم فەرمانانە چاک و داد گەریی تێدا یە، دە فەرموی: ﴿إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا﴾ ئە مە پیاھەلدانە لە لایەن خواو بە فەرمانە کانی و قەدەغە کراوە کانی، کە بەرژەو نەندی ھەردوو دنیای تێدا یە، زیانە کانی دوور دەخاتەو، چونکە دانەرە کە ی بیسەر و بینەرە، کە ھیچ شتی ک لەو ناشارد ریتەو، وە ئەوێ ئەو دەیزانی بۆ بەرژەو نەندی بەندە کانی دەیزانیئەت خو یان نایزانن.

پاشان فەرمانی بە گوێزایە لێ خۆی و گوێزایە لێ پێغەمبەرە کە ی ﷺ کردووە، بە شیوہ یە ک فەرمانە کانیان جێبە جێ بکەن لە پێویست و سوننەتدا، وە دوور بکەو نەو لە قەدەغە کراوە کانیان، وە فەرمانی کردووە کە گوێزایە لێ کار بە دەستانتان بکەن، ئەوانیش بریتین لە: دەسەلاتداران بەسەر خەلکدا لە فەرمانەرە واکان و دادووەران و زانیان، چونکە خەلکی کاری دنیا و دواو ژۆریان رێک نایەت بە گوێزایە لێ و ملکە چیکردنیان نەبێت، گوێزایە لێ بێت بۆ خوا، وە بە وستی خویشی بێت، بە لام بە مەرچیک فەرمان بە

سهرپيچي كړدنې خوا نه كات، نه گهر فەرمانيان به وه كړد، نه وه گوپرايه لي دروستكراو ناكريټ له سهرپيچي كړدنې دروستكهدا، وه له وه به نه مه نهيني لابرديني فيعله كه بي، كاتييك خوا فەرمانې كړدوه و شهي (طاعة) ي داوه ته پال خو ي، به هه مان شيوه داويه تيه پال پيغه مبه ريش ﷺ، چونكه پيغه مبه ر ﷺ فەرمان ناكات تنها به گوپرايه لي خوا نه يټ، نه وه ي گوپرايه لي بكات نه وه گوپرايه لي خواي كړدوه، به لام ده سه لاتدار مهرجي گوپرايه ليان نه وه به بو سهرپيچي نه يټ.

پاشان فەرمانې كړدوه به وه ي نه گهر دووبه ره كيتان تيكه وت له بنه ما كاني تاين، يان لقه كاني نه وه بيگيرنه وه بو لاي خواو پيغه مبه ره كه ي ﷺ، واته: بو لاي قورټان و سوننه ت، چونكه رولي يه كلا كه ره وه يان هه يه له سهرجه م بابه ته خيلافيه كاندا، يان به ناشكراو پروون، يان به گشتي، يان به ثماژه، يان به ئاگادار كړدنه وه، يان به واتاي گشتي قياسي له سر ده كريت، چونكه بنه ماي تاين له سر قورټان و سوننه ت وه ستاوه، پروا به رپا نايټ به و دووانه نه بي، گه رانه وه بو لايان مهرجه له ئيماندا، بو يه خوا ﷺ ده فهرموي: ﴿إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ﴾ نه مه به لگه يه له سر نه وه ي هر كه سيك بابه تي جياوازي نه گه رينيته وه بو لاي نه و دووانه، بو يه كلا كړدنه وه، نه وه پرواداري راسته قينه نيه، نه وه برواي به تاغوت و گومرايي هه يه، وه ك چون ده قه كه ي پاش نه وه باسي ده كات، ﴿ذَلِكَ﴾ واته: گه رانه وه بو لاي خواو پيغه مبه ر ﷺ ﴿حَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا﴾ به راستي فەرمانې خواو پيغه مبه ره كه ي ﷺ چا كترين و دادپه روه رترين و گونجاوترين فەرمانه بو خه لكې له كاري دنياو دواړو ژو سه ره نجاميان.

(٦٠-٦٣): ﴿الَّذِينَ تَرَى إِلَى الَّذِينَ يَرْعُمُونَ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ وَمَا أَنْزَلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّلْعُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿٦٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا ﴿٦١﴾ فَكَيْفَ إِذَا أَصَبْتَهُم مِّصْيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ثُمَّ جَاءُوكَ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا إِحْسَانًا وَتَوْفِيقًا ﴿٦٢﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا ﴿٦٣﴾﴾

الَّذِينَ تَرَى إِلَى الَّذِينَ يَرْعُمُونَ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ وَمَا أَنْزَلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّلْعُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿٦٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا ﴿٦١﴾ فَكَيْفَ إِذَا أَصَبْتَهُم مِّصْيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ثُمَّ جَاءُوكَ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا إِحْسَانًا وَتَوْفِيقًا ﴿٦٢﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا ﴿٦٣﴾ وَمَا أَنْزَلْنَا مِنْ رِسُولٍ إِلَّا لِنُطَاعٍ بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ عَلَّمُوا أَنفُسَهُمْ جَهَنَّمَ كَانُوا يَفْقَهُونَ أَنَّهَا مَثَرٌ لَكُمْ الرُّسُولِ لَوْ جَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا ﴿٦٤﴾ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُخَرِّجُوكَ فِيمَا جَحَرْتَ بَيْنَهُمْ شَرًّا لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِمَّا قَصَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٦٥﴾

خوایێ ئه سه سوپه مانێ خۆی ده رده بپری له خه له تێ دوو پرووه كان ﴿الَّذِينَ يَرْعُمُونَ أَنَّهُمْ﴾ كه بپروایان هیناوه به وهی كه پینغه مبهر ﴿هیناویه تی، وه به وهی كه پینش نهو هاتوه، وه له گه له نه مه شدا﴾ ﴿يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّلْعُوتِ﴾ هه ر كه سینگ كار به شه ربهعت و به رنامه ی خوانه كات نه وه تاغووته.

له كاتێكدا نهوان ﴿وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ﴾ ئه م بپروایه چۆن كو ده كریته وه؟ بپروا هینان ملكه چى ده گریته وه بو شه رعى خوا، وه فرمان به ردارى له هه موو كاره كاندا، هه ر كه سینگ خۆی به بپروادار بزانیست و فرمان به به رنامه ی غه پرى خوا بكات، نه وه درۆی كردوه له ئیمانته كه یدا، نه مه ش له گو مپرا كه رانی شه ی تانه، له بهر نه مه ده فهرموی: ﴿وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا﴾ (نه وه شه ی تان ده یه وئ گو مپرایى بكات و زۆر دوورى بختا ته وه) له هه ق.

﴿فَكَيْفَ﴾ ئایا خالی نهو گو مپرایانه چۆن بئى ﴿إِذَا أَصَبْتَهُمْ مِّصْيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ﴾ له سه رپیچی، له وانه فرمان كرده به جگه له به رنامه ی خوا؟! ﴿ثُمَّ جَاءُوكَ﴾ بیانوو بیننه وه، له وه ره فته ره ی كه كر دوویانه و بلین: ﴿إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا

إِحْسَانًا وَتَوْفِيقًا ﴿۶۰﴾ واته: مه به استمان هيچ نه بوو ته نها چا كه نه ييت، جگه له چا كه و
 يه كخستنه وه نه بئى يه كخستنه وه نه بئى له نيوانياندا هيچمان مه به ست نه بوو كه له مه دا درؤ
 ده كهن، ينگومان هه موو چا كه يه ك له فرمانى خواو پيغه مبه ر ﷺ دا يه، ﴿وَمَنْ أَحْسَنُ
 مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿۶۱﴾ المائدة. وه له بهر نه مه ده ففرموي: ﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ
 يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ﴾ واته: له دوور ووي و مه به ستى خراب ﴿فَاعْرِضْ عَنْهُمْ﴾
 واته: روويان لئى وه رگيره گويى مه ده نه وانى كه كرد وويانه ﴿وَعِظْهُمْ﴾ واته:
 فرمانى خوايان بو روون بكه وه، له گه ل هاندانيان بو ملكه چ بوون بو خواو ترسانديان
 له سه ريچي خوا ﴿وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا﴾ واته: نامؤز گاريان بكه به
 نه ينى، چونكه نه وه زووتر مه به ست ده پيكييت، وه ره وان و كاريگه رتره له دوور خستنه وه يان
 له و كرداره ي پيستر له سه ري بوون، نه مه ش به لگه به له سه ر نه وه ي نه و كه سه ي كه
 سه ريچي و تاوان ده كات، له گه ل نه وه دا لئى دوور ده كه ويته وه، ينگومان به نه ينى ده بئى
 نامؤز گاري بكرئى، نامؤز گاريه كى برايانه كه گوماني نه وه ي لئى بكرئى ده ره نجاميكي
 هه بئى.

(60-61): ﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا
 أَنْفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا
 ﴿۶۱﴾ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِي مَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي
 أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿۶۲﴾

خوا ﷺ هه واليک ده دات له چوار چيوه يدا فرمان کردن و جه ختکردنه وه يه له سه ر
 گوپرايه لئى و ملكه چي كردنى فرمانه كاني پيغه مبه ر ﷺ، چونكه مه به ست له ناردى
 پيغه مبه راندا بو گوپرايه لئى و ملكه چي فرمانه كانيانه له هه موو فرمان و قه ده غه كراويكدا،
 وه ده بييت فرمانه كان به گه وره ته ماشا بكن. به راستى نه مه پاكي و پاريزراوى
 پيغه مبه ران ده گريته وه، له و په يامه ي كه را يده گه به نن له لايه ن خواي گه وره وه بو
 خه لكى، چونكه خوا به ره هايى فرمانى كردوه به گوپرايه لئى كردنيان، نه گه ر نه وان
 پاريزراو بن شه ريعه ت به هه له بو خه لك روون ناكه نه وه.

وه كه ده ففرموي: ﴿بِإِذْنِ اللَّهِ﴾ واته: گوپرايه لئى كردن له لايه ن گوپرايه لئى
 كراوه وه ته نها به قه زاو قه ده رى خوا ده بئى، نه مه ش به لگه به له سه ر قه زاو قه ده ر، وه
 هاندانه له سه ر پشت به ستن به خوا، وه ناشكرائى ده كات نه گه ر خوا يارمه تى مروؤف

نه دات ته وه ناتوانیت گو پرایه لی پیغه مبه ر بکات.

پاشان باس له شکوو ریزو گه وره یی خوئی ده کات، وه بانگ کردنی تهو که سانه ی که تاوانیان نه جامداوه، که دان به تاوانه که یاندا بنین و داوای لیخوشبون بکه ن و بپارینه وه له خوا، وه ک ده فرموی: ﴿وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ جَاءُوكَ﴾ واته: دانیان به تاوانه کانیاندا بنایه و ازیان لی بهینایه.

﴿فَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ ۖ فَاَسْتَغْفِرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا﴾ واته: ته وه خوا په شیمانی وهرده گری و به به زه ییه، وه په حمی پی ده کردن به وهر گرتنی ته و به و سهر که و توی ده کردن و پاداشتی ده دانه وه له سهری، ثم هاتنه بولای پیغه مبه ر ﴿وَإِذْ تَأْتِيكُمُ الْغَوَازِيءُ سَابِقَةَ الْحَرْبِ لِغَوَاظِلِكُمْ فِي الْبِحَارِ ۖ وَأَنتُمْ حَرَصُونَ عَلَيْهَا لِيَبْذُرَ اللَّهُ الْخَبْرَ بَلَغَاءٍ لِقَوْمٍ لَعِينٍ﴾ واته: لایه ن پیغه مبه ری خواوه ناییت ته نها مه گه ر له ژیاندا بییت، به لام پاش مردنی، داوای هیچی لینا کریت به لکو داوا کردن ده بیته شیرک و هاوه لدانان.

پاشان خوا سویند ده خوات که تهو که سانه برپوادار نین هه تا تو نه که نه دادوه ر له هر شازاوه و دوو به ره که کدا که ده که و یته نیوانیان هوه، واته: له هه موو دوو به ره که که، به پیچه وان ه ی مه سه له کانی یه ک ده نگی، چونکه ته وه پشت ده به سیت به قورثان و سونته، ته نها ته م دادوه ر یه به س نیه به لکو ده بیته هه ست نه که ن که له ده روونیاندا بیزاریه ک به دی بگریت، له و دادوه ر یه ی که کراوه له نیوانیاندا.

دادپه روه ری له پله و پایه ی نیسلام، وه هیچ بیزار نه بیته له پله و پایه ی نیماندا، وه خودانه ده ست ته و پله و پایه ی چاکه، هر که سیک ته م پله و پایانه ی به ته وای بری، ته وه پله کانی ناینی به ته واه تی بریوه، هر که س واز له م دادوه ر یه بهینیت به گستی و پابه ند نه بیته پیسه وه، ته وه کافره، وه هر که س وازی لی بییت له گه ل ته وه ی که پابه نده، ته وه حو کمی هاوشیوه ی سهر پیچیکارانی هه یه.

(٦٦-٦٨): ﴿وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنْ اقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ أَوْ اقْتُلُوا آقِبَارَكُمْ أَوْ آخِرُكُمْ أَوْ اقْتُلُوا مَا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِنْهُمْ وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَشَدَّ تَنبِيئًا ﴿٦٦﴾ وَإِذَا لَا تَنبِيئَهُمْ مِنْ لَدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٦٧﴾ وَلَهَدَيْنَهُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٦٨﴾﴾

خوايگان! پرايده گه يه نبيت ته گهر فرماني بگردايه له سهر بنده كاني به نه نجامداني، نهو كارانهي كه قورسن له سهر دهرونيان، له كوشتني نه فسه كانو ده رچوون له نيشتيمانيان، نه ويان نه ده كرد مه گهر كه ميكيان نه بي، ده ي با سوپاسگوزاري خوا بكنه و ستايشي بكنه، له سهر نه وي كه كار ناساني بو كردوون له

﴿وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنْ اقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ أَوْ آخِرُكُمْ أَوْ اقْتُلُوا مَا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِنْهُمْ وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَشَدَّ تَنبِيئًا ﴿٦٦﴾ وَإِذَا لَا تَنبِيئَهُمْ مِنْ لَدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٦٧﴾ وَلَهَدَيْنَهُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٦٨﴾﴾

﴿مَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصَّادِقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا ﴿٦٨﴾ ذَلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ عَلِيمًا ﴿٦٩﴾﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اخذُوا حُرْمَتَكُمْ فَاذْرُوا نُسَابَ أَوْلِيَاءِكُمْ وَأُولَئِكَ يَلْبِغُونَ فَإِنْ أَسْبَغَ عَلَيْكُمْ مِصْبَغٌ قَالَ قَدْ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْنَا إِذْ لَمْ أَكُنْ لَكُمْ مَعْتَبَرًا ﴿٦٩﴾ وَلَنْ أَسْبَغَ عَلَيْكُمْ فَضْلًا مِنْ اللَّهِ لِيُفْرَقَ لَكُمْ لَكُمْ تَنبِيئًا وَبَيْنَهُ دَمُودَةٌ وَيَأْتِيَتْكُمْ مَعْطَبَةٌ فَأَمُورٌ قُرْآنًا عَظِيمًا ﴿٧٠﴾ فَالَّذِينَ قِيلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ أُولَئِكَ يُضِلُّ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَيُقْتَلُونَ أَوْ قَتَلُوا قَوْمَهُمْ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٧١﴾﴾

فرمانه كانداو نه نجامدانيان قورسو گران نيه. وه له مه دا نامازه يه ك هه يه كه پيوسته بنده تييني نهو بكات، پيچه وانهي شته خراپه كان بجوليته وه، هه تا عيبادهت كردني له سهر سووكو ناسان بيتو زياتر بتوانيت ستايشي په روه ردگاري بكات.

پاشان هه وال ده دات ده باره ي نه وه كه نه گهر نه وان به پسي ناموز گاري تيمه په رفتاربان بگردايه، واته: نه وي دراوه به سهر ياندا له هه موو كاتيكدا به گويره ي خوي كاربان پي بگردايه، هيممه تي خويان بخستايه ته گهر، وه نه فسو دهرونيان بو نهو مه به سه ته ناماده بگردايه، نه وه نه فسو دهرونيان نه يده روانيه شتيك كه پسي نه گات، نه مه نه وه يه كه پيوستي ده كات له سهر بنده ته ماشاي نهو حالته بكات كه پيوسته لهو كاته دا پي هه ستيت، پاشان قوناغ به قوناغ هه تا ده گات به وي كه بسوي ديار ي كراوه له زانستو كردار له كاري دنياو دوا روزه. نه مه به پيچه وانهي كه سيك كه حهزي له شتيك بيتو پسي نه گات، وه فرمانيشي پي نه كات، نه وه ييگومان ناگات بهو مه به سه ته، به هوي بلاوه پي كردني وره ي، وه ته نه لي كردنو نه بووني چالاكي، پاشان باسي نه وه ده كات نه گهر ناموز گاريه كانيان وهر بگرتايه چوار شتيان ده ست ده كهوت:

یه کهم: خیریان ده سست ده کهوت، وه ک له ده قه که دا هاتوه: ﴿لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ﴾ واته: ده بوون بهو که سانهی که وه سف کراون، لهو کاره چا کانهی که فرمانیان پیکراوه، واته: سیفه تی خراپه کارانیاں لی نه رینی ده کرا، چونکه جیگیر بوونی شتیک نه رینی دژه کهی ده رده خات.

دووم: دامه زراوو چه سپوو ده بوون، به راستی خوا ﴿لَا يَرْوِدُ﴾ برواداران چه سپاو ده کات به هوی نهو نیمانهی که هه یانه، که بریتیه له ههستان به جیه جی کردنی نهو ناموز گاریانه، نهو جاله دنیا دا جیگیریان ده کات له کاتی هاتنی فیتنه دا له فرمان پی کراوه کانو قه ده غه لیکراوه کانو به لاو نار هه تیه کان، نجا پاداشتی له جیاتی وه رده گرن، وه خوا سر کهوتوو یان ده کات بو کاری خیرو چاکه وازهینان له وهی که خراپو بوغزینراوه، که ده روون ههز له نه نجامدانی ده کات، وه له کاتی به لاو موسیبه تدا، که مرؤف ههزی پی ناکات، خوا سر کهوتوی ده کات به جیگیر بوون به نارامی و ره زامه ندی و ستایش کردن. له لایه ن خواوه یارمه تی داده به زیت بو ههستان بهو کاره، وه پابه ند بوون له نایندا به ده سست ده هیئت له کاتی مردنداو له ناو گوږدا. وه ههروه ها برواداری پابه ند بهو فرمانانهی که پی کراوه، به رده وام راهینان ده کات له سر کاره شه ریه کان، هه تا له گه لیدا را دیت و ههزی لی ده کات، هه تا نه وه ده بیته پشتیوانیه ک له سر پابه ند بوونی به عیاده ته کانه وه. سییم: که ده فرموی: ﴿وَإِذَا لَأْتَيْنَهُمْ مِنْ لَدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا﴾ واته: پاداشتیک له نیستاو داهاتوودا، که بو رووح و دل و جهسته یه، وه ژبانی نه پراوه، له وهی که چاو نه بیینیوه و گوئی نه بیستووه و به ختوره ش به دلی ههچ که سیکدا نه هاتوه.

چوارم: رینمایی بو رینگای راست، وه نه م رینماییه گشتیه پاش نه وهی که تایهت کراوه، نه مهش له بهر ریزی رینمایی بو لای رینگای راست، لهو چوار چیه ویدا زانستی راسته قینه ده گرته خو، وه خوشویستنی په سندن کردنی و کار پیکردنی، وه خوش بهختی سر کهوتیش له سر نه وه وه ستاوه، هه ر که سیک خوا هیدایه تی بدات بو لای رینگای راست نه وه سر کهوتوو بووه بو هه موو خیریکو هه موو خراپه یه کی لی دوور خراوه ته وه.

(٧٠-٧٩): ﴿وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصَّادِقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا ﴿٧١﴾ ذَلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ عَلِيمًا ﴿٧٢﴾﴾

واته: هر كه سيك گويزايه لي خواو پيغهمبر ﷺ بركات، به پي تواناو به نه ندازه ي شهوه ي كه پيوسته له سهر ي، له نير و مي و له گه و ره و بچوك ﴿فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ﴾ واته: نه و نيمه ته گه و ره ي كه خوشه ختي سه ركه و تن به دواي خويده ده هينيت ﴿مِنَ النَّبِيِّنَ﴾ نه و پيغهمبرانه ي خوا به ريزي كردوون به هوي وه ح ي خويه وه، وه هه لييزاردوون به نارديان بو ناو خه لك و بانگه وازيان بو لاي ديني خوا ﷺ ﴿وَالصَّادِقِينَ﴾ نه وانه ن كه به هوي به راست زانيني په يامي پيغهمبرانه وه نه و ناوه يان لي نراوه، له پاشان هه قيان ناسيوه، وه به و په رپي دنيايه وه به راستيان زانيون، وه له خوياندا به ربايان كردوه به گوفتارو كردارو بانگه واز كردن بو لاي خوا ﴿وَالشُّهَدَاءَ﴾ نه وانه ي كه له پيناوي خواداو بو به رز راگرتني وشه ي (الله) شه هيد كراون ﴿وَالصَّالِحِينَ﴾ نه وانه ي دهره وه و ناوه وه يان چاك بووه، نجا به كرده وه سه لماندوو يانه، هر كه سيك گويزايه لي خوا بركات نه وه له گه ل پيغهمبران و راستگو يان و شه هيدان و پياو چاكاندايه ﴿وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا﴾ به كو بوونه وه له گه لياندا له به هه شته كاني پر له نازو نيمه ت، وه حسانه وه له نزيكيانو له نزيكي په روه ردگاري جيهانيان ﴿ذَٰلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ﴾ كه به ده ستيان هيناوه ﴿مِنَ اللَّهِ﴾ تنها خوا سه ركه و تووي كردوون له سه ر نه و رپيازوه و پشتيواني لي كردوون، وه نه وه نده پاداشتي پي به خشيون كه كرداره كانيان له و ناسته دانيه.

﴿وَكَفَىٰ بِاللَّهِ عِلْمًا﴾ له حالي بنده كاني ده زانيت، وه ده زانيت كام له بنده كاني شاياني نه و پاداشته گه و ره يه يه، كه به دلو به جهسته به و كرده وه چاكانه هه ستاوه. (٧٤-٧١): ﴿يَتَأْتِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا حُذُورًا حِذْرًا فَانْفِرُوا نُبَاتٍ أَوْ انفِرُوا جَمِيعًا ﴿٧١﴾ وَإِنَّ مِنْكُمْ لَمَنْ لِيُبَدِّلَنَ فَإِنْ أَصَبْتُمْ مُصِيبَةً قَالَ قَدْ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيَّ إِذْ لَمْ أَكُنْ مَعَهُمْ شَهِيدًا ﴿٧٢﴾ وَلَئِنْ أَصَبْتُمْ فُضْلًا مِنْ اللَّهِ لَيَقُولَنَّ كَأَنْ لَمْ تَكُنْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ مَوَدَّةٌ يَلْبَسْتَنِي كُنْتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧٣﴾ فَلْيُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ وَمَنْ يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٧٤﴾﴾

خوا ﷺ فرمان ده كات به بنده بروداره كاني كه ناگاداري خويان بن له دوژمنه بيروا كانيان، نه مه هه موو وه رگرتني هو كار يك ده گريته وه كه پشتي پي ده به سترت له جهنگدا له به رانه ر به دوژمن و به رگري له قيل و ته له كه يان، له دروست كردني قه لاو سه رباز گه و خنده ق و فير بووني جهنگ كردن، وه فير بووني پيشه سازي كه سوود به و

مەبەستە دەگەیهێت، وە هەر شتیک بێتە هۆی ئەووە موسولمانان پێش بخات و دوژمن بوەستینیت، وە لەبەر ئەمەیه دەفەرموی: ﴿فَأَنْفِرُوا ثُبَاتٍ﴾

واتە: بە جیا جیا تاقم تاقم، با کۆمەلیکتان هیرش بیات، کۆمەلیکیشتان جیگیرین ﴿أَوْ أَنْفِرُوا جَمِيعًا﴾ هەموو بە پێی قازانجی بروادارانە بۆ ئارامی موسولمانانە، وە ئەم دەقەش هاوتای وشەیی خۆی گەورەیه ﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ﴾ ﴿٦٦﴾ ﴿الأنفال﴾.

پاشان هەواییداو دەربارەیی ئیمان لاوازو تەوەزە لە کان کە لە جیهاد خۆیان دوا دەخەن، دەفەرموی: ﴿وَإِنَّ مِنْكُمْ﴾ واتە: ئەی برواداران ﴿لَمَنْ لِيُطِئَنَّ﴾ واتە: خۆی دوا دەخات لە جیهاد کردن لە پێناو خوادا لەبەر لاوازی و بێ هیزی و ترسنۆکی، ئەمیش لەشی ساغە، وە تراوە مانای: بێجگە لە خۆی پەشیمان دە کاتەو لە کوشتار، ئەوانەش بریتین لە دوو پروووە کان، بە لام لە پێشترە، لەبەر دوو هۆکار:

یە کەمینان: کە دەفەرموی: ﴿مِنْكُمْ﴾ قسە لە گەل برواداراندا دە کات.

دووهم: لە کۆتای ئایەتە کەدا دەفەرموی: ﴿كَأَنَّ لَمْ تَكُنْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ مَوَدَّةٌ﴾ بە راستی بێ پروا کان لە بت پەرستان و دوو پروووە کان، خوا ﴿لَهُ نِيوَانِي﴾ ئەوان و برواداراندا سۆزو خۆشەویستی نەهێشتوو، ئەمە راستیەو گومانسی تێدا نیە، بێگومان برواداران دوو بەشن: (یە کەم) راستگۆن لە ئیمانە کە یاندا، لە پێناوی خوادا جیهاد دە کەن، (دووهم) ئیمانیان لاوازه، هاتوونەتە ئیو ئیسلامەو، ئیمانیان ئەوەندە بەهێز نیە بتوانن جیهاد بکەن، وە ک خوا ﴿قَالَتِ الْأَعْرَابُ ءَأَمَّا قُل لَمْ تُوْمِنُوا وَلَكِنْ قَوْلُوا أَسْلَمْنَا﴾ ﴿١١﴾ ﴿الحجرات﴾ پاشان باسی مەبەستی ئەوانە دە کات کە خۆیان لە جیهاد دوا دەخست، ديارە هەموو مەبەستە کانیان دنیایی بوو، وە ک دەفەرموی: ﴿فَإِنْ أَصَبْتُمْ مَوْصِيَةً﴾ واتە: ئەگەر تیکشکان و کوژراوتانداو لە هەندی حالەتدا دوژمن سەر کەوت بەسەرتاندا، کە لەو هەدا حیکمەتی خۆی تێدا یە.

﴿قَالَ﴾ ئەو کەسە کە لە جیهاد دوا کەوتوو ﴿قَدْ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيَّ إِذْ لَمْ أَكُنْ مَعَهُمْ شَهِيدًا﴾ بە عەقل و ئیمانە لاوازه کەیی خۆی وایر دە کاتەو کە دانیشن و نە چوون بۆ جیهاد کە ئەو هەموو بە لاو ناپەحەتییە تێدا یە نیعمەتە، بە لام نازانیت نیعمەتی حەقیقی و راستەقینە ئەو یە کە خوا یارمەتیت بدات بۆ ئەو عیبادهتە گەورەیه کە برپوایی پێی زیاد دەبیت، وە مەرۆف دەباریزیت لە سزاو دۆراندن، وە پاداشتی گەورەیه پێی بە دەست دینیت لە گەل رەزامەندی خوا ﴿لَهُ﴾ بە لام دانیشن و نە چوون بۆ جیهاد،

نه گهر چی که می‌ک پشوو ده دات، به لّام له دوایدا ماندوو بوونیکي زور ده کیشیت و نازاری گه وره شی تووش ده ییت، وه له دهستی ده چیت شهوی که مواهیدان به دهستیان هیناوه.

پاشان ده فهرموی: ﴿وَلَيْنَ أَصْبَاحِكُمْ فَضْلٌ مِنَ اللَّهِ﴾ واته: سهر که وتن و دهستکه وت ﴿لِقَوْلِنَّ كَانَ لَمَّ تَكُنْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ، مَوَدَّةٌ يَلْبِغْتَنِي كُنْتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزُ فَوْزًا عَظِيمًا﴾ واته: ناواتی شهوه ده خوازیت له دهستکه وته کانداه گه لیاندا به ژدار ییت، هیچ حزوو مه بهستیکی نیه له وه داه، وه ک شهوه وایه له شهوان نه بی، شهی کومه لی برواداران! وه ک شهوه وایه له نیوان ییوه شهوه و سوزو خوشه ویستی ئیمانی نه بی، که وا پیویست ده کات برواداران به شدار بن له هه موو به رژه وه ندیبه کانیاندا، وه دوورخسته وهی زیان، دلخوشن به به دهسته یانی سهر که وتن و دهستکه وته کان شه گهرچی شه سهر که وتنه خونان به دهستیان نه هینابی، سهر جهم برواداران هه ول و کوشش ده که ن بو به رژه وه ندی دینی و دنیا یان، به لّام شهمه تنها ناوات بو دنیا ی ده خوازیت و بهس، شهو رووچه ئیمانیه ی که باسکرا تیدا نیه.

وه له سوزی خوا ﴿بَلَّغْ﴾ به رانه بر به بنده کانی شهوه یه که په حمه تی خوی لیان ناگریته وه، وه ده رگایان به سهر داناخات، به لکو ههر که سیک کاریکی نارپیک شه نجام بدات، فهرمانی پیده کات ناته وایه که ی پر بکاته وهوه دهروونی کامل بکات، له بهر شهمه فهرمانی کردوه به شهوانه به دل سوزی و ده رچوون له پیناوی خوادا، ده فهرموی: ﴿فَلْيَقْتُلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ﴾ شهمه بوچوونیکه له بوچوونه کان ده رباره ی شهم نایه ته، وه بیگومان شه بوچوونه راسترینانه.

وه و تراوه: مانای شهوه یه، باله پیناوی خوادا کوشتار بکه ن، شهو بروادارانه که ئیمانیان پته وهوه راستگون له ئیمانه که یاندا ﴿الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ﴾ واته: دنیا یان ده فروشن، له بهر دوارپوز که حزیان لیته تی.

به راستی ده قه که قسه له گهل شهوانه داه کات، چونکه دهروونیان ناماده و جیگریه بو جیهادی دوژمنان، به بروای پته وو ته وایه وه ناماده نه بو شه مه بهسته.

به لّام شهوانه ی ته نه لی و ته وه زه لیان کرد له جیهاد کردن، به لایانه وه قورسو گران نیه شه گهر ده ربهجن یان دابنیشن، شهمه ش هاوشیوه ی شه نایه ته یه: ﴿قُلْ ءَامِنُوا بِهِ أَوْ لَا تُؤْمِنُوا إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ إِذَا يُسْئَلْنَ عَلَيْهِمْ يَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ سُجَّدًا﴾ ﴿الإسراء﴾

وه (له شوینی دی) ده فرموی: ﴿فَإِنْ يَكْفُرْ بِهَا هُنَّ لِأَسْوَأَ الَّذِيْنَ كَفَرْنَ بِهَا لَمَّا نَأْتِيَنَّاهُنَّ وَنَعْلَمَنَّهُنَّ الْغَافِرَاتِ﴾
 ﴿الأنعام﴾. وه و تراوه: مانای ثایه ته که ئه وه یه: با بجه ننگن له پیناوی خوادا دژ به
 بیروا کان، ئه وانیه که دنیا ده فرۆشن به دواپوژ، لهم پرووه وه بهم شیوه ی لی دیت
 ﴿الذین﴾ ده که ویته مه حه للی نه صبه وه وه ده بیت به مه فعول.
 ﴿وَمَنْ يُقْتَلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾ بجه نگیته له ری خوادا به فرمانی خواو پیغه مبه رﷺ،
 وه که سه که دلسوز بیت بو خوا، مه بهستی ته نها خوابی ﴿فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ
 نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا﴾ بروای پته وه ده که یین له گه ل ده سکه وت وه سفی چاک، وه پاداشتی
 مواهیده کان که له پیناوی خوادا جهاد ده کن، خوا ﴿يُؤْتِيهِمُ اللَّهُ أَجْرًا خَيْرًا مِّمَّا كَسَبُوا﴾
 که چاو نه یینی و گوی نه بیستی و به ختوره به دلی هیچ که سیکدا نه هاتی.

(۷۵): ﴿وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَل لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَل لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا ﴿۷۵﴾﴾

ئەمە هانداننیکە لە لایەن خواووە بۆ بێندە برودارە کانی، وە هەلنان و گەرم کردنیانە لەسەر جەنگ لە پێناوی خوادا، وە بە پراستی ئەو بە بۆیان دیاری کرا، وە سەرزنشتیکی گەورە رووبەرپوویان دەبیتەووە ئەگەر وازی لێ بێنن، دەفەرموی: ﴿وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾ له گەل ئەوەشدا که لاوازو چهوساوە کان لە پیاوان و ئافرەتانو ئەوانەسی که توانایان

وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَل لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا ﴿۷۵﴾ الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الشَّيْطَانِ فَذَرُوا آلَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا ﴿۷۶﴾ الَّذِينَ آمَنُوا قُلْ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَّلْنَا الضَّمِيرَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا ﴿۷۷﴾ الَّذِينَ آمَنُوا قُلْ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَّلْنَا الضَّمِيرَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا ﴿۷۸﴾ الَّذِينَ آمَنُوا قُلْ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَّلْنَا الضَّمِيرَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا ﴿۷۹﴾

نیه لەبەر بێ هیزی و پیریان و بە هیچ جوړیک ری دەرناکان، لە گەل ئەمەشدا بەراستی گەورەترین ستمیان چەشت بە دەستی دوژمنە کانیان، ئەوان نزیان دە کرد که خوا پرزگاریان بکات لەم شارە که خەلکە کهی ستمکاری نەفسی خویانن، بە بێپروایی و هاوبەش دانان بۆ خوا، وە ئازاردانی بروداران و رینگری لە بلاو بوونەو هی دینی خوا، وە رینگری لە بانگەوازو کۆچکردن لە پێناوی خوادا.

وە داویان دە کرد لە خوا که سەرخرێک و یارمەتی دەریکیان بۆ بنیشت، پرزگاریان بکات لەو شارە که خەلکە کهی ستمکارن، ئەوجا جیهاد کردنتان لەم روووە لە بەشی کوشتارو دوور خستەو هی خراپە کاران لە مال و مندالتان، لە بەشی ئەو جیهاده نیه که بریتیه لە تەماحکردنی بێپرواکان و لەناو بردنیان، بەراستی ئەگەر چی پاداشتیکی گەورە هی هەبوو ئەو هی دوا بکەوێت لۆمە دە کرێت، جیهاد کردنیک بۆ پرزگار کردنی لاوازه کانتان بێت پاداشتی زۆرترو گەورەترە سوودی زیاترە، چونکە لە بەشی دوورخستەو هی دوژمنانە.

(۷۶): ﴿الَّذِينَ آمَنُوا يُقِيمُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقِيمُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا﴾ ﴿۷۶﴾

خوایا که یاریده که یه نیت که پرواداران کوشتار ده کن له ریگای نهودا ﴿۷۶﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقِيمُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ ﴿۷۶﴾ که بریتیه له شه یتان. وه لهو چوار چیهودا چند یاسایه ک هه یه: لهوانه: به جهاد کردن به پیی بروای بهنده و دلسوزی و شوینکه و تیتتی، جهاد کردن له پیناو خوادا له شوینه واره پیوستیه کانی نیمانه، وه ک چون کوشتار له پیناو ناره و او بهرنامه ی غیری خوا به شیکه له کوفرو پیوستیه کانی.

لهوانه: نهوه ی جهاد ده کات له پیناوی خوادا پیوسته جوړیک له نارامگرتن و به هیزی تیدا بیت که له کهسانی ترده نه بیت، نه گهر دوستانی شه یتان نارام ده گرن و کوشتار ده کن، له کاتیکدا له سهر پووچن، شوینکه و توانی هق له بیشترن بو نه و مه بسته، وه ک چون خوا ﴿۷۷﴾ ده فهرموی: ﴿إِنْ تَكُونُوا تَأْمُونًا فَإِنَّهُمْ يَأْمُونُ كَمَا تَأْمُونُ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا﴾ ﴿۱۰۴﴾ النساء.

لهوانه: نهوه ی له پیناو خوا ده جهنگیت پشت به په نایه کی به هیز ده بهستی، که خوی گه وره یه، هه نه وه ش راسته، ده ی خاوه نی هیزو په نای قایم، داوای نه وه ی لیده کریت نارامگری و جیگری له خویدا بهر با بکات، که نه و مه رجه پیوست ناکات له که سیکدا هه بیت له پیناو بهرنامه یه کی پووچدا به جهنگیت، که هیچ حقیقت و سهره نجامیکی باشی نه ﴿۷۷﴾ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا ﴿۷۷﴾ وه فیل بریتیه: له گرتنه بهری ریگای شاراو بو زیان گه یاندن به دوژمن، شه یتان هه رچهنده فیلی زور بیت، هه ر له لاوازی دایه، که که مترین هق و راستی نه نجام نادا، وه ناشتوانیت بهنده کانی خوا هه لبعه له تینی.

(۷۷-۷۹): ﴿الَّذِينَ آمَنُوا يُقِيمُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقِيمُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا﴾ ﴿۷۷﴾ ﴿الَّذِينَ آمَنُوا يُقِيمُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقِيمُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا﴾ ﴿۷۸﴾ ﴿الَّذِينَ آمَنُوا يُقِيمُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقِيمُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا﴾ ﴿۷۹﴾

مسولمانان له شاري مه ککه فرمانيان پي کرابوو به نويز کاردنو زه کات دان، واته: هاو کاري هه ژاران، نه ک شه زه کاته ي که شه مهرجانه له خو ده گريست، چونکه زه کات له شاري مهدينه فهرز کراوه، وه به ههمان شيوه فرمانيان پي نه کرا له پيناوي دژ به دوژمناني ئيسلام بجهنگن، له بهر چهند سوودنيک:

له وانه: حیکمه تي خوا وانه خوازي شهرو ياسا بو بنده کاني دا بني به شيويه ک، باري سهرشانيان گران نه کات، دهست پيده کات له گرنکترينه وه بو گرننگ، وه له ناسانترينه وه بو ناسان.

له وانه: نه گهر کوشتاريان له سهر فهرز بکرايه له گهل بووني شه ژماره که مهو خو ناماده نه کاردنه دا، به ران بهر به زوري ريزه ي دوژمنانان، شه کات ده بووه هوي شهوي ئيسلام به يه کجار قوت بدرست، له بهر بهر ژه وهنديه کي گه وره بهر ژه وهنديه بچوو که کان وه لا نراوه، وه بو هه موو فرمانه کان بهم شيوه ده بيت: ههندي له برواداران حزيان ده کرد له و کاته دا کوشتاريان له سهر پيوست بيت، که له و کاته دا گونجاو نه بوو، به لام له و کاته دا شهو گونجاو بوو که فيري يه کتاپه رستي و ميژوو و به خشين و هاوشيوه ي شه وانه بين، وه ک خوا ﷺ ده فهرموي: ﴿وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَشَدَّ تَنبِيئًا﴾ النساء.

به لام کاتيک که کوچيان کرد بو مهدينه و ئيسلام به هيز بوو کوشتاريان له سهر پيوست بوو له کاتي گونجاوي خويدا. ههنديک له وانه که پيستر داوي کوشتاريان ده کرد، له ترسي خه لکي و لاوازي ئيماناندا ده يانوت: ﴿رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ عَلَيْنَا الْقِتَالَ﴾ دابه زيني فرماني جهنگ نيگه راني کاردنو وه تانه يان له کاري خوا دا، شه وه پيوست بوو له سهر يان ده بوو پيچه وانه ي شه دم دuxe بجولانايه شه وه که بريته له: خو به ده سه وه داني فرمانه کاني خوا، وه نارامگرتن له سهر فرمانه کاني، به لام شهوي شهوي پيوست بوو له سهر يان پيچه وانه يان کرده وه، ده يانوت: ﴿لَوْ لَا أَخَّرْنَا إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ﴾ واته: خوژ که دوات ده خستين له جهنگ بو ماوه يه کي که م. نه ک له ئيستادا، شه حال ي زوريک له وانه يه که هيمنو له سهر خو نين، وه په له ده کن له شتيکدا پيش هاتني کاتي خوي، به زوري شه جوړه که سانه له کاتي پيوستدا نارام ناگرن، وه ناتوانن شه شه که بخه نه سهرشاني خو يان، به لکو زور بي نارامن.

پاشان خوا ﷺ سهره پاي شه شه ناموژ گاري شه وانه ده کات که له جهنگ دوا که وتوون،

دہ فہرموی: ﴿قُلْ مَنْعُ الدُّنْيَا قَلِيلٌ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّمَنِ اتَّقَى﴾ واتہ: چیڑ وەر گرتن له خوشیہ کانی دنیاو حوانہ وہ کان کہ من، وہ خستہ نہ ستوی نارہ حہ تیہ کان له پیناوی خوادا له ماوہ یہ کی کہ مدا، ناسان دہ بی له سر دہروونی مروؤف، له بہر نہوہی نہ گہر بیزانیایہ نہو نارہ حہ تیانہی کہ تووشی دہ بی در یڑ خیابن نیہ، نہوہ له سہری ناسان دہ بوو، نہی چوون دہ بی دنیاو دواروژ هاوشانی یہ ک تہ ماشا بکریت، له گہل نہوہ دا کہ دواروژ باشترہ له دنیا له خودی خوئی و له چیڑ وەر گرتن وہ له کاتیڈا: له خودی خویدا وہ ک پیغہ مہری خوا ﷺ فہرمویہ تی: ﴿إِنَّ مَوْضِعَ سَوَاطِئِ فِي الْجَنَّةِ لَخَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا﴾ (أخرجه الحاكم برقم: (۳۱۷۰)، وقال: صحيح على شرط مسلم، والترمذي برقم: (۳۰۱۳) وقال: حسن صحيح).

واتہ: بیگومان شوینی قامچیہ ک له بہہشت باشترہ له ہموو دنیاو نہوہی تیدایہ. وہ چیڑ وەر گرتن: خاویترہ له ہموو شتہ کان.

بہ لکو نہوہی بہ خہ یالی مروؤفا دیٰ لہ زہ تی بہہشت له سر ہموو لہ زہ تہ کانہوہ یہ، وہ ک خوا ﷺ دہ فہرموی: ﴿فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُمْ مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ﴾ ﴿السجدة﴾. وہ خوا ﷺ لہ سر زمانی پیغہ مہرہ کہی دہ فہرموی: ﴿أَعَدَدْتُ لِّلْعَبَادِی الصَّالِحِينَ مَالًا عَيْنٌ رَأَتْ، وَلَا أُذُنٌ سَمِعَتْ، وَلَا خَطَرَ عَلَيَّ قَلْبٌ بَشَرٌ﴾ (أخرجه مُسْلِمٌ برقم: (۷۰۶۳)).

واتہ: نامادہم کردوہ بو بنده چا کہ کانم (لہ بہہشت دا) نازو نیعمہ تی وانہ ہیچ چاویک بینیویہ تی، وہ نہ ہیچ گوئیہ ک بیستویہ تی، وہ نہ بہ خہ یالو دلی ہیچ کہ سیکیش داہاتوہ.

بہ لام لہ زہ تی دنیا: تیکہ لاو کراوہ بہ جوڑہا شت، نہ گہر بہراورد بکریت بہ ناخوشیہ کان، وہ خہم و خہفت و نازارہ کان نہوہ ریڑہ یہ کی زور کہم خوشی تیدایہ. بہ لام کاتہ کہی: بہ راستی دنیا کوتایی پی دیٰ وہ تہ مہنی مروؤف له چاویکیانی دنیا دا زور کہم، وہ دوا پروژیش ہمیشہ و ہر دہوامہ، وہ نہوانہی تیدان بو ہتا ہہ تایی دہ میننہوہ، نہ گہر کہسی ژیرو عاقل بیر لہم ژیانہ بکاتہوہ و تاوتویان بکات و راستیہ کان بیئیتہ پیش چاویکیانی کامیان باشترہ و شایانترہ ہہ ولی بو بدری و کوششی بو بکری، نالہ بہر نہمہ دہ فہرموی: ﴿وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّمَنِ اتَّقَى﴾ واتہ: خوئی لہ شیرک و سہرجم گوناہہ کان بیاریزی ﴿وَلَا تُظْلَمُونَ فَيُتْلَى﴾ واتہ: ہہ ولدانتان بو دواروژ، بہ دنیاییہوہ بہرہمہ کہی دہ بیننہوہ بہ بی کہم کورتی. پاشان ہہ والی داوہ خو پاراستن له

قه‌دهر هیچ سوودیکي نیه، وه نه‌وهی که داده‌نیشیت له جیهاد کردن دانیشتنه که‌ی هیچ سوودیکي پی ناگه‌یه‌نیت، ده‌فرموی: ﴿أَيْنَمَا تَكُونُوا يُدْرِكْكُمُ الْمَوْتُ﴾ واته: له‌هر کات و شوینیکدا بن. ﴿وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشِيدَةٍ﴾ واته: کوشکی قایم و خانووی به‌رز. وه هه‌موو نه‌مانه هاندانه له‌سهر جیهاد کردن له پیناوی خوادا، جاریک به هاندان و باسی فه‌زل و پاداشتی، وه جاریک به ترساندن له سزای وازهینان لیتی، وه جاریک تر به هه‌والدان که دانیشتن هیچ سوودیکیان پیناگه‌یه‌نیت، وه جاریک تر به ئاسان کرن و کورت کردنه‌وهی ریگاکه‌ی.

خواه‌ه‌وال ده‌دات ده‌رباره‌ی نه‌وانه‌ی که نازانن، نه‌وانه‌ی که دژایه‌تی په‌یامی پیغه‌مبه‌ران ده‌کن، نه‌وانه نه‌گهر خووشی و چاکه‌هاته‌رییان، له مال و سامان و زوری مندال، ده‌یانوت: ﴿هَذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ﴾ وه نه‌گهر ناخووشی و ناره‌حه‌تیه‌ک بهاتبایه‌ته ریگایان، له هه‌ژاری و نه‌خووشی و مردنی مندال و خووشه‌ویستان، ده‌یانوت: ﴿هَذِهِ مِنْ عِنْدِكَ﴾ واته: به‌هوی نه‌و په‌یامه‌یه که بووت هیناوین نه‌ی موحه‌مه‌د ﴿رَهْشِبِينَ بَوُونَ بِرَانْبَرٍ بِهٖ يَغْهَمِبِرٍ وَهٖ كَ چُون رَه‌شبین بوون به‌رانبه‌ر به پیغه‌مبه‌رانی تر، وه‌ک چُون خواه‌ه‌وال ده‌دات ده‌رباره‌ی گه‌لی فیرعه‌ون، نه‌وان به‌موسا علی‌ه‌السلام یان وت: ﴿فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَذِهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ﴾ ﴿١٦٦﴾ الأعراف. وه ده‌رباره‌ی گه‌لی صالح ده‌فرموی: ﴿أَطْرَبْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ﴾ ﴿١٧﴾ النمل. وه گه‌لی یاسین (گوندن‌شینه کانی نه‌تاکیا) به پیغه‌مبه‌رانی خو‌یانیان وت: ﴿إِنَّا نَطَّيَّرْنَا بِكُمْ لَئِنْ لَمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجِمَنَّكُمْ﴾ ﴿١٨﴾ یس.

کاتی‌ک که دلیان هاوشیوه‌ی به‌ک بوو، زمان و کرداریشیان هه‌ر له‌یه‌کتر ده‌چوو، وه به‌هه‌مان شیوه هه‌ر که‌سیک به‌ده‌سته‌ینانی شه‌رو خراپه‌یان نه‌مانی خیر بداته‌پال په‌یامی پیغه‌مبه‌ران، یان له‌قینا نه‌وه‌بکات، نه‌وه له‌چوارچیوه‌ی نه‌و سه‌ر زه‌نشته خراپه‌دایه.

خواه‌ه‌وال له وه‌لامیاند ده‌فرموی: ﴿قُلْ كُلٌّ﴾ له‌چاکه و خراپه، وه خیر و شه‌ر ﴿مِنْ عِنْدِ اللَّهِ﴾ واته: به‌قه‌زاو قه‌ده‌رو دروست‌کردنی (له‌لایه‌ن خواوه‌یه) ﴿فَمَالِ هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ﴾ واته: نه‌وانه‌ی که نه‌و قه‌بی مانا و پووچه‌یان کرد ﴿لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا﴾ واته: به‌گشتی له‌قه‌تیناگه‌ن و لیشی نزیک نابنه‌وه، یان تیناگه‌ن به‌شیوه‌یه‌کی لاواز نه‌ییت. به‌هه‌ر حال نه‌وه سه‌رزه‌نشست کردنه‌بو نه‌وان، سه‌ر کۆنه‌کردنیانه له‌وه‌ی که

تیناگەن و هیچ تیگە یشتتیکیان نە دەربارە ی خواو پیغەمبەرە کە ی ﷺ، ئەویش بە ھۆی بیروابوون و پشت تیکردنیانەو، وە لە چوار چۆی ئەو دا وەسفی ئەوانە دە کات کە لە بەرنامە ی خواو پیغەمبەرە کە ی تێدە گەن، وە جەخت دە کاتەو لەسەری و بە ھەمان شۆھ لەسەر ئەو ھۆ کارانە ی دە یانگە یە نیت بەو مەبەستە، لە روونکردنەو ی و تە کانی و بیر کردنەو لێیان، وە گرتنە بەری ئەو رینگایانە ی کە دە یگە یە نیت پیسی، ئە گەر لە خوا تیبگە شتتایە دە یانزانسی کامە خیرەو کامە شەرە، کامە چاکەو خراپە یە، ھەمووی بە قەزاو قە دەری خوا دە ییت، ھێچ لەو چوار چۆی دە رناچیت، وە پیغەمبەر ان نابنە ھۆی شەر و خراپە، نە خۆیان و نە ئەو پە یامە ی کە ھیناویانە، چونکە بۆ چاک کردنی دین و دنیاو دوا پۆژی بە ندە کان تێردراون.

پاشان دە فەر موی: ﴿ مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ ﴾ واتە: لە دین و دنیا دا ﴿ فَرِحَ اللَّهُ ﴾ خوا ﷻ بەو نیعمە تانە منە تی کردو و ئاسانی کردو بە ئاسان کردنی ھۆ کارە کانی ﴿ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ ﴾ واتە: لە دین و دنیا دا ﴿ فَرِحَ نَفْسِكَ ﴾ واتە: بە ھۆی تاوان و ئەو ی خۆت بە دە ست ھیناوە، وە لێخۆش بوونی خوا زۆر ترە. خوا ﷻ دەر گاکانی چاکە ی بۆ بە ندە کانی کردو تەو وە فەرمانی پیکردوون بچنە ناو خیر و چاکە کانیەو، وە پیسی راگە یاندوون کە سەر پیچی رینگەرە لە فەزلی خوا، ئە گەر بە ندە یە ک ئەنجامیدا با تەنھا سەرزە نشتی دەروونی خۆی بکات، چونکە ئەو رینگەرە لە گە یشتنی فەزلی و چاکە ی خوا ﷻ.

پاشان ھەوآلی داوہ لە گشتگیری پە یامی پیغەمبەرە کە ی موحمەد ﷺ دە فەر موی: ﴿ وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا وَكُنَّ بِاللَّهِ شَهِدًا ﴾ لەسەر ئەو ی تو پیغەمبەری خوا ی بە راستی، خوا پشتیوانی لیکردووی بە سەر کەوتن و مو عجیزەو بە لگە ی روون و ئاشکرا، ئەمە گە وەرە ترین شایە تیە بە گشتی، وە ک خوا ﷻ دە فەر موی: ﴿ قُلْ أَيُّ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَادَةً قُلِ اللَّهُ شَهِيدٌ بَيْنِي ﴾ (۱۹) ﴿ وَالْإِنْعَامِ ﴾ ئە گەر زانی خوا ﷻ خواوەن زانستی تەواو، خواوەن دە سە لاتی رەھاو حیکمە تی گە وەرە یە، وە یارمە تی پیغەمبەرە کە ی داوہ بەو ی کە داو یە تی، وە سەری خستوو بە سەر خستنیکی گە وەرە، دلنیا دە بی کە ئەو پیغەمبەری خوا یە، ئە گەر نا ھەندی قسە ی بە دە مەو ھە لیبە ستیت، ییگومان بە دەستی راست تۆ لە ی لێدە کریتەو، پاشان رە گی دلنی دە ر دە ھینریت.

(۸۰-۸۱): ﴿مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ
 اللَّهُ وَمَنْ تَوَلَّىٰ فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا
 ۸۰ وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ فَإِذَا بَرَرُوا مِنْ
 عِنْدِكَ بَيَّتَ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ
 وَاللَّهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّنُونَ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ
 وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا ۸۱﴾
 واته: هه‌ر که سیک گویرایلی پیغه‌مبه‌ر ﷺ
 بکات له فرمان پیکراوو قه‌ده‌غه
 لیکراوه کانیدا ﴿فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهُ﴾ (نه‌وه
 گویرایلی خوی گه‌وره‌ی کرده‌)
 چونکه فرمان ناکات و قه‌ده‌غه‌ش ناکات
 به فرمانی خوا نه‌بی، نه‌مه پاریزراوی
 پیغه‌مبه‌ر ﷺ ده‌گه‌یه‌نیت، چونکه خوا ﷺ
 فرمانی کرده‌ به گویرایلی کردنی به

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّىٰ فَمَا أَرْسَلْنَاكَ
 عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ۖ وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ فَإِذَا بَرَرُوا مِنْ عِنْدِكَ
 بَيَّتَ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ وَاللَّهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّنُونَ
 فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا
 ۸۰ أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْفَرِيقَ الَّذِي تَوَكَّلَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
 لَوْ كُنُوا فِيهِ أَخْبِلْنَاهُمْ بِمِثْقَلِ ذَرَّةٍ مِّنَ الْأَمْرِ
 أَوْ الْخَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ ۖ وَوَرَدَهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَى أُولِي الْأَمْرِ
 مِنْهُمْ لَعَلَّهُ الَّذِينَ يَتَشَبَّهُونَهُمْ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ
 عَلَيْهِمْ وَرَحْمَتُهُ ۖ لَآتِيكُمْ أَشْيَاءٌ لَّا تُلَاقِيكُمْ
 قَدْتَلَبُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَآتِيكُمْ لَآتِيكُمْ وَرَحْمَتُ اللَّهِ وَسِعَتْ
 كُلَّ شَيْءٍ ۚ عَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَكْتُبَ بَأْسَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَاللَّهُ أَشَدُّ بَأْسًا
 وَأَشَدُّ تَنكِيلًا ۖ مَنْ يُضِعْ شِقَاقَ حَسَنَةٍ يَّكُنْ لَهُ
 قَبِيحٌ مِّثْلُهَا وَمَنْ يَّضِعْ شِقَاقَ سَيِّئَةٍ يَّكُنْ لَهُ رِجْلٌ مِّمَّا
 وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا ۖ وَلَا تَحْسَبُوا بِرَحْمَتِي
 بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّهَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا

ره‌هایی، که‌واته: نه‌گه‌ر نه‌وه له هم‌موو نه‌وانه که بلاوی ده‌کات‌وه له لایه‌ن خواوه
 پاریزراو نه‌بیت، فرمانی نه‌ده‌ کرد به گویرایلی به‌ره‌هایی، له‌سه‌ر نه‌وه مه‌دحی
 نه‌ده‌ کرد. نه‌مه له‌و مافه به‌شدار کراوانه‌یه، به‌راستی مافه‌کان به‌گشتی سی‌ دانیه: یه‌که‌م:
 مافیکه‌ تاییه‌ت به‌ خوا ﷺ، بو‌هیج یه‌کیک له‌ به‌نده‌ کانی نیه، نه‌ویش به‌ندایه‌ تیکردنو
 گه‌رانه‌وه‌یه بو‌لای به‌ ناره‌زوو ویستی خوی، وه‌ هه‌رشتیکیش به‌ دوی نه‌ودا بیت. دو‌وه‌م:
 تاییه‌ته‌ به‌ پیغه‌مبه‌ر ﷺ نه‌ویش پشتیوانی کردنو ریز لیگرتنو سه‌رخستی‌تی. سی‌م: نه‌م
 به‌شه‌ هاوبه‌شه، نه‌ویش نیمان به‌ خواو پیغه‌مبه‌ره‌ که‌یه‌تی ﷺ وه‌ خوشویستن و گویرایلی
 کردنیان، وه‌ک چون‌ خوا ﷺ نه‌م مافانه‌ی کو کرده‌ته‌وه له‌ فرمانیشتیکی: ﴿لَتُؤْمَرُوا
 بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۖ وَتُعَزِّرُوهُ وَتُوَقِّرُوهُ ۖ وَتُسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ۙ﴾ الفتح
 هه‌ر که‌سیک گویرایلی پیغه‌مبه‌ر ﷺ بکات، نه‌وه به‌راستی گویرایلی خوی کرده‌،
 وه‌ پاداشت و چاکه‌ی بو‌ده‌نووسریت له‌سه‌ر نه‌وه‌ی که‌ ریک‌خراوه له‌ گویرایلی خوادا
 ﴿وَمَنْ تَوَلَّىٰ﴾ وه‌ هه‌ر که‌سیک پشت هه‌لبکات له‌ گویرایلی کردنی خوا، نه‌وه به‌
 راستی ته‌نها زیان به‌ خوی ده‌گه‌یه‌نی ﴿فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا﴾ واته: چاودی‌ری

کرداره کانیاں بکه ییت، به لکو نیمه تو مان نار دووه به گه یه نه رو ناموژ گاری کار، به راستی
 ئه رکی سه رشانی خو تت راپه راند، وه پاداشتت پیویست بوو له سه ر خوا، یه کسانه ئه گه ر
 شه وان رینمووی وهر بگرن یان وهر نه گرن، وه ک چون خوا ﷺ ده فهرموئی: ﴿فَذَكِّرْ
 إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ ﴿۸۱﴾ لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيِّرٍ ﴿۸۲﴾ الْغَاشِيَةِ.

پیویسته گوپرایه لی خواو پیغه مبه ری خوا ﷺ به ناشکراو به نهینی بیست، له کوپرو
 کو مملو تنه اییدا بیست، به لام نه وهی له ناو کوپرو کو مملدا پابه ند بوونی نشان ده دات و
 له تنه اییدا، یان له گه ل هاو پیشه کانی تریدا واز له گوپرایه لی دینیت و پیچه وانه که ی
 ده جوو لیته وه، به راستی شه گوپرایه لیه هیچ سوو دیککی نیه، بیگومان له و کو ممل له
 ده چیت که خوا ده رباره یان ده فهرموئی: ﴿وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ ﴿۸۳﴾ وَاتِهِ: گوپرایه لی بو
 خوا ناشکرا ده کن له کاتی کدا له لای تو دان ﴿فَإِذَا بَرَّرُوا مِنْ عِنْدِكَ ﴿۸۴﴾ وَاتِهِ: ئه گه ر
 لای تو ده رچوونو تنه ا بوونه وه و که وتنه دو خیکه وه که س بیانی نه ده زانی ﴿بِنَيْتِ
 طَائِفَةٍ مِنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ ﴿۸۵﴾ وَاتِهِ: شه و ده که نه وه و پشت ده کن جگه له گوپرایه لی
 هه موو شتیک ده کن، لای شه وان هیچ تاوانیک نیه جگه له سه ریچی نه بیست. وه که
 ده فهرموئی: ﴿بِنَيْتِ طَائِفَةٍ مِنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ ﴿۸۶﴾ به لگه یه له سه ر شه وهی شه و کاره ی
 له سه ری جیگیر بوون تنه ا گوپرایه لی نه بوو، چونکه به شه و ده مانه وه و پلانیان داده ناو
 یه ک ده نگ ده بوون له سه ری.

پاشان خوا هه ره شه ی له کرداره کانیاں کرد، وه ک ده فهرموئی: ﴿وَاللَّهُ يَكْتُبُ مَا
 يُنَبِّئُونَ ﴿۸۷﴾ وَاتِهِ: له سه ر یان ده پاریزیت، وه له داها توودا پاداشتیان ده داته وه به ته واوترین
 شیوه، ئه م نایه ته هه ره شه یه بو یان.

پاشان فرمانی کردوه به پیغه مبه ره که ی پرو به پرو یان بیته وه و توندو تیژیان له گه لدا
 نه کات، به راستی شه وان زیان به و ناگه یه نن، ئه گه ر پشت به خوا بیه ستیت له سه ر که وتنی
 نایه که یداو به رپا کردنی شه ریعه ته که یدا، له به ر ئه مه خوا ﷺ ده فهرموئی: ﴿فَاعْرِضْ عَنْهُمْ
 وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿۸۸﴾

(۸۲): ﴿أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا ﴿۸۹﴾﴾
 خوا ﷺ فرمان ده کات به بیر کردنه وه له کتیبه که ی، ئه ویش بریتیه له بیر کردنه وه
 له واتا کانی و قوول بوونه وه و تیپرامان تیایدا، بیگومان بیر کردنه وه له ده قه کانی
 قورشان، کلیلی زانست و زانیاریه کانه، وه به مه هه موو خیریک به ده ست دیت و سه رجه م

زانسته کان لهو یوه سه رچاوه ده گرن، وه بهمه ئیمان له دلدا زیاد ده کات و پرشه داده کوتی. بهراستی پهروه رداگارو په رستراوی به جوانی ده ناسیت، وه نه وه شی خوی لی ده پاریزریت له سیفه تی ناته واوی، وه راسته ریگای هیدایهت ده ناسیت، بههمان شیوه سیفه تی خه لکه که شی ده ناسیت، وه دوژمن ده ناسیت له سر شیوهی راسته قینه، وه نه وه ریگایانه که ده یگه یه نیت به سزا، بههمان شیوه شوین که وتوانی ده ناسیت، وه نه وهی به ده ستیانه وه یه له هوکاری سزا. وه هه تا مروف زیاترو قوولتر بیرری لی بکاته وه، زانست و زانیاری و کرداری زیاتر ده بیت، له بهر نه وه یه خوا فرمانی به بیر کردنه وه کرده و جهختی له سر ده کاته وه، وه هه والی داوه قورئان بو نه وه مهسته دابه زیوه، وه ک ده فهرموئ: ﴿ كَتَبَ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبْرَكًا لِيَذَّبَ أَتَيْنَهُ وَلِيَسْتَدَكِّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴾ (۲۱) ص. وه هه روه ها ده فهرموئ: ﴿ أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْفَرَقَاتِ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا ﴾ (۲۴) محمد.

له سووده کانی بیر کردنه وه له قورئانی پیروز: مروف به بیر کردنه وه ده گات به پلهی دلنایی، وه به پلهی زانست که بوی دهر ده که ویت بهراستی قورئان وتهی خوایه، له بهر نه وهی هندیکی هندیکی تر ته واو ده کات، له قورئاندا هه ریه ک له فرمان و چیروک و هه وال ده بینیت، که له چه ندین شوینی قورئاندا هاتوه، هه موویان ته واو که رو بهراست دانه ری یه کترین، هندیکی دزی نه وی تر نیه، نا بهمه کاملی و ته واوی قورئان ده زانریت، وه له لایه ن نه وه که سه وه هاتوه که زانستی ده وری هه موو شته کانی داوه. له بهر نه مه خوا ﷺ ده فهرموئ: ﴿ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا ﴾

واته: کاتیک که له لایه ن خواوه یه هچ دو به ره که کی تیدا نیه.

(۸۳): ﴿ وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ ۖ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَى أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنبِطُونَهُ مِنْهُمْ ۗ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا ﴾ (۸۳)

نه مه ته میکرده له لایه ن خواوه بو بهنده کانی له سر نه م کرداره ی که شیواو نه بوو، بهراستی پیوسته له سه ریان نه گه ر فرمانیکی گرنگیان بو هات، په یوه ندی به بهر ژه وه ندی گشتیه وه هه بوو، به دلخوشی کردنی برواداران یان ترساندنیان به به لاو ناخوشیه کان، که پابه ند بن، وه په له نه که ن له بلاوه پیکردنی نه وه هه وال ده، به لکو بیگه ریخته وه بو پیغه مبه ر ﷺ، وه بو نه وه لایه نه نانه ی که په یوه ندی دارن بهو بواره، نه وانیه خواون بوچوونو زانست و ناموژگاری کارن، وه نه وانیه که له کارو باره کان تیده گن، وه له

بەرژە وەندى و پىچەوانە کانى دەزانن. ئەگەر زانیان بە بلاوہ پىکردنى ئەو ھەوالە خویشى دەخەنە دلى پروادارانەو ھەو دوژمنانیان پى دەترسىن، ئەو کارە دە کەن، ئەگەر زانیان کە بەرژە وەندى تیدا نى، یان بەرژە وەندى تىدا بە لام زیانى زیاترە، ئەو بە بلاوى ناکەنەو، لەبەر ئەمە دەفەرموى: ﴿لَعَلَّمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنْطِطُونَهُ مِنْهُمْ﴾ واتە: بە عەقلى تىژو بىکردنەو ھى جوان لە ھەوالە کە تیدە گەن.

ئەم دەقە بە لگە بە لەسەر بنەما بە کى رەوشتى، ئەویش ئەو بە ئەگەر لىکۆلینەو بە ک لە کارىک لە کارە کان کرا، بدرىت بە دەستى شایستەترین کەسەو لەو بوارەدا، کەس لە خویشەو بە بى زانست خوى تى ھەلنە قور تىنىت، چونکە ئەو نزیکتەرە لە پىکانەو ھەو کەمترىش گومانى ھەلە لیدە کرىت. وە بە ھەمان شىوہ بە لگە بە لەسەر پەلە نە کردن لە بلاوہ پىکردنى ھەوالدا لە کاتى بیستىدا، وە فەرمان کردن بە رامان و سەرنجدان پىش قسە کردندا، وە تەماشاکردنى ئایا سوودو بەرژە وەندى تىدا بە، ئەو ھى لە پىشتر بوو پىشى دەخات و ئەندازە گىرى بو کارە کە دە کات.

پاشان خوا ﷻ دەفەرموى: ﴿وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ﴾ واتە: لە سەر کەوتن و تەمىکردن و فیر کردنتاندا کە پىشتر نە تان دەزانى ﴿لَا تَبِعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا﴾ چونکە مرووف بە سروشتى خوى ستەمکارو نە فامە، دەروونى تەنھا فەرمانى خراپى پیدە کات، ئەگەر گەراپەو ھەو بو لای خواو پىشى پىسى بەست، لەو بوارەدا کوششى کرد، خوا ﷻ بەزەبى دەرىژىت بەسەرىدا، وە سەر کەوتوى دە کات بو ھەموو خىرو چاکە بە کەو لە شەیتانى نەفرىن لى کراو دەپارىژىت.

(۸۴): ﴿فَقَتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفْسَكَ وَحَرَضَ الْمُؤْمِنِينَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكْفَ بِأَسِ الدِّينِ كَفَرُوا وَاللَّهُ أَشَدُّ بَأْسًا وَأَشَدُّ تَنَكُّلًا﴾

ئەم دوخە باشترین دوخە کانى بەندە بە کە کوشش بکات بو جىبە جى کردنى فەرمانە کانى خوا ﷻ لە جىھاد کردن و ھاوشىوہى، وە خەلکى لەسەر ھانىدات، بەراستى ھەندى جار ئەم دووانە یان بە کىک لەم دووانە لە بەندەدا نامىنىت، لەبەر ئەمە خوا ﷻ دەفەرموى: ﴿فَقَتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفْسَكَ﴾ واتە: تۆ دەسەلات نى جگە لە نەفسى خوت نەبىت، ھەر گىز فەرمانت پى ناکرىت بە کارى کەسىکى تر.

﴿وَحَرَضَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ (وہ پرواداران ھان بەدە) لەسەر جەنگ کردن، ئەمە ھەموو کارىک دە گرىتەو ھەو کە چالاکى پرواداران بگرىتە خو، وە بەھىز کردنى دلە کانو زانىارى بە

لاوازی دوژمنان و تیکشکانیان. وه ئه‌و پله‌و پاداشته‌ی که خوا ﷺ بۆ جه‌نگاوه‌ران دایناوه، وه ئه‌و سزایه‌ی بۆ دواکه‌وتوان دیاری کراوه، ئه‌مه‌و هاوشیوه‌ کانی هم‌موی ده‌چنه‌ چوارچیوه‌ی هاندان له‌سه‌ر شه‌ر کردن له‌ پیناوی خوادا.

ﷺ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكْفَ بِأَسِّ الَّذِينَ كَفَرُوا ﷻ واته: به‌کوشتار کردنتان له‌ پیناوی خوادا وه هاندانی هه‌ندیکتان بۆ هه‌ندیکی تر ﷻ وَاللَّهُ أَشَدُّ بَأْسًا ﷻ واته: خوا خاوه‌ن به‌هیزترین هیزو عیزه‌ته.

ﷻ وَأَشَدُّ تَنكِيلًا ﷻ واته: تۆله‌ی به‌تینه‌ به‌رانبه‌ر به‌ گوناهبار. وه به‌تینه‌ بۆ جگه‌ له‌ تاوانباریش، ئه‌ گه‌ر به‌ویست به‌هیزی خۆی سه‌رده‌ که‌وی به‌سه‌ر بیروایاندا که‌ هیچیان ناهێتیه‌وه، به‌لام له‌ حیکمه‌ت و دانایی خوا ﷻ ئه‌وه‌یه‌ که‌ هه‌ندیکیان به‌ هه‌ندیکیان تاقی ده‌کاته‌وه، تا بزانیست کئی جه‌هاد ده‌کات، وه به‌ ویستی خۆی ئیمانی چاک و به‌ سوود به‌ ده‌ست دینیت، نه‌ک ئیمانی زۆره‌ ملی و ناچاری که‌ هیچ سوودیکی بۆ خاوه‌نه‌ که‌ی نیه‌.

(۸۵): ﷻ مَنْ يَشْفَعْ شَفَعَةً حَسَنَةً يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِّنْهَا وَمَنْ يَشْفَعْ شَفَعَةً سَيِّئَةً يَكُنْ لَهُ كِفْلٌ مِّنْهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقِيمًا ﷻ

مه‌به‌ست له‌ تکاو شه‌فاعه‌ت لیره‌دا هاو کاریکردنه‌ له‌ کاریک له‌ کاره‌کاندا، هه‌ر که‌سیک تکاو شه‌فاعه‌ت بکات بۆ که‌سیکی تر، وه له‌گه‌لیدا کاریکی چاکه‌ش ئه‌نجام بدات، وه هه‌روه‌ها تکاکردن بۆ ئه‌و سته‌م لیکراوانه‌ی که‌ سته‌میان لیکراوه، ئه‌ویش پاداشته‌ وهرده‌گریست له‌ بری ئه‌و هاو کاریکردنه‌، به‌ پیی هه‌ول و ماندووپیون و به‌رژه‌وه‌ندی، به‌بئی ئه‌وه‌ی له‌ پاداشته‌ی تکاکار که‌م بکاته‌وه، وه هه‌ر که‌سیک هاو کاری که‌سیک بکات له‌ کاریکی خراپدا، ئه‌ویش به‌شیکی ده‌بیست له‌ سزای ئه‌و خراپه‌یه‌ به‌ پیی هاو کاریکردنی، له‌م ده‌قه‌دا هاندانیکسی گه‌وره‌ به‌دی ده‌کری له‌سه‌ر هاو کاری کردنی یه‌کتری بۆ خیر و ته‌قوای خوا، وه دوورخسته‌وه‌ له‌ هاو کاری یه‌کتر له‌ تاوان و شه‌رو دووبه‌ره‌ کیدا. وه خوا ﷻ ده‌فرموی: ﷻ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقِيمًا ﷻ واته: شایه‌ت و پارێزه‌ره‌، چاودیره‌ به‌سه‌ر هه‌موو کرده‌وه‌کانه‌وه‌، پاداشته‌ی هه‌مووان ده‌داته‌وه‌، پاداشته‌ی هه‌موو ئه‌وانه‌ ده‌داته‌وه‌ که‌ شایسته‌ن.

(۸۶): ﷻ وَإِذَا حُيِّمْتُمْ بِنَجْوَةٍ فَحْيُوا بِأَحْسَنِ مِمَّا أوردوها ﷻ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا ﷻ

سلأو کردن بریتیه‌ له‌و ده‌رپینه‌ی که‌ له‌ نێوان یه‌کیک له‌و دوو که‌سه‌دا دروست ده‌بێ

که ده گهن به یه کتر، له سه ر بنه مای ریز گرتن، وه هه ر وشه یه ک له سلّو کردن بچی له روو گه شی و هاوشیوه کانیدا. به رزترین جو ره کانی سلّو کردن نه وه یه که له شه ر عدا ها تووه به ده ست پیکردن به وشه ی (السلام) سلّو، خوا ﷺ فرمانی به بر واداران کردوه هه ر کاتیک سلّو له یه کتر ده کهن نه وه به باشتین شیوه وه لامی بدنه وه، به وشه ی جوانو دهم به پیکه نینه وه، یان هاوشیوه ی نه وه، وه تیگه یشتن له م ده قه دا قه ده غه کردنی وه لام نه دانه وه ی سلّو کردنه به گشتی، یان وه لامدانه وه ی به که متر. وه له ده قه پیروزه که دا نه وه وه رده گیریت، هاندا ن له سه ر ده سپیکردنی سلّو کردن له دوو پرووه وه: یه که مینیان: خوا ﷺ فرمانی کردوه به وه لامدانه وه به چاکترین شیوه یان به هاوشیوه ی خو ی، نه مه ش نه وه ده گه یه نی که سلّو کردن پیویسته له رووی شه ر عوه، دووه م: نه وه ی سوودی لیوه رده گیر ی له (أفعل التفضیل) بریتیه له (أحسن) که به لگه یه بو به شداری کردن له سلّو کردندا وه وه لامدانه وه ی به چاکترین شیوه، وه به گشتی له نایه ته که جیاده کریته وه، هه ر که سیک سلّو بکات له که سیک که فرمانی پینه کرابی به وه لامدانه وه ی، وه ک سه ر قال بوون به خویندنه وه ی قورئان، یان گوینگرتن له جو معه، یان نویژ کردن و هاوشیوه ی نه وانه، نه وه به راستی پیویست ناکات وه لامی سلّوه که ی بداته وه، به هه مان شیوه نه وه ش جیاده کریته وه که خوا فرمانی کردییت به وازهینان لی و سلّو لینه کردنی، نه ویش نه و سه ر پیکار یه که ته وه ی نه کردوه به دوور که وتنه وه لی راده چه له کی ت، به راستی نه و که سه وازی لیده هیتری و سلّوی لینا کری و وه لامی سلّوی نادریته وه نه ویش له به ر به رژه وه ندی گه وره. وه ده چیته چوار چیوه ی وه لامدانه وه ی هه موو سلّویک که خه لکی له گه لی دا راهاتییت، که له رووی شه ر عوه قه ده غه ی لی نه کراییت، نه وه فرمانی پیکراوه به وه لامدانه وه ی یان به جوانترین شیوه، پاشان خوا ﷺ په یمان ی داوه وه هه ره شه ی کردوه له هه موو کاره چاک و خراپه کان به وته ی ﴿إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا﴾ کرداری به نده کان ده پاریزی، له چاک و خراپ و بچوو کو و گه وره، پاشان پاداشتیان ده داته وه به ویست و فه زلو داد په روهری و دانایی خو ی.

(۸۷): ﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لِيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا﴾

خوالی ہوا الی داوہ کہ تاکو تہنہایہ و ہیج پەرستراویکی تر نیہ جگہ لہ نہ و نبی، لہبر ٹہوہ لہ زات و سیفہ تیدا تہواوہ، وہ لہبر ٹہوہ بہ تہنہاوی بی ہاوہ لہ دروستکردن و رینکختنی کارو بارہ کاندہ، وہ خواوہن نیعمہ تی ناشکراو نہینیہ. بویہ پیویستہ پەرستریت، وہ خوی لی نریک بگریٹہوہ لہ ہموو جورہ بہ ندایہ تیہ کاندہ، تہنہا ٹہوہ شایستہی یہ کتابہ رستیہ، وہ پاداشتی بہ ندہ کانی دہ داتہوہ لہو بہ ندایہ تیہی کہ ٹہنجامیان

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لِيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا ﴿۸۷﴾ وَقَالَ كُفْرًا فِي الْمُنَافِقِينَ يُفْتِنُونَ وَاللَّهُ أَرْكَهُم بِمَا كَسَبُوا أَلَمْ يَدْرُوا أَنَّ اللَّهَ يَسْمَعُ أَسْمَاعًا وَاللَّهُ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَنْ يَهْدِيَ اللَّهُ قَوْمًا كَمَا كَفَرُوا فَتَكُونُ سَوَاءً مَلَا تَسْجُدُوا مِنْهُدَى أُولَئِكَ حَتَّى يَهْجُرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَعُدُّوهُمُ رَأْفًا كَمَا كَفَرُوا حَتَّى يَسُدُّوا سُرُورًا فَتَسْجُدُوا مِنْهُدَى وَلَا تَصْبِرُوا إِلَّا الَّذِينَ يَصِلُونَ إِلَى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رِيقٌ أَوْ جَنَّةٌ وَسُخْرٍ حَصْرَتْ صُدُورُهُمْ أَنْ يَقُولُوا كُمْ أَوْ يَقُولُوا أَوْ مَهْرًا وَوَشَاءَ اللَّهُ لَسَأَلُنَّهُمْ عَلَيْكُمْ فَتَقْتُلُوهُمْ وَإِنْ أَتَوْكُمْ فَتَقْتُلُوهُمْ وَالْقَوْلَ الْيَسْرَ فَجَاءَ جَمَلُ اللَّهِ لَكُمْ عِدَّةً وَسَبِيلًا سَتَجِدُونَ الْخَافِينَ يُرِيدُونَ أَنْ يَأْمُرُوكُمْ وَأَنْتُمْ قَوْمٌ مُدْعَى مَا رَدُّوهُ إِلَى الْفِتْنَةِ أَوْ كَسُوا بِهَا قُلُوبَهُمْ لَوْ كَرِهُوا لَقَرَأُوا إِلَيْكُمْ وَاللَّهُ فَتَكُونُوا أُولِي دِيْنِهِمْ فَخُذُوا حُزْمًا كَمَا كُنْتُمْ تُخَافُونَ تَقْتُلُوهُمْ وَأُولَئِكَ جَحَنَاتُ الْكُفْرِ عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا يُبَيِّنُ

داوہ یان وازیان لی ہیناوہ، لہبر ٹہوہ سویند بہ شوینی پاداشتدانہوہ دہخوات، کہ بریتہ لہ پوڑی دواپی، دہفہرموی: ﴿لِيَجْمَعَنَّكُمْ﴾ ہہموتان یہ کہم و کوتاتان لہ یہ ک ناست و پلہ و پایہ دان لہ ﴿يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ﴾ واتہ: ہیج گومانیکی تیدا نیہ لہ ہیج پروویہ ک لہ پروہ کانہوہ، بہ بہ لگہی عہ قلی و بیستراو، بہ لگہی عہ قلی: ٹہوی کہ دہیبینن لہ زیندو و کردنہوہی زہوی پاش مردنی، وہ لہ دروستکردنی یہ کہم کہ دروستبوونی جاری دووہم لہ پیشتر و ناسانترہ، وہ یہ کیکی تر لہو حکیمہ تانہی کہ خوا دروستکراوی بہ بی مانا و پوچ دروست نہ کردوہ، ٹہوہ یہ کہ دروستی کردوون پاشان دہ یانمرنیٹ. بہ لام بہ لگہی بیستراو: بریتہ لہ ہوالی راستی راستگو کان، وہ سویند خواردنیہ تی لہسہری، وہ ک دہفہرموی: ﴿وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا﴾ وہ بہ ہمان شیوہ خوا ﴿فَرَمَانِي﴾ کردوہ بہ پیغہ مبرہ کہی لہ چہندین شوینی قورٹاندا، وہ ک دہفہرموی: ﴿رَعِمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ لَنْ يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ﴾ وَاذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿۷﴾ التغبان. وہ لہ دہقی: ﴿وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا﴾ ﴿۸۷﴾، ہہر لہم سوورہ تہ دہ دہفہرموی: ﴿وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا﴾ ﴿۱۲۴﴾ النساء. ہہوالیکہ کہ بہ راستی گیرانہوہ و

هه والو قسه کانی له بهر زترین پلهی راستگویی دایه، هه شتیک ده رباره ی زانست و مه عرفه و کرداره وه بوتریت پیچه وانه ی شه وه والانه بیت که خوا داویه تی، شه پو وچ و بی مانا و بی سووده، چونکه دژی هه والی راسته قینه ی پیغه مبه ره ﷻ، بویه ناییت پیی بوتریت راست.

(۸۸-۹۱): ﴿فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ فِتْنَةٍ وَاللَّهُ أَرَكَّهُمْ بِمَا كَسَبُوا أَلْتُرِيدُونَ أَنْ تَهْدُوا مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا﴾ ﴿٨٨﴾ وَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُوا فَتَكُونُونَ سَوَاءً فَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ أَوْلِيَاءَ حَتَّىٰ يَهَابُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَخُذُوهُمْ وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ وَّلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٨٩﴾ إِلَّا الَّذِينَ يَصِلُونَ إِلَىٰ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ أَوْ جَاءَكُمْ حَصْرَتٌ صُدُّوهُمْ أَنْ يَقْبَلُواكُمْ أَوْ يَقْبَلُوا قَوْمَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَسَطَّهَمُ عَلَيْكُمْ فَلَقَبَلْتُمُوهُمْ فَإِنْ آعْتَزَلُّوكُمْ فَلَمْ يَقْبَلُواكُمْ وَأَلْقُوا إِلَيْكُمْ السَّلَامَ فَمَا جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيلًا ﴿٩٠﴾ سَتَجِدُونَ ءآخِرِينَ يُرِيدُونَ أَنْ يَأْمَنُوكُمْ وَيَأْمَنُوا قَوْمَهُمْ كُلٌّ مَا رَدُّوا إِلَىٰ الْفِتْنَةِ أُرْكَبُوا فِيهَا فَإِنْ لَمْ يَعِزُّوكُمْ وَيُلْقُوا إِلَيْكُمُ السَّلَامَ وَيَكْفُوا أَيْدِيَهُمْ فَخُذُوهُمْ وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ تَقْتُلُوهُمْ وَأُولَئِكُمْ جَعَلْنَا لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ﴿٩١﴾

مه بهست له شه دو ورو وانه ی که باسکرا و نه له ده قه پیرو زانه دا: شه دو ورو وانه یه که ئیسلامه تیان ناشکرا کردوه له گه ییرو وایشدا کوجیان نه کردوه، له ناو هاوه لاندنا (خوا لیان رازی بیت) گومانیک دروستبو ده رباره ی شه دو ورو وانه، هه ندیکیان خوی ده پاراست له وه ی که شه ریان به رانه ر بکات و په یوه ندیان بیچر نیست، به هوی شه وه ی بروه نیانان ناشکرا کرد بوو، وه هه ندیک ی تر بارو دؤخیانان ده زانی به هوی کرده وه کانیه وه، بویه فرمانی ییرو وایان دا به سه ریاندا. پاشان خوا ﷻ هه والی دا که هیچ پیویست ناکات لیان بکه ونه گومانو دوو دلیه وه، به لکو حالی شه وان پروونو ناشکرایه و نالوز نه، به راستی شه وان دو ورو وون، ییرو وایان چند جار بوه ته وه، وه بیان خوشه ئیوهش وه ک شه وان ییرو و بینه وه، شه گه ر شه مه تان به ته وای لیان بیی ﷻ فلا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ أَوْلِيَاءَ ﴿﴾ (که واته شه وان به دوست مه گرن) شه مهش شه وه پیویست ده کات که خوشیانان نه وین، چونکه دوستایه تی به شیکه له خوشه ویستی.

به هه مان شیوه پیویسته له سه ر مسولمانان رقیان لیان بیته وه و دژایه تیان بکن، چونکه قه ده گه کردن له شتیک فرمان کردنه به پیچه وانه که ی، شه کاره کاتیبه هه تا کوچ ده کهن، به لام شه گه ر کوجیان کرد، شه وه شه وه ی بو مسولمان پیویسته بکریت به هه مان

شیوه بو ئهوانیش پیوسته ده کریت له سه رجهم مافه کاند، وه ک چون پیغمبر ﷺ
 حوکمی ئیسلامی جیه جی ده کرد بو هموو کۆچکهران، جا نه گهر بر واداریکی
 راسته قینه بوایه یان روو کهش، ئهوان نه گهر کۆچ نه کهن و پشتی تیبکهن ﴿فَخَذُوهُمْ
 وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ﴾ واته: له هر کات و له هر شوینیکدا بیست، ئه مه له و
 کۆمه له به لگه یه که ئامازه ده کهن له سه ر نه سخی کوشتار له مانگه کانی حه رامدا، ئه مه
 و ته ی زۆربه ی زانیانه، وه کۆمه لی نا کۆکی کاران ده لین: ئه م ده قانه ره هان، ده خریته
 سه ر کۆت کردنی شه ر کردن له مانگه کانی حه رامدا.

پاشان خوا ﷻ کوشتاری سی ده سه ته جیا کردوه ته وه له دوو پرووه کان: دوو ده سه ته
 فه رمانی کردوه به واز هینان لیان، یه که م: ئه وانه ی په یوه ندی ده کهن به تیره و هۆزیک
 له نیوانی ئیوه و ئه واندا په یمان به ستراوه به نه کردنی جهنگ، ئه و کات حوکمیان هه مان
 حوکمی ئه وانه یه که په یمانتان له گه لدا به ستون. ده سه ته ی دووه م: که سانیکن ﴿حَصِرَتْ
 صُدُورُهُمْ أَنْ يَقْتُلُوكُمْ أَوْ يَقْتُلُوا قَوْمَهُمْ﴾ واته: له سه ر دلیان نا ره حه ته جهنگتان له دژ
 بکهن و جهنگ له دژی تیره و هۆزه کانیان بکهن، به هه مان شیوه ئه م کۆمه له ش
 فه رمان کراوه به واز هینان لیان، خوا ﷻ باسی حیکمه تی ئه مه ی بو کردوین وه ک
 ده فه رموی: ﴿وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَسَلَطْنَاهُمْ عَلَيْكُمْ فَلَقَاتَلُوكُمْ﴾ به راستی ئه وه ی که ده کری بیست
 سی شه: یان ئه وه یه له گه لتان بن و شه ر له دژی دوژمنه کانتان بکهن، ئه مه ش له
 ئه واندا نیه، ئنجا له دوو حاله تدا ده میننه وه یان ئه وه یه له گه ل تیره و هۆزه که یاندا شه ر
 له دژ ئیوه دا بکهن، یان واز له شه ر کردن به یین له گه ل هه ردوولادا، ئه وه ئاسانه ترین
 هه لبژارده یه بو ئیوه، ئه گهر خوا بیویستایه زالی ده کردن به سه ر تاندا، ده ی سوپاس و
 ستایشی په روهر دگارتان بکهن، که ده ستیانی له ئیوه گرتوه ته وه شه رتان له دژ بکهن،
 به راستی ئه وان: ﴿فَإِنْ أَعْتَزَلُوكُمْ فَلَمْ يَقْتُلُوكُمْ وَالْقَوَاءَ إِلَيْكُمْ أَلْسَلَمَ فَمَا جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ
 سَبِيلًا﴾ (واته: ئه گهر کافره کان که ناریان گرت جهنگیان له دژی ئیوه نه کرد، وه
 ئاشتیان له گه ل ئیوه دا به ر پا کرد ئه وه خوا ریگه ی نه داوه که له دژی ئه وان بجهنگن).
 ده سه ته ی سیه م: که سانیکن ته نها به رژه وه ندی خویان لا مه به سه ته، ئه وانن که خوا ﷻ
 ده رباره یان ده فه رموی: ﴿سَتَجِدُونَ آخَرِينَ﴾ واته: له و دوو پرووانه ن ﴿يُرِيدُونَ أَنْ
 يَأْمَنُوكُمْ﴾ واته: له بهر ئه وه ی که لیان ده ترسن ﴿وَيَأْمَنُوا قَوْمَهُمْ كُلَّ مَا رُدُّوا إِلَى الْفِتْنَةِ
 أُرْكَسُوا فِيهَا﴾ واته: به رده وامن له سه ر بی پروایی و دوو پرووی.

هەر کاتێک کۆسپو تەگەرە یە ک بیته پێنگایان، کوێر دەبن و سەریان شوێر دە کەن،
 وە کوفرو دوور وویان زیاتر دە بیست، ئەمانە لە شیوەدا وە ک دەستە ی دوو هەمن، بە لام
 لە حەقیقە تدا پێچەوانە ی ئەوانن، چونکە دەستە ی دوو هەم وازیان لە کوشتاری بپرواداران
 هێنا وە ک شکۆو پێزێک بۆیان، نە ک لە بەر ترس لە نەفسی خۆیان، بە لام ئەم
 دەستە یە وازیان هێنا لە ترساندا نە ک لە بەر پێز، بە لکو ئە گەر هە لیکیان بۆ هاتە
 پیش بۆ کوشتاری بپرواداران، ئەو ئەمانە، چونکە هە لپەرستن، ئەمانە ئە گەر پوون
 نە بیته وەو بە تەواوە تی ئاشکرا نە بیست واز هێنایان لە بپرواداران لە شەر کردن دژیان،
 ئەو شەریان لە دژ دە کریت، وە ک خوا ﷻ دە فەر موی: ﴿فَإِنْ لَّمْ يَعْزِلُوا فَعَنَّا عَلَيْهِمْ﴾
 ﴿أَلَسَلَّمْ﴾ واتە: واز هێنان لە ناشتی ﴿وَيَكْفُوا أَيَدِيَهُمْ فَعَدُوهُمْ وَأَقْبَلُوهُمْ حَيْثُ
 ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأُولَئِكَ جَعَلْنَا لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطٰنًا مُّبِينًا﴾ واتە: بە لگە یە کی پوون و ئاشکرایە،
 لە بەر ئەو دەستدریژ کارو سته مکار بوون بە رانەرتان و وازیان لە ناشتی هێنا بوو، با
 لۆمە ی کەس نە کەن تەنە نەفسی خۆیان نە بیست.

(۹۲): ﴿وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَنْ يَقْتُلَ مُؤْمِنًا إِلَّا خَطَاً وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَاً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ إِلَّا أَنْ يَصَدَّقُوا فَإِنْ كَانَ مِنَ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ فَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامٌ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِّنَ اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿۹۲﴾﴾

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَنْ يَقْتُلَ مُؤْمِنًا إِلَّا خَطَاً وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَاً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ إِلَّا أَنْ يَصَدَّقُوا فَإِنْ كَانَ مِنَ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ فَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامٌ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِّنَ اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿۹۲﴾ وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا ﴿۹۳﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا ضَرَبْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَتَيَّسَّرُوا لَاتُؤْتُوا لِمَنْ أَلْفَنَّا إِلَيْكُمْ أَلْتَلْتُمُؤْمِنًا أَلْتَتَّبَعْتُمْ عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا أَوْسَدَ أَلْتَوْعَارِ كَثِيرَةً كَذَلِكَ كُنْتُمْ مِّن قَبْلُ فَمَنْ أَلْتَقَىٰ اللَّهُ عَلَيْهِ كَفَرًا فَتَيَّسَّرَ أَلْتَلْتَمُؤْمِنًا أَلْتَتَّبَعْتُمْ حَيْرًا ﴿۹۴﴾

ئەمە شیوہیە کە لە شیوہ کانی خو گرتنەو، واتە: ئەستەمە پرۆاداریک پرۆاداریکی تر بکوژیت بە ئەنقەست، چونکە پێچەوانە

ئیمانە بە ئەو پەری پێچەوانە کردن، تاوانی کوشتن تەنھا لە کەسی بیروایان تاوانباریک کە ئیمانی لاواز ییت لاوازیەکی زۆر گەورە، وە لێ دەترسیت تاوانی لەو گەورەتری لێ بوەشیئەو. چونکە ئیمانی راستەقینە رینگری دەکات لە پرۆادار لە کوشتنی براکە، کە خوا ﷻ کردوونی بە برای ئیمانی، کە بیویستە یە کتریان خوش بویت و پشتیوانی یە کتر بکەن، وە لا بردنی هەموو نارهەتی و ناخوشیە ک لەسەر براکە، دە ی چی لەو نارهەتترو قورستەر، لە کوشتنی؟ پێغەمبەری خوا ﷻ دەفەرموی: {لَا تَرْجِعُوا بَعْدِي كَفَارًا يَضْرِبُ بَعْضُكُمْ رِقَابَ بَعْضٍ} (أخرجه البخاري برقم: (۱۲۱)، ومسلم برقم: (۶۵)).

واتە: لە پاش من مە گەڕێنەو بە بۆ بیروایسی، هەندیکتان دەدەن لە گەردنی هەندیک تریان، زانراو کوشتن لە کوفری کرداریە، وە گەورەترین تاوانە لە پاش هاو بەش دانان بۆ خوا، وە کاتی کە خوا ﷻ دەفەرموی: ﴿وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَنْ يَقْتُلَ مُؤْمِنًا﴾ (کوشتنی ئیماندار) زاراو یە کێ گشتگیرە بۆ هەموو بارودۆخە کان، وە بە هیچ شیوہیە ک نابێ کە سیک براکە ی خۆی بکوژی بە هەر بیانویە ک یی، بە لام خوا ﷻ کوشتنی بە هەلە ی جیا کردۆتەو وە ک دەفەرموی: ﴿إِلَّا خَطَاً﴾ بە راستی ئەو هەلە کارە ی کە

مه به سستی کوشتن نه بووه تاوانبار ناییت، وه ده ستر یژی نه کردوته سهر قه دهغه کراوه کانی خوا، به لام کاتیک که کرداریکی ناشرین نه انجام دهدات وینای کرداره که به سه بو ناشرین بوونی، نه گهر مه به سستی نه وه نه بی، خوا **فَمَنْ فَرَّاهُ فَسَفَّاهُ** فراهی کردوه به که فارهت و خوین بایی، ده فهرموی: **وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَاً** به کسانه نه گهر بکوژ پیاو بیت یان نافرته، نازاد بی یان کویله، مندا ل بی یان گه وره، عاقل بی یان شیت، مسولمان بی یان کافر، وه ک چون وشه ی (من) ناماژه به بو گشتی، نه مهش له نه ییبه کانی هینانه به ووشه ی (من) له م شوینه دا، به راستی له شیوه ی رسته که دا و پیویست بوو که بلیت (فان قتله) واته: به راستی کوشتی، به لام نه مه ده سته واژه به که مانای (من) نادات. وه به هه مان شیوه به کسانه نه گهر کوژراو نیر بیت یان می، مندا ل بیت یان گه وره، وه ک چون دهر خستنی نه ناسراو له میانه ی مهر جدا (شرط) نه و مانا دهدات، به راستی له سهر بکوژ پیویسته **فَتَحْرِيْرُ رَقَبَةٍ** نازاد کردنی کویله به ک که فاره ته بو نه وه، ده بی له سهر وهت و سامانی خو ی بی، نه مهش کویله ی گه وره و بچوو کو نیرو می و ساغ و نه خوش ده گریته وه له سهر بوچوونی هندی له زانایان. به لام حکمهت و پیویست ده کات نه و کویله ی که له بری که فاره ته که دا نازاد ده کری عه بیدار نه بی، چونکه مه به ست له نازاد کردنی کویله سوودو قازانج گه یاندنه به نازاد کراوه، له بهر نه وه ی خاوه نه که ی سوودو قازانجی هه به بو ی، نه گهر نه و سوودو قازانجه به هو ی نازاد کردنی وه له ده ست بدات، دیاره مانه وه ی له کویلا به تیدا بو نه و باشتره، بو به له م حاله ته دا دروست نیه نازاد بکریت، له گه ل نه وه دا که خوا **فَمَنْ فَرَّاهُ فَسَفَّاهُ** ده فهرموی: **فَتَحْرِيْرُ رَقَبَةٍ** به لگه به له سهر نه وه، به راستی نازاد کردن بریتیه له کور تکر دنه وه ی نه و سوودو قازانجه ی که بو جگه له خو به تی ده بیت بو خو ی بی، به لام نه گهر کویله هیه قازانجیکی نه بوو و نایینری پیویست به نازاد کردنی بکات. به لام خوین بایی: نه وه پیویسته له سهر تیره و هوزی بکوژی به هه له، وه هاوشیوه و نیمچه نه نقه ست.

مُسَلَّمَةٌ اِلَى اَهْلِهَا بو دلدانه وه یان، مه به ست له (اهل) که سو و کارو میراتگرانی ته ی، چونکه میراتی بو میراتگرانه، خوین بایش له چوار چیوه ی نه و ماله به جیما وه به، وه خوین بایی بابه تیکی دورو در یژه له کتیه کانی فقهدا باس کراوه.

وه که ده فهرموی: **اِلَّا اَنْ يَصَّدَّقُوا** واته: مه گهر میراتگرانی کوژراوه که له خوین باییه که ی خوش بن، نه و جا له سهری لا ده چیت، نه وهش هاندانه بو لیبوردن، چونکه

خوئا ناوى ناوه (صدقه) واته: چاكه، وه چاكهش له هه موو كاتيكدا گرنهگه ﴿فَإِنْ كَانَتْ﴾ نه گهر كوژراو ﴿مِنْ قَوْمٍ عَدُوِّكُمْ﴾ واته: له بيروا شهر كه ره كان بيٽ ﴿وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ﴾ واته: له سهرتان پيوست نيه خوئين بايى بدن به بنه ماله كهى، له بهر شه وه ريز له خوئين و مالى خوئيان ناگرن.

﴿وَإِنْ كَانَ﴾ وه نه گهر كوژراوه كه ﴿مِنْ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ فَذِيكُمُ الْمُسْلِمَةُ إِلَىٰ أَهْلِهَا﴾ وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ ﴿نويش له بهر ريزى كه سو كاره كهى له سهر شه وه به ليين و په يمانهى كه له نيوانياندا هه به ﴿فَمَنْ لَمْ يَجِدْ﴾ كويله يان نرخه كهى، نه گهر نه يتوانى و بارى دارايى سهخت و دژوار بوو، ده سته كه وتى به شى پيوستيه بنه ره تيه كانى نه ده كرد ﴿فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ﴾ واته: به يى بيانوو له نيوانى روزه كاندا روزه ناشكيني، واته: (دوو مانگ له سهر يه ك به روزه وو ده بيٽ وه ك مانگى ره مه زمان) نه گهر به هوى بيانويه كه وه روزه ووى نه گرت، شه وه بيانوه كه كارى گهرى له سهر به رده وامى روزه وه كه ناكات، وه ك نه خوئى، سو رى مانگانوه هاوه شيوهى شه مانه، وه پيوسته له سهرى ده ست بكاته وه به روزه وو گرتن. ﴿تَوْبَةَ مِنَ اللَّهِ﴾ واته: شه كه فاره تهى كه خوا ﴿يُؤْتِي﴾ پيوستى كردوه له سهر بكوژ، ته وه به ليو ردينكه له لايه ن خواوه بو به نده كانى و ره حه تيكه بوئيان، وه سهرينه وهى شه وه كار هه كه شه نجاميان داوه، له كه مو كو ريسى، پاريز گارى نه كردن، وه ك چو ن حالى زور بهى بكوژانى به هه له به.

﴿وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا﴾ واته: خواهن ته واوى زانست و ته واوى حيكه ته، لى ناشار دريتته وه به شه نده زهى گهر ديله يه ك له ناسمانه كانو له زهوى، وه له وه ش بچوو كترو له وه ش گه وره تر، له هه كاتيكدا بيٽ، وه هيج شتيك له دروستكراوو شه ريعه ته كان له حيكه تى خوا به ده ر نيه، به لكو شه وهى كه دروستى كردوه و ياساى بو دارشتوو، هه موو شه مانه ده چنه چوار چيوهى حيكه تى خواى گه وره وه، وه له زانست و حيكه تى خوا شه وه به كه له سهر بكوژ پيوست بكات، كه فاره تيكى گونجاو له سهر شه وه كار هى شه نجامى داوه، چونكه شه وه بووه ته هوى له نيوچوونى نه فسيكى ريز ليگيراو، وه له بوونه وه ده ريه نياوه بو نه بوون، بو به گونجاوه كه كويله يه ك نازاد بكات، وه ده ريه نيٽ له به ندايه تى به نده وه بو نازادى ره هاو ته واو، شه گهر نه يتوانى به نده يه ك نازاد بكات، دوو مانگ به دواى يه كدا به روزه وو ده بيٽ، نه فس و ده روونى

له كۆيلايه تى چه زو ئاره زوو ده رد ئىت بۆ لای به ندايه تى خواى گه وره، به واز هينان له تاوان و سه ريچى له بهر ئه وه له خوا نزيك بيته وه. خوا ﷻ ئه و كاته ناره حه ت و دريژو دووره ي ديارى كردوه، له ژماره و به دواى يه كتردا، وه ريڭگه ي نه داوه بخواو بخواته وه، له بهر ئه وه نه گونجاوه، به پيچه وانه ي (الظهار) وه ك چون له داها توويه كى نزيكدا باسى لئوه ده كه ين، ئه گه ر خوا ويستى له سه ريست. وه له حيكمه ته كانى بۆ بكوژ خوين بايى پيوست كردوه، ئه گه ر چى هه له يشه، له بهر ئه وه سه ر زه نشت بيت، وه بپاريزريت له زورريك له كوشتن به به كار هينانى هو كارى پاريزراو له وه. يه كيكي تر له حيكمه ته كانى خوا ﷻ ئه وه يه كه خوين بايى پيوست كردوه له سه ر تيرو هوژى بكوژى به هه له به يه ك ده نڭى زانايان، چونكه بكوژ گونا هبار نيه هه تا ئه و خوين بايى قورسه بكه ويته ئه ستوى و بيدات، وا گونجاوه ئه وه ي هه لده ستى به و كار، له نيوان هه ردوولادا هاو كارى و سه رخستن هه بيت، وه يارمه تيدانى يه كتر له سه ر به ده سته نانى به رژه وه نديه كان و دوور خسته وه ي زيانه كان، (وه ره نڭه هو كاريكى تر ئه وه بيت كه هوزه كه ي ريڭگى ئه وه ي لئى ده كه ن كه بكوژريت)، وه ئه گه ر به پيى تواناو تا قه تيان خوين باييه كه دابه ش بكرىت به سه رياندا به دلنبايى له سه ريان سووك ده بيت، به تايهت له ماوه ي سئى سالدا بيت. وه يه كيكي تر له حيكمه ته كانى خوا ﷻ ئه وه يه دلى خاوه نى بكوژى داوه ته وه به خوين بايى كه پيوستى كردوه له سه ر بنه ماله ي بكوژه كه.

(۹۳): ﴿وَمَنْ يَفْعَلْ مُؤْمِنًا مَّعْمَدًا فَجَزَاءُ ۖ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا وَعَصِيبَ اللَّهِ عَلَيْهِ وَلَعْنَهُ، وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا ۝۱۳﴾

خوا ﷻ ليره دا رايگه ياندوه كه ئيماندار ده ستى ناچيته خوينى ئيماندار، وه كوشتنى ئيماندار ده چيته چوار چيوه ي (الكفر العملي) كوفرى كرداريه وه، وه ليردا باس له هه ره شه يه كى زور تر سناك ده كات بۆ بكوژى نه نقه ست، دل ده خاته له رزينه وه وه ده يتوقينيت، وه كه ساني عاقل و ژير ده ورور ئينيت. له جوړى تاوانه گه وره كان (هه ژمارى كردوه) هيج تاوانيك نه وه ندى كوشتن هه ره شه ي زور توندى له سه ر نيه، به لكو سزايه ك نيه هاوشيوه يه شى بيت، ته نها ئه وه نه بيت كه هه وال دراوه سزاكه ي دۆزه خه، واته: ئه م تاوانه گه وره يه خاوه نه كه ي شايسته ي ئه وه يه كه بخريته دۆزه خه وه كه سزايه كى به ئيش و سه ختى تيدايه، وه له ده ستداني سه ر كه وتن و سه ر فرازى، وه سه رشوړى و تووره يى خوا، وه به ده ست هينانى بئى ئوميدى و زه ره رمه ندى، په نا به خوا له

ہر ہو کاریک کہ بیٹہ مایہی دوور کہوتنہ وہ لہ پرحمہ تی خوا، ثم ہرہشہ کردنہ
 ہمان حو کمی ہرہشہ کانی تری ہہیہ، لہ سر ہندی تاوانی گورہو سہرپیچی، بہ
 ہمیشہ یی لہ نیو دوزہ خدا، یان بی بہ شبوونی لہ بہہشت۔ زانایان بوچوونی جیاوازیان
 ہہیہ لہ لیکدانہ وہی ثم دہ قہدا، لہ گہل ٹہوہدا یہ کدہنگن لہ سر بہ تال کردنہ وہو بی
 بنہ مایسی بوچوونی خہوار یج و موعتہ زیلہ کان، کہ ٹہوان پیان وایہ بکوژی ٹہنقہست بو
 ہتا ہتایہ لہ دوزہ خدا دہ مینتہ وہ، ٹہ گہرچی یہ کتابہرستیش بیٹ، بہ لام بوچوونی
 تہواو لہ لیکدانہ وہی دہ قہ کدا ٹہوہیہ کہ پیشہوا ٹیو قہیمی جہوزی (پرحمہ تی خوا
 لیسی) لہ کئیسی (المدرج) دا دوا ی ٹہوہی بوچوونی زانایان دہ خاتہ روو، وہ پاش تانہ دان
 لہ بوچوونہ کانیان لہم بابہ تہدا.

دہ لی: ہندیکیان دہ لین: ثم دہ قانہ و ہاوشیوہ کانی و ٹہوہی تیایدا باسکراوہ لہ پیویست
 بوونی سزا، ہندی دہ لین: ثم دہ قانہ و ہاوشیوہ کانیان کہ خوازہری زمانہوانی تییدا
 باسکراوہ بو سزا، مہرج نیہ لہ گہل بوونی ٹہو خوازہری حو کمہدا حو کمہ کہ بیٹہ دی،
 چونکہ بیگومان حو کم کاتیک بہ ہوی خوازہرہ کہیہ وہ دیتہ بوون، ٹہ گہر ریگری نہیبت،
 نامانجی ثم دہ قانہ ٹہوہیہ لیرہدا کہ رایگہیہ نیٹ ٹہو کارہ ہوی سزاو لی پیچینہ وہیہو
 سزا بہ دوا ی خویدا دینی، بہ لگہ کان ٹہوہ دہرہ خہن لہ باسکردنی ریگریہ کانی مانہ وہی
 بکوژ لہ دوزہ خدا بو ہتا ہتایسی، ہندیکیان بہ یہ ک دہنگی زانایان، وہ ہندیکیان
 بہ دہق، توبہو داوا ی لیخوشبوون بہ یہ ک دہنگی دہ بیٹہ بہرہست، وہ یہ کتابہرستیش
 بہ دہ قہ یہ ک لہ دوا ی یہ کہ کان دہ بیٹ بہ بہرہست، بہ ہمان شیوہ چاکہ گورہ کان
 دہیسر نہوہو دہ بنہ بہرہست، وہ بہ لاو موسیہ تہ گورہ کان دہ بنہ کہ فارہت و بہرہست،
 وہ جیہ جیکردنی سزا کان (الحدود) لہ دنیا دا بہ بہ لگہی دہق دہ بنہ بہرہست، وہ ہیچ
 ریگہ چارہیہ ک نیہ بو لہ کارخستنی ثم دہ قانہ کہواتہ دہ بی بہ گشتی کار بہ دہ قہ کان
 بکین، لہ ہر دوو پرووہوہ، وہ لیرہدا ہاوسہنگی دروست دہ بیٹ لہ نیوان چاکہ کان و
 خراپہ کاند، ٹہمیش بہ پی پیویست بوونی سزاو بہرہست، وہ کار کردن بہ پہسندترینیان.
 دہ لین: لہ سر ٹہمہ بہرژہ و ہندیہ کانی ہر دوو دنیا و زہرہرو زیانہ کانی بنیات دہ نریٹ، وہ
 لہ سر ٹہمہ حو کمہ شہرعیہ کانش بنیات دہ نری، وہ فرمانی قہ دہری، ٹہویش حیکمہ تی
 خوا ی گورہیہ لہ بوونہ و ہر دا، وہ خوا ﷻ بہو حیکمہ تانہی ہو کارو بوون بہ ہو کار
 گری دہدات بہ فرمانی خو ی.

بێگومان خوا ﷻ بۆ هەموو دژبەکی دژبەکی دروست کردووە، بۆ ئەوەی بەرپەرچی بداتەووە بەرگری بکات، وە لە دوایدا دەسەڵات بۆ ئەوەیان دەبێت کە سەرکەوتوو دەبێت. هیز پێویستە بۆ لەش ساغی، وە خوڕەوشتی خراب بەر بەستە لە کرداری سروشتی و کاری هیز، وە حوکم بۆ بەهیزترینیان دەبێت، بە هەمان شێوە هیزی چارەسەر و نەخۆشی، وە ئەگەر بەنده لەو ئیوانی لەش ساغی و نەخۆشیەدا بێت، سەرەنجام دانەبەکیان سەر دەکەوێت بەسەر ئەوی تریندا، ئەگەر هەر کامەیان پیش کەوت و زال بوو بەسەر ئەوی تردا، ئەوە بێگومان کاریگەری ئەو زیاتر دەبێت.

وە لێرەدا خەڵک دەبێت بە دوو بەشەو، بەشیکیان بۆ بەهەشت و بەشیکیان بۆ دۆزەخ، وە بە پێچەوانەشەو، وە ئەوەی دەچێتە دۆزەخەزە پاشان لێی دەردەچێ، مانەوێ بە پێی پێویست دەبێ، وە هەر کەسێک خواوەن بینایەکی تەواو بێ هەموو ئەوانە دەبینی کە خوا ﷻ لە کتیبە کەمی باسی کردووە، لە باسو خواسەکانی رۆژی دواپی، هەتا وە ک ئەوە وایە کە بە چاوی خۆی دەبینی. وە دەزانرێت ئەمە تەنها بە ویستی خوا بە تەمەندیەکانی، پەرورەدگاری و عیزەت و حیکمەتی ئەوە، وە بە راستی پێچەوانەیی ئەوە ئەستەمە، وە دانە پالی شتیک کە شایستەیی ئەو نیە، ئەوە دەگە بەتێت کە کورت بێر کردنەوێ کە لەو تێگەشتنەدا هەبێت. بە راستی ئەمە ئەو ئیمانەییە کە خراپەکان دەسوتێنێت، وە ک چون ئاگر دار دەسوتێنێت، وە هەر کەسێک خواوەن ئەم پلە بێت ئەستەمە بەر دەوام بێت لەسەر تاوانکاری، ئەگەر چی تاوانیش زۆر بکات، چونکە ئەوەی لە گەلداپە لە نووری ئیمان هەموو کات فرمانی پێدە کات بە تەوبە و داوای لێخۆش بوون، ئەمە خۆشەویستەری دروستکراوە لەلایەن خوا^(۱۷) لێرەدا قسەکانی کۆتایی هات (قدس الله روحه، وجزاه عن الإسلام والمسلمين خيرا).

(۹۴): ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا ضَرَبْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَتَيَّبُوا وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ أَلْفَقَ إِلَيْكُمْ السَّلَامَ لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُونَ عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ مَعَانِمُ كَثِيرَةٌ كَذَلِكَ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلُ فَمَنْ أَلْفَقَ عَلَيْكُمْ فَتَيَّبُوا إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿٩٤﴾

خوا ﷻ فرمان بە بەنده برواداره کانی دە کات، ئەگەر دەرچوون بۆ جیهاد کردن لە پیناوی خواداو بە دەستەینانی رەزنامەندی خوا، ئەوە با هەموو شتیک روون بکەنەو، وە

پابند بن له سهر هموو كاره گومان ليكراوه كان، چونكه كاره كان دوو جورن: روونو ناروون، شهوي كه روونو ناشكرايه پيوست به شيكردنه وه ناكات، چونكه شهوه كو كردنه وه شه ننهجامه. به لام شهو كارانهي كه ثالوزو ناروونن، شهوه مروف پيوستي به جيگر بوونو ساغكردنه وه روون كردنه وه ههيه، له بهر شهوه بزائيت ثايه رووي تي بكات يان نه يكات؟ به راستي رامن لهم كارانه دا سوودو قازانجي زوري ههيه، وه ده بيته مايه دوورخستنه وه له زوريك له خراپه كاريه كان، ثا به وه نايينو عقلاو به هيزي مروفي مسولمان دهرده كه وي، به پيچه وانهي په له كردن له كاره كاندا پيش شهوي حوكمه كه ي روون بيته وه، چونكه شهوه په لكيشي ده كات بو لاي شهوي كه پيوست نيه، وه ك چون له وانده روويدا كه خوا سه رزه نشتي كردن، له سهر شهوي كه جيگر نه بوونو ههر كه سيك سللاوي ليده كردن ده يان كوشتو مالو سهروه ته كه يان ده برد، گوماني شهوه يان ده برد كه شهوه به سه بو كوشتيان، به لام له هه مان كاندا شهوه هه له بوو، له بهر شهوه خوا ﷺ سه رزه نشتي كردن به ثايه تي: ﴿وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ أَلْفَىٰ إِلَيْكُمْ السَّلَامَ لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُونَ عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ مَغَانِمٌ كَثِيرَةٌ﴾ واته: با شهم دونيا كاتيه واتان لي نه كات تاوانيك شه نجهام بدن به وه شهوه، له پاداشتي دوارپوز به شتان نه بيت، به راستي شهوي لاي خوايه ده ميته وهو چا كره. شه دهقه نامازه يه بو شهوي شه گهر كه سيك ههزو ثاره زوي بو شتيك جولا، كه به رهو تاوانو سه رپيچي بييات، شهوا پيوسته قه ده غه ي دهرووني بكات، به بير هينانه وهو ره زامه ندي و خوشه ويستي خوا، چونكه شهوه هاني دهروون ده دات بو جيجه جيكردي فرماني خواي گهوره، شه گهر ناره هه تيش بيت له سهر دهرووني.

پاشان خواي بهرز باسي حاليان ده كات له پيش نيسلام: ﴿كَذَلِكَ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلُ فَمَنْ آتَاكُمْ اللَّهُ عَلَيْكُمْ﴾ واته: چون هيدايه تي شهويدا كاتيك كه گومرا بوون، به هه مان شهوه هيدايه تي كه سانكي تريش ده دات له پاش شهوه، وه ههر وه ك چون رينمايي له شهوه دا قوناغ به قوناغ دروست بوو، به هه مان شهوه بو جگه له شهوه ههر وا ده بي. ته ماشا كردني كه سيك له سهر شهوي كه پيشتر چون بووه له عه يبو ناته واوي، وه مامه له كردن له گه ليده به حيكمهت و ناموز گاري جوان له گهوره ترين هوكاره كاني سوودي خوي كه سي به رانه ره، بويه جاريكي تر خوا فرمانه كه دووباره ده كاته وه: ﴿فَتَبَيَّنُوا﴾ شه گهر كه سيك ده رپيچيت بو جهاد كردن له پيشاوي خوادا

دژ به دوژمنانی خوا، وه خوئی ناماده بکات به هموو جوړه ناماده کاریه که وه، فرمانی پیکراوه که هر که سیک سلاوی لی ده کات، هموو شتیک پروون بکاته وه، لیره دا به لگه که به هیزه که له ترسی کوشتن، یان نه فسیدا سلاوی کردییت، به راستی نه وه پیویستی به پروونکردنه وه و جیگیر بوون ده کاته وه، له هموو کاتیکدا که ده که ویته ناو جوړیک له گومانه وه، مروّف جیگیری ده کات هه تا کاره که ی ته واو بو پروون ده بیته وه و نه وهی که راست و گونجاوه نه وه ده کات. ﴿إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا﴾ پاداشتی هموو نه و که سانه ده داته وه به پیی کردوه و نه ته کانیان.

(۹۵-۹۶): لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرَ أُولِي الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً وَكُلًّا وَعَدَّ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٩٥﴾ دَرَجَاتٍ مِّنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٩٦﴾

لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرَ أُولِي الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً وَكُلًّا وَعَدَّ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٩٥﴾ دَرَجَاتٍ مِّنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٩٦﴾

ان لایستوی القاعدون من المؤمنین غیر اولی الضرر و المجاهدون فی سبیل الله باموالهم و انفسهم فضل الله المجاهدین باموالهم و انفسهم علی القاعدین درجه و کلا و عد الله الحسنی و فضل الله المجاهدین علی القاعدین اجرا عظیما ﴿۹۵﴾ درجات من منه و مغفرة و رحمة و کان الله غفورا رحیما ﴿۹۶﴾

واته: یه کسان نین نهوانه ی له بروداران به نفس و مال و سامانیان له پیناوی خوادا جیهادو تیکوشان ده کهن، له گهل که سیکدا دهرنه چووه بو جیهادو تیکوشان کردنو دژ به دوژمنانی خوا نه جهنگاوه، نه م دهقه هانی بروداران ده دات بو دهرچوون بو تیکوشان و هاندان له سهر نهو کاره

پروژه، وه ده یانترسینیت له ته نه لئی و دانیشن له کاتی جهنگو جیهاد کردن به بی بیانوو. به لام خاوهن پاساوه کان، وه ک: نه خوش و کویر و شهل، وه نهو که سهی هیچی نیه بو ناماده کردن، به راستی نهوانه وه ک نهوانه نین که به بی بیانوو دانیشنون، ههر که سیک له خاوهن بیانوو کان رازی بیت به دانیشنون نیازو نیه تی دهرچوونی نه بیت له پیناوی خوادا جیهادو تیکوشان بکات، وه نه گهر به به به ست له به رده میدا نه ده بوو، هانی خوئی نه ده له سهر جیهادو تیکوشان کردن، نهوه هه مان پله و پایه ی نهو که سهی هه یه که دانیشنوو به بی بیانوو. وه ههر یه کیک له خاوهن بیانوو کان نیه تی نهوه ی هه بیت له پیناوی خوادا درجیت بو جیهاد کردن، نه گهر له بهر به به سیک نه بو وایه، ناواتی نهوه ی ده خواست، له ناخی خویدا باسی ده کرد، نهوه وه ک نهو که سه وایه له پیناوی خوادا دهرچوو بیت بو جیهادو تیکوشان، چونکه نیه تی پاک نه گهر که سه که له توانیدا نه بوو نه جامی بدات له گرفتار یان له کردار نهوه خاوهن که ی پله ی بکهره که ی هه یه. پاشان خوا ^{﴿۹۶﴾} به روونی باس له فه زلو چاکه ی تیکوشه ران ده کات به سهر نهوانه ی که دانیشنون به پله، واته: به رزی، نه مه فه زله به کورتی، پاشان خوا ^{﴿۹۶﴾} به دریزی

روونی ده کاته وه وه په یمانی لیخوشبوون و میهره بانیان پیده دات له لایه ن په روه رد گاریانه وه، وه ره حمت و به زه یی خوئی ده بارینی به سه ریاندا که هه موو خیریک له خو ده گریت و هه موو خراپه یه کی لی به دوور ده کات، وه نهو پله و پایانه ی که پیغه مبه ر ﷺ به دریزی باسی کرده، له فهرمووده ی جیگیردا هاتوه فهرموویه تی: {إِنَّ فِي الْجَنَّةِ مَائَةَ دَرَجَةٍ أَعَدَّهَا اللَّهُ لِلْمُجَاهِدِينَ فِي سَبِيلِهِ، كُلُّ دَرَجَتَيْنِ مَا بَيْنَهُمَا كَمَا بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ} {أَخْرَجَهُ أَحْمَدُ بِرَقْم: (۸۴۵۵)، وَالْبُخَارِيُّ بِرَقْم: (۲۶۳۷)، وَأَبْنُ حِبَّانَ بِرَقْم: (۴۶۱۱) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ}.

واته: بیگومان له به هشت سهد پله هه یه، خوا بو تیکوشه رانی ریسی خوئی دایانوان، نیوانی هه ردوو پله یه ک وه ک نیوانی ناسمان و زوی وایه، (واته: نیوان هه ردوو پله یه ک به قه ده ری ناسمان و زوی لیک دوورن، سهد پله ی تاوا بو که ساتیکه که له ری خوادا فیدا کاریسی ده که نو سه رو مالی خویمان ده به خشن له به هشتدا هه یه).

وه نه م پاداشته ی که خوا ﷺ ریکی خستوه له سه ر جیهاد و تیکوشان، هاوتای نه وه یه که له سووره تی (الصف) دا هاتوه له و نایه ته ی که ده فهرموئی: ﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ مَجْرَمٍ تُنَجِّمُونَ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿۱۰﴾ تَوَمَّنْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۱۱﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسْكِنٌ طَيِّبَةٌ فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۱۲﴾﴾ الصف

ته ماشای نه م گواستنه وه جوانه بکه، له ناستیکه وه بو ناستیکی به رزتر، به راستی جیاوازی له نیوان تیکوشه ران جگه له نهوان ده کات، پاشان به راشکاوی باس له فهزل و چاکه ی تیکوشه ر ده کات به سه ر دانیشتوه وه به پله و پایه، پاشان ده یگوازیته وه بو چاکه کانی به لیوردن و ره حمت و چهن دین پله و پایه ی به رزو بلند. نه م گواستنه وه له حاله تیکه وه بو به رزتر نه وه ده سه لمینیت فهزل و پیا ه لدان ده سه لمینیت، یان دابه زین له حاله تیکه وه بو خواره وه له پله و پایه دا، نه مه له کاتیکدایه له کاتی لومه و سه رزه نشترکرندا، به جوانترین ده سه واژه که کاریگری ده ییت له سه ر ده روون. به هه مان شیوه نه گه ر خوا ﷺ فهزل و چاکه ی شتیک بدات به سه ر شتیکی تردا، وه هه ر یه ک له وانه خاوه ن چاکه بن، پاریزگاری ده کات به باس کردنی چاکه ی هه مووان، له بهر نه وه که سیک وا هه ست نه کات که لومه و سه رزه نشتی فهزل به سه ردا کرا و ده کات، وه ک چون لیهدا ده فهرموئی: ﴿وَكَلَّا وَعَدَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ ﴿۱۰﴾ وَهُوَ وَهُوَ كَ چو ن له و ده قانه ی سووره تی (الصف) دا باس ده کات: ﴿وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۲﴾﴾، وه وه ک چو ن له فهرما یشتی خوادا هاتوه،

ده فهرموی: ﴿لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَتْلَ ﴿١٠﴾ الْحَدِيدِ. وَاتِهِ: نه وهی بهو شیوه نه بیته.

پاشان ده فهرموی: ﴿وَكَلَّا وَعَدَّ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ ﴿٧٩﴾ وَهُوَ وَهَكَذَا جَوْنٌ دَه فَهْرَمَوِي: ﴿فَفَهَّمْنَاهَا سُلَيْمَانَ وَكُلًّا ءَايَاتِنَا حُكْمًا وَعِلْمًا ﴿٧٩﴾﴾ الْأَنْبِيَاء. پیویسته له سهر نهو که سهی که لیکو لینه وه ده کات له سهر به چاک دانانی نیوان که سو ده سته کانو کرده وه کان، له مخاله ورد بیته وه.

وه به هه مان شیوه نه گهر لومه وه سهرزه نشتی خه لکی و وته کانیا نی کرد، باس له چاکه سی هه ردوو لا بکات هه تا وه سفکراو وا گومان نه بات که سیفته تی که مال و ته وای وه رگرتو وه، وه ک چون نه گهر بوتریته: نه صرانی باشتره له ناگر په رست، با نه وه ش بلیت هه ردوو کیان بیروان، وه به لگه یه له سهر نه وهی کوشتن قیزه ونتره له زینا، به لام هه ردوو کیان سهر پیچین، خوا ﴿٧٩﴾ و پیغه مبه ره که سی قه ده غه وه سهر کو نه یان کرده وه.

وه کاتیک خوا ﴿٧٩﴾ په یمانی داوه به تیکو شهران به لیخو شبوون و دابارینی ره حمت و میهره بانی خوی به سهر یاندا، که له دوو ناوی پیروزی خوی وه وه سهر چاوه ده گرن (الغفور الرحیم) نه م ده قه سی به نه مانه ته و او کرده وه: ﴿وَكَانَ اللَّهُ عَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٩﴾﴾ (واته: وه خوا زور لیورده وه به به زه یه).

(۹۷-۹۹): ﴿إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّيْتُمُ الْمَلَائِكَةَ ظَالِمِي أَنفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضَ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿١٧﴾ إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانَ لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا ﴿١٨﴾ فَأُولَٰئِكَ عَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَعْفُوَ عَنْهُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَفُورًا ﴿١١﴾﴾

به راستی نه مه هه په شه یه کی تونده بو که سیک که واز له کوچکردن به نییته له پیناوی خوا دا هه تا مردن، نهو فریشتانه ی که رووحی ده کیشن سهرزه نشتی ده که ن، به م سهرزه نشته گه وره یه، وه پینان ده لین: ﴿فِيمَ كُنْتُمْ﴾ (به گل یی و تانه دانه وه): حالتان له چیدا بوو؟ وه به چی شتیک له بت په رستان جیا ده کرانه وه؟ به لکو ره شی نه و اتان زیاد کرد، به لکو خوتان ده رده خست بو بت په رستان له سهر بر واداران، وه خیر و پاداشتیکی زورتان له ده ستچوو، جیهاد و تیکو شان له گه ل پیغه مبه ره که یدا، وه له گه ل مسولمانان بوون و هاو کاریکردن و پشتیوانی کردنیان دژ به دوژمنانیا.

﴿قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ﴾ (واته: لاوازو چه وساوو بووین، نه مان ده توانی کوچ

بکهین، ئەوان لەم قسە یەدا راست ناکەن، چونکە خوا سەرکۆنە ی کردوون، وە هەرەشە ی لیکردوون، بیگومان خوا ﷻ ئەرک ناخاتە سەر شانی کەسێک کە لە توانایدا نەیت. بەلام ئەوانە ی کە لە راستیدا توانایان نیە و لاوازن، جیاکراونە تەو، لەبەر ئەمە فریشتە کان پێیان دەلێن: ﴿أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَسِعَةً فَنُهَاجِرُوا فِيهَا﴾ ئەمە ئیستفهامیکێ تەقریریه، واتە: لای هەموو کەسێک جیگیر بوو کە بەراستی زەوی فراوانه، لە هەر شوێنیک نەیتوانی نایه کە ی ئاشکرا بکات، ئەو زەوی فراوانه و دەتوانیت لە شوێنیکێ تر بانگه وازو خواپەرستی ئەنجام بدات.

خوا ﷻ دەربارە ی ئەو کەسانە ی کە هیچ بیانوویە کیان نیە دەفەرمو ی: ﴿يَعْبَادِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِنِّي فَاعْبُدُونِ﴾ ﴿٥٦﴾ العنكبوت. بە راستی ئەوانه هیچ بیانوویە کیان نیە: ﴿فَأُولَٰئِكَ مَأْوَهُم جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا﴾ وە ئەمەش وە ک پێشو، هەمان هۆکاری پێوست روون دەکاتەو، کە بیگومان کوچ کردن دەچەسپیت لە گەل هاتنە جیی مەرجه کاندو نەمانی بەر بەستە کان (وە ک نەخۆشی و هاوشیۆه ی) وە هەند ی جار بەر بەستیک دەیتە پرێگر.

وە ئەم نایه تە بەلگە یە لەسەر ئەو ی کە جیهادو کوچ کردن لە گەورە ترین ئەر کە کانه، وە واز هێنانیان لێی لە قەدەغە کراوه کانه، بەلکو لە تاوانه هەرە گەورە کانه. وە هەر وەها دەقە کە بەلگە یە لەسەر ئەو ی کە هەر کەسێک بمړیت، ئەو زوق و رۆزی و کارو ئەجەلی تەواو بوو کە بۆ دیاری کراوه، وە وشە ی (التوفی) بەلگە یە لەسەر ئەمە، چونکە ئە گەر شتیکی لەوانه بمایه تەو ئەو نەدەمرد. وە بە هەمان شیۆه بەلگە یە بۆ پر و ابوون بە فریشتە وەسف کردیان، چونکە خوا ﷻ ئەو وتارە ی لە دواندنی ئەواندا هیناوه بە مەبەستی جیگیر بوون و ریزلینان، وە بە مەبەستی باسکردنی لە شوێنی خۆیدا.

پاشان ئەوانە ی کە بە راستی لاوازن جیا کردو تەو، کە توانای تیکۆشان و جیهاد کردیان نیە، بە شیۆه یە ک لە شیۆه کان ﴿وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا﴾ ئەوانه خوا ﷻ دەربارە یان دەفەرمو ی: ﴿فَأُولَٰئِكَ عَسَى اللَّهُ أَن يَعْفُو عَنْهُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَفُوًّا غَفُورًا﴾ وشە ی (عسی) و هاوشیۆه کانی بە مانای ئەو دین پێوسته روو بدات لە لایەنی خوای گەورەو، بە ئەو پەری فەزل و چاکە یه وە بەرانبەر بە بەندە کانی، وە لە بە کارهینانی دەستەواژە ی (عسی) (بەلکو) بۆ ئەوانە ی کرداری چاک دە کەن سوودیکێ تێدایه، ئەویش بە پێی کردەو کانی پاداشتی ناداتەو، چونکە کردەو کانی لە ئاستی ئەو هەدا

نين، به لكو كه مو كورتيان تيدايه، شايسته ي شهو هه موو پاداشته گه ورا نه ي خوا نيه. وه ده قه كه به لگه يه له سه ر شه و ي كه هه ر كه سيك نه يتواني به فرمانيك هه لبسي ت كه پيوسته، دياره شهو كه سه بيانووي وه ر ده گيريت، وه ك چون خوا ﴿۱۱﴾ ده رباره ي شهو كه سانه ي كه ده سه و سانن له تي كو شان و جهاد كردندا ده فرموي: ﴿لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرْجٌ﴾ ﴿۱۱﴾ النور. وه له گشت فرمانه كاندا هه ر ده فرموي: ﴿فَأَنْفُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ﴾ ﴿۱۲﴾ التغابن. پيغه مبريش ﴿﴾ ده فرموي: ﴿إِذَا أَمَرْتُمْ بِأَمْرٍ فَأَتُوا مِنْهُ مَا اسْتَطَعْتُمْ﴾ (أخرجه البخاري برقم: (۶۸۵۸)، ومسلم برقم: (۱۳۳۷)، والنسائي برقم: (۲۶۱۹)).

واته: نه گه ر فرمانم پيكردن به فرماني ك به گو يره ي توانا لي ي وه ر بگرن. به لام مرو ف بيانووي بو نيه مه گه ر هه موو توانا كاني خه رج بكات، وه هه موو ده ر گا كاني لي دابخري ت و هيج چاره يه كي ان نه مي ني ت، له به ر رسته ي: ﴿لَا يَسْتَطِيعُونَ جِلَّةً﴾ وه له ده قه كه دا بيدار كردنه وه يه ك هه يه كه به لگه ي تيدايه له سه ر حه ج و عه مپره و هاوشيوه كاني - كه پيوستيان به گشت كردن هه يه - له مه رجه كاني توانا يه.

(۱۰۰): ﴿وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرْعَمًا كَثِيرًا وَسَعَةً وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكْهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾ ﴿۱۰۰﴾:

شه م ده قه باس له هاندا ن ده كات بو كو چكردن، وه هه رچي به رژه وه ونديه كيش كه ده يگر ته خو، خوا ي گه و ره په يمان ي داوه - كه بيگومان راستگو يه له په يمانه كاندا - هه ر كه سيك كو چ بكات له پيناو ره زامه ندي شه و دا، شه وه له سه ر زه ويدا جيگه و ريگه يه كي خو ش و فراواني ده ست ده كه وي ت، لي ره دا وشه ي (مراغم) به رژه وه وندي دنياو دوا رو ژ ده گري ته وه، زور ي ك له خه لكي وا ده بينن كو چ كردن له پيناوي خوا دا تووش ي مال و يرانيان ده كات، باروو دوخ و ناسايشيان لي تي ك ده دات، له شويني خو يان ده رده كرين و هو گريان نامي ني ت، پاش شه و ي كه ده وله مهنه د بوون تووش ي هه ژاري ده بن و پاش شه و ي كه سه ر به رز بوون زه ليل ده بن.

به لام له راستيدا به و شيوه نيه، بر و ادا ر هه تا له ناو بت په رستا ندا بيت، شه وه ديني له شه و په ري ناته واوي دا يه، نه ك له و په رستا نه ي وه ك نو يژو هاوشيوه كاني، يان شه و په رستا نه ي له دوا ي شه وانه وه دين له پله به نديدا وه ك جهاد و تي كو شان كردن، وه شه و شي به دوا ي شه و ده دي ت، به لام شه و نايني له مه ترسي دا يه، به تا ييه ت نه گه ر لاواز

بیت. نه گهر له پیناوی خوادا کۆچی کرد ده توانی دینی خوا بهرپا بکات، وه جهادو تیکۆشان بکات دژ به دوژمنانی خوا، وه رکابه ریان بکات به زمانو به کردار، وه به هه مان شیوه رزقو رۆزیه کی زۆری ده ست ده که ویت، نه مهش پرویداوه وه ک چۆن خوا ﷻ باسی کردوه.

هاوه لانی پینه مبه ر ﷻ کاتی ک کۆچیان کرد له مه ککه وه بو مه دینه، ته نها له پیناوی خوادا کۆچیان کرد، مالو مندالو سهروه ت و سامانیان هه موو به یه کجار به جهیشت، به و کۆچکردنه بره وایان به هیز بوو، وه بره وای ته و او جهادو تیکۆشانی گه و ره و سه ر که وتی دینی خویان به ده ست هینا، وه بوون به پیشه وای سه رجه م مرؤ فایه تی، وه ههروه ها به هوی کۆچکردنو ئه و بره وایه که هه یان بوو، رزگار کردنی ناوچه کانو ده ستکه وتی زۆریان به ده ست هینا، هه تا بوون به چاکترین و ده وله مندترین که س، به هه مان شیوه هه ر که سیک هه مان کاری ئه وان بکات، هه مان ده ستکه وتی ئه وانی ده بییت له رۆژی دوا ییدا.

پاشان ده فهرموی: ﴿وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ﴾ واته: له بهر خوا ﷻ ره زامه ندی ئه و بی، وه له بهر خو شویستی پینه مبه ره که ی ﷻ سه رخستی دینی خوا بی، جگه له هچ مه به ستیکی تر ﴿ثُمَّ يَدْرِكُهُ الْمَوْتُ﴾ به کوشتن بی، یان به هه ر شیوه یه کی تر بی، ﴿فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ﴾ واته: بینگومان پاداشتی کۆچکه ریکی به ته و اووی بو ده ست به ره ده بی، به زامنی خوا ﷻ له بهر ئه وه ی نه ت و لیبرانی ته و اووی هه بووه، وه به کرداریش کاری بو کردوه، له میهره بانی خوا ﷻ به رانه ر به و که سه و هاوشیوه کانی ئه وه یه که به ته و اووی پاداشتیان ده داته وه، نه گه ر چی کاره که شیان ته و او نه کردییت، وه لیان خو ش ده بییت، له و که م و کور تیه ی هه یان بووه له کۆچکردنو هاوشیوه یدا. وه له بهر ئه وه به م دوو ناوه پیروژه کۆتایی به م ده قه هیناوه: ﴿وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾ له بره واداران خو ش ده بییت له و هه لانه ی که کردوو یانه، به تابه ت ئه وانه ی که داوای لیخو ش بوونیان کردوه و پاشگه ز بوونه ته وه.

﴿رَحِيمًا﴾ به رانه ر به هه موو دروستکراوه کانی، میهره بانیه ک که دروستی کردوون و لیان خو ش بووه و رزقو رۆزی پینداون له مالو سامان و مندالو هیزو توانا، وه جگه له وانه ش، به رانه ر به بره واداران میهره بانه، که سه ر که وتووی کردوون له بره واهیناندا، وه قیری زانستی کردوون که له رینگای ئه و زانسته وه ده گه ن به دناییی، وه هۆ کاره کانی

خوشبهختي بؤ ئاسان کردوون، وه ده گهن به ميهرباني خوا به باشترين ده سته کوه، دنيا بن له داهاتويه کي نريکدا ميهره باني و ريزداری خوا ده بينن که هر گيز جاو نه بينيوه، گوي نه بيستوه وه به ختورهش به دلي هيچ که سينکدا نه هاتوه، داوا له خوا ده که ين بي به شمان نه کات به هوي خراپه کانمانه وه.

(۱۰۲-۱۰۱): ﴿وَإِذَا صَرَيْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنْ خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿۱۰۱﴾ وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتَقُمْ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِن وَرَائِكُمْ وَلْتَأْتِ طَائِفَةٌ أُخْرَى لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ وَدَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُمْ مَيْلَةً وَحَدَّةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ أَذًى مِّن مَّطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَنْ تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ وَخُذُوا حِذْرَكُمْ إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿۱۰۲﴾﴾

ئهم دوو دهقه بنه مان بؤ ريگه پيدان به نويز کورت کردنه وه وه نويزي ترس، خوا ده فهرموي: ﴿وَإِذَا صَرَيْتُمْ فِي الْأَرْضِ﴾ واته: له گه ران و گه شت کردندا، روه الو ته نايه ته که ريگه پيدان (الرخصة) ده گه به نيست بؤ هه موو گه شتيک، نه گه ر چي گه شته که ش بؤ سه ريچي بي، ئهمه بؤ چووني پيشه وا نه بو حنيفه يه ره حمه تي خوي لي بيت، به لام زوربه ي زانايان پيچه وانه ي ئهم بؤ چوونه يان هه يه، نه وانيش برتتين له هه ر سي پيشه وا کهو جگه له وانيش، ريگايان نه داوه له گه شت کردني سه ريچيدا، دهقه که يان تايهت (تخصيص) کردوه به ماناو گونجانه وه، چونکه به راستي ريگه پيدان ئاسانکاريه که له لايه ن خواوه بؤ بنده کاني، نه گه ر گه شتيان کرد نويزه کانيان کورت بکه نه وه و پوژوو نه گرن، وه سه ريچيکار له گه شته که يدا ناگونجي ئاسانکاري بؤ بکري.

که ده فهرموي: ﴿فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ﴾ واته: هيچ ناره حه تي و تاوانیکتان له سه ر نيه له وه دا، وه نه ريني نه وه ناکات که نويزي کورت کردنه وه چاکتره، له بهر نه وه نه ريني کردني ناره حه تي لابردي هه ندئ گومان و دوو دلي ده گه به نيست که له زوربه ي که سه کاندا به دي ده کريت، به لکو نه ريني (واجب) بووني کورت کردنه وه ش ناکات، وه ک چؤن له پيشه وه له سووره تي به قه رده باسکرا، له نايه تي: ﴿إِنَّ الْأَصْفَاءَ وَالْمُرْوَءَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ﴾ البقرة. هه تا کؤ تايي دهقه که.

وه لابردي گومان و دوو دلي له شوينه دا روون و ئاشکرايه، له بهر نه وه نويز له لاي

برپواداران له سهر هم شیوه یه جیگیر بووه، وه لا ناچیت له سهر دهر وونی زور به یان ته نها به باسی نه ریښی کردنی نه بیټ. وه لیږه دا دوو به لگه ده خه ینه روو بو پیش خستی کورت کردنه وهی نویژ:

یه کم: به رده وام بوونی پیغه مبر ﷺ له سهر کورت کردنه وه له هموو گه شته کانیدا.

دووه م: نه مه نه به شی به رفراوانی و ریگه پیدان و میهره بانی خوایه بو به نده کانی، وه خوا ﷺ حه ز ده کات به دهم ریگه پیدراوه کانی وه بچن، وه ک چون پی ناخوشه به دهم سه ریچی کانی وه بچن.

وه ده فمر موی: ﴿أَنْ نَقْضُوا مِنْ الصَّلَاةِ﴾ (هه ندی له نویژه کان کورت بکه نه وه) نه یغه رموو هه موو نویژه کان کورت بکه نه وه، له بهر دوو سوود:

یه کم: نه گه ر بیغه رمو وایه نویژه کان کورت بکه نه وه، نه وه کورت کردنه وه که به شیوه یه ک له شیوه کان ریگه و پیک نه ده بوو، له وانه یه که سیگ گومانی بیردایه ت نه گه ر هه موو نویژه کانی بکردایه به یه ک رکات دروست ده بوو، به راستی هینانی وشه ی: ﴿مِنَ الصَّلَاةِ﴾ بو نه وه یه هه تا بیټ به به لگه که کورت کردنه وهی نویژ سنوورداره، ده گه ریته وه بو کرداری پیغه مبرو ﷺ هاوه لانی.

دووه م: به راستی (من) لیږه دا واتای (هه ندی) ده گه یه نیټ، واته: (هه ندی له نویژه کان) بو نه وهی بزانیټ کورت کردنه وه بو هه ندی له نویژه کانه، نه ک بو هه موویان، چونکه نویژی به یانی و ئواره کورت ناکرینه وه، به لام نه وهی که کورت ده کرینه وه ته نها نویژه چواریه کانه، که له چوار رکات پیک دین.

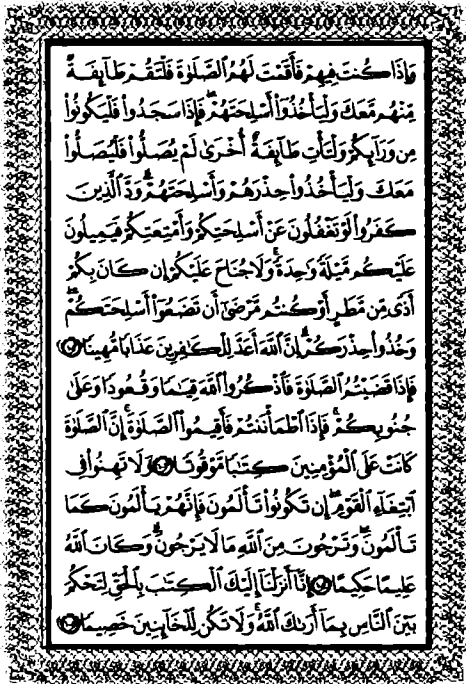
نه گه ر جیگیر بوو نویژی کورت کردنه وه له گه شته ریگه پیدراوه، نه وه بزانه تویره ره وانی قورئان بو چونسی جیاوازیان هه یه له م به ندار (قید) کردنه دا، نه ویش رسته ی: ﴿إِنْ خِفْتُمْ أَنْ يَفْنِيَكُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ روواله تی ده قه که وا ده رده خات که کورت کردنه وهی نویژ دروست نیه، ته نها له بهر هم دوو هو کاره نه بیټ، گه شت کردن له گه ل ترسدا، پوخته ی جیاوازیه که یان بو نه وه ده گه ریته وه ئایا مه به ست له وته ی: ﴿أَنْ نَقْضُوا﴾ کورت کردنه وهی ژماره ی رکاته کانه به ته نها؟ یان کورت کردنه وهی ژماره ی رکاته کان و سیفه تیانه؟ نالوزیه که له سهر واتای یه کمه.

به راستی نه مه لای پیشه وای برپواداران عومهری کوری خه تتاب (خوای لی رازی بیټ) نالوز بوو، هه تا پرساری له پیغه مبر ﷺ کرد، وتی: نه ی پیغه مبره ی خوا! بوچی

نويژه كانمان کوبکه ينه وه که ئیستا له ئاسايشداين؟ ئه وه نيه خوا ﷺ ده فهرموي: **إِنْ خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا** پیغه مبهري خوا ﷺ فهرموي: **{صَدَقَةٌ تَصَدَّقُ اللَّهُ بِهَا عَلَيْكُمْ، فَاقْبَلُوا صَدَقَتَهُ}** (أَخْرَجَهُ أَحْمَدُ بِرَقْم: (۱۶۸)، وَالْبُخَارِيُّ بِرَقْم: (۱)، وَمُسْلِمٌ بِرَقْم: (۱۹۰۷)، وَأَبُو دَاوُدَ بِرَقْم: (۲۲۰۱)، وَالتِّرْمِذِيُّ بِرَقْم: (۱۶۴۷)، وَالنَّسَائِيُّ بِرَقْم: (۳۴۳۷)، وَابْنُ مَاجَةَ بِرَقْم: (۴۲۲۷)، وَابْنُ جِبَانَ بِرَقْم: (۳۸۸) وَغَيْرُهُمْ).

واته: ئه وه چا که يه که خوا له گه ئی کردوون، چا که ی خوا وه ربگرن.

که واته: له سه ر ئه م فهرمووده يه، ئه م به ندار (قید) کردنه له بهر ئه وه هینراوه که پیغه مبهري ﷺ زۆربه ی گه شته کانی بو جيهادو تیکۆشان ده رده چوو. وه سوودیکي تری تیدایه، ئه ویش روونکردنه وه ی حیکمهت و بهرژه وه ندیه له په وا بوونی رینگه پیدانی کورت کردنه وه دا. له م ده قه دا ئه وه ی روونی کردوه ته وه که وا ده بینریت نارچه تی گونجاوه بو رینگه پیدان، ئه ویش بریتیه له کو کردنه وه ی گه شت و ترس، وه ده قه که ئه وه ناگه یه نیت که ته نها له گه شت کردندا نويژ کورت دا کریته وه، که گه شت کردن گومانی نارچه تی لیده کریت. به لام له سه ر پای دووهم: مه به ست له کورت کردنه وه: کورت کردنه وه ی ژماره و سیفهت ده گه یه نیت، به راستی به ندار (قید) له سه ر شیوه ی خوی ده مینیته وه، نه گه ر گه شت و ترس پیکه وه کۆبوونه وه، ئه وه دروسته کورت کردنه وه ی ژماره و کورت کردنه وه ی سیفهت، به لام نه گه ر ته نها گه شت بوو ئه وه دروسته ته نها ژماره کورت بکریته وه. له بهر ئه وه له دوا ی ئه وه باس له نويژ ی ترس ده کات، وه که ده فهرموي:

﴿وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ﴾
 واته: نویژت بو کردن، وه شهوهی که
 پیویسته له ناو نویژه که دا بویان ته او
 بکه یت، وه شهوهی بو خوت پیویسته
 وه ک پیشه او فیریان بکه.
 پاشان نه مهی ته فیسیر به نایه تی: ﴿فَلَنَقُومَ﴾
 ﴿طَائِفَةً مِنْهُمْ مَعَكَ﴾ واته: دهسته یه ک
 پروبه پرووی دوژمن ده وه سئیت، وه ک
 چوَن ده قه که له مهو دوا باس له وه ده کات:
 ﴿فَإِذَا سَجَدُوا﴾ ته وانه می که له گه لتدان،
 نویژه که یان بو ته اوو بکه، له بری نویژ
 سوجهی به کار هیناوه، له بهر شهوه به لگه
 بیت بو گه وره یی سوجه، وه بیگومان
 به کیکه له پایه کانی نویژ، به لکو

گه وره ترینانه.

﴿فَلْيَكُونُوا مِنْ وَرَائِكُمْ وَلْتَأْتِ طَائِفَةٌ أُخْرَى لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا﴾ بریتین
 لهو کومه لهی که پروبه پرووی دوژمن وه ستا بوون ﴿فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ﴾ به لگه یه له سر
 شهوهی که فهرانده له شوینی خوئی ده مینیته وه پاش دوور که ونه وهی کومه لهی یه کهم،
 چاوه پروانی کومه لهی دووه ده کات، نه گهر ناماده بوون، شه کاته می که ماوه بویان
 ته اوو ده کات، پاشان له ته حیاتدا چاوه پریان ده کات هه تا رکاتی دووه میان ده کهن،
 پاشان سلاو ده داته وه، نه مه یه کیکه له جو ره کانی نویژی ترس.

به لام سه لمینزاه له پیغه مبه ره وه ﴿﴾ به چه ندین شیوازی تر شه نویژه می کردوه،
 هه مووی دروسته. به هه مان شیوه نه ده قه به لگه یه له سر شهوهی که نویژی به کومه له
 فه رزه له دوو پرووه وه:

یه کهم: ﴿﴾ خوا لهو کاته نارچه تیه دا فرمانی پیکردوه، له کاتی شه وپه ری ترسدا له
 دوژمن، که مه ترسی شه ده کریت له نا کاودا هیرش بکریته سه ریان، که واته پیویست
 بوونی له کاتی نارامیدا زور له پیشتره.

دووم: نويز خويشان له نويزي ترسدا واز له زورنيک له و مهرج و پيوستيانه دههينن، وه زورنيک له وانه ي که نويز به تال ده که نه وه له و کاته دا چاوپوشی ليده کريت، نه مهش تنها له بهر فهرز بوونی نويزی به کومه له، چونکه بهر به ک که و تن نيه له نيوان پيوست و به باش زانراودا، نه گهر نويزی به کومه له پيوست نه بوايه ت نه و فهرانانه واز لینه دههينرا له بهر نه وه. به ههمان شيوه دهقه که به لگه ي له سر نه وه ي که و ا چاکترو له پيش تره يه ک فهرانده ديارى بکريت بو نويز کردن، خو نه گهر و پيوست بکات به چند فهرانده يه ک نويز بکريت ناسايه، نه مهش له پيناو يه کدهنگي برواداران و نه بوونی دوو بهره کي، له بهر نه وه زياتر کاريگري بکات له دلی دوژمنانيان، وه خوا ﷺ فهرمانی کردوه به هه لگرتنی چه که کانيان و وريايان له کاتي نويزی ترسدا. نه گهر چی له ناو نويزه که دا چند جوله و سه رقالم بوونیک هه ييت، نه وه ييگومان له بهر بهر ژه وهنديه کي گه و ره تره که برتيه له کو کردنه وه ي نيوان نويزو جهاد و تیکوشان، وه وريايی له وه ي دوژمن زيان نه دات له مسولمانان و په لاماريان نه دات، له بهر نه مه يه خوا ﷺ ده فهرموي:

﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ تَقَفَلُوا عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُمْ مَيْلَةً وَاحِدَةً﴾

پاشان خوا ﷺ بيانوي بو نه وانه هيناوه ته وه به هوی نه خوشی، يان باران بارينه وه چه که کانيان داده نين، به لام له گه ل ورياييدا، ده فهرموي:

﴿وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ أَذًى مِنْ مَطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَنْ تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ وَخَذُوا حِذْرَكُمْ إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا﴾

له و سزا ريسوا که رانه ي که خوا بو بيپروا کان ناماده ي کردوه، نه وه يه که خوا فهرمانی به حيزب و کومه له که ي کردوه، به کوشتيان و کوشتار کردنيان له هه شويينیک به رده ستیان که و تن، وه به ديل بيانگرن و گه مارويان بدهن، وه بويان دابنیشن له هه موو جيگايه که وه له چاوه پروانيدا بن، وه له هه موو باردوخه کاندا وريان بن و، له دوژمن بي ناگا نه بن، نه وه ک هه ندي له مهرانه کانيان بو به ده ست بيت، ده ي گه و ره ترين سوپاس و ستايش بو نه و خوايه ي که منته ي کردوه به سر برواداراندا، وه پشتيوانی کردوون به هاو کاری و رينمايه کانی که نه گهر به ته وای جيبه جي بکن، هه رگيز نالايان دا ناچه ميت و هيج دوژمنیک له دوژمنه کان سر ناکه ويت به سهرياندا.

وه که ده فهرموي:

﴿فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِنْ وَرَائِكُمْ﴾

به لگه يه له سر نه وه نه م کومه له هه موو نويزه کانيان ته و او ده که ن پيش نه وه ي برؤن بو شوينی بو سه نگره کانی خويان، وه پيغه مبه ر ﷺ له شوين خوی چاوه پروانی دهسته که ي تر ده کات پيش سلوا

دانه وه، له بهر نه وه سهره تا باسی نه و دهسته ده کات که نویژی له گه لدا ده کهن، هه والی داوه که نه وان به هاوړی پیغه مبهړ ﷻ نویژ ده کهن، پاشان کرداره که ی داوه ته پالیان جگه له پیغه مبهړ ﷻ، نه مه به لگه یه له سهر نه وه ی که باس مان کرد.

وه که ده فهر موی: ﴿وَلَتَأْتِ طَائِفَةٌ أُخْرَىٰ لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ﴾ به لگه یه له سهر نه وه ی که کومه لی یه که م نویژ یان کردوه، وه کومه لی دوو مه له گه ل فهر مانده دان له رکاتی یه که مدا، پیویسته له سهر فهر مانده چاوه پروانیان بکات، هه تا نویژه که یان ته واو بکن، پاشان سلاویان بو ده داته وه، نه مه ناشکرایه بو که سیک سهرنج بدات و تیرا بمینیت.

(۱۰۳): ﴿فَإِذَا قَضَيْتُمُ الصَّلَاةَ فَادْكُرُوا اللَّهَ فِيمَا وُقِعْتُمْ وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَّوْقُوتًا﴾

واته: نه گهر له نویژه که تان بوونه وه نویژی ترس و نه وه ی هاوشیوه ی نه و نویژه یه، نه وه یادی خوا بکن له هه موو حالیکدا، له بهر چهند سوو دیک نویژی ترسی تایهت کردوه به وه:

له وانته: به راستی سهر که وتن و چا کبوون و خوشبهختی دل ته نها به گه رانه وه ده بیت بو لای خوا له خوشویستن و پر بوونی دل به یادی خواو سوپاس و ستایش کردنی، وه گه وره ترین شت نه م مه به ستانه ی تیدا به ده ست بیت، بریتیه له نویژ که حه قیقه ته که ی په یوه نندی نیوان بنده و خوا ده گریته وه.

وه له وانته: به راستی نویژ حه قیقه ته کانی نیمان و پروایه و دلنایی ته واوه، له بهر گرنگیه که ی له هه موو شهو و روژیکدا فهرزی کردوه، وه پروونه که نویژی ترس نه م هه موو جوانکاریانه ی تیدا به ده ست نایهت، به هوی سهر قال بوونی دل و جهسته و ترسه وه، بویه فهرمانی کردوه له پاش نه وه باس بکریت.

وه له وانته: به راستی ترس دل تووشی دل راو کی ده کات، وه ترس ده بیته مایه ی لاوازی، جا نه گهر دل لاواز بوو جهسته ش توانای بهرگری کردنی نامینیت بهرانه به دوژمن، وه یاد کردنه وه ی خوا له گه وره ترین به هیز که ره کانی دل.

له وانته: یاد کردنه وه ی خوا له گه ل نارامگرتن و جیگیریدا- ده بنه مایه ی سهر که وتن به سهر دوژمندا، وه ک چون خوا ﷻ ده فهر موی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ الأنفال. له م حاله ته دا فهرمانی

کردوه که زور یادی خوا بکریت، جگه له باس کردنی چه‌ندین فەرمانی تر. که ده‌فهرموی: ﴿فَإِذَا أَطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ﴾ واته: نه‌گه‌ر ترستان نه‌ماو نارامی به دل و ده‌روونو جه‌سته‌تاندا هات، نه‌وه نوژنه‌کانتان به ته‌واوی و له‌سه‌ر شیوه‌ی خوئی به ناشکراو به نه‌ینی نه‌نجام بدن، به سه‌رجه‌م پایه‌و مه‌رجه‌کانیه‌وه، وه به نه‌وپه‌ری گورایه‌لی و ملکه‌چه‌وه.

﴿إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَّوْقُوتًا﴾ واته: دیاریکراو بی‌ت له کاتی خویدا، نه‌مه‌ش به‌لگه‌یه له‌سه‌ر فه‌رز بوونی نویش، وه کاتیکی تایه‌تی به خوئی هه‌یه، نوژنه‌که دانا‌مه‌زری‌ت له کاتی خویدا نه‌بی‌ت، نه‌ویش بریتیه له‌و کاته‌ی که جی‌گی‌ر بووه له لای مسولمانان، گه‌وره‌و بچوو‌ک و زانا‌و نه‌زانیان، چونکه نه‌وه‌یان له پیغه‌مبه‌ره‌که‌ی ﷺ خو‌یا‌نه‌وه وه‌ر گرت‌وه، وه‌ک ده‌فهرموی: ﴿صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي﴾ (أخرجه أحمد برقم: ۱۵۶۳۶)، والبخاري برقم: (۷۸۵)، ومسلم برقم: (۶۷۴)). واته: نوژنه‌بکن به‌و شیوه‌ی که من نویش ده‌که‌م.

که ده‌فهرموی: ﴿عَلَى الْمُؤْمِنِينَ﴾ به‌لگه‌یه له‌سه‌ر نه‌وه‌ی که نویش ته‌رازووی به‌نده‌ی خوایه، وه به پنی ئیمانی که‌سه‌که نوژنه‌که جواترو ری‌ک و پینکتر ده‌بی‌ت، وه به هه‌مان شیوه به‌لگه‌یه له‌سه‌ر نه‌وه‌ی نه‌گه‌ر چی بی‌روا‌کان -پابه‌ندن به ده‌ستووری ئیسلامه‌وه، وه‌ک نه‌وانه‌ی که به‌لین له‌گه‌ردنیاندا‌یه بی‌گومان نه‌وان فەرمانیان پینه‌کراوه به لق‌و ورده‌کاریه‌کانی ئاین، وه‌ک نویش کردن، وه فەرمانیان پیناکری‌ت، به‌لکو نه‌گه‌ر نه‌نجامی‌شی بدن دروست نیه هه‌تا به‌رده‌وام بن له‌سه‌ر بی‌روایی، نه‌گه‌رچی له‌رؤزی دوا‌یشدا له‌سه‌ری سزا ده‌دری‌ت.

(۱۰۴): ﴿وَلَا تَهْتُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ إِنْ تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا تَأْلَمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا﴾

واته: لا‌وا‌زو سست مه‌بن له به‌دوادا‌گه‌رانی دوژمتاندا له بی‌روا‌کان، له جیهادو تیکۆشان کردن و پابه‌ندبووتنان له سه‌نگه‌ره‌کاندا، چونکه به‌راستی لا‌وا‌زی دل ده‌بی‌ته‌مایه‌ی لا‌وا‌زی جه‌سته، وه به‌و هۆیه‌وه ناتوانی‌ت له به‌رانبه‌ر دوژمتندا چه‌سپاو بی، به‌لکو به‌هیز به‌توانا چالاک بن له کاتی شه‌ر کردنتاندا دژ به‌دوژمتان، پاشان باسی دوو شت ده‌کات که دلی برودارانی پی به‌هیز ده‌بی:

یه‌که‌م: نه‌وه‌ی که تووشتان ده‌بی له ناره‌حه‌تی و ئیش و نازارو برین و هاوشیوه‌کانی،

یگومان نه وائیش به هه مان شیوهی ئیوه ئیش و نازاریان پی ده گات، به پرستی له جه و امیری مرؤقابه تی و مهردایه تی ئیسلامه تی نیه که ئیوه له نه وان لاواز تر بن، له کاتی که ئیوه و نه وان هاوشانی یه ک بوون، چونکه نه ریت وایه نه گهر شکست چند جار یک به دوی یه کتردا بیت مرؤف لاواز ده کات و به رده وام دوژمن سه رده که ویت به سه ریدا، نه ک که سیک جار یک سه ریکه ویت و جار یکی تر شکست بخوات.

دووم: ئیوه ئومیدتان هه یه به خوا، نه وان نه و ئومیده له خوا ناکه ن، ئیوه ئومیدی پاداشت و پرزگار بوون له سزا ده کهن، به لکو برواداره تایه ته کان به دوی پاداشتی هه ره به رزدا ده گهرین، له سه ر که وتنی خوایی و جیه جی کردن و به رپا کردنی ثابنی خوا له سه ر زه ویدا و بهر فراوان کردنی قه له مپه روی ئیسلام و رینمایی کردنی گو مپراکان و له ناو بردنی دوژمنان. نه م ناواتانه وا ده کات له بروادار ئیمانی به هیز تر بیت و چالاک و نازایه تی ده ریکه ویت، چونکه نه وه ی ده جه نگیت بو نه وه ی پاداشتی دنیا به ده ست به ییت و ه ک نه وه نیه به جه نگیت بو نه وه ی پاداشتی دنیا و دوا رپوژ به ده ست به ییت، وه سه ر که وتن به ره زامه ندی خوی گه و ره و به هه شته که ی، پاک ی بو نه و خوی به ییرو که ی به نده کانی جیاواز کرده، وه به زانست و دانایی خوی جیای کرد و نه ته وه. وه له بهر نه مه ده فهرموی: ﴿وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا﴾ خوا (خواه نی) زانیاری ته و او حیکمه تی ته و او ه.

(۱۰۵-۱۱۳): ﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَبَكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنَ لِلْخَافِيْنَ خَصِيْمًا ۝۱۰۵﴾ وَأَسْتَغْفِرِ اللَّهُ إِنَّكَ اللَّهُ كَانَ غَفُورًا رَحِيْمًا ﴿۱۰۶﴾ وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَفُونَ أَنفُسُهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ خَوَّانًا أَثِيْمًا ﴿۱۰۷﴾ يَسْتَخْفُونَ مَنَ النَّاسِ وَلَا يَسْتَخْفُونَ مَنَ اللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّنُونَ مَا لَا يَرْضَى مِنَ الْقَوْلِ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطًا ﴿۱۰۸﴾ هَتَانَتُمْ هَتَوْلَاءِ جَدَلْتُمْ عَنْهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَمَن يُجَادِلْ اللَّهَ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَمْ مَن يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَكِيْلًا ﴿۱۰۹﴾ وَمَن يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهُ يَجِدِ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيْمًا ﴿۱۱۰﴾ وَمَن يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبُهُ عَلَى نَفْسِهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيْمًا حَكِيْمًا ﴿۱۱۱﴾ وَمَن يَكْسِبْ خَطِيئَةً أَوْ إِثْمًا ثُمَّ رَزَقَهُ بِهَا رِيْقًا فَقَدْ آخَضَ إِلَيْنَا وَإِنَّمَا مِثْلُنَا ﴿۱۱۲﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ أَن يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّوكَ إِلَّا أَنفُسُهُمْ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِن شَيْءٍ وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُن تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيْمًا ﴿۱۱۳﴾

خوای هه‌وال ده‌دات که کتییی دابه‌زاندوو به‌سەر پیغه‌مبه‌ره‌که‌ی به‌هه‌ق،
 واته: پاراستوو‌یه‌تی له‌شه‌یتانه‌کان، که‌شتیکی‌ناره‌واو‌پووچی‌تی‌بکه‌ن، به‌لکو
 به‌هه‌ق دابه‌زاندوو، سه‌رجه‌م هه‌واله‌کانی‌نیویشی‌هه‌ق و راستن، وه‌فرمان‌و
 قه‌ده‌غه‌کراوه‌کانیشی‌دادپه‌روه‌رن (وه‌که‌ده‌فرموئ): ﴿وَمَتَّ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا
 ﴿۱۱۵﴾ الْأَنْعَام. وه‌هه‌والی‌داوه‌که‌بو‌ئه‌وه‌قورئانی‌دابه‌زاندوو‌دادوه‌ری‌له‌نیوان
 خه‌لکیدا‌بکات، وه‌له‌ده‌قیکی‌دیکه‌دا‌ده‌فرموئ: ﴿وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ
 مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ ۝۴۴﴾ النحل. ده‌کریت‌ئه‌م‌ده‌قه‌بو‌بریاردانی‌نیوانی‌خه‌لکی‌دابه‌زی‌بیٔ،
 له‌بواری‌جیاوازی‌و‌دوو‌به‌ره‌کیدا، وه‌سه‌رجه‌م‌ئاینه‌کانی‌تریش‌هه‌مان‌کاریان‌هه‌بووه،
 وه‌ده‌گونجیت‌ئه‌م‌دوو‌ده‌قه‌یه‌که‌واتایان‌هه‌بیٔ، ئه‌و‌کات‌مانای‌حوکم‌کردن‌له
 نیوان‌خه‌لکیدا، سه‌رجه‌م‌ئه‌و‌بریارانه‌ده‌گریته‌وه‌له‌بواره‌کانی‌خوین‌و‌ناموس‌و‌مال‌و
 سامان‌و‌سه‌رجه‌م‌مافه‌کانی‌تر، وه‌له‌بواری‌بیروباوه‌رو‌سه‌رجه‌م‌بواره‌کانی‌بریارانداندا.
 وه‌که‌ده‌فرموئ: ﴿بِمَا أَرْسَلَ اللَّهُ ۝ واته: نه‌که‌به‌هه‌واو‌ئاره‌زووی‌خوت، به‌لکو‌به‌و‌بریاره‌ی
 که‌خوای‌پیشانی‌داویت‌و‌قیری‌کردووی، وه‌که‌ده‌فرموئ: ﴿وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۝۲﴾ إِنَّ هُوَ
 إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ﴿۴﴾ النجم. ئه‌م‌ده‌قه‌به‌لگه‌یه‌له‌سه‌ر‌پاکی‌و‌پاریزراوی‌پیغه‌مبه‌ره‌که‌له‌سه‌ر‌ئه‌و
 په‌یامه‌ی‌که‌راپده‌گه‌یه‌نیٔ‌له‌لایه‌ن‌خوای‌گه‌وره‌وه‌له‌هه‌موو‌بریاره‌کاندا.

وه‌هه‌روه‌ها‌مه‌رجه‌دادوه‌ر‌خاوه‌ن‌زانست‌و‌دادپه‌روه‌ری‌بیٔ، له‌به‌ره‌فرمایشی‌خوای
 ﴿بِمَا أَرْسَلَ اللَّهُ ۝ نه‌یفه‌رمووه: (بما رأیت) واته: به‌وه‌ی‌که‌بینیوته، (به‌لکو‌فرموویه‌تی:
 به‌وه‌ی‌خوای‌پیشانی‌داویت). وه‌هه‌روه‌ها‌خوای‌گه‌وه‌ره‌مهرجی‌داناوه‌بو‌که‌سیک
 که‌دادوه‌ری‌ده‌کات‌و‌بریار‌ده‌دات‌له‌نیو‌خه‌لکیدا‌پیوسته‌خاوه‌ن‌زانست‌و‌شاره‌زایی
 بیٔ‌له‌قورئاندا، وه‌کاتی‌که‌که‌فرمانی‌به‌دادوه‌ری‌کردوه‌له‌نیوان‌خه‌لکیدا‌به
 دادپه‌روه‌ری‌بجولیته‌وه، قه‌ده‌غه‌ی‌لی‌کردوه‌سته‌م‌و‌زۆرداری‌بکات، وه‌که‌ده‌فرموئ:
 ﴿وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِبِينَ خَصِيمًا ۝ واته: مشت‌ومر‌له‌گه‌ل‌که‌سیکدا‌مه‌که‌که‌خیانه‌تیت
 بو‌ده‌ره‌که‌وتوووه، که‌بانگه‌شه‌بو‌شتیک‌بکات‌مافی‌ئه‌وی‌پیوه‌نه‌بی، یان‌نکوولی‌له
 راستی‌بکات، جا‌بزانیٔ‌یان‌گومان‌بیات‌که‌تۆ‌مشت‌ومری‌له‌گه‌ل‌ناکه‌ی.

ئه‌مه‌به‌لگه‌یه‌کی‌پروونه‌له‌قه‌ده‌غه‌کردنی‌مشت‌ومری‌بی‌بنه‌ما، له‌بواری‌مافی‌دنیاو
 مافی‌دوارپۆژ، له‌هه‌مان‌کاتدا‌به‌لگه‌یه‌له‌سه‌ر‌ئه‌وه‌مشت‌ومر‌له‌گه‌ل‌که‌سیکدا‌سته‌می
 لی‌نه‌بینرای.

وَأَسْتَغْفِرُ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿۱۰۶﴾ وَلَا تُجَادِلْ
عَنِ الَّذِينَ يَخْتَلِفُونَ أُنْفُسُهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ
خَوَّانًا أَثِيمًا ﴿۱۰۷﴾ يَسْتَحْفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا يَسْتَحْفُونَ
مِنَ اللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّتُونَ مَا لَا يَرْضَىٰ مِنَ الْقَوْلِ
وَكَانَ اللَّهُ بِمَا يَفْعَلُونَ مُحِيطًا ﴿۱۰۸﴾ مَا أَنتُمْ بِمُعْزِزِينَ
جَدَلْتُمْ عَنْهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَمَن يُجَادِلِ اللَّهَ عَنْهُمْ
يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَمْ مَن يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿۱۰۹﴾ وَمَن يَعْمَلْ
سُوءًا أَوْ يَطْلُبْ أُنْفُسَهُ فَمَن يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ يُجَادِلِ اللَّهُ عَنْهُ
رَجِيمًا ﴿۱۱۰﴾ وَمَن يَكِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبُهُ عَلَىٰ نَفْسِهِ
وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿۱۱۱﴾ وَمَن يَكِبْ خَلِيقَةً
أَوْ إِثْمًا ثُمَّ يَرْمِ بِهِ بَرِيئًا فَقَدِ احْتَمَلَ بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿۱۱۲﴾
وَرُوْلَا فَضَّلَ اللَّهُ عَلَيْكَ وَرَحْمَتَهُ رَهْمَتَ ظَالِمَةٍ فَمَنْعُ
أَنْ يُصَلِّكَ وَمَا يُصَلِّتُ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَصِفُونَ ﴿۱۱۳﴾
مِنَ مَن قُوْلُوْا لَئِنَّ اللَّهَ لَعَلَيْكَ الْكَاثِبُ وَلَئِنَّكَ لَمِنَ
الْمَا زُوْرِكِنَ قُلْ وَمَا كَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿۱۱۴﴾

﴿وَأَسْتَغْفِرُ اللَّهَ﴾ نهوهی که له لایه ن
تزووه ده رچووه، نه گهر ده رچوو بی
﴿إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا﴾ واته: له
تاوانی گه وره خووش ده بیست بو هر
که سیک داوای لیخووشبوونی لی کردییت و
به راستی گه راپیته وه، وه خوا سر که وتوی
کردییت بو نه نجامدانی کرده وهی چاک
پاش گه رانه وهی، که شایسته ی پاداشت و
لابردنی سزاکه ی بیست.

﴿وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَلِفُونَ
أَنْفُسَهُمْ﴾ (الإختیان) به مانای خیانت
دیست، وه خیانه تیش به مانای تاوان و
ستم و ده ستریزی دیست، وه نه مهش
به لگه یه له سر قه ده غه کردنی مشت و مر،

له سر که سیک تاوانیک بکات و پرو به پروی سزا بیته وه، به توله لی سندنه وه، یان
سه رزه نشت کردن، به راستی مشت و مر له سر نه وه ناکریت بو نه وهی سزاکه ی له سر
لابردیست، یان سووک بکریتسه وه ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ خَوَّانًا أَثِيمًا﴾ واته: زور
خیانه تکارو تاوانبار، نه گهر نه ریئی خووشه ویستی کرا، نه وه بیگومان دژه که ی جیگیر
ده بی.

پاشان قسه له سر نه وه خیانه تکارانه ده کات که ده فهرموی: نه وان ﴿يَسْتَحْفُونَ مِنَ
النَّاسِ وَلَا يَسْتَحْفُونَ مِنَ اللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّتُونَ مَا لَا يَرْضَىٰ مِنَ الْقَوْلِ﴾ به راستی نه مه
له لاوازی بروا و ناته واوی دلنیا یانه، که ترسی خه لکی له لای نه وان له ترسی خوا
گه وره تر بیست، هم موو ریگا کان به کار ده هیتن چاک بیست، یان خراب، ته نها بو نه وهی
خه لکی له خو یان رازی بکن، به لام له گه ل نه وه دا زور بی شهرمانه سنوره کانی خوا
ده شکینن، هر به خه یالیشیاندا نایه ت که خوا ﴿لَئِنَّ اللَّهَ لَعَلَيْكَ الْكَاثِبُ﴾ ده یان بیست و ناگاداری کرده وه کانیانه،
خوای گه وره به زانستی له گه لیاندا یه له هم موو بارودوخه کاندا، به تایه ت که به نه یئی
له شه ودا ته گیبر ده که نو قسه یه ک ده که ن که خوا پیئی رازی نیه، له بی تاوان کردنی

تاوانبارو تۆمه تبار کردنی بی تاوان، وه ههول ددهن ئه وهی که له شهودا کردوویانه، بهر پوژ بیهینه خزمهت پینغه مبه ر ﷺ بو ئه وهی رازی بکهن، بهراستی ئه م نامهردانه کۆمه له تاوانیکیان پیکه وه کۆ کرده وهو بیریان له وه نه ده کرده وه که خوا چاودیره به سر نهینی زهوی و ئاسمان و سه رجه م نهینه کانیان و ئه وه شی که له ناخو دهرونیاندا به، له بهر ئه مه خوا ﷺ هه ره شه یان لی ده کات به رسته ی: ﴿وَكَانَ اللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطًا﴾ واته: به راستی خوی ناگدار به زانستی خوی دهوری کرده وه کانی ئه وانی داوه، له گه له مه دا سزای بو پیش نه هیانان به لکو نه رم و نیانی له گه لدا نواندن، وه ریگای داوای لیخو شبوونی پی پیشاندان و ناگداری کردنه وه له به رده وام بوون له سر ئه و تاوانه، که ده بیته مایه ی پیویست بوونی سزای به تیش ﴿هَاتَتْهُمُ هَتُؤُلَاءِ جَدَلْتُمْ عَنْهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَمَنْ يُجَدِلُ اللَّهَ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَمْ مَنْ يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَكِيلاً﴾ ئه و تا ئیوه له ژبانی دنیا دا بهر گریتان لیکردن، وه بهر گریه که تان بوو به مایه ی نه هیشتنی هه ندی له وهی که لی ده ترسان، له سه ر شوږی و ریسوایی له لای خه لک؟ ئه ی له پوژی قیامه تدا کی بهر گریان لی ده کات، کاتی که به لگه کان به سه ریاندا ده سه پیت، وه زمان و ده ست و قاچه کانیان که ئه و کرده وانه یان پی کرده شایه تیان له سه ر ده دات؟ ﴿يَوْمَذِ يُوفِيهِمُ اللَّهُ دِينَهُمُ الْحَقَّ وَيَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ الْمُبِينُ﴾ (النور: ۲۵) کی بهر گریان لی ده کات به رانه ر ئه و که سه ی که خاوه ن نهینی و ناشکر اکانه وه چو ن شایه ت حا لی له سه ر ئاماده ده کات که نه توانیت نکوولی لی بکات؟ وه له م ده قه دا ریتمایه ک به دی ده کریت بو تاو تو یکر دنی نیوان بهر ژه وه ندی دنیا که پشت به وازه یان له فه رمانه کانی خوا ده به ستیت، یان نه نجامدانی قه ده غه کراوه کانی، وه له نیوان له ده ست دانی پاداشتی پوژی دوا یی یان سزا که ی به ده ست به نییت، ئه و که سه ی که دهرونی فه رمانی پیده کات به وازه یان له فه رمانی خوا ده لی ت: ناخو فه رمانی خوی گه وره ت جی به جی نه کرد به هوی ته نه لی و ته وه زه لیه وه، ده ی ئه و قازانجه چه که به ده ست هی نا؟ چه نده پاداشتی دنیا له ده ست چوو؟ ئه و وازه یاننه چی به دوا ی خویدا هی نا له به دبه ختی و گو مرایی و زه ره رمه ندی؟ وه به هه مان شی وه ئه گه ر دهرونی بانگی بکات بو تیر کردنی ئاره زووه قه ده غه کراوه کانی، پی ده لی ت: ئه وه چه ئه وه ی هه واو ئاره زووت داوای لی کردیت نه نجامتدا؟؟ به راستی چیژی ته واو ده بی، وه ئه وه ی به جی ده هی لیت له خه م و په ژاره و له ده ستدانی پاداشت و به ده سه تیهانی سزایه، مرو فی

ژیرو عاقل چۆن له م په فتارانه به دوور ناییت.

ئه مه له گهورترینانه که سوود به بنده بگه به نیت ته گهر خواوهن تیرامان بییت، خواوهن عه قلیکی راسته قینه بییت، به پیچه وانه ی نهو که سه ی که بانگه شه بو عه قیل گه رای ی ده کات، به راستی نهو نه فامی و سته مه- خوۆشی له ززه تی کاتی و پشووی ئیستا و هه نوو که به کاتی به رده ست ده بییت.

خوَا ۱۰۶ دِه فِه رِمُوئِ: ﴿وَمَنْ يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ يَجِدِ اللَّهَ غَفُورًا رَحِيمًا﴾ واته: ههر که سیک بویریت و نه ترسیت له سه ریچی کردن و تاوان ئه نجام بدات، پاشان داوای لیخوۆشبوون له خوا بکات داوا کردنیکی راسته قینه، نهوه ده گه به نیت که دانی ناوه به تاوانه که ی خویدا و په شیمان بووه ته وه و خو ی لی دارنیوه، ئه مه به راستی خوا په یمانی پیداوه و پیچه وانه ی په یمانه کانی ناکات، به لیخوۆشبوون و لیسوردن، له و تاوانه ی که کردووه تی، وه نهو ناته و او یانه ی بو ده سرپته وه، وه ده یخاته سه ر کرده وه چاکه کان، وه له ته مه نیدا سه ر که و تووی ده کات و ناهیلیت تاوان بالی به سه ردا بکیشیت، وه نه گهر لیسی خوۆش بوو، لیسی خوۆش ده بییت له سه ر نهوه ی که دامه زراوه له سه ری.

بزانه به راستی کرداری خراب به گشتی سه رجه م سه ریچییه کان ده گریته وه بچووک بی، یان گه وره، وه له بهر نهوه ناو نراوه به (سوء) چونکه خواوهنه که ی په لکیش ده کات بو سزادان، وه له بهر نهوه له ناخیدا چاک نه.

به هه مان شیوه سته م کردن له ده روون به په های ی هاوه لدانان و خواری نه وه ش ده گریته وه له تاوان کردن، به لام نه گهر به کیکیان گری درا به نهوی تره وه، نهوه هه ندی جار ههر به که و به شیوه یه کی گونجاو لیکدانه وه ی بو ده کریت، لیره دا (عمل السوء) کرداری خراب، لیکدانه وه ی بو ده کریت به مانای سته م (ظلم) که خراپه یه له گه ل خه لکید، نهویش سته م لیکردنیانه له خوین و مال و نامووسیاندا. وه سته می نه فس و ده روون به سته م و سه ریچی لیکده دریه وه، که له تیوانی خواو به بنده دایه.

وه بو یه سته می ده روون ناو نراوه به (ظلم) چونکه مرؤف خواوهن نه فی خو ی نیه، به ههر شیوه یه ک ویستی هه لسو که وتی پیوه بکات، بیگومان نهوه مولکی خوای گه وره یه، سپارده ی کردووه ته ده ستی به بنده، وه فه رماتی پیکردوه به شیوه یه کی دادپهروه رانه مامه له ی له گه لدا بکات، به پابه ند کردنی به ریگای راسته وه به زانست و کردار، هه ول و کوۆش ده کات فییری فه رمانه کانی بکات و به پیسی توانا کاریان پی بکات، کوۆشش پی کردنی

جگه لهم ريځايه ستم له نفس و دهر وونى، وه خيانه ته، وه لادانه له سر ريځاي راست كه دژى ستم و خراپه يه.

پاشان خوا ﷺ ده فهر موى: ﴿ وَمَنْ يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبُهُ عَلَى نَفْسِهِ ﴾. نه مه هه موو گونا هبار يک ده گري ته وه، له گونا هى بچووک يان گه وره، هه ر كه سيک گونا هى يک بکات نه وه سزاي دنيا يى و دواړو ژى ته نها بو خو يه تى، دانا به زيته سر كه سيکى تر، وه ک چو ن خوا ﷺ ده فهر موى: ﴿ وَلَا نُزِرْ وَأَزْرَهُ وَزَرَ آخِرَى ﴾ (۱۱۳) الانعام. (واته: هيج كه سيک گونا هى كه سيکى ديکه هه لنا گري).

به لام نه گه ر تاوان و سر پيچيه كان زور ناشکرا بوون، به ره لستى لى نه کرا (له لايه ن هيج مسولمان يکه وه)، نه وه سزاو گونا هه كان گشتگير ده بن، بيگومان له بريارى نه م نايه ته به ريژه دهر ناچيت، چونکه هه ر كه سيک واز له نکوولى پيوست به يني ت نه وه نه ويش به شدار ده بيت له و گونا هه.

وه لهم ده قه دا داد په روهرى حيكه تى خوا دهر ده كه وي ت، چونکه نه و سزاي كه س نادا ت به گونا هى كه سيکى تر، وه به هه مان شي وه ته نها به نه ندا زه ي گونا هه كه ي سزاي ده دا ت، نا له بهر نه مه ده فهر موى: ﴿ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴾. (واته: خاوه ن زانبار يى و حيكه تى ته واوه).

له زانبار يى و حيكه تى خوا ﷺ نه وه يه كه به گونا هه ده زان ي ت، وه ده زان ي ت بو چى كر دوويه تى و؟ چ هو کار يک له پشتيه وه بو وه؟ وه چ سزا به ک شايسته ي نه و گونا هه يه؟ وه له حاله ت و دو خى تاوان بار ده زان ي ت، وه نه وه ش ده زان ي ت كه هو کار ي نه و گونا هه دهر وونى بو وه كه هه ميشه بانگگه ر بو وه بو گونا ح، به لام له گه ل نه وه دا گونا هبار به رده وام يادى خوا ده کات داوا ي ليخوش بوون ده کات، بيگومان خوا له و گونا هه ي خو ش ده بى و سر كه و تووى ده کات بو داوا ي ليبور دن. به لام نه گه ر به بو يرى و سر سه ختیه وه نه و تاوانه ي نه نجام داو سنوورى خوا ي به زان دو شهر مى له بين ينى خوا نه کرد، وه سزاي خوا ي پشت گو ي خست و سستى نواند، به راستى نه مه دووره له ليخوش بوونه وه دووره له وه ي كه خوا هانى بدات بو ريځاي ته و به و ليخوش بوون.

پاشان ده فهر موى: ﴿ وَمَنْ يَكْسِبْ خَطِيئَةً ﴾. (واته: تاوان يکى گه وره) ﴿ أَوْ إِثْمًا ﴾ يان گونا هى يک بکات ﴿ ثُمَّ رَوَّ بِهٖ بَرِيئًا ﴾. (واته: پاشان كه سيکى ترى يى تومه تبار بکات، نه گه ر چى نه و كه سه ش گونا هبار ي ت ﴿ فَقَدْ أَحْتَمَلَ بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴾. (واته:

بهراستی بوختانیکی خستوه ته سهر شانی خوئی بهرانبهر به که سیکی بی تاوان، وه گوناهیکی ناشکراو پرونی نه نجام داوه، وه نمه به لگه یه له سهر تاوانه گهوره کان که خاوه نه که ی تیاده بات. بهراستی کومه له زیانیک ده گریته خو: بده ست هیئانی خراپه (له نیوان خوئی و خه لکدا) وه گوناح (له نیوان خوئی و خوادا)، پاشان بیخاته نه ستوی بی خه تابه که وه، پاشان نه و درو ناشرینه بکات بو نه وهی خوئی رزگاری بی، وه تاوانبار کردنی بی تاوان، پاشان نه وهی که له سهری داده مزریت له سزای دنیا یی، تاوان ده دریته پال که سیکی تر، پاشان له سهر نه وه یاسای به سهر دا جی به جی ده کریت. پاشان نه وهی له سهر نه وه داده مزریت له قسه ی خه لکی بهرانبهر به بی تاوان به دانه پالی شتی خراپ و ناشایسته، داوا له خوا ده که یین بمانباریزیت له هه موو خراپه یه ک. نجا باسی فزل و منه تی خوئی ده کات به سهر پیغه مبه ره که یه وه به پاراستن و پاریزگاری لیکردنی له و که سانه ی که ویستویانه گومرای بکن، ده فهرموی: ﴿وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ أَنْ يُضِلُّوكَ﴾ نهم ده قه پیروزانه مانا لیکده ره وان ی قورشان باسیان له هوی دابه زینی کردوه، ده لین: خانه واده یه ک له مدهینه دزیان کرد، کاتیک دزیه که یان ناشکرا بوو ترسان، ماله دزراوه که یان بردو فریایان داوه مالی که سیکی بی ناگاو، دوا یی دزه که به پشتیوانی هوزه که ی روشتن بو خزمهت پیغه مبه ری خوا ﷺ داوایان لیکرد هاوړیکه یان بیتاوان بکات له بهر چاوی خه لکید، وتیان: نه و دزی نه کرده، به لام نه وهی که دزی کرده نه و که سه یه که شته دزراوه که له ماله که ییدا بووه، نه و بی تاوانه، پیغه مبه ر ﷺ ویستی بی تاوانی بکات، خوا ﷺ نهم نایه تانه ی دابه زاند وه ک ناگادار کردنه وه یه ک و پروونکردنه وهی نه و راستیه، هوشیار کردنه وه و ترساندنیک بو پیغه مبه ر ﷺ له پاریزگاری کردن له خیانه تکاران، بهراستی گومرا کردن دوو جوړه: گومرا بوونیک له نه زانی، نه ویش نه فامیه بهرانبهر به راستی، وه گومرا بوونیک له کرداردا، نه ویش کار کردن به پیچه وانیه نه وهی که پیویسته، خوا ﷺ پیغه مبه ره که ی له م جوړه یان پاراستوه. خوا ﷺ هه والی داوه که قیل و ته له که کانیاں ده گه ریته وه بو سهر خویمان، وه ک حاله تی هه موو فیلبازیک، ده فهرموی: ﴿وَمَا يُضِلُّوكَ إِلَّا أَنْفُسُهُمْ﴾ (که سیان گومرا نه کرد جگه له خویمان) به و فرت و قیل، وه نه گه یشتن به نامانجه کانیاں و هیچیان بده ست نه هیئا جگه له بیبهش بوون و ریسوایی و تاوان و خراپه. بهراستی نه مه نیعمه تیکی گهوره یه به سهر پیغه مبه ره وه که نیعمه تی کردار له خو

ده گريٽ، نه ويش سهر كه وتنه بو نه و كرداره ي كه پيوسته و پاريزگاري ليكر دنه له هه موو قه ده غه كراو نيك.

پاشان باسي نيعمه ته كاني خو ي ده كات له زانست به سه ريه وه، ده فهرموي: ﴿وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ﴾ واته: خوا قورناني پيروزي ناردوه ته خواره وه بو سهرت، كه روونكه ره وه يه بو هه موو شتيك، وه زانستي سه ره تا كان و كو تا ييه كاني تيدا يه.

وه (الحكمة) يان سوننه ته، وه ك چون هه ندي له زاناياني پيشين وتوويانه: به راستي سوننه تي بو دابه زيوه وه ك چون قورناني بو دابه زيوه، يان زانستي نه يني شه ريعه ته كه له زانيني فه رمانه كان، وه داناني شته كانه له جيگاي خوياندا، وه ري كخستي هه موو شتيك به پي خوي.

﴿وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُن تَعْلَمُ﴾ نه مه هه موو زانسته كاني خوا ده گري ته وه به گشتي، بيگومان پيغه مبه ر ﴿وَهُ ك چون خوا ﴿يُنشِئُ﴾ پيغه مبه رايه تي وه سف ي كردوه به وه ي: ﴿مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَانُ﴾ الشوري.

هه روه ها ده فهرموي: ﴿وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَىٰ﴾ ﴿۷﴾ الضحى. پاشان به رده وام خوا ﴿يُنشِئُ﴾ نيگاي بو داده به زانندو فيري ده كردو بوي ته واو ده كرد، هه تا گه يشته نه و په ري پله له زانستدا، هيچ كه س له پيشين و دو ايبن ناتوا نيت بگات به و نامانجه، هه تا بوو به زانترين خه لك به په هايي، وه له هه موو مروقه كان ته واوتر بوو، نا له بهر نه مه ده فهرموي: ﴿وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا﴾ چا كه ي خوا ﴿يُنشِئُ﴾ به سه ر پيغه مبه ره وه گه و ره تره له چا كه ي هه موو دروستكراوه كان، وه شي وه ي چه شني نه و چا كانه ي خوي گه و ره له تواناي كه سدا يه لي ي بكو لي ته وه، وه ژماردني ئاسان يه.

(۱۱۴): ﴿لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّنْ نَّجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا﴾ ﴿۱۱۴﴾

واتە هیج چاکە یە ک نیه له زۆریه ی چپە کردنی خەلکی له ناو یە کتردا، وه ئە گەر خیری تیدا نهییت، یان هیج سوودینکی نیه، وه ک قسه ی زیاده ی رینگه پیدراو، یان قسه که شهرو خراپه وه ک قسه ی حهراو و قهدهغه کراوه به هه موو جوړه کانیه وه. پاشان خوا ﷻ جیای کردوه ته وه وه ک ده فرموی: ﴿إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ﴾ له مال و دارایی، یان زانست، یان هه سوودو

قازانجیک بیست، به لکو ئه و په رستشانه ی که کور تکرانه ته وه، وه ک: ته سیح و ته حمیدو هاوشیوه کانیان. وه ک چۆن پیغه مبه ر ﷻ ده فرموی: ﴿إِنَّ بِكُلِّ نَسِيحَةٍ صَدَقَةٌ، وَكُلُّ تَكْبِيرَةٍ صَدَقَةٌ، وَكُلُّ تَحْمِيدَةٍ صَدَقَةٌ، وَكُلُّ تَهْلِيلَةٍ صَدَقَةٌ، وَأَمْرٌ بِالْمَعْرُوفِ صَدَقَةٌ، وَنَهْيٌ عَنِ الْمُنْكَرِ صَدَقَةٌ، وَفِي بَعْضِ أَحَدِكُمْ صَدَقَةٌ﴾ (أخرجه مسلم برقم: ۱۰۰۶).

واته: بیگومان بو وتنی: هه موو (سبحان الله) یه ک چاکه هه یه، وه بو وتنی هه موو (الله أكبر) یک چاکه هه یه، وه وتنی (لا إله إلا الله) یه ک چاکه هه یه، وه فرمانکردن به چاکه چاکه یه، وه قهدهغه کردنی خراپه چاکه یه، وه له جووت بوونی هه ر یه کیک له تیوه له گه ل خیزانه که پیدا چاکه یه.

﴿أَوْ مَعْرُوفٍ﴾ بریتیه له چاکه کاری و گوێزپایه لی، وه هه موو شتیکه که به بی شهرو عه قل باش بیست، وه ئە گەر فرمان به چاکه به تنها هات، وه به دواییدا قهدهغه کردنی خراپه نه هات، ئه وه مانای قهدهغه کرنی خراپه ش ده گه یه نیست، له بهر ئه وه واز هینان له قهدهغه کراوه کان له کاره چاکه کانه، به هه مان شیوه کاری چاکه ته واو نایست به بی واز هینان له خراپه.

• لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّنْ نَّجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا وَمَن يُسَاقِ الرَّسُولُ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَضَلَّ بِهِ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿۱۱۴﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ لِمَن يَشْرِكْ بِهِ وَيَغْفِرُ مِمَّا دُونَ ذَلِكَ لِمَن يَشَاءُ وَمَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا عَظِيمًا ﴿۱۱۵﴾ إِن يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا إِنثَانًا يَذَّحَّرْتَنَ إِذْ أَشْطَبْنَا مَرِيضًا ﴿۱۱۶﴾ لَمَسَّهُ اللَّهُ وَقَالَ لَا تُخَدِّثْ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿۱۱۷﴾ وَلَا أُضِلُّهُمْ وَلَا أُهِنُّهُمْ وَلَا مَرْزُقُهُمْ فَلْيَتَّكِبْ عَنَّا إِذْ أُنزِلَتْ الْآيَاتُ وَلَا تَمُرُّنَّ بِاللَّغْوِ إِنَّا سَأَلْنَا الَّذِينَ نَسَخْتَنَ مِنْهُ آيَاتِنَا أَن يَتْلُوا مِن دُونِ آيَاتِنَا مَا لَمْ نُخَالِفْ بِهَا فِي مَقَامِ آيَاتِنَا لِيَتَّبِعُوا آيَاتِنَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۱۱۸﴾

به لام نه گهر ینکه وه هاتن نهوه هر یه که و مانای خوئی ده گه به نیت، چاکه مانای کرداری چاکه ده گه به نیت و قه دهغه کردنی خراپه ش مانای دوور که و تنه وه له خراپه ده گه به نیت. ﴿أَوْ إِصْلَاحِ بَيْنِ النَّاسِ﴾ چاکه کاری و ړینکخستن ته نها له نیوان دژدا دیته جی که کیشه و نا کوکی له نیواناندا هه نیت، وه مملاتی و رپو کینه و رکا به ری و شهرو خراپه و دوو به ره کی به دوی خویدا به جی ده هیلیت، له بهر نه مه خوا ﴿﴾ جهخت ده کاته وه له سر هاندان بو چاکه کردن له نیوان یه کتردا له کیشه ی خوین و مال و سامان و حه یاو شه ره فدا، به لکو له ناینه کانیشدا، وه ک خوا ﴿﴾ ده فهر موی: ﴿وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا﴾ ۱۱۳ آل عمران.

وه خوا ﴿﴾ ده فهر موی: ﴿وَأِنْ طَافْتُمْ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فَاصْلِحُوا بَيْنَهُمَا فَإِنْ بَغَتْ إِحْدَهُمَا عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي حَتَّىٰ تَفِيءَ إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ﴾ ۱۱۴ الحجرات. وه خوا ﴿﴾ ده فهر موی: ﴿وَالصُّلْحُ خَيْرٌ﴾ ۱۱۳ النساء. نهوه ی که نیوانی خه لکی چاک ده کات باشته ره وه ی خوا به رستی بکات به نویزو و پژوو خیر و چاکه، وه چاکه خواز هر ده بی کردار و ماندوو بوونی چاک بکات. نهوه ی هه ول بو خراپه کاری ده دات خوا ﴿﴾ سر که و تووی ناکات، وه ناگات به ناواتی خوئی، وه ک چون خوی گه وره ده فهر موی: ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ﴾ ۸۱ یونس. نه ک ارانه به هر شیوه یه ک بکرت هه خیره، وه ک چون به لگه یه له سر نه وه هه لا و یردنه.

به لام پاداشتی ته و او به پی نیت و دل سو زیه، له بهر نه مه خوی گه وره ده فهر موی: ﴿وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا﴾ به راستی پیوسته له سر به نده مه بهستی روو کردنه خوا بی، وه به کرداریش دل سو زیت له هه موو کاته کاند، وه له هه موو به شیک له به شه کانی خیر و چاکه دا، له بهر نه وه پاداشتی گه وره به ده ست به نیت و له گه دل سو زیدا رایت و بییت به یه کیک له دل سو زانو پاداشتی ته و او ی ده ست بکه ویت به بی که و کورتی، یه کسانه مه بهسته که هاتوو ته دی، یان نه هاتوو ته دی، چونکه نیت ته که دامه زراوه و به پی پیوست کرداریشی بو کراوه.

(۱۱۶-۱۱۵): ﴿وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصَلِّهِ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا﴾ ۱۱۵ ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا﴾ ۱۱۶:

نهوه ی پیچه وانه ی پیغه بهر ﴿﴾ بجولیشه وه و به ره لستی و سر که شی له بهرانه ره نه وه دا

بکات که هیناویه تی ﴿ مَا بَيْنَ لَهُ الْهُدَىٰ ﴾ به بهلگهی قورئانی و فەرمودهی سه لمینراو ﴿ وَتَبِعَ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ ﴾ شوینی بیرو برواو کرداره کانیان بکهویت ﴿ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّى ﴾ واته: وازی لی ده هینین له سر نهوهی که بو خوئی هه لیژاردوهو و ریسوای ده که یین و سر که وتووی ناکه یین بو خیرو چاکه، چونکه راستی بینوهو زانیویه تی و وازی لی هیناوه، نهوه پاداشتی له لایهن خوای گه ورهوه دادپه روه ره که له سر گومرایسی بیهلیته وهو گومراتری بکات، وه ک خوا ﴿ فَهَرَمَوِيْ: ﴿ فَلَمَّا زَاغُوا أَزَاغَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ ﴾ ﴿ ۵ ﴾ الصّف. وه خوا ﴿ وَنُقَلِّبُ أَفْعَادَهُمْ وَأَنْصُرُهُمْ كَمَا لَرُّؤْمُوْا بِهِ ؕ اَوَّلَ مَرَّةٍ ﴾ ﴿ ۱۱ ﴾ الأنعام بهلگه له سر تیگه یشتن له م ده قه دا نهوه یه که هه که سیک دزایه تی پیغه مبر نه کات و به شوین ریازی نیمانداران بکهویت، بهوهی که تنها مه بهستی بو خوا بیّت، وه شوینکه وتنی سوننه تی پیغه مبر ﴿ بیّت و له گه ل کومه لی مسولماناندا بیّت، نه گه ر گونا هیکیشی کرد، یان ویستی بکات که نهوهش دهروونی مرؤفه و زالبوونی نهو سر وشته یه، نهوه خوا ﴿ نایدا ته دهست نهفس و شه یئانه که یهوه، بهلکو به میهربانی خوئی دایده پووشی و منه تی خوئی ده کات بهسه ریدا بهوهی که پاراستوویه تی له هه موو خراپه یه ک، وه ک خوا ﴿ ده رباره ی یوسف ﴿ یوسف و ده فهرموئی: ﴿ كَذَلِكَ لِنَصْرِفَ عَنْهُ السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُخْلَصِينَ ﴾ ﴿ ۱۲ ﴾ یوسف. واته: به هوئی دلسوزیه وه له خراپه و داوین پیسی به دوورمان کرد، وه به هه مان شیوه هه موو دلسوزیک ده گریته وه، وه ک چون هه موو هو کاره کان بهلگهن له سر نهوه.

وه که ده فهرموئی: ﴿ وَنُصَلِّهِ جَهَنَّمَ ﴾ واته: سزایه کی ده ده یین سزایه کی مه زن، ﴿ وَسَاءَتْ مَصِيْرًا ﴾ واته: پاشه پوژیک زور خراپ. به راستی تم هه ره شه بو نهو که سانه دانراوه که دزایه تی پیغه مبر ﴿ ده که نو پیچه وانه ی نیمانداران ده جوئینه وه، مه گه ر تنها خوا ﴿ خوئی بیژمیریت، به پیسی تاوانه که یه بچووک بیّت یان گه وره، هه ندیکه خاوه نه که ی بو هه تا هه تایی له دوزه خدا ده هیلته وه، وه سر شویری ده کات، وه هه ندیکه له خوار نهوه وه یه، له وه یه ده قی دووم زیاتر دریزه بهم ره هایه بدات. نهویش بریتیه له وهی که به راستی خوا ﴿ له شیرک و هاوه لدانان خوش ناییت، چونکه له که دار کردنی په روه ردگاری جیهانیان له خو ده گریت له یه کتا په رستیدا، وه یه کسان کردنی دروستکراو که هیچی به دهست نیه، نه بو دهروونی خوئی و نه بو کهسانی تر، له به رانیه ر نهو خوییه ی که خاوه نی زهوی و ئاسمانه، وه خیرو شه ر تنها به دهستی خوویه تی، وه هه ر

نازو نيعمه تيک هه ييت لهم دنيا يه دا تنها له لاي نه وه وه يه، وه هيچ کهس ناتوانيت به لاو موسييه تي ره تبکاته وه بيچگه له خو ي نه ييت، که که مال و ته او ي تنها هي نه وه له هه موو رووه کانه وه، وه ده وله مه ندي و بي ني از ي ته او وه له هه موو رووه کانه وه. به راستي گه و ره ترين ستم و نه و په ري گومر اي ي نه وه يه که مرو ف به دل سو زي خوا نه په ر ست ي ت که خاوه ن نه و ر يز و گه و ره يه، وه به شيک له خوا په ر ست يه که ي بو خه لک ي ي ت، که هيچ سيفه تيک ي ته او ويان نيه، وه هيچ سيفه تيک ي بي ني از ي و ده وله مه نديان ت يدانيه، به لکو هيچيان نيه جگه له نه بوون، نه بووني بوون و نه بووني ته او وي و نه بووني ده وله مه ندي، نا نه وه هه ژاره به ماناي هه ژاري. بيگومان نه و تاوان و سه ر پيچيانه ي که له خوار شيرک و هاوه لدانانه وهن، نه وه ده گه ر پته وه بو وي ست ي خوا، نه گه ر يه وي ت به ره حمت و دانايي خو ي لي خوش ده ي ت، وه نه گه ر يه وي ت به داد په رو ي و دانايي خو ي سزاي ده دات، وه نه م ده قه ده ي ت به لگه بو نه وه ي که يه کدهنگي نه م تو مته به لگه يه، وه نه م تو مته ته پاريز راوه له هه له. وه مه به ست له و ته نه وه يه: به راستي هه ره شه ي کرده که هه ر که سيک پيچه وانه ي ر ي ي از ي بر واداران بجول ي ته وه سه رشو ري بکات و بيخاته ناو نا گره وه، وه (سبيل المؤمنين) ر ي ي از ي بر واداران، (سبيل) تا که هه موو بر واداران ده گري ته وه له سه ر نه و ر ي ي از ه له بيرو باوه رو کرده ره کان. نه گه ر يه کدهنگ بوون له سه ر پيوي ست بووني شتيک، يان به باشيان زانيني، يان سه رام بووني، يان بي ز ينرا وي، يان ري گه پي دراو، نه م ري نگايانه، هه ر که سيک پيچه وانه يان بجول ي ته وه، پاش يه کدهنگي نه وان له سه ري، نه وه ري نگايه کي تري گرتوه ته به ر، وه به لگه له سه ر نه وه فه رم اي شتي: ﴿كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ ۗ﴾ آل عمران. به لگه له م ده قه دا نه وه يه که به راستي خوا ي گه و ره هه وائي داوه بر واداران له م تو مته ته دا فه رمان نا که ن به چا که نه ي ت، نه گه ر يه کدهنگ بوون له سه ر پيوي ست بووني شتيک، يان به باش زانيني، نه وه بيگومان فه رماني پيکراوه، به ده قي ثايه ت ده ي سه لم ي ني ت که چا که، وه هيچ شتيک نيه له پاش چا که جگه له خرا په نه ي ت، به هه مان شي وه نه گه ر يه کدهنگ بوون له سه ر شتيک ي قه ده غه کراو، نه وه قه ده غه يان لي کراوه.

وه هاوشيوه ي نه و فه رم اي شته ي که ده فه رموي: ﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ ۗ﴾ البقرة.

خوا هه وائل ده دات که نه م تو مته ته ي کرده به تو مته تيک ي ني وه نج ي و اته: داد په رو وه رو

هەلبژێردراو، تا ببینە چاودێر بەسەر خەلکەوه، واتە: لە هەموو شتیکدا، ئەگەر شایەتیاندا لەسەر پریریەک کە خوا فرمائی پێکردووە، یان قەدەغەیی کردووە، یان رینگەیی پێداوە، ئەو بەراستی شایەتیە کە یان پارێزراوە، چونکە زاناو شارەزان بەوێی شایەتیان لەسەر داوە، وە دادپەرورن لە شایەتیدانە کە یاندا، ئەگەر کارە کە بە پێچەوانەیی ئەو بیواپە، ئەو نە دادپەرور دەبوون لە شایەتی دانە کە یاندا و نە زاناو شارزا دەبوون پێی. وە کە دەفەر موی:

﴿فَإِنْ نَزَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ﴾ (۹۱) النساء. تیگە یشتن لە دەقە کە ئەو بە ئەگەر دووبەرە کیان نەبوو، بەلکو بە کەنگ بوون لەسەری، ئەوان فرمانیان پێنە کراوە بیگەر پێنەووە بۆ قورئان و سوننەت، وە ئەو نایبەت تەنها بە پێی قورئان و سوننەت نەبێت، بۆیە پێچەوانە نیە. بە راستی ئەم بەلگانە دەبیرنەووە یە کلای دە کە ئەو، کە یە ک دەنگی ئەم ئۆممەتە بەلگە یە کێ براوە یە، ئا لەبەر ئەمە خوا ﷻ قیزە و نسی گومرا کە رانی پروون کردووە تەو، بە فرمایشتی:

(۱۱۷-۱۲۱): ﴿إِنْ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا إِنَّا وَإِنْ يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَرِيدًا﴾ (۱۱۷) لَعَنَهُ اللَّهُ وَقَالَ لَا يُخَذِّنْ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيْبًا مَفْرُوضًا ﴿۱۱۸﴾ وَلَا ضَلَمَ لَهُمْ وَلَا أُمِرْتُمْ فَلَيْبَتِكُنَّ إِذَا نَالْتَعِمْنَ وَلَا مَرَّتُهُمْ فَلْيَعْرِتْ خَلْقَ اللَّهِ وَمَنْ يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُبِينًا ﴿۱۱۹﴾ يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿۱۲۰﴾ أُولَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَلَا يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا ﴿۱۲۱﴾

واتە: ئەو بت پەرستانە ناپارێنەووە تەنها لە چەند بتیکی مێنە نەبێت، ناوئراون بە ناوێ مێنە کان، وە ک: (العزى ومناة) و هاوشیو یان، ئەوێی کە پروون و ئاشکرایە ناو بەلگە یە بۆ نێو پڕۆک، ئەگەر ناوێ کانیاو ناوێ ئافەرە تی تەواوێ لە دەست داو، وە وە ک چۆن خوا ﷻ هەوالی ناو لێئراوێ کان بەو ناوانە، سیفە تی تەواوێ لە دەست داو، وە وە ک چۆن خوا ﷻ هەوالی داو لە چەندین شوێنی کتیبە کە یەدا نامازە ی پێی کردووە کە ئەوانە ناتوانن هیچ شتیک دروست بکەن و پڕۆزی بەدن، وە ناتوانن پشتیوانی لەوانە بکەن کە دە یان پەرستن، بەلکو ناشتوانن نە قازانج و نە زیان بە دەروونی خوێان بگە یە نن، وە ناتوانن خوێان سەر بخەن بەسەر ئەوێی کە دە یە و ئیت زیا نیان پێگە یە نیت، وە نە بیستیان هە یە، نە بینین و نە دل، چۆن دە پەرستری ئەگەر کە سیک ئەمە وە سفی ییت، وە واز لە دلسۆز بوون بە نیت بۆ ئەو خواپە یی کە خواوێ ناوێ جوانە کان و سیفە تە بەرزە کان، وە سوپاس و تەواوێ و شکوو

بندی و عیززه ت و جوانی و میهره بانی و چاکه و چاکه کاری و تنهایی به دروست کردن و ریکخنسن و حکمه تی گه و ره له فرمان و دهسه لاته؟! نایا ئمه له ناشرینتینی ناشرینه کان نیه، که به لگه یه له سر ناته و او ی خاونه که ی، وه گه یشتی به ئه و پهری بی عه قلی نزمی که هیچ وینا که ریک ناتوانیت وینای بکات، یان هیچ وه سف که ری ناتوانیت ئه و کم عه قلیه وه سف بکات؟! وه له گهل ئه وه شدا به ندایه تیه کانیان بو ئم بته ناته و او انه یه. له راستیدا ئه وان تنها شه یتانیا ن په رستووه که دوژمنیکی سر سه ختیانه ده یه ویت له ناویان بیات، وه هه موو هه و لیک ده دات بو ئه و مه به سته، ئه وه ش ئه و پهری دوور بو ونه له خوی گه و ره، له بهر ئه وه خوا نه فره تی لی کرده و دووری خستووه ته وه له میهره بانی خوی، وه هه و هل بو دوور خستنه وه ی به نده کانی خوا ده دات له میهره بانی خوا ﴿إِنَّمَا يَدْعُوا حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ﴾ ۶ فاطر. له بهر ئه مه یه خوی گه و ره هه و الیداهه ده ریه ره ی هه و له کانی شه یتان له به لاریدا بردنی به نده کان و جوان کردنه وه ی شته خراپه کان بو یان، وه ئه و سویند ده خوات به پهروه ردگاری ده لی: ﴿لَا تَحْذَنْ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَفْرُوضًا﴾ ۱۱۸ هه و الیداهه واته: به دیار یکر او به دنیایی شه یتان ناتوانیت هه موو به نده کان له خشته به ریت، وه به راستی به نده دلسوزه کان ئه و دهسه لاتی به سه ریاندا نیه، به لام تنها دهسه لاتی به سه ر ئه و که سانه دا هه یه که پشتیان کرده ته خوا و گویرایه لی شه یتانیا ن به سه ر گویرایه لی خوادا په سندن کرده. وه له جیگایه کی تر دا سویند ده خوات به گو مر ا کردنیان ده لی: ﴿وَلَا تُؤْتِيهِمْ أَجْرًا﴾ ۲۹ ﴿إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ﴾ ۴۰ الحجر. ئه مه ئه وه یه که ئه و پیس و چه په له گومانی بو ده بات و جه ختی له سه ر ده کاته وه، خوی گه و ره هه و ال ده دات به روودانی و ده فرموی: ﴿وَلَقَدْ صَدَقَ عَلَيْهِمْ إِلَٰهٌ ظَنَّهُ فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ ۲۰ سبأ.

ئم به شه دیار یکر او ی که شه یتان سویندی پی خوار دوه که هه لیان ده بیژیریت، باس له وه ده کات که ئه وه ی خوی ده یویت و مه به سته تی پیان، وه ک ده فرموی: ﴿وَلَا ضَلَّ لَهُمْ﴾ واته: له ریگای راست، گو مر ا کردنیک له زانست و زانیاری و، گو مر ا کردنیک له کرداردا ﴿وَلَا مُتَيْنَهُمْ﴾ واته: له گهل گو مر ا کردنیاندا، به ئاوات و خه یالی پووجه وه سه ر گه ر میان ده کم، ئه و ئاواته ی که رینمایی کراوه کان به ده ستیان هینا وه، به راستی ئه مه ئه و پهری له خویایی بو ونه، تنها به گو مر ا کردنیانه وه نه وستا وه، هه تا له پیش چاویان جوان و رازا وه ی کرده، ئه مه ش خراپه و شه ریکی زیاتره به سه ر شه ره کانیانه وه که کرداری ئه و

که سانه یان کرد شایسته ی سزادانن، مه بهستی جووله که و گاورو هاوشیوه کانیانه، خوا
 ده باره بیان ده فهرموی: ﴿ وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرِيًّا تِلْكَ
 أَمَانِيُّهُمْ ۗ ﴾ البقرة، ههروه ها ده فهرموی: ﴿ كَذَلِكَ زَيَّنَّا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلَهُمْ ۗ ﴾ الأنعام. وه
 ده فهرموی: ﴿ قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا ۗ ﴾ ۱۱۳ الَّذِينَ ضَلَّ سَعِيَّهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ
 يُحْسِنُونَ صُنْعًا ۗ ﴾ ۱۱۴ الكهف.

وه خیوای گهوره له روژی دواییدا ده باره ی دوورووه کان ده فهرموی: ﴿ يَأْتِدُونَهُمْ أَلَمْ نَكُنْ
 مَعَكُمْ قَالُوا بَلَىٰ وَلَكِنَّكُمْ فَتِنْتُمْ أَنْفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ الْأَمَانِيُّ حَتَّىٰ جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ وَغَرَّكُمْ
 بِاللَّهِ الْغُرُورُ ۗ ﴾ ۱۱۱ الحديد.

وه که ده فهرموی: ﴿ وَلَا مُرْتَهَمٌ فَلْيَبْتِكُنَّ ءَاذَانَ الْأَنْعَامِ ۗ ﴾ واته: برینی گوئی
 نازه لان، وه ک: برینی گوئی حوشتریک که چوار سکی بکر دایه و پینجه میان نیر بووایه،
 یان حوشتریک دوازده سکی بکر دایه هه مووی مینه بووایه، یان حوشتریک یه که م و
 دووم سکی مینه بووایه، یان حوشتریکی نیر له پشتی ده سک له دایک ببووایه،
 خوی گهوره ناگاداری کردوونه ته وه به هندی له وانه مه بهستی پی هه موویه تی، به راستی
 نه مهش جوړیکه له گو مریای، نه وه ی که خوا حه لالی کرده هه رامی ده کات، هه موو
 نه و بیروباوهره خراب و بریاره نابه جیانهش ده چنه نه و چواچیوه یه وه، نه وهش نه و پیری
 سه ریشیواو یه.

﴿ وَلَا مُرْتَهَمٌ فَلْيَغْرِتْ خَلْقَ اللَّهِ ۗ ﴾ نه مه گوړانی شیوه ی دهره کی ده گریته وه به خال
 کوتان و برؤ لابر دن و ده ستکاری کاری کردنی جهسته بو جوانکاری و هاوشیوه کانی، که
 شهیتان پی گو مریایان ده کات و دروستکاری خوا ده گوړن. نه وهش نه وه ده گه به نیت که
 به جوانی دروست نه کراون، وه تانه دانه له حیکمه تی خوا، وه برابوونه به مه که نه وه ی
 به ده ستیان دروستی ده که ن چاکتره له وه ی که خوا دروستی ده کات، وه نه وه ده گه به نیت
 که پازی نه بوون به ریگخستن و به ریوه بردنی قه دهری خوی گهوره. وه ههروه ها گوړانی
 ناخی که سه کهش ده گریته وه، خوی گهوره بهنده کانی دروست کرده به پاکسی و هه رگرتنی
 راستی و ناشکرا کردنی، شهیتانه کان هاتن بو لایان له و ریپازه جوانه لایاندان، وه خراپه و
 هاوه لدانان و بیروایسی و تاوان و سه ریپچیان له لا جوان کردن.

به راستی هه موو که سیک له سه ر پاکسی له دایک ده بیت، به لام باوک و دایکی ده یکه ن
 به جووله که، یان گاور، یان ناگر په رست و هاوشیوه ی نه وانه که سروشتی راسته قینه ی

مرؤفه کان ده گوریت که خوا له سهری دروستی کردوون له یه کتا په رستی و خوشه ویستی و ناسینی، به لام شه یتان تیکی شکاندن له م بواره دا به تیکشکاندنی درنده و گورگ بو مهری جیا بووه وه له رانه مهر. نه گهر سوژو به زه بی خوا نه بووایه به رانه بر به بنده کانی، به سه ریاندا ده هات وه ک چون به سه ر له ریده رچووه کاند هات، وه نه مه ی که به سه ریاندا هات به هوی نه وه وه بوو که پشتیان کرده په روه ردگارو پاکی دروستکراویان، وه پشتیوانی کردنیان له دوژمنه سه ر سه خته که یان، بویه دنیاو دواروژیان له ده ستدا، وه گهرانه وه به زیان تیکی زور گه وره وه، نا له بهر نه مه یه خوا ﴿وَمَنْ يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِّن دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرًا مُّبِينًا﴾ واته: چ زهره رهنه ندیه ک له وه ناشکر اترو گه وره تره، بو که سیک دنیاو دواروژی بدوړینی، به هوی تاوان و سه ریچی کانی بو هه تا هه تای. وه ک چون که سیک به دوا ی په زامه ندی خوادا بگه ریت و خوا له خو ی رازی بکات، نه مه نه وه په ری قازانجی کردوه و سه ر که وتوو بووه له هه ردوو دنیا دا، هه تا خواناسی بووه به ییلله ی چاوه کانی، په روه ردگارو هیچ ریگریه ک نیه له به رده م به خشی نی تودا، وه هیچ به خسه ری ک نیه نه گهر تو به ربه سستی بکه یت، خوا یه به مانمرینه به مردنی که سیک پشتوانیت لی کردیت، وه لیمان بیوره به لیوردنی که سیک که لی بوراویت.

پاشان ده فهرمو ی: ﴿يَعِدُّهُمْ وَيُؤْمِنُهُمْ﴾ واته: شه یتان به لین ده دات به و که سانه بو گومرا کردنیان، نه م په یمانه خو ی له خویدا هه ره شه ش ده گریته وه وه ک چون ده فهرمو ی: ﴿الشَّيْطَانُ يَعِدُّكُمْ الْفَقْرَ﴾ البقرة. (شه یتان) به لینان پی ده دات نه گهر له پیناوی خوادا به خشن هه ژار ده بن، وه نه گهر جیهاد بکه ن ده کوژرین و هاوشیوه ی نه م به لینه بی بنه مایانه وه ک چون ده فهرمو ی: ﴿إِنَّمَا ذَلِكُمُ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُ. فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُوا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾ آل عمران. وه ده یانتر سینی ت به نه هاتی میهره بان ی و په زامه ندی خوا، هه تا نه وه له عقل و میشکیاندا جیگیر بکات و نه توانن کاری چاک نه نجام بده ن، وه به هه مان شیوه ئاوات و نومیدیان ده خاته بهر که له راستیدا وه ک سه راب و تراویله که وایه که هیچ راستیه کی تیدانیه، له بهر نه مه ده فهرمو ی: ﴿وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا﴾ اُولَئِكَ مَاؤُنْهُمُ جَهَنَّمُ واته: نه و که سه ی ملکه چی شه یتان بییت و پشت له خوا بکات و بیته یه کیک شوینکه و تووانی ئیبلیس و حیزه که ی، نه وه جیگای ناگره ﴿وَلَا يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا﴾ واته: به هیچ شیوه به ک ده ربازیان ناییت، به لکو بو هه تا هه تای له دوزه خدا ده مینه وه.

﴿وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ (۱۲۲):

الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا ﴿۱۲۲﴾

خوابگاه کاتیک داهاتوی خرابه کارانی
 روون کرده وه، باسی له داهاتوی چاکه
 خوازان کرد، ده فهرموی: ﴿وَالَّذِينَ
 ءَامَنُوا﴾ واته: بروایان هیه به خواو
 فرشته کانو کتیبه ناسمانیه کانو روژی
 دوایی و چاره نووس (قدر) به خیرو
 شهری، له سر نهو شیوهی فرمانیان
 پیکراوه، به زانست و به راست دانانو
 دانیدنانان ﴿وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾

که نهو کرداره له بر اووه سهرچاوهی

گرتیبت. نه مه هه موو فرمان پیکراوه کان ده گرتیه وه له وهی که واجب و سونه ته،
 وه پیویسته نه وهی به زمان و نه ندانه کانی ده ریده بریست و نه جامی ده دات له دل وه
 سهرچاوهی گرتیبت، له سر هه موو نه وانه پاداشتی ریپکخراو هیه، به پیی حال و پله و
 ته و اووی نیمان و دل سوژی و کرداری چاک. وه له دهستی ده چیت به پیی هه موو که مو
 کورتیه ک له نیمان و کرده وه دا، نه ویش به پیی زانست و حکمهت و میهره بانی خوا، به
 هه مان شیوه په یمانی راسته قینهی خوا که له ریگای به دواداچوونی قورئان و سونه ته وه
 قیری ده یبت.

وه له بهر نه مه باسی پاداشتی ریپکخراوی کرده له سر نهو کرده وانه ده فهرموی:

﴿سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ﴾ که تیدا هیه نه وهی چاو

نه یینیوه، وه گوی نه بیستوه، وه به ختورهش به دلی مرؤفدا نه هاتوه، له هه موو
 جوړه کانی خواردنو و خوارنده وهی به چیر و دیمه نی سهرنج پاکیش و خیزانی زور جوانو
 چاک، وه باله خانه ی به رزو رازاوه و باخی چرو پرو میوهی به له زه تی جوړاو جوړو
 تازه، وه سهردانی به کتری و باسکردنی ژیانی دنیا یان، له نیو به هه شته کاند.

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ
 تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَعَدَّ اللَّهُ
 حَقًّا وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا ﴿۱۲۲﴾ لَيْسَ بِأَمَانٍ كُنْه
 وَلَا أَمَانٍ أَهْلِ الْكُتُبِ مَنْ يَسْمَلْ سُوءًا يُجْزِيهِ
 وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا يُصِدِّقْهُ مَنْ
 يَسْمَلْ مِنَ الصَّالِحِينَ مَنْ ذَكَرَ أَوْ أُنْثِيَ وَهُوَ مُؤْمِنٌ
 فَأُولَئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ فِيهَا شَيْئًا
 أَحْسَنُ دِينًا مِمَّنْ أَسْمَرَ وَرَجَعَهُ اللَّهُ وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّخَذَ
 مَلَأَ إِبْرَاهِيمَ حَبِيبًا وَأَتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا ﴿۱۲۳﴾ وَاللَّهُ
 مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ رُكَّانَ اللَّهِ بِكُلِّ شَيْءٍ
 مُخِيطًا ﴿۱۲۴﴾ رَيْسَتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ قُلْ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ
 فِيهِنَّ وَمَا يُنَالُ عَلَيْكُمْ فِي الْكُتُبِ فِي نِسَاءِ النِّسَاءِ
 الَّتِي لَا تُؤْتُونَ مِنْ مَّا كُتِبَ لَهُنَّ وَتَرْغَبُونَ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ
 وَالْمُسْتَضْمِعِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَأَنْ تَعْمُوا لِلنِّسَاءِ بِالْقِسْطِ
 وَمَا تَعْلَمُونَ مِنْ خَيْرٍ قَارَأْتُ اللَّهَ كَانَ بِهِ عَلِيمًا ﴿۱۲۵﴾

وه له ههموويان گه وروه ترو بهرزتر، په زامه ندى خوايه ليسان، وه چيژ وهر گرتنى پروحه كان له نزيكى خواي گه وروه بيني به چاوه كان و گوييستي فرمايشته كاني، كه به راستى ههموو چيژو خوشيه كاني تر له بير ده باته وه، نه گهر ويستى خوا نه بيت كه جيگيرين ههموويان له خوشيدا دمردن. گه وره يي بو خوا له وه ههموو نازو نيعمه تانه، له وه پله وه پايه به رزه ي كه خوا پيى به خشيون، ده بيى چون نه وه ههموو پاداشته يان وه گرتيبت كه وه سفكران ناتوانن وه سفى بكن، وه ته واو كردنى نه وه مانه وه ي بو هه تا هه تا ييه له ناو نه وه به هه شته به رزانه دا، وه له بهر نه مه ده فرموئ: ﴿خَلِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا﴾ ينگومان خواي گه وره راستى فرموو كه فرمايشته كاني گه يشتوننه ته نه وپه رى راستگويي، وه له بهر نه مه كاتى كه وته كاني راستن وه وه واله كاني هه قن، نه وه ي كه ديلا له تي له سر ده كات پراو پره وه ده يگريته خو و به رده وامه، هر يه ك له وانه مه به ستن له وته ي خواي گه وره دا، به هه مان شيوه فرمايشتي پيغه مبه ره كه يشى ﴿﴾ چونكه هه واله نادات به فرمانى خوا نه بيت، وه قسه ناكات به سروشو وه حى نه وه نه بيت.

(۱۲۴-۱۲۳): ﴿لَيْسَ بِأَمَانِيكُمْ وَلَا أَمَانِي أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزَ بِهِ وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا﴾ ﴿١٢٣﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنَّىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظَلَّمُونَ فِيهَا ﴿١٢٤﴾

﴿لَيْسَ﴾ واته: نه فرمانو نه رزگار بوونو نه پاك بوونو وه (تان بو نه) ﴿بِأَمَانِيكُمْ﴾ وَلَا أَمَانِي أَهْلِ الْكِتَابِ ﴿﴾ (الاماني) بريته له وته ي ناو ناخ كه كردارى له گه لدا نيه وه تنها بانگه شه يه وه به س، نه گهر هاوشيوه ي نمايش بكرت و پيشان بدرت نه وه هر وه ك نه وه جوړيه، نه مه گشيه له ههموو كارنكدا، نه ي كاري پراو خوشه ختي هه تا هه تا يي؟! به راستى ده رباره ي ثاره زوو ناواتى خاوه ن كتيه پيروزه كان خواي گه وره هه واله ي داوه ده رباره يان، كه نه وان وتيان: ﴿وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرِيًّا تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ﴾ ﴿١٢٣﴾ البقرة. وه هاوشيوه ي نه وانه ي كه نادرينه پال كتيبو پيغه مبه ريك نه وه له پيشترن. وه به هه مان شيوه خواي گه وره نه وانه شى كه ده درينه پال نيسلام خستووه ته هه مان چوار چيوه وه، چونكه نه وه ته واوي دادپه روه رى ويژدانه، به راستى دانه پالى (نه و ناوات و ثاره زووه) بولاى هر ناينيك هيج سوو دينكى نايبت، نه گهر نه وه كه سه به لگه نه هينيت بو راستى قسه كه ي، له داهاتوودا كرداره كان راستى و

درۆی بانگەشە کان دەردەخەن، لەبەر ئەمە خوا ﷻ دەفەرموئ: ﴿مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزَ بِهِ، ثُمَّ تَابَ مِنِّي وَهُوَ إِيمَانُهُ يُؤْتِهِ أَجْرَهُ وَسُوءًا مِمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ (سۆه) گشتگیرە بۆ هەموو تاوانێک بچووک بێت، یان گەورە، وە بە هەمان شیۆه گشتگیرە بۆ هەموو پاداشتیکی کەم بێ یان زۆر، دنیاوی بێ یان رۆژی دواوی.

وە خەلکی لەم پلەدا دەبنە چەندین بەشەوه، کەس نازانیت جگە لە خوای گەورە نەبیت، هەیانە تاوانی کەمەو هەیانە زۆرە، هەر کەسێک هەموو کردەوه کانی خراب بێت و لە گەل ئەوه شدا بیرواو کافر بێ، ئەگەر بمریت بە بێ داوای لێخۆشبوون، پاداشت دەدریتەوه بەوهی بە هەمیشەیی لە نیو دۆزەخدا، وە هەر کەسێک کردارە کەمی باش بێت، وە لە زۆربەیی دۆخە کانی ژیانیدا چاک بێت، ئەگەر هەندی جار هەندی تاوانی بچووکێ ئەنجام بدات، لەوهی کە تووشی خەم و خەفت و هەندی ناخۆشی و بیتاقەتی لە جەستە، یان لە دلی، یان خۆشەویستە کەمی، یان مالمی و هاوشیۆه کانی، بە راستی ئەوانە دەبنە کەفارەتی تاوانە کانی، ئەویش ئەوهیە کە پاداشت دەدریتەوه لەسەر کردارە کەمی، خوای گەورە بە سۆزی خۆی لە گەلیدا دەجولیتەوه، لە نیوانی ئەم دوو حالەتەدا پلەیه کی زۆر هەیه. ئەم پاداشتە لەسەر کرداری خرابە بە گشتی، وە تاییەتە بە ئەو کەسانە کی کە داوای لێخۆشبوونیان نە کردوه، چونکە تۆبە کار لە تاوان وە ک ئەوه وایە تاوانی نە کردیبت، وە ک چۆن دەقەکان بەلگەن لەسەری.

کە دەفەرموئ: ﴿وَلَا يَجِدُ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا﴾ بۆ لابرندی هەندی لەو گومانانەیی ئەوهی کە شایانی پاداشت دانەوهیە لەسەر کردوه کانی لەوانەیه پشوتانیکی هەبیت، یان سەرخرەیک، یان تکاکاریک، بۆ ئەوهی ئەو سزایە لی دوور بخاتەوه کە شایستەیه تی، خوای گەورە هەوالی داوه بە نەبوونی ئەو جوۆه شتانه، بێگومان هیچ دۆستیکی نیە داواکاریە کانی بۆ بە دەست بەینیت، وە هیچ سەرخرەیکی نیە سزای لەسەر لا بیات، جگە لە خوای پەرورەدگار نەبیت.

﴿وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ﴾ واتە: هەموو کردارە کانی دل و جەستە دەچنە ئەو چوار چۆهیهوه، وە بە هەمان شیۆه هەموو تاکیکی مرۆف و جنۆکە دەگریتەوه، گەورە بێ یان بچووک، نیر بێ یان می، وە لەبەر ئەمە دەفەرموئ: ﴿مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ﴾ بە راستی ئەمە مەرجه بۆ هەموو کردەوه کان، نە دەبیتە کردەوهیه کی چاک، نە وەرە گیریت، وە هیچ پاداشتیکی بۆ نانووسریت، وە هیچ سزایە کی لەسەر

لانا بردر دريت، تنهها به نيمان هينان نه ييت.

ينگومان كردارى بى نيمان وه ك لقو پوى دارنك وايه پيشه كه ي برايت، يان وه ك خانويه ك وايه له نيوه پراستى دهريادا دروستكرايت، بروا بنه رته، وه شو بنه مايه به كه هممو شته كاني له سهر بنيات ده نريت، نهم كوت و گرندانه پيوسته بو هممو کرده ويه ك بزائريت، چونكه کرده وه كان گرى دراون به نيمانه وه.

﴿ فَأُولَٰئِكَ ﴾ واته: نهوانه ي برواهينان و کرده وه ي چاكيان پيکه وه كو کرده ته وه ﴿ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ ﴾ واته: هممو نهو شتانه ده گريته وه كه نفسو دهر وون ناره زووى ده كه نو و چاو پي تير ده بي ﴿ وَلَا يُظَلَّمُونَ نَقِيرًا ﴾ واته: سته ميان لى ناكريت نه كه مو نه زور، له و کرده وانه ي كه کردوويانه، به لكو پي ده گن به ته واوى و بي كه مو كورتى، به چندين قات بويان زياد ده كريت.

(۱۲۵): ﴿ وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِّمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا ﴾

هيچ شتيك له وه باشتر نه كه مروف دلسوزى بو پرستراوى نه نجام بدات، كه برتبه له روو كرنه خواو ته تسليم بوونى دل و روو تيكردى به ملكه چى و دلسوزى سه رجهم نه ندامه كاني جهسته ﴿ وَهُوَ ﴾ له گهل نهو دلسوزى خو ته تسليم كرنه دا ﴿ مُحْسِنٌ ﴾ واته: شويني شهريعتى خوا كه وتبي، كه پيغه مبرانى پي ناردووه و كتيبه كاني دابه زاندووه، وه ههروه ها کردوونى به هه لبزيردراوى ناو خه لكو شوينكه وتووانى ﴿ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ ﴾ واته: ناينو شهريعت ته كه ي ﴿ حَنِيفًا ﴾ واته: لاي داوه له هاوبهش دانان و رووى کرده ته به كتاپه رستى، وه له دروستكراویش لايداوه تنهها رووى کرده ته خوا ﴿ وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا ﴾ (خلة) به رزترين پله ي خوشويستيه، نهم پله به بو دوو كه س به ده ست هاتووه: موحه ممدو ئيبراهيم (عليهما السلام)، به لام خوشويستى خوا بو هممو برواداران، له بهر نه وه خواى گه وره ئيبراهيمى كرد به خه ليلى خو، چونكه نه وه فرمانه ي كه پي كرا جيبه جيبى كرد، وه هه ستا به و تاقيكرنه وه ي كه پي تاقيكرايه وه، له بهر نه وه خواى گه وره كردى به پيشه واى خه لكو به خه ليلى خو، وه له دنيا دا يادى به زيندوى هيشته وه.

(۱۲۶): ﴿ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطًا ﴾

نهم ده قه پيروزه نه وه مان بو روون ده كاته وه كه خوا ﴿ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطًا ﴾ هممو شتيكى داوه،

هه والی داوه که شهوهی ﴿ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ﴾ واته: هه مووی مولکو بهندهی خویبه، خوی گورهش تاکو ته نهایه له به ریوه بردندا، به راستی زانیاری خوی دهوری هه موو دروستکراوه کانی داوه، وه به بینینی هه موو بینراوه کان، وه به بیستنی هه موو بیستراوه کان، وه جیبه جی بووه ویستو دهسه لاتی خوی به سه ر هه موو دروستکراوه کاند، وه ره حه تی شه رزو ئاسمانی پر کرده، وه هه مووی دروستکراوه هه موو شته کان ملکه چی فرمانه کانی بوون.

(۱۲۷): ﴿ وَاسْتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِيهِنَّ وَمَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ فِي يَتِمَى النِّسَاءِ الَّتِي لَا تُوْتُوْنَهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ وَرَغْبُونَ أَنْ تَكْفُوْهُنَّ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الْوُلْدَانِ وَأَنْ تَقُوْمُوا لِلْيَتَامَىٰ بِالْقِسْطِ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِهِ عَلِيمًا ﴿۱۲۷﴾ ﴾

واته: (الإستفتاء) داوا کهر داوای بهر پرسیار ده کات بو شهوهی بریاری شه رعی پروون بکاته وه ده رباره ی پرسیار بو کراو، خوی گه وره هه والی داوه که برواداران پرسیار له پیغه مبه ر ﴿﴾ ده کهن، ده رباره ی شه و ئافره تانه ی که له لایانن، به لام خوی گه وره وه لامی پرسیاره که ی خسته شه ستوی خوی و ده فهرموی: ﴿ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِيهِنَّ ﴾ واته: بزائن خوی گه وره وه لامتان ده داته وه ده رباره ی شه و پرسیاره و سه رجه م شه و شتانه ی که په یوه ندی به بارودوخی ئافره تانه وه هه یه، له جیبه جی کردنی مافه کانیان و واز هینان له ستم لیگردنیان به شیوه یه کی گشتی و تایبته.

شه م بریاره گشتیه هه موو فرمانه کانی خوی ده گریته وه له فرمان کردن و قه ده غه کردن له مافی ئافره تانی خیزاندا، و بیجگه له وانهش له مندال و گه وره.

پاشان له دوی بریاری گشتی ده رباره ی ئافره تان، وه سیهت و ناموزگاری تایبته کرده، ده رباره ی شه وانه ی که لاوازن له کچان و کورانی هه تیو شه مه گرنگیه که له لایه ن خوی گه وره وه، وه سه رکوئه کردنی شه و که سانه یه که به ناهق و ناره و مافه کانیان ده خون، ده فهرموی: ﴿ وَمَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ فِي يَتِمَى النِّسَاءِ ﴾ واته: به هه مان شیوه به سه رتاندا ده خوینریته وه له قورئان ده رباره ی ئافره تانی هه تیو شه وانه ی ﴿ الَّتِي لَا تُوْتُوْنَهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ ﴾ واته: شه مه باس له حاله تیک ده کات که له و سه رده مه دا پروویداوه، شه گه ر ئافره تیکی هه تیوو له لای پیاویک بوایه، شه وه مافه که ی پیشیل ده کردو سته می لیده کرد، یان به خواردنی هه موو ماله که ی یان هه ندی له ماله که ی،

یان ریگری لیده کرد که شوو بکات و سوود له مال و داراییه که ی وه برگریت، له ترسی شهوی مال و سامانه که ی له ژیر دهست دهرنه چی نه گهر شووی کرد، یان هندی له ماله که ی ده برد کاتیک که شووی بگردایه شه و مرجه ی لیوهرده گرت، شه مه نه گهر بیهویت، یان هزی لی بکات نافرته که خاوه ن جوانی و سهروهت و سامان بیت، وه دادپهروه نه ده بوو له ماره بیه که یدا، به لکو شه ونده ی پی دها که شایسته ی شه و نه بوو، هه موو شه مانه سته من، ده چنه چوارچیوه ی شه مایه شه وه ﴿وَرَعْبُونَ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ﴾ واته: هز ناکن ماره یان بکن یان شوو بکن، وه ک چو ن له پیشه وه ناماژه ی پیکرا ﴿وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الْوِلْدَانِ﴾ واته: وه داوای بریارت لیده کن دهرباره ی شه و منداله بی دهسته لاتانه، که مافه کانیا ن له میرات پی بدری، وه ناییت دهست بگرن به سه سهروهت و سامانه که یاندا به شیوه ی سته مکارانه و داگیر که رانه ﴿مِنَ الْوِلْدَانِ وَأَنْ تَقُومُوا لِلنِّسَاءِ بِالْقِسْطِ﴾ واته: به داپهروه ی شه و او، شه مه شه وه ده گریته وه که هه ستن به جیه جیکردنی فرمانی خواو شه وه ی پیوسته له سه سه بهنده کانی، به پله ی یه که م خاوه نه کانیا ن له م بابه ته دا به برپرسیارن، ناچاریا ن ده کن به وه ی که خوا پیوستی کردوه له سه ریا ن جی به جیی بکن.

وه ههروه ها شه وه شه ده گریته وه که گرنگی بدن به به رژه وه نندی دنیا یان به و شیوه ی که ماله کانیا ن بو بخه نه ناو پروژه وه و داوای باشتین پشکیان بو بکن، وه به هیچ شیوه یه ک نابی نزیک ی مال و سامانیا ن بکه ونه وه مه گهر به باشتین شیوه نه بی، وه به هیچ شیوه یه ک له و سهروهت و سامانه نه به خشن به هیچ هاوپی و که سیک تر جا بو بابه تی ژنه یان بیت، یان هه ر بابه تیکی تر، به راستی شه مه په حمتی خوی گه وره یه بو بهنده کانی، کاتی هانی داو ن به شه و په ری هاندا ن له سه سه به رژه وه نندی که سیک که خوی نه توانی پی هه ستیت جا له به ر لاوازی یان که م عه قلی بیت.

پاشان خوی گه وره به گشتی هانی داو ن له سه سه ر چاکه و چاکه کاری ی وه ک ده فهرموی: ﴿وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ﴾ تاییهت به هه تیوو هاوشیوه کانی، جا یه کسانه شه گهر چاکه که له سه روه ی پیوسته وه بوو، یان پیوست بوو، ﴿فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِهِ عَلِيمًا﴾ واته: خوی گه وره به زانستی خوی ده وری هه موو چاکه کانی داوه، که م بی، یان زور، چاک بی یان دژی بی، پاداشتی هه موو ده داته وه هه ریه که و به پی کرداره که ی.

(۱۲۸): ﴿وَإِنْ أَمْرًا خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُوزًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ وَأُحْضِرَتِ الْأَنْفُسُ الشُّحَّ وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا﴾

واته: نه گهر ئافره تیک ترساله گوئی پینه دان، یان پشت هه لکردنی پیاوه که ی، به دهنگ به رزه وه کردن به سه ریدا یان پشت تیکردن و دور که وتنه وه لیبی، وه حزی لی نه کات، باشتر وایه لهم حاله ته دا هه رد وولا ناشته وایه کی چاک بکه ن، به وه ی که ئافره ته که ده سته برداری هه ندی له مافه کانی خوئی بی بو میرده که ی بو

وَإِنْ أَمْرًا خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُوزًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ وَأُحْضِرَتِ الْأَنْفُسُ الشُّحَّ وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿۱۲۸﴾ ﴿وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا﴾ ﴿۱۲۹﴾ ﴿وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا﴾ ﴿۱۳۰﴾ ﴿وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا﴾ ﴿۱۳۱﴾ ﴿وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا﴾ ﴿۱۳۲﴾ ﴿وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا﴾ ﴿۱۳۳﴾ ﴿وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا﴾ ﴿۱۳۴﴾

نه وه ی که له گه لیدا بعمینته وه، لیره دا یان ده بی رازی بی به که مترین مافی خوئی له خه رجی و بژیوی، یان پۆشاک و جل و بهرگ یان شوینی نیشته جی بوون، یان دابه شکردنی شه وه کان به سه ریدا، به وه ی که هه قی خوئی له ده ست دا، یان شه وو رپۆزه که ی بدا به میرده که ی له بهر زه ره رمه ندی. نه گهر لهم حاله ته دا هه ردوو کیان رپیکه وتن نه وه هیچ کیشه و گرفتیکسی تیدانیه له سه ریان نه له سه ر پیاوه که وه نه له سه ر ژنه که، شه کاته بو ژنه که ی دروسته به وه حاله ته وه له گه لیدا بژی، شه باشتره له جیا بوونه وه، له بهر شه مه خوای گه وه ده فه رموی: ﴿وَالصُّلْحُ خَيْرٌ﴾ واته: له کوئی واتای گشتی بو شه مانایه، به راستی ناشته وایی له نیوانی شه وانیه مافیان هه یه به سه ریه که وه له هه موو روویه که وه باشتره له وه ی هه ریه که و پیداکری له مافی خوئی بکات، له بهر شه وه ی له و ناشته وایه دا خوشه ویستی و ته بایی بعمینی، وه لیبوورده بیش له بهر چاو بگیری.

ناشته وایی له هه موو شته کاندایه دروسته مه گهر له لالی قه ده غه بکری، یان قه ده غه یه له لالی بکری، بیگومان به وه ناوتری ناشته وایی به لکو پی ده وتری سته م و تاوان. باش بزانه هیچ بریاریک له بریاره کان ته و اوو کامل نابی ئیلا به بوونی پیوستیه که ی نه بی و نه بوونی

دژه که ی، له چوار چپوهی نهوه شدا نهو برپاره گه وره به که پی دهوتریت ناشته وایی، خوی گه وره نهوه ی که پیویسته بو نهو مه بهسته باسی کردوه، وه هه وایی داوه که ناشته وایی پره له خیرو چاکه، وه خیرو چاکهش هه موو که سیکی ژيرو عاقل حه زی لیده کات، له گهل نهوه دا خوا فه رمانی پیکردوه و برواداری هانداوه له سر نهوه ی به دوایدا بگه ری و حه زی لی بکات. له گهل نهوه دا دژه که یسی باس کردوه وه ک ده فه رموی: ﴿وَأُحْضِرَتِ الْأَنْفُسُ الشُّحَّ﴾ واته: نه فس و دهروونه کان له سر خوگرته وه و ره زیلی راهاتوون، نه وهش بریتیه له وه ی که مرؤفه کان حه ز به به خشین ناکه ن، به لام سوورن له سر مافی خو یان، دهروونه کان له سر نهو سروشته ن، واته: پیویسته له سرتان به لابر دن و ریشه کیشکردنی نهو خو وره وشته خراپه ی که له دروونتاندا هه یه، وه له بری نهوه دا دژه که ی جیگیر بکه ن، نهویش بریتیه له به خشنده یی و سنگ فراوانی، وه پیدانی نهو مافه یه که له نه ستوتدایه، وه رازی بوونت له سر هندی لهو مافه ی که هی تویه. هه کاتیک مرؤف سه ره که وتوو بوو له سر نهو ره وشته به رزو به نرخه، نهو کات به ناسانی ده توائیت کیشه کانی نیوان خو ی و نه یاره که ی چاره سه ر بکات، وه ریگای بو ناسان ده ییت بو گه یشتن به نامانج، به پیچه وانه ی که سیک که هه ولی نه داوه بو لا بر دنی نهو چروو کی و ره زیلیه ی که له دهروونیدایه، نهوه به راستی گرانه له سه ری ناشتی و ریکه که وتن، چونکه به هه موو ماله که نه ییت رازی نابیی، وه رازیش ناییت نهوه ی له سر شانیه تی بیداته وه، جا نه گه ر نه یاره که یسی وه ک نهو ییت نهوه کاره که گرانتر و نالوزتر ده یی.

پاشان ده فه رموی: ﴿وَإِنْ تَحْسَبُوا وَتَتَّقُوا﴾ واته: نه گه ر چاکه کار بن له به ندایه تی کردنی پهروه رگارتاندا، که به نده به شیوه یه ک خوا په رستی وه ک نهوه ی که ده بیییت، نه گه ر نه بیینی نهوه بیگومان خوا نهو ده بیییت، له هه مان کاتدا له گهل دروستکراوه کاندا چاک ییت، به هه موو مانا کانی چاکه، له به خشینی مال و سامان، یان زانست، یان ناوبانگ، یان جگه له وانه ﴿وَتَتَّقُوا﴾ واته: له خوا بترسن و خو پاریزی بکه ن به نه جامدانی هه موو فه رمان پیکراوه کان و وازه یان له هه موو قه ده غه کراوه کان ﴿فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا﴾ واته: خوی گه وره به زانست و به ناگایی دهوری هه موو کرده وه کانتانی داوه، نهوه ی که ناشکرایه و نهوه ی که نه یینه، وه بو تان ده پاریزیت، وه به چاکترین شیوه پاداشتان ده داته وه.

(۱۲۹): ﴿وَلَنْ نَسْتَطِيعُوا أَنْ تَعْدِلُوا بَيْنَ الْبَنَاتِ وَالْوَحَرَائِمِ وَلَا تَحِبُّوا كُلَّ الْمَمْلُوكِ فَتَدْرُوهَا كَالْمُعَلَّقَةِ وَإِنْ تُصَلِّحُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا﴾

خوای هه وال ده دات که به دنیایی پیاوان ناتوانن و له توانایاندا نیه داد گری ته او له نیوان خیزانه کانیاندا بکن، چونکه داد گری به مانای بوونی خو شه ویستی به یه کسان، وه مه یلی دلی بو لای خیزانه کانی وه ک یه کتر بی، پاشان کار به وه بکات، بیگومان نهمش ناگونجیت و ناییت، له بهر نه وه خوای لیورده له وه خوش بووه که له توانادا نیه، وه قه ده غه ی کردوه له وه ی ده گونجیت، که ده فهرموی: ﴿فَلَا تَحِبُّوا كُلَّ الْمَمْلُوكِ﴾ واته: زور لامه که نه وه به یه کجاری به لای یه کیکیاندا دایمه شکینن، به شیوه یه ک که مافی پیوستیان نه ده نو پیشیلی بکن، به لکو هه رچی له تواناتا ندایه به کاری بهینن بو جیه جی کردنی داد گری. له وانه: وه ک بژیوی و جل و بهر گو و پوشاک و دابهش کردنی شه وه کان به سه ریاندو هاوشیوه ی نهمانه، پیویسته له سه رتان له وانه دا داد گریان له گه لدا بکن، به پیچه وانه ی خوشه ویستی جووت بوون و هاوشیوه ی نه وانه، به راستی ژن نه گه ر واز له پیاهه کی بهینیت، له و رووه ی که پیویسته بو، نه وه وه ک هه لواسراوی لی دیت که پیایوی نه بیت، پاشان پشو و ده دات و ناماده ده بی بو زه وواج، وه نافرته تیکیش بی میرد بیت هه ستیت به جیه جی کردنی مافه کانی.

﴿وَإِنْ تُصَلِّحُوا﴾ واته: نیوانی خو تان و خیزانتان چاک بکن به ناچار کردنی ده رووتان له سه ر کرداریک که حه زی پی نیه، وه ک نه رکی نیوان ژن و میردو هه ستان به پیدانی مافه کانی یه کتر، وه ههروه ها ناشته وایی بکن له نیوان خو تان و خه لکید، وه ههروه ها ناشته وایی نیوان خه لکی بکن له وه ی که جیاوازی و دووبه ره کی که وتوته نیوانیان، دیاره نهمه هانمان ده دات هه موو ریگاکان بگرینه بهر بو گه یشتن به ناشته وایی ره ها، وه ک له پیشه وه باسما ن کرد.

﴿وَتَتَّقُوا﴾ واته: فرمان بهرداری خو بکن به جیه جی کردنی فرمانه کان و وازهینان له قه ده غه لیکراوه کان، وه نارامگرتن له سه ریان ﴿فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا﴾ (خوا) خوش ده بی له و تاوانانه ی که نه نجامتان داوه، وه له و کم و کورتیانهی له به رانبه ر جیه جی کردنی فرمانه کانداهه تان بووه، وه لیتان خوش ده بی وه ک چون به سو ز بوون له گه ل خیزانه کانتانداو میهره بان بوون بویان.

(۱۳۰): ﴿وَإِنْ يَفْرَقَا يُمْعِنَ اللَّهُ كُلًّا مِنْ سَعَتِهِ وَكَانَ اللَّهُ وَاسِعًا حَكِيمًا﴾

ئەمە حالەتی سێهەمی نێوان ژنو میژدە، ئەگەر نەیان توانی بگەن بە پڕیککەوتن ئەووە ئاسایە لە یە کتر جیا بینەو، دەفەرموی: ﴿وَإِنْ يَنْفَرَا﴾ واتە: بە جیا بوونەووە تە لاقدان، یان بە هەلۆه شانهو، یان بە خولع (واتە: ئافره ته که خۆی له پیاوه که داده پرسی و ده لێ: لهو پیاوهم جیا ده بمه ووه له گشت مافه کانم خوش ده بم)، یان هاوشیوه ی ئەوانه ﴿يُعْنِ اللَّهُ كُلاً﴾ واتە: له ژنو میژدە ﴿مَنْ سَعَتِهِ﴾ واتە: له چاکه ی به رفراوانی خۆی، بێگومان خۆی گهوره ژتیکی بو دایین ده کات لهو ژنه ی پێشوو ی باشت ریی ت، وه به هه مان شیوه خیزانه که پشی والی ده کات که پێویستی بهو پیاوه نه ییت، وه نه گه ر له میژده که یه وه به شی پێویستی بو دایین نه کرا له بژیوی ژیان، ئەو به دلناییی پزق و پزوی له لای خوا ﴿﴾ دایین کراوه، وه ده کریت خۆی گهوره میژدیکی باشترو چاکتری به نسیب بکات.

﴿وَكَانَ اللَّهُ وَاسِعًا﴾ واتە: خۆی گهوره خاوه ن چاکه ی زۆرو میهره بان ی به رفراوانه، ره حمه ت و میهره بان ی و چاکه ی گه یشتوو ته ئەو شوینه ی که زانستی پێی گه یشتوو، بێگومان زانست و زانیاری هه موو شتیکی گرتۆ ته وه. به لام له گه ل ئەوه شدا ﴿حَكِيمًا﴾ واتە: به دانایی خۆی ده به خشی ت و به دانایی خۆی ده یگرێ ته وه، ئەگه ر دانایی و پێویست بکات له هه ندی له به نده کانی ده یگرێ ته وه، چونکه ئەو به نده شایسته ی ئەو چاکه نیه، به داد گه ری و حیکمه تی خۆی لێ قه ده غه کردوه.

(۱۳۱-۱۳۲): ﴿وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَإِيَّاكُمْ أَنْ اتَّقُوا اللَّهَ وَإِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدًا﴾ ﴿۱۳۱﴾ ﴿وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا﴾ ﴿۱۳۲﴾

خوا ﴿﴾ هه والی داوه ده رباره ی مولک و ده سه لاتی گه ووه به رفراوانی که به جوانترین شیوه پڕیکی خستوو، وه به ده ستکاری کردنی به جوړه ها ده ستکاری به قه ده ر بی، یان به شه رع بی. گو پڕینی شه رع ی ئەو یه که ئامۆژ گاری هه موو به نده کانی کردوه له خاوه ن کتیبه کانی پێشو و داها توو، به ته قوای خوا و جیه جی کردنی فه رمانه کانی و دوور که و ته وه له قه ده غه کراوه کانی و دا پڕشتنی ئە حکامه کان، وه پا داشتی ئەو که سه بداته وه ئەگه ر ئامۆژ گاریه کانی جیه جی بکات، وه سه زای ئەو که سه انه بدات که وا پشت گو ی ده خه ن و له بی ری ده که ن به سه زایه کی به ئیش، وه له بهر ئەمە ده فەرموی: ﴿وَإِنْ تَكْفُرُوا﴾ واتە: به وه ی که واز له ته قوای خوا و خو پاریزی به یین، وه ها وه ل بو خوا بپاریار بدن شتاتی ک که خوا به لگه ی له سه ری نه نار دۆ ته خو اروه بو تان، به راستی ئیوه زیان به کهس ناگه یه نن له و

رهفتاره تاندا جگه له خوتان نهی، وه زیان به خوا ناگه یهنن، وه له مولک و دهسه لاتی کم ناکه نه وه، وه خوای گه و ره بنده گه لیکي هه یه زور له تیوه گه و ره ترو باشترن، گویرایه لی ده کهن و ملکه چي فرمانه کانی ده کهن، له بهر ئه مه خوا ده فهرموی: ﴿وَإِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدًا﴾ واته: خاوه ن به خشنده یی ته واوه که له خه زینه ی میهربانیه وه در چووه، که به خشین لی کم ناکاته وه، به در ئیای شه وو رۆژ، جا نه گه ره هموو نه وانه ی له ئیو ئاسمانه کان و زه ویدان یه کم و کو تا که سیان، هه ره یه کیک له وانه داوا بکات هه تا داوا کاری نامینیت و خواش پی بیه خشی، نه وه له مولک و دارایی خوا کم ناکات، چونکه خوای گه و ره به خشنده و میهره بانه، به راستی خوا ﴿وَإِنْ تَكْفُرُوا﴾ هه کاتیک بیه ویت شتیک به دی بینیت پی ده لی بیه ده ست به جی ده ییت.

وه له ته وای ده و له مهنده ی خوای گه و ره نه وه یه که به راستی نه و ته وای وه سفه جوانه کانی له خو گرتووه، نه گه ره کم و کورتی هه بو وایه به شیوه یه ک له شیوه کان، نه وه جو ریک له هه ژاری ده درایه پال ته وایه که ی، به لکو هه موو سیفه ته کانی ته وای له خو گرتووه، وه له و سیفه تانه ته وای خوایه، وه له ته وای ده و له مهنده یه نه وه یه که هه چ ها وه له مندالیکي بو خو ی هه له نه بژاردوووه هه چ ها وه به شیکی نیه، وه له ته وای ده و له مهنده ی نه وه ی که هه موو جیهان پیوستیان پیه تی له هه موو بارودوخ و کارو باره کانیا ندا، وه داوا کردنیان له و پیوستیه وردانه ی که تابه ته به که سه کانه وه، بیگومان خوا ﴿وَإِنْ تَكْفُرُوا﴾ داوا کاریه کانیا نی بو هینا وه ته جی و ده و له مهنده ی بی نیازی کردوون، وه به نه رم و نیانی خو ی منه تی کردوه به سه ریا ندا و رینمای کردوون.

به لام (الحمید) که یه کیکه له ناوه پیروژه کانی خوای گه و ره، ئاماژه یه بو نه وه ی که خوا شایسته ی هه موو سو پاس و ستایشیکه، وه به هه مان شیوه شایسته ی هه موو خو شو یستن و پیا هه لدان و رینز لیگرتنیکه، وه له بهر نه وه سیفه تی ستایش کردنی وه ره گرتووه چونکه له سیفه ته جوانه کانه، وه هه روه ها له بهر نه وه هه موو نازو نیعمه ته گه و رانه ی که به دروست کراوه کانی به خشیوه، به راستی هه موو کاتیک ستایش کراوه. ئای چهنده جوان و سه رنج راکیشه هینانی ئه م دوو ناوه پیروژه به یه که وه (الغني الحمید) به راستی خوای گه و ره ده و له مهنده ی ستایش کراوه، له ده و له مهنده ی سیفه تی ته وای وه ره گرتوه، وه به هه مان شیوه له ستایش کردنیشدا.

پاشان دووباره ی کردوه ته وه که هه رچی له ئاسمانه کان و زه وی دایه مولکی نه وه، وه ته نها

ئو به سەر هه موو شته کانه وه پي سپير دراوو چاوديره، واته: خوا زانا به پريکخستني هه موو شته کان له رووي دانايي و حيكمه ته وه، ئه مهش له ته واوي سيفه تي پي سپير دراوه، چونكه پي سپير دراو ماناي ئه وه به كه زانستي ته واوي هه ييت به و شته ي كه پي ده سپير درييت، وه ده سه لاتني له سەر جييه جيكر دن و پريکخستندا هه يي، وه ده يي ئه و پريکخستنه له سەر بنه ماي دانايي و بهر ژه وه ندي ييت، ئه گهر هه ر شتيك له وه كه م بکات ئه وه له كه م و كورتي پي سپير دراو ده گه به نييت، وه به راستي خوي گه و ره پاكو پاريزراوه له هه موو ناته واويه ك.

(۱۳۴-۱۳۳): ﴿إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ أَيُّهَا النَّاسُ وَيَأْتِ بِآخَرِينَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكٍ قَدِيرًا ۗ مَن كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ۗ﴾

واته: خوا ﷻ ده وه له مهن دو ستايش كراوه خاوه ن ده سه لاتني ته واوه و يستي له به نده كانيدا جييه جيكر اوه ﴿إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ أَيُّهَا النَّاسُ وَيَأْتِ بِآخَرِينَ﴾ واته: ده سه ته به كي تر جگه له ئيوه، ئه وان چاكر فه رماني خوا جييه جي بكنه و له ئيوه باشتر بن، وه له م ده قه دا ئماژه به هه ره شه به ك ده كات بو خه لكسي له سەر به رده وام بوونيان له بيروايي و پشت كردنيان له په روه رديگاريان، خوي گه و ره هيج پيوستي به وان نيه ئه گهر گوپرايه لي نه كهن، به لام خوي گه و ره مؤله تيان پي ده دا به لام له بيريان ناكات.

پاشان خوا ﷻ هه والي داوه كه هه ر كه سيك هه موو مه به ست و ئامانجيكي دنيايي هه يي، وه و يستي دوا پوژي نه ييت، ئه وه به راستي كو ششه كه ي كوورت بينه، وه له گه له ئه وه شدا پاداشتي دونيا به ده ست ناهيني جگه له وه ي كه خوا بو ي نووسيوه، چونكه به راستي خوي گه و ره خو ي خاوه ن هه موو شتيكه، كه پاداشتي دنيا و دوا پوژي له لايه، ده سا با داوا له و بكنه وه ته نها پشت به و به ستن بو به ده ست هيني دنيا و دوا پوژيان، چونكه به راستي كه س ناگا به و پله و پايه كه له لاي خودايه ئيلا به فه رمان به رداري و گوپرايه لي خوا نه ييت، ناگهن به كاره كاني دنيا و دوا پوژ ته نها پشت به ستن به خوا نه ييت، وه گه رانه وه به كي خو به كه م زانانه و هه ژارانه بو لاي خوي گه و ره به به رده وام ي، وه خوي گه و ره خاوه ن حيكمه ت و دانايه، به دانايي خو ي هه ر كه سيكي بو ي سه ر كه و تووي ده كات، وه بيه وي سه رشوري بکات سه رشوري ده كات، وه به هه مان شيوه له پيدان و پينه دان، وه له بهر ئه مه خوي گه و ره ده فه رموي: ﴿وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ۗ﴾

باشان خوا **بِقِسْطٍ** ده فهرموی:

(۱۳۵): ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا كُوْنُوْا قَوّٰمِيْنَ
بِالْقِسْطِ شُهَدَآءَ لِلّٰهِ وَلَوْ عَلٰى اَنْفُسِكُمْ اَوْ
اَلْوَالِدِيْنَ وَالْاَقْرَبِيْنَ اِنْ يَكُنْ غَنِيًّا اَوْ
فَقِيْرًا فَاِنَّهٗ اَوْلٰى بِهَمَّآ فَلَا تَتَّبِعُوْا الْهَوٰى اَنْ
تَعْدِلُوْا وَاِنْ تَلَوْا اَوْ نَعَرَضُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ
بِمَا تَعْمَلُوْنَ حٰجِيْرًا ﴿۱۳۵﴾

خوای بهرز فرمان به برواداران ده کات
ده فهرموی: ﴿قَوّٰمِيْنَ بِالْقِسْطِ شُهَدَآءَ
لِلّٰهِ﴾ ووشه‌ی (القوام) صیفه‌ی موباله‌غه‌یه،
واته: له هموو بریاره کاندا به به‌رده‌وام
دادگری بجه‌سپین، که بریتیه له
دادگری له مافه کانی خوداو مافی
به‌نده کاندا، دادگری له مافه کانی خودا

ئه‌وه ده‌گه به‌نیئت که نیعمه‌ته کانی خوا به کارنه‌هینی بو سه‌ریچی کردنی، به‌لکو له
خوایه‌رستی گوپرایه‌لیدا به کاریان به‌نیئت، وه دادگه‌ریش له مافی به‌نده کاندا ئه‌وه‌یه،
هموو ئه‌وه مافانه‌ی که له ئه‌ستوته به جواتترین شیوه جیبه‌جیی بکه‌یت، وه ک چون
داکوکسی له مافه کانی خووت ده‌که‌یت، هموو ئه‌وه خه‌رجیانه‌ی که له ئه‌ستوتدایه
به جواتترین شیوه بیده‌یته‌وه به خاوه‌نه‌کانیان، به ههمان شیوه قهرزه کانش، وه به
شیوه‌یه ک مامه‌له له‌گه‌ل خه‌لکدا بکه‌یت به‌و شیوه‌ی که خووت پیئت خووشه مامه‌له‌ت
له‌گه‌لدا بکریئت، له ره‌وشت و هاو کاری و جگه له‌وانه‌ش.

وه له‌گه‌وره‌ترین جووره کانی شایه‌تیدان له‌سه‌ر و ته‌و گفتوگو‌گوانه، ناییت بریار به هیچ کام
له‌و دوو قسه‌یه بدات، یان هیچ کام له‌و دوو رکابه‌ره، له‌به‌ر ئه‌وه حه‌زی بو‌لای یه کیان
ده‌جوئیئت، به‌لکو ریپه‌روی دادگری ده‌گریته به‌ر له نیوانیاندا، وه به ههمان شیوه له
دادگری، شایه‌تیدانه بو‌هه‌ر لایه‌ک که هه‌ق و راستی له‌لا بیئت، نه‌گه‌ر به‌سه‌ر نزیکترین
که‌ستدا بکه‌ویئت، یان به‌سه‌ر نه‌فسی خووتدا، وه له‌به‌ر ئه‌مه‌ خوای دادگه‌ر ده‌فهرموی:
﴿شُهَدَآءَ لِلّٰهِ وَلَوْ عَلٰى اَنْفُسِكُمْ اَوْ اَلْوَالِدِيْنَ وَالْاَقْرَبِيْنَ اِنْ يَكُنْ غَنِيًّا اَوْ فَقِيْرًا فَاِنَّهٗ اَوْلٰى

• يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا كُوْنُوْا قَوّٰمِيْنَ بِالْقِسْطِ شُهَدَآءَ لِلّٰهِ وَلَوْ
عَلٰى اَنْفُسِكُمْ اَوْ اَلْوَالِدِيْنَ وَالْاَقْرَبِيْنَ اِنْ يَكُنْ غَنِيًّا اَوْ فَقِيْرًا
فَاِنَّهٗ اَوْلٰى بِهَمَّآ فَلَا تَتَّبِعُوْا الْهَوٰى اَنْ تَعْدِلُوْا وَاِنْ تَلَوْا
اَوْ نَعَرَضُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ حٰجِيْرًا ﴿۱۳۵﴾ يٰۤاَيُّهَا
الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهِ وَالسَّيِّئَ الَّذِي نَزَلَ
عَلٰى رَسُوْلِهِ وَالسَّيِّئَ الَّذِي نَزَلَ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَكْفُرْ
بِاللّٰهِ وَمَلٰٓئِكَتِهٖ وَكُتُبِهٖ وَرَسُوْلِهٖ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ فَقَدْ ضَلَّ
ضَلٰلًا عَظِيْمًا ﴿۱۳۶﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا كَفَرُوْا بِاٰمِنُوْا
كَفَرُوْا اِنَّهٗ اَوْلٰى اَنْ يَكُنْ اَللّٰهُ يَشْفِئُ لَهُمْ وَلَا يَهْدِيْهِمْ
سَبِيْلًا ﴿۱۳۷﴾ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا عٰدَاۤءَ الَّذِيْنَ
يَتَّخِذُوْنَ الْكٰفِرِيْنَ اَوْلِيَاۤءَ مِنْ دُوْنِ الْمُؤْمِنِيْنَ اَتَيْتُوْنَ
عِنْدَهُمُ الرِّزْقَ فَاِنَّ الرِّزْقَ لَهٗ جَمِيْعًا ﴿۱۳۸﴾ وَقَدْ نَزَلَ عَلٰى كُرْبٰى
اَلْكِتٰبِ اَنْ اِذَا سَمِعْتُمْ اٰتِىَ اللّٰهَ يَكْفُرُ بِهَا اَوْ يَشْفِئُهَا فَلَا
تَعْمَلُوْا مَعَهَا حَتّٰى يَخْرُجَ اِىَّ حَيْثُ غَرِبَتْ اِنَّهٗ اَكْرٰمٌ اٰمِنُوْنَ
اِنَّ اللّٰهَ جَامِعُ الْمُتَّقِيْنَ وَالسَّكِيْنِيْنَ فِي جَهَنَّمَ رَجِيْعًا ﴿۱۳۹﴾

بہما و اتہ: چاوپوشی لہ دولہ‌مہند مہ کن لہ بہر ٹہوی کہ دولہ‌مہندہ، وہ لہ ہہ ژاریش لہ بہر ٹہوی کہ دلتان بوی دہ سووتی و دہ تانہ وی میہرہ بانی بؤ دہ بیرن، بہ لکو شایہ تی بؤ ہق بدہن جا بؤ ہہر کہ سیک بیٹ. گہورہ ترین بہر بہ ست و رینگری لہ بہر دہم شایہ تیداندا شوینکہ وتنی ٹارہ زوہ کانہ، وہ لہ بہر ٹہمہ خوائی گہورہ ٹاگاداری کردوہ تہوہ بہ لہ بردنی ٹہو بہر بہ ستہ، بہ رستہی: ﴿فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوَىَٰ اَنْ تَعْدِلُوْا﴾ و اتہ: شوینی ٹارہ زوہ کانی نفس و دہ رووتنان مہ کہون کہ پیچہ وانہی ہق و راستیہ، بہ راستی ٹہ گہر ٹیوہ شوینی بکہون ٹہوہ لہ رینگای راست لاتانداوہ، وہ سہر کہ وتوو نہ بون بؤ دہ ستہ بہر کردن، ہہواو ٹارہ زوو، یان چاوی خاوانہ کہی کویر دہ کات، ہہ تا راستی بہ ساختہ و پوچ و درؤ تیدہ گات، وہ ساختہ و پوچ و درؤش بہ راستی، یان ٹہوہیہ ہق و راستی دہ ناسیت و وازی لیدہ ہینیت لہ بہر ہہواو ٹارہ زووی، ہہر کہ سیک رزگاری بیٹ لہ ٹارہ زووی دہ روونی، ٹہوہ سہر کہ وتوو بوہ بؤ خیر و چاکہ و ہدایہ ت دراوہ بؤ سہر رینگای راست.

کاتی کہ روونی کردوہ تہوہ، (واجب) بریتہ لہ ہہستان بہ داد گہری، پیچہ وانہ کہی قہ دہ غہ کردوہ، لہ لار بوونہ وی زمان لہ سہر ہق و لہ شایہ تیدان و ہاوشیوہ کانی، گورین و دہ ستکاری کردنی وتہ لہ راستی و شیاو لہ ہہموو روہ کانہوہ، یان لہ ہہندی روہوہوہ، وہ ٹہمہ ش دہ چیتہ چوارچیوہی گورینی شایہ تیدان و تہواو نہ کردنی، یان لیکدانہ وی شایہ تی بہ جوریکی تر، بہ راستی ٹہمہ دہم لار کردنہ ویوہ لہ راستی لادانہ. ﴿اَوْ نَعْرَضُوْا﴾ و اتہ: واز لہ دادوہری بہینن، وہ ک وازہینانی شایہ ت لہ شایہ تیدان، وہ واز ہینانی دادوہر لہ دادگایی کردندا، کہ پیویستہ لہ سہری بہو کارہ ہہ ستیت ﴿فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرًا﴾ و اتہ: دہوری کردوہ کاتانی داوہو بہ ہہمووی دہ زانیت، ٹہوی شاراوہ و ٹہوی ٹاشکرایہ، بہ راستی لہ مہدا ہہرہ شہ کردنیکی تونند ہہیہ بؤ ٹہو کہ سانہی کہ شایہ تی بہ پیچہ وانہ دہ دن، یان نایدہن و گوینی نادہنی، وہ ٹہو کہ سہی فہرمان بہ ساختہ و پوچ و بی مانا دہ کات لہ پیشترہ، یان شایہ تی بہ درؤ دہ دات، چونکہ ٹہمہ گہورہ ترین تاوانہ، بیگومان ٹہو دہوانہی پیشوو تہنہا وازیان لہ راستی ہینا، بہ لام ٹہمہ وازی لہ راستی ہینا و ہستا بہ شایہ تیدانی ناہق.

(۱۳۶): ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا ءَامِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهِۦ ۚ وَالَّذِيْنَ اَلَّذِيْ نَزَّلَ عَلٰی رَسُوْلِهِۦ ۚ وَالَّذِيْنَ اَلَّذِيْ اَنْزَلَ مِنْ قَبْلُ ۚ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهِۦ ۚ وَرَسُوْلِهِۦ ۚ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۚ فَقَدْ ضَلَّ ضَلٰلًا بَعِيْدًا﴾

بزانه فرمان یان پروو ده کاته که سیک که هیچی شهوی تیدا نیه، وه وه‌سف نه کراوه به هیج شتیکی شه، شه ده‌بیته فرمان بو شه که سه، وه ده که ویته شه چوارچیویه، وه که فرمان کردن به پروا له به‌رانبر که سینکدا بروای نه‌هینایی، وه ک خوا ده‌فرموی:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّا نَزَّلْنَا مُصَدَقًا لِمَا مَعَكُمْ﴾ (۱۳۷) یان پروو ده کاته که سیک که له و چوارچیویه‌دایه، شه فرمانه بو شه ویه راستی بکاته وه له‌سر شه به‌رنامه‌یه، وه شه‌وی به‌ده‌ستی نه‌هیناوه به‌ده‌ستی بییت، وه له‌وانه‌دا شه‌ویه که خوی گه‌وره باسی کرده له ده‌قه‌دا له کاری بر‌واداران به‌ئیمان، شه شه‌ویه ده‌گه‌یه‌نیت که ئیمان که یان راستر بکه‌نوه، به‌دلسوزی و راستگویی و دوور که‌وته‌وه له خراپه‌کان و گه‌رانه‌وه له هم‌وو که‌م و کورتیه‌کان.

وه به‌همان شیوه فرمانه که شه بر‌واداره‌ش ده‌گریته‌وه که شه‌شته‌ی تیدا نیه، له زانیاری و بر‌واو کار پیکردنی، بیگومان هر ده‌قیق بیستیت و له مانا‌که‌ی تیگات و بیروباوه‌ری پی‌سی‌ه‌بیت، به‌راستی شه‌وه شه‌وه ئیمانیه که فرمانی پیکراوه، وه به‌همان شیوه هم‌وو کرداره‌شاکراو نه‌نیه‌کان، هم‌وو له ئیمان‌وه‌یه، وه ک چون کومه‌له ده‌قیکی زور به‌لگه‌ن له‌سر شه‌وه، وه سه‌له‌فی شه‌وه ئومه‌ته له‌سهری یه‌ک ده‌نگن. پاشان به‌رده‌وام بوون له‌سر شه‌وه هتا مردن، وه ک خوی گه‌وره ده‌فرموی:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ، وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ﴾ (۱۳۸) آل عمران. وه لیره‌دا فرمانی کرده به‌بر‌وا هینان به‌خواو به‌پیغه‌مبهره‌که‌ی ﷺ، وه به‌قورئان و کتیه‌ پیروزه‌کانی پیشر، شه‌مانه هم‌وو پیوسته له‌سر بر‌وادار بر‌وای بیان ه‌بیت، چونکه به‌نده‌نایته بر‌وادار به‌وه نه‌بیت، به‌کورتی پیش شه‌وه‌ی دریزه‌ی باسه‌کان پی‌بگات، هر که سیک بر‌وای هینا وه ک چون فرمانی پیکراوه، شه‌وه هیدایه‌تی وه‌ر گرتوه و سه‌ر که‌وتوو بووه.

﴿وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ، وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا﴾ (۱۳۹) واته: چی گومرایه‌ک له‌وه دوور‌تره که واز له‌رینگای راست به‌نیست و رینگایه‌ک بگریته به‌ر که به‌روه‌دوزه‌خی بیات؟! باش بزانه بیروایی و کوفر کردن به‌شتیک له‌مانه‌ی که باسکران، وه ک بیروایی وایه به‌هم‌ویان، له‌بهر شه‌وه ته‌واو‌که‌ری یه‌کترین، وه له‌بهر خو‌گرتنه‌وه له‌بر‌وا هینان به‌هن‌دیکیان جگه له‌هن‌دیک‌کی دیکه.

(۱۳۷): ﴿إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ أزدَادُوا كُفْرًا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيُغْفِرْ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ سَبِيلًا﴾ (۱۳۷)

واته: هر كه سيك كوفرو بيپروايي لي دووباره بوويه وه پاش شهوي كه برواي هينا، پاشان ريگاي راستي گرته بهرو رينمايي گرته بهر، پاشان گومرا بوويه وه له سير بيپروايي بهرده وام بوو بهلكو بيپروايه كه ي زياتر بوو، نهمه دووره له رينمايي و ري پيشانندان بو باشتري ريگا، وه دووره له داواي ليخوش بوون، چونكه گهوره ترين بهر بهستي له بهردهم خوئي داناوه كه ريگري لي ده كات له بهدهست هيناني ليخوشبوون، بيگومان بيپروايه كه ي ده بيته سزاو سروشتيك لاناچيت، وه ك خوا ده فهرموي:

﴿فَلَمَّا زَاغُوا أَزَاغَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ ۗ وَالصَّفْءُ وَهُ هَرَوَهَا دَهْفَرْمُوئِي: ﴿١٣٨﴾ وَنَقَلِبْ أَفْدَتَهُمْ وَأَبْصَرَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ ۗ أَوْلَٰ مَرَقٍ ﴿١٣٩﴾ ۗ الْأَنْعَامُ.

نهم نايه ته نمازه به وه ده كات نه گهر شهوان قوول نه بوونايه ته وه له بيپرواييدا، بهلكو بگه رانا به ته وه بو ئيمان و ازيان له و بيپروايه به نايه كه له سري بوون، شه وه بيگومان خوا ليان خوش ده بوو، نه گهر دووباره شه هلبگه رانا به ته وه، جا نه گهر نهمه بريار بيت بو بيپروايي، نه ي جگه له مه تاوان و سه ريچي كه بيگومان له خواري كوفره وه يه، نه وه له پيشتره، بهنده ي خوا نه گهر گه رايه وه و پاشان گه رايه وه بو سه ريچكردن، خواي گه وره شه ده گه ريه وه بو لاي و لي خوش ده بي.

(۱۳۸-۱۳۹): ﴿بَشِّرِ الْمُنَافِقِينَ بِأَنَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣٨﴾ الَّذِينَ يَخَذُونَ الْكُفْرِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَيَبْتَغُونَ عِنْدَهُمُ الْعِزَّةَ فَإِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا ﴿١٣٩﴾﴾:

(البشارة): واته: مژده دان، به كرده هينريت بو خير و چا كه به هه مان شيوه بو شهرو خرابه شه، به لام به بهندو كوت كردن، وه ك چون خواي گه وره ده فهرموي: ﴿بَشِّرِ الْمُنَافِقِينَ﴾ واته: نه وانهي كه ئيسلامه تيان ناشكرا كرده وه كوفريان له ناخي خوياندا شاردو ته وه، به خرابترين و ناشرينترين شيوه مژده يان پيدراوه به سزاي به نازار، نه ويش به هوي شهوي كه بيپروا كانيان خوش ده ويست و پشتگيريان ده كردن و سه ريان ده خستن، له بهر انبهر نه وه دا و ازيان له پشتيواني كردني مسولمانان هينا، چي شتيك واي ليكردن نهم كاره بكن؟ ﴿أَيَبْتَغُونَ عِنْدَهُمُ الْعِزَّةَ﴾ نهمه حه قيقه تي حالي دوورپووه كانه كه گوماني خراپيان برد به خواي گه وره و دنيايان زور لاواز بوو به سه ركه وتني خوايي بو بنده برواداره كاني، وه تهماشاي هه ندي هو كاريان ده كرد كه لاي كافران هه يه، وه كورت بين بوون بهر انبهر به وه ي كه له پشتي شه هو كارانه وه ده گوزه ري، هه تا كافره كانيان كرد به دوست و نزكي خويان و شانازيان پيوه ده كردن و سه ريان

ده خستن، به لام له راستیدا عیزه ت و گوره یی هموو به تیکر له لای خوایه، به راستی توویل و نیوچاوانسی بنده کان به دهستی خوداو ویستی شهوه، خوی گوره گرهنتی داوه به سرکهوتی نایه ته کی و بنده برواداره کانی، نه گهرچی هندی کیشه و گرفت به هوی تاقیکردنه وهوه بهیته ریگیان و دوژمن به سهریاندا سهریخات به سرخستیکی کاتی نه ک به ردهوام، به لام به دنیایی سهره نجام و داهاتوو تنها بو بروادارانسه. وه تم نایه ته به لگه یه له سر ترساندنیکه گوره له به دوست گرتی بیروا کان و ازهینان له پشتیوانیکردنی مسولمانان، بیگومان شهوه له سیفته تی دوورووه کانه، وه به راستی نیمان و پیوست ده کات که برواداران خوش بوی و پشتیوانیان لی بکیت و رقت له بیروایان بی و دژایه تیان بکه ی.

(۱۴۰-۱۴۱): ﴿وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتَ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيَسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَفْعَلُوا مَعَهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ إِذْ أَنْتُمْ إِذَا مَثَلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا ﴿۱۴۰﴾ الَّذِينَ يَرْتَضُونَ يَكُفْرُ بِكُمْ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ فَتْحٌ مِنَ اللَّهِ قَالُوا أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ وَإِنْ كَانَ لِلْكَافِرِينَ نَصِيبٌ قَالُوا أَلَمْ نَسْتَحِذْ عَلَيْكُمْ وَنَمْنَعُكُم مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ فَاللَّهُ بِحُكْمِكُمْ بَيِّنٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا ﴿۱۴۱﴾﴾

واته: بیگومان خوا ﷻ له وهی که دایه زانده وهه حوکمی شه رعی بو شهوه روون کردوته وه، کاتیک که له کورو کومه لی بیرواوه سهریچیکاراندا داده نیشن ﷻ آن إذا سَمِعْتُمْ آيَاتَ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيَسْتَهْزَأُ بِهَا واته: گالته یان پی ده گرت، وه له بهر شهوه پیوسته له سر هموو که سیک که دهقه کانی خوی به سهردا ده خوینری بروای پی بهیسی و به گوره ی بزانی و ریزی لی بگری، مه بهست له دابه زانندی شه مه یه که خوی گوره دروستکراوی دروستکرده له و پیناوه دا، دژی نیمان بروایی نه کردیتی و به کم زانین و گالته پیکردیتی، وه ده چیه چوارچیوه شه وهه مشتومری بیرواوه دوورووه کان بو بووچ کردنه وهی نایه ته کانی خواوه سرخستی بیروایه که یانه. به هه مان شیوه بیدعه چیه کان به جیاوازی جوړه کانیانه وه به راستی به لگه هینانه وه یان له سر ناراستیه کانیان، گالته کردن به نایه ته کانی خوا له خوده گرت، چونکه شه وه قانه تنها ناماژه به هه قو راستی ده کهن، به لگو وه به هه مان شیوه ده چیه شه و چوارچیوه یه وه دانیشن له کورو کومه لی تاوانباران و سهریچیکاراندا که له جوړه شوینانه گالته به فرمانه کانی خواوه قه دهغه لیکراوه کانی ده کری و سنوره کانی خویان تیدا ناپاریزی که خوی گوره

بۆ بهنده کانی دیاری کردوه، وه ئه مه قه دهغه کردنه به وه کو تایی دیت که له گه لیاندا دانه نیشیت، ﴿حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَرِيبٍ﴾ واته: تا ده چنه ناوباسیکی تره وه جگه له بی باوه ری کردن به ده قه کانی خواو گالته پیکردنیان ﴿إِنكُمُ إِذَا مَثَلْتُمْ﴾ واته: نه گه له گه لیاندا دانیشن ﴿مِثْلَهُمْ﴾ ئیوهش وه ک ئه وان وان، چونکه رازی بوون به بیروایی و گالته پیکردنی ئه وان، وه ئه وهی رازی ده بی به سه ریچی وه ک بکه ره که ی وایه، به هه رحال هه ره که سیک له کو رو کو مه لیکدا دابنیشی سه ریچی خوا ی تیدا بکری ئه وه پیوسته له سه ری نکولیان بکات، به پیی توانا، یان هه ستیت و ئه و شوینه به جیهیلی ﴿إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا﴾ وه ک چون کوی کردنه وه له سه ر بیروایی و پشتگیری کردن لی، هه یج سوودو که لکیکی نیه دوور ووه کان به روو که ش له گه ل پرواداراندا بن ﴿يَوْمَ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ لِلَّذِينَ آمَنُوا انظُرُونَا نَقْتِسَبْ مِن تَوَكُّمٍ﴾ الحدید. هه تا کو تایی نایه ته که.

وه به به رده و ام خوي گه و ره هؤ كاره كاني سه ر كه و تن بو بپرواداران فه راهم ده هينيت بو تيشكاندني بيپرواكان به چاو ده بينريت، ته نانهت هه ندي له بپرواداران كه بيپرواكان حوكميان ده كه ن ريزي ته و اويان لي ده گرن و به كه م ته ماشايان ناكه ن، به لكو عيزه تي ته و اويان هه يه له لايه ن خوي گه و ره وه، ده ي سو پاس و ستايش بو خوي گه و ره له سه ره تاو كو تا يي و ناشكرا و نه يني دا.

(۱۴۲-۱۴۳): ﴿إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَدِيعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كَسَالَى يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٤٢﴾ مَذْبَذِبِينَ بَيْنَ ذَلِكَ لَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَلَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ﴿١٤٣﴾﴾

خو ا هه و ال ده ر باره ي دو ورو وه كان ده دات به و شته قيزه ون و ناشرينه ي كه له سه ري ده ر ون، نه و يش به كار هيناني نه و ر يگايانه يه كه به كاري دين به نيه تي خو يان بو هه لئه له تاندني خوي گه و ره، واته: به وه ي كه نيمان و بروايان ناشكرا ده كه ن و كوفرو بيپروايان ده شار نه وه، وا گومانيان ده برد به بره ودان به و كاره بازاري خو يان به سه ر خوادا گه رم ده كه ن و خو ا پييان نازاني و ناشكرايان ناكات بو بنده كاني، به لام خو ا هه لوشينه وه ي فيلي نه وانه، به م حاله ش كه تييدان ته نيا خو يان ده خه له تينن، چي خو خه له تانديك له وه گه و ره تره كه سيك بچيت بو به ده سه تيناني شتيك به سه ري دا بشكيتنه وه به زه ليلي و سه رشوري و بيه شي؟! وه هه روه ها كه م عه قلي و ناته و اوي خاوه نه كه ي ده گه يه نيست، كه كو ي كرد وه ته وه له نيوان خرا په دا كه وايزانيوه چا كه، وه و اي گومان بر دوه نه مه كه مالي عه قل و فيليكي ژيرانه يه، پاكيي بو نه و خوا يه كه نه فامي و سه رشوري به سه ر خاوه نه كه يدا هينا وه. وه خوي گه و ره له روژي دو اييدا دو ورو وه كان هه لئه خه له تيني (فيله كه يان پوو چهل ده كاته وه)، وه ك له فه رم ايشتي خو يدا با سي فه رم وه: ﴿يَوْمَ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ لِلَّذِينَ آمَنُوا انظُرُونَا نَقْتَبِسْ مِنْ نُورِكُمْ قِيلَ ارْجِعُوا وَرَاءَكُمْ فَالْتَمِسُوا نُورًا فَضُرِبَ بَيْنَهُم بِسُورٍ لَهُ بَابٌ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِنْ قِبَلِهِ الْعَذَابُ ﴿١٤٣﴾ ينادو ههم ألم نكن معكم ﴿١٤١﴾ الحديد. هه تا كو تا يي ده قه كه.

وه له سيفه ته كاني دو ورو وان نه وه يه: ﴿وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ﴾ هه گه ره هه لسن (بو نويز كردن) كه يه كيكه له خوا په رسته ي كرداريه كان ﴿قَامُوا كَسَالَى﴾ به به ته نيه لي و سه ستيه وه هه لئه ستن و به بيزاريه وه نه نجامي ده دن، وه ته نيه لي دروست نا ييت مه گه ر كه سيك هه ز له دليدا نه مينيت، نه گه ر ده كانيان به تال نه بو وايه له هه ز كردن بو لاي خو ا و نه وه ي

که له لایه تی، ته نه لی و سستیان نه ده کرد.

﴿بِرَأْوَنَ النَّاسِ﴾ شا نه مه یه که نه ینه کانیان له سه ری گوشه گیر کردوه، وه نه مه سه رچاوه ی کرداره کانیانه، که پروپامایی و ریایی بو خه لک ده کن، مه به سستیان نه وه یه خه لک بیانیینی و به گه وره یان بزانی و ریویان لی بگری، وه دل سوزی بو خوا نانوین، له بهر نه مه خوای گه وره ده فهرموئ: ﴿وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا﴾ چونکه دلیان پره له پروپامایی، به راستی یادی خوای گه وره و به رده وام بوون له سه ری، ته نها له لایه ن پرواداریکه وه ده بی که دلی پر بیته له خوشه ویستی و به گه وره زانیی خوای به رزو مه زن ﴿مُذَبِّحِينَ بَيْنَ ذَلِكَ لَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَلَا إِلَى هَؤُلَاءِ﴾ واته: دوودلو دله پراو کیانه له نیوان ده سته ی پرواداران و ده سته ی بیرواگان، نه له پروادارانن به ناشکراو نه ینی، وه نه له بیرواگانن به ناشکراو نه ینی، ناخ و نه ینه کانیان داوه ته بیرواگان، وه ده ره وه ناشکراکانیان داوه به پرواداران، به راستی نه مه به گه وره ترین گومرایی داده نریته، خوای گه وره ده فهرموئ: ﴿وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ سَبِيلًا﴾ واته: هه رگیز نه ریگایه ک ده دوزیته وه بو ری نیمایی و نه نامرازیک بو واز هینان له خراپه کاری، چونکه به راستی ده رگای میهره بانسی به سه ردا داخراوه، وه له بری نه مه دا هه موو رق و کینه و توله کرندنه وه یه ک جیگای گرتوه ته وه، نه مه وه سه فه سه رزه نشکراوانه به لگه ن له سه ر نه وه ی که پرواداران وه سف کراون به پیچه وانه ی نه وه وه له راستگویی و دل سوزی به ناشکراو به نه ینی، وه نه وه ی لایان پروون و ناشکرایه بریته له نویزو یاد کردنی خوای گه وره، وه نه وان به راستی خوای گه وره ری نیمایی کردن، وه سه ر که وتووی کردن له سه ر ریگای راست، نه وه ی عاقل و ژیره با له م دوو کاره رابمیینی باشتیریان هه لبریریته.

(۱۴۴): ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أُرِيدُونَ أَنْ يُجْعَلُوا اللَّهُ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُبِينًا﴾

کاتییک خوای گه وره باسی سیفه تی دووروه کانی کردوه که بیرواگان ده که نه پشتیوانی خوایان له جیگای پرواداران، قه ده غه ی کردوه که پرواداران خوایان بچوینن به دووروه کان، به راستی نه مه پیویست کراوه له بهر نه وه ﴿يُجْعَلُوا اللَّهُ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُبِينًا﴾ واته: به لگه یه کی ناشکرا له سه ر سزاداتان، به راستی نیمه ناگادارمان کردنه وه و (إنذار) وه هه وماندا که چه نده خراپه کاری ده گرتیه خو، به لام نه وان هه ر شوینی که وتن هه تا سزا له سه ریان پیویست بو. وه نه مه ده قه به لگه یه له سه ر ته وای دادپهروه ری

خوا، وه بیگومان خوی گهوره سزای که سیک نادات پیش شهوهی به لگه کانی بو پروون نه کاته وه، وه ناگادار کردنه وهی تیدایه له سر سه ریچی کردن، که به راستی بکهره که ی ده به ویت به لگه به کی روونو ناشکرا له دزی خوی بدا به خوی گهوره.

(۱۴۷-۱۴۵): ﴿إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ يَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا ﴿۱۴۵﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِي اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿۱۴۶﴾ مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِعَدَائِكُمْ إِنْ شَكَرْتُمْ وَءَامَنْتُمْ وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا ﴿۱۴۷﴾

خوا هه وال ده دات ده رباره ی سه ره نجام و داهاتووی دو پرووه کان که به راستی نه وان له خانه و چینی هه ره ژیره وهی ناگردان، وه له خرابترین حالدان له سزاداندا، نه وان له خواره وهی بی پروا کانن، چونکه هاو کاری و کومه کی بی پروایان کرد له بی پروایی به رانه بر به خوا و پیغه مبه ره که ی، وه قیل و ته له که ی زوریان به رانه ریان به کارهینا وه به جو ره ها شیوه و ریکاریان گرت به بر بو دزایه تی کردنی بر واداران به شیوه به ک که ههستی یی ناگریت، هه تا وایان له خویان کرد سه رجه م برپاره کانی ئیسلامیان به سه ردا بچه سپی، وه به هوی نه وو هاو شیوه به وه شایسته ی توندترین سزابوون، وه هیچ رزگار که ریک نیه رزگاریان بکات له سزای خوا و سزای خویان له سر که م بکاته وه، به راستی نه مه گشتگیره بو هه موو دو پروویک ته نها که سیک نه بی خوی گهوره منه تی خوی کردییت به سه ریاندا به داوای لیخوشبوون له تاوانه کان ﴿وَأَصْلَحُوا﴾ خویان چاک ده که ن له ناشکراو نهینیدا ﴿وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ﴾ ده ست ده گریت به ناینی خواوه و په نای بو ده بات له قازانچ و له زه ره ردا ﴿وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ﴾ که بریتیه له ئیسلام و بر وواو چاکه ﴿لِلَّهِ﴾ هه به ستیان ته نها خوی گهوره بوو له کرداره ناشکراو نهینیه کاندا وه دوور بوون له روو پامایی و دوو پروویسی هه ر که سیک نه م سیفه تانه ی تیدا هه بییت ﴿فَأُولَٰئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ هواته: له دنیا و ژبانی به رزه خو و روژی دوابی ﴿وَسَوْفَ يُؤْتِي اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا﴾ هواته: که س به نیوه روکی نازانی جگه له خوا نه بی له وهی چاو نه بیینیوه، گوئی نه بیستووه و به ختوره ش به دلی هیچ که سیکدا نه هاتووه، ورد بیسه ره وه سه رنج بده که چون پشت به ستن و دل سوژی تایهت کرده به باسکردن له گه ل نه وه دا، وه خستویه تیه چوارچیوهی ﴿وَأَصْلَحُوا﴾ چونکه پشت به ستن و دل سوژی له چوارچیوهی چاکسازیدایه له بهر شهوهی که زور گرنگن، به تایهت له م شوینه

ناره‌حه‌ته‌دا که باس له دوو پرووی ده کات له نیو دله کانداه، هیچ شتیک لای نابات جگه له پشت به‌ستن به خواو به‌رده‌وام بوون و خو به کم زانین نه‌ییت، وه هه‌روه‌ها بوونی دلسوزی ریک پیچه‌وانه‌ی دوو پروویسه، بویه باسی ثم دوانه‌ی کرده (پشت به‌ستن و دلسوزی) له‌بهر ئه‌وه هه‌موو کرده‌وه ناشکراو نه‌یینه کان له‌سهر ئه‌وه دووانه وه‌ستاون. وه سه‌رنج بده کاتیک که باسی کرده که ئه‌وانه له‌گه‌ل پروادارانن، نه‌یفرموو: (وَسَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أَجْرًا عَظِيمًا) له‌داهاتوودا پاداشتیان ده‌ده‌ینه‌وه، به‌لکو فرموویه‌تی: وَسَوْفَ يُؤْتِي اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا چونکه ئه‌م یاسا پیروزه به‌رده‌وام خوی گه‌وره ده‌ریده‌خات و دووباره‌ی ده‌کاته‌وه ئه‌گه‌ر له‌میانه‌ی هه‌ندئ له‌به‌شه کانداه‌تبوو، وه ویستی پاداشت یان سزای له‌سهر ریک بخات، وه ئه‌و شته به‌شدار بوو له‌نیوان ئه‌وو ئه‌و ره‌گه‌زه‌ی که پاداشت ده‌یگرته‌وه له‌به‌رانبه‌ر فرمانه‌ گشتیه‌که‌دا که ده‌که‌ویته‌ چوار چیه‌ی ئه‌و باسه‌وه، وه‌هاوشیه‌ی ئه‌و باسه، وه له‌بهر ئه‌وه‌وا گومان نه‌با فرمانه‌که‌تابه‌ته‌به‌برباری به‌شیک، ئه‌مه له‌نه‌یینه‌کانی قورئانه، توبه‌کار له‌دوو پرووه کان له‌گه‌ل پرواداراندایه‌وه هه‌مان پاداشتی ئه‌وانی هه‌یه.

پاشان خوی گه‌وره هه‌والی داوه له‌ته‌واوی ده‌وله‌مه‌ندی و میهره‌بانی و به‌خشنده‌یی و چاکه‌خوازی، ده‌فرموئ: ﴿مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِعَدَائِكُمْ إِنْ شَكَرْتُمْ وَءَامَنْتُمْ﴾ له‌کاتیک‌دا که خوی گه‌وره هه‌میشه‌خوا سوپاسگوزاری زانایه، پاداشتی ماندوو بووان ده‌داته‌وه له‌بهر ئه‌وه‌ی هه‌ولیان داوه‌و ماندوو بوون، که کرداری چاک پیشه‌یان بووه، به‌جوانترین و چاکترین پاداشت، وه‌هه‌ر که‌سیک له‌پیناوی خواداشتی واز لی به‌یینی، خوا له‌وه‌باشتری پی‌ده‌دات، وه له‌گه‌ل ئه‌وه‌دا شاره‌زاو زانایه به‌ناشکراو نه‌یینی و کرداره‌کانتان، وه ئه‌وه‌ی لی‌ده‌رده‌چیت له‌دلسوزی و راستگویی و پیچه‌وانه‌ی ئه‌وه. بیگومان خوا ته‌ویه‌و په‌شیمانی و گه‌رانه‌وه‌ی لی‌تان ده‌وی، ئه‌گه‌ر گه‌رانه‌وه‌ی بۆ لای له‌بهر چی سزاتان ده‌دات؟ به‌راستی ئه‌وه‌هیچ سوودیک وه‌رناگریت له‌سزادانتاندا، به‌لکو سه‌ره‌پچی‌کار زیان ناگه‌یه‌نیت ته‌نها به‌ده‌روونی خوی نه‌ییت، وه‌ک چون کرده‌وه‌ی گوپرایه‌ل بۆ خویه‌تی. سوپاس و ستایش بریتیه له‌ملکه‌چی‌وونی دل، وه‌دانپیدانان به‌نازو نعه‌مه‌ته‌کانی خوی گه‌وره‌وه‌ سوپاس کردن به‌زمان وه‌گوپرایه‌ل‌یش به‌جه‌سته، وه به‌هه‌مان شیوه‌له‌و نازو نعه‌مه‌تانه‌ی که‌خوا رشتویه‌تی به‌سه‌ریدا نه‌یکات به‌هو‌کاریک بۆ سه‌ره‌پچی کردن.

(۱۴۸-۱۴۹): ﴿لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوَىٰ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا﴾ (۱۴۸) **إِنْ تُبْدُوا خَيْرًا أَوْ تُخْفُوهُ أَوْ تَعْفُوا عَنْ سُوءٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفْوًا قَدِيرًا** ﴿۱۴۹﴾: خواستگار هه وال ده دات که پیسی خوش نیه ناشکرا کردنی قسهی خراب و نابجی، واته: پیسی تووره ده بی و سزای ده داو خه شم و تولی خوی به سهره ده ریژی، نه مه هه موو قسه خرابه کان ده گریته وه که ده بیته مایه ی له که دار کردن و خه مبار کردن و جنیوو تانه دان و هاوشیوه ی نه مانه، بیگومان نه مانه هه مووی قه ده غه کراوه و خوی گه وره حه زی پیسی نیه. وه تیگه یشتن له نایه ته که به لگه یه له سر

﴿لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوَىٰ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا﴾ **إِنْ تُبْدُوا خَيْرًا أَوْ تُخْفُوهُ أَوْ تَعْفُوا عَنْ سُوءٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفْوًا قَدِيرًا** ﴿۱۴۸﴾ **إِنَّ الَّذِينَ يَمْكُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا** ﴿۱۴۹﴾ **أُولَٰئِكَ هُمُ الْكٰفِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَٰفِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا** ﴿۱۵۰﴾ **وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَرَبُّهُمُ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا آيَاتِ اللَّهِ وَرُسُلَهُ حُجُجًا بَيْنَهُمْ يَتَّبِعُ اللَّهُ أُولَٰئِكَ أَكْثَرُ النَّاسِ لَا يُعْقَلُ مِنْهُمْ خَبِيرٌ** ﴿۱۵۱﴾ **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُم بِشِرْكِ آبَائِهِمْ وَتَتَابَعُوا أُمَّهَاتِهِمْ وَآبَاءَهُمْ وَأَسْرَابَهُمْ فَهُمْ قَدَرُوا آيَاتِ اللَّهِ هَٰؤُلَاءِ سَيِّئَاتُ أُولَٰئِكَ كَانُوا فِي سُبُلٍ مُّضِلَّةٍ أَعْمَىٰ** ﴿۱۵۲﴾ **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِشِرْكِ آبَائِهِمْ وَتَتَابَعُوا آبَاءَهُمْ وَأَسْرَابَهُمْ فَهُمْ قَدَرُوا آيَاتِ اللَّهِ هَٰؤُلَاءِ سَيِّئَاتُ أُولَٰئِكَ كَانُوا فِي سُبُلٍ مُّضِلَّةٍ أَعْمَىٰ** ﴿۱۵۳﴾ **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِشِرْكِ آبَائِهِمْ وَتَتَابَعُوا آبَاءَهُمْ وَأَسْرَابَهُمْ فَهُمْ قَدَرُوا آيَاتِ اللَّهِ هَٰؤُلَاءِ سَيِّئَاتُ أُولَٰئِكَ كَانُوا فِي سُبُلٍ مُّضِلَّةٍ أَعْمَىٰ** ﴿۱۵۴﴾

شهوی خوی گه وره حه زی له قسهی ریک و پیکه، وه ک یاد کردن و قسهی چاک و نهرم و نیان.

وه که ده فهرموی: ﴿إِلَّا مَنْ ظَلَمَ﴾ واته: دروسته بوی دوعا له و که سه بکات که سته می لیده کاو سکا لای له سر بکات، وه به هه مان شیوه دروسته به ناشکرا خرابه به رانه ر نه و که سه بکات که خرابه ی به ناشکرا له گه لدا کردوه، به بی شهوی درو بداته پالی، وه زیاتر نه بی له وهی که سته می لیکراوه، وه ناببی جگه له و که سه ی سته می لیکردوه سه رزه نشتی بکات، له گه ل نه وه شدا لیبوردن و روو به رونه بونه وهی باشترو له پیشتره، وه ک خوا ده فهرموی: ﴿فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ﴾ الشوری.

﴿وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا﴾ له کاتیکدا که نایه ته که باس له قسهی باش و خراب و ریگه پیدراو ده کات، خوی گه وره هه والیداره که بیسه ره و سه رجهم گو فتره کانیان ده بیستیت، دهی که واته خوتان پاریزن، قسه یه ک مه کن خوی گه وره له خوتان تووره بکن و سزاتان بدات له سهری، وه هه روه ها به لگه ی تیدایه بو هاندان له سر قسهی چاک ﴿عَلِيمًا﴾ زانایه به نیه ته کانتان و به سه رچاوه ی کرداره کانتان.

پاشان خوای گەوره دەفەرموئ: ﴿إِنْ تُبْدُوا خَيْرًا أَوْ تُخْفُوهُ﴾ ئەمە هەموو خێرو چاکەیک دەگریتەوه بە زمانو بە کردار، بە ناشکراو بەنەپنی، لە پێویستو رینگە پێدراو.

﴿أَوْ تَعْفُوا عَنْ سَوْءٍ﴾ واتە: لەو کەسە ی کە خراپە لە بەرانبەر تان دە کات لە جەستەو لە مالو لە ناموستان، ئیوہ لێی دەبوورن بە پراستی پاداشت لە چەشنی کردەوہ یە، ھەر کە سێک لەبەر خوا لە کە سێکی تر خوش بیی ییگومان خوا لەو کەسە خوش دەبی، وە ھەر کە سێک چاکە بکات خوای گەوره چاکە ی لە گەلدا دە کات لەبەر ئەمە یە خوای گەوره دەفەرموئ: ﴿فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُوًّا قَدِيرًا﴾ واتە: خوش دەبی لە ھەلەو خلیسانی بەندە کانی و لە تاوانە گەوره کانیان، خوا بە گەورە یی خوای بویان دادە پۆشی، پاشان مامە لە یان لە گەلدا دە کات بە لیبوردنی تەواو بە پنی دەسە لات و قودرە تی رەھای خوای، وە لەم نایە تەدا رینمای ی تیدا یە بو تیگە یشتن لە ناوہ کانی خوای گەوره، وە بە پراستی دروست کردنو فرمان تەنھا لە لایەن خواوہ یەو تایە تە بە ئەو، بۆ یە ھۆکاری فرمانە کان گری دەدات بە ناوہ پیرۆزە کانی خوێوہ، وە ک چۆن لەم دەقەدا ناماژە ی پیکردوہ.

کاتی ک کە باسی کردەوہ ی چاکەو لیبوردن لە خراپە ی کردوہ ئەو یاسایە ی رینکخستوہ کە وامان لێدە کات فیری ناوہ جوانە کانی بیین، وە بە پراستی ئەو ناوہ جوانانە دەو لە مەندمان دە کات لە باسکردنی پاداشتی تایبەت.

(۱۵۰-۱۵۲): ﴿إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ﴿١٥٠﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْكٰفِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَٰفِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٥١﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَمْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ أُولَٰئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أَجْرَهُمُ وَكَانَ اللَّهُ عَفُوًّا رَحِيمًا ﴿١٥٢﴾﴾

لێرەدا دووبەش ھە یە کە روون کراوہ تەوہ بو ھەموو کە سێک: برابوون بە خواو بە پیغەمبەرە کانی بە گشتی و بە کتیبە ئاسمانیە کانی، وە بیپرابوون بە وانە ھەمووی. ئەوہ ی ماوہ تەوہ دەستە ی سییە مە: بریتیە لەوہ ی کەوا گومان دەبا بروای بە ھەندئ لە پیغەمبەران ھە یەو جگە لە ھەندئکی تر، وە وا گومان دەبات ئەمە رینگایە کە رزگاری دە کات لە سزای خوا، بە پراستی ئەمە تەنھا ھیواو ئاواتیکە، ییگومان ئەمانە دە یانەوئ جیاوازی لە نیوانی خواو پیغەمبەرە کانییدا بکەن. بە پراستی ھەر کە سێک بە تەواوی پشت لە خوا

بکات شهوه پستی له ههموو پیغه مبهران کردوه، وه ههر که سیک دژایه تی به کیک له پیغه مبهران بکات شهوه دژایه تی خوی کردوه، وه دژایه تی ههموو پیغه مبهرانیشی کردوه، وه ک چون خوی گه وره ده فرموی: ﴿مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِلَّهِ﴾ البقرة. وه به ههمان شیوه ههر که سیک بیروایی بکات به پیغه مبهریک شهوه بیروایی به سه رجهم پیغه مبهران کردوه، به لکو شهوه پیغه مبهره شی که وا گومان ده بات بروای پیی کردوه، له بهر شهوه ده فرموی: ﴿أُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا﴾ له بهر شهوه وا گومان نه بن که پله ی ناوه ندیان هه به له نیوان ئیمان و کوفردا، چونکه بیروان نه گه رچی پیان وایی که ئیمانان پیی هه به، به راستی ههموو به لگه کان پیان پیشان ده دات له سهر برواهیتان به وهی که ئیمانان پیی هیناوه، بوونی هه به یان هاوشیوه ی یان له سهرووی شهوه وه، بو شهوه پیغه مبهره ی که شهوان بیرواییان به رانه ر کردوه، وه ههموو گومانیک که نیشانی ده دن شهوان پیغه مبهری خوی پیی له که دار ده کن که بیرواییان کردوه به رانه ری، هاوشیوه ی بوونی هه به یان له وه گه وره تر که بروایان پیی هه به. له پاش شهوه هیچ شتیک نه ماوه جگه له هه واو ثاره زوو نه پیی، وه تنها بانگه شه نه پیی که ههموو که سیک ده توانیت بیکات، وه کاتیک باسی شهوه ی کردوه که شهوان به راستی بیروان، باسی له سزایه کی گشتگیر کردوه بو یان، وه بو ههموو بیروایه ک، وه ک ده فرموی: ﴿وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِمًّا﴾ وه ک چون لوت به رزیان نواندا به رانه ر به بروا هیان به خوا، سه رزه نشتیانی کرد به سزایه کی به ئیش و ریسوا که ر.

﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ﴾ شهوه ههموو شهوانه ده گریته وه که خوا هه والی ده رباره ی داوه، وه به ههموو شهوانه ی که پیغه مبهران هیناویانه له هه والو بریاره کاندای و لمر یفرقوا بین احد منهم شهوه به لکو بروایان به ههموو پیغه مبهران هیناوه، شهوه به راستی بروایه کی راسته قینه و دنیایه که له سهر به لگه ی روون و ناشکرا بنیات نراوه.

﴿أُولَئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أَجْرُهُمْ﴾ واته: پاداشتی ئیمانان که یان، وه شهوه یشی له سه ری داده مه زریت له کرده وهی چاک و گوفتاری به جی و رهوشتی جوان، ههموو ی به پی بارودوخی خوی، وه رهنگه شهوه نهینی دانه پالی (إضافة) پاداشت پیی بو لایان شهوه و کان الله عفوًّا رَحِيمًا شهوه واته: له ههموو تاوانه کان خوش ده بی و چاکه کان وه رده گریت.

(۱۵۳-۱۶۳): ﴿يَسْأَلُكَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَنْ تُنزِلَ عَلَيْهِمْ كِتَابًا مِنَ السَّمَاءِ فَقَدْ سَأَلُوا مُوسَىٰ أَكْبَرًا مِنْ ذَلِكَ فَقَالُوا أَرِنَا اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ الصَّاعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ثُمَّ أَخَذُوا الْعَجَلِ مِنْ

بَعْدَ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ فَعَفَوْنَا عَنْ ذَلِكَ وَعَاتَيْنَا مُوسَى سُلْطَانًا مُّبِينًا ﴿١٥٧﴾ وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ الطُّورَ بِمِيثَاقِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمْ ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا فِي السَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿١٥٨﴾ فَمَا نَقْضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَكَفَرْنَا بِهِمْ إِذْ ظَنَنَّا أَنَّ عَزَابَنَا عَلَيْهِمْ أَثْقَلٌ بِئْسَ الظَّنُّ بِأُولَئِكَ ﴿١٥٩﴾ وَقُلْنَا لَأَنبِيَائِهِمْ بَشَائِرَ الْآيَاتِ وَاللَّهُ وَفَلِهِمُ الْأَنْبِيَاءُ بَعِيرٌ حَتَّى وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ طَبَعَ اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٦٠﴾ وَيَكْفُرُهُمْ عَلَى مَرْيَمَ بَهْتِنًا عَظِيمًا ﴿١٦١﴾ وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا أَنْبَاءُ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا ﴿١٦٢﴾ بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٦٣﴾ وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَأَلْئِيمًا بِذُنُوبِهِمْ قَبْلَ مَوْتِهِمْ وَيَوْمَ أَلْقَيْمِهِمْ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِدًا ﴿١٦٤﴾ فَيُظَاهِرُونَ الَّذِينَ هَادُوا حَرَمْنَا عَلَيْهِمْ طَيْبَاتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ وَبِصَدِّهِمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ كَثِيرًا ﴿١٦٥﴾ وَأَخَذَهُمُ الرِّبَا وَقَدْ نُهُوا عَنْهُ وَأَكْلِهِمْ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦٦﴾

ئەم داوايەى كە خاوەن كتيبه كان كر دوويانە لە پيغه مەبر ﷺ لە رووی سەر سەختی و بەر هەلستی و پيشنيارەووە بوو، وە ئەم پرسیارەیان لە بەر ئەووە كرد، كە بە پاست زانین و بە درۆ زانینی لە سەر ئەووە بوەستين، ئەویش بریتی بوو داوايان كرد قورئانیان بە یەك جار بو دابەزینیت، وە ك چۆن تەورات و ئینجیل دابەزی، ئەمە ئەو پەری ستمە بەرانبەر بە پيغه مەبر ﷺ دەیکەن، پيغه مەبر ﷺ بە نەندە یە كی جیبه جی کارە، هیچ شتی كی لە فرمان بە دەست نیه، بەلكو هەموو فرمانە كان لە لایەن خواوە یە، تەنھا خوا نێردراو پەوانە دە كات بە ویستی خۆی بو سەر بە نەندە كانی، وە ك چۆن خوا ی گەورە دە بارە ی پيغه مەبر ﷺ كاتی باسی ئەو دە قانە دە كات كە پيشناری بپەرستە كان دە گریتەووە لە سەر پيغه مەبر ﷺ دە فەرموی: ﴿ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا ﴾ ﴿١٦٣﴾ الإسرائ. .

بە هەمان شیو تەنھا دابەزینە كە بە شیو ی یە كجار، یان جیا جیا بوو تە سەنگی مەحە ك بو بروا هینانە كە یان، بە لام ئەووە تەنھا بانگە شە یە، نە بە لگە یە كی لە سەر نە شیاو، نە گومانە، لە كویدا هاتوو لە پيغه مەبرایە تی پيغه مەراندا ﷺ كە بلیت ئەو پيغه مەبرە ی كە دیت بو لاتان بە كتيبك كە بە جیا جیا دادە بە زیت بروای پی مە كە نو بە پاستی مەزانن؟ بەلكو دابەزینی قورئان بە جیا جیا بە پی بارودوخە كان بوو، كە بە لگە یە لە سەر گەورە یی و گرنگی خوا بەو ی كە دابەزیو بە سەریدا، وە ك چۆن خوا ﷺ دە فەرموی: ﴿ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً كَذَلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِ فُؤَادَكَ وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلًا ﴾ ﴿٢٢﴾ وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ تَفْسِيرًا ﴿٢٣﴾ الفرقان.

کاتیگ باس له بیانوو پاساوه بی بنه ما کانیان ده کات، هه والی داوه که نه وه لسو که وه ته نامۆ نیه له لای شهوان، به لکو پیشینه یان هه یه له وه کاره قیزه و نانه دا که له وه گه وه تره له گه ل پیغه مهردا ﷺ گرتوو یانه ته بهر، که بانگه شه ی نه وه یان ده شهوان بر وایان پیهیناوه، له وه داوایه ی که لیان کرد له بینینی خوا، وه ههروه ها گویره که کردن به په رسترا و پاش شه وه ی نیشانه کانیان به چاوی خو یان بینینی که پیش شهوان که س نه بینینی بوو، وه له خو گرتنه وه وه بهر هه لستیان شه بوو که کتیبه پیروژه که ی خو یان یان پی قبول نه بوو که بریتی بوو له ته و پات، هه تا کیوی (طوری بهرز کرده وه به سه ر سهر یاندا، وه هه ره شه یان لیکرا نه گه ر بر وایان نه هینن ده یدات به سه ر یاندا شه یان پی قبول بوو له پرووی ناچاری و چا و لی نو و قاننده وه، وه بر وایه ک هاوشیوه ی بر وایان به ناچاری. وه یه کیکی تر له لادانه کانیان شه بوو که فه رمانیان پی کرا بچنه ناو شاره که وه سوژده و کړنووش بو خوا بهن، به لام شهوان به کردارو به گو فتار پیچه وانه یان کرد، وه ده ست دریزی کردنیان له رۆژی شه ممه دا له به رانه ردا خوی گه وه سزای دان به ناشرینترین سزا.

وہ ہر وہا بہو پیمانہ ہی کہ لئی
 وەر گرتن، بہ لآم ٹهوان ٹهوان پیمانہ یان
 فریدایہ پشتی خویانہ ووه بی بروایان کرد
 بہ نیشانہ کانی خواو پیغمبران یان کوشت
 بہ ناهق، وه له وتہ ناہجیہ کان یان کہ
 ده یانوت: پیغمبر عیسا علیہ السلام یان
 کوشتوه وه لواسیوه، بہ لآم له راستیدانہ
 کوشتوویان، نہ هلیانواسی بوو، بہ لکو
 لیان گوراو کہ سیکی تریان کوشتو
 هلیانواسی. وه بانگہ شہ کردنیان بہ وهی
 کہ دلیان داپوشراوه تیناگن له وهی
 کہ بیان ده لی، وه بہ هوی دژاہتسی
 بہرہ لستی کردنیان له راستی و بانگہ واز
 کردنیان بؤ لای ٹهوهی کہ خویان

فَمَا تَقِضِيهِمْ مِنْ شَرَفٍ زَكَرَهُمْ بِتِلْكَ آيَةِ اللَّهِ وَقِيلَ لَهُمُ الْآيَةُ
 بِعَذْرٍ حَقٍّ وَقِيلَ لَهُ تَاللَّهِ لَئِن لَّمْ يَظْهَرِ عَلَيْنَا آيَةُ رَبِّكَ
 فَلَا نُؤْمِنُ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٠٥﴾ وَكَرِهُوا وَقِيلَ لَهُمْ عَلٰى رَبِّكُمْ
 عَطِيمًا ﴿١٠٦﴾ وَقِيلَ لَهُمْ إِنَّا نَقُلُكَ الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ
 اللَّهِ وَمَا قُلُوهٖ وَمَا صَلَوٰةُ وَلَئِن سَأَلْتَهُمْ مَنْ شِئْتُمْ لَأَنزِلَنَّ
 إِلَيْكُمُ الْسَّمَاءَ فِي سُدُودٍ مَّا لَهُم بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ
 وَمَا قُلُوهٖ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُ إِلَهُ الْوَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا
 ﴿١٠٧﴾ فَمَنْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ وَيَوْمَ
 الْقِيَامَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شِهَادًا ﴿١٠٨﴾ وَظَلَمَ مِنْ الَّذِينَ هَادُوا
 حَزْرًا عَلَيَّ مِنْ عَدُوِّي أَجَلْتُ لَهُمْ قَوْلَهُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ
 كِبْرًا ﴿١٠٩﴾ وَأَخَذَهُمُ الْزَّلْزَلَةُ غَابِرًا عَنْهُ وَأَسْبَغَتْهُمْ مِائِدًا
 مِنَ الْمَاءِ بِالْبَطْلِ وَأَغْرَقْنَا الْكَافِرِينَ مِنْهُمْ عِدَّةً أَلِيمًا ﴿١١٠﴾ لَكِنِ
 الرَّسُولُ فِي أُولَئِكَ مِنْكُمْ وَالْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ
 وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَالْمُقِيمِينَ الصَّلَاةَ وَالْمُؤْتُونَ الزَّكَاةَ
 وَالْمُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ أُولَئِكَ سَنَجْزِيهِمْ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١١١﴾

له سهری ده رُوشتن له گومرایی و سه ریشیواوی، وه به وەر گرتنی به رتیل و رپیاو سوود
 خواردنیان له گه ل ٹهوه دا که خوالی قه ده غه کردبوون و جهختی له سهر کردبوویوه.
 ٹهوانه ی که ٹهوان کارانه یان کرد نکولی ناکریت که پرسیار له پیغمبر موحه مهده ﷺ
 بکن که له ناسمانه وه کتیبکیان بؤ دابه زینی، به راستی ٹهوان رینگایه باشتین رینگایه
 بؤ وه لامدانه وهی نه یاره پوچه کان، ٹهوان جوری له به هانه ی پوچیان هینایه وه هتا
 بیکن به گومانیک بؤ ٹهوان بو که سانی تر له وه لامدانه وهی راستیدا، ٹهوان بوی روون
 ده که یته وه ٹهوان بارودوخه خراپه و کرداره ناشرینانه ی که له وه ناشرینتره له لایه ن
 ٹهوانه ده ربجیت، له بهر ٹهوان هه موو بزائن که ٹهوان ره خنه گرتنه له دؤل و شیونکی بی
 نرخه، به راستی ٹهوان پیشینه یه کی هیه که ٹهوانه شی خسته ته پال ٹهوان.

وه به هه مان شیوه ٹهوان ره خنه گرتانه ی له سهر پیغمبرایه تی موحه مهده ﷺ هه یانبو،
 ده کریت رووبه رووی هاوشیوه بکریته وه، یان له وانه ش به هیتر بیت که بروایان
 به پیغمبرایه تیان هینابو، ٹهوانه به سه بؤ خراپه کاری ٹهوان و له ناو بردنی بیرو که
 پوچه کان یان. وه هه موو ٹهوان ریکارو بیانوانه ی که گرتویانه ته بهر دانیدانانی هه

پنغه مبریک که بروایان پی هینا بیت، به پراستی نهو بیانوانه و هاوشیوه کانیاں به لگن له سهر پنغه مبرایه تی موحه ممد ﷺ. وه کاتیک که مه به ست له هینانی شهوی که خوا ژماردوونی له ناشرینی تم به راورد کرده دا، له شوینه دا به دریزی نه بهیناوه، به لکو ناماژه ی پی کرده، وه گوژیابه تیه وه له چند شورینیکی تری شایسته دا باسی کرده جگه له شوینه.

که ده فرموی: **وَإِنْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لِيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ** ۱۰۵. رهنگه تم راناوه له رسته ی **قَبْلَ مَوْتِهِ** ۱۰۶. بگه رپته وه بو خاوهن کتیبه کان. نهو کات مانا که ی بهم شیوه ی لی دیت: هموو خاوهن کتیبه ی، بروا بهینیت به عیسا **الطَّلَحَةَ**، به لام بروایه که هیچ سوودی نه، چونکه به ناچاری بروای پی هیناوه. هاوکات ناوه روکی تم ده قه، هه ره شه کردن و ترساندنیانه، بو شهوی به رده وام نه بن له سهر تم حاله، چونکه پیش مردنیاں په شیمان ده بنه وه، تایا ده بی حالیاں چون بیت له روژی دوا پیدا؟! وه رهنگه راناوه که له رسته ی **قَبْلَ مَوْتِهِ** ۱۰۷. بگه رپته وه بو عیسا **الطَّلَحَةَ**، نهو کات مانا که بهو شیوه ی لی دیت: هیچ کهس نه له خاوهن کتیبه کان نیلا بروا دینی به عیسا مه سیج، کاتی که قیامت نزدیک ده بیته وه و نیشانه گه وره کانی ده رده کهون، به پراستی فرموده راسه کان زورن که ده رباره ی دابه زینی عیسی هاتوون، له کوتایی تم نوممه ته دا. ده جال ده کوژیست و سه رانه ش داده نیت، وه خاوهن کتیبه کان له گه ل برواداره کاندا بروای پیده هینن، وه له روژی دوا پیدا عیسی ده بیته شایهت به سهر کرده وه کانیاں دا، تایه تمه له گه ل شهرعی خوادا ده گونجیت یان ناگونجیت!!! وه لهو کاته دا شایه تی نادات جگه له پووچی هموو نهوانه ی که نهوان له سهری ده روشتن، شهوی که پیچه وانسه ی قورپانه، وه کاتیک پنغه مبر **ﷺ** بانگی کردن بو لای قورپان، به وه مان زانی، له بهر شهوه به ته وای داد په روه ری راستگوی مه سیج **الطَّلَحَةَ** مان ده زانی، که به پراستی نهو شایه تی نادات ته نها به پراستی نه بیت، به لام شهوی که موحه ممد ﷺ هیناویه تی شهوه راستره، وه جگه له وه همووی گومرای پی پووچ و خرابه.

پاشان خوی گه وره هه والی داوه که حه رامی کرده له سهر خاوهن کتیبه کان زوریک له پاک و خاوینه کان که بویان هه لال کرابوو، تمه قه دغه کردنیکه بو سزادان، به هو ی ستمو ده ست دریزی کردنیاں و ده ژایه تی کردنی خه لکیان له ریازی خوا، وه ریگری لی کردنیاں له وه رگرتنی هیدایهت و ریئمای پی خوی په روه ردگار، وه له وه رگرتنی

رپیادا که لیبان قدهغه کرابوو، رینگایان له دهسه لاتداران ده گرت له دادپهروه ریدا،
خوای گه ورهش به پیی کرده وه کانیان سزای دان، زوریک له پاک و خاوینه کانی
له سر قدهغه کردن، که نهوانه له باری حه لال بووندا بوون، له بهر نه وهی که پاکه.
به لام قدهغه کراو له سر هم نوممه ته، به راستی دورخستنه وه یانه له شته پیسه کان که
زیانی هه یه بو نایان و دنیا یان.

(۱۶۲): ﴿لَٰكِنِ الرَّٰسِخُوْنَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ وَالْمُؤْمِنُوْنَ يُؤْمِنُوْنَ بِمَا اُنزِلَ اِلَيْكَ وَمَا اُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ
وَالْمُقِيمِيْنَ الصَّلٰوةَ وَالْمُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَالْمُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ اُولٰٓئِكَ سَنُوْتِيْهِمْ اَجْرًا
عَظِيْمًا ﴿۱۶۲﴾﴾

کاتی که باسی ناته واوی و کهم و کوربی خاوهن کتیبه کانی کرد، له گه له نه وه دا باسی
وه سف کراوانی کرد، ده فهرموی: ﴿لَٰكِنِ الرَّٰسِخُوْنَ فِي الْعِلْمِ﴾ واته: نهوانه ی که
زانست له ده کانیاندا جیگیر بووه، وه دلنایی دامه زراوه و رو چووه له سینه کانیاندا،
هه تا پروایه کی ته واوو گشتگیری بو به رهه م هیناون ﴿بِمَا اُنزِلَ اِلَيْكَ وَمَا اُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ﴾
وه کرده وهی چاکی بو به به رهه م هیناون له به نه جامدانی نویزه کان و پیدانی زه کات،
نهو دووانه له باشتیرینی کرده وه کان و دل سوزی بهنده بو په روه رد گاریان دهسه لمینن، وه
به هه مان شیوه چاکه له گه له بهنده کانی خورادا، وه پروایان هیناوه به روژی دواپی، وه
له هه ره شه کان ده ترسان و هیوا و نومیدیان به پاداشتی نه برپاوهی خوای گه وره هه بوو.
﴿اُولٰٓئِكَ سَنُوْتِيْهِمْ اَجْرًا عَظِيْمًا﴾ چونکه کویان کرده وه له نیوان زانست و برپاوه کرده وهی
چاک و برپاووون به کتیبه ناسمانیه کان و پیغه بهرانی پیشوو وه نهوانه شی که له پاش
نهوانه وه هاتن.

(۱۶۳-۱۶۵): ﴿ إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا
 أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَوْحَيْنَا
 إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ
 وَالْأَسْبَاطِ وَعِيسَى وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَهَارُونَ وَسُلَيْمَانَ
 وَآدَمَ إِنَّا أَنْزَلْنَا دَاوُدَ زَبُورًا ﴿١١٣﴾ وَرُسُلًا قَدْ
 قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا لَمْ
 نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى
 تَكْلِيمًا ﴿١١٤﴾ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ
 لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ
 عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١١٥﴾

• إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ
 وَأَوْحَيْنَا إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ
 وَالْأَسْبَاطِ وَعِيسَى وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَهَارُونَ وَسُلَيْمَانَ
 وَآدَمَ إِنَّا أَنْزَلْنَا دَاوُدَ زَبُورًا ﴿١١٣﴾ وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ
 مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا لَمْ نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى
 تَكْلِيمًا ﴿١١٤﴾ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى
 اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١١٥﴾

خوای گهوره هه وال ده دات که نهو
 نیگای بو بندهی خوئی و پیغه مبهره که ی
 ناردوو له ناینیکی گه وره وه به هه والی

راست و دروست، وه ک چوَن نیگای کردوه بو پیغه مبهران (علیهم السلام)، له م ده قدها
 چند سوودو به ره میک هه یه: له وانه: به راستی موحه مهده ﷺ یه که م پیغه مبهر نیه که
 نیردرابی، به لکو خوای گه وره له پیش نه وه وه چه ندین پیغه مبهری ناردوه، زور و فره، به
 خو گیل کردن له په یامه که ی هیچ مانایه ک نادات بیجگه له نه فامی و سه رسه ختی و
 یاخی بوونی خاوه نه که ی نه بیست. وه له وانه: به راستی موحه مهده ﷺ نیگای بو هاتوو
 وه ک چوَن نیگا بو نه وانی تر هاتوو له بنه ماو داد به روه ری که هه موویان له سه ری
 یه کده نگن، وه به راستی هه ندیکیان به راست دانه ری هه ندیکسی تریانن، وه هه ندیکیان
 له گه ل هه ندیکسی ترده ده گونجین.

وه له وانه: به راستی موحه مهده ﷺ له په گه زو په چه له کی پیغه مبهرانه، ده ی با بروادار
 برپا بکات که یه کیکه له برا پیغه مبهره کانی، بانگه وازی هه مان بانگه وازی نه وانه، وه
 په وشتیان وه ک یه ک وایه، یه ک سه رچاوه و یه ک نامانج و یه ک مه به سستی شیان هه یه.
 هه رگیزانه نه وانه هاوتا نا کرین به نه فامان و دروژنان و ده سه لاتداره سه مکاره کان.
 وه له وانه: به راستی له باسکردنی نه و پیغه مبهرانه و ژماردنیان، وه له ناو هیتان و ستایش

پاش ئه مه بي بروا بيت ئه وه با تنها لومهو سهزه نشتي خوئي بكات. ئه مه ش له ته واوي عيزهت و دانايي خوايه، كه پيغه مبه راني بو ناردوون و كتيه پيروزه كانيشي بو دابه زانددوون، ئه ويش به هه مان شيوه له فزل و چاكه ي خوايه كه خه لكي ناچار بوون پيوستيان به پيغه مبه ران هه بيت، ئه ويش به گه وره ترين پيوستي هه ژمار ده گريت، سوپاس و ستايش بو ئه و خوايه. وه داواي لي ده كه ين وه ك چون ده ست پيشخه ري كرد به نيمه تي ناردني پيغه مبه ران بو مان، به هه مان شيوه ته واوي بكات به سه ر كه وتنو شوينكه وتنيان، به راستي خوا به ريزو شكومه نده.

(۱۶۶): ﴿لَٰكِنَ ٱللَّهُ يَشْهَدُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ أَنزَلَهُۥ بِعِلْمِهِۦٓ ۖ وَٱلْمَلٰٓئِكَةُ يَشْهَدُوْنَ وَكَفٰى بِٱللَّهِ شَهِيدًا﴾

كاتي كه باسي كرد، خواي گه وره نيگاي بو پيغه مبه ره كه ي موحه مه د ﷺ دابه زانددوه، وه ك چون نيگاي بو برا كاني له پيغه مبه ران دابه زانددوه، ليره دا خواي گه وره هه وال ده دات به شايه تي بو پيغه مبه رايه تي پيغه مبه ره كه ي ﷺ و راستي ئه وه ي كه له ئاسمانه وه بو ي دابه زيوه، وه به راستي خوا ﷺ أَنزَلَهُۥ بِعِلْمِهِۦٓ ده گونجي مه به ستي پي زانستي خواي گه وره بيت، واته: له زانسته كاني خواي گه وره كه دايبه زانددوه: زانستي يه كتاپه رستي و برياره شه رعيه كان و هه واله نادياره كانه، كه فيري به نده كاني كردوه. وه ده شي مه به ست پي ئه وه بيت كه به زانيني خوئي دايبه زانددوه، وه ئه وه ده بيته ئاماژه و ناگدار كردنه وه يه ك له سه ر شيوه ي شايه تيداني. وه واتا كه ي به م شيوه ده بي: ئه گه ر خواي گه وره ئه م قورئانه ي دابه زانددوه كه فه رمان و قه ده غه كراوه كان له خو ده گريت، وه خواي گه وره به وه ده زاني، وه به و بارودوخه ش ده زانيت كه تيايدا ناردوو به تي خواره وه، وه بيگومان بانگي خه لكي كردوه بو به ده مه وه هاتني، هه ر كه سيك وه لام ي بداته وه و به راستي بزانيت ئه وه دوستي خوايه، وه هه ر كه سيك به دروي بخاته وه و دژايه تي بكات ئه وه دوژمنيه تي، وه مال و سامان و خويني حه لال ده بي، وه به راستي خواي گه وره ديني خوئي په ره پيده دات و پشتيواني له و كه سه ش ده كات كه سه ري ده خات و نزا كاني گيرا ده كات، وه دوژمني بو زه ليل و ريسوا ده كات، وه دوستاني خوئي به ده سه ته جه مي سه رده خات. ئايا شايه تيه ك هه يه له م شايه تيدانه گه وره تر بيت!! وه ناگونجيت تانه له م شايه تي دانه بدريت، مه گه ر له پاش تانه دان له زانست و قوده رت و دانايي خوا.

وه هه والي خواي گه وره ده رباره ي شايه تي داني فريشته كان له سه ر ئه وه ي كه دابه زيوه

بؤ سهر پیغمبره کانی، به هوی ته اوای پروایانه وه یه، وه له بهر گه وره بی ثم شایه تی بؤ دراوه یه. چونکه به راستی کاره گه وره کان شایه تیان له سهر نادریت ثیلا تایه تمه نده کان نه بیت، وه ک چون خوی گه وره شایه تی له سهر یه کتا په رستی ده دات: ﴿ شَهَدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴾ (۱۸) آل عمران. وه ته نها خوا به سه بؤ شایه تیدان.

(۱۶۷-۱۶۹): ﴿ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا ضَلَالًا بَعِيدًا ﴾ (۱۱۷) إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيَغْفِرْ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ طَرِيقًا ﴿۱۱۸﴾ إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿۱۱۹﴾

خوی گه وره هه وال ده دات دهر باره ی په یامی پیغمبره ان ﷺ وه هه وال ده دات دهر باره ی کؤتا پیغمبره موحه مه د ﷺ، وه شایه تی بؤ ده دات، فریشته کانیش شایه تی بؤ ده دن، له بهر شه وه شه فرمانه بریار له سهر دراوه جیگیر ده بیت، بویه پیویسته له سهر مروقه کان به راستی بزنان و شوینی بکه ونو بروای پی بهین.

پاشان هه ره شه ی کردوه له وانه ی که بی بروای به رانه ر ده کن، ده فهرموی: ﴿ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ﴾ واته: دوو شتیان پیکه وه کؤ کرده وه بی بروابونی خودی خویان وه ریگری کردن له خه لک بؤ ریگای خوا.

به راستی نه وانه گه وره و پیشه وای بی پروا کانن، وه بانگخوزانی ریگای گومرایین ﴿ قَدْ ضَلُّوا ضَلَالًا بَعِيدًا ﴾ چ گومرایه ک گه وره تره له وه ی که مروف خوی گومرا بکات و خه لکیش له ریگا لابتات، بیگومان شه وه دوو تاوانی که وتوته نه ستو، وه به دوو زهره مندیه وه گه راوه ته وه دوو ریتمایی له ده ست داوه، له بهر شه مه ده فهرموی: ﴿ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا ﴾ وه شه سته مه زیاده یه له سهر بی پروایان، شه گه رنا بی پروای به گشتی مانای سته میش ده گریته وه. مه به ست له سته لیسه دا بریتیه له کرداری بی پروای و رۆچوون تیایدا.

به راستی نه وانه دوورن له لیخوشبون، وه دوورن که ریتمایی وه ربگرن بؤ ریگای راست، بویه ده فهرموی: ﴿ وَظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيَغْفِرْ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ طَرِيقًا ﴾ (۱۱۸) إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ ﴿۱۱۹﴾ له بهر شه وه لیخوشبون و ریتمایی نایانگریته وه، چونکه به رده وام بوون له سهر گومرایی و بی پروایان، هه تا خوی گه وره موری له سهر دلپانداو دهر گا کانی ریتمایی لیداخستن به هوی شه کرداره قیزه ونانه ی که نه نجامیان دابوو ﴿ وَمَا رَبُّكَ

بِظُلْمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿١٦﴾ فَصَلْتَ. ﴿وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا﴾ ﴿١٦٩﴾ واته: خواي گهوره باكي نيه و بي نيازه ليسان له بهر نهوهي چاك نابن بو خير و چاكه، وه هيچ شاينهيان نيه جگه له و بارودوخه نه بي كه خويان هه ليان بزاردوه.

(۱۷۰): ﴿يَأْتِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمُ الرَّسُولُ بِالْحَقِّ مِن رَّبِّكُمْ فَآمَنُوا خَيْرًا لَّكُمْ وَإِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا﴾ ﴿١٧٠﴾

خواي گهوره فرمان به هه موو خه لكي ده كات كه برپوا به بنده و پيغه مبه ره كه ي موحه مه د ﷺ بهينن. وه باسي هو كاري پويست بووني برپواي كردوه پي، وه سو دو قازانج له برپوا هينانيداو، وه زه ره رو زيان له برپوا پي نه بوونيدا. نه وه هو كاري كه پويسته بو برپوا هينان برتبه له هه والي خواي گهوره كه نه وه پيغه مبه ره به راست و هه ق ره وانه كراوه به شه ربه تيكي ئاسمانيه وه. به راستي مروفي زيرو عاقل هه ست به وه ده كات كه مانه وه ي خه لك له سه ر نه فامي و بي برپوا ي سه ر گه ردايان ده كات، وه به تا به ت نه گه ر په ياميشيان بو دانه به زيبي، نه مه نا گونجي له گه ل دانايي و ميهره باني خوادا.

له دانايي و ميهره باني خوا نه وه يه كه پيغه مبه رانيان بو بنيري و ه فيري جيا كردنه وه ي رينمويي له گو مپرايان بكات. به تنها ته ماشا كردني په يامه كه ي به لگه يه كي ته واوه له سه ر راستي پيغه مبه رايه تيه كه ي.

وه به هه مان شيوه ته ماشا كردني نه وه شه ربه ته گه و ره يه و نه و ريگا راسته، په ره له هه والي نادباري كون و داهاتوو، وه هه والي داوه ده رباره ي خواي گه و ره و روژي دواي، كه نازانريت ئيللا له ريگاي نيگاو په يامي پيغه مبه ران نه بيت. وه نه وه ي تيدايه له فرمان كردن له هه موو خير و چاكه و داد په روه ري و خو و ره و شتي جوان. وه قه ده غه كردني هه موو شه رو خراپه و گو مپرايي و سه تميك، وه هه موو خو و ره و شتيكي ناشرين له دروو سه ريچي كردن يه كلاي ده كاته وه نه مه له لاي خواوه هاتووه، وه مروف هه تا تيايدا و رديبته وه برپواو دنيايي زياد ده كات، نه مه هو كاريكي راسته قينه يه بو برپوا هينان، به لام برپوا هيناني سوودو كه لكي بو خاوه نه كه ي هه بيت، خواي گه و ره هه والي داوه كه قورشان سه رچاوه ي خير و چاكه، وه خير و چاكه يش پيچه وانه ي شه رو خراپه يه. كه وا ته برپوا هينان خير و چاكه ي تيدايه بو برپواداران له جه سه ته و دلو درونياندا، وه له دنيا و دوا روژياندا. وه له بهر نه وه چه ندين به رزه و ه ندي و سوودو قازانجي له سه ر داده مه زريت،

وه هه موو پاداشتيک له ئیستاو داهاتودا له به ره هه مه کانی پرواهینانه، له سه ر که وتنو ریښمووی و زانست و کرداری چاک و دل خوشی و به هشت و نه و نازو نيعمه تانهی که له خو ده گری، هه موو نه وانه به هوی پرواهینانه وه به. وه ک چون به دبه ختی دنیاو دواړوژ به هوی نه بوونی برواو که مو کورتی له پرواهیناندايه. ئنجا زیانی نه بوونی پرواهینان به پیغه مبر ﷺ ده زانریت به هوی پیچه وانهی نه و شتانهی که له سه ر پرواهینان باسکرا. وه به راستی مروث تنها زیان به نفس و دهر وونی خوئی ده گه یه نی، خوی گوره ده وله مهنده و پیوستی به که س نه و سه ریچی کردنی تاوانباران زیانی پی ناگه یه نیت، بویه ده فرموی: ﴿فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ واته: هه موو دروستکراویک مولکی خوی، وه له ژیر فرمانی نه و دایه ﴿وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا﴾ (خوا زانایه) به هه موو شتيک ﴿حَكِيمًا﴾ (کار به جیه) له دروستکراوو فرمانیدا.

به راستی خوا زور زانایه به وهی کی شایستهی هیدایه ته، وه کی شایستهی نه.

وه دانایه به وهی که هر که سیک ریښمایي بکات، یان گومرای بکات.

(۱۷۱): ﴿يَتَاهَلَّ الْكُتُبَ لَا تَقُولُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ فَتَأْمِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَا تَقُولُوا ثَلَاثَةٌ انْتَهُوا خَيْرًا لَكُمْ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهٌ وَاحِدٌ سُبْحَانَهُ أَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿۱۷۱﴾

يَتَاهَلَّ الْكُتُبَ لَا تَقُولُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ فَتَأْمِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَا تَقُولُوا ثَلَاثَةٌ انْتَهُوا خَيْرًا لَكُمْ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهٌ وَاحِدٌ سُبْحَانَهُ أَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿۱۷۱﴾

خوای که غمگینان را که زنده پروری به کهنه نایند، نه ویش بریتیه له سنور ده رچوونو نه ندازه ی پیوست کراو، وه ک وتی گاوره کان که زنده پروریان کرد به رانبر به عیسا، وه به رزیان کرده وه

له پلهو پایه ی پیغمبرایه تیه وه بو پلهو پایه ی پهروه رد گاریتی که نم پله به شایه نی هیچ که س نیه جگه له خوا نه ییت. وه ک چون که مته رخمی له قده غه کراوه کاندای خراپه به هه مان شیوه زنده پریش وه ک نه وایه.

له بهر نه مه ده فهرموی: ﴿وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ﴾ وه نه م پرسته به سی شت له خوده گری: دوو فهرمانی قده غه کراو که بریتین له درو کردن به دم خوای گه وره وه، وه قسه کردن به بی زانست له ناوو سیفوت و کرداره کانی خوای گه وره ده، وه له شهرعو پیغمبرانی. سیهم: فهرمان پیکراوه، بریتیه له قسه ی هق له هه موو کارو بریاره کاندای بیگومان نه م یاسایه یاسایه کی گشتیه له میانه ی باسی عیسا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هاتوه، به لگه به له سر وتی هق، که پیچه وانیه ریگای جووله کهو گاوره کانه، ده فهرموی: ﴿إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ﴾ واته: به رزترین لوتکه ی مه سیح که ده بگه به نیتیه پله کانی کامل بوون له ناو دروستکراوه کاندای بریتیه له پله ی پیغمبرایه تی که نه وه به رزترین پلهو گه وره ترین پاداشته ﴿وَكَالِمَتُهُ﴾ وه ﴿أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ﴾ واته: وشه به که که خوای گه وره قسه ی پیکردوه بهو وشه به بووه به عیسا، تنها وشه به ک

نه بووه ئه مه ده چي ته چوار چيوه ي پله ي به رزو به ريزه وه.
 وه به هه مان شيوه رسته ي ﴿وَرُوحٌ مِّنْهُ﴾ واته: له و رووحانه يه كه خوا دروستي
 كرده، وه ته واوي كرده به سيفه ته به رزو بلنده كان و خووره وشته ته واوه كان.
 خواي گه و ره رووحى خو ي كه جبريله عليه السلام ناردوويه تي فووي كردوته داو يني
 مه ريم (عليها السلام)، دوو گيان بوو به ئيزني خوا، به عيسا عليه السلام كاتي ك كه راستي
 عيسا عليه السلام ده ركه وت فرماني كرد به خاوه ن كتيه كان كه بر و اي پي به ينن، وه
 قه ده غه ي لي ك ر دن كه خوا بكن به يه كي ك له و سئ خوا كه بر ي تين له: به يه كم
 عيسا، دووم مه ريم، ئه مه قسه ي گا و ره كان بوو خوا روويان ره شو ناشرين بكات،
 خواي گه و ره فرماني پي ك ر دن كه واز به ينن، وه هه واليدا كه نه وه بو ئه وان باشتره،
 چونكه به دنيايي نه وه ري گاي ري زگار بوونه، وه جگه له و ري گايه هه موو ري گا كاني
 تر تيا چوونه، پاشان خو ي پا ك را گر توه له ها و هل بو دانان و مندا ل دانه پال، وه ك
 ده فه رموي: ﴿إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهٌ وَاحِدٌ﴾ واته: خوا ته نهايه له پهروه ردگار تي دا، كه نابي
 په رستش بكري ئي لا بو نه و نه بي ﴿سُبْحٰنَهُ﴾ واته: پاكي و بي گه ردي بو خوا
 ﴿أَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ﴾ (له وه ي كه رو له ي هه بي)، چونكه ﴿لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي
 الْأَرْضِ﴾ هه مووان بنده ي خوان، پيوي ستيان به نه وه هه يه، بي گومان نه شياوو مه حاله
 كه ها و به شيكي هه بي له وان، يان مندا ليكي هه بي.

وه كاتي كه خواي گه و ره هه واليدا وه پاشاي جيهاني سه روو خوار وه، هه واليشي دا وه
 كه به رزه وه نديه كاني دنيا و دوار و ژيان به ده ستي نه وه، وه ته نها خو ي ده ي پار يزي و
 پاداشتيان ده داته وه.

(۱۷۲-۱۷۳): ﴿لَنْ يَسْتَنْكِفَ الْمَسِيحُ أَنْ يَكُونَ عَبْدًا لِلَّهِ وَلَا الْمَلَائِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ
 وَمَنْ يَسْتَنْكِفْ عَنْ عِبَادَتِي وَيَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمْ إِلَيَّ جَمِيعًا ﴿١٧٢﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ
 ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّٰلِحٰتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَيَزِيدُهُمْ مِنْ فَضْلِهِ وَأَمَّا الَّذِينَ
 اسْتَنكفوا وَاَسْتَكْبَرُوا فَيُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا
 نَصِيرًا ﴿١٧٣﴾﴾

كاتي ك كه خوا عليه السلام باسي رو چوون و گو م را يي گا و ره كاني كرد له عيسا عليه السلام دا، وه
 باس له وه ده كات كه عيسا عليه السلام به نده و پيغه مه رى خوايه، ليره دا باسي نه وه ي كرده
 كه نه و لاري نيه له سه ر به ندايه تي و په رستني پهروه ردگاري ﴿وَلَا الْمَلَائِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ﴾

خوای گه‌وره پاکی راگرتون له لاری نه‌بون و لووت به‌رزنی، وه بیگومان نه‌رینی کردنی شتیک چه‌سپاندنی پیچه‌وانه که‌ی ده‌گه‌یه‌نی.

واته: پیغه‌مبهر عیسا الصلی علیہ و آله و سلم و فریشته‌نزیکه‌کانیش حزیان له به‌ندایه‌تی په‌روه‌رد‌گاریانه، وه پیان خوش بوو، وه هه‌ولیان بو‌دا به‌وه‌ی که له توانای ئه‌واندا هه‌ییت، بویه‌ خوای گه‌وره شه‌رف و ری‌زو سه‌ر که‌وتنیکی گه‌وره‌ی پیبه‌خشین، نارازی نه‌بون که به‌ندایه‌تی بو په‌روه‌رد‌گاریان بکه‌ن، وه هه‌روه‌ها له دروستکراو‌یتیدا، به‌لکو وا خو‌یان ده‌بینن که هه‌ژارنو پیوستیان به‌خوا هه‌یه به‌ئوپه‌ری هه‌ژاری، با وا گومان نه‌بریت که به‌رزکردنه‌وه‌ی عیسا الصلی علیہ و آله و سلم یان هاوشیوه‌ی ئه‌و له دروستکراوه‌کاندا، له سه‌روی ئه‌و پله‌وه‌یه که خوا پی‌ی به‌خشیوه، وه وای لیده‌کات که پیوستی به‌به‌ندایه‌تی نه‌بی و سیفه‌تی که‌مال و ته‌واو وه‌برگری، به‌لکو ئه‌وه له خودی خو‌یدا ناته‌واویه، ئه‌وه جیگای سه‌رزه‌نشت و سزادانه، بویه‌ده‌فرموی: ﴿وَمَنْ يَسْتَنْكِفَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمْ إِلَيْهِ جَمِيعًا﴾
واته: خوا له داهاتوویه‌کی نزیکه‌دا هه‌موو دروستکراوه‌کان کۆده‌کاته‌وه ئه‌وانه‌ی که رازین و ئه‌وانه‌ی که لوت به‌رزن، وه به‌نده برواداره‌کانی، بریار له نیواناندا ده‌دات به بریاریکی داد‌گه‌رانه و پاداشتی یه‌کلا که‌روه، پاشان دریژه‌ی به‌بریاره‌که‌ی داوه له‌واندا ده‌فرموی: ﴿فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ واته: ئه‌وانه دوو شتیان پیکه‌وه کۆکرده‌وه بر‌واهی‌تان به‌خوای گه‌وره که فه‌رمانیان پیکرابوو، وه کرده‌وه چاکه‌کان له پیوست و سوننه‌ته‌کان، له مافه‌کانی خوا و مافی به‌نده‌کانی ﴿فِيُوقِفِهِمْ جُورَهُمْ﴾ واته: ئه‌و پاداشته‌ی که بوی دیاری کردوون له سه‌ر کرده‌وه‌کانیان، هه‌ر که‌سه و به‌پی بر‌واو کرده‌وه‌ی خو‌ی ﴿وَيَزِيدُهُمْ مِنْ فَضْلِهِ﴾ له‌و پاداشته‌ی که به‌ کرده‌وه‌کانی خو‌یان پی‌ی ناگه‌ن، وه به‌ختوره‌ش به‌دل‌باندا نه‌هاتوه.

وه ده‌چیته‌نهم چوارچپوه‌یه‌وه که هه‌موو ئه‌و شتانه که له ناو به‌هه‌شتان له خواردن و خواردنه‌وه‌کان و ژنه‌یان و سروشتی جوان و دلخو‌شی و چپژه‌کانی دل و رووح له‌زه‌ته‌کانی جه‌سته. وه به‌لکو هه‌موو خیریکی دنیاو دوا‌پوژ ده‌چیته‌ئو چوارچپوه‌یه‌وه.

هه‌موو ئه‌وانه له سه‌ر بر‌واهی‌تان و کرده‌وه‌ی چاک ریک ده‌خرین، ﴿وَأَمَّا الَّذِينَ اسْتَنْكَفُوا﴾ واته: له به‌ندایه‌تی کردنی خوای گه‌وره‌دا ﴿فَيَعَذِّبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا﴾ ئه‌ویش خه‌شم و قین و تووره‌یی خوایه، وه ئه‌و ناگه‌ر داگیرساوه‌یه که دی به‌سه‌ر دل‌انداو هوروزم ده‌باته سه‌ریان.

﴿وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا﴾ واته: هیچ کس له دروستکراوه کان نایننن که پشتیوانیان لی بکات و شهوی پیوسته بویان به دی بهینیت، وه که سیک نیه سهریان بخت، نهو ترسه یان لی دور بخاته وه، به لکو میهره بانترینی میهره بانه کان وازیان لیده هینیت له سزادا بن بو هه تا هه تابه.

وه شهوی خوا بریاری له سهردا هیچ بهرگری که ریک نیه بهرگری له بریاری خوا بکات، وه هیچ که سیک ناتوانیت فرمانی خوا بگوریت.

(۱۷۵-۱۷۴): ﴿يَأْتِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَ كُمْ بُرْهَنٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُّبِينًا ﴿١٧٤﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَاعْتَصَمُوا بِهِ فَسَيُدْخِلُهُمْ فِي رَحْمَةٍ مِّنْهُ وَفَضْلٍ وَيَهْدِيهِمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمًا ﴿١٧٥﴾﴾

خوا ﴿منهت ده کات به سهر هه موو خه لکیدا بهو قورنانهی که نار دوو به تی بویان، وه هه تا بیکاته به لگه به کی روون و به کلا که ره وه به سهریانه وه، ده فهرموی: ﴿يَأْتِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَ كُمْ بُرْهَنٌ مِّن رَّبِّكُمْ﴾ نه مه هه موو به لگه عه قلی و نه قلبه کان ده گریته وه (وه ک له شوینی دی ده فهرموی: ﴿سَرُّبِهِمْ ءَايَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَبَيِّنَ لَهُم أَنَّهُ الْحَقُّ ﴿٥٣﴾﴾ فصلت.

که ده فهرموی: ﴿مِّن رَّبِّكُمْ﴾ ناماژه به له سهر ریزو گه وره یی نهو به لگه ناشکرایه، که له لایه نی پهروه ردگار تانه وه هاتوه، نهو پهروه ردگاره ی که پهروه رده ی ناینی و دنیایی کردوون، به ک لهو پهروه رده کردنانه ی که شایسته ی ستایش و سوپاس کردنیه تی، نهو به که به لگه ی روون و ناشکرای بو نار دوون، له بهر نهو ره پینمایتان بکات بو سهر ریگی ای راست و گه یشتن به به هه شته کانی پر له نازو نیعمه ت.

﴿وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُّبِينًا﴾ واته: نهویش بریتیه له م قورنانه پیروژه، نهو قورنانهی که زانستی پیشین و دواین له خو ده گریت، وه هه واله راستگو کان و فرمان کردن به داد پهروه ری و چاکه کاری له خو ده گری، وه قه ده غه کردنی هه موو سته م و خراپه کاریه ک له خو ده گری، خه لکی له تاریکیدان نه گهر ده ست نه گرن به م قورنانه وه، وه له گو مراهیبه کی گه وره دان، نه گهر په له نه کن له ده ست گرتن پیسه وه، به لام خه لکی دابهش کردوه به پیی بروا بوون به قورنانه و سوود وه رگرتن لیسی، بو دوو بهش: ﴿فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ﴾ واته: نهوانه ی دانیان به بوونی خوادا ناوه و وه سفی ده کن به ته وای، وه به پاکی راده گرن له هه موو که مو کور تیه ک و ناته وای که

﴿وَأَعْتَصَمُوا بِهِ﴾ واته: په‌نایان برد بۆ‌لای خواو ته‌نھا پشتیان به‌ئو به‌ست، وه خویمان به‌ری کرد له‌هیزو بازووی خویمان، وه پشتیان به‌خوا به‌ست ﴿فَسَيَدْخُلُهُمْ فِي رَحْمَةٍ مِّنْهُ وَفَضْلٍ﴾ واته: ده‌یانخاته‌ناو میهره‌بانسی تایه‌تی خویره‌وه، سه‌ر که‌وتوویان ده‌کات له‌چاکه‌خواییداو پاداشتی زۆرو فره‌یان ده‌داته‌وه، وه له‌به‌لاو خراپه‌کاری دوریان ده‌خاته‌وه.

﴿وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمًا﴾ واته: سه‌ر که‌وتوویان ده‌کات بۆ‌فیربوونی زانست و کار پینکردنی و ناسینی راستی. واته: هه‌ر که‌سیک برپوا به‌خوا نه‌هینی و پشتی پی نه‌به‌ستیت و ده‌ست به‌قورنانه‌وه نه‌گرت، خوای گه‌وره‌بیبه‌شی ده‌کات له‌په‌حمو میهره‌بانسی خوئی، وه‌فه‌زل و چاکه‌ی خوئی لیان قه‌ده‌غه‌ده‌کات، وه‌نیوانسی خویمان و ناره‌زووه‌کانیان چۆلو جیاده‌کاته‌وه، هه‌رگیز پینمایسی وه‌رناگرن، به‌لکو گومرا ده‌بن به‌گومرا بوونیکسی روون و ناشکرا، وه‌سزایان بۆ‌هه‌یه‌له‌سه‌ر وازه‌نیانان له‌برپوا هینان و نشوستی و هیوا برپاوی، وه‌هیوا برپاوی ئومیدیان ده‌ستگیرویی ده‌ییت. داوای لیوردن و ته‌ندورستی له‌خوای گه‌وره‌ده‌که‌ین.

يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي الْكَلَلَةِ إِنَّ أَمْرًا هَلَكَ لَيْسَ لَهُ وَلَدٌ وَلَهُ أُخْتٌ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ وَهُوَ يَرِثُهَا إِنْ لَرِثَكُنَّهَا وَلَدٌ فَإِنْ كَانَتَا اثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا الشُّلْثَانُ وَإِن مَتَّكَ وَان كَانُوا إِخْوَةً وَبَنَاتًا فَلِلَّذَكَرِ مِثْلَ حَظِّ الْأُنثِيَيْنِ بَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ أَنْ تَضِلُّوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٧٦﴾

(۱۷۶): ﴿يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي الْكَلَلَةِ إِنَّ أَمْرًا هَلَكَ لَيْسَ لَهُ وَلَدٌ وَلَهُ أُخْتٌ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ وَهُوَ يَرِثُهَا إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهَا وَلَدٌ فَإِنْ كَانَتَا اثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا الشُّلْثَانُ وَإِنْ كَانُوا إِخْوَةً وَبَنَاتًا فَلِلَّذَكَرِ مِثْلَ حَظِّ الْأُنثِيَيْنِ بَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ أَنْ تَضِلُّوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾ ﴿١٧٦﴾

خوا ۱۷۶ هه وال ده دات كه خه لكي داواي
فه تو ايان له پيغه مبري خوا موجه ممد ۱۷۶
كردوه، به به لگهي شهوهي ده فهرموي:
﴿قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي الْكَلَلَةِ﴾
نه ويش بر يتيه لهوهي كه سيك بمر يت،
نه مندالي هه يتتو نه مندالي مندال، وه

نه باوكو بايبر، بويه ده فهرموي: ﴿إِنَّ أَمْرًا هَلَكَ لَيْسَ لَهُ وَلَدٌ﴾ واته: نه تير، نه مي،
وه نه مندالي پشتو نه مندالي مندال.

وه به هه مان شيوه باوكيشي نه يتت، به به لگهي شهوهي براكان ميرات ده بن، وه
خوشكه كان به يه ك دهنگي زانايان له گهل باوكدا بهش نابهن. نه گهر مردو مندالي
نه بوو، وه باوكيشي نه بوو ﴿وَلَهُ أُخْتٌ﴾ واته: خوشكيكي دايكو باوكي، يان
باوكي، يان له دايكوي، شهوه له پيشهوه حوكمه كه ي باس كرا.

﴿فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ﴾ واته: نيوهي مالي براكه ي ده بات، له پاره و خانوبه ره و
هاوشيوه كاني، شهوش ده كه ويته پاش قهرزو جيه جي كردني وه سيه ته وه، وه ك له
پيشهوه باس كرا.

﴿وَهُوَ﴾ واته: براي دايكو باوكي، يان باوكي ﴿يَرِثُهَا إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهَا وَلَدٌ﴾ واته:
به شي تاييه تي بو ديارى نه كراوه، چونكه عه صه به يه، ميراتي خوشكه مردوه كه ي هه موو
ده بات، به مارجي خواهن به شي له گهلدا نه بي، يان عه صه به يه كي تر به شداري له گهلدا
نه كات، يان شهوهي ماوه ته وه له به شه كان.

﴿ فَإِنْ كَانَتَا وَاتِهِ: ثَمَّ دَوُو خَوْشَكِهِ ﴾ ائْتَيْنِ ﴿ وَاتِهِ: دَوُو يَانَ زِيَاثِرِ ﴾ فَلَهُمَا
 الثُّلَاثَانِ مِمَّا تَرَكَ وَإِنْ كَانُوا إِخْوَةً رَجَالًا وَنِسَاءً ﴾ وَاتِهِ: هَمَمُو نِيرِينَه كَان لَه بَرَاي جِگَه
 دَايِكِي لَه گَهَلْ خَوْشَكِه كَانْدَا ﴿ فَلِلَّذَكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثِيَيْنِ ﴾ وَاتِهِ: بُو هَهَر نِيرِينَه يَه ك بَه
 نَه نَدَازَه ي بَه شِي دَوُو مَيِينَه هَه يَه ﴿ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ أَنْ تَضَلُّوا ﴾ وَاتِهِ: بَرِيَاَرَه كَانِيَتَان بُو
 رُوون دَه كَاتَه وه كَه پِيُويسْتَان پِيِيَه تِي، وه ك چَا كَه يَه ك لَه لَا يَه ن خُوِيَه وه، لَه بَه ر نَه وه ي
 رِيْنَمَا يِي وه ر بَگَر ن وَ فَيِّرِي نَه حَكَا مَه كَانِي يِيْن، وه لَه بَه ر نَه وه رِيْگَا ي پَاسْت وَ ن نَه كَه ن،
 بَه هُوِي نَه فَا مِي وَ نَه زَانِيْتَانَه وه.

﴿ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴾ (وه خوا) زانايه به ناديارو سه رجهم نهوانه ي له پيشوودا
 روويداوه وه له داهاتوودا روو ده دات، وه زانايه به پيوستيه كانتان بويه نهوه تان فير
 ده كات كه سوودو قازانجي به رده وامي هه بيت بوتان، له هه موو كات و شوينه كاندا.

ته فسيري سووره تي (النساء) كو تايي هات
 سو پاس و ستايش بو پهروه ردي گاري جيهانيان.

ناوہرؤک

- ۵ ..... پیشہ کی سہرپہرشتیاری پرؤژہ
- ۷ ..... پیشہ کی وہرگیر
- ۹ ..... پیشہ کی زانای بہرپیز: موحمہدی کورپی صالحی عوئہیمین
- ۱۱ ..... پیشہ کی نووسہر
- ۱۵ ..... تہفسیری سوورہتی (الفاتحة)
- ۲۰ ..... تہفسیری سوورہتی (البقرة)
- ۲۹۵ ..... تہفسیری سوورہتی (آل عمران)
- ۴۳۵ ..... تہفسیری سوورہتی (النساء)